



Phồn
Hoa
Ca
Tân

Quý Tắc
Nữ quan

Mục lục

[Chương 1: Tế phẩm \(1\)](#)
[Chương 2: Tế phẩm \(2\)](#)
[Chương 3: Mưu kế \(1\)](#)
[Chương 4: Mưu kế \(2\)](#)
[Chương 5: Mưu kế \(3\)](#)
[Chương 6: Mưu kế \(4\)](#)
[Chương 7: Huê phi \(1\)](#)
[Chương 8: Huê phi \(2\)](#)
[Chương 9: Tuấn lưu](#)
[Chương 10: Hai mỹ nhân \(1\)](#)
[Chương 11: Hai mỹ nhân \(2\)](#)
[Chương 14: Đông tâm](#)
[Chương 15: Khiển trách](#)
[Chương 16: Lân đầu diên kiến](#)
[Chương 17: Châu ngọc](#)
[Chương 19: Giao chiến](#)
[Chương 20: Tóc đen](#)
[Chương 21: Ân sủng](#)
[Chương 22: Lân đầu gấp gờ](#)
[Chương 23: Tấn vi](#)
[Chương 24: Mang thai](#)
[Chương 25: Đảo điên](#)
[Chương 26: Ngăn cản](#)
[Chương 27: Quân ân](#)
[Chương 28: Nghi ngờ](#)
[Chương 29: Liên thủ](#)
[Chương 30: Ngủ đêm](#)
[Chương 31: Khoe sắc](#)
[Chương 32: Cấn ngược lại](#)
[Chương 33: Sơn phần](#)

[Chương 34: Đề tâm](#)
[Chương 35: Phương tư](#)
[Chương 36: Kiêu căng](#)
[Chương 37: Thi phi](#)
[Chương 38: Tầm xuân](#)
[Chương 39: Yêu sai người](#)
[Chương 40: Thăm dò](#)
[Chương 41: Vào cuộc](#)
[Chương 42: Hợp hoan](#)
[Chương 43: Đồng tình](#)
[Chương 44: Hãm hại](#)
[Chương 45: Mi được](#)
[Chương 46: Bí mật](#)
[Chương 47: Vỡ tan](#)
[Chương 48: Bất ngờ](#)
[Chương 49: Quý phi](#)
[Chương 50: Cốt nhục](#)
[Chương 51: Khốn đốn](#)
[Chương 52: Mê muội](#)
[Chương 53: Thương tâm](#)
[Chương 54: Đoan tuyệt](#)
[Chương 55: Lợi thế](#)
[Chương 56: Cùng chết](#)
[Chương 57: Rõ ràng](#)
[Chương 58: Lưu luyến](#)
[Chương 59: Mãi tiếc](#)
[Chương 60: Thái tử](#)
[Chương 61: Gửi gắm](#)
[Chương 62: Ân oán](#)
[Chương 63: Phản kích](#)
[Chương 64: Phế hầu](#)
[Chương 65: Thân chinh](#)
[Chương 66: Tro bụi](#)
[Chương 67: Thẻ non hẹn biển](#)

[Chương 68: Mưu cục](#)

[Chương 69: Bên nhau](#)

[Chương 70: Không rời](#)

Chương 1: Tế phẩm (1)

Năm Nguyên Ly thứ mười tám, bệnh tình Hoàng đế nguy kịch.

Thịnh kinh cảm thông hành, nội thành Tử Vi bị phong tỏa.

Đang dịp cuối thu, lá phong trong cung rơi đầy đình, cỏ cây xào xạc, chim nhạn bay về phương nam tránh rét, ngói xanh hiên đỏ óng ánh màn trời cao vời vọi.

Quả nhiên là một hoàn cảnh thú vị, nếu là những năm trước kia thì chính là lúc thích hợp nâng ly thưởng cúc, nhưng bây giờ lại không có người nhân rồi như vậy.

Hoàng thượng ôm bệnh đã hơn một năm, mấy ngày trước sưng xuống lại đột phát phong hàn, một đêm đó, bệnh tình chuyển biến bất ngờ, sáng sớm hôm sau đã không thể đứng dậy xuống giường.

Trong Hàm Nguyên Điện nặng nề yên tĩnh, nhưng Hoàng đế Vệ Tề nằm trên giường bệnh chưa hề hờ hờ. Lúc này ông truyền khẩu dụ, ra lệnh cấm chùng Hoàng hậu và toàn bộ phi tần trong tam cung, không ai được tự ý ra ngoài.

Ngàn dặm ngoài xa, đội thân binh tinh nhuệ của Cảnh An Vương phi nhanh tám trăm dặm, khai hoàn về triều.

Cùng lúc đó, ngay trong Vĩnh Lạc Cung sát bên Hàm Nguyên Điện truyền đến tiếng khóc thút thít bi ai.

“Nô tì chẳng qua là chỉ là chương thiết của thượng tam cục, lúc vẩy nước quét sàn dưới giường trong tam cung của Hoàng hậu nương nương có gặp qua một lần, bệ hạ căn bản là không nhận ra nô tì mà! Xin Ngô công công giơ cao đánh khẽ, tha...” Cô gái kia mặc cung trang lá sen hồng nhạt, kiểu dáng đơn giản, màu sắc cũng chẳng hề đẹp đẽ, trên tóc cài hai cây trâm bạc nghiêng lệch, toàn bộ lộ ra vẻ vội vàng gấp gáp, lúc này nước mắt đã trào ra, nhòe hết son phấn trên mặt.

Ngô Trung ngắt lời nàng ta, “Mẫu phi nương nương (1) , có thể được Hoàng thượng lựa chọn, đó chính là vận may của người, lão nô khuyên người vẫn cứ nhanh chóng hầu hạ, tương lai bệ hạ sẽ không bạc đãi người nhà của người.”

(1) nương nương ở đây không chỉ phi tần trong hậu cung của vua mà là những người được vua chọn để sắc phong rồi tuần tấu theo vua khi vua băng hà

Vừa nghe xong lời này, cô gái được gọi là Mẫu phi kia càng khóc kịch liệt.

Ngô Trung không nhin được đầy năng ta một cái, nhưng thấy tiểu cung tì vội vàng chạy tới nói, “Ngô công công, không xong rồi, Huệ phi nương nương đã nhảy xuống giếng!”

Hắn sùng sốt, sắc mặt lập tức u ám trách mắng, “Không còn thời gian nữa, cứ từng chuyện từng chuyện như thế thật không hết lo, khẩn trương cứu ngay, cho dù chết cũng phải chết ở bên người Hoàng thượng!”

Đang lúc mờ mắt ra, nhóm cung nhân trên dưới Vĩnh Lạc Cung đang cùng nhau bận rộn ở hậu viện, kéo lên trước là một đôi chân gót sen vẫn còn mang giày thêu tơ vàng, sau đó từ từ kéo cả người lên trên bờ.

Trời gần chập tối, ánh tà dương đang lấp ló lượn lờ trên mái ngói xanh.

Cô gái nằm trên mặt đất tóc mai tán loạn, cung trang vàng nhạt dính sát trên người phác họa đường cong lá lướt, hai gò má tái nhợt ẩm ướt, nàng nhắm nghiền hai mắt, đôi môi căng mọng vì bị chìm dưới nước mà thấp thoáng hé ra, vô cùng trẻ trung, xinh đẹp.

Cung tì tiến lên dò xét dưới chiếc mũi thanh tú, chợt rút tay lại, “Huệ phi nương nương mất rồi.”

Đầu tiên, đám cung nhân vây quanh một bên cúi đầu, sau đó thì ngậm thương xót trong lòng hoặc lắc đầu, một tiểu mỹ nhân xinh xắn như thế, cứ như vậy mà mất rồi, đáng tiếc, đáng thương thay.

Mẫn phi ngồi yên trên mặt đất, trơ mắt nhìn nội thị nâng di thể Huệ phi vô trong phòng, thậm chí còn không rời mắt y lại đây cứu trị, đôi chân yếu ớt lung lay suốt cả đường đi.

Giày thêu kim tuyến, đúng là sáng nay nàng mới mang vào, cả đời này của Huệ phi cũng chỉ có hai canh giờ này mới mang đôi giày quý giá kia.

Số mệnh các nàng từ nhỏ đã hèn mọn như thế, không đáng để nhắc tới...

Mẫn phi ngơ ngác thì thào, “Dù sao đi nữa thì cũng đã chết, Nhiều nhi người thật ra rất thoải mái...”

Ngô Trung nói đúng, Huệ phi có chết cũng không thể hạ táng, còn phải giữ người chờ Hoàng thượng.

Bóng ma chết chóc liên tục bao phủ trên bầu trời Vĩnh Lạc Cung, chỉ một lát sau, mọi người đã để Huệ phi tự sát kia qua sau đầu.

Cũng không đến một hồi, trong Phương Hoa Điện truyền ra một tiếng thét chói tai, thị nữ Tổ Thanh lão đạo chạy ra, “Huệ... Huệ phi nương nương sống lại rồi!”

Hai tròng mắt Mẫn phi sáng ngời, nàng ta liền đứng dậy chạy vào Phương Hoa Điện.

Lúc này, thân ảnh mảnh khảnh trên giường đang hơi động dậy.

Áo khoác cung trang vốn đã cởi ra, chỉ còn lại một lớp áo xanh lơ dán sát trên người, Huệ phi rũ mắt, đợi cho có người tiến vào, nàng mới từ từ quay lại, sương mù trong sóng mắt mờ mờ ảo ảo, biểu cảm rất không rõ ràng.

Mẫn phi tiện thể ngồi xuống, cẩn thận sờ soạng, thấy nàng thật sự không ngại mới thở phào một cái, “Nhiều nhi ngươi làm ta sợ muốn chết, về sau đừng có tùy tiện như vậy nữa...”

Huệ phi mím môi, gật gật đầu, vẫn chưa mở miệng nói chuyện.

“Trường là chúng ta có thể bầu bạn mấy ngày là tốt rồi, nhưng chung quy vẫn phải đi.” Tròng mắt Mẫn phi mơ hồ ướm át, nàng ta than vãn.

Huệ phi nâng tấm mắt lên, đôi mắt kia vô cùng xinh đẹp, mặc dù không có bất kỳ biểu lộ gì nhưng lại giống như nước mắt mùa thu đang mỉm cười, đuôi lông mày mang theo chút tình ý.

Nàng lặng yên quan sát quanh bốn phía, nhìn chằm chằm ngọn đèn hoa đăng chỉ bạc trên bàn mà ngây người, nhưng đã nhanh chóng quay đầu đi.

Mẫn phi tự nhiên đối thoại, thấy tinh thần Huệ phi không hưởng ứng, nàng ta liền đưa tay quơ quơ trước mặt nàng.

“Nhiều nhi, Nhiều nhi...” Nàng gọi vài tiếng, cuối cùng mới lên giọng hô, “Khuong Nhiều?”

Mẫn phi gọi tên rõ ràng, Khuong Nhiều.

“Hả?” Huệ phi rớt cuộc cũng mở miệng, ngón trỏ kéo mấy sợi tóc ra sau tai, “Đừng lo lắng, ta không sao, chỉ là mệt mỏi muốn nghỉ một lát.”

Mẫn phi còn chưa kịp thay nàng đắp chăn, Huệ phi đã nằm xuống, nghiêng người xoay vào trong, Mẫn phi đành phải vuốt ve mấy sợi tóc vương trên gối, “Một hồi mang bữa tối đến phòng cho ngươi.”

Thoáng lên giọng mũi đáp lời, trong điện an tĩnh trở lại.

Tô Thanh đến ngồi gần bàn trang điểm trước mặt Mẫn phi, liếc mắt nhìn vào bên trong một cái, “Tại sao lại cảm thấy Huệ phi nương

nương có gì đó không đúng nhỉ?”

Mẫn phi tên Trịnh Thu, nàng ta và Huệ phi Khương Nhiêu ban đầu cùng ở Lục thượng (2) , nay Hoàng thượng bệnh nặng, các nàng bởi vì dung mạo xuất chúng mà bị chọn đến Vĩnh Lạc Cung.

(2) Lục thượng: sáu chức quan của nữ giới ngày xưa, chuyên quản lý theo nhu cầu của đế vương

Nghĩ đến đây, Mẫn phi liền ca thán, “Chúng ta như vậy, đến giờ phút này làm sao còn có tiền đồ gì đáng nói, nếu nàng không tuyệt vọng, cũng sẽ không đến mức nhảy xuống giếng như thế... Chỉ sợ là bệnh cũ càng thêm nặng, tâm tình không tốt là hợp lẽ.”

Tổ Thanh lắc đầu, “Nô tì vẫn cảm thấy thần thái tính tình Huệ phi nương nương đều khác rất nhiều, lúc trước là người hay nói toạc ra thể nào, đột nhiên lại trở nên trầm tĩnh...”

Mẫn phi không trả lời, nhưng những lời này lại rơi vào trong tai Huệ phi đang nằm bên trong.

Trước mắt khắp nơi là mùi hương say nồng thoang thoảng, rèm trướng hồng cánh sen rũ xuống, Huệ phi trợn mắt, không có một chút buồn ngủ.

Lúc Tiểu Lâm Tử tiến vào truyền lời, gõ cửa thì không có ai trả lời.

Hắn cho rằng không có ai ở bên trong, ai ngờ đẩy cửa ra đã thấy Huệ phi lẳng lặng đưa chân ngồi trên đầu giường, búi tóc rời rạc rũ xuống trước ngực. Ánh mắt kéo dài đến xa xăm, toả ra một cảm giác lạnh lẽo sâu thẳm.

Tiểu Lâm Tử hoảng hốt một lát mới nói, “Huệ phi nương nương, Ngô công công cho mời.”

“Biết rồi, ta đi chải đầu trước đã.” Huệ phi ăn nói cẩn thận, Tiểu Lâm Tử nói thầm trong lòng, sao nàng bỗng nhiên lại đổi tính?

Khương Nhiêu ngồi trước gương trang điểm, dung mạo trong gương cũng không xa lạ, chỉ là trong ngoài gương rõ ràng lại giống như hai người.

Trí nhớ hỗn độn đan xen, nàng nắm chặt lược, nghiêng đầu hỏi, “Ta nhớ không rõ, hiện giờ là năm gì vậy?”

Tiểu Lâm Tử khoanh tay ở trước cửa, “Đại Chu năm Nguyên Ly thứ mười tám, Hoàng thượng chúng ta đăng cơ được mười tám năm rồi.”

Niên hiệu Nguyên Ly, thời kỳ Thái tổ Chính Đức Đế.

Đã lâu như vậy...

Nàng cẩn thận nhìn lại, gương mặt vẫn có chút bất đồng, khuôn mặt này mặt mày son phấn quá đậm, hai tròng mắt xoay chuyển như bánh xe, lại cảm thấy trong mắt vô cùng quyến rũ, thanh nhã chưa đủ, không có một chút trầm tĩnh sáng sủa.

Tiểu Lâm Tử thúc giục mấy lần, nàng rút cuộc cũng búi xong kiểu tiên kể, nhìn trang sức của Mẫn phi, nàng cũng học theo trang điểm một chút.

Nhưng Chính Đức Đế hình như chỉ có ba vị cung tần Hoàng hậu, Tịnh Quý phi, Mộ Phi...

Tiểu Lâm Tử khó hiểu nói một câu, “Sau khi người rơi xuống nước, nhìn thật không giống trước.”

Hồi tưởng lại cuộc đối thoại vừa rồi của Tổ Thanh và Mẫn phi, Khương Nhiều cong môi cười, lệ sắc hồn nhiên sẵn có hiện lên đuôi mắt, “Có chỗ nào không giống?”

Tiểu Lâm Tử cười hắc hắc mấy tiếng, lập tức đi trước dẫn đường.

Vừa ra cửa Phương Hoa Điện, bỗng chốc tầm mắt rộng mở, trong đình viện mấy trượng vuông, từng bách mai lan, hành lang uốn lượn chạm trổ hoa như Cửu Khúc (3) , mọi nơi đều tinh xảo.

(3) Cửu Khúc: dòng suối có 9 khúc ngoằn ngoèo ở núi Vũ Di, nằm ở phía Tây Bắc tỉnh Phúc Kiến

Trong sự tinh xảo lại lộ ra vẻ dồi dào.

Đây cũng là nội uyển hậu cung...

Khương Nhiều nhìn quanh, ba mặt đều là cung điện, tường cao cổng đen. Mỗi cung phòng đều có người ở, trang phục tương tự nhóm phi tử, sắc mặt ai nấy đều rầu rĩ sâu bì.

Còn nhớ rõ địa giới thành Tử Vi rộng rãi, tuyệt đối không hề thua kém mấy gian cung điện này.

Tiểu Lâm Tử dẫn nàng tới trước cửa điện, Khương Nhiều định bụng người này chính là Ngô công công. Nhìn hoa văn trên tay áo và mũ giày, có thể thấy được địa vị rất cao. Với tư cách là thái giám quản sự, hẳn liền cúi người, trong tư thái lịch sự tao nhã thoáng lộ ra mấy phần loè loẹt.

Ngô Trung quan sát nàng một chút, khẽ đưa mắt liếc nàng, “Điện hạ muốn gặp nương nương.”

Khương Nhiều nhíu mày, “Vậy xin Ngô công công chỉ bảo.”

Thấy thần sắc Ngô Trung mờ mịt khó hiểu, nàng đành phải dè xuống nghi hoặc, sau lưng phát lạnh. Nàng nhếch môi, im lặng đi theo thị nữ bên cạnh.

Lúc đi ngang qua cửa điện, chỉ thấy một cô gái khác mặc cung trang màu tím đang vịn khung cửa cầu xin, “Ta không muốn đi!...”

“Hôm nay đến phiên Cung phi nương nương người, Tiểu Lâm Tử, đỡ nương nương qua đây!”

Thân là phi tần, nhưng tất cả đều mang bộ dáng chật vật để tang cha mẹ?

Ngẩng đầu lên, trước mặt là một lối đi thẳng tắp, nguy nga trang trọng.

Mây đỏ cuộn cuộn ở chân trời dần dần tản ra, ráng chiều vạm vỡ, lại xuyên thấu qua những bức tường cung điện cao cao này.

Đang lúc suy nghĩ, nàng lặng yên nhìn lên, thành Tử Vi to lớn, trăm năm qua trải qua vô số đế vương thế gia, lịch sử đều được khắc trên thềm đá thanh ngọc dày cộm dưới chân.

Rêu xanh ngói xanh, châu ngọc lưu ly. Mái điện chẳng chịt, tĩnh mịch uốn lượn.

Chẳng qua là danh xưng cung điện đã thay đổi mấy đời, nghiêng trời lệch đất, biển xanh thành nương dâu, thế sự xoay vần.

Khuông Nhiêu đi sau tiểu cung tì, vòng qua lượn lại, mãi đến khi đi đến cung phòng gì chẳng biết mới dừng lại, “Xin mời nương nương.”

Nàng lễ nghi chu toàn, mọi sự cẩn thận, vì thế cứ thẳng thắn mà đi. Nhưng mà từng hành động rất nhỏ này lại có vẻ như đầy vẻ khinh thường trong mắt thị nữ kia.

Theo lý mà nói, chỉ là một cung tì, sao dám bắt kính với phi tần như thế?

Vừa đi vừa nghĩ, thị nữ kia đẩy cửa ra, Khuông Nhiêu liền tiến vào trong.

Trong điện tro bụi tàn cũ lượn lờ, ánh sáng cũng vô cùng u ám, chỉ có thể nhìn thấy một nam tử ngồi trên ghế.

Hoa phục ngọc quan, ánh mắt thẳng tắp quét lên người nàng, không chút nào kiêng kỵ.

Thị nữ không biết đã lui ra từ lúc nào, cửa gỗ ken két khép lại khiến Khuông Nhiêu bừng tỉnh từ trong cõi thần tiên. Nàng lại ngẩng đầu, chỉ thấy nam tử kia từng bước đi về phía nàng.

Giương mặt dần dần rõ ràng đập vào mắt, đôi mắt phượng hơi giương lên, mặt như mỹ ngọc, tướng mạo cao quý, nét mặt biến đổi, nửa chính nửa tà.

Thân là nam tử, diện mạo lại quá mức xinh đẹp như thế, nhưng không thể không thừa nhận, hắn vô cùng tuấn mỹ, mà phong thái ung dung, công tử dòng dõi quý tộc bình thường cũng không sánh bằng.

Hắn chính là điện hạ trong lời của Ngô công công.

Khương Nhiêu cúi đầu, trong lòng từ từ sáng tỏ.

Vệ Tề sinh được bốn vị hoàng tử, mỗi người đều được phong vương, Đại Hoàng tử Vệ Thành, phong La Thành Vương, cả ngày triển miên trên giường bệnh, không bằng người như rồng như hổ trước mặt.

Tứ Hoàng tử Vệ Thương, phong Lạc Hoài Vương, tuổi còn nhỏ, trông cũng không giống.

Còn lại, đó là Nhị Hoàng tử Lăng Bình Vương Vệ Ly, Tam Hoàng tử Cảnh An Vương Vệ Cẩn.

Người sau cùng kế thừa ngai vua, nai chết trong tay, chính là Cảnh An Vương.

Vậy rốt cuộc có phải là người trước mặt hay không?

Nam tử kia quan sát, năng tiến tới lẳng lặng cúi người, quy củ đứng tại chỗ, thướt tha là lướt.

Nàng hắng giọng một cái, “Không biết điện hạ có chuyện gì?”

Ài ngờ lời này vừa nói ra, cảm y nam tử cười nhạt một tiếng, đưa tay vân vê cảm nàng. Động tác tùy tiện, ý vị sâu xa. Nói thật ra là khiến nàng chấn động một cái.

“Trăm phương ngàn kế truyền thư cho bốn vương, không phải là mong đợi như thế này sao?”

Những lời này rơi vào tai nàng, Khương Nhiêu nhất thời thất điên bát đảo.

Chương 2: Tế phẩm (2)

Lúc Khương Nhiêu đang hoàn hồn trở lại, nàng lại bị hấn đẩy ra sau trướng.

“Đừng giả vờ thanh cao, nàng câu dẫn bốn vương đã lâu, còn muốn ra về chống cự, bốn vương sẽ không bỏ qua đâu!”

Khương Nhiêu thông minh, chỉ với mấy câu ngắn ngủn, hơn nửa trí nhớ trong đầu mơ hồ góp nhặt từng chút, nàng dĩ nhiên hiểu ra bản thân thân thể này cũng không phải là một cô gái trong sạch gì.

Cứ tiếp tục chống cự như thế, nàng sẽ tới số với nam nhân này.

Khương Nhiêu liếc nhìn một cái, liền đẩy vai hấn, dịu dàng nói, “Vương gia nói một chút xem, vì sao ta phải truyền tin cho ngài chứ?”

Không ngờ đến nụ cười này của nàng, bộ dạng tà mị tức giận kia lại trở nên bảy phần tuần mỹ.

Má đỏ như hoa đào, khiến cho người khác có phần gấp rút, “Bốn vương không nỡ để nàng tuần táng phí phạm như thế, cho nên đặc biệt đến đây vui vẻ với nàng một phen!”

Chân tướng bỗng nhiên bị vạch trần, cả người Khương Nhiêu cứng đờ, lúc này, bất chấp sự suồng sã thể nào, chỉ có hai chữ tuần táng kia ở bên tai như sấm sét đánh xuống đỉnh tai nhức óc!

Nàng vậy mà lại là tể phẩm tuần táng...

Thảo nào mọi thứ xung quanh đều khác thường như thế, trách không được Trịnh Thu lại ủ rũ như vậy, cũng trách không được Khương Nhiêu vốn muốn nhảy giếng tự sát...

Tuần táng chính là truyền thống của Hoa tộc tiền triều, để vương khi chết sẽ chọn ra vài nữ tử mỹ mạo xuống đất vui vẻ với mình, hưởng thụ ba ngàn giai lệ...

Nhưng mà chưa từng nghe nói, Vệ Tề nổi danh đời sau này cũng sẽ có một mặt mê muội tàn nhẫn như vậy, thế mà lại muốn làm lễ tuần táng!

Mà chuyện này, trong lịch sử nhà Chu không hề ghi chép lại...

Cả người căng thẳng, hai chân găng gượng, Khương Nhiêu hạ người xuống.

Nàng đứng gần đó quan sát kỹ nam tử này, nếu hấn chính là Cảnh An Vương Vệ Cẩn sau này đăng cơ, như vậy bây giờ ủy thân cho hấn, mặc dù mất đi trinh tiết nhưng vẫn còn một cơ hội bảo toàn tính mạng...

Đang lúc mâu thuẫn, vào thời khắc mấu chốt, lại nghe ngoài cửa gõ vang hai tiếng.

Nam tử kia nhanh chóng khoác ngoại sam vào, bình tĩnh đi ra, “Chuyện gì?”

Tiểu thị ghé vào bên tai hắn nói nhỏ mấy câu.

Thần sắc khê động, hắn xoay người trở vào, “Đợi bổn vương trở về.”

Hắn vừa mới đi ra ngoài, Khương Nhiều thuận tiện mặc y phục vào. Ngực như trống đánh, hồn không thể định. Tất cả đều tới hết sức đột ngột.

Không ai biết, vào lúc này, Huệ phi trước mặt đã treo đầu dê bán thịt chó, không còn thể xác.

Huệ phi Khương Nhiều rơi xuống nước đã chết, mà hương hồn của tiểu thư Khương Nhiều ở Khương phủ cách xa một trăm năm sau cũng đã sớm chết yểu.

Hai đóa sen tịnh đế, vừa chết một đời.

Tuần táng... Vốn tưởng rằng không có gì tệ hơn chết bệnh, không thể ngờ được, thế sự vô thường, còn khó lường hơn cả kịch nam (1).

(1) kịch nam: một loại hình nghệ thuật sân khấu miền nam thời xưa

Từ trước tới nay nàng không tin vào nhân thế luân hồi, số mệnh đã định, chỉ có thể vĩnh viễn chịu đựng. Nhưng hết thảy mọi thứ trước mắt rõ ràng vô cùng chân thật, không thể chối bỏ.

Thành Tử Vi vẫn là tòa hoàng thành kia, nhưng Khương Nhiều đã không còn là Khương Nhiều.

Chạy ra khỏi cung phòng, nàng mới phát giác, đối mặt với mình đều là cung điện trùng trùng điệp điệp, bốn phương mờ mịt, không phân biệt được nam bắc...

Càng chạy càng chậm lại, màn đêm đã lặng lẽ buông xuống. Vạn ngọn đèn lồng chợt xa chợt gần.

Vài lần muốn hỏi đường đi, nhưng nàng lại bị cơn sợ hãi trong nội tâm áp chế.

Nàng bắt đầu hoài nghi chính mình có thật sự như vậy hay không. Trở lại Vĩnh Lạc Cung, nàng chỉ có thể chấp nhận chờ chết, không quay về, cũng chỉ có thể dùng thân thể này để đổi lấy tính mạng.

Một lựa chọn quan trọng như thế, quả thật là khó cả đôi đường.

Dọc theo góc tường, ngửa đầu lên, nàng có thể nhìn thấy vô số ánh sao lấp lánh, đến đây hết thấy đều bùng tỉnh như mộng. Nếu vừa rồi nghĩ rằng đây là một giấc mộng đẹp, như vậy hiện giờ, nàng ngược lại hy vọng cơn ác mộng này mau mau chấm dứt.

Nhưng Khương Nhiêu vốn cũng không muốn trở lại làm một kẻ vô dụng ở Vĩnh Lạc Cung, cứ do dự chần chờ mãi, nàng đứng đấy nhìn cánh cửa cung yên tĩnh.

Bên trong thanh tịnh, cửa điện mở một nửa, không người qua lại, mà ma xui quỷ khiến thế nào, nàng đi dọc theo cửa sau mà vào.

Tìm được một cung phòng, trong bóng đêm, nàng vui mình trong một chỗ ấm áp, đầu óc mê man, quả thật là ngủ lúc nào không biết.

Loáng thoáng nghe thấy tiếng bước chân nhón nháo ngoài điện, rồi sau đó là tiếng nói chuyện dần dần vang lên, toàn bộ cung điện mới có một chút nhân khí.

Khương Nhiêu tỉnh dậy, ôm đầu gối, trong đầu đấu tranh dữ dội, vẫn còn đang tính toán sẽ bảo toàn tính mạng như thế nào.

Chợt nghe giọng Ngô Trung bên ngoài vang lên, “Vĩnh Lạc Cung thiếu một nương nương, không biết điện hạ có nhìn thấy một cô gái xiêm áo màu vàng bước vào tầm cung không?”

Sau một lát, giọng nam xa lạ đáp lại, “Ồ chỗ bôn vương không có nữ nhân.”

Leng keng như ngọc, trầm thấp dễ nghe.

Không còn nghe thấy giọng Ngô Trung nữa, Khương Nhiêu thầm nghĩ, tự mình đánh bậy đánh bạ, vốn tưởng rằng đã vào một cung điện bỏ hoang, cũng không biết lại xông vào tầm cung của Hoàng tử...

Bỗng nhiên trước mắt sáng ngời, nàng núp sau rèm che, có thể nhìn thấy có người đẩy cửa tiến vào.

Thân hình cao lớn thon dài, nam tử kia buồn chán cời bỏ ngoại sam, hiển nhiên là muốn đổi y phục.

Thầm kêu không ổn, Khương Nhiêu nhắm mắt lại, mới biết bản thân đã rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

“Ai?” Nam tử kia nhạy cảm đến mức nghe được hơi thở rất nhỏ, cầm lấy đoàn kiếm, từng bước đi về phía nàng.

Chuôi kiếm nam ngọc bích đột nhiên đẩy rèm che ra, mặt của hai người cách nhau quá gần. Gần đến mức hô hấp đều có thể nghe.

Nam tử kia dùng lại, Khương Nhiêu ngậy người.

Nhìn thấy đầu tiên là gương mặt khắc sâu hé ra rõ ràng, mặt mày vô cùng tuấn tú, trong tinh tế lại lộ ra mấy phần anh vũ. Thanh tú đến mức nghiêng trời lệch đất.

Khương Nhiêu chợt rụt mắt lại, nhưng thấy dưới chân hắn là một đôi giày bó đen tím, áo bào ngắn màu xanh phủ lên người đến đầu gối.

Áo giáp màu đen nặng nề đặt ở trên bàn, đúng là mới cởi ra.

So với vị diện hạ vừa rồi, ánh mắt nam tử này có chút tương tự, nhưng một người xinh đẹp, một người anh tuấn, rõ ràng là khác nhau.

Thu cúc xuân tùng, đủ loại phong thái.

Nhưng khí chất quanh người hắn lắm liệt, tư thế oai hùng tràn trề phần chấn, càng giống như là chính nhân quân tử.

Nam tử kia muốn mở miệng, nàng lại lắc đầu một cách đáng thương.

Giăng co một lát, nam tử kia bước ra trước bàn, thân thể thon dài đứng đó. Hắn buông đoản kiếm, hơi nhìn ra phía ngoài cửa sổ mà nói, “Tự mình trở về, hay là bốn vương cho người đưa người trở về?”

“Ai muốn đi chịu chết đâu chứ?” Khương Nhiêu cúi đầu, “Cầu diện hạ ngài cứu ta lần này.”

Cô gái môi đỏ mọng âm thầm, sắc mặt tái nhợt, nàng từ nhỏ đã quen với gương mặt này. Nàng cau mày, mang theo mấy phần quyền rũ nói không nên lời, còn nam tử kia thì vẫn không động đậy, “Bốn vương đã cứu người một lần, bây giờ tự mình trở về còn có thể được tha, nếu bị bắt trở về, sẽ mắc tội chết khó thoát.”

Khương Nhiêu thấy cầu cứu vô vọng, đành thu lại thần sắc cầu xin, chậm rãi định bước ra ngoài.

Nam tử kia cứ lẳng lặng nhìn nàng như vậy, dường như đây là chuyện đương nhiên, không hề động lòng trắc ẩn dù chỉ một chút.

Khương Nhiêu tất nhiên là không muốn, mà xem ra, vị diện hạ này là một người không thích phiền phức.

Trong đầu ngẫm so sánh phong thái trầm tĩnh của người này và bộ dạng nửa chính nửa tà của người kia, trong lòng nàng càng thêm xác minh.

Có lẽ người trước mặt là Lăng Bình Vương đoạt quyền thất bại, mà người khiến mình suýt nữa thất thân cho hắn, hẳn chính là Cảnh An Vương. Bộ dáng không chịu gò bó, quả thật ăn khớp với Chiêu Hòa Đế cường thịnh trong lịch sử!

Theo lịch sử ghi lại, vị Chiêu Hòa Đế kia đẹp như một mỹ nhân, có một đoạn thời gian ở ẩn phong nhã, như thể xem ra thật không giả.

Đang lúc khó có thể tự bảo vệ mình, Khương Nhiều còn chưa quên vị Lăng Bình Vương âm thầm này, thấy thế nào cũng là một khối ngọc tuyệt thế, chỉ là người có chút lạnh lùng, nhất gan sợ phiền phức, đáng tiếc.

Có cung nhân dẫn đường cho nàng, lúc trở lại Vĩnh Lạc Cung, sắc mặt Ngô Trung u ám nhưng vẫn chưa quá mất mát như trong tưởng tượng của mình. Hắn chỉ cần rằng nói, “Lần tới còn dám một mình đào tẩu, điện hạ tất sẽ không tha cho nương nương.”

Khương Nhiều định thần lại, thử hỏi Ngô Trung một câu mới biết được Cảnh An Vương vừa mới về triều.

Lại một lần nữa xác minh phán đoán của mình, Khương Nhiều bắt đầu có tính toán...

Mẫu phi Trịnh Thu đã nằm ở trên giường, Khương Nhiều không cách nào ngủ được, chỉ sợ toàn bộ nhóm nương nương ở Vĩnh Lạc Cung đều không thể ngủ.

Chờ đợi cái chết là một chuyện tàn nhẫn đến cỡ nào.

Trịnh Thu cách nàng một chiếc giường, nói chuyện câu được câu không.

Khương Nhiều vừa nhắm mắt lại, những chuyện đã qua cứ hỗn loạn như thủy triều dâng.

Khi nàng còn là Đại tiểu thư ở Khương phủ trăm năm sau, mẫu thân thân là chính thê, thế nhưng phụ thân lại sủng ái Tam di nương Bạch thị, ngay cả hai muội muội thứ xuất đều thường xuyên dụ dỗ thành cầu trước mặt phụ thân.

Nàng là Đại tiểu thư Khương gia con vợ cả, nhưng lại y hệt người ngoài, bởi vì mẫu thân yếu đuối, nàng từ nhỏ đã đem bốn chữ “thận trọng đề đặt” ghi tạc trong lòng, lúc nào cũng phải làm gương.

Không thể ngộ nghịch phụ thân, không thể ủy khuất muội muội, không thể đụng chạm di nương, nàng vốn thân mình suy nhược, thuở nhỏ thua thiệt, không thể so với muội muội mồm khéo miệng ngọt, có thể khiến cho phụ thân vui lòng.

Về sau hành động bất tiện, hầu như lúc nào nàng cũng nằm ở trên giường. Mỗi lần mẫu thân đến thăm đều có lời đau khổ muốn nói. Bên ngoài thì nở mày nở mặt, bên trong thì ngấm ngấm chịu đựng.

Phụ thân một đời thương nghiệp quốc doanh, độc quyền buôn bán vải vóc Đại Chu thế nào? Mẫu thân là bà lớn nhà chính ở Khương phủ thì sao? Nàng là quý nữ minh châu ở Khương phủ được thổi phồng trong lòng bàn tay thì có thể làm gì! Chung quy là một con ma

ôm hoàn toàn không có chỗ dùng...

Tình thông đánh đàn, chơi cò, viết chữ, thêu thùa, vốn là đã định hôn ước với Thượng thư công tử Trương Tuấn Chi, bao nhiêu năm tình cảm lại không bằng một lần lướt nhìn một cái, đã sớm âm thầm qua lại với Nhị muội Khương Anh ở trong phủ, cuối cùng thì từ hôn.

Phụ thân bất quá là ngoài mặt răn dạy Nhị muội mấy câu, nhưng vẫn vui mừng xử lý hôn sự.

Trong phủ treo lụa hồng trước cửa (2) , Khương Anh nở mày nở mặt xuất giá.

(2) treo lụa hồng trước cửa: ý nói việc vui, vinh dự

Nàng lại một mình nằm ở trong phòng, ngay cả nước mắt cũng không thể rơi xuống.

Không bao lâu sau, thân thể ngày càng kém đi, chỉ nhớ rõ buổi chiều trong phủ mời ba vị thầy lang, họ đều nói dù có xoay trời chuyển đất cũng không còn cách nào.

Tiếng mẫu thân khóc nức nở vẫn còn bên tai, lời thề non hẹn biển của Trương Tuấn Chi dường như vẫn còn ở trước mắt, còn có Nhị muội Khương Anh mặc giá y đỏ rực như ráng chiều.

Nhưng khi nàng mở mắt lại, cũng đã ở trong hậu cung thành Từ Vi xa lạ.

Thân phận là Huệ phi Khương Nhiêu, vật đổi sao dời, thời gian lui về trăm năm trước, khi Đại Chu khai quốc.

Không biết khi gánh nặng như nàng rời đi, cuộc sống của mẫu thân sẽ khá hơn một chút, mà phụ thân có nửa phần nhớ nhung với nàng không?

Trịnh Thu thì thăm, lại kéo nàng quay về hiện thực.

Trước mắt Chính Đức Đế bệnh tình nguy kịch, nhưng vẫn chưa sắc lập Thái tử, vì đề phòng các phi tần tranh quyền soán vị mà ông nghĩ ra bao nhiêu cách phòng bị như thế.

Trong hai mươi bốn nữ quan ở Lục thượng, chọn ra những nữ quan dung mạo xuất chúng, thân thể trong sạch, tạm thời gia phong.

Mẫn, Huệ, Cung, Hoà, Hiền, Lương, Thực, Đức.

Tám vị phi tần kia đều thừa dịp mà sinh ra, giữ lại trong Vĩnh Lạc Cung, khi còn sống sẽ thay phiên hầu hạ Hoàng thượng, sau khi chết thì tuần táng tất cả!

Trịnh Thu là chương thiết ở thượng tẩm cục chuyên lo việc ngủ nghỉ, Khương Nhiêu là chương y ở thượng phục cục chuyên lo y phục, đều là thất phẩm. Sáu người còn lại cũng đều là nữ quan từ thất phẩm tới lục phẩm.

Có thể là nữ quan được thẩm định tuyển vào cung đều là những cô gái có gia thế trong sạch, tướng mạo đoan trang, tài nghệ khôn khéo, dày công tu bổ những cô gái dân gian khác thành những con người tài giỏi.

Có thể trải qua tầng tầng lớp lớp cuộc khảo hạch như vậy, năng lực tâm tư nhất định là hơn người, chỉ là xuất thân có chút khác biệt.

Chương sự Lục thượng từ ngũ phẩm trở lên phần lớn đều xuất thân quan lại thế gia, còn Khương Nhiêu, Trịnh Thu lại là con gái của những gia đình bình thường, đãi ngộ địa vị khác nhau một trời một vực.

Thời tiền triều, chế độ nữ quan được lập ra chung với chế độ phi tần, trên bản chất thì không có sự khác biệt, đều là hậu cung của Hoàng đế, nhưng mà nữ quan cũng không có danh phận phi tần, lại phải gánh vác một phần chuyện nội bộ của hậu cung, chỉ có số ít may mắn mới có thể tấn phong phi tần.

Chuyện này đến triều Chu thì chế độ nữ quan lại thành một thể chế độc lập được lựa chọn gắt gao, phân biệt rõ ràng với nhóm hậu phi, mà đế vương cũng không dễ dàng sủng hạnh nữ quan. Phải đảm bảo các tì chức trong hậu cung ngay ngắn trật tự.

Nói đến chính trị, nữ quan có thể chia sẻ một phần quyền lực của thái giám trong cung đình, phòng ngừa ngoại thích, họa hoạn thân, để vương vô cùng khích lệ chuyện này.

Nữ tử trong thiên hạ vừa đến tuổi, có chí riêng, cũng không phải tất cả mọi người đều nguyện vào cung thừa ngự, tranh cử phi tần, còn có một số bộ phận ưu tú có tài nghệ, tham dự làm nữ quan trong cung, hưởng tước vị bổng lộc, các chức vị quan trọng trong tì cung. Ở từ năm đến mười năm có thể xuất cung, tự lập gia thất.

Khương Nhiêu được giáo dục quá tốt, Khương phủ mời đến đều là những phu tử nghiên cứu học vấn vô cùng giỏi, thông thuộc văn sử. Chế độ cung đình, năng cũng có đọc lướt qua mấy lần.

Thật ra thì nữ quan nghe khá là vẻ vang, ở dưới phi tần, ở trên cung nữ, giữa là tầng lớp cung nữ, kỳ thật cũng không có khác biệt quá lớn, đều bị vây trong thâm cung tường cao, không có tự do gì. Nghe lệnh của cấp trên, nếu phạm sai lầm vẫn sẽ dựa vào cung quy mà xử phạt, nghiêm nghị khiển trách.

Ở trong mắt nhóm chủ tử ở thành Từ Vĩ, nữ quan vẫn là địa vị hèn mọn.

Khương Nhiêu ngẩng nhìn bầu trời đêm nặng nề ngoài cửa sổ, nếu vốn đã là nữ quan thì vẫn đáng vui mừng hơn so với phi tần, ít nhất

bản thân còn bản lĩnh kiến thức, có thể có một phần đất dụng võ, không cần như nhóm phi tần oán phụ kia, phòng thủ nghiêm ngặt, cả ngày vây quanh bên cạnh Hoàng đế, vì ngóng trông một đêm sùng hạnh mà đánh nhau sút đầu mẻ trán. Đời người như vậy mới khiến cho nàng sợ hãi.

Chi là hiện giờ làm một nữ quan sắp tuần táng, cũng là một tư vị khác.

Ngoài cửa sổ trắng sáng sao thưa, cung điện trùng trùng điệp điệp, một đêm chưa từng chớp mắt.

Ngày thứ hai, đến phiên Trịnh Thu hầu hạ bên giường bệnh, dường như chuyển đi này sinh tử khó liệu.

Khương Nhiêu nhìn nàng ta rời đi, trở lại trong phòng, rốt cuộc cũng hạ quyết tâm.

Lén gọi Tiểu Lâm Tử hôm qua đến truyền tin, nàng đưa ra một thỏi son, bên trong nhét một mảnh giấy, đem một đôi khuyên tai đáng giá khác trên người giao cho hắn, chỉ cho hắn nghĩ cách đưa cho Cảnh An Vương Vệ Cẩn.

Chương 3: Mưu kế (1)

Tiểu nội thị kia nhìn nàng với vẻ nghi hoặc, xác nhận lại là muốn gửi cho Vệ Cẩn mới nhanh chóng rời đi.

Tối hôm qua nàng suy nghĩ lại, nay chỉ có một kế, nếu hôm qua Cảnh An Vương bí mật hẹn mình, không bằng dứt khoát biết thời biết thế, lập bằng chứng xác thực với hắn, sau này đăng cơ sẽ đặc xá tội chết cho mình.

Sau đó không cầu danh phận, vẫn cứ quay về làm chương y, hoặc là xuất cung tìm lối đi khác, tốt hơn nhiều so với con đường trước mắt này. Hiện giờ, chuyện quan trọng hơn là phải giữ được tính mạng!

Khương Nhiêu cẩn thận trang điểm thay y phục, cho dù chỉ có một đường sống, nàng cũng phải thử một lần.

Vuốt ve hai má, làn da óng ánh trắng trẻo, nếu có thể chấm chút một tí thì vô cùng mịn màng, dù sao tuổi còn trẻ, vả lại thân là chương y thượng phục cực, có trách nhiệm làm ra y phục, chưa từng phơi gió sương nắng gắt, cũng chả thô ráp được.

Về ngoài cân xứng, quả thật là đúng với cái tên “Nhiêu” (*) này.

(*) “nhiêu” (嬈 trong “kiêu nhiêu” , nghĩa là xinh đẹp

Cẩn thận trang điểm lần nữa, do nhớ rõ thầy tướng số từng nói, bản thân đôi mắt này, tròn tròn mà đuôi mắt vểnh lên, lông mi tinh mịn,

mây như lá liễu, đúng là cặp mắt đào hoa, mệnh phạm vào kiếp đào hoa.

Nhưng mãi cho đến khi chết, chứ nói là hoa đào, cho dù là hoa đào héo cũng không thấy một đoá.

Vì thế, nàng vẫn không tin cái gọi là số mệnh.

Nhưng hôm nay, nàng càng lúc càng không xác định được.

Ngô Trung vẫn canh giữ ở ngoài cửa điện, hiện giờ đang ngồi dựa vào ghế, hất hai chân chỉ bảo nhóm cung nhân làm việc.

Khuông Nhiêu thốt tha đi tới, mặt hơi cúi, khoe môi hơi cong lên. Nàng khẽ cười, “Xin Ngô công công làm một chuyện, điện hạ tất sẽ có thưởng.”

Ngô Trung quét mắt từ trên xuống dưới, thăm nghĩ nhóm cung nhân còn nói sau lưng rằng nàng rơi xuống nước bị đả thương tâm trí, nhưng nhìn bộ dạng mê hoặc trước mắt này, thật là không giống trước.

Ngô Trung càng để lộ thần thái như thế, Khuông Nhiêu trong lòng lại càng nắm chắc, nàng không thể lại trưng ra bộ dạng tiểu thư, như vậy sẽ chỉ khiến người ta nghi ngờ.

Rắn hồ mang sở dĩ có thể ẩn núp trong rừng rậm, không bị bắt được, đó là bởi vì nó có cùng màu sắc với cây cỏ.

Đạo lý sinh tồn, đúng mọi nơi mọi lúc, nếu muốn bảo toàn tính mạng, bản thân chỉ có trở nên giống Khuông Nhiêu vốn có.

Lần trước điện hạ không thể thỏa thích, lần này nếu như trì hoãn nữa, vậy coi như...” Lúc Khuông Nhiêu nói chuyện, sóng mắt lưu chuyển, Ngô Trung dù có kiên định cũng cảm thấy tê dại thấy xương.

Đưa Huệ phi nương nương đến khổ phòng lấy một bộ y phục mới.” Giọng hần lạnh lạnh, Khuông Nhiêu thẳng người lên đi từng bước, còn không quên quay đầu lại cười một tiếng.

Đợi đến khi không còn người ở phía sau nữa, nàng nhéo má một cái, cười như vậy quả thật là khó chịu, nhưng cũng may là vừa đủ, đây cũng là thành công một bước nhỏ.

Tạm thời đối phó với bên dưới, cũng coi như là một nửa. Dù sao cũng là đánh cuộc sống chết, tự tôn và trong sạch so với tính mạng đều là thứ yếu.

Khuông Nhiêu tiếc mệnh như vàng, đơn giản là vì nàng đã từng trải qua mùi vị của cái chết, càng hiểu rõ thì càng lo sợ.

Đạo lý này giống như những người tự sát chưa thành công, tuyệt đối sẽ không muốn chết lần thứ hai.

Trí nhớ Khương Nhiêu vô cùng tốt, là trời sinh trí tuệ, Khương Anh tổn hai tháng mới thuộc lòng một quyển Kinh Thi, nàng chỉ cần mười ngày là có thể nhớ kỹ toàn bộ.

Chi tiết, trời xanh cho tới bây giờ đều là công bằng hợp lý, ban cho nàng mỹ mạo, ban cho nàng tài hoa, ban cho nàng gia thế, vậy nhất định sẽ lấy đi cái gì đó để trao đổi. Đáng tiếc, thứ trời xanh lấy đi, chính là sinh mệnh quý báu của nàng.

Hôm qua khi trở về, nàng đi thẳng một đường, nhìn như là không chú ý nhưng lại nhớ rõ từng góc ngách.

Ở phía bắc Vĩnh Lạc Điện là tẩm cung Hoàng đế Hàm Nguyên Điện, đi theo cửa tây Vĩnh Lạc Cung mà ra, men theo Gia Hòa Cung rồi quẹo phải, đó là tẩm cung Tích Dương Điện của Mộ Phi, lúc này bà đang bị cấm chùng, ngoài điện không có ai cả.

Mà cung xá lần trước nàng bị dẫn tới tên là Chương Liễu Các, phía sau hoa viên phía nam Tích Dương Điện, trước kia còn dùng được, nhưng đã lâu chưa tu sửa.

--

Ánh tà dương dần dần buông xuống.

Vệ Cẩn cố ý đến chậm một canh giờ, hần đẩy cửa ra, đi tới chỗ sáng duy nhất bên trong phòng.

Mặt sàn như là có người quét dọn qua, lộ ra đá cẩm thạch sứ trắng sáng bóng.

Tầm rèm màu vàng ảm áp rũ xuống, mơ hồ có thể nhìn thấy bóng dáng mảnh khảnh bên giường.

Nơi này đã lâu chưa từng có người ở, Vệ Cẩn dừng bước, nàng thật ra tâm tư cẩn trọng như thế, chi tiết... Nghĩ đến đây, mỗi mòng nhếch lên thành một đường thẳng.

Điện hạ sao giờ mới đến, để người ta chờ lâu.” Theo động tác vén rèm sa của hần, giọng nói mềm mại của nữ tử vang lên.

Cảnh An Vương từ trên cao nhìn xuống cô gái bên giường.

Vải dệt không hề quý báu, phân tán ở trên người, lộ ra nửa bờ vai tuyết trắng, nàng từ từ ngẩng đầu, sóng mắt như nước, môi đỏ mọng, cánh hoa trên trán.

Xinh đẹp đến thế, quyền rũ không sao tả được. Sắc đẹp như vậy, đưa vào lục cung cũng không thua kém chút nào.

Lúc thấy rõ gương mặt cô gái, Cảnh An Vương thoáng ngừng một lát. Điều bộ này của Khương Nhiều đúng là luyện đã lâu, có lẽ đáp ứng được khẩu vị của hắn. Nhưng nửa câu bật ra cũng chỉ dừng lại bên mép.

Vậy ngươi nói một chút xem, hẹn bốn vương tới đây là có chuyện gì?” Nam tử vén áo bào lên ngồi xuống bên giường.

Động tác thành thạo, làm liền một mạch.

Khương Nhiều chỉ cảm thấy trước mắt có vô số con quạ bay qua, vốn định vén áo sa lên nhưng tay thì ngưng ngừng không biết nên đặt ở đâu.

Biệt hiệu Cảnh An Vương, hóa ra lại là hắn!

Bộ dạng thoạt nhìn đường đường như vậy, lại bị mình nhận sai thành Lăng Bình Vương!

Lại nhìn mặt mũi hắn lúc này hơi cụp xuống, tóc mai được cắt gọn, gương mặt mang theo ý cười đang cúi xuống, môi mỏng như có như không lướt qua bên tai. Làm sao còn có nửa phần của bộ dáng lạnh lùng như khi hắn che giấu mình trong cung kia.

Toàn thân nổi lên cảm giác khác thường...

Sao lại không thoải mái như vậy, rõ ràng là tự mình đến câu dẫn hắn, làm sao bây giờ lại là hắn đến thu thập mình?

Nhưng nàng nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, dù sao đi nữa kế hoạch của mình chỉ cần Cảnh An Vương, Chiêu Hòa Đế tương lai, mà bản thân Cảnh An Vương là ai không quan trọng.

Dứt khoát tương kế tựu kế, ý cười của nàng càng thêm sâu, vãi sa rũ xuống.

Má phỉm hồng, mắt hạnh gọn sòng, Vệ Cẩn ôm mỹ nhân trong ngực, nhất thời liền đảo khách thành chủ, kéo hai tay nàng xuống dưới.

Môi hắn cong lên như hoa rơi xuân sớm, rất khó tưởng tượng gương mặt anh khí như vậy, bờ môi như vậy, vẫn cứ ở trên người hắn, không hề mấy may phân biệt.

Hóa ra môi nam nhân cũng có thể mê hoặc người như thế. Hôm qua sao lại không nhìn ra hắn sẽ là cao thủ phong nguyệt như vậy. Quả nhiên là không thể nhìn người qua tướng mạo, nước biển không thể cân đo... Khương Nhiều cuối cùng cũng triệt để hiểu ra.

Điện hạ đừng vội, ta còn có một chuyện muốn nhờ.” Ngay tại lúc hai đôi môi sắp chạm vào nhau, Khương Nhiều ngăn hắn lại.

Hử?” Vệ Cẩn không nhanh không chậm, thoáng chốc ôm nàng sang bên hông.

Cầu điện hạ, cho ta một con đường sống.”

Tay Vệ Cẩn dần dần dừng lại, dường như đã hiểu hết toàn bộ, “Nhưng mà ngươi có điều kiện gì nói với bản vương?”

Ta tưởng rằng đây là theo như nhu cầu.” Đôi mắt quyền rũ của Khương Nhiều cứng lại.

Nếu hôm qua bản vương không đồng ý với ngươi, vậy hôm nay, ngày mai, về sau, ...” Vệ Cẩn bỗng nhiên đứng dậy, phúi nếp gấp trên áo một cái, “Cũng sẽ không đáp ứng.”

Điện hạ chính nhân quân tử như thế, tại sao hôm nay còn muốn đến nơi hẹn?” Khương Nhiều thân nhiên chuyển đề tài.

Vệ Cẩn đứng đối diện với tầm mắt của nàng, đưa tay kéo chiếc yếm rũ xuống một nửa của nàng lên, trong ánh mắt đầy vẻ khinh miệt, “Nữ nhân yêu thương ôm ấp nhiều quá, bản vương sung hạnh không kịp. Ngươi cũng không xem như xuất sắc nhất. Huống chi, bản vương không có hứng thú với nữ nhân của Nhị ca.”

Vệ Cẩn đã cố nén sự không kiên nhẫn của mình lại để nói vòng vo mấy câu với nàng. Nhìn một cái cũng biết Nhị ca hấn phái nữ nhân này tới với mục đích gì. Nếu không, hấn tất nhiên là không thèm dạng nữ nhân thấp kém này, chẳng đáng để hao phí.

Mặc dù nhan sắc của nàng đúng là có chỗ hơn người, nhưng đối với hấn mà nói, cũng chỉ có thể coi là một điểm hồng giữa vạn bụi hoa, còn chưa tới mức không thể không cần.

Đợi một hồi lâu, chỉ thấy nàng nhặt xiêm y từng cái một từ dưới đất lên, lại vô cùng thoải mái mà mặc vào. Giống như sự kiêu diễm vừa rồi chưa từng tồn tại vậy.

Đang lúc hấn có phản xúc động, Khương Nhiều chậm rãi mở miệng.

Điện hạ là người mưu nghiệp lớn, mà ta thì cần rất ít, cũng không có lòng tham, chỉ có một cái mạng hèn này. Nếu ta có thể giúp ngài thành sự, tha cho ta khỏi chết chẳng phải chỉ là một cái nhắc tay hay sao?”

Bản vương không thích nhất là bị người khác uy hiếp.” Vệ Cẩn không nhìn nổi bộ dạng cứ mãi nịnh nọt kia của nàng.

Theo như ta biết, bệ hạ còn chưa lập di chiếu, mà nay người có thể hầu hạ bên cạnh ông ấy, chỉ có người như ta. Có hữu dụng hay không, trong lòng ngài tất nhiên hiểu rõ.” Khương Nhiều không muốn bỏ qua cơ hội tốt này mới nói như vậy.

Người vẫn là nên đi qua chỗ Lăng Bình Vương đòi thưởng đi, không chừng sẽ có hiệu quả.” Vệ Cẩn cũng không quay đầu lại, đi ra ngoài.

Khuong Nhiêu theo sát phía sau, nắm lấy tay áo của hắn, “Ồ trong lòng điện hạ, ta chỉ là một cô gái nhỏ bé, tạm thời không tiện giải thích. Hôm nay ta nghĩ hết cách cầu xin ngài như thế, chỉ có một nguyên nhân.”

Vệ Cẩn dừng bước, đôi mắt như sóng đập dềnh khóa chặt nàng lại, Khuong Nhiêu cúi người xuống, đưa tay lên vừa đúng tâm, “Chỉ vì điện hạ sẽ là chủ nhân tương lai của thiên hạ này, là người duy nhất có quyền xóa bỏ cái chết theo để vương của ta.”

Lời này vừa nói ra, cả người Vệ Cẩn hơi chao đảo một cái.

Thiên hạ này, chủ nhân tương lai!

Những lời này của Khuong Nhiêu rõ ràng là đâm trúng chỗ hiểm.

Nhưng hắn vẫn phiền chán hất ra, nữ nhân này rõ ràng là người của Lăng Bình Vương nhưng lại nói lời giả dối, khoe khoang ở trước mặt hắn.

Đáy lòng càng tăng thêm sự khinh thường.

Vệ Cẩn đi rồi, thỏa thuận vẫn chưa đạt, nhưng Khuong Nhiêu lại cân nhắc nhất cử nhất động của hắn, từng câu từng chữ, dần dần có chút lo lắng, hắn nhất định sẽ để tâm lời mình nói.

Vệ Cẩn là người quyết đoán, tâm tư hắn kín đáo, mình không thể sánh kịp.

Nhưng người sống trên đời, ai cũng đều có uy hiếp, đối với một hoàng tử có dã tâm xưng đế mà nói, di chiếu là tử huyệt của hắn!

Trở lại Vĩnh Lạc Cung, Ngô Trung liếc trộm tóc mai rối loạn của nàng mà cười đặc một tiếng.

Chương 4: Mưu kế (2)

Thân ở trong hậu cung, phương thức sinh tồn đã sớm thay đổi.

Khuong Nhiêu cảm thấy có một mâu thuẫn không nói ra được, có lẽ Ngô Trung này là người của Lăng Bình Vương.

Nay hoàng quyền rung chuyển, ngôi vị Thái tử vẫn còn chưa xác định, di chiếu chưa ban, thế lực khắp nơi nhất định sẽ dốc toàn bộ lực lượng, tranh đến ta chết người vong.

Sự yên ổn ngăn ngủi trước cơn bão táp, trong các cung các điện, chỉ sợ không ai có thể yên tâm mà ngủ.

Lại nói đến tám người các nàng là vật phẩm tuần táng, chỉ sợ sau khi tân đế đăng cơ, sẽ có thêm nhiều vương hầu quý tộc cầm tướng chôn theo gian sơn thiên hạ này.

Trịnh Thu đã trở về, Khương Nhiều khép cửa lại, chợt nghe Trịnh Thu nói, “Hôm nay thấy bề hạ chỉ có thể nằm trên giường, không thể động đây.”

Theo lịch sử Đại Chu ghi chép lại, mùng mười tháng chạp năm Nguyên Ly thứ mười tám, Thái tổ băng hà, cách ngày hôm nay còn chưa tới hai mươi ngày.

Bên cạnh bề hạ có ai phụng dưỡng?” Khương Nhiều tháo trâm bội, Trịnh Thu nghĩ một chút rồi nói, “Chỉ có Lý đại nhân và Vương thượng nghị, nếu bề hạ có chuyện muốn nói thì đều cho Lý đại nhân truyền xuống. Trong Hàm Nguyên Điện chỉ còn phi tần chúng ta hầu hạ.”

Lý Phi là vị hoạn quan lạm quyền bậc nhất Đại Chu, lão vốn là bầy tôi của Vệ Tề, đi theo chinh chiến sa trường, mười năm vào sinh ra tử, đã cứu mạng Thái tổ ba lần, lần cuối cùng thì mất đi chân trái.

Rồi sau đó Thái tổ xưng đế, nhập chủ thành Tử Vi, ngoài mặt lão tỏ ra trung thành, dứt khoát thanh tịnh bản thân thành hoạn thần, bầu bạn với quân vương.

Vệ Tề từng nói, “Nếu người trong thiên hạ đều phụ cô (*), nhất định cũng chỉ tin được một mình Lý Phi.”

(*) cô: tiếng tự xưng của vương hầu thời phong kiến

Sau này đến phiên ta, người mau nói xem ta phải làm những gì?” Khương Nhiều chịu đựng toàn thân mỗi mọt, vì xoa dịu cơn sợ hãi của Trịnh Thu mà làm bộ như vô cùng tò mò.

Lịch sử Đại Chu chưa ghi lại, còn sống ngày nào, nàng liền không chấp nhận số phận ngày đó.

Sắc mặt Trịnh Thu hơi tri hoãn, đôi mắt to lóe lên, nếu nàng ta không phải cả ngày mây đen đầy mặt thì cũng là một cô gái dung mạo xinh đẹp, bằng không, sao có thể trúng tuyển?

Mỗi ngày bốn lần, sáng chiều chia làm hai, nhận chén thuốc từ tay cung nhân ngoài điện, trước lấy ngân châm thử độc, rồi tự mình nếm lấy, trong một khắc đồng hồ không có gì khác thường thì dứt cho bệ hạ ở cạnh lư nóng trong điện. Còn sót lại cũng không sao, nhưng mà phải trải giường chiếu, đốt lư hương. Ta vốn là chương thiết ti tâm, thường làm mấy chuyện vậy nước quét nhà này, tất nhiên sẽ quen việc, làm cũng không khó,” Trịnh Thu cầm tay Khương Nhiêu, “Chỉ là người từ trước đến giờ chỉ chế tạo y phục, chỉ tiếp xúc với việc thêu thùa may vá, sáng mai phải cẩn thận, nếu xảy ra sơ suất, chỉ sợ không đợi đến ngày tuần táng, Lý đại nhân sẽ lột da người ra trước.”

Khương Nhiêu thấy nàng ta càng nói càng thoải mái, lại có một mặt khôi hài như vậy, không khỏi đẩy lên cảm xúc bi thương.

Aizzz,” Trịnh Thu thở dài, “Nhớ đến hồi chúng ta ở ti chức Lục thượng, tuy rằng mỗi ngày đều làm lụng vất vả, tiền tiêu hàng tháng nhanh chóng hao hụt, chương sự cô cô cũng quản giáo nghiêm khắc, nhưng mỗi khi có dịp nghỉ ngơi còn có thể gặp mặt nhau, đến vườn dâu ở tây cung dưới chân núi lên du ngoạn nửa ngày. Bây giờ nghĩ lại, thời gian vui vẻ trong khổ cực đó, thật là tốt...”

Khương Nhiêu vừa chăm chú lắng nghe, vừa phác họa lại cuộc sống hàng ngày của các nàng trước đó.

Bất thành linh, cửa điện bị đẩy mạnh ra, còn chưa kịp thấy rõ, cô gái áo xanh đã xông vào như trận gió, đẩy Khương Nhiêu từ trên ghế dựa ngã xuống, phần nộ gào lên, “Con tiện nhân Khương Nhiêu này, vì một bộ đồ mới mà hại ta không thể...”

Cô gái áo xanh kia càng nói càng tức, hướng về phía Khương Nhiêu vẫn ngồi dưới đất không phản ứng kịp, tiến lên quào loạn.

Trịnh Thu thét lên, vội vàng chạy tới ngăn lại, “Phương Lăng Lăng, người làm gì vậy! Mau tránh ra!”

Phương Lăng Lăng cũng đẩy Trịnh Thu ra, chỉ vào mũi Khương Nhiêu, “Đồ dụ dỗ! Đến bây giờ còn mặc bộ đồ mới cho ai xem!”

Khương Nhiêu bị nàng ta nằng đến máu xộc lên đầu, tất nhiên là bụng đầy cơn tức, thấy nàng ta không buông tha bèn cầm lấy cổ tay nàng ta, dùng sức thật mạnh, nắm chặt Phương Lăng Lăng kéo xuống đất, “Có chuyện gì thì từ từ nói! Ta làm sao có liên quan gì tới người, đừng có mắng ta, ta cũng không phải dễ ức hiếp!”

Phương Lăng Lăng ngã xuống đất, lại lao đảo đứng dậy, bắt lấy tay áo Khương Nhiêu không thả, khóc to lên, “Người đương nhiên không phải dễ ức hiếp, ai chẳng biết người trăm phương ngàn kế ôm lấy Nhị điện hạ! Nhưng ta vất vả lắm mới có được, lại bị người phá hư... Ta có hôm nay nhưng ngày mai chẳng có, bây giờ mà kéo dài, chỉ sợ về sau sẽ không còn cơ hội...”

Lúc này, toàn bộ ngoài điện đều nghe thấy động tĩnh, Ngô Trung sai bước tiến vào, trừng mắt nhìn mấy người trong phòng, gương mặt kéo dài, thần sắc u ám. Mọi người còn chưa phản ứng kịp, chỉ thấy hần tiến lên, tát lên mặt Phương Lăng Lăng một cái khiến nàng ta nghiêng ngã, “Thật không biết thân biết phận, phải dãn kín cái miệng người lại!”

Phương Lăng Lăng che mặt, khóc thút thít không lên tiếng nữa, Trịnh Thu cũng kéo Khương Nhiều đứng tại chỗ.

Ngô Trung nhìn xung quanh, sắc mặt dữ tợn, “Gọi các người một tiếng nương nương, đó là nể mặt bề hạ. Nhưng khuyên các người nên an phận, nếu ai xảy ra rắc rối, cũng đừng trách ta bất cần tình cảm!”

Ngô Trung đi rồi, Phương Lăng Lăng hung hăng liếc nàng một cái, đập cửa mà đi.

Ta vẫn chưa nhớ ra chộc nàng ta lúc nào.” Trên thực tế, ngay cả nàng ta là ai Khương Nhiều cũng chưa biết rõ, càng khó nói thù hận gì với nàng ta.

Đưa tay sờ một cái, da mặt bị nàng ta cào cào, lộ ra vài tia máu.

Trịnh Thu ấn nàng ngồi bên giường, lấy nước nóng lau mặt giúp nàng, vẻ mặt vô cùng cố quai.

Nhưng mà người cũng thấy nàng nói rất đúng?” Khương Nhiều muốn hỏi đến cùng, Trịnh Thu lóe mắt, lên tiếng, “Tuy rằng tính tình người cười mở hơn nhiều so với bọn ta, Nhị điện hạ cũng từng nhìn người với con mắt khác... Nhưng ta tin, người sẽ không giống như nàng ta nói...”

Dụ dỗ Nhị điện hạ như vậy.

Trịnh Thu đã khéo léo tìm lý do thoái thác, nhưng hảo ý của nàng ta thật sự sai lầm rồi, Khương Nhiều quả thật là dự định dụ dỗ, nhưng không phải là Nhị điện hạ Vệ Ly, mà là Tam điện hạ Vệ Cần.

Những thứ này, Trịnh Thu không thể biết, bất chợt, Khương Nhiều nhất thời thờ dài, có lẽ Phương Lăng Lăng kia nói đúng.

Kỳ thật, Phương Lăng Lăng rất đáng thương, nàng ta năm nay đã đến tuổi xuất cung, trong nhà ở kinh thành đã thay nàng tìm một mối nhân duyên, chỉ chờ nàng ta xuất cung sẽ có chuyện vui. Ai ngờ lại bị bề hạ lựa chọn... Chớp mắt một cái chuyện gì cũng mất.” Trịnh Thu thấy sắc mặt Khương Nhiều bình tĩnh lại, mới tiếp tục nói, “Người cũng đừng hận nàng ta. Nàng ta không giống ta và người, chúng ta đều lẻ loi một mình, trong nhà đã không còn thân quyến, hôm nay vốn nàng sẽ đi Chính Dương Môn gặp người nhà, nào ngờ...”

Khương Nhiều cúi đầu, nhìn thấy bộ cung trang mới tinh bày ở trên giường, nhất thời hiểu được toàn bộ.

Vĩnh Lạc Cung định ra quy củ, bởi vì thời cơ có hạn, mỗi ngày chỉ cho phép một phi tử gặp gỡ thân thích, nhưng do Ngô Trung vì tình riêng với nàng mà làm chuyện không hợp lẽ, mượn cớ đi khổ phòng lấy một bộ đồ mới, tạo cơ hội bí mật cho mình và Cảnh An Vương gặp nhau.

Vốn đây là cơ hội thuộc về Phương Lăng Lăng, lại bị nàng thay thế.

Nghĩ tới đây, cơn tức giận của Khương Nhiều cũng tan thành mây khói, ngược lại nàng dần dần cảm thấy áy náy.

Nếu ngày mai tuần táng, vậy Phương Lăng Lăng thật sự bởi vì mình tư lợi mà vĩnh viễn cách biệt âm dương với người nhà, ngay cả lần gặp mặt cuối cùng cũng không được...

Nhiều nhi?” Trịnh Thu quơ quơ tay trước mặt nàng, “Mấy lời ta vừa nói... làm ngươi mất hứng sao?”

Không, không phải.” Khương Nhiều lấy miếng vải che miệng vết thương, thân nhiên hỏi, ánh mắt mơ hồ, “Ngươi và ta đều không có thân nhân sao?”

Đôi mắt Trịnh Thu tối sầm lại, nàng ta gật gật đầu, “Ngươi đã quên rồi, hai người chúng ta đều đi ra từ Yên Tàn Hâu phủ, Yên Tàn Hâu phu nhân thiện tâm, thu dưỡng rất nhiều bé gái mồ côi lưu lạc dân gian, ngươi và ta chính là như thế. Trải qua sự hết lòng bồi dưỡng của phu nhân, năm ấy mười hai tuổi, chúng ta thông qua diện khảo, tiến vào Lục thượng nhận chức, nay thoáng một cái đã qua bốn năm rồi.”

Yên Tàn Hâu là danh sĩ tiếng tăm vang lừng khắp Đại Chu, nhưng con nối dõi ít ỏi, chỉ có một hòn ngọc quý trên tay, có lẽ thu dưỡng vài bé gái mồ côi cũng hợp tình hợp lý.

Dùng bữa tối xong, Khương Nhiều làm bộ như không có gì xảy ra mà đi tản bộ trong đình viện, thông thả đi hết một vòng, chỉ thấy tầm điện của Lương phi Phương Lăng Lăng vẫn còn sáng ánh nến.

Lại nói, Phương Lăng Lăng đang ngồi gạt nước mắt một mình trong phòng, nắm mấy món đồ ngọc bích được gói bằng vải bọc trong tay, đó là toàn bộ những gì nàng ta tích góp được mấy năm nay.

Vốn dự định đưa cho mẫu thân để chứng tỏ một phần hiếu tâm cuối cùng, cũng không ngờ lại bị Khương Nhiều...

Vừa nghĩ tới chuyện ban ngày, nàng ta liền oán hận vắt khăn, không thể cam tâm.

Chợt nghe thấy vài cục đá gõ vào cửa, nàng ta đứng dậy đi qua, kéo thanh cài ra thì trông thấy Khương Nhiều đang đi về hướng phòng ngủ của Ngô Trung.

Trong lòng nàng ta khê chấn động, cái tên nịnh hót này lại muốn mưu tính chuyện gì. Nàng ta không khỏi hiếu kỳ, vì thế lặng lẽ đi theo, tránh ở sau một gốc cây tùng cổ.

Ngô Trung ngáp ngáp dài đi ra, nhìn thấy Khương Nhiều cũng không nổi giận, bộ dáng Khương Nhiều vẫn lẳng lơ như cũ, khiến

cho con thịnh nộ của Phương Lãng Lãng muốn dâng trào.

Hai người nói nhỏ vài câu, không nghe rõ nội dung, vì thế nàng ta tiến gần thêm một chút.

Ngày mai là dịp ta gặp gỡ thân thích, nhưng Ngô công công ngài biết đấy, ta ở đây một thân một mình, cho dù muốn gặp cũng không có chỗ nương tựa... Ngược lại còn uống phí ý tốt của ngài...”

Giọng nói Ngô công công trầm hơn, nàng ta nghe không rõ, Khương Nhiều lại mở miệng, “Cơ hội này lãng phí thật là tiếc, không bằng chuyển sang cho đám tỷ muội còn lại, xem ai có gia quyền ở kinh thành thì thay phần của ta vậy...”

Phương Lãng Lãng vốn đang buồn bực, lại bị lời nói này làm cho trở thành hư không, giống như đèn đuốc trong đêm tối đột nhiên sáng lên.

Nàng ta hận không thể xông ra trước, xung phong nhận lấy, nhưng lý trí vẫn giữ nàng ta đứng thẳng bất động.

Ngô Trung hình như đồng ý, chợt nghe Khương Nhiều cười khe khẽ, “Ngô công công ngài cũng đừng tham phần nhân tình này đấy!”

Phương Lãng Lãng vội vàng xoay người, đang lúc hấp tấp, nàng ta tạo ra tư thế trùng hợp đi ngang qua, Khương Nhiều đi đến đối diện nàng ta, lăm bằm lâu bầu, “Nếu ta còn có thân nhân trên đời, nhất định sẽ thừa cơ mà đưa hết những vật đáng giá đi, dù sao về sau vào tay người ngoài vẫn tốt hơn...”

Gió đêm cuốn qua lạnh lẽo, mặt Khương Nhiều trắng nhợt, thất lực như liễu phát qua bước vào tầm điện, từng bước chân nhỏ đạp trên lá rụng, có vẻ vô cùng đơn bạc.

Ngay lúc Ngô Trung xoay người trở vào, lại thấy Phương Lãng Lãng vội vàng chạy tới, “Ngô công công, xin ngài cho ta sáng mai đi thay Huệ phi.”

--

Khương Nhiều ban đêm mơ mơ màng màng ngủ hai canh giờ, vừa mở mắt lại nhìn thấy mình đang treo trên một dải vải trắng cao hơn tượng, bốn bề vắng vẻ, Trịnh Thu, Phương Lãng Lãng đều treo lơ lửng giữa trời, giống y như nàng, đang làm lễ tuần táng!

Bỗng nhiên nàng thét một tiếng chói tai, giấy dựa vùng dậy, nhưng không thể thoát ra, hô hấp càng lúc càng nhanh, ngoài cửa điện là tân Hoàng đế mặc long bào đen đỏ.

Hắn chỉ đứng xa xa, không thấy rõ gương mặt.

Ngay lúc hơi thở sắp cạn kiệt, vải trắng lại bị người chặt đứt, Khương Nhiêu ngã xuống đất thật mạnh.

Đây là kết cục người phản lại bổn vương!” Nàng còn không thở nổi, ngay sau đó, một thanh đoản kiếm sắc nhọn hung hăng đâm vào ngực, Khương Nhiêu nhìn lên, chính là ánh mắt oán độc của Vệ Ly.

Vĩnh Lạc Cung không biết thế nào mà cửa gỗ bị mở ra, âm thanh nặng nề kia giữa ánh bình minh thanh tịnh lại cực kỳ chói tai.

Khương Nhiêu đột nhiên bừng tỉnh, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc này sao đã lặn, muôn tiếng động đều cô đơn vắng vẻ.

Nàng vuốt ngực một cái, hết thấy đều bình yên vô sự.

Hóa ra chỉ là một cơn ác mộng.

Nghe thấy tiếng động bên giường, Trịnh Thu vốn đang ngủ, lúc này cũng thức dậy, “Nhiều nhi người không ngủ sao?”

Khương Nhiêu uống chén nước nguội, lắc lắc đầu.

Thuở nhỏ nhũ mẫu trong phủ có dạy, lâu ngày đã dưỡng thành thói quen, thân là nữ tử, nhất cử nhất động, một cái nhăn mày một tiếng cười đều phải trầm tĩnh mềm mại, ý vị khoan thai.

Trịnh Thu vén rèm che lên, về mặt mặt mỗi, nhìn mấy tia nắng ban mai mà ngẩn người ra, “Hôm nay sau giờ Ngọ, người nên gấp gỡ thân thích, không biết Yên Tần Hầu phu nhân sẽ phái ai lại đây.”

Khương Nhiêu dừng một chút, các nàng không phải những bé gái mở còi Yên Tần Hầu thu dưỡng sao? Vốn tưởng rằng sẽ không có ai thăm hỏi, tối hôm qua nàng liền nhường cơ hội cho Phương Lăng Lăng.

Thấy Khương Nhiêu có chút dăm chiêu, Trịnh Thu tiến thêm một bước nhắc nhở, “Những chuyện này không phải người quên luôn đấy chứ, lần trước phu nhân sai Tôn cô cô tới gặp ta, còn cố ý nhắc nhở ta, có chuyện quan trọng tìm người. Dùng bữa trưa xong, người sửa sang cẩn thận một chút, chớ có chậm trễ.”

Trịnh Thu,” Khương Nhiêu hai tay bưng chén, mặt mày sợ sệt, “Hôm nay ta không đi được...”

Chương 5: Mưu kế (3)

Vào buổi trưa, sau tiếng thờ dài của Trịnh Thu, Khương Nhiêu đã hiểu ra Yên Tần Hầu phu nhân đối xử tử tế với các nàng thế nào, quan

tâm chăm sóc ra sao, bồi dưỡng như con gái của mình thế nào.

Thấy Trịnh Thu phản ứng như vậy, nhất định là tình cảm thấm thiết lắm, dù sao công ơn nuôi dưỡng hơn mười năm, nghĩa nặng như núi.

Nhưng mà việc đã đến nước này, dù sao cũng phải phụ lòng một bên, dứt khoát thành toàn cho Phương Lãng Lãng là được, cũng trả sạch phần ân tình mình thiếu người khác.

Trong vườn ngoài điện hình như có người đến, phá vỡ sự im lặng vốn có.

Tiểu Lâm Từ vốn đang canh gác ở hành lang, chỉ thấy có đoàn người từ ngoài điện tiến tới, nữ quan dẫn đầu cài quan đồ thắm, cột eo và ngực, trước ngực cũng màu son tương xứng.

Đây là quan phục chương sự Lục thượng, Tiểu Lâm Từ nhận ra, Đại Chu tôn sùng màu đỏ, trong hai mươi bốn nữ quan, tứ phẩm màu đỏ hồng, ngũ phẩm màu son, lục phẩm màu vàng, thất phẩm màu thủy ngân, cung nữ thấp hơn thì không có trang sức đi kèm, đều mặc áo vải màu lam.

Xin các vị cô cô đừng bước, không biết có chuyện gì chẳng?” Hắc vội vàng tiến lên tiếp đón, vừa không dám tùy tiện để các nàng tiến vào, cũng không dám đắc tội.

Tiết ti y chúng ta có chuyện quan trọng muốn nói với một người, muốn gặp Ngô công công.” Thái Vi cung phục màu lam bên cạnh miệng lưu loát, tiến lên tự nói với gia môn.

Tiểu Lâm Từ thấy vẻ mặt kiêu căng của Tiết ti y kia, trong bụng thầm mắng chửi, chẳng qua chỉ là một nữ quan ngũ phẩm, vậy mà lại mang bộ dạng khinh người này, ngay cả Vương thượng nghi bên người Hoàng thượng là tứ phẩm cũng không lên mặt như bà ta.

Bầm cô cô, thật không khéo, Ngô công công chúng ta công việc bận rộn, không ở trong cung, hay là lần sau người hãy trở lại.” Tiểu Lâm Từ cười cười, nghĩ rằng tới đây mà còn lấy uy phong ra đùa giỡn, ta cũng muốn làm khó các người một phen.

Ai ngờ Tiết ti y kia lại nói, “Không cần chờ Ngô công công trở về, ta muốn tìm người, là Khương chương y của ti y.”

Tiểu Lâm Từ nghe xong thì ngoài cười nhưng trong không cười, đáp lại, “Vậy cô cô có thể đã nhầm chỗ rồi, Vĩnh Lạc Cung chúng ta chỉ có tám vị nương nương, không có Khương chương y nào hết.”

Người đây rõ ràng là kiếm chuyện với chúng ta!” Thái Vi chỉ một ngón tay, Tiểu Lâm Từ vẫn chả buồn đáp lại, mấy người này đã bị ngăn ngoài cửa điện.

Phủ nội vụ và Lục thượng cùng sinh tồn trong hậu cung, tội gì phải gây khó dễ? Ngô công công các người là người thông minh, chúng ta sẽ chờ ở đây.” Tiết ti y vô cùng ung dung.

Tiểu Lâm Tử thấy bà ta cố ý, đoán chừng có lẽ thật sự có chuyện quan trọng, đáng về bệ vệ cũng mềm nhũn ra.

Chỉ chốc lát sau, Ngô công công quả nhiên từ phía đông mà đến, liếc mắt nhìn Tiết ti y rồi khách khí tiếp đón, “Tiết cô cô không có chuyện gì thì đến Tam Bảo Điện, có chuyện gì cần hỗ trợ sao?”

Nữ quan áo lam liếc nhìn Tiểu Lâm Tử, “Thủ hạ của Ngô công công lợi hại thật đấy!”

Ngô Trung làm ra vẻ nện vào người Tiểu Lâm Tử, “Không có mắt sao, còn không mau chịu tội với các vị cô cô!”

Tiết ti y khoát tay chặn lại, “Không cần, hôm nay ta đến đây là muốn gặp riêng Ngô công công.”

Ngô Trung vẫn khách khí cười, Tiết ti y tiếp tục nói, “Ti y chưa kịp chế tạo lễ phục cho nương nương các cung, nhưng y phục của Hoàng hậu nương nương cần phải dùng cách thêu hoa văn đặc thù, mà thật không may, ti y chúng ta chỉ có một mình Khương chương y biết cách thêu này. Nàng đột nhiên bị điều đi, các cung đều cấm nghiêm, ti y không kịp tìm người thay thế, đành phải lại đây cầu Ngô công công cho chút thể diện.”

Quy củ của Vĩnh Lạc Cung người biết đấy, chuyện này chỉ sợ không ổn...” Thấy Ngô Trung chần chờ, Tiết ti y tiến lên trước, nhét túi bạc nặng trĩu vào tay hắn, “Khương chương y của ti y, chỉ dùng một canh giờ, trước giờ giới nghiêm ban đêm sẽ đưa về chỗ cũ.”

Ngô Trung thờ dãi, “Đã là chế tạo y phục cho Hoàng hậu nương nương, cho dù phục vụ cho bệ hạ, lão nô cũng chỉ rộng rãi ngoài quy tắc một chút, cô cô cần canh đúng giờ.”

Ngô Trung dẫn Khương Nhiêu tới, giao cho Tiết ti y, “Huệ phi nương nương cần phải tận tâm phục vụ cho Hoàng hậu.”

Thấy phục sức trên người vị nữ quan này, tuổi đã quá trung niên, lại nghe hàm ý trong lời Ngô Trung, nàng cũng hiểu được đại khái.

Nàng từ đầu đến cuối vẫn trầm mặc, vững bước đi trước, dưới tình huống này, nói nhiều sẽ không hay.

Trên đường đi Hoa Chương Cung của Lục thượng, nữ quan áo lam thấy trâm cài ngọc trai và phấn trên mặt Khương Nhiêu thì kéo nàng than thở, “Trong mấy người chúng ta, chỉ chọn một mình ngươi, thật không biết là ngươi có phúc hay là...”

Tiết ti y ngắt lời nàng, “Thái Vĩ, nói chuyện chú ý chừng mực, hôm nay mời Huệ phi nương nương lại đây đã là đi quá giới hạn.”

Bởi vì hai mươi bốn nữ quan Lục thượng đều ở trong Hoa Chương Cung, nơi này diện tích cực lớn, bằng bốn lần Vĩnh Lạc Cung.

Khương Nhiêu dừng bước không tiến lên, “Không biết cô có chuyện gì?”

Tiết ti y thấy nàng cẩn thận như thế, vẻ mặt liền ôn hoà, “Thêu hoa văn y phục cho Hoàng hậu nương nương.”

Khương Nhiêu cũng cong mày cười nhạt, “Mất bao lâu?”

Trong vòng một canh giờ, xin mời Huệ phi nương nương đi trước thôi.”

Vào ti y, khắp nơi có thể thấy được các nữ quan đủ loại phục sức không giống nhau đi qua đi lại, các loại tơ lụa vải dệt cũng được bày biện có trật tự, khí cụ thêu thùa may vá đủ thứ, nhóm nữ quan ăn mặc khác nhau đang vui đùa làm việc, vô cùng gọn gàng ngăn nắp.

Nhìn thấy Khương Nhiêu đến đây, sắc mặt ai nấy đều thương xót, chỉ thoáng đứng dậy, ra vẻ hành lễ rồi không làm gì khác nữa.

Khương Nhiêu một đường đi chậm rãi, mặc dù chưa từng tới, nhưng bản năng có loại cảm giác quen thuộc, tựa như đã ở đây sinh sống rất lâu, nơi này so với Vĩnh Lạc Cung thì có nhiều sinh khí hơn hẳn.

Vừa vào nội thất, Tiết ti y tự mình khép cửa gỗ lại, Khương Nhiêu vẫn bình tĩnh ngồi trên tháp, “Tiết ti y, ở đây không có người, có chuyện gì thì nói thẳng.”

Thần sắc nghiêm nghị trên gương mặt kia nhất thời tiêu tán, bà khom người tiến lại gần, “Phu nhân có việc phân phó, cung điện ra lệnh cấm nghiêm ngặt, bắt buộc dĩ mới nghĩ ra cách này, mời tiểu thư lại đây.”

Tiết ti y là người của Yên Tàn Hầu phu nhân. Khương Nhiêu lập tức nghĩ ra điều này.

Ta chỉ biết xe chỉ luân kim, những cái khác không làm được.” Nàng khéo léo từ chối, hiển nhiên không muốn rơi vào cảnh phân tranh gì.

Tiết ti y đem hết lễ phục lại đây, bày ở trước mặt, “Ngày nào Hoàng hậu nương nương mặc lễ phục này trên người, chính là ngày tiểu thư tuần táng.”

Khương Nhiêu vẫn cười, “Không phiền Tiết ti y nhắc nhở.”

Tiết ti y lấy kim ra, “Nếu tiểu thư chiếu theo chỉ thị của phu nhân, đợi tân đế đăng cơ thì sẽ cho người đường sống.”

Khó trách Trịnh Thu ngày đó khi nói đến Yên Tàn Hầu phu nhân, chính mình còn cảm thấy có chỗ không đúng.

Hóa ra, bà đây là lo đường sống, chỉ sợ Khương Nhiêu có thể bị chọn trúng, cũng không thiếu được bàn tay bà ở sau lưng.

Trước cho ta sống, sau cho ta chết, lấy việc sinh tồn làm mồi, Yên Tàn Hâu phu nhân này tính toán thật sự không chê vào đâu được.

Khương Nhiêu bình tĩnh lại, nếu Yên Tàn Hâu phu nhân có thể nhìn xa trông rộng, đứng cùng một phe với Cảnh An Vương, vậy thì mình biết thời biết thế là được, ngay cả việc bảo toàn mạng sống cũng không phụ sự phó thác của phu nhân.

Mấy ngày nay, nếu không có bất trắc gì, bệ hạ sẽ triệu kiến chư vị hoàng tử, lúc tiểu thư người hầu hạ mớm thuốc, nếu Cảnh An Vương ở đây thì...” Tiết ti y tiến lại gần nhét một gói giấy vào trong tay nàng, khẽ gật đầu.

Hăm hại Cảnh An Vương...

Như vậy người Yên Tàn Hâu phu nhân muốn bảo vệ là người khác.

Nắm chặt gói giấy trong tay, Khương Nhiêu thử dò xét, “Phu nhân cho rằng, ai sẽ là người thắng cuối cùng?”

Một nụ cười sáng rõ hiện lên trên mặt Tiết ti y, “Tiểu thư biết rõ còn cố hỏi, chuyện tốt của người và Nhị điện hạ đã thành, chắc chắn ngày đó sẽ cho người một danh phận.”

Khương Nhiêu hoảng hồn, lại là Lăng Bình Vương!

Đã phó thân rồi, rốt cuộc là mình còn trong sạch hay không? Mà Khương Nhiêu trước kia rốt cuộc đã tiến triển với Lăng Bình Vương đến mức nào?

Tất cả nghi hoặc đều sống động như thật, nhưng không ai có thể giải.

Lễ phục của Hoàng hậu, cũng không khác biệt với đường may của Khương Nhiêu này. Gói giấy siết chặt trong tay kia như củ khoai lang nóng phỏng tay.

Tự mình biết kết cục lịch sử, nhưng Yên Tàn Hâu phu nhân không biết, mọi người đều không biết!

Khoanh tay ngồi nhìn tranh sáng đoạt tối, rốt cuộc có nên xen một tay vào hay không, nói cho Yên Tàn Hâu phu nhân, Lăng Bình Vương không phải quân chủ tương lai?

Trở lại Vinh Lạc Cung, nàng tìm cơ đến phòng bếp, nhanh chóng nặn bột mì. Đem thuốc độc trong gói giấy ném vào lò đốt, lại bỏ bột mì vào, cẩn thận gói kỹ, bỏ vào trong tay áo.

Thế cục trước mắt, hai phe thế chân vạc, đều là những người mình không thể trêu vào, không bằng gió chiều nào theo chiều đó.

--

Phi tần hầu hạ phải dậy thật sớm.

Màn trời thành Tử Vi còn chưa sáng, yên tĩnh im lặng, sao mai phía đông lấp lánh ở chân trời, hình như có ánh mặt trời trắng nhạt mơ hồ dâng lên.

Có cung nhân đánh gõ báo canh giờ, lặng lẽ đi qua Gia Hòa Cung.

Tiểu Lâm Tử dẫn Huệ phi rửa mặt chải đầu xong thì đi qua Hàm Nguyên Điện.

Cửa điện cao rộng, cao vợi vợi, leo lên tầng đá thứ hai mươi chín mới nhìn thấy toàn cảnh.

Hoa văn bảy con rồng đứng thẳng trong mây, đợi ở ngoài Hàm Nguyên Điện, Khương Nhiêu quay đầu nhìn lại, có thể nhìn thấy hoàng thành cấm tú.

Cửa điện gỗ lim vàng óng tối đen mờ ra, sau đó một chân bước ra.

Khương Nhiêu không dám ngẩng đầu, nhưng dựa vào hoa văn xanh thẫm dưới vạt áo, rõ ràng đặc thù như thế, có thể đoán ngay người này chính là Lý Phi.

Sau đó có ba cung nữ dẫn nàng vào thiên điện, một tầng một tầng, cẩn thận lục soát cả người một lần, tường tận từ trăm cái tóc đến phục sức đều tra xét để mà yết kiến.

Thấy vòng ngọc tinh xảo trên tay Huệ phi, dựa vào chất ngọc, hình như là vật ngự ban, vì thế cung nữ không dám tháo ra.

Khương Nhiêu lấy lại bình tĩnh, chậm chậm đi tới.

Tất cả đều nặng nề mà tiến hành tuần tự.

Lý Phi che đầy sắc mặt, không có biểu tình gì, giơ tay ra hiệu cho Khương Nhiêu có thể đi vào.

Trong điện ánh nến sáng trung, trên án có hai đế cắm nến tám cạnh sứ men xanh, rường cột chạm trổ, long phượng đồ đằng. Lô đồng chín đỉnh đốt hương an thần, cũng che đi hơi thở bạc nhược trên cơ thể.

Khương Nhiêu dựa theo sự chỉ bảo của Trịnh Thu, trước thu dọn ổn thỏa xung quanh giường ngủ, lại nhẹ nhàng tiến đến giường, nâng chân của Vệ Tề vẫn không nhúc nhích.

Có cung tì bụng nước ầm tới, bởi vì bản thân từng nhiều năm bệnh tật trên giường, nàng cũng biết chăm sóc người bại liệt thế nào, đợi nàng rửa mặt chải đầu xong thì đã đến giờ sớm thuốc.

Khương Nhiêu ngồi ngay ngắn trên ghế thấp cạnh giường, nhìn dung mạo gầy đét của Vệ Tề.

Năm ấy quân (*) linh cữu Thái tổ, bất quá chỉ năm mươi bốn tuổi, có lẽ là hàng năm chinh chiến, thân thể hao hụt, lại thêm thuở đầu dựng nước, chính vụ nặng nề nên đã sớm già yếu.

(*) quân: chôn tạm một thời gian trước khi đưa đi mai táng, theo một phong tục thời trước

Đang lúc nàng xuất thần, vị Hoàng đế đang yên giấc trên giường đột nhiên mở mắt, ánh mắt lay động rồi dừng trên người nàng.

Phút chốc tim Khương Nhiêu đập mạnh và loạn nhịp, nàng quên mất thân phận mà cứ như vậy đường hoàng nhìn ông.

Đợi đến lúc phản ứng kịp, nàng mới đứng dậy hành lễ, “Bệ hạ nên uống thuốc, có chỗ nào không thoải mái sao?”

Vệ Tề giờ tay lên, ý bảo nàng tới gần.

Chương 6: Mưu kế (4)

Khương Nhiêu chậm rãi tiến tới, gương mặt rõ nét đập vào trong mắt Vệ Tề, ông đột nhiên cầm lấy cổ tay nàng, “Người là ai?”

Nàng muốn rút tay lại, cũng không ngờ Vệ Tề mặc dù bệnh nhưng lực đạo cũng không nhỏ, mà nàng cũng không dám thất lễ, liền kéo ra một khoảng cách, câu chữ rõ ràng, “Nô tì vốn là nữ quan ở thượng phục cục, là Huệ phi bệ hạ mới chọn.”

Vì sao trẫm... trước đây... chưa từng nhìn thấy người.” Thần sắc ông vô cùng phức tạp, Khương Nhiêu nhìn không ra tâm tư của ông, đành phải tỏ ra vui vẻ, trong bụng mong chờ cung nhân mau đưa thuốc đến.

Trong nhà người còn có ai?”

Khương Nhiêu khẽ lắc đầu, “Xin bệ hạ thương xót, trong nhà đã không còn họ hàng.”

Câu hỏi của Hoàng thượng hình như đã vượt quá giới hạn.

Tiếng bước chân của Lý Phi như tiếng trời truyền đến. Lão nhìn thấy Khương Nhiều như thế, lòng mảy mề động, “Bẩm bệ hạ, lão nô dẫn Huệ phi nương nương đi bưng thuốc.”

Vệ Tề lúc này mới buông tay, nhắm mắt nói, “Lý Phi, truyền Vệ Cẩn lại đây...”

Lý Phi nghe vậy, vội vàng thẳng lưng đáp lại, mấy ngày qua, đây là vị Hoàng tử đầu tiên bệ hạ triệu kiến, nhất định là có chuyện quan trọng phân phó.

Vệ Cẩn, Cảnh An Vương.

Yên Tàn Hầu phu nhân tính toán thật chính xác!

Khương Nhiều nhận lấy chén thuốc, Lý Phi lại chẳng biết đã đứng sau từ lúc nào, giọng lão trầm thấp, cũng không chói tai như những tên thái giám trong cung, bất luận là dung mạo hay là giọng nói đều giống như nam tử bình thường.

Xin nương nương hãy phân ưu giải sầu cho bệ hạ.”

Khương Nhiều cười khỏ, biết rõ chính mình phải đi chịu chết, lại còn phải vô cùng cao hứng, đây thật không phải là chuyện dễ dàng gì.

Nàng xoay vòng ngọc trên cổ tay theo bản năng, chủ kiến đã định, tuyệt đối không thể thay đổi.

Nay thời cuộc quan trọng, Lý Phi tự mình đi qua Tử Thần Cung truyền chỉ, tuy chống hai cây nạng nhưng hấn vẫn bước đi như bay.

Trên đường đến tẩm cung của Mộ Phi, mẹ đẻ của Lăng Bình Vương, đại cung nữ Nguyệt Cẩm đang ra cửa đi đến phủ nội vụ nhận tiền tiêu hàng tháng. Nàng ta nhìn thấy Lý Phi thì lập tức cúi người, “Lý đại nhân đây là muốn đi đâu?”

Lý Phi cũng chưa dừng lại, hơi vuốt cằm ra hiệu, “Thay bệ hạ xử lý chút việc vặt.”

Nguyệt Cẩm cũng rất thức thời nên không hỏi nữa, bước chân chậm lại, chỉ thấy Lý Phi đi về phía tây.

Đợi Lý Phi đi xa rồi, nàng ta mới lặng lẽ thu chân lại, vội vàng trở về Tích Dương Cung.

Từ sau khi hồi kinh, Vệ Cẩn còn chưa gặp qua Hoàng thượng, cả ngày nhàn rỗi ngồi trong Tử Thần Cung, nhưng tinh thần vô cùng căng thẳng.

Phụ hoàng bệnh nặng thế này, xem ra không thể qua khỏi. Toàn bộ cung điện cấm nghiêm, ngay cả mẫu thân Tĩnh Quý phi trong Vũ Hạp Cung cũng không đi được.

Quay chén ngọc sứ trắng trong tay, lúc này Nhị ca rốt cuộc là muốn dự tính cái gì?

Vừa nghĩ tới Lăng Bình Vương, trong đầu bỗng nhiên hiện ra một gương mặt nữ nhân khác. Tiếp theo đó là dáng vẻ mềm mại mỹ lệ hèn mọn của nàng...

Vệ Cẩn chợt buông chén ngọc, nàng là người Lăng Bình Vương sắp xếp làm cơ sở ngầm bên cạnh Phụ hoàng sao?

Đúng lúc này, Cao Ngôn tiến vào bẩm báo, “Điện hạ, Lý đại nhân đến đây!”

Vệ Cẩn trong lòng khẽ động, liền nói, “Nhanh nhanh cho mời.”

Lý Phi vừa vào điện thì đuổi hết mọi người ra, vào thẳng chủ đề, “Mời Tam điện hạ đi cùng với lão nô.”

Trong câu chữ không hề mảy may nhắc tới Hoàng thượng.

Lý đại nhân đi trước, bốn vương theo sau.”

Bên ngoài Hàm Nguyên Điện, ngoại trừ cung nữ ra thì thanh tịnh khác thường.

Cảnh An Vương vẫn mang giày bó, nhưng chiến y khoác giáp đã được thay thành cẩm bào đỏ sẫm, toả ra anh khí bức người.

Lúc bước lên thềm ngọc, không thể bảo là không thấp thỏm lo âu, nhưng gương mặt hắn không hề có vẻ sợ hãi, chỉ có sự nhớ mong và lo âu của người con trai đối với bệnh tình của phụ thân.

Vương thượng nghi thay hắn đẩy cửa điện ra, “Huệ phi nương nương đang mớm thuốc, điện hạ chờ một chút.”

Hắn không để ý tới, lập tức đi vào, hơi thở bình tĩnh.

Mặc dù mấy năm gần đây đại đa số thời gian hắn đều chinh chiến ở bên ngoài, nhưng Hàm Nguyên Điện hắn cũng không xa lạ.

Lúc đi tới gian ngoài, hắn dừng một chút trước để cầm nến sứ men xanh, sau một lát mới vén rèm lên, đi nhanh vào.

Xa xa, nhìn thấy một thân ảnh vàng nhạt ngồi trước long tháp.

Vào lúc này, cô gái kia nhẹ nhàng khuấy chén thuốc, đưa vào trong miệng Phụ hoàng, hết sức chăm chú, cẩn thận tỉ mỉ, không hề phát hiện có người tiến vào.

Búi tóc mây xanh rũ xuống một bên vai, trên búi tóc cài trâm hồng châu, vô cùng xứng với dáng người thướt tha, nhưng lại hiện ra vài phần ý vị thanh lệ thoát tục.

Song trong đầu lập tức lại nổi lên ý nghĩ phủ định.

Loại cung trang đoan trang tao nhã cũng không che giấu được ý vị trong lòng nàng.

Tiếng bước chân tiến lại gần, Khương Nhiêu cho rằng người đến là Lý Phi nên không quay đầu. Nàng lau khoé miệng cho Hoàng thượng rồi hỏi, “Chén thuốc này đã uống xong rồi, chén thứ hai đã sắc xong rồi chứ?”

Từ hướng nhìn của Vệ Cẩn, xiêm y vàng nhạt quanh thân mảnh mai, vòng eo thon thả. Nàng nghiêng người, lộ ra đường cong đẹp đẽ.

Xong cái này thì đi xuống đi.” Hẩn ho nhẹ một tiếng.

Khương Nhiêu quay đầu lại, đột nhiên nhìn thấy Cảnh An Vương đến đây, khuôn mặt vốn bình tĩnh lập tức rộ lên ý cười, đôi mắt hoa đào trong veo như nước nhìn thẳng hẩn, “Tham kiến Tam điện hạ.”

Cái thần sắc mong đợi này, nếu để người bên ngoài chứng kiến, chắc chắn sẽ cho rằng bọn họ dường như có gì đó với nhau.

Loại cảm giác này khiến Vệ Cẩn hết sức không vui, hẩn trực tiếp đi vòng qua nàng, ngồi bên long tháp, hoàn toàn không thấy sự tồn tại của Khương Nhiêu.

Phụ hoàng, nhi thần đến đây.”

Vệ Tề làm như đã ngủ rồi, nghe thấy giọng nói này thì từ từ mở mắt.

Vệ Cẩn ngoảnh đầu lại, thấy Khương Nhiêu vẫn đang cầm chén thuốc đứng đó. Nàng vừa chạm vào ánh mắt hẩn thì vội vàng quay đầu rời đi.

Ngoài điện, Vương thượng nghi nhận lấy hộp gỗ Thái y viện đưa tới, sau khi mở ra kiểm tra không có sai sót gì rồi mới giao vào trong tay Huệ phi.

Trong mỗi hộp thuốc đều có một cây ngân châm mới tinh, dài chừng bốn tấc.

Bên trong phòng, hai cha con đang thấp giọng nói chuyện với nhau, Khương Nhiều bung chén thuốc đứng đợi, thấy thuốc đã sắp nguội, sợ lại chậm trễ.

Mà chuyện Lý đại nhân giao phó, không thể một mình thử thuốc, phải ở trước mặt bệ hạ mới được.

Khương Nhiều đành phải lặng lẽ đi vào, tự ý ngồi xổm ở cuối giường, mở hộp thuốc ra, “Bệ hạ, thuốc của ngài đã được đưa tới.”

Câu hỏi này, cũng không cần Vệ Tề đáp lại, chỉ là làm theo phép thôi.

Đem ngân châm dọc theo mép chén hạ xuống, rồi sau đó rút ra, nàng đưa tới trước mặt Cảnh An Vương, ngân châm kia trắng rõ, không lẫn bất kỳ tạp chất gì.

Vệ Cẩn gật gật đầu, thấy bên má trái Khương Nhiều có một vết máu, như là bị móng tay cào lên, vô cùng nổi bật trên gương mặt trắng nõn.

Lại thấy Khương Nhiều cố ý xoay mặt đi, tựa như chột dạ.

Hắn cười lạnh trong lòng, Lăng Bình Vương quả nhiên thật hăng hái, giây phút nguy cấp như vậy mà còn có tâm tư làm ra những chuyện quá giới hạn như thế.

Quả thật là bại hoại!

Thân là phi tần, không trang điểm còn thể thống gì!”

Thật ra thì Huệ phi vốn được Phụ hoàng lựa chọn, không đáng để hắn quan tâm, nhưng hắn lại cố ý khiến trách Khương Nhiều như vậy.

Khương Nhiều không động đậy, vẫn cười mỉm với hắn, “Điện hạ nhìn kỹ xem, ngân châm không độc, nô tì đã thử thuốc rồi.”

Hoàn toàn không như Vệ Cẩn nghĩ, trong đầu Khương Nhiều cũng chỉ có một tín nhiệm, sự ẩn nhẫn này cũng là một môn học, nàng đã học nhiều năm, sớm sâu tận xương tuỷ, không thể đắc tội với vị Chiêu Hoà Đế tương lai này.

Hắn tức giận, vậy thì mình chịu đựng. Hắn không hài lòng, vậy thì mình cứ nhường. Chỉ chờ đến khi hắn vui vẻ, sẽ không cần lo cho tính mạng của mình nữa!

Dựa vào nguyên tắc đó, Khương Nhiều không để ý tới sắc mặt tượng đá của hắn, múc một muỗng đưa vào trong miệng.

Nàng hơi nháu mày, thuốc này quả nhiên rất đắng, nhưng phải bày ra vẻ cam chịu, không ngờ rằng cười còn khó coi hơn cả khóc.

Vệ Cẩn cầm lấy chén thuốc, vẩy tay bảo nàng đi ra, “Người ra ngoài đợi, bản vương tự mình mớm thuốc.”

Khương Nhiêu cầu còn không được, rất tức thời mà nhẹ nhàng lui ra.

Ra đến ngoài, nàng liền đến bên chậu đồng, phun thuốc trong miệng ra sạch sẽ.

Mặc dù là thử thuốc, nàng vẫn còn chưa đến mức lấy tính mạng mình ra đùa giỡn.

Nhưng không ngờ vừa đi được vài bước, nàng bỗng nhiên cảm thấy đầu óc mơ hồ, nàng tựa vào vách tường đứng vững, cho là hương an thần quá nồng nên mới mờ tối chiếc lư cừu đỉnh ở đằng trước.

Cầm lấy cái muỗng nhỏ, hai ánh mắt cũng mơ hồ, như thế nào mà trước mặt tựa như có ba chiếc lư đồng lúc ẩn lúc hiện.

Lúc này nàng mới nhận ra khác thường, nhưng bản thân rõ ràng không bị hạ độc trong thuốc...

Vệ Cẩn canh giữ ở trước long tháp, Phụ hoàng thân thể suy yếu, chỉ hỏi tình hình quân sự ở biên tái (1), chưa nói được mấy câu thì đã ngủ.

(1) biên tái: chốt hiểm yếu ở vùng biên cương

Bụng chén thuốc, khuấy nước thuốc lên, mùi vị cay đắng quần quanh chóp mũi, trong con ngươi cũng sâu thẳm tĩnh mịch như chén thuốc.

Âm thanh bên ngoài đánh thức hần dậy từ trong suy nghĩ nặng trĩu, hần không để ý tới, đưa chiếc muỗng bạc tới bên môi Phụ hoàng, chậm chạp không mớm thuốc. Đột nhiên hần nghe thấy giọng khàn khàn, ngay sau đó là âm thanh lạnh lạnh lộn xộn truyền đến.

Huệ phi?”

Không ai trả lời, Cảnh An Vương cất cao giọng gọi một tiếng, lúc này mới bỏ chén thuốc xuống.

Vén rèm lên, lại thấy bóng người vàng nhạt kia đang cuộn mình, bên cạnh là lư đồng ngã xuống, tàn hương rải đầy đất.

Từng âm tiết vẫn bật ra trong miệng nàng, mắt thấy lư đồng kia cháy sém vào xiêm y nàng, Vệ Cẩn nhắc chân đá lư đồng ra, nâng người nàng dậy, vết máu đỏ tươi từ khóe miệng tràn ra, Khương Nhiêu bắt lấy cổ tay hần, ra trước người hần lời kéo, “Thuốc... đã dứt chưa?”

Vệ Cẩn nhíu mày lại, đưa tay xóa vết máu bên môi nàng, “Trong thuốc này có độc.”

Lý Phi!” Cảnh An Vương đẩy nàng xuống đất, vội vàng chạy vào bên trong phòng, không tới hai bước lại bị người giữ chặt vạt áo.

Lúc này ngoài điện Lý Phi đã dẫn người đi vào, nhìn thấy tình cảnh như thế thì kinh hãi.

Khuong Nhiêu cả người đau đớn nhưng vẫn dùng chút khí lực cuối cùng, nhìn Vệ Cẩn ở bên trên, “Mau... mời thái y đến...”

Lý Phi phản ứng kịp đầu tiên, lão lập tức khóa kín cửa điện, “Điều tra rõ tất cả, không ai được nhắc đến chuyện hôm nay một chữ.”

Đám người Vương thượng nghi đều trầm mặc không nói, chia nhau chăm sóc Hoàng thượng.

Nếu tới trễ một bước, thuốc kia vào trong miệng Hoàng thượng, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi!

Gương mặt tuấn tú của Vệ Cẩn bắt giác lộ ra vài phần dữ tợn, “Lý đại nhân, cần phải điều tra rõ ràng.”

Thái y nhanh chóng lại đây, vẫn chưa được báo cho hay có người hạ độc, chỉ nói là điều dưỡng hàng ngày.

Lý Phi liếc mắt nhìn Khuong Nhiêu tựa vào giường, “Huệ phi nương nương trúng độc, không nên điều trị ở đây.”

Lại càng không thể đuổi về Vĩnh Lạc Cung.” Vệ Cẩn trầm ngâm một lát, “Mang đến sương phòng trong thiên điện đi.”

Lý Phi quay đầu lại phân phó Vương thượng nghi, “Huệ phi nương nương thân mình không khoẻ, tạm thời không trở về Vĩnh Lạc Cung. Đi mời Hòa phi nương nương lại đây.”

Ở bên này, Phương Lăng Lăng đang ở không, thu dọn bọc vải xong thì được Tiểu Lâm Tử dẫn tới Chính Dương Môn.

Cơ hội trước mắt không dễ có, nàng ta thầm nghĩ, Khuong Nhiêu kia mặc dù trông lăng lơ như thế nhưng đầu óc không tính là hòng.

Nhưng lại nghĩ, nếu không phải nàng trang điểm xinh đẹp đi câu dẫn Nhị điện hạ, bản thân mình cũng không bị nàng làm lỡ thời cơ.

Nghĩ như vậy, Phương Lăng Lăng cảm thấy thoải mái biết bao nhiêu, dù sao đi nữa ai cũng không nợ ai nhân tình.

Đi tới cửa bên Hàm Nguyên Điện, Tiểu Lâm Tử đột nhiên dừng bước, Phương Lăng Lăng đang lúc thất thần suýt nữa đụng vào phía sau. Nàng ta run tay, cái bọc rơi trên mặt đất.

Vội vàng nhặt lên, Phương Lăng Lăng ngẩng mặt lên quở trách, “Đang yên đang lành, ngươi làm cái gì vậy!”

Lại thấy Tiểu Lâm Tử chột xoay người lại, nháy mắt ra hiệu với nàng, “Đừng nhìn! Ngồi xổm trước đã!”

Phương Lăng Lăng vốn là người nôn nóng, Tiểu Lâm Tử càng nói, nàng ta càng hiếu kỳ, vẫn là nhịn không được mà lên nghiêng đầu, nhìn từ phía sau hắn.

Lần này nhìn lên không hề gì, nàng ta mới trở lại nhặt bạc vụn trong bọc vải, lại rút ra mấy viên xuồng đáy.

Nhìn về phía trước, thân ảnh đỏ thắm được ôm trong ngực không phải Khương Nhiều thì là ai!

Bọn họ bước nhanh qua, tiến vào bên hông Hàm Nguyên Điện.

Không phải Lăng Bình Vương sao...” Phương Lăng Lăng tựa như bị làm cho đầu óc mê muội, đột nhiên đứng dậy, bắt lấy tay áo Tiểu Lâm Tử, hoang mang nói, “Sao ta lại nhìn ra Cảnh An Vương vậy!”

Tiểu Lâm Tử ra vẻ che miệng nàng ta, một mặt thúc giục, “Không nên xem cũng đừng xem, không nên hỏi thì nhịn, chạy nhanh đi!”

Hừ...” Phương Lăng Lăng bĩu môi, vừa bước ra lại chợt nghe giọng nói dịu dàng ở phía sau vang lên, “Cô nương, đồ của ngươi bị rơi rồi.”

Phương Lăng Lăng quay đầu lại, trước mắt nhất thời sáng chói, không biết từ khi nào, phía sau lại có một cô gái đứng đấy tựa như từ trong bức họa bước ra, nhan sắc xinh đẹp, vóc người yếu điệu, nói tới nói lui, mắt như trắng lười liềm, môi tựa như ngâm châu ngọc. Tuy chỉ mặc thường phục đơn giản, nhưng lại khó che đi ý vị xuất trần kia.

Phương Lăng Lăng nhất thời ngây người, mãi đến khi cô gái kia lại cầm cây trâm bạc trong tay đưa tới, nàng ta mới bừng tỉnh, vội vàng nói cảm ơn.

Tiểu Lâm Tử cũng thấy mà muốn no, thầm nghĩ tại sao chưa bao giờ gặp qua người con gái này trong cung, Hoàng hậu, Tĩnh Quý phi, Mộ Phi ba vị nương nương mình đều nhận ra, mà Văn Huy đại đế cơ, tuổi thì xấp xỉ, ước chừng trên dưới hai mươi tuổi, nhưng bộ dạng lại không sánh bằng cô gái trước mặt.

Tựa như tiên trong trắng, mỹ nữ trong bức họa, quả nhiên là mềm mại như nước, kiều diễm tựa như hoa!

Vị nương nương này không cần khách khí, đừng bỏ lỡ chuyện quan trọng.” Cô gái kia mở miệng, khí chất tựa hoa lan.

Phương Lăng Lăng mặc dù thân là con gái cũng bị phong thái của nàng hấp dẫn, mà chỉ bằng cung trang của nàng có thể cho rằng mình là phi tần, có thể thấy được chất huệ lòng lan (2).

(2) chất huệ lòng lan: chỉ người cao nhã, thanh khiết

Đội bọn họ đi xa rồi, thị nữ Lưu Ly bên cạnh mới khuyên nhủ, “Nhu tiểu thư, chúng ta lên ra đây đã một canh giờ, nếu không trở về, Quý phi nương nương chắc chắn trách phạt nô tì...”

Cô gái mím môi thờ dãi, “Tự ta vào cung thăm hỏi cô cô, Hoàng thượng bệnh nặng không dậy nổi, mấy ngày qua giam cầm cô cô ở trong cung, thật sự là buồn chán.”

Lưu Ly lại nói, “Đừng nói là tiểu thư người, Cảnh An Vương điện hạ thân là huyết mạch ruột thịt của Quý phi nương nương, chưa cho phép cũng không thể tùy ý ra vào.”

Đôi mắt sáng lên vài phần, lúc này nàng mới xoay người quay lại, “Lại nói tiếp, từ năm trước biểu ca Tây chinh, ta đã hơn một năm không gặp qua huynh ấy. Nay huynh ấy đang ở trong cung, mặc dù gần trong gang tấc cũng không thể gặp nhau...”

Lưu Ly đi bên cạnh nàng, “Trong lòng Quý phi nương nương, người đã sớm là con dâu chưa qua cửa, đợi sau khi mọi thứ ổn định, người liền có thể ở bên cạnh điện hạ.”

Cô gái giận dữ một chút, nhưng gương mặt lại lộ vẻ nhu mì vô hạn.

Ở trong lòng Tạ Doanh Nhu, biểu ca Vệ Cảnh từ bé đã là binh sĩ nàng luôn hết lòng kính mộ, là nam nhân duy nhất trên thế gian này nàng bằng lòng làm bạn cả đời.

Mười lăm tuổi, đến lễ cập kê, bà mới đến cầu hôn đập phá cửa nhà Tạ phủ, nàng cũng không hề động tâm.

Ngoại trừ biểu ca, không nam tử nào đáng giá để mình giao phó cả đời.

Nàng đợi thêm nữa, đến khi hai mươi tuổi, tuổi cũng không tính là nhỏ nữa.

Tạ Doanh Nhu tự tin, cuối cùng có một ngày, nàng sẽ danh chính ngôn thuận bước vào Tử Thần Cung.

Mà trước mắt xem ra, một ngày này, sẽ không dễ dàng chờ lâu nữa.

Khi đến Vũ Hợp Cung của Tịnh Quý phi, Lưu Ly đột nhiên chen vào một câu, “Mới vừa rồi hình như là điện hạ bế một nữ tử đi qua...”

Tạ Doanh Nhu dịu dàng lắc đầu với nàng ta, “Nhất định là người hoa mắt nhìn lầm rồi, biểu ca sẽ không như vậy đâu.”

Chương 7: Huệ phi (1)

Màn đêm lạnh lẽ buông xuống. Thành Tử Vĩ lại chìm trong giấc ngủ say.

Khuong Nhiêu thật ra cũng không hôn mê, nhưng phân lượng độc tính trong thuốc vào miệng kia cũng không nhẹ, dù chỉ hơi dính qua nhưng vẫn khó chịu.

Trong miệng vẫn còn hơi đau, vì dễ giả vờ như thật, nàng đánh phải cắn đầu lưỡi, còn hại nàng mất quá nhiều khí lực đẩy ngã lư, suýt nữa thì bị bông.

Nếu Lăng Bình Vương này trước đó đã động tay động chân, cần gì phải dạy mình diễn trò như vậy.

Đang suy nghĩ, bỗng nhiên nàng cảm giác trên mặt ngứa một chút. Nàng không mở mắt, cứ đưa tay đẩy ra.

Chẳng được bao lâu, cảm giác ngứa ngáy kia lại tiếp tục lên hai má.

Tay phải bị cầm chặt, nàng không muốn tỉnh cũng khó.

Sự cảnh giác vụt qua, thì thắm một câu.

Bồn vương có lòng tốt đến thăm, cái vật nhỏ này bướng bỉnh thật.”

Vừa nghe giọng nói này, Khuong Nhiêu chợt mở mắt ra, không còn buồn ngủ nữa.

Nàng ngồi dậy, xê dịch vào góc giường, lại thấy Lăng Bình Vương nhảy qua ngồi bên giường, ánh trăng phản chiếu lên nửa khuôn mặt. Hắn cười như có như không.

Đã phiên điện hạ quan tâm, ta không sao.” Khuong Nhiêu nửa thật nửa giả, bối rối đi tìm ngoại sam.

Không cần tìm, đỡ phải mất công.” Nói xong hắn nghiêng về phía trước, bức Khuong Nhiêu đến góc chết.

Lần trước là sợ bị người phát hiện nên ta mới tự ý rời đi.” Khuong Nhiêu thuận miệng nói.

Bình thường thấy nàng thông minh vậy, sao lại tự hạ độc mình?” Lăng Bình Vương vừa nói vừa sờ soạng.

Khuong Nhiêu chấn động một cái, rõ ràng bản thân không có hạ độc, mà Lăng Bình Vương cũng không hạ độc, vốn định trách hắn lấy chính mình làm mồi câu, nhưng nghe hắn nói như vậy thì hình như không đúng!

Hai tay Lăng Bình Vương dò xét, lại bị Khuong Nhiêu ngăn lại, hắn đánh phải vuốt ve nói, “Lần này dù chưa được chuyện, nhưng vẫn

nên thường nằng một chút...”

Trong bóng đêm yên tĩnh, ánh mắt thấy không rõ, nhưng giác quan lại càng thêm nhạy bén.

Thái y nói ta bị trúng xà quả độc.”

Động tác Lăng Bình Vương dừng một chút, hần ngẩng đầu, “Hần là thiên tiên tử.”

Khương Nhiều lắc đầu, “Không, chính là xà quả độc.”

Lăng Bình Vương chậm rãi rút tay về, “Nàng không hề hạ độc?”

Cẩn thận cời vòng ngọc trên cổ tay ra, Khương Nhiều chủ động, “Ta quả thật có mang theo, nhưng không biết làm sao mà Cảnh An Vương quá thận trọng, không có cơ hội xuống tay. May mà điện hạ ngài có tầm nhìn xa, trước đó đã bỏ thuốc. Có lẽ Cảnh An Vương lần này khó có thể thoát tội.”

Khương Nhiều nói xong liền nhìn chăm chăm nét mặt của Lăng Bình Vương.

Bốn vương trước đó vẫn chưa bỏ thuốc.” Ngữ khí của hần rét lạnh như băng.

Bốn mắt nhìn nhau, nhất thời ngừng nói.

Lúc này, Khương Nhiều tỉnh ngộ ra, nàng trúng độc căn bản không phải là ngẫu nhiên, mà là có người tương kế tựu kế, biết thời biết thế! Lợi dụng sự hâm hạp của nàng mà hâm hạp thêm một bước...

Trong toàn bộ kế hoạch, có thể bình yên thoát thân, chỉ có Cảnh An Vương.

Lăng Bình Vương như vậy, sao lại không nghĩ ra!

Bộ ngựa bắt ve, chim sẻ chực sẵn. (1)

(1) thành ngữ ý nói một người đang âm toán kẻ khác thì có người khác lợi dụng cơ hội làm hại mình.

Hần chợt đứng dậy đi ra ngoài, nhưng đã chậm, chợt nghe ngoài điện đột nhiên vang lên một loạt tiếng bước chân, ngọn đèn chợt rọi sáng.

Lăng Bình Vương đành phải trở lại, nhìn chòng chọc Khương Nhiều.

Đi từ phía sau cửa sổ, có lẽ còn kịp!” Sự tình đã đến nước này, Khương Nhiều cũng sốt ruột. Nếu bị bắt tại trận, hậu quả không thể lường được...

--

Cửa điện bị đẩy mạnh ra, nội thị xách đèn lồng tiến vào, đẩy cạnh cửa sang một bên.

Đôi giày bó kia bước vào, Khương Nhiều nửa tựa vào đầu giường, vẻ mặt yếu ớt.

Vệ Cẩn nhìn xung quanh, trên đệm, hiển nhiên có dấu vết của người thứ hai.

Đôi môi người con gái tán loạn đỏ thắm.

Vệ Cẩn thầm cười nhạo, Nhị ca, người quả nhiên rất không cẩn thận!

Mới vừa rồi Huệ phi nói chuyện với ai vậy?” Hần tiến vài bước lại gần, Khương Nhiều rướn người, trách mắng một câu, “Làm gì có người nói chuyện, điện hạ ngài nghe lầm rồi.”

Ừm.” Hần ngồi xuống bên mép giường, lấy tay nhấn vài cái thật mạnh lên giường, “Thấy bệnh tình Huệ phi đã khỏi, bốn vương thật yên tâm.”

Khương Nhiều dịch vào trong một chút, thỉnh thoảng liếc mắt ra ngoài cửa sổ, ghé sát thì thầm, “Chẳng lẽ đêm khuya điện hạ lại đây để thực hiện giao dịch?”

Khung cửa sổ còn mở phân nửa, vẫn còn hơi lay động.

Vệ Cẩn nhàn rồi ngồi đợi, lập tức có cung nhân từ sau vườn chạy tới.

Nếu Huệ phi không có việc gì, vậy để bốn vương nhìn một cái xem có té bị thương không.” Hần nắm lấy góc chăn trên người Khương Nhiều, không mấy may xúc động trước mặt nàng.

Thần sắc quẩn rũ và cầu xin luân chuyển, tâm thường bất lực.

Vệ Cẩn không dừng lại, lập tức xốc lên. Rồi sau đó sừng sốt.

Dưới lớp chăn chỉ có một thân thể lả lướt, tấm y cợt nhả đắp lên trên người.

Nàng ra về lấy hai tay che kín, lồng ngực hơi phập phồng, hai chân cuộn tròn, không kịp thu lại.

Trắng nõn hơn tuyết, ngón chân mượt mà khiến người ta xao xuyến. Cũng không có giấu người khác trong đó.

Tình cảnh trước mặt như thế, Vệ Cẩn chỉ cảm thấy không khỏi dâng lên cơn buồn bực trong lòng, lại nhìn gương mặt đỏ ửng của Khương Nhiều rồi giục nàng đắp chăn lại.

Khương Nhiều không nói, rút người ở trên giường, chột đoạt lấy góc chăn trên tay hấn, giận dữ nghiêng người sang một bên.

Khôi phục lại thần sắc bình tĩnh, hấn lạnh lùng nói, “Bổn vương là vì bảo đảm cho sự an nguy của Phụ hoàng, lục soát kỹ càng thì mới có thể yên tâm.”

Vậy rõ ràng là ta trong sạch rồi chứ?” Khương Nhiều mở to mắt.

Vệ Cẩn đi qua đi lại mấy bước, khom lưng ra phía ngoài, nhặt áo choàng rơi là tả trên mặt đất lên, tầm mắt vừa chạm vào một thứ bằng phẳng dưới đáy cửa điện.

Áo choàng nhàn nhạt mùi hương bị hấn tùy ý ném về phía giường, “Huệ phi tạm không thể rời khỏi đây, im lặng nghe phân phó.”

Điện hạ nửa đêm tới đây, sao lại tùy tiện như thế!” Khương Nhiều run giọng trách mắng, âm cuối cao lên.

Vệ Cẩn đột nhiên vỗ vào cửa điện, quay đầu liếc nàng, chỉ có như thế.

Áo bào dần dần biến mất trong màn đêm.

Đợi cho đến khi cửa điện khép lại, đám người lui ra, trong lòng hấn sáng tỏ, giống như trong dự đoán, Vệ Ly đã bắt đầu âm thầm hành động.

Gọi Cao Ngôn tới, hấn nói, “Không cần tìm, đem hết cung nhân của thượng thực cục và Thái y viện xử phạt theo luật, dừng ở đây.”

Cao Ngôn nhìn trong điện, Cảnh An Vương không hề nói tới một chữ liên quan đến Huệ phi.

Một lúc sau, Khương Nhiều ôm chăn, cười khanh khách vài tiếng, cười cười, về mặt từ từ lạnh nhạt.

Chiêu “bình hành hiểm trứ” (2) vừa rồi, nếu để lâu hơn một chút, chỉ sợ nhất định sẽ lộ ra chân tướng.

(2) “bình hành hiểm trứ” : đi nước cờ hiểm

Xem nằng vừa rồi diễn hay thật.” Lãng Binh Vương chậm rãi lách ra từ sau cửa, ánh mắt phức tạp nhìn nằng.

Khuong Nhiêu quần tóc lại, chỉ vào ngoài cửa sổ thờ dài, “Còn không phải là vì điện hạ!”

Trong lòng nằng cũng đang nghĩ muốn tiến vị tôn đại phật này đi.

Lãng Binh Vương cẩn thận vuốt tóc, tâm tư Tam đệ kín đáo, luôn vượt xa sức tưởng tượng.

Bất quá mới qua một năm, Cảnh An Vương cũng đủ thực lực chống lại mình. Thế cục càng lúc càng vượt khỏi tầm tay.

Lãng Binh Vương bước chậm rồi dừng lại, “Nếu Phụ hoàng có biến động nhỏ nào, nhớ truyền tin cho ta.”

Khuong Nhiêu ra vẻ ngoan ngoãn gật đầu, ai ngờ hắn đột nhiên cúi người lại gần, ra sức ngậm một cái lên môi nằng, rồi sau đó nhanh chóng bước vào màn đêm.

Trờ tay không kịp, vẫn sờ sờ cánh môi, thắm phun một cái...

Lúc Cảnh An Vương vỗ vào cửa điện, rõ ràng biết hết mọi thứ, nhưng sao lại chừa cho mình một con đường lui?

Mê man như vậy, thoáng cái đã qua rất nhiều ngày.

Thành Từ Vi vắng vẻ im ắng, mỗi ngày có cung nhân đến đưa cơm canh, Khuong Nhiêu đều nhân cơ hội tìm hiểu mấy câu, nhưng miệng nhóm cung nhân quá chặt, tiết lộ rất ít tin tức.

Nhưng càng yên ả, trong lòng nằng càng thêm hoang mang.

Khi ở Vĩnh Lạc Cung, ít nhất còn có Trịnh Thu các nằng làm bạn, mà Hàm Nguyên Điện này lại im lặng đáng sợ.

Khóa bên ngoài cửa điện rất chặt, nằng thử nhiều lần mà vẫn không thể mở ra.

Ghé vào trên bệ cửa sổ, đẩy song cửa ra nhìn lại, trong nháy mắt, Khuong Nhiêu đột nhiên nhớ tới câu thơ Trương Tuấn Chi tựa vào cửa sổ đứng ngâm.

Trắng xát mây trời như áo rù, chốc đà xanh xám ra hình chó. (3)

(3) Nguyên văn: “Thiên thượng phù vân như bạch y, tư tu cải biến như thương cầu.”, trích trong bài “Khả thán” (“Đáng tiếc”) của Đỗ Phủ, Nhượng Tống dịch.

Thề sự biến đổi huyền ảo khôn lường, mây trắng chó xám, cũng không phải là đã vượt qua trăm năm?

Bỗng nhiên nhìn thấy ngoài cửa bên, cảm y vội vã, hoa phục chập chờn, đoàn người nối đuôi nhau mà qua.

Nhớ rõ Hoàng thượng có chỉ, Hàm Nguyên Điện cảm nghiêm, sao lại có cung phi vào đây?

Nhưng đây chỉ mới là mở đầu, ăn điểm tâm xong, cho đến trước khi chập tối, Hàm Nguyên Điện nghênh đón người tới, dần dần náo nhiệt lên.

Khuong Nhiêu cách đó quá xa, không thấy rõ mặt, mà dù có thấy rõ cũng không nhận ra.

Chẳng lẽ Hoàng thượng đã đến đền ngày quàn?

Vào lúc ấy, ngoài cửa điện vang lên tiếng vang nhỏ, rồi sau đó, cửa mở ra một khe hở, Trịnh Thu nhanh chóng chui vào.

Tay nàng đặt ở trên môi, ý bảo Khuong Nhiêu chớ có lên tiếng. Nàng ta lại lấy ra một chiếc áo choàng đen, phủ thêm cho nàng, động tác nhanh nhẹn sạch sẽ.

Phu nhân muốn gặp người, đi theo ta.” Thần sắc Trịnh Thu trầm trọng, không cho Khuong Nhiêu chút thời gian phản ứng.

Trịnh Thu hiển nhiên vô cùng quen thuộc với đường đi, linh hoạt né tránh dọc theo hành lang uốn khúc, vút qua một đám thủ vệ, giương mắt kéo Khuong Nhiêu bước vào khu rừng u tối.

Người muốn dẫn ta đi đâu?” Nàng chỉ cảm thấy cô gái trước mặt này tuyệt đối không như Trịnh Thu mà nàng quen biết...

Trịnh Thu đi mấy bước, thấy nàng dừng bước không tiến lên, liền lại đây, cầm tay nàng, giọng nói nhỏ nhẹ, “Hôm nay bệ hạ đột nhiên giải trừ lệnh cấm, ba vị hoàng phi, bốn vị hoàng tử, hai vị đế cơ lần lượt được triệu kiến. Người có biết điều này nói lên cái gì không?”

Ánh trăng rọi vào trên mặt Khuong Nhiêu, cũng phản chiếu vạn ngọn đèn sáng ở thành Tử Vi.

Chỉ có hai người bọn họ biến mất ở trong bóng tối.

Khuong Nhiêu trong lòng đã đoán được, lại không biết Trịnh Thu che giấu lâu như thế, đành phải ra vẻ nghi ngờ, muốn thử xem rốt cuộc ý muốn của nàng ta là gì.

Còn có bao nhiêu chuyện nàng không biết?

Trịnh Thu giúp nàng chụp mũ áo choàng lại, “Nói rõ ra thì Hoàng thượng đã định xong di chiếu, vị để vương tiếp theo đã được xác định!”

Khương Nhiêu chẳng những biết rõ, lại càng biết ai sẽ kế thừa để vị.

Nhưng những chuyện này cũng không phải là chuyện các nàng có thể thao túng, các nàng cũng không nên nhúng tay vào.

Nếu Yên Tần Hầu phu nhân cùng phe với Lăng Bình Vương, nhất định là muốn tìm manh mối, chuẩn bị thời cơ hành động. Mà hai người các nàng chính là quân cờ được đưa lên bàn cờ, tùy thời đợi lệnh.

Hoàng thành to như vậy, Trịnh Thu rõ như lòng bàn tay.

Chờ một chút, người nghe xem, đó là âm thanh gì vậy?” Khương Nhiêu đột nhiên dừng bước, Trịnh Thu rõ ràng cũng nghe ra.

Hoàng thành vốn đang im lặng đột nhiên nổi lên tiếng bước chân bốn phía, xuyên thấu qua rừng cây, đèn đuốc dần sáng.

Trịnh Thu đột nhiên đẩy nàng ra, “Tình hình có biến, chúng ta phân công nhau đi, hợp lại ở rừng trúc sau Hợp Thuận Điện!”

Không kịp nhiều lời, Trịnh Thu đã chui ra ngoài rừng, chỉ còn một mình Khương Nhiêu ở lại.

Hợp Thuận Điện lại là nơi nào!

Đừng nói đến mấy cái khác, Khương Nhiêu ngay cả chính mình hiện giờ ở chỗ nào cũng không rõ.

Nhưng nghe thấy tiếng bước chân sột soạt đến gần, bị kẹt ở trong rừng, nàng đã không còn đường lui.

Nương nương cẩn thận dưới chân.”

Bệnh tình Hoàng thượng đột nhiên nặng thêm, chỉ sợ Hoàng hậu, Mộ Phi đều đã đến Hàm Nguyên Điện, phân phó Tùng Thanh đến Tử Thần Cung báo cho Vệ Cẩn...”

Hai giọng nữ một già một trẻ vang lên, đúng là Tĩnh Quý phi, mẹ ruột Cảnh An Vương. Nơi đây đúng là tẩm điện của Tĩnh Quý phi, Vũ Hợp Cung.

Nghe thấy hai người nói chuyện, Khương Nhiêu thầm kinh hãi, xem ra đêm nay thật không phải lúc...

Ta và Tùng Thanh cùng đi Tử Thần Cung.”

Còn có người thứ ba.

Giọng nói kia dịu dàng như nước, vô cùng dễ nghe.

Trịnh Thu, người lại có thể hại ta thế thâm!” Khương Nhiêu dùng áo choàng che kín cả người, cuộn mình trong bụi cây, nay, nàng căn bản không có hứng thú đến chuyện đi Hợp Thuận Điện gì đó.

Đừng nói là tìm được đường đi gặp phu nhân, chỉ sợ ra khỏi đây cũng nguy hiểm đến tính mạng.

Lưu Ly, dẫn Nhu nhi về cung!” Tịnh Quý phi mở miệng.

Nhu nhi lo lắng cho biểu ca, cô cô người đi thăm Hoàng thượng trước đi.”

Khương Nhiêu lẩm nhẩm, có chuyện gì, ba người này ở bên ngoài vẫn cứ người tới ta đi, chỉ sợ Hàm Nguyên Điện đã sáng rực đèn.

Này... Nguyệt Hoa đừng chạy!”

Giọng nói kia vừa vang lên, đa đầu Khương Nhiêu ngứa ran một trận.

Trước mắt nhất thời có bóng trắng chạy tới, một con mèo con toàn thân trắng tuyết rơi xuống đất, đôi mắt sáng loáng như ngọc lưu ly của Nguyệt Hoa dừng trước người Khương Nhiêu.

Quả nhiên là họa vô đơn chí.

Khương Nhiêu dùng sức khoát khoát tay, thấp giọng xua đuổi, “Đi mau...” rồi lập tức ném một hòn đá thuận tay sờ được.

Con mèo trắng kia men theo hướng ngược lại, từng bước đi tới.

Bãi cỏ bên cạnh đã có người bước vào, Khương Nhiêu nhanh chóng lăn một vòng, tránh con mèo trắng, trốn dưới gốc cây thông liễu.

Cô gái váy hoa lướt tới, ôm lấy con mèo con, dịu dàng vỗ về, chỉ nhìn đáng người đã thấy khí chất xuất trần như tiên.

Mà chậm rãi từ sau cô gái kia đi tới, còn có Vệ Cẩm đã lâu không gặp, hần nghi ngờ nhìn lướt qua bên này, đang muốn bước sang đây lại bị nhẹ nhàng giữ chặt, “Biểu ca, cô cô còn đang chờ chúng ta.”

Như thế xem ra, hoa đào của Chiêu Hòa Đế thật sự là không chỗ nào không có, trong hoàng cung tiện tay nhặt được một mỹ nhân đều có thể có quan hệ với hắn.

Khuong Nhiêu oán thâm dưới đáy lòng, Chiêu Hòa Đế thật sự cười biểu muội của hắn, hình như chính là Chiêu Ý Hoàng hậu về sau.

Đoạn đã sử của hậu cung Chiêu Hòa Đế này, nàng nhớ không rõ lắm, tóm lại, cũng không đến mức hậu cung ba ngàn, nhưng mỹ nhân tuyệt đối không ít.

Nhưng Khuong Nhiêu không nhớ thêm được nữa, bởi vì rất nhanh đã có người theo nhau mà tới, giấu không được lâu, nàng phải thoát thân ngay lập tức.

Thừa dịp cô gái kia không chú ý, nàng cởi bỏ áo choàng, chột ném về phía bụi rậm, còn mình thì khom người chạy tới ngoài cửa điện.

Ai ở đây vậy!” Cô gái quá sợ hãi, nhưng cái nàng nhìn thấy chỉ là một tấm áo choàng trống rỗng, treo ở đầu cành.

Người cũng không thấy bóng dáng.

Chương 8: Huệ phi (2)

Khuong Nhiêu không quay đầu lại, cửa điện không xa, rất nhanh nàng đã rời khỏi. Trong lúc vội vàng, bất thành linh nàng lại đụng vào một người.

Dưới chân đau đớn, nàng vịn tường ngồi xuống.

Tịnh Quý phi mặc hoa phục cài trâm ngọc, phía sau chỉ có một thị nữ đi theo, đợi đến lúc thấy rõ gương mặt của cô gái phía trước, bà không khỏi lão đạo, vung ống tay áo, run rẩy chỉ tay về phía nàng, “YTự... Người... Người chưa chết?”

Về mặt đầy hoảng sợ.

Thừa lúc bà kinh hãi, Khuong Nhiêu đột nhiên đứng vững, lấy tay áo che mặt, lạnh lùng nhếch môi, gò má tựa hồ như ma quỷ, “Ta tất nhiên là chưa chết.”

Quả nhiên, Tịnh Quý phi hoảng hốt, cả người xiêu vẹo, phải dựa vào thị nữ bên mình.

Khuong Nhiêu đương nhiên không rõ YTự là ai, nhưng lúc này nàng không quản nhiều. Chờ đúng thời cơ, nàng nhanh chóng quay đầu chạy đi.

Chờ Tịnh Quý phi bình tĩnh trở lại, trong cung đã không còn bóng người. Giống như mới vừa rồi chỉ là ảo giác.

YTự, nàng ta không thể nào còn sống...

Dọc đường men theo Tích Dương Cung, Khương Nhiêu trở lại Hàm Nguyên Điện, đóng cửa lại thật mạnh.

Chống trên cánh cửa, nàng mới bình tĩnh lại từ cơn hoảng hồn.

--

Trưa hôm sau, Hoàng thượng vốn hôn mê đột nhiên thần thái sáng sủa, cuối cùng cũng ngồi dậy được.

Lý Phi thấy tình cảnh như vậy, trong lòng lạnh thấu.

Chỉ sợ, đây chính là dấu hiệu của hồi quang phản chiếu (1) !

(1) hồi quang phản chiếu: ý nói tinh thần của một người đột nhiên tỉnh táo, vô cùng ngẩn ngui trước khi chết

Đêm qua, các vị nương nương, điện hạ tề tụ ở Hàm Nguyên Điện, trông coi giữa đêm giữa hôm. Hoàng thượng hôn mê, vẫn chưa hạ bất kỳ ý chỉ gì.

Ngôi vị hoàng đế vẫn còn để trống, sương mù một mảnh.

Vào lúc này, Vệ Tề vô cùng linh hoạt, uống thuốc xong thì còn dùng thêm cơm canh.

Huệ phi đâu?” Ông mở miệng hỏi Lý Phi.

Lương phi Phương Lăng Lăng hầu hạ bên cạnh liền đáp, “Hôm nay là nhiệm vụ của nô tì. Huệ phi nàng...”

Lý Phi dùng ánh mắt ngăn lại, Phương Lăng Lăng chậm rãi lui ra.

Đi truyền Huệ phi lại đây, về sau, trước mặt trăm chi để cho một mình nàng hầu hạ.”

Khương Nhiêu chính đốn ổn thỏa xong thì đứng trước long tháp.

Khuôn mặt Vệ Tề bình tĩnh, ngũ quan góc cạnh rõ ràng, mơ hồ có thể nhìn ra được, khi còn trẻ nhất định cũng là đáng trông mặt phượng.

Ngươi lại đây ngồi.”

Khương Nhiêu ngồi xuống bên giường, Vệ Tề nhìn ánh mắt của nàng, dường như nhìn xuyên thấu qua mình, đang nhìn một người khác.

Ánh mắt dịu dàng, an hòa, kéo dài vô tận.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Khương Nhiêu tuyệt đối sẽ không tin, vị Thái tử Hoàng đế chiến công hiển hách, binh mã nửa đời sẽ có một mặt ôn nhu như thế.

Vệ Tề sờ soạng dưới gối, lấy ra một quyển sách ó vàng cũ kỹ đưa cho Khương Nhiêu, “Bảo tất cả bọn họ đừng tiến vào, người đọc cho trăm một chút, trăm muốn nghe.”

Nàng không dám trái lời, nhận lấy, là một quyển Kinh Kim Cương quyển thứ ba mươi hai.

Đám người Lý Phi, Vương thượng nghi ngoài điện chỉ nghe trong điện mơ hồ truyền ra tiếng nữ tử dịu dàng tụng kinh, Hoàng thượng xưa nay dùng võ lực đánh chiếm thiên hạ, cũng không biết ông vẫn là người tin Phật niệm kinh.

Có lẽ, con người lúc chết cũng sẽ hướng thiện.

Không nén nổi đau xót.

Khương Nhiêu cầm quyển sách, hơi cúi đầu, đôi môi khẽ mở, giọng nói trong veo.

Nhất thiết hữu vi pháp, như mộng huyễn bào ảnh, như lộ diệc như điện, ung tác như thị quán.” (2)

(2) Dịch nghĩa: Tất cả các pháp hữu vi - Như con mộng, như ảo ảnh, như bọt nước, như bóng - Như sương mai, như ánh chớp - Nên nhìn nhận chúng như thế.

Đọc xong quyển cuối cùng, Khương Nhiêu khép lại, ở cuối trang, nhìn thấy hai con chữ xinh đẹp, YTự.

Nàng chợt nhớ tới lời nói hoảng sợ của Tịnh Quý phi tối hôm qua. Hình như cũng nhắc tới cái tên này.

Vệ Tề nghe say sưa. Trong đầu nảy ra một ý, Khương Nhiêu tò mò hỏi, “Hoàng thượng, YTự này là người phương nào?”

Hô hấp thoáng đình trệ, “Là chuyện rất lâu trước kia rồi.”

Khương Nhiêu tựa như suy nghĩ hồi lâu mới rũ mặt xuống, hỏi khe khẽ, “Nhưng mà nô tì và nàng có vài phần tương tự?”

Vệ Tề nghe vậy, thần sắc biến đổi mấy lần mới thờ dài, “Người thông minh lắm, cũng giống nàng vậy.”

Nói xong, lại thấy cô gái trước mặt đột nhiên lui thân, quỳ xuống.

Đây là ý gì?” Vệ Tề thò người ra phía trước, Khương Nhiêu liền cao giọng, “Bệ hạ là Thái tử khai quốc, một đời minh quân, sau này lưu danh muôn đời, mà ngài nghe đọc lễ Phật, một lòng hướng thiện. Nhưng vì sao lại học người Hoa tộc ngang tàng bạo ngược, trắng trợn lấy đi vô số tính mạng?”

Nàng nắm đúng thời cơ, ngữ điệu cực nhanh, khuôn mặt kiên định, không hề có ý định rút lui.

Vệ Tề dĩ nhiên mặt rùng nén giận, “Ngươi thật là to gan.”

Lời thật mất lòng, xin bệ hạ cân nhắc.” Khương Nhiêu lại hạ eo xuống.

Không khí trong điện đột nhiên nặng nề, như rơi vào hầm băng.

Khương Nhiêu hết lần này đến lần khác nhắc nhở chính mình, lịch sử không ghi lại, nàng tất nhiên sẽ có đường sống trở về.

Chẳng lẽ ngươi không sợ trăm bây giờ sẽ lấy mạng của ngươi?”

Sợ, Khương Nhiêu rất sợ.

Nếu nô tì trước sau trốn không khỏi cái chết, như vậy tổn hại sẽ càng là thanh danh ngài giữ gìn cả đời.”

Vệ Tề nắm tay, buông xuống nặng nề nhưng không nghe thấy tiếng vang.

Khương Nhiêu quỳ gối trước giường, mồ hôi lạnh đổ ra như suối, ướt cả nội sam.

Thật lâu sau, giọng của Vệ Tề truyền đến, “Trẫm không nhìn lầm người, người...”

Ông suy nghĩ một chút, lại nghĩ không ra nên xưng hô thế nào.

Khương Nhiêu chống người đứng dậy, tự giới thiệu, “Nô tì tên Khương Nhiêu.”

Tốt lắm, Khương Nhiêu, ngươi lại đây.”

--

Tịnh Quý phi tự mình bung thuốc đến Hàm Nguyên Điện, La Thành Vương, Cảnh An Vương cũng đi theo.

Mà Tạ Doanh Nhu mặc bộ váy dệt cuống hoa, nhắm mắt theo đuôi (3).

(3) nhắm mắt theo đuôi: ví với bản thân không có chủ đích riêng, hoặc là muốn lấy lòng người khác mà mọi việc đều nghe theo người khác

Còn chưa tiến vào bên trong thì nghe thấy giọng nữ tử mềm mại truyền ra.

Hoàng thượng phong tám vị phi tần hầu hạ, Tịnh Quý phi tất nhiên là không quá mức kinh ngạc, thông thả đi về phía giường.

Tịnh Quý phi Tạ Liên Nhi là thiếp thất của Vệ Tề, trước khi ông cử binh khởi nghĩa đã gả cho ông, mà hai vị hoàng tử bà sinh dưỡng đều ra đời trên đường chinh chiến ở quê hương.

Trung cung Hoàng hậu tuy là thê tử vợ đầu của Hoàng thượng, nhưng dưới gối bà không có con trai, chỉ có một vị nữ nhi Văn Huy đại để cơ.

Tạ Liên Nhi trời sinh mỹ mạo lại trí tuệ, mặc dù nay đã gần năm mươi nhưng cũng có thể nhìn ra khi còn trẻ nhất định là một mỹ nhân. Ân sủng mấy chục năm qua chưa hề phai nhạt, mà Vệ Tề say mê chính sử, không có gì ngoài ngẫu nhiên sủng hạnh cung nữ, nhưng cũng không cho danh phận.

Cho dù Tịnh Quý phi không phải Hoàng hậu, nhưng lại hơn hẳn Hoàng hậu, địa vị tôn sùng.

Tịnh Quý phi đi vài bước, vén rèm che lên, lại thấy có một cô gái trẻ ngồi ở cuối giường.

Mấy phi tần này đều là nữ quan thân phận thấp kém, không hề có trọng lượng trong lòng bà, bất quá chỉ là kiểu người cung nữ.

Cho nên, bà gần như không có hứng thú nhìn bộ dạng của cô gái kia, liền bưng thuốc đến ngồi xuống trước mặt.

Nghe nói bệnh tình bệ hạ có chuyển biến tốt, thần thiếp tự mình làm canh nóng, ngài nếm thử, xem có hợp khẩu vị hay không.”

Vệ Tề linh hoạt lúc này dần dần kiệt sức, lúc này liền tựa vào trên người Tịnh Quý phi, ăn mấy miếng, “Tay nghề Quý phi càng ngày càng tốt, trầm bổng nhiên muốn ăn món điểm tâm tim sen nàng làm khi còn ở quê nhà.”

Tịnh Quý phi chậm rãi thay ông lau khóe miệng, cười đáp, “Sáng sớm ngày mai thiếp làm xong sẽ đưa tới cho ngài.”

Vệ Tề gật gật đầu, hai vị hoàng tử liền tiến lên, vây bên người ông, nếu không phải đang ở trong hoàng thất, cảnh tượng trước mắt thật sự rất ấm áp.

Nhu nhi, mau tới đây tham kiến bệ hạ.”

Lúc Tịnh Quý phi nói thế, Khương Nhiêu hơi nâng đầu, liền trông thấy một bộ xuân liễu đón gió.

Cô gái dung mạo xinh đẹp, bước sen nhẹ nhàng, trên búi tóc cài một cây trâm ngọc, mặc dù đơn giản nhưng có thể nói lên xuất thân không tầm thường.

Không phải là cô gái ôm con mèo trắng đêm đó sao?

Nhu nhi tham kiến bệ hạ.”

Vệ Tề ôn hòa ra dấu, “Lần trước khi gặp con bé vẫn là một tiểu nha đầu, thoáng cái đã trở mã xinh đẹp như thế, trăm sao có thể không già chứ?”

Tạ Doanh Nhu dịu dàng đứng bên cạnh Cảnh An Vương, “Hoàng thượng thấy thần nữ trưởng thành, nhưng thần nữ lại cảm thấy ngài vẫn như ngày trước vậy.”

Vệ Tề cười ha ha, Tịnh Quý phi cũng cười theo, “Đứa nhỏ này, thần thiếp đúng là không nỡ gả con bé cho người khác, sợ sẽ ủy khuất nó.”

Vậy trăm làm chủ, Vệ Cẩn chỉ có hai vị thiếp thất, không bằng ban Nhu nhi làm chính phi, thế nào?”

Tịnh Quý phi liên tục gật đầu đồng ý, Vệ Cẩn cũng không chối từ, hôn sự hai người, qua một lời của quân vương thì đã định, đây cũng là mục đích chuyển này của Tịnh Quý phi.

Ánh mắt Tạ Doanh Nhu chân thành, nhìn về phía Cảnh An Vương như mở cờ trong bụng.

Ánh mắt Vệ Cẩn thân nhiên, lại thoáng nhìn người bị bỏ quên, ngồi ở trong góc.

Khương Nhiêu vốn rất hăng hái nhìn các nàng hư hư thật thật, người tới ta đi, không ngờ cũng đột nhiên đối mặt với ánh mắt của Vệ Cẩn.

Nàng theo lễ phép, nở nụ cười tôn kính khiêm nhường đáp lại hắn, sau đó rũ mắt xuống, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim.

Lúc này, Tạ Doanh Nhu tập trung tinh thần quan sát biểu ca cũng sắc bén phát hiện ra điểm khác thường.

Nhưng thấy cô gái đứng ở cuối giường, một thân cung trang được chế tác đơn sơ, vật trang sức hoàn toàn không có, so với phi tần thì càng giống như cung nữ.

Nhưng chỉ có khuôn mặt này mới có thể thu hút sự chú ý của biểu ca.

Điều này làm cho Tạ Doanh Nhu buồn bực, không tự chủ được mà nhìn nàng mấy lần.

Bản thân mình trang điểm tinh tế, nàng lại gần như trắng mặt, mình mặc áo mũ hoa phục, nàng lại qua quýt vội vàng. Bất luận là so sánh cái gì, đều là bản thân mình tốt hơn.

Nhưng vì sao, rõ ràng thân phận hèn mọn như thế, trong mắt nàng lại lộ thần thái thản nhiên, không hề có vẻ sợ hãi.

Cử động này của hai người lại dẫn tới sự chú ý của Tịnh Quý phi, bà liếc mắt nhìn qua, nhất thời mặt mày biến sắc.

Thế gian này sao lại có người giống nhau như vậy! Nếu không phải tuổi tác không hợp, bà suýt nữa còn tưởng rằng người trước mặt chính là YTự!

Lại chuyên tâm mắt, nhìn thấy cuốn sách trong tay Khương Nhiêu, Tịnh Quý phi cảm thấy rét lạnh.

Hoàng thượng trước sau vẫn không quên được nàng ta!

Quả nhiên là buồn cười, lại thật đáng buồn, mấy người các bà cãi mấy chục năm, đến cuối cùng vẫn thua một người chết!

Khương Nhiêu nhất thời nhận thấy ba ánh mắt thần thái khác nhau, quả thật là vừa mừng vừa lo, khó có thể chịu đựng.

Tịnh Quý phi nghĩ đến chút chuyện cũ, biết rõ nàng không phải YTự, nhưng trong đầu lại chán ghét mà vứt bỏ, vì thế lạnh lùng thu ánh nhìn lại.

Tạ Doanh Nhu nghĩ đến nhất cử nhất động của biểu ca, tất nhiên cũng thấy nàng không vừa mắt.

Vị này là?” Tịnh Quý phi lại sừng sốt, cũng không đánh mất phong thái.

Vệ Cẩn khéo léo trả lời, “Nàng là Huệ phi.”

Theo lời nói bọn họ, Khương Nhiêu càng không ngừng cúi người bái kiến, chỉ cảm thấy thất lung nhanh chóng đau nhức.

Tạ Doanh Nhu dừng một chút, “Biểu ca quen biết nàng ta?”

Mấy ngày trước đến chỗ Phụ hoàng có gặp qua một lần.” Hần nói.

Khuong Nhiêu ngẩng đầu liếc hắt một cái, dường như có rất nhiều chuyện bị hắt bỏ quên.

Nếu hắt không muốn nhắc tới, bản thân mình cũng tuyệt đối sẽ không nhắc đến làm gì cho mất mặt. Khuong Nhiêu vẫn theo khuôn phép cũ, im lặng không lên tiếng.

Ở bên này, Tịnh Quý phi, Vệ Thành đang nói chuyện câu được câu không với Hoàng thượng.

Tạ Doanh Nhu lại lẳng lặng đi tới, “Huệ phi nương nương xuất thân Lục thượng, có thể hiểu biết chữ nghĩa, thật khiến thần nữ bội phục.”

Nàng vừa nói xong, giống như gió xuân phất qua mặt hồ, giọng nói vô cùng thoải mái, nhưng trong ý tứ lại nghe ra mùi chế nhạo.

Khuong Nhiêu cũng không chịu yếu thế, “Nô tì không phải người văn vẻ, chỉ biết vài chữ thôi, sao thể so với gấm vóc trong bụng Tạ tiểu thư.”

Vệ Cẩn tuy ngồi ở phía xa nhưng vẫn mơ hồ nghe hết những lời của các nàng vào trong tai.

Khuong Nhiêu có thể đọc Kinh Kim Cương một lượt, tất nhiên là có học vấn, nhưng vẫn lá mặt lá trái nói dối. Cô gái như vậy, quả thật khiến người ta chán ghét.

Tạ Doanh Nhu hơi thẳng lưng, tự cho mình hơn hẳn người khác, “Quyển sách này có thể cho thần nữ xem một chút hay không?”

Khuong Nhiêu nhú mày, lập tức thu tay, khách khí đáp lại, “Đây là vật của bệ hạ, nếu Tạ tiểu thư muốn xem thì hỏi bệ hạ đi.”

Tạ Doanh Nhu xám mặt thất vọng, Khuong Nhiêu lại nhìn sang chỗ khác, không để ý đến sự khó xử của nàng ta.

Nhưng ở trước mặt Hoàng thượng, nàng cũng không thể biểu hiện, chỉ khẽ cắn môi dưới, sóng mắt đảo qua, mang theo chút khinh miệt, “Huệ phi nương nương thật là kiêu ngạo, thần nữ chịu không nổi.”

Khuong Nhiêu lại giương mày, “Xin nhận sự tán thưởng của cô nương.”

Người...” Tạ Doanh Nhu muốn nói nhưng lại nhịn xuống, nghĩ đến bản thân mình là danh môn khuê tú, không thể so đo với nữ quan thấp kém như vậy, nếu không thì tự hạ thân phận.

Nàng thầm nhắc nhở trong lòng, sắp sửa gả cho biểu ca thì phải có phong thái khoan dung, trước mặt chẳng qua chỉ là một cô gái không hề có bất kỳ sự cạnh tranh nào, huống chi, theo như lời cô cô, Huệ phi này cũng không còn sống được mấy ngày nữa.

Sự tức giận trên mặt biến mất, Tạ Doanh Nhu lại cười dịu dàng như ban đầu, đứng ở bên cạnh Vệ Cẩn.

Vệ Tề cả người mệt mỏi, không bao lâu sau, đám người Tịnh Quý phi liền cáo từ lui ra.

Trải qua lần hạ độc trước, Khương Nhiêu đối với Vệ Cẩn nay là tránh được thì nên tránh, người này lòng dạ thâm sâu, không thể đoán được.

Bảo hồ lột da (4) , tự tổn hại ba ngàn.

(4) bảo hồ lột da: không thể hy vọng đối phương đồng ý vì việc đó có liên quan đến sự sống còn của đối phương

Vệ Cẩn đi nhanh ở đằng trước, Tạ Doanh Nhu dọc theo đường đi theo sát bên cạnh hắn.

Trở lại Vũ Hợp Cung, Tịnh Quý phi kéo tay hai người, Vệ Cẩn tuy rằng sắc mặt nhu hòa, nhưng lại không có vẻ thích thú gì, hời hợt đáp ứng.

Mặc dù Hoàng thượng ưng thuận với hôn sự này, nhưng chẳng bao lâu sau, trước mắt không thể tổ chức hôn lễ.

Tịnh Quý phi hết sức yên tâm với năng lực của con trai mình, mà chỉ có Vệ Ly mới có quyền cạnh tranh, mẹ ruột cũng là Mộ Phi địa vị không thua kém mình, lại thêm Hoàng thượng trong khi bệnh nhiều lần triệu kiến Vệ Cẩn, có lẽ ngôi vua sẽ ở trong tầm tay.

Mà ngôi vị Hoàng hậu sau này quyết không thể rơi vào tay người khác, quyền lực hậu cung phải nắm chặt trong tay Tạ thị bà.

Dung mạo Tạ Doanh Nhu hơn người, mỹ mạo tài hoa độc nhất vô nhị, lại có tình nghĩa thanh mai trúc mã với Vệ Cẩn, thật có thể nói là cơ duyên trời ban.

Trong khi Tịnh Quý phi đang tính toán nên nắm trong tay ngôi hậu thế nào, Tạ Doanh Nhu lại cân nhắc làm sao giữ được lòng biểu ca.

Mà Vệ Cẩn lúc này, hoàn toàn không hề có tâm tư đối phó với nữ nhân.

Ra khỏi Vũ Hợp Cung, thấy đám người xa dần, hắn lại đột nhiên chuyển bước, đi về hướng cổng thành phía đông.

Trong bóng đêm, Cao Ngôn xuất hiện, Cảnh An Vương bước chậm lại, đưa tín phù cho hắn.

Cả đêm điều động, chia binh hai đường, giờ tý tối nay vào thành.”

Ban đêm, Vệ Tề quả nhiên sốt cao, thuốc và kim châm cứu không ngừng.

Khương Nhiêu nhìn nhóm thái y luống cuống tay chân thi châm, sắc thuốc, lạng lẽ lui sang một bên.

Thế gian chỉ có sinh tử là không thể nghịch chuyển.

Ngày quân của Hoàng thượng chỉ còn cách hai ngày.

Chương 9: Tuấn lưu

Di chiếu của trẫm đã lập, ngay tại mặt sau tấm bảng ở bức tường phía đông Long Đồ Các, đợi đến lúc cuối sẽ giao cho Lý Phi.”

Lời nói của Vệ Tề rõ mồn một ở bên tai.

Khương Nhiêu từng bước đi đến Long Đồ Các, lại bị Vương thượng nghi ngăn lại ở cửa, “Bệ hạ đang ở ranh giới thập tử nhất sinh, Huệ phi nương nương hãy làm tròn bổn phận, không thể tự tiện rời đi.”

Sự tình quan trọng, Khương Nhiêu mang theo sự phó thác, cần phải giữ mồm giữ miệng.

Nàng đành phải tạm thời trở về, đập vào mắt, là Vệ Tề trên long sàng hoàn toàn không có sinh khí.

Vệ Tề đồng ý, chỉ cần có thể bảo vệ di chiếu thuận lợi để công khai cho hậu thế, đến lúc đó, Lý Phi sẽ tuyên bố mật dụ, đặc xá tám người từ tội các nàng.

Nếu bị đánh mất, như vậy nàng sẽ không còn cơ hội sống...

Sắc mặt thái y càng thêm u ám, tựa như đêm đông nặng nề.

Hoàng thượng đã không còn động tĩnh gì nữa, hơi thở mong manh.

Phía chân trời sét đánh ầm ầm, đột nhiên lại có ánh sáng trắng đem Hàm Nguyên Điện ảm đạm ánh lên.

Khương Nhiêu nhận lấy thuốc đã sắc, không ngừng nếm thử, sau đó rót vào miệng Vệ Tề đang ngậm chặt.

Nước thuốc chảy ra, rồi lại đi vào.

Tất cả mọi người đều biết, chẳng qua là phí công, dần dần trôi qua sinh lợi, không thể挽 hồi.

Lý Phi sắc mặt nặng nề canh giữ ở cửa đại điện, bất kỳ ai cũng không được thăm hỏi. Hoàng hậu cùng vài vị nương nương lần lượt nghe tin thì chạy tới, nhưng đều bị Vệ Ủy ngăn ở ngoài điện.

Coi như dây đàn đã kéo căng đến mức tận cùng, bất cứ lúc nào cũng có thể đứt.

Trăng trên trời, mây đen che lấp trắng.

Cùng lúc đó, bên ngoài Hàm Nguyên Điện, thoáng chốc vó sắt loong coong vang lên, ánh lửa sáng như ban ngày.

Lý Phi đẩy cửa ra, trước mắt thiết vệ áo giáp, ngàn người trăm kỵ, toàn bộ trời đất đều hóa thành Tu La vạn tượng. Ngay cả trong không khí cũng tràn ngập khói thuốc súng dày đặc.

Phụ hoàng bệnh nặng, bốn vương đặc biệt đến hộ giá, bảo vệ hoàng quyền không rơi vào tay kẻ gian.” Người nói chuyện, đứng đằng trước hàng ngũ binh sĩ, đúng là Lăng Bình Vương.

Bệ hạ còn chưa đến ngày quân, Nhị điện hạ lập trận như thế, chẳng lẽ là ý đồ bức vua thoái vị!” Giọng nói Lý Phi nặng nề đánh thếp, một chân tro trọi đứng ở trước điện, không hề có ý định lui bước.

Lăng Bình Vương không tiến thêm nữa, mà giơ tay lên ra hiệu, lại nhìn phía sau hắn, không phải ngự lâm quân tầm thường mà rõ ràng là đội quân hùng hậu của Đại Chu, đội quân Thịnh gia của xa kỵ Đại tướng quân Thịnh Nhiễm danh xưng Tu La tướng quân!

Thịnh thị cảm cờ, nhiều năm qua dẹp yên quân giặc nhiều vô số, đã thành biểu tượng binh lực tối cao của Đại Chu.

Người có thể được Thịnh Nhiễm tương trợ, có nghĩa là đã ngồi vững được nửa giang sơn.

Bên ngoài Hàm Nguyên Điện, trọng binh đã ép sát.

Lý Phi liếc mắt nhìn vào trong điện, xoay người khép cửa điện lại, “Chỉ cần lão thần còn nói được, nhất định sẽ tử thủ bảo vệ hoàng quyền của Vệ thị, di chiếu không ra, giang sơn không thay đổi.”

Nhưng tại đây ngàn cân treo sợi tóc, chợt nghe có tiếng bước chân từ phía đông cung điện như thủy triều tới gần.

Cánh vệ quân phục đồ đen dẫn đường, một đường ép tới bên ngoài Hàm Nguyên Điện, ngang hàng cùng với đội quân của Thịnh gia.

Từ giữa cánh quân, một người áo đen đội mũ, giáp xích ủng sắt, cầm kiếm tiến ra.

Vệ Cẩn dừng bước, đứng ở đằng trước, trầm giọng nói, “Bốn vương hộ giá đến chậm, Nhị ca thứ lỗi.”

Lăng Bình Vương mặc dù thấy không ngờ, nhưng Vệ Cẩn mang đến, chính là đám thân binh của hãn Vệ Úy, bắt quá chỉ hơn mười người, không đủ để là địch, vì thế mới khoanh tay nói, “Cũng không biết Tam đệ cũng có ý chen chân.”

Chẳng biết hươu chết về tay ai, chưa thể định luận.” Vệ Cẩn đưa mắt nhìn vào trong điện.

Sự nhăm hiềm trong mắt Vệ Ly chợt lóe lên, hãn phát tay gọi, “Thịnh tướng quân đâu?”

Giữa đám binh lính đông nghìn nghịt, không ai trả lời.

Vào lúc này, một trận vót sắt lộc cộc tới gần, Thịnh Nhiễm cao to đang chinh trang mà đến.

Vệ Ly lộ ra nụ cười đắc ý, chỉ là nụ cười kia còn chưa thẳng đến tầm mắt đã trở nên đóng băng vạn dặm.

Chỉ thấy Thịnh Nhiễm vững vàng cất bước, lại lướt qua Lăng Bình Vương, lập tức đứng ở trước người Vệ Cẩn.

Rồi sau đó cánh tay sắt chấp lại, “Thần Thịnh Nhiễm, nguyện vì Tam điện hạ làm chó ngựa, bảo vệ giang sơn Đại Chu ta vững chắc!”

Vệ Cẩn nâng tay đỡ lấy, sóng mắt lướt qua, chúng tướng cúi đầu, trong vạn quân, chỉ nghe giọng nói của hãn vang tận mây xanh, “Bỏn vương nhất định sẽ không phụ kỳ vọng.”

Sấm rền nổi lên, sấm chớp rền vang, mưa như trút nước.

--

Đúng lúc này, mí mắt Vệ Tề hơi giật giật, Khương Nhiêu vội vàng cúi người lại gần, chỉ có thể nghe thấy bật ra từng âm ngắn, còn lại đều nghe không rõ, chỉ có hai chữ đi chiếu lại vô cùng rõ ràng.

Thái y đang đến ngự dược phòng lấy thuốc, mà ngoài điện binh qua ý động, chỉ có một mình Khương Nhiêu hầu hạ ở đây.

Bệ hạ muốn nô tì mang đi chiếu tới?” Nàng ngăn chặn kinh hãi trong lòng, tay phải Vệ Tề mở ra năm ngón tay, rồi sau đó từ từ thu lại, “Trẫm muốn truyền ngôi cho...”

Năm ngón tay kia vừa mở ra một ngón tay, lại đột nhiên hạ xuống từ giữa không trung, hai chữ hoàng tử nghẹn ở cổ họng, còn chưa phát ra.

Mặc dù đã vào đông, lại có một tầng mồ hôi mịn nhỏ xuống từ thái dương của Khương Nhiêu.

Thái y! Thái y đâu?” Nàng lui về phía sau, đợi cho nhóm cung nhân chạy tới, tất cả tiêu điểm đều tập trung trên người Vệ Tề.

Lại không ai chú ý, một thân ảnh lẳng lặng lên vào Long Đồ Các.

Long Đồ Các quy mô to, mấy chục thư các gỗ lim đan xen, sắp hai bên đường dày đặc.

Mọi nơi tối đen, không thấy năm ngón tay.

Nàng nhin xuống cơn sợ hãi trong lòng, cố gắng trấn định thấp nền trong tay, ánh sáng mỏng manh, bước chân thật nhỏ, thật cẩn thận đi về bức tường phía đông.

Xuyên qua những giá sách san sát cao rộng, tựa hồ có thể nghe thấy tiếng vang nặng nề trong lồng ngực.

Giống như đã qua trăm ngàn năm, trên bức tường phía đông, bảng hiệu Vệ Tề tự viết bốn chữ “chăm lo việc nước” rõ cuộc cũng hiện ra trước mắt.

Khuong Nhiêu kéo một cái ghế cao đến, đặt nền lên trên bàn, cời giày treo lên cao, vịn vào mặt tường, dò xét vài lần mới mò ra được một cái trục cuốn.

Di chiếu nặng trĩch ngay tại trong tay, nàng ngừng thở, chậm rãi mở ra.

Di chiếu được mở, Khuong Nhiêu không kịp đọc kỹ, chỉ tại vị trí cuối cùng, thấy được một hàng chữ khiến nàng bất ngờ.

Đúng là nét chữ này, cả người nàng đột nhiên nhoáng lên một cái, ngã thật mạnh từ trên ghế cao.

Di chiếu sau cùng, đúng là viết, “Trao cho Nhị hoàng tử.”

Là Nhị hoàng tử Lăng Bình Vương Vệ Ly, mà không phải là Cảnh An Vương Vệ Cẩn!

Làm sao có thể... Chiêu Hòa Đế rõ ràng chính là Vệ Cẩn.

Đang lúc rơi xuống, nhưng không chạm vào mặt đất lạnh ngắt cứng rắn, ngược lại rơi vào trong vòm ngực vững chãi.

Ánh nền lập lòe, gương mặt trước mắt anh tuấn rét lạnh khiếp người.

Khuong Nhiêu ở trong lòng hắn, mặt cười trắng bệch, giống như đã trải qua cơn sợ hãi thật lớn.

Cánh An Vương nhìn nàng bằng nửa con mắt, đôi mắt cũng nhìn chằm chằm di chiếu Khương Nhiêu còn nắm ở trong tay.

Bệ hạ trước khi lâm chung có phân phó nô tì, cần phải đem di chiếu công khai cho hậu thế.”

Chiếc cổ tuyết trắng như ngọc, đường cong tuyệt đẹp, Khương Nhiêu nằm ngửa trong vòng tay hắn, không kịp thay đổi tư thế đã cung kính dâng di chiếu lên, trên mặt không có bất kỳ gợn sóng nào.

Nếu Vệ Cẩn biết mình đã xem qua nội dung di chiếu, chỉ sợ, nàng sẽ không sống quá sáng sớm ngày mai...

Trên đó Phụ hoàng viết gì?” Vệ Cẩn cúi người ngồi xổm xuống, ngón tay thô ráp uốn lượn trên hai má trơn bóng của Khương Nhiêu, dùng ở trên cánh môi nàng, hơi dùng sức đè xuống, ánh mắt ôn hòa bình tĩnh, yên ả như mưa trên núi đổ xuống.

Khương Nhiêu cúi đầu xuống một chút, “Nô tì không dám ngông cuồng nhìn lên di chiếu của Hoàng thượng, vừa rồi mắt quá mờ, căn bản không thể phân biệt.”

Vệ Cẩn bình tĩnh đi về phía án, mở trục cuốn ra, tuyết bút vung lên, nặng nề bỏ thêm một nét trên di chiếu. (1)

(1) Đoạn này, Vệ Cẩn đã thêm một nét trong từ Nhị hoàng tử (二皇子 thành Tam hoàng tử (三皇子

Tia sáng mờ mờ, vè mặt của hắn lại bình tĩnh như thường.

Hắn cầm trục cuốn thả lại chỗ cũ, cúi người nhặt hai chiếc giày thêu lên, giữ lấy mắt cá chân nhỏ bé của Khương Nhiêu, hắn là thay nàng mang giày vào.

Hai chân bị lực đạo của hắn bóp sinh đau, Vệ Cẩn đẩy bả vai nàng về phía trước, “Chiếu theo giao phó của Phụ hoàng lúc lâm chung, nói cho Lý Phi.”

Khương Nhiêu đột nhiên xoay người lại, giờ lên để cấm nền dưới bảng hiệu, khuôn mặt yêu mị trong ánh lửa hiện lên, “Có lẽ Tam điện hạ đang thực hiện giao dịch ngày đó chăng?”

Nếu ta làm vua, sẽ miễn tội chết cho ngươi.” Vệ Cẩn bóp ngón tay nàng lại, “Nếu có gì bất trắc, ngươi nhất định sẽ tuần táng!”

Hắn còn bỏ sung một câu, “Quân vương không nói đùa.”

--

Vệ Tề băng hà, quần thần cùng đau xót.

Khương Nhiêu quỳ gối dưới long tháp, toàn bộ binh sĩ bên ngoài điện đều quỳ lạy.

Lăng Bình Vương bước vào cửa điện, nhanh chóng đến bên cạnh Vệ Tề, ghen ngào không nói nên lời.

Lý Phi cầm di chiếu trong tay, chậm rãi mở ra.

Trẫm kế thừa hoàng thống hơn mười tám năm. Nay thân thể không tốt, đặc biệt lập di chiếu.

Trong lúc lo việc tang ma, lấy ngày coi trắng (2) , sau bốn mươi chín ngày sẽ bỏ tang phục, cúng tế món ăn ngon, chớ cấm dân gian ca múa hay tiến hành hôn sự. Tôn thất, quận vương, phiên binh làm trọng, không được tự ý rời đất phong, tổng đốc trấn tuần quan lại tam ti các nơi không được tự tiện rời chức.

(2) Khi đế vương tạ thế, thái tử kế vị phải để tang ba năm (ba mươi sáu tháng) , về sau đổi thành ba mươi sáu ngày

Trên tuân theo tổ huấn, dưới thuận theo quần tình (3) , trẫm trao lại ngôi vua cho Tam hoàng tử.

(3) quần tình: tình cảm quần chúng

Nhất thời đọc xong, không khí lặng ngắt như tờ, cả người Vệ Ly chợt cứng đờ, “Tuyệt đối không thể, di chiếu này có sai sót!”

Lý Phi mở rộng di chiếu ra, vẻ mặt nghiêm túc, “Đây là Tiên đế tự tay viết, trời đất chứng giám.”

Đang lúc im lặng thẳng sống lưng, Khương Nhiêu bỗng nhiên mở miệng, “Trước khi Tiên đế lâm chung, nô tì hầu hạ ở ngự tiền, chính tai nghe thấy Tiên đế nói truyền ngôi cho Tam điện hạ.”

Vương thượng nghi nghe vậy thì nằm rạp xuống, “Ngô hoàng vạn tuế.”

Rồi sau đó nhiều người hòa theo, Thịnh Nhiễm bên ngoài cửa điện vén áo bào quỳ xuống, vệ binh phía sau đều thần phục, “Ngô hoàng vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Tiếng hô liên tiếp, Vệ Cẩn xoay người lại, cả người toát ra vẻ uy phong, “Trẫm nhất định không phụ sự phó thác của Tiên đế.”

Đại cục đã định, giang sơn đổi chủ.

Ánh mắt Vệ Ly xuyên qua đám người, dừng lại trên người Huệ phi cúi đầu xưng thần.

Không đợi Lý Phi mở miệng, Vệ Cận nói tiếp, “Vi tưởng nhớ công đức của Tiên đế, trầm đặc xá thiên hạ, miễn lễ tuần táng cho tám phi tần ở Vinh Lạc Cung, đưa ra khỏi cung, tự tìm cuộc sống cho riêng mình.”

--

Ngày quân của Chính Đức Đế, cả nước mặc đồ tang.

Dân gian có tục để tang ba năm, nhưng trong di chiếu của Chính Đức Đế đặc biệt giải thích, thành Tử Vi chỉ cần để tang bốn mươi chín ngày là được.

Thời kỳ để tang vừa qua, đó là ngày đại lễ tân đế đăng cơ, sắc phong hậu cung.

Trong lúc để tang, trên trời tuyết rơi nhiều, nhóm cung nhân nói đây là điềm báo Tiên đế phù hộ cho con dân Đại Chu được thuận lợi.

Các cung túc trực bên linh cữu, chỉ có hai mươi bốn nữ quan Lục thượng vẫn còn chưa sắp xếp được.

Ngày đó tân đế khai ân, đặc xá tội chết cho tám vị nữ quan, nhưng đồng thời hạ chỉ dụ, nữ quan Lục thượng lục phẩm trở lên đều được miễn chức, cho xuất cung.

Việc này nhìn như hoàng ân vĩ đại, kỳ thật chính là nội đình thay máu, vua nào triều thần nấy, không cần người cũ.

Chỉ có Khương Nhiều của ti y bị giữ lại trong cung.

Chương 10: Hai mỹ nhân (1)

Chương sự Lục thượng hiện giờ đều là những người quản lý mới được phong, hoặc là nữ quan cấp thấp ngày trước được đề bạt lên.

Ti tịch ghi tên lại, chỉnh lý thư từ, giấy bút còn lưu lại, sắp xếp những người mới, ti nhạc chuẩn bị tấu nhạc tang, ca tụng Tiên đế, hướng về quần thần, ti thiện, ti nhượng cũng không nhân rồi, các loại đồ chay, rượu chè đều chiếu theo tổ tiên mà chế, không phân biệt cái nào.

Nhưng bận rộn nhất, nhất định là những người của ti y.

Dựa theo phẩm cấp, từ Thái hậu, Thái phi, Hoàng thượng, cho tới cung nữ nội thị, còn các nhóm tiểu chủ trong các cung các điện còn chưa sắc phong, ngoài các mệnh phụ lady châu, tất cả đều phải gấp gấp chế tạo lễ phục.

Nhóm nữ quan vẫn dựa theo phẩm cấp mà chỉnh trang, chỉ là bên ngoài cần thêm một bộ đồ trắng, hơi quá thất lung.

Lại nói, thượng phục cục và ti y nay là tiêu điểm của Lục thượng, nhưng phải cảm ơn một người ban tặng.

Hoàng thượng ban dụ lệnh xuống, đặc biệt phong cho nữ nhi Lại bộ Thượng thư Tường Hành Văn Tường Anh vào thượng phục cục, nhận chức ti chương thượng phục.

Tang kỳ của Tiên hoàng mặc dù còn chưa qua, nhưng thành Tử Vi đã bắt tri bắt giác thay đổi tình hình.

Bầu không khí tang ma nặng nề dần dần tản đi, các cung các điện nghênh đón mai vàng, tiễn đưa cái lạnh, hương khí tràn trề, đồ tươi vạn điểm, hợp với từng bách trăm năm, hoa đỏ cảnh xanh.

Cung điện được tu sửa lại, bảng hiệu đổi nước sơn.

Tiểu chủ mới vào ở, ngoại trừ Tịnh Thái hậu vẫn ở Vũ Hợp Cung, Hoàng Thái hậu và Mộ Thái phi đã chuyển sang Vĩnh Thọ Cung, mà ba vị hoàng tử còn lại đều dọn khỏi thành Tử Vi, ở vương phủ cách xa kinh đô.

Đại đế cơ Văn Huy đã tuyển chọn phò mã, lần này Vệ Cẩn đặc biệt ban cho phủ công chúa, mà tiểu đế cơ Anh Mẫn tuổi còn nhỏ, đi theo bên cạnh Mộ Thái phi, tách khỏi Vệ Ly.

Hành lang Hoa Chương Cung gấp khúc, hàng cây nhân sáng ngời, bệ ngồi mát lạnh, được quét dọn kỹ lưỡng.

Trước cửa điện Phi Yên Cung của thượng phục cục, hoa mơ đỏ trắng hoà lẫn, thật là đẹp mắt.

Ngô ti y Ngô Tư Tú đang ngồi ở trước án một cách khổ sở, bắt đầu từ hôm qua đã nên đem lễ phục của nhóm tiểu chủ các cung dựa theo phẩm cấp mà thêm hoa văn, nhưng nay Hoàng thượng vẫn chưa định danh phận, các nàng không dám tự tiện quyết định.

Một bên văn sử Thái Vi đột nhiên nhớ tới tối hôm qua Khương Nhiêu trong lúc vô tình đã nói, “Theo nô tì thấy, không bằng bẩm báo việc này cho Tịnh Thái hậu định đoạt.”

Đôi mắt Ngô ti y sáng ngời, nàng khen, “Nay Tịnh Thái hậu đứng đầu hậu cung, thứ nhất chúng ta cũng có thể đẩy trách nhiệm sang, thứ hai còn có thể cho Thái hậu nương nung một cái nhân tình. So với việc bẩm báo lên Hoàng thượng thì thoả đáng hơn, người nghĩ hay đây.”

Thái Vi được khen, cũng chưa nói là chủ ý của Khương Nhiêu, mà tự cho là công của mình. Ngô ti y thấy nàng nhiệt tình, vì thế dứt khoát sai nàng đến Vũ Hợp Cung của Tịnh Thái hậu, chuyện này càng khiến Thái Vi được sủng mà lo.

Các nàng là nữ quan văn sử cấp thấp, hiếm khi có cơ hội lộ diện trước mặt chủ tử, ở hậu cung bất luận là nữ quan hay là phi tần, có thể có cơ duyên lộ diện hơn một lần, cơ hội lên chức tăng tiền đồ cũng thêm hơn một phần, tận dụng thời cơ, mất rồi sẽ không trở lại.

Thái Vi đi không lâu, Vương thượng nghị dẫn Tường thượng phục Tường Anh Hoàng thượng đặc phong đến.

Ngô ti y là nữ quan cấp thấp nhất, tất nhiên là kính cẩn lễ phép dẫn nàng ta đi xung quanh giới thiệu.

Wang Shang Yi tươi cười, Tường Anh cực kỳ khách khí, “Tường thượng phục là do bề hạ đích thân tuyển vào cung, tạm thời ở Lục thượng làm nữ quan, đợi tang kỳ của Tiên hoàng qua rồi sẽ chính thức vào hậu cung.”

Ngô ti y vừa nghe liền hiểu được, hóa ra vị cô nương này chẳng qua là mượn Lục thượng làm bàn đạp, muốn sau này trèo lên vị trí cao làm chủ tử nương nương.

Lại được Vương thượng nghị chỉ điểm, biết là Hoàng thượng vừa ý, vì thế lại càng không dám chậm trễ.

Lúc này truyền tất cả nữ quan bốn ti thượng phục cục tề tụ ở chính điện Phi Yên Cung.

Lúc Diêu chương bảo tìm được Khương Nhiêu ở ti y, nàng đang ở trong khổ phòng, chân đặt trên chỗ cao, đang phân loại từng bộ lễ phục, cẩn thận quy củ.

Khương chương y mau xuống đây, tân thượng phục cô cô mới đến, bảo chúng ta qua đó nghe dạy bảo.”

Diêu Dao vốn là văn sử của ti bảo, về sau thượng phục cục có sự thay đổi lớn, nàng liền được thăng lên chương bảo thất phẩm.

Người đi trước đi, ta tới ngay đây.” Khương Nhiêu cất bộ y phục cuối cùng xong mới khom lưng chia mũi chân xuống đất, vững vàng nhảy xuống.

Quan phục bên ngoài màu thủy ngân phù xanh lơ, người khác mặc vào thì chẳng ra ngô ra khoai gì, nhưng mặc trên người nàng, lại đột nhiên có vẻ phong tình vạn chủng, nàng cột đai lưng ở giữa, thắt lưng như liễu, áo lót bên trong màu trắng bạc càng tăng thêm vài phần trắng nõn kiều diễm.

Diêu Dao nhớ tới nhóm cung nhân hay xì xào, tám vị nữ quan Vĩnh Lạc Cung đều bị trục xuất ra khỏi cung, chỉ có một mình Khương chương y vẫn còn trở về ti y.

Tác phong nữ quan của Khương Nhiêu cũng không tốt lắm, thậm chí còn bị nhiều người khinh bỉ, nàng ý vào tướng mạo trời sinh, không chịu ngồi yên ở trong phòng, lúc trước mấy lần câu dẫn Nhị điện hạ bất thành, không làm phượng hoàng được, nay lại trở nên thấp kém,

vẫn chỉ là một con hoàng tước.

Những người làm việc chung với Khương Nhiều trước kia đều vô cùng khinh thường nàng. Nhưng trong sự khinh rẻ này, mơ hồ còn có sự đố kỵ không rõ ràng, đơn giản là Khương Nhiều quả thật có chút vốn liếng, còn có cơ hội thân cận với Nhị điện hạ.

Nữ nhân từ trước tới nay vẫn như thế, ngoài dựa vào dung mạo tư sắc thì còn có sự sùng ái của nam nhân.

Nhưng chỉ là nàng quá khoe khoang, trở thành đối tượng đã kích, một khi như vậy, tất nhiên là bao nhiêu oán hận đều tập trung trên người nàng.

Diêu Dao không kiên nhẫn nhắc nhở nàng, “Xiêm y phải dựa theo quy củ mà mặc, cái bộ dạng này của ngươi nếu để cho Tướng thượng phục mới tới nhìn thấy, chỉ sợ không ổn.”

Ngày trở lại ti y, Khương Nhiều sớm đã quen với chuyện bị người khác nghi ngờ, Diêu chương bảo này nói chuyện có thể được cho là khách khí, nhưng mặc y phục như thế không phải là chủ ý của nàng, ở trên phân phát quan phục xuống dưới, lúc đến được tay nàng thì cũng chỉ còn lại bộ áo choàng cũ kỹ này, hơn nữa số đo quá lớn, đai lưng cũng không thể buộc chặt, chỉ có thể mặc bên trong, khó khăn lắm mới không bị lỏng lẻo.

Khương Nhiều kéo vạt áo, “Đa tạ đã nhắc nhở.”

Dứt lời, nàng vẫn làm theo ý mình mà đi, Diêu Dao nghĩ chắc mình bề mặt lắm.

Lại nói, Khương Nhiều đến trễ nhất, liền đứng sau nữ quan cả điện nghe dạy bảo.

Từ xa xa chỉ có thể nhìn thấy Tướng thượng phục kia dáng người yếu điệu, hết sức trẻ tuổi.

Đang nghĩ ngợi, chợt nghe Trương chương y ở phía trước và văn sử Lạc Mai thấp giọng thì thầm, “Tướng thượng phục này lai lịch không nhỏ, nghe nói là do Hoàng thượng đích thân tuyển, về sau sẽ vào hậu cung làm phi tần.”

Nhân tài có tướng mạo như vậy, ở lại thượng phục cục chẳng phải đáng tiếc lắm sao?”

Chẳng qua là Tướng thượng phục thoát nhìn có chút quen mắt, rất giống Khương chương y.”

Hai người vẫn chưa phát hiện Khương Nhiều đứng ở phía sau, vẫn tiếp tục nói hăng say, “Hừ, cái tên nịnh hót kia sao có thể so sánh với Tướng thượng phục, cho dù dung mạo nàng ta có khá hơn nữa thì Hoàng thượng cũng sẽ không coi trọng nữ tử lăng lợ như vậy.”

Hoàng thượng sẽ càng không coi trọng nữ tử nói bậy huyên thiên.” Khương Nhiêu đứng ở phía sau đột nhiên mở miệng, “Hơn nữa, xin hỏi các người ở đâu, khi nào nhìn thấy ta lắng lơ, làm sao thấy ta nịnh hót? Nếu không nói được, hôm nay chúng ta đến chỗ Ngô ti y tranh luận cho rõ ràng!”

Trương chương y xưa nay chướng mắt với Khương Nhiêu, không biết làm sao mà tài thù của mình lại không sánh bằng, không được Ngô ti y trọng dụng, có thành kiến khá sâu với Khương Nhiêu này.

Nàng ta thẳng lưng, cắn ngược lại một cái, “Người sao có thể nghe lén người khác nói chuyện!”

Khương Nhiêu đi từng bước ra trước, “Ở sau lưng người khác nói bóng nói gió, ta không thấy thì thôi. Nhưng các người lớn tiếng như vậy, bồi nhọ ta như thế, lại còn để ta tỉnh cờ nghe thấy.”

Lạc Mai đứng ở bên cạnh Trương chương y lên tiếng, “Chúng ta không có nhắc tới tên của người.”

À, té ra ti y còn có Khương chương y thứ hai sao? Chẳng lẽ là Trương chương y người đổi họ à?” Trương Trần Nhi ngày thường đã làm nhiều trò sau lưng, Khương Nhiêu đã nhìn rất lâu, hôm nay tất nhiên không thể tha cho các nàng.

Lúc này, nhóm nữ quan hàng trước ít nhiều cũng nghe thấy động tĩnh, quay mặt về phía sau nhìn.

Chỉ thấy Khương Nhiêu lộ ra nụ cười rét lạnh, kiên quyết không nhượng bộ.

Ngô ti y đi tới, “Thượng phục cô cô đang giáo huấn, các người đây là muốn làm gì?”

Khương Nhiêu cười khinh thường một tiếng, “Ta cũng đang muốn hỏi Trương chương y.”

Trương Trần Nhi nói không lại Khương Nhiêu, vốn là đuối lý, đành phải nghe Ngô ti y răn dạy.

Vương thượng nghi và chương sự bốn ti như đám sao vây quanh mặt trăng đứng bên cạnh Tường thượng phục, tình thế không nhỏ.

Gọi tên Khương chương y và Trương chương y, hai người cùng nhau đi ra phía trước.

Mới tới trước mặt, còn có hương lan ngào ngạt bay tới, cô gái mây ngải mặt phấn này, tuổi nhiều lắm chỉ mới mười bảy. Tuy rằng mặc quan phục màu đỏ giống như Vương thượng nghi, nhưng nàng ta vẫn chưa đeo quan đỉnh mà dùng bộ diêu (*) thay thế.

(*) bộ diêu: trâm cài (có phần đuôi lông thông) của phụ nữ xưa

Chắc là trong người có đặc quyền, cũng không là người nàng nên động đến, dù sau này tấn phong phi tần, địa vị khác biệt.

Người là Khương Nhiêu?” Giọng nói Tưởng thượng phục mềm mại, nghe như là giọng Giang Nam, không lạnh lạnh mỹ lệ như Tạ Doanh Nhu, càng thêm nhiều ý vị nhẹ nhàng như bông.

Nhưng trong câu nói kia, rõ ràng có ý không tầm thường.

Khương Nhiêu đầu tiên làm theo cấp bậc lễ nghĩa, sau đó ngẩng đầu lên, khuôn mặt Tưởng thượng phục dần dần thu vào đáy mắt.

Nhưng cái nhìn này khiến Khương Nhiêu thế nào cũng khó mà tin được!

Tưởng thượng phục gì chứ, rõ ràng chính là thứ muội đoạt vị hôn phu của mình Khương Anh!

Khuôn mặt của nàng ta, Khương Nhiêu chết hơn trăm ngàn lần cũng tuyệt đối không thể nhận sai.

Cùng sống sót, còn có Tưởng Anh.

Vương Thượng nghi ở bên cạnh nhắc nhở, Khương Nhiêu mới cố nén kinh ngạc, cúi người nói, “Nô tì tham kiến thượng phục cô cô.”

Tưởng thượng phục lại lẩm bẩm, “Khương... Nhiêu.”

Ngô ti y cũng nhìn ra thần sắc thượng phục mới tới này có chút quá chừng mực, liền đi lên hoà giải, “Có lẽ Tưởng thượng phục vất vả cả buổi rồi, cũng đã thấy qua, để các nàng đi làm việc thôi.”

Khương Nhiêu không thể xác định, cũng không dám tin tưởng, chẳng lẽ Nhị muội cũng trở về trăm năm trước giống như mình?

Nhưng nàng xưa nay cẩn thận, ngoại trừ lúc đầu lộ ra một chút kinh ngạc thì sau đó Tưởng thượng phục nhìn như thế nào, nàng đều mang thần sắc tự nhiên.

Đợi mọi người tản đi rồi, nàng trở về khổ phòng, lúc bốn bề vắng lặng mới tựa vào tháp vải, trong lồng ngực hoang mang không thể bình tĩnh được.

Mỗi hận hoành đao đoạt ái đời trước, vốn cho rằng người chết thì sẽ tiêu tan, chỉ coi là những việc đã qua.

Nhưng khi thấy người cực giống Khương Anh đứng ở trước mặt mình, nàng mới phát hiện, bản thân vẫn không buông được cái mối hận khoan tâm này.

Nếu thật sự là Khương Anh, như vậy thì nhất định sẽ không bỏ qua như vậy. Chỉ cần chờ đợi, với tính tình của nàng ta, tất nhiên là

không nhận được.

Nàng lắc lắc đầu, muốn xóa đi hình ảnh của Trương Tuấn Chi, trong mắt mơ hồ lộ ra vẻ nghiêm nghị.

Đúng lúc Thái Vi vừa lo xong chuyện bên ngoài, hăng hái tràn trề, thấy Khương Nhiêu thì vội vàng thu hồi sắc mặt vui mừng, gọi to Khương chương y.

Khương Nhiêu thuận miệng nói, “Người đi đâu vậy? Lễ phục này năm ngày sau sẽ dâng lên, nhưng hoa văn cho các vị tiểu chủ còn chưa xác định, buổi trưa một mình ta sửa sang lại, cũng không thấy bóng dáng của người.”

Thái Vi hiển nhiên vô cùng chột dạ, liền tiến lên lấy y phục trong tay nàng, đặt lên trước án rồi mở sổ ra ghi chép, “Thái hậu nương nương đã phân phó rồi, nói là tất cả cứ theo hoa văn theo nhị phẩm là được.”

Khương Nhiêu giương mắt, quả nhiên phải đi xin chỉ thị của Thái hậu, “Là ý của Ngô ti y?”

Thái Vi ấp úng, dứt khoát nói, “Ta bắt quá là thay người làm việc, nào biết đâu mấy chuyện này.”

Khương Nhiêu đã hiểu ra, Thái Vi đây là lấy chủ ý của mình đi tranh công.

Ở trong hậu cung cũng chẳng hề hiếm lạ gì, Thái hậu tôn đại phật kia, bao nhiêu người muốn trèo cao, chỉ là nếu muốn mượn chuyện này mà lên chức, thật quá ngây thơ rồi.

Trải qua chuyện này, thật tốt, lại thấy rõ mặt mũi thật của một người, chỉ sợ trước đây lá mặt lá trái, đều là ra vẻ một chút thôi.

Ngoài mặt càng niềm nở, trong lòng càng muốn ngáng chân.

Mấy bộ lễ phục này ta đã sửa hết rồi, người không cần nhúng tay vào, đi xuống trước đi.” Khương Nhiêu đi qua, khách khí lấy lại mấy món đồ trong tay nàng ta.

Thái Vi vỗ vỗ tay, bề mặt đi ra cửa.

Đi không bao lâu, không ngờ lại gặp Ngô ti y, nàng ta vội vàng thay đổi khuôn mặt tươi cười tiến lên, còn chưa kịp khoe công, Ngô ti y đã phủ đầu hỏi, “Khương chương y ở đâu, Tường thượng phục có việc tìm nàng.”

Thái Vi ồ một tiếng, “Ta đi chuyển lời cho.”

Ngô ti y mới đi, Thái Vi lại đột nhiên chuyển hướng, lập tức đi đến phòng thêu thùa.

Lại nói, Khương Nhiêu cũng không biết, trong nửa canh giờ ngắn ngủn lại đã xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Lễ phục của ba người Tịnh Thái hậu, trưởng tôn Thái hậu, Mộ Thái phi Tiết ti y đã chuẩn bị xong, nếu được Tịnh Thái hậu cho phép, nàng sẽ đem lễ phục của các phi tần khác vào phòng thêu thùa.

Chưa chọn được người thích hợp, chức vụ bỏ trống, trước mắt, Khương Nhiêu đành phải một người làm việc hai người.

Cũng may Khương phủ trước đây kiếm sống bằng nghề vải, từ dệt vải, nhuộm màu đến thêu thùa đều kinh doanh, trong lúc rảnh rỗi, nàng thường xuyên học tập mấy chuyện nữ công ở chỗ tú nương.

Mấy chuyện này kiếp trước nhìn như là những kỹ năng vô dụng, đến nơi này, thật ra lại có công dụng.

Ngay cả Ngô ti y cũng tán thưởng tay nghề nàng thật khéo, trong Lục thượng khó tìm được người thứ hai, mà Khương Nhiêu làm rất nhanh, năng suất cao.

Rất nhiều thủ pháp nhóm nữ quan ti y đều chưa bao giờ gặp qua, nhìn không ra cách thức.

Khương Nhiêu ngoài miệng thì khách khí, trong lòng lại nói đây là kỹ thuật thêu trăm năm sau, vô cùng hoàn mỹ.

Thái Vĩ vui đầu sao chép ở bên án, nàng tới gần lò than, ngồi xuống bên thấp vải, xe chỉ luồn kim.

Khi bộ y phục của Tạ Doanh Nhu chỉ còn một đường thêu nữa là xong, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân nhỏ, ngay sau đó là giọng mềm mại của nữ tử vang lên, “Khương chương y thật là kiều ngạo, còn muốn ta tự mình đến mời.”

Thấy Tướng Anh đến đây, Khương Nhiêu định tâm lại, ra vẻ nhiệt tình mà khách sáo nghênh đón, “Nô tì luôn ở trong phòng thêu thùa, cũng chỉ có Thái Vĩ ở đây, không biết cô cô gọi ta lúc nào?”

Một bên tinh tế quan sát thần thái động tác của nàng ta, thật sự là cực kỳ giống Nhị muội Khương Anh.

Chẳng lẽ Ngô ti y chuyển lời sai sao?” Tướng thượng phục tụy rằng trên mặt hòa nhã, nhưng có vài phần không vui.

Hai người mặc dù trời sinh có chút tương tự, nhưng Khương Nhiêu lại thiên về kiều mị, còn Khương Anh lại thiên về thùy mị. Cho nên Khương Anh ở trong phủ càng thêm được cưng chiều, mà nàng ta lúc nào cũng ra vẻ suy nghĩ cho người khác, thật biết lỗi kéo lòng người.

Khương Nhiêu thoáng nhìn sắc mặt giật giật của Thái Vĩ đứng bên cạnh, đoán được nhất định là do nàng ta, “Vậy phải hỏi Thái Vĩ một

câu.”

Tường thượng phục không muốn tiếp tục truy cứu nữa, vì thế mới nói, “Khuong chương y đi theo ta.”

Kiếp trước, hai người mặc dù là tỷ muội khác mẹ, lại nước lửa bất dung, có mối hận đoạt chồng.

Kiếp này, hai người mặc dù không còn quan hệ, lại cùng ở một cung, ngày ngày gặp mặt.

Khuong Nhiêu chỉ cảm thấy thật kỳ diệu, nay mình lại là hạ nhân, không giống địa vị lúc trước. Nhận định tình hình, thôi thì cứ thuận theo vậy, một đường đến chính điện Phi Yên Cung.

Tường thượng phục đột nhiên quay lại, gọi một tiếng, “Quán Quán.”

Trong lòng Khuong Nhiêu chấn động mạnh, Quán Quán này chính là khuê danh khi nàng là Khuong Nhiêu thật, chỉ có người thân nhất trong nhà mới biết được!

Chương 11: Hai mỹ nhân (2)

Dưới con kinh hãi hoảng hốt, nàng vẫn vờ như không nghe thấy, nở nụ cười khách sáo, đứng thẳng không nói gì.

Nhưng trong phút chốc cũng đã kết luận, ông trời quả thật không tác thành chuyện tốt, đúng là Nhị muội Khuong Anh âm hồn bất tán, vậy mà cũng thật sự đuổi tới...

Tường thượng phục cẩn thận quan sát, dường như cũng không nhìn ra sự khác thường như trong dự đoán. Nàng ta không khỏi hoài nghi, chẳng lẽ chỉ là có tướng mạo tương tự thôi sao?

Trưởng tỷ của nàng ta cả đời bị bỏ rơi, đã sớm bệnh chết, không thể đến chỗ này.

Khuong Anh và Trương Tuấn Chi thành thân không bao lâu, sau một lần sảy chân té ngựa, không ngờ lại đến Tường phủ của Lại bộ Thượng thư, thân là tiểu thư con vợ cả của Tường gia.

Nàng ta nằm mơ giữa ban ngày cũng phải cười tỉnh, xuất thân và tiền đồ hiện giờ tốt hơn kiếp trước rất nhiều, lúc trước bất luận nàng ta nói như thế nào, cũng chỉ có thể in lại ấn tượng là con thiếp thất. Nhưng bây giờ không giống thế, xuất thân tướng mạo song toàn, sau này càng có thể lên ngôi vị phi tần, tiền đồ không giới hạn.

Trương Tuấn Chi cho dù tốt, nhưng so sánh với Vệ Cận thì chỉ như bùn nhão!

Trước khi vào cung, nàng thường theo phụ thân yết kiến ngự giá, may mắn có thể thấy long nhan, người nọ ngồi trên long ỷ phong thái độc nhất vô nhị, sau đó thường xuyên xuất hiện ở trong mộng.

Nam nhân tôn quý cao sang như vậy, mới là lương phối nàng ta tha thiết ước mơ.

Thu hồi lại tâm tư, Trương thượng phục vẫn lo lắng, nàng ta đặc biệt tìm một bộ áo lông kim tước có chỗ rách của Tĩnh Thái hậu, nói cần dùng gấp, cho Khương Nhiêu đến may vá tại chỗ.

Tài thừa thừa trước đây của Khương Nhiêu rất tốt, bất luận nàng ta luyện tập thể nào cũng không sánh kịp.

Khương Nhiêu một mực cung kính nhận lấy, thoáng tự giễu vài câu, sau đó nghiêm túc vá lại.

Trương thượng phục trước sau vẫn ở một bên lặng lẽ quan sát, nhưng càng nhìn càng không giống, cái vị tỷ tỷ ma ốm kia, tướng mạo đúng là cực đẹp, chỉ tiếc, trời sinh ốm yếu, nói năng dè dặt, hao tổn hết vài phần mỹ mạo.

Lúc ấy khi Trương Tuấn Chi định chuyện chung thân với mình, nói đúng là Khương Nhiêu kia chất phác không thú vị, không hiểu tình cảm.

Nhưng Khương Nhiêu trước mặt, linh khí bức người, lúc nhàn mày cười như ẩn như hiện, mị khí lượn lờ. Tuy thiếu một phần đoan trang, nhưng càng thêm ý vị.

Trương Anh kết luận trong lòng, nàng sẽ không là tỷ tỷ ma ốm của mình.

Nhưng phát hiện này lại khiến nàng ta càng thêm lo lắng, nếu là tỷ tỷ kiếp trước, như vậy tất nhiên là không hề có uy hiếp, nhưng nếu là Khương chương y quyền rũ câu người, không đảm bảo ngày sau sẽ không leo lên long sủng.

Hơn nữa trước khi vào cung, nàng ta có nghe nói đến chuyện tuần tấu phi tần, Khương chương y này là nữ quan duy nhất được Hoàng thượng giữ lại, không thể nào biết được nguyên nhân trong đó.

Khương Nhiêu bên này cũng không nhàn rồi, nàng biết rõ tính nết Nhị muội, lúc nào cũng biểu hiện giả dối, nhiễu loạn tai mắt.

Khương Anh tuy rằng giỏi lung lạc lòng người, nhưng nàng ta tính tình đa nghi, thư văn cũng không tinh thông, giao thiệp cũng khá tốt, một khi đi sâu vào, sẽ lộ ra bao nhiêu sơ hở.

Vá được một nửa, Khương Nhiêu làm như một mối, nhẹ nhàng nắm cổ tay xoay qua xoay lại, tư thái kia cũng là sự mềm mại hồn nhiên sẵn có. Nàng cố ý liếc mắt về phía Tường Anh, kéo dài thời gian, ngồi đấy hơn một canh giờ.

Tường thượng phục ra vẻ đoan trang, không thể tức giận, đợi Khương Nhiêu vá xong thì hai chân một mối tê dại.

Giống như trong dự đoán, kỹ thuật thủ không phải từ tay tỷ tỷ.

Vá như vậy là được rồi, Khương chương y xuống trước đi.” Tường Anh vẻ mặt hoà nhã, Khương Nhiêu liền hỏi, “Mới vừa rồi khi vào điện, hình như nghe cô cô gọi một tiếng Uyển Uyển?” (*)

(*) Quán Quán (绾绾 và Uyển Uyển (婉婉 đều đọc là wǎnwǎn

Nụ cười Tường Anh cong lên, “Chẳng qua là tên một con vẹt ta mang tới, không biết bay đi đâu rồi. Nếu Khương chương y nhìn thấy thì làm phiền thay ta bắt trở về.”

Đó là tất nhiên, lễ phục còn thiếu bốn bộ, ngày mai làm xong sẽ đưa tới cho thượng phục cô cô.”

Tường Anh không có hứng thú với mấy thứ này, liền chối từ nói, “Giao cho Ngô ti y là được rồi.”

Khương Nhiêu cúi người, một mình Tường Anh ngồi một lát, vẻ mặt nhẹ nhàng khéo léo mới vừa rồi dần dần biến mất, nàng ta tự châm chén trà lại uống vào.

Dời mắt nhìn về phía bộ áo lông kim tước tinh xảo trên giường, thầm nhớ Khương chương y này vào trong lòng.

Vua mới đăng cơ, trăm nghiệp đều sửa lại, chính sự phức tạp.

Trong Hàm Nguyên Điện, Vệ Cẩn liên tục mấy ngày chưa hề rời án.

Nhưng thật ra Tịnh Thái hậu mỗi ngày đều sai người đến mời hấn sang Vũ Hợp Cung, ngoài mặt là khuyên hấn bảo trọng long thể, nhưng lại ngầm nhắc nhở hấn, sớm ngày nạp Tạ Doanh Nhu vào hậu cung, hậu vị không thể bỏ trống.

Vệ Cẩn nhìn ở trong mắt, nhưng trước sau vẫn ung dung thân nhiên, tùy ý các nàng tự mình đoán chừng.

Đối đãi nữ nhân, kiêu mà không phóng túng, sủng mà không yêu, đây là nguyên tắc hấn nhất quán làm theo. Bất luận là cơ thiếp trong vương phủ ngày trước, hay là biểu muội sắp cưới, hoặc là đám mỹ nhân sau này không ngừng nạp vào hậu cung.

Nữ tử có mỹ mạo có tài nghệ, nam nhân đều sẽ động tâm, hấn tất nhiên không ngoại lệ. Nuôi một đám kiều hoa đặt ở trong vườn, vẫn có

thể xem như là một chuyện vui.

Phi tần tranh đấu, hấn từ nhỏ đã gặp qua rất nhiều, chỉ cần không đi quá giới hạn, mặc các nàng ồn ào cũng không sao, chỉ cần còn một chút giá trị lợi dụng, hấn sẽ không bỏ qua. Dù sao có đôi khi thu nhận một nữ tử, có thể có tác dụng như thiên quân vạn mã, có sao mà không làm?

Lại bộ Thượng thư Tường Hành Văn chính là một trong số đó, người này cương trực công chính, là lương thần quyền quý Chính Đức Đế coi trọng lúc sinh tiền, nhưng ông ta lại cùng phe với Vệ Ly.

Vì thế, Vệ Cẩn đặc biệt phá lệ, bổ nhiệm nữ nhi của Tường Hành Văn Tường Anh vào cung, gia phong chức cao, đợi tang kỳ qua rồi sẽ cho một danh phận không tệ, xoa dịu Tường thị.

Tạ Doanh Nhu một thân váy xanh lơ, vây quanh cổ áo là vòng lông cáo bạc, càng thêm tươi đẹp động lòng người, mắt ngậm nước mùa thu nhìn Vệ Cẩn mặc bộ huyền y anh khí bức người đang ngồi trên ghế. Hoa văn rồng uốn lượn trên áo bào như ẩn như hiện, lại tăng thêm mấy phần nghiêm nghị kính sợ.

Vệ Cẩn liếc mắt nhìn nàng một cái, nàng dâng nước trà, Vệ Cẩn nhận lấy nhấp một ngụm, “Mẫu hậu cứ yên tâm.”

Tĩnh Thái hậu gật gù đầu, liền hỏi, “Tang lễ Tiên hoàng cũng sắp tới, nữ quan thượng phục cục đến Vũ Hợp Cung xin chỉ thị, ai gia bảo các nàng dựa theo phẩm cấp nhị phẩm, thay Nhu nhi thêu hoa văn lễ phục, hoàng nhi con sẽ không oán ai gia một mình làm chủ chứ?”

Vệ Cẩn thân nhiên cười đáp, “Vậy thì làm phiền mẫu hậu đã vất vả, đợi hậu cung sắc phong xong chính là lúc người được hưởng phúc.”

Tĩnh Thái hậu dung mạo đoan trang, cầm lấy lư, “Hoàng thượng mang Bạch thị và Liễu thị từ vương phủ đến, định như thế nào?”

Tay Tạ Doanh Nhu dâng trà khế động, nhưng nhanh chóng khôi phục lại vẻ dịu dàng nên có.

Ngón tay dài của Vệ Cẩn gõ lên trên bàn, “Bạch thị hầu hạ trăm rất nhiều năm, tận tâm hết sức, trầm tính phong nàng làm Dung hoa, mà Liễu thị tuy rằng xuất thân không cao, nhưng cũng sinh cho trăm một vị đế cơ, cũng nên phong cao một chút, vừa lúc hỏi ý mẫu hậu xem sao.”

Ai gia không còn hữu dụng nữa, hay là Hoàng thượng tự mình định đoạt,” Nói xong, bà liếc mắt về phía Tạ Doanh Nhu, “Không bằng cũng hỏi ý Nhu nhi một phen.”

Vệ Cẩn gật đầu, biết thời biết thế, vừa lúc cũng muốn thăm dò ý tứ của nàng, “Sớm muộn gì biểu muội cũng sẽ thay trăm quản lý hậu cung, có thể nói nghe một chút.”

Tạ Doanh Nhu sớm đã tính sẵn trong lòng, chần chừ mãi, rốt cuộc cũng mở miệng, “Liễu thị hầu hạ Hoàng thượng nhiều năm, không có công lao cũng có khổ lao, so với Bạch thị nên cao hơn một chút, phong cho vị Tần cũng tốt.”

Vệ Cẩn nghe xong, để bày tỏ sự tán thưởng mà vuốt ve lưng nàng, “Trẫm còn có chính vụ, không thể dùng bữa với mẫu hậu.”

Tạ Doanh Nhu đang muốn đứng dậy đưa tiễn, ngoài điện thông báo, Tường thượng phục và Ngô ti y của thượng phục cục đến Vũ Hợp Cung đưa lễ phục.

Vừa hay, Tường Anh thật khéo gặp được Hoàng thượng.

Kỳ thật, nàng ta tới đây đã nhiều ngày, sớm đã tìm hiểu hành tung của Hoàng thượng, nhìn như lơ đãng gặp phải, nhưng thật sự là trù tính đã lâu.

Tường Anh mặc quan phục đỏ ản, bên ngoài khoác áo trắng thuần, bước đi nhẹ nhàng.

Đầu tiên là cung kính thỉnh an Tịnh Thái hậu, sau đó chuyển tầm mắt, vội vàng cúi người với Vệ Cẩn, “Nô tì không biết bệ hạ ở đây...”

Tạ Doanh Nhu vốn đang che giấu sắc mặt vô cùng tốt, sau khi nhìn thấy Tường Anh thì không khỏi thay đổi.

Nếu nói Bạch thị và Liễu thị kia không hề có uy hiếp với mình, như vậy cô gái trước mắt này, bất luận là tướng mạo hay là xuất thân đều vô cùng bất lợi với mình.

Nhìn kỹ lại, cũng có một chút kinh hãi.

Vệ Cẩn cẩn thận nhớ lại, tháng trước quả thật cho phép nữ nhi Tường gia vào cung làm nữ quan, rốt cuộc có phải cô gái trước mắt hay không, không nhớ rõ bộ dạng thể nào.

Vì thế hần tiến lên từng bước, “Ngươi là nữ nhi của Tường Thượng thư?”

Bẩm bệ hạ, gia phụ đúng là Tường Hành Văn.” Tường Anh mở miệng, ngữ điệu mềm mại dịu dàng, khiến Vệ Cẩn vốn không để trong lòng không khỏi liếc nhìn một cái.

Vừa nhìn thấy, hần lại cảm thấy hết sức quen thuộc.

Không biết từ đâu hiện lên một gương mặt quyến rũ khác, trong ánh mắt hai người các nàng quả thật có vài phần tương tự, nhưng hành vi cử chỉ lại rất khác biệt.

Nữ nhi của Tường Hành Văn thì rất ngoan thuận, mà nữ quan không biết trời cao đất dày kia thì mười phần lớn mặt. Mà không chỉ lớn mặt, lại còn là người của Vệ Ly.

Lúc trước đoạt vị thành công, cũng là có một phần công lao của nàng, lúc này vẫn chưa đuổi nàng ra khỏi cung, mà là tùy ý để lại giữ chức ở Lục thượng.

Chính sự lu bù lên, liền để qua sau đầu, thoáng cái đã hơn một tháng, chưa từng thấy động tĩnh của nàng.

Vệ Cẩn xưa nay vẫn thế, không có bất kỳ nữ nhân nào ở trong lòng hấn, đối với nữ tử có thể xem trọng chuyện trên triều, chừng mực cũng tăng thêm mức độ.

Tạ Doanh Nhu và Tịnh Thái hậu đều bài xích Tường Anh, nhưng xem ra Hoàng thượng có phần vừa ý. Lại không biết, trong lòng Vệ Cẩn lúc này là một nữ nhân khác.

Tường Anh thấy Hoàng thượng hòa nhã như thế, lại tính trước kỹ càng, “Lễ phục của bệ hạ đã làm xong rồi, chốc nữa nô tì sẽ đưa đến Hàm Nguyên Điện cho ngài.”

Nếu nói Tạ Doanh Nhu là danh môn khuê tú đoan trang, Tường Anh kia lại làm cho người ta cảm giác là một cô gái nhỏ, không phải lấy xuất thân mà nói.

Thấy Vệ Cẩn không nói gì, Tịnh Thái hậu lại lên tiếng, “Không nhọc Tường thượng phục chạy qua chạy lại, để Vương thượng nghỉ mang qua là được.”

Tạ Doanh Nhu cúi đầu, nhìn thấy lễ phục trên cánh tay phải hoa văn phượng hoàng màu đen hết sức tinh xảo, thêu trên lụa là tuyết trắng nhưng còn thanh lịch hơn hoa phục ba phần. Nàng liền chuyên đề tài, không đề ý Tường thị kia nữa, “Cô cô người xem, tài thêu của ti y càng ngày càng tiến bộ.”

Tịnh Thái hậu nhận lấy xem, cũng tán thưởng, “Ti y các ngươi còn có nữ quan khéo léo như vậy, hôm khác hãy để nàng tới chỗ ai gia thêu một cái đai lưng.”

Ngô ti y liền đáp, “Đây đúng là tay nghề của Khương chương y, nếu Thái hậu nương nương thích, ti y bất cứ lúc nào cũng có thể cho gọi.”

Thái hậu thăm nghĩ Ngô ti y này là một người rất có nhãn lực, so với Tường thượng phục thì cứng cỏi hơn rất nhiều, sau này có thể đề bạt chút.

Nhưng lại nghe Hoàng thượng đột nhiên hỏi một câu, “Khuong chương y này chính là Khuong Nhiêu?”

Ngô ti y thật thà đáp, “Bẩm bệ hạ, đúng vậy.”

Vệ Cẩn hơi cong khoe môi, thuận miệng nói, “Không thể ngờ được nàng ta còn có bản lĩnh này. ”

Nói xong, hần sải bước ra ngoài điện, để lại các cô gái theo đuôi tâm tư của mình.

Mà Khuong Nhiêu này không thể nghĩ ngờ là một cục đá dăm đầu xuống hồ, khuấy động bọt sóng.

Tĩnh Thái hậu bởi vì nàng cực kỳ giống Công chúa Đại Yến YTự tiền triều Tiên hoàng nhớ thương cả đời mà vẫn thấy nàng không vừa mắt, không ngờ rằng, Hoàng thượng vừa dâng cơ liên tha tội cho nàng, còn giữ lại trong cung, may mà không phong làm phi tần, nếu không bà nhất định là không thể dễ dàng tha thứ.

Tạ Doanh Nhu tâm tư tinh tế, Hoàng thượng mấy lần nhắc tới Khuong Nhiêu thì ngữ khí lúc nào cũng tế nhị, dựa vào trực giác nữ nhân, Khuong Nhiêu này tuyệt đối sẽ không là một nữ quan đơn giản như vậy.

Tường Anh lại khó nhịn, kiếp trước lúc nào cũng bị trường ty Khuong Nhiêu áp chế, vất vả làm việc như thế, lại bị Khuong chương y giống hệt trường ty này liên tiếp đoạt lấy danh tiếng.

Lại nói Vệ Cẩn từ lúc đi ra khỏi Vũ Hợp Cung thì càng thêm nhớ kỹ hoa văn tinh xảo trên lễ phục kia, sau đó không ngừng nhớ tới đôi mắt hoa đào câu người của Khuong Nhiêu.

Lúc ấy hoàng quyền tranh đoạt, không có bao nhiêu tâm tư dư thừa, bây giờ đột nhiên trở về chỗ cũ, có lẽ nàng quả thật không tệ, chắc là sẽ không kém cỏi như Bạch thị lấy kiêu mị làm niềm vui.

Tuy rằng nàng trời sinh phóng đảng, nhưng nay Vệ Ly đã hết hy vọng, nàng cũng không thể gây sóng gió.

Trở lại Hàm Nguyên Điện, hần cầm lấy sổ con nhìn một lát, bỗng nhiên nói với đại cung nữ Toàn Cơ đứng hầu hạ bên cạnh, “Một hồi đi qua Hoa Chương Cung, truyền Khuong chương y của ti y lại đây.”

Chương 12 : Trước hoa

Khuong Nhiêu đang ở trong phòng thêu thùa, còn không biết, mặc dù nàng không bước ra khỏi đại môn cũng có thể tạo mầm tai hoạ như thế, chỉ có thể oán Cảnh An Vương đa mưu túc trí kia.

Không, nay hẳn đã đổi cách xưng hô, hẳn đã là đại quân chủ thứ hai của Đại Chu Chiêu Hòa Đế.

Đêm đã sâu, Phi Yên Cung thấp đèn lên, Khương Nhiêu vùi đầu may vá, đảo mắt cũng đã hơn phân nửa buổi tối.

Nàng vươn người, chỉ thấy một nữ quan áo lam tiến vào, “Khương chương y, Vương thượng nghi gọi người qua có việc.”

Khương Nhiêu khẽ chấn động, Vương thượng nghi là nữ quan bên người Vệ Cẩn, nàng ta tìm đến mình, vậy đó là ý của đương kim Hoàng thượng.

Khương Nhiêu không muốn nhớ lại cái đêm mưa gió đoạt quyền kia, đi lại trên mũi đao, bất cứ lúc nào cũng có thể cảm nhận mùi vị chết không có chỗ chôn, thậm chí không bằng một đao đã có thể làm được.

May mắn, hết thảy đều đã qua đi.

Đám người Trịnh Thu lúc trước đã bị trục xuất khỏi cung, chỉ còn lại mình, Khương Nhiêu ít nhiều có thể đoán được vài phần dụng ý của Vệ Cẩn, dù sao thân phận nàng đặc thù, tất cả mọi người đều nói nàng là người của Lăng Bình Vương, nhưng chỉ có nàng đã trải qua toàn bộ quá trình.

Vệ Cẩn không xử tử nàng, đã là tận tình tận nghĩa.

Đoán như vậy, nàng đi ngang qua Phi Yên Cung, ra cửa điện.

Nhưng phương hướng không phải đi đến Hàm Nguyên Điện, Khương Nhiêu dừng lại không đi nữa, “Vương thượng nghi ở đâu?”

Tiểu ti áo lam nói, “Ngay tại đằng trước.”

Khương Nhiêu theo hướng ngón tay nàng ta nhìn qua, ở cuối tường trong rừng hồng mai, một bóng người cao lớn đang đứng dưới bóng cây.

Vệ Ly khoác áo lông màu mực trên người, che y phục trắng bên trong lại, vẫy tay với nàng.

Tiểu ti áo lam không biết đã đi đâu, nơi đây bí ẩn, ít có cung nhân lui tới.

Hắn có làm khó nàng không?” Vệ Ly vẫn chưa khiển trách như trong tưởng tượng của Khương Nhiêu, ngược lại vô cùng bình tĩnh mở miệng.

Ngữ khí này, như là tình nhân ân cần thăm hỏi vậy.

Chưa từng, Vương gia có gặp khó khăn gì không?” Nếu hần khoan dung như thế, Khương Nhiêu cũng muốn bày tỏ một chút quan tâm, nay, chỉ e là Vệ Ly sẽ không cường ép mình đi làm chuyện gì nữa.

Thần sắc trên mặt Vệ Ly khó mà hòa nhã mấy phần. Hần vươn tay, phủ lấy bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của Khương Nhiêu, gương mặt kia lộ ra vẻ ân hận vô cùng tốt, chỉ có đuôi mắt hơi có chút mệt mỏi, “Những ngày này vất vả cho nàng rồi, chờ tang kỳ của Phụ hoàng qua đi, bốn vương sẽ đón nàng ra khỏi cung.”

Xuất cung, nhìn tình cảnh trước mắt của nàng, có phải là một chuyện dễ dàng không?

Chỉ cần Vệ Cẩn không mở miệng đáp ứng, Khương Nhiêu cho dù chết, chỉ sợ cũng không ra khỏi đây một bước.

Nhưng đối với lời này của Vệ Ly, Khương Nhiêu vẫn có chút xúc động, tuy rằng hần và nàng chỉ có quan hệ ngoài mặt, nhưng cho đến bây giờ, hần vẫn chưa bỏ lại mình, coi như là nam nhân có trách nhiệm.

Nàng ra vẻ cảm động đến rơi nước mắt, chỉ thiếu than thở khóc lóc, “Nếu có thể đi ra ngoài, nô tì sẽ cảm tạ Vương gia.”

Vệ Ly bật cười một tiếng, “Nàng bây giờ trái lại lại bị hần dạy dỗ đến vô cùng nhu thuận! Trước kia chỉ biết làm mèo con bắt người, nay lại biến thành con cừu ngoan ngoãn, thật khiến bốn vương thay đổi cách nhìn triệt để. Không biết nàng như vậy là để lấy lòng hần?”

Khương Nhiêu thâm nghĩ, nam nhân này thật đúng là tính xấu không đổi, trong miệng không có một câu đứng đắn nào, “Vương gia nghĩ như thế nào thì chính là thế ấy.”

Hần chạm vào nàng rồi?” Vệ Ly đột nhiên giữ cằm nàng, Khương Nhiêu chỉ cười, mị khí mười phần, “Thân phận nô tì thấp kém, Hoàng thượng làm sao để tâm?”

Sắc mặt Vệ Ly giật giật, làm như nghe thấy chuyện gì khó có thể tin được, “Thân phận thấp kém? Nàng không phải ở thành Tử Vĩ lâu lắm rồi sao, hần là quên mất rồi...”

Nếu Vương gia muốn nhắc nhở ta về chuyện Yên Tần Hầu phu nhân thì không cần, bà đã không thể bảo vệ ta ra ngoài, không cần ta nữa, tất nhiên sẽ không cứu ta, vì sao ta phải làm một quân cờ bán mạng cho người không để ý đến sống chết của ta? Bà thu dưỡng ta là ân, ta thay bà tuần táng là báo ân. Nay, ân oán đã xong, về sau đường ai nấy đi, mệnh lệnh của bà, thứ cho ta không thể tuân theo nữa.”

Lời này của Khương Nhiêu quá rõ ràng, cũng làm cho Vệ Ly khó có thể tin, đây thật sự là lời của cô gái yếu đuối kia sao?

Hần cười một tiếng, “Bốn vương sẽ không bỏ rơi nàng.”

Vương gia vẫn cứ giữ lại lời này, đợi ngày ta ra khỏi cung thì nói sau cũng không muộn.”

Nếu tin một lời hứa hẹn hư vô như vậy, Khương Nhiêu thật sự là sống uổng phí hai kiếp.

Trương Tuấn Chi từng nói bao lời yêu thương, nghe bùi tai hơn những lời này rất nhiều, nhưng càng êm tai, lại càng không đáng tin.

Nam nhân thật lòng, nghe một chút là được rồi, chớ coi là thật. Hắn có thể nói với người, cũng có thể nói với người khác.

Miệng càng lúc càng bản lĩnh, có thể thấy lợi hại không ít.” Vệ Ly nắm vai nàng, vùi vào trong lòng, cúi đầu định hôn lên. Khương Nhiêu quay đầu đi chỗ khác, “Nếu trước kia có giao tình gì với Vương gia, bất quá là vì bất đắc dĩ, phục tùng mệnh lệnh thôi, nhưng về sau, ta chỉ là một trong muôn ngàn nữ quan ở hậu cung, xin Vương gia tự trọng.”

Vệ Ly sùng sốt một lát, đúng là bị nàng chặn họng không sao phản bác được.

Nàng trở về đi.” Hắn xoay người đẩy Khương Nhiêu ra.

Khương Nhiêu cũng rất rõ ràng, quay đầu bước đi, Vệ Ly quay lưng lại, nhìn thân ảnh quật cường của nàng, cũng nhanh chóng rời khỏi.

Bên này Toàn Cơ lĩnh ý chỉ, không dám trì hoãn, đến Phi Yên Cung truyền Khương chương y.

Không ngờ, Tưởng thượng phục đang ở trong điện, vừa nghe Hoàng thượng có chiếu thì khẩn thiết đứng dậy, nhíu mày cười dịu dàng. Nhưng lại nghe báo là muốn truyền Khương chương y, mặt cười nhất thời mất vài phần nhan sắc.

Thái Vĩ đi tìm một chuyện, “Khương chương y không ở trong điện.”

Toàn Cơ có chút không vui, “Vậy ta chờ ở đây một lát.”

Tưởng thượng phục cười đáp, “Nếu Hoàng thượng truyền chỉ, chắc là muốn ti y chúng ta mau đem lễ phục đưa qua, nhất định không thể để cô cô đợi được. Nếu Khương chương y không ở đây, ta sẽ tự mình đưa qua, nếu để Hoàng thượng chờ, long nhan sẽ không vui. Về phần Khương chương y, khi nàng trở về, ta chắc chắn sẽ dạy dỗ nàng một phen.”

Toàn Cơ nghĩ một chút, lời của Tưởng thượng phục có vẻ hợp lý, Hoàng thượng triệu kiến nữ quan ti y, hẳn chỉ là mấy chuyện vụn vặt này.

Lại thêm Tưởng thượng phục thúc giục ở một bên, hai người cùng đi đến Hàm Nguyên Điện.

Tưởng Anh đứng bên ngoài điện đợi một lát, Vệ Cẩn xử lý xong hết chính vụ mới xoa xoa mi tâm, truyền nàng ta vào.

Cô gái kia mặc quan phục đồ ăn, bên ngoài phủ áo tơ trắng, bước chân chậm chậm, nhưng không phải Khương Nhiêu, mà là Tường Anh ban ngày mới gặp qua.

Vệ Cẩn vừa thấy thì nhú mày.

Lời của trăm người nghe chưa rõ sao?”

Toàn Cơ vội vàng nói, “Khương chương y không ở trong cung, vì thế Tường thượng phục tự mình đưa lễ phục đến.”

Vệ Cẩn dịu sắc mặt lại, hơi nâng tay về phía Tường thượng phục đang nghiêm chỉnh cúi người, “Đề người đi nhiều một chuyến, vất vả rồi, để lại y phục rồi trở về đi.”

Tường Anh thấy Hoàng thượng hạ lệnh trục khách, cũng không buồn bực, vẫn dịu dàng nói, “Bệ hạ bận việc chính sự, phải bảo trọng long thể.”

Tư thái ngoan thuận như vậy, làm cho người ta rất thoải mái.

Vệ Cẩn cầm lấy quyển sách trên bàn, tùy ý lật, trên mặt lạnh nhạt, mở miệng nói, “Đêm đông lạnh lẽo, tại sao không mặc nhiều một chút, trăm sai người lấy y phục mùa đông đến cho người, người về cung nghỉ ngơi trước đi.”

Tường Anh thấy Hoàng thượng lộ vẻ xúc động, thấy chuyện này đến không uống, nghĩ là mình đã để lại ấn tượng sâu sắc với hắn, như vậy sau này thăng chức sẽ nắm chắc thêm một phần.

Đúng mực vừa phải, Tường Anh thấy đã nắm chắc nên không ở lâu, dừng lại ở đây là tốt nhất.

Tường Anh tạ ơn cáo lui, bước đi nhẹ nhàng.

Vệ Cẩn lẩm bẩm, “Nữ nhi của Tường Hành Văn này...”

Nửa câu sau Toàn Cơ không nghe được, nhưng Hoàng thượng bỗng nhiên phủ thêm quần áo, “Không cần gọi Cao Ngôn lại đây, người theo trăm ra ngoài đi bộ một chút, nhiều người lại thêm phiền toái.”

Khương Nhiêu thêu thùa cả ngày, đầu tiên là Tường Anh, sau là Vệ Ly, nàng lúc này quả nhiên là rối loạn không nhẹ, trên đường trở về Hoa Chương Cung, đúng là nhìn thấy Tường Anh đi tới Hàm Nguyên Điện.

Nàng thầm nghĩ, sợ Tường Anh phát hiện mình mới gặp Vệ Ly mà kiếm chuyện, Khương Nhiêu cố ý đi qua đường khác.

Đi qua Vũ Hợp Cung, vừa nhấc mắt, nhất thời cảnh trí đằng trước rơi vào tầm mắt.

Trước mặt là biển hoa um tùm, hải đường bốn mùa, giữa là mai vàng cao thấp đang nở rộ, lung lay theo gió dưới trăng, từng hương thơm quần lay người.

Cả ngày buồn chán ở trong Hoa Chương Cung, cũng không biết, thành Tử Vi còn có một chốn tiên cảnh như thế.

Theo mùi hoa, nàng từ từ đi vào trong rừng cây.

Đã lâu không thấy nhiều màu sắc như vậy, Khương Nhiêu nhin không được, liền hái lấy một đóa mai vàng. Giữa nụ hoa vàng nhạt là nhụy hoa trắng nõn non nót, khiến người ta yêu thích.

Nữ nhân trời sinh luôn thích hoa, Khương Nhiêu theo bản năng ngửi một cái, sau đó cài vào tóc mai không hề có món trang sức nào.

Thường thức một hồi, đột nhiên nhớ tới tang kỳ của Tiên hoàng chưa qua, nàng vội vàng tháo xuống.

Đột nhiên, tay đang tìm tòi trên tóc đột nhiên bị giữ lại, giọng nam trầm thấp từ trên đỉnh đầu truyền đến, “Đẹp như vậy, cứ để thế đi.”

Khương Nhiêu ngẩng đầu, không phải mặt Vệ Cẩn thì là ai?

Một thân áo bào màu mực hoa văn rồng, tay áo rũ xuống, vạt áo tung bay theo gió, tư thế đáng điệu nổi bật.

Vệ Cẩn tuổi chừng ba mươi, đúng là độ tuổi tốt nhất của nam nhân, tựa như mai vàng mới nở.

Chỉ là, Khương Nhiêu có chút kỳ quái, đã lâu không gặp, từ khi nào thì ánh mắt hắn nhìn mình đã không còn ghét bỏ?

Nếu không phải ánh trăng quá mỹ lệ, nàng nhất định sẽ cho là mình hoa mắt.

Khương Nhiêu vẫn gỡ mai vàng xuống, cúi người hành lễ, “Nô tì tham kiến bệ hạ, đã khiến bệ hạ chê cười.”

Cánh tay Vệ Cẩn dãn ra, hái được một đóa, thay nàng cài lên tóc, “Nàng khiến trẫm chê cười không ít lần rồi đó sao? Không bằng lần này.”

Bệ hạ nói phải.” Khương Nhiêu vội vàng đáp lại, ý tứ lấy lòng rất rõ, thăm ngĩ Vệ Cẩn này lên làm Hoàng đế, ngay cả tính tình và bản chất muốn chiếm làm của riêng cũng theo cảnh nước lên thì thuyền lên.

Vệ Cẩn thấy lời nàng tuy rằng quý cù, nhưng trong ánh mắt rõ ràng có chút uể oải ứng phó.

Miệng và tim nàng không đồng nhất, rõ ràng là đang xu nịnh, nhưng liếc mắt một cái là có thể thấy được căn bản là không để ở trong lòng.

Trong hậu cung này, từ phi tần cho tới cung nữ, ai mà không ngóng trông long sủng, mình chỉ cần thuận miệng nói ra một câu thì có thể khiến các nàng dẫn đo hết lần này đến lần khác, nhưng lại không có hiệu quả với Khương Nhiều này.

Thượng phục cục đưa lễ phục tới, trầm rất vừa lòng, xem ra nữ nhi của Tướng Hành Văn có chút kỹ năng.” Vệ Cẩn biết rõ đó là tay nghề của Khương Nhiều, nhưng lại muốn kích động nàng.

Nhưng ai ngờ Khương Nhiều lập tức đáp lại, “Bệ hạ nói phải.”

Đột nhiên nhớ tới một chuyện, nàng còn nợ trăm một giao dịch chưa thực hiện.” Vệ Cẩn đi ra phía trước, mùi long diên hương nhàn nhạt phả vào mũi.

Bệ hạ nói rất đúng...” Khương Nhiều vừa mới mở miệng, nhất thời hiểu ra, giao dịch này là chỉ chuyện gì, lại nhìn Vệ Cẩn cười toét mắt, mới hiểu được hấn đang nói mình.

Vì thế nàng cười đổi giọng, “Bệ hạ ngài ngày ngày trăm công ngàn việc, có lẽ cũng sẽ có lúc nhớ nhảm.”

Dưới ánh trăng, gương mặt xinh tươi kia càng sáng tỏ, không biết là hoa chiếu người, hay là người chiếu hoa, đột nhiên khiến hấn cảm thấy, vẻ quyến rũ này so với một đám mỹ nhân trong hậu cung thì có chút hương vị.

Làm nữ quan vất vả lắm, trăm cho nàng làm chuyện khác thoải mái hơn, thế nào?”

Chương 13 : Dưới trăng

Khương Nhiều suy nghĩ một chút, con đường làm quan lên chức tất nhiên là một chuyện vô cùng tốt, tốt nhất không cần phải đối mặt với Tướng Anh, ngày ngày chán ghét.

Lại nhìn Vệ Cẩn hình như không giống như là trêu ghẹo, dù sao quân vương không nói đùa.

Nàng gật đầu, cười tươi như hoa, đuôi mắt chu sa cũng chợt lóe, “Nô tì tạ ơn bệ hạ cứu giúp, không biết là ti chức gì?”

Kỳ thật ý tứ của nàng là muốn hỏi Vệ Cẩn sẽ ban cho nàng chức quan gì, điển y lục phẩm, ti y ngũ phẩm, hay là thượng nghị tứ phẩm?

Ài ngờ Vệ Cẩn thân nhiên mở miệng, “Phong làm Mỹ nhân, hầu hạ bên người trẫm.”

Khương Nhiêu lão đảo, Vệ Cẩn đứng lúc đỡ lấy, chạm vào mềm mại, như ngọc sinh hương.

Bệ hạ... Ngài nói đùa rồi, Mỹ nhân rất vất vả, nô tì vẫn là thích hợp làm chương y không quá vất vả.” Khương Nhiêu cúi đầu xuống, ra sức giữ vẻ thẹn thùng, sau đó rút người lại.

Nếu nhớ không lầm, lúc ấy khi nàng khỏ sở cầu xin hần, hần cũng không muốn.

Sao lại đột nhiên liền đổi tính ?

Ngẫm lại tất cả những tính toán trước đó, Khương Nhiêu càng nghĩ càng sợ, đúng là ra một thân mồ hôi lạnh, đây chẳng lẽ là dò xét trá hình?

Nhưng lại không biết, Vệ Cẩn lúc này thật sự không hề nghĩ phức tạp, bất quá là xuất phát từ bản năng của một hoàng đế, muốn giữ lấy nữ nhân có thể khiến mình cảm thấy hứng thú mà thôi.

Lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của nữ nhân trong lòng, bàn tay trở nên lạnh lẽo, sắc mặt Vệ Cẩn dần dần bày ra một vẻ, người suy nghĩ quá nhiều rồi.

Nàng đây là kháng chi không tuân?” Vệ Cẩn lạnh mặt, nữ nhân này tại sao không biết tốt xấu như thế, chẳng lẽ trong lòng còn đối với Lăng Bình Vương nhớ mãi không quên?

Trong trí nhớ, nàng cũng không phải là cô gái trong sạch thuần lương như vậy.

Khương Nhiêu vẫn duy trì tư thế nửa tựa vào lòng hần, chỉ cảm thấy siết chặt quá mức, nàng tuyệt đối không muốn nghĩ lại loại chuyện dè vào miệng cạp này, “Nô tì chẳng qua là năng lực không đủ, không thể đảm nhiệm, bệ hạ vẫn là nên chọn người khác cho thoả đáng.”

Hai tròng mắt muốn nói lại thôi.

Xoa nhẹ tai nàng, ngón tay thô ráp theo vành tai khẽ chạm, từ từ tìm kiếm xuống dưới.

Mãi đến khi chạm vào hột đeo tai trơn bóng xinh xắn màu đỏ nhạt.

Vệ Cẩn lúc này mới cúi người, ghé vào bên tai nói, “Trẫm thấy nàng thật có thể đảm nhiệm, bản lĩnh này chắc chắn so với những người khác thì mạnh mẽ hơn rất nhiều.”

Cả người Khương Nhiêu vẫn bất động, nửa bên mặt bị hấn giữ trong tay, đầu tê dại không thôi.

Gió càng lúc càng mạnh, ánh trăng lại mờ mờ ảo ảo.

Còn không đợi nàng phản kháng, Vệ Cẩn đã buông ra, không có ý định cho nàng cơ hội mở miệng.

Trăng lạnh đầu cảnh phản phát mùi hương, gió đêm luồng qua hoa vắng vẻ.

Bản lĩnh, tất nhiên là chỉ bản lĩnh thị tằm.

Ánh mắt trần trụi như vậy, thật làm cho Khương Nhiêu mặc cảm, quả nhiên là núi cao còn có núi cao hơn, so với Vệ Ly, nói trắng ra thì đẳng cấp của Vệ Cẩn còn cao hơn nhiều...

Khương Nhiêu cười khan vài tiếng, nhất thời cảm thấy lực đạo trên tay tăng thêm mấy phần, bóp nàng phát đau, “Hai người lúc trước thế nào, trăm không hề tính toán, nay nàng biết rõ vị trí của mình là tốt rồi, cũng không cần học người khác giả vờ làm liệt nữ trình tiết gì đó.”

Những lời này quả nhiên chọc đến nỗi đau của nàng, ý cười của Khương Nhiêu biến mất, nàng từ từ ngẩng đầu lên.

Đúng vậy, từ lúc đi tới nơi này, nàng đã bị khắc cái tội danh bất trinh, ai cũng chỉ trỏ sau lưng nàng, nhất cử nhất động đều là sai, đều là rấp tâm mưu đồ.

Nhưng đáng sợ nhất, hấn là chính mình cũng không biết đây có phải sự thật hay không.

Nếu bộ hạ đã chán ghét nô tì không phải là nữ tử trong sạch như vậy thì cứ dứt khoát mặc kệ đi, cũng không làm bẩn mắt ngài.” Bàn tay ở bên hông chậm rãi buông ra, Khương Nhiêu nói xong, nhất thời còn có chút hối hận, vì sao lại nhất thời kích động như vậy, đã nhìn lâu như thế...

Mà khi nghe thấy câu nói kia của Vệ Cẩn, trong lòng liền vô cùng không thoải mái, đều khó chịu hơn bất cứ thứ gì trước kia.

Cho nên nàng thậm chí không hề cố kỵ người đứng ở trước mặt là Hoàng đế cửu ngũ chí tôn mà trợn mắt lên, không lùi lại mà nhìn thẳng vào mắt hấn.

Vệ Cẩn hiển nhiên không ngờ nàng sẽ phản ứng như thế, nhất thời cũng không biết trả lời thế nào.

Ánh mắt Khương Nhiêu sáng long lanh tựa như chấm nhò trên bầu trời, lay động trong màn đêm, Vệ Cẩn hoảng hốt, thậm chí có chút hoài nghi, đây vẫn là nữ quan mấy lần giao chiến đó sao?

Lời vừa ra khỏi miệng, hối hận cũng không còn kịp rồi.

Khi Hoàng thượng cao hứng, có lẽ sẽ phóng túng một chút, chỉ khi nào không biết điều mà chọc giận tới ranh giới cuối cùng, hậu quả có thể tưởng tượng được.

Đúng lúc này, Tạ Doanh Nhu áo trắng nhẹ nhàng xa xa tựa như tiên nữ bước tới, cứu vớt Khương Nhiều từ trong nước sôi lửa bỏng.

Khương Nhiều hơi cúi người, trong lời nói còn có ý giận dỗi, “Nô tì trời sinh vốn không nghĩ chuyện ngấm hoa lại phong nhã như vậy, bệ hạ ngài vẫn là nên tìm Tạ tiểu thư nói chuyện gió trăng thôi.”

Tạ Doanh Nhu đứng ở chỗ không gần không xa, hai tay giấu trong tay áo, vẫn duy trì tư thái đoan trang. Nàng tiến lên từng bước, tự nhiên mà cầm lấy áo lông cừu, kiễng mũi chân, thuận thực phủ lên người Vệ Cẩn, “Hoàng thượng đêm khuya ra ngoài đi dạo, đừng để bị phong hàn.”

Tác phong như vậy, thật sự là mẫu mực đế hậu tình thâm.

Dư quang khoe mắt Vệ Cẩn đảo qua, lại thấy bộ dạng Khương Nhiều chẳng thềm quan tâm, muốn lặng lẽ lui ra.

Tạ Doanh Nhu lại đột nhiên nhìn qua, giống như quả trách mà nói với nàng, “Người thật hồ đồ, cũng không biết nhắc nhở bệ hạ bảo trọng long thể.”

Khương Nhiều cũng không ngẩng đầu lên, lười tranh cãi, “Đúng vậy, đều là lỗi của nô tì.” Tội danh trên lưng cũng không ít, thêm cái này cũng chả sao.

Ánh mắt lại chuyển qua mai vàng bên tóc nàng, lại nói, “Nhu nhi lo lắng cho thân thể của ngài, sẽ không làm phiền hứng thú của bệ hạ chứ?”

Nếp nhăn trên khóe môi Vệ Cẩn khi cười trước sau vẫn không thay đổi, hẩn thuận tay hái một đoá, cài lên bên cạnh cây trâm ngọc bích của nàng, “Sẽ không.”

Khương Nhiều vẫn giữ thần sắc như thể mọi chuyện không liên quan đến mình.

Không bằng Nhu nhi sẽ theo ngài thưởng thức một chút nhé?” Tạ Doanh Nhu thấy trắng tròn như vậy, khó mà có được cơ hội một mình ở chung với Vệ Cẩn.

Có Tạ Doanh Nhu vương chân ở đây, Khương Nhiều rốt cuộc cũng có cơ hội thoát thân.

Trên đường trở về, xa xa còn có thể nhìn thấy thân ảnh hai người đối lập nhau trong biển hoa.

Mà cái chuyện hơn hẳn kiêu điệp tình thâm(*) này, hậu cung Chiêu Hòa Đế quả thật có ghi lại. Chiêu Ý Hoàng hậu rất được thánh sủng, khi mới tiến cung đã có một đoạn chiết mai cài tóc dưới trắng như vậy.

(*) kiêu điệp tình thâm: kiêu là một loại chim liền cánh trong truyền thuyết, con trống chỉ có mắt trái, con mái chỉ có mắt phải, hai con hợp lại với nhau mới có thể bay được; điệp là tên cổ của cá thồn bơn, hai con cá dán chặt lại với nhau mới có thể di chuyển; kiêu điệp tình thâm ý nói tình cảm thắm thiết như phu thê

Vừa khéo, còn làm cho Khương Nhiều may mắn thấy toàn bộ quá trình.

Nhưng, sự thật hình như cũng không tốt đẹp, kiêu điệp như trong sách ghi lại.

Nói thẳng ra, thật ra bản thân mình tới trước, nhưng vẫn chưa phát hiện trong sử sách có từ ngữ nào liên quan đến “nữ quan Lục thượng”. Rõ ràng nhóm sử quan đều có một bộ lông để hậu.

Vệ Cẩn nhìn gương mặt của Tạ Doanh Nhu, đẹp đẽ không hề có tí vết, hoa này cài trên tóc nàng, dường như hồn nhiên sẵn có, hoa này, không xứng với người như vậy, hiệu quả khác nhau rất lớn.

Nhưng không biết vì sao, hứng thú của hắn mất sạch, Vệ Cẩn xoay người, “Trở về thôi, đêm khuya gió lạnh, biểu muội sớm nghỉ ngơi đi.”

--

Diêu Dao mới từ ti bảo trở về, chỉ thấy Khương Nhiều đang đưa đầu từ bên ngoài vào, trên đầu còn cài một đóa hoa mai.

Một lần hai lần, nàng vẫn luôn khác người như vậy mới được hay sao?

Mặc dù đang ở ti bảo, nhưng Diêu Dao ấn tượng rất sâu sắc tay nghề khâu thùa của Khương Nhiều, đối với tài nghệ nữ công, nàng ta rất bội phục Khương Nhiều. Mỗi khi nghe được có người xỉ xăm sau lưng, nàng ta luôn nhin không được mà chỉ điểm cho nàng.

Nhưng, Khương Nhiều này quả nhiên là hồ đồ ngu xuẩn.

Khương Nhiều nhìn thấy ánh mắt của Diêu chương bảo, liền sờ sờ hoa mai, “Đóa mai vàng này là màu vàng nhạt, không phạm vào tang kỵ.”

Lúc đi lướt qua bên người, Diêu chương bảo đột nhiên kéo lấy tay áo nàng, “Người lại đến chỗ nào đi dạo, mới vừa rồi Toàn Cơ của Hàm

Nguyễn Điện đến tuyên chi, Hoàng thượng muốn tìm người qua đó.”

Khương Nhiêu sùng sốt, “Vậy sau đó thì sao?”

Diêu chương bảo kéo nàng đến bên cạnh, “Sau đó Tương thượng phục thay người đi, còn nghĩ Hoàng thượng muốn mang lễ phục qua.”

Tương Anh này tận dụng hết công phu, thật đúng là ngày càng táo tợn!

Khương Nhiêu mặc dù không thêm để ý Vệ Cẩn rốt cuộc là như thế nào, dù sao vừa rồi cũng gặp qua, nhưng đối với chuyện Tương Anh làm như thế, thật sự là chán ghét.

Nghe xong nửa câu sau, trên mặt nàng có chút khác thường, “Lễ phục kia của Hoàng thượng...”

Diêu chương bảo đang muốn nghe hết, Khương Nhiêu lại đột nhiên dừng, khoe miệng lộ ra một nụ cười gian xảo, “Không có chuyện gì, coi như là cho nàng ta một cái nhân tình.”

Diêu Dao nửa tin nửa ngờ, “Không biết từ khi nào người lại rộng lượng như vậy.”

Khương Nhiêu cười với Diêu chương bảo, “Cảm ơn người đã nhắc nhở, về sau nếu cần hỗ trợ thì cứ đến tìm ta.”

Diêu chương bảo ở sau lưng thấp giọng hô một câu, “Chẳng qua là chịu không được các nàng trêu đùa người như thế, làm sao người lại như vậy?”

Khương Nhiêu trở lại trong phòng, Trương chương y cùng phòng đã đi ngủ, nước trong chậu đã bị Trương Trân Nhi dùng hết, sáng sớm mình vất vả đến cái giếng ở phía tây xách một thùng nước, cũng đã không còn! Hộp son phấn trên bàn trang điểm của mình cũng đã có người động tới.

Rầm một tiếng, Khương Nhiêu ném chậu đồng lên mặt đất, Trương Trân Nhi chột bật dậy, vén rèm lên, “Người về muộn như vậy thì thôi, trở về còn phách lối như thế cho ai xem, sáng mai bẩm báo với Tương thượng phục đi, ta cũng không muốn ở chung một chỗ với người.”

Khương Nhiêu đổ sạch toàn bộ hộp son phấn trên bàn đã bị nàng ta dùng qua, “Nhanh đi tắm rửa đi, tiện thể mang theo tiền hộp son này, đừng có quýt nợ.”

Trông người nửa đêm ăn mặc lẳng lơ như vậy, không biết lại đi quyến rũ ai!” Trương Trân Nhi phun một cái, Khương Nhiêu cũng không cãi lại, lập tức đi đến trước giường nàng, vén rèm lên, “Về sau đừng tùy tiện đụng đến đồ của ta.”

Thật đúng là tự cao, ai thêm chứ!”

Trương Trân Nhi này vẫn luôn bị Khương Nhiêu chèn ép, lúc này có thể trèo lên cây đại thụ Tường thượng phục này, cũng vượt qua Ngô ti y, chẳng biết Tường Anh này sớm hay muộn cũng phải đi, về sau làm sao còn có thể chú ý nàng ta? Thật sự là đại đột.

Sáng sớm hôm sau, Khương Nhiêu lại xách thùng nước đến cái giếng ở phía tây, dọc theo đường đi qua chỗ các ti, luôn cố ý hay vô tình thấy một số nhóm nữ quan chỉ trỏ ở sau lưng, còn kèm theo vẻ mặt cực kỳ khinh thường.

Nàng sờ sờ trên đầu, lại nhìn y phục, cũng không có gì không ổn.

Lại nhìn sang ánh mắt khinh bỉ của các nàng, vẫn là nên làm chuyện gì thì làm chuyện đó.

Nàng đang chuẩn bị bỏ thùng gỗ vào trong giếng, đột nhiên có hai nữ quan lạ mặt đi tới bên cạnh, hình như là người của ti sức.

Vừa sang đây, liền cậy mạnh đẩy nàng ra, thuận tay thả thùng gỗ xuống.

Hai người tuy là làm bầm lầy bầy, nhưng giọng nói kia rõ ràng nói cho người ngoài nghe, “Thật không biết thượng phục cục chúng ta sao lại có người không biết xấu hổ như vậy, tang kỳ của Tiên hoàng còn chưa qua, cái bản tính dụ dỗ kia lại tái phát, suốt đêm đến Hi Hoa Đình câu dẫn Hoàng thượng, thế mà nàng ta còn có thể làm được.”

Một nữ quan khác liếc nhìn Khương Nhiêu, “Chỉ tiếc, sau có tiểu thư Tạ gia lại đây, mới biết bệ hạ đang đợi nương nương tương lai, có người còn tự mình đa tình, thật cười chết người!”

Chương 14: Động tâm

Hai người cười vô cùng đắc ý, Khương Nhiêu quả thật là bội phục đầu rạp xuống đất với mấy người truyền tin đồn này. Kỹ năng bẻ cong sự thật thật sự là cao siêu.

Rõ ràng là Hoàng thượng chẳng biết mình ở đó, lại nhìn không vừa mắt, cố ý thử dò xét, như thế nào đến miệng các nàng liền không chịu được như thế?

Cho dù không chịu nổi, vậy Vệ Cẩn cũng tuyệt đối không chịu nổi! Dẫn đến món nợ lằng lự phóng đăng khắp nơi.

Tất nhiên là không đáng nổi câu với các nàng, hướng hồ lời đồn đãi trước sau vẫn là lời đồn đãi, để cho mấy nữ nhân nhàm chán này càng thêm nhàm chán, cũng không sao.

Khương Nhiêu kéo thùng gỗ lên, quơ qua quơ lại, bắn tung tóe lên các nàng toàn thân đầy nước lạnh, sau đó tiêu sái hất tay bỏ đi.

Vừa tới Phi Yên Cung, chỉ thấy ti chế đưa tới một xấp y phục mới, nói là bệ hạ ngự ban cho Tường thượng phục.

Đám cung nhân đều vây quanh ở trong điện, không hề thiếu lời a dua nịnh hót, miệng đầy phụ họa, cái gì mà Tường cô cô còn chưa tán phong đã được Hoàng thượng sủng ái như thế, hay là chuyện gì quốc sắc thiên hương giai nhân đẹp.

Khương Nhiêu không khỏi tức cười, những người này ngay cả nịnh hót đều cũ rích như thế, Tường Anh còn có thể nghe thêm nữa, có thể thấy được nàng ta muốn long sủng đến mức điên dại.

Nhưng bất luận Tường Anh như thế nào, vận mệnh đã sớm xác định, quả thật có một vị nữ quan xuất thân rất cao được Hoàng thượng khâm điểm sắc phong, đứng hàng cửu tần.

Nhìn vào Lục thượng, xuất thân cao nhất, không phải Tường Anh đó sao.

Tối hôm qua thừa dịp mình không ở đây, một mình tham công đưa lễ phục, chỉ là nàng ta một lòng muốn trèo cao, lại không biết tổn chút tâm tư trên công việc thù thù, ngay cả họa tiết con rồng cuộn khúc kia còn thiếu hai râu vàng cũng không phát hiện, thế mà đã đưa qua.

Đi đến phòng thù thù, đã thấy Trương Trân Nhi ngồi ở vị trí của mình, trong tay đang cầm hai bộ lễ phục còn thừa, đang thù một đường.

Nàng ta khiêu khích nhìn về phía Khương Nhiêu, “Chắc hẳn ngươi còn chưa biết, sáng sớm hôm nay, Tường thượng phục đã đem việc của ngươi phân cho ta, lễ phục này không cần ngươi nhúng tay nữa, nếu không phải làm nữa thì đi sao chép sách với Thái Vĩ đi, cũng đỡ cho cô cô nhìn thấy, nói ngươi nhàn hạ.”

Nhìn hoa văn đã thành hình trong tay mình, phải tốn rất nhiều tâm huyết mới thù xong, Trương Trân Nhi này đã muốn đòi chút tiện nghi, làm sao có chuyện tốt như vậy?

Khương Nhiêu cầm cây kéo bạc lên, giật lấy lễ phục trong tay nàng ta, nhanh chóng cắt hoa văn vốn đã thù được hơn phân nửa, từng mảnh từng mảnh rơi xuống.

Trương Trân Nhi một bên cuống quýt ngăn cản, nhưng làm gì so được với Khương Nhiêu nhanh tay.

Chỉ chốc lát sau, bốn bộ lễ phục đã hoàn thành cũng bị cắt sạch sẽ.

Người dám như thế!” Trương Trần Nhi tức giận chỉ vào Khương Nhiêu, “Ta đi tìm Tướng thượng phục.”

Ta khuyên người vẫn là đừng đi, có lẽ trong chốc lát nàng ta cũng sẽ không qua đây đâu.” Khương Nhiêu chậm rãi ngồi bên cạnh Thái Vi, sắp xếp lại đồng sách, không nhìn mấy bộ lễ phục kia nữa.

Trương Trần Nhi quả nhiên bỏ chạy ra ngoài cáo trạng, đi hết một vòng Phi Yên Cung cũng không tìm được bóng dáng Tướng thượng phục. Ngô ti y đi tới, “Mới vừa rồi Vương thượng nghi truyền Tướng thượng phục qua đó, còn chưa trở về.”

Trương Trần Nhi nghĩ Hoàng thượng vừa ban thưởng y phục mới, lại truyền nàng ta qua yết kiến, có thể thấy được là ân sủng khác thường, cảm thấy mừng thầm mình đã chọn đúng người, cần phải trị Khương Nhiêu một trận.

Đợi một lát, Tướng thượng phục rốt cuộc đã trở lại, Trương Trần Nhi vội vàng tiến lên, “Chúc mừng cô cô.”

Sắc mặt Tướng Anh không hề tốt. Nàng ta nhọt nhọt đáp lại, ngồi lên trên giường, Trương Trần Nhi tiếp tục nói hết mọi chuyện Khương Nhiêu làm ra, lại còn thêm mắm thêm muối.

Tướng Anh đột nhiên ngắt lời nàng ta, “Người nói lễ phục đều bị hủy?”

Mặt Trương Trần Nhi lộ vẻ khó xử, gật gật đầu.

Còn có hai ngày, người phải nắm bắt thời gian, tranh thủ sửa lại, còn có...” Nàng ta lấy ra bộ lễ phục tối hôm qua đưa sang, “Bổ sung râu rồng đi.”

Trương Trần Nhi trầm nghĩ, trong khoảng thời gian ngắn như thế, căn bản khó có thể hoàn thành.

Lại nhìn thấy lễ phục bị trả về, mới biết là Tướng Anh bị gọi qua nghe giáo huấn.

Nhớ tới việc Khương Nhiêu vốn biết điều này, nhưng không nhắc nhở, rõ ràng chính là cố ý.

Phượng nhan Tịnh Thái hậu giận dữ, gọi mình qua khiển trách một trận, Tướng Anh không dám chối từ, nếu nói là Khương Nhiêu làm, mình là chương sự thượng phục, khó thoát khỏi trách nhiệm, nếu không nói, lại gánh chịu toàn bộ tội phạt.

Vốn đã nghĩ rằng rất hoàn hảo, nhưng nhất thời sơ suất, lại thua bởi những thứ nhỏ nhặt này.

Khiến trách một hồi, Tịnh Thái hậu bỏ lại một câu nàng ta không hề muốn nghe nhất, “Nếu ngay cả cái chức nữ quan nho nhỏ này mà người cũng làm không được thì hầu hạ Hoàng thượng thế nào? Ai gia xem ra, người vẫn nên rèn luyện kỹ năng trước rồi tấn phong cũng

không muộn.”

Quên đi...” Tường Anh mang lễ phục lại đây, “Cái này của Hoàng thượng, tự tay ta sẽ sửa lại, người đi xuống đi.”

Trương Trân Nhi thấy tâm tình nàng ta không tốt, không dám nhiều lời, chỉ đưa kim khâu lên.

Nhìn xung quanh một hồi, Tường Anh liền cầm lễ phục đến hỏi Ngô ti y, nàng ta vốn không thiên về mấy chuyện nữ công, vốn tưởng rằng đến Lục thượng chỉ giữ một chức quan ngồi chơi xơi nước, tất cả kỹ năng mình luyện tập được đều dùng để hầu hạ Hoàng thượng.

Thêu như thế nào, Ngô ti y chỉ nói, đây là Khương chương y làm, cả ti y chỉ có mình nàng biết.

Tường Anh vốn vô cùng mâu thuẫn với Khương Nhiều, nhưng chuyện đã đến nước này, tiền đồ hiển nhiên quan trọng hơn thể diện. Nàng ta đành phải nở nụ cười đi qua phòng thêu thùa.

Trước mặt đột nhiên có một người đứng đó, Khương Nhiều ngẩng đầu, là khuôn mặt nhu thuận của Tường Anh.

Ngoài mặt ra vẻ gió thoảng mây bay, nhìn không ra nàng ta mới bị khiển trách.

Bộ sung râu rồng, đêm nay giao cho ta.” Nàng ta bỏ đồ xuống, giọng nói tuy nhỏ nhẹ nhưng không cho phép từ chối, Khương Nhiều lại đẩy sang bên cạnh, “Nếu nô tì nhớ không lầm, Tường thượng phục chính miệng nói ở ngự tiền, đây là tay nghề của người, nô tì bất tài, chỉ là một chương y, kỹ năng không khéo léo được như vậy, không bằng để cho Trương chương y làm thôi.”

Tường Anh xoay người lại, “Người đây là không vâng theo?”

Khương Nhiều mỉm cười, “Còn phải nhắc nhở cô cô một câu, bốn bộ hoa văn trong tay Trương chương y đã sớm bị ném đi rồi, nô tì chắc là có thể nhớ một chút, không biết sau này Trương chương y có thể bàn giao đúng hạn hay không.”

Khương Nhiều...” Tường Anh chậm chậm tiến lên, ánh mắt xưa nay dịu dàng cũng trở nên sắc nhọn, hai người giằng co nhau một lát, nàng ta mềm giọng nói, “Ta không tin không có người thì không thể hoàn thành, người ngồi không ăn bám, cái chức chương y này cũng không cần làm, ngay bây giờ người đều giống như Thái Vi, làm văn sử nữ quan.”

Nô tì cầu còn không được.” Khương Nhiều trở lại chỗ cũ, một tay nắn nốt sao chép sổ sách.

Thật ra thì, sao chép cả buổi trời, nàng phát hiện sổ sách ban đầu không rõ ràng, rất nhiều thu chi không khớp.

Lúc này bình tĩnh lại, nàng liệt kê hết các khoản mục ra, chuẩn bị buổi chiều đến kho phòng đối chiếu, đề phòng sau này kiểm tra thì phát

hiện lỗ hổng không thể bù lại.

Tường Anh đành phải triệu tập Ngô ti y và Trương chương y đến một chỗ, gấp gáp sửa lại.

Lại một ngày trôi qua, Trương Trân Nhi chỉ làm được một bộ, hơn nữa kỹ năng thêu thùa so với Khương Nhiều lúc trước có vẻ vô cùng tầm thường.

Ngô ti y cũng nhú mảy, “Nếu Thái hậu nương nương nhìn thấy, phượng nhan tất nhiên sẽ giận dữ.” Lại nhìn râu rồng trong tay Tường Anh, nàng mới chỉ điểm, “Thời gian không đủ, cô cô vẫn là nên đi mời Khương chương y lại đây, nếu chậm trễ nữa, chỉ sợ toàn bộ thượng phục cục đều không gánh nổi hình phạt này.”

Tường Anh không cam lòng, chỉ nói chờ một chút.

Nhưng đến buổi chiều, Trương Trân Nhi vẫn không làm được, Tường Anh lúc này mới hoảng hồn, trước đó nổi cáu với Khương Nhiều, không ngờ nay quả thật là không làm được, ngày mai chính là nghi thức tế lễ, lúc này đây, hình như đang rất huyên náo, không thể xong việc...

Diêu Dao thấy Khương Nhiều đang sửa lại đồ vật cũ trong kho phòng, lại hỏi ti bảo về tra xét lại các khoản, quả nhiên là sai lung tung, dứt khoát dẫn theo cung nhân cùng đến kho phòng sửa sang lại.

Mọi người bận rộn, ngay ngắn có trật tự. Khương Nhiều đứng giữa căn phòng ngọc đẹp (*), mặc dù phủ khăn sa nhưng đầu vẫn đầy tro bụi, song nàng vẫn không để ý, buổi tối trở về tắm một cái là được rồi.

(*) ngọc đẹp: ví với những đồ vật quý hiếm

Tường thượng phục đột nhiên xuất hiện ở cửa, gọi Khương Nhiều đi ra ngoài, Diêu Dao nhìn nàng một cái, gật gật đầu, “Ta giúp người xem, người mau trở về đi.”

Gỡ khăn sa xuống, Khương Nhiều liền hỏi, “Không biết cô cô có chuyện gì?”

Tường Anh đỏ mặt xấp xỉ phục trước mặt nàng, Khương Nhiều nhú mảy, “Người bây giờ mới đến, thời gian không đủ, thượng phục cục chúng ta lần này có thể nổi danh.”

Tường Anh hơi nhếch mặt, ngữ khí nhẹ nhàng, “Phải như thế nào mới có thể xoay chuyển tình hình?”

Bất luận là khi nào, Tường Anh vẫn bày ra bộ mặt giả dối, luôn không thể bắt bẻ.

Khuong Nhiêu lật ra xem, thấy tay nghề của Trương Trần Nhi quả thật cầu thả, liền đáp, “Cũng không phải không có cách nào...”

Tường Anh khoát tay, “Thiên hạ không có đạo lý xin người khác giúp đỡ vô ích, lần này coi như là ta cầu cạnh ngươi, chỉ cần có thể hoàn thành đúng hạn, ngươi muốn gì, ta đều đồng ý với ngươi.”

Có lẽ, không phải vạn bất đắc dĩ, Tường Anh tuyệt đối sẽ không tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, nhưng năng ta sẽ dùng tất cả chiêu thức, thế phải đạt được mục đích.

Nhị muội này của nàng, cho tới bây giờ đều không có nguyên tắc như vậy.

Ta có thể làm gấp trong đêm nay, nhưng sau khi hoàn thành, vị trí điển y phải thuộc về ta.” Khuong Nhiêu nghiêm túc.

Tường Anh suy nghĩ một chút, “Được, nếu không hoàn thành, tất cả đều là tội của ngươi.”

Suốt cả đêm, trong phòng thêu thùa, đèn đuốc sáng trưng.

Cô gái dưới đèn tựa vào tháp thêu, từng đường khâu như nước chảy, hoa văn tinh xảo dần dần được thêu lên trên áo.

Sáp ong đã cháy hết hơn phân nửa, ánh mặt trời rớt cuộc cũng hiện lên.

Khuong Nhiêu xoa xoa tấm lưng cứng ngắc, trong tay là toàn bộ lễ phục đã thêu xong.

Khi nhìn thấy những đường may tinh tế này, Ngô ti y không khỏi càng thêm coi trọng Khuong Nhiêu, trong thời gian ngắn ngủi như thế có thể làm được như vậy, thật sự là khó có thể tin.

Hai tay Khuong Nhiêu đặt lên y phục, hai mắt nhìn về phía Tường Anh.

Tường Anh vươn tay, một lệnh bài vàng óng được đặt trên án, “Văn sử Khuong Nhiêu có công, thăng làm điển y của ti y.”

Khuong Nhiêu tiếp nhận lệnh bài, hài lòng bỏ vào trong ngực, trong vè mặt lộ ra ý cười.

Bốn mươi chín ngày thành Tử Vi túc trực bên linh cửu đã qua, hôm nay sẽ tiến hành nghi thức tế lễ, Chính Đức Đế nhập hoàng lăng, lịch sử cứ vậy mà tiếp diễn.

Thân là nữ quan Lục thượng, các nàng không có tư cách bái lạy ở phía trước mà phải đứng trông chừng ở vòng ngoài.

Tuy rằng không thể xuất đầu lộ diện, nhưng vẫn phải mặc đồ tang, đứng ngay ngắn suốt cả ngày, không được ăn uống gì.

Thành Tử Vi trắng thuần một mảnh, đã đầu mùa xuân, liễu rủ xanh biếc hai bên cung điện, nhìn từ xa trông như khói xanh.

Hoa đào nổi tiếp mai vàng, nhụy trắng cánh phấn, mạnh mẽ nở rộ.

Loan liễn của Hoàng thượng dẫn đường ở phía trước, Vệ Cẩm mặc áo bào trắng mũ trắng, thần sắc cung kính, châu ngọc ở phía trước.

Tiếp đó là Thái hậu, Thái phi, La Thành Vương, Lăng Bình Vương, Lạc Hoài Vương lần lượt đi vào.

Ánh mắt Vệ Ly quét về phía hai bên hàng ngũ, đang tìm kiếm thân ảnh kia, nhưng đập vào mắt đều là áo trắng mờ mịt, căn bản không thể nào nhận ra.

Lại nói Khương Nhiêu đứng vô cùng buồn chán, cả người còn phải đứng thẳng, nhưng cứ nghĩ đến gương mặt Tường Anh kia tức giận mà không thể lên cơn, nàng không khỏi khoan khoái một trận.

Hơi nhìn về phía lệnh bài trong ngực, chức vị điển y, quan thẳng lục phẩm, thật là niềm vui ngoài ý muốn.

Đang lúc phân tâm, không biết là ai từ phía sau dùng sức đẩy Khương Nhiêu một cái.

Giữa hàng ngũ nữ quan im lặng, chỉ thấy một bóng trắng chợt té sấp về phía trước, nằm ở giữa đường đi.

Khương Nhiêu vội vàng chống người dậy, Thái hậu ở hàng đầu nghe thấy động tĩnh thì nhìn qua phía bên này.

Nhưng không biết vì sao, hai chân đau nhức không làm gì được, xương cốt cả người lại mềm nhũn.

Khương Nhiêu đang khóc không ra nước mắt, trong lúc quần bách, một đôi bàn tay to nâng cánh tay của nàng lên, tiến lên trước, đỡ thân thể mềm mại của nàng dậy.

Vệ Ly thay nàng phui phui ống tay áo, thấp giọng nói, “Nếu không phải nàng bị ngã, bản vương thật đúng là không tìm được nàng.”

Chương 15: Khiển trách

Trước mặt bao nhiêu người, Vệ Ly không hề mấy may quan tâm đến ánh mắt bốn phương tám hướng phóng tới mà ngang nhiên mở miệng tương giao với nữ quan.

Không có gì.” Khương Nhiêu vội vàng rút tay áo lại, vừa định bước chập chững thì đầu gối truyền đến cảm giác đau đớn, khiến nàng

nhìn không được mà khẽ hô một tiếng.

Nàng bị thương ở chân, đứng lâu không được, đỡ nàng ra ngoài nghỉ thôi, tránh xảy ra bất trắc.” Vệ Ly thấy nàng đứng không vững, còn cố gắng chống đỡ, không biết ngang bướng như vậy sẽ có lợi ích gì.

Vương thượng nghi sang đây chỉ bảo, đón lấy Khương Nhiêu, “Vương gia chờ chậm trễ.”

Vệ Ly đi rồi, hai vị mệnh phụ áo tơ trắng theo sát sau đó, dung nhan tuyệt mỹ.

Chẳng biết tại sao, Vương thượng nghi đột nhiên nói với Khương Nhiêu, “Đó là chính phi Thẩm thị và trắc phi Lương thị của Lăng Bình Vương.”

Khương Nhiêu thân nhiên quay đầu lại, “Không có quan hệ gì với nô tì cả, cô cô không cần giải thích.”

Vương thượng nghi dẫn Khương Nhiêu khắp khiêng bước vào phòng ở cạnh thiên điện, “Ngày đó người giúp bệ hạ đăng cơ, như vậy cả đời chính là người của bệ hạ, không nên qua lại với Lăng Bình Vương nữa.”

Nô tì thấy không nên qua lại với bệ hạ mới đúng.” Khương Nhiêu nghiêng ngả đẩy cửa đi vào, “Làm phiền cô cô rồi.”

Nhạc tang ngoài điện nặng nề mơ hồ tấu lên, có lẽ đang hành lễ.

Nhìn suốt đêm, mí mắt Khương Nhiêu không nghe lời, cả người mềm nhũn trên giường gỗ, dù sao đi nữa đại lễ còn kéo dài rất lâu, không bằng ngủ một giấc trước đã.

Đang say sưa mộng đẹp, ngoài cửa có tiếng vang, Khương Nhiêu hình như có ý thức, vội vàng mở mắt.

Ngay tại bên giường, không biết có một cô gái đã vào đây khi nào, cả người nàng ta mặc đồ trắng, mặt ngọc sắc sảo. Khi nhìn thấy cây trâm bạch ngọc cài trên tóc nàng ta, Khương Nhiêu có thể kết luận cô gái này có thân phận hoàng tộc.

Chiêu này của người thật hay, tang lễ lâu quá chẳng thú vị gì cả, Phụ hoàng đã hạ táng rồi, Hoàng đế ca ca lại còn không để ông ấy sống yên ổn, ta thật sự nhìn không nổi, bỏ chạy ra ngoài.” Cô gái bắt quả chỉ ở độ tuổi dậy thì, giọng nói có chút non nớt.

Khương Nhiêu nghe xong, vội vàng đứng dậy hành lễ, “Nô tì tham kiến Công chúa điện hạ.”

Dựa theo tuổi mà suy đoán, cô gái này chắc hẳn là Nhị trưởng công chúa Vệ Anh Mẫn, tiểu nữ nhi của Mộ Thái phi, muội muội ruột của Lăng Bình Vương.

Anh Mẫn khoát tay, “Hai chúng ta không cần rầy rà như vậy, người cũng không được nói cho người khác ta lên đi ra.”

Nàng ta đi dạo khắp nơi trong phòng, giống như thấy vô cùng mới lạ, Khương Nhiêu không rõ tính cách của Vệ Anh Mẫn, dứt khoát không mở miệng, chỉ cúi đầu đứng đó.

Không ngờ Vệ Anh Mẫn hoạt bát hiểu động, vòng vo mấy vòng, căn phòng nho nhỏ này vẫn chưa thoả mãn, nàng ta đẩy cửa ra, thò người ra ngoài dò xét, “Không cho người đi theo!”

Không cần nàng ta nói, Khương Nhiêu cũng không muốn đi theo.

Đi ra cửa, nàng mới nhìn thấy có vải sa trắng rơi xuống đất, đúng là món đồ trên đầu Anh Mẫn rớt xuống.

Khương Nhiêu muốn gọi nàng ta lại nhưng không còn kịp rồi, bởi vì ngoài điện đã có người đẩy cửa tiến vào.

Cung nữ ngũ phẩm Cầm Thanh vội vàng chạy tới, nàng ta là cung nữ chương sự của Mộ Thái phi, đúng là đến tìm Vệ Anh Mẫn.

Không đợi Khương Nhiêu mở miệng, nàng ta nhặt mảnh vải sa trắng trên đất lên, tiến lên hỏi, “Công chúa đi đâu rồi?”

Khương Nhiêu suy nghĩ một lát, đành phải lắc đầu.

Sắc mặt Cầm Thanh sốt ruột, nàng ta kéo Khương Nhiêu lại đây, “Vây còn ngờ ra làm gì? Khẩn trương chia nhau đi tìm, Thái phi nương nương đã tức giận rồi.”

Tự xưng bị liên lụy, Khương Nhiêu thăm nghĩ Mộ Thái phi quân không được tiểu nữ nhi bướng bỉnh này, mình thật sự là chết oan, nhưng vẫn kéo chân đi ra ngoài.

Cầm Thanh quay đầu chỉ một cái, “Người qua bên kia tìm, tìm được rồi thì mang Công chúa đến Quảng Dương Điện!”

Quảng Dương Điện chính là cung xá tiến hành nghi thức tế lễ.

Phải nói quả nhiên là trùng hợp, Khương Nhiêu bất quá chỉ đi được mấy bước, làm dáng một chút, ai ngờ tìm thấy Anh Mẫn ngay ở hành lang bên ngoài Quảng Dương Điện.

Công chúa, xin vào điện, Thái phi đang tìm người.” Khương Nhiêu kính cẩn lễ phép, ai ngờ Vệ Anh Mẫn mặt mày phát lạnh, quay đầu lại, “Nhất định là người đi tố cáo, ta không trở về!”

Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, Khương Nhiêu thấy nàng ta như thế, cũng không cần thiết phải khuyên nhiều, đưa vải

sa trắng qua rồi trở về.

Chẳng ngờ được, Vệ Anh Mẫn lắc người một cái, ôm lấy cây cột bên cạnh, nhất thời kêu lên, “Mẫu phi!”

Khuong Nhiêu quay đầu lại, đám người Mộ Thái phi đang từ trong điện trên cao đi xuống.

Vệ Anh Mẫn này quả nhiên là nghịch ngợm, đúng là mở miệng cáo trạng trước.

Vóc người Mộ Thái phi thon nhỏ, thoát nhìn so với Tịnh Thái hậu thì trẻ hơn rất nhiều, hơn nữa cũng xinh đẹp hơn rất nhiều.

Khuong Nhiêu bỗng nhiên nhớ tới Vệ Tề từng muốn truyền ngôi cho Lăng Bình Vương, có lẽ có liên quan đến việc sủng ái Mộ Thái phi.

Nữ quan kia, thật to gan, dám xúi giục Công chúa trốn lễ.” Giọng bà không lớn, nhưng uy nghi vừa đủ.

Vệ Anh Mẫn chạy tới, nhào vào lòng bà, chỉ ngón tay vào Khuong Nhiêu, “Chính là nàng ta không cho Anh Mẫn về điện, còn xúi nữ nhi giả bệnh.”

Khuong Nhiêu không thể nhịn được nữa, mới cúi người nói, “Nô tì bị té nghi ngơi trong phòng, cũng không hề xúi giục Công chúa.”

Vệ Anh Mẫn xoay đầu lại, nhủu mày gian xảo, “Vải sa trên đầu nữ nhi còn ở trong tay nàng ta.”

Quả nhiên, sắc mặt Mộ Thái phi sa sầm lại, “Dẫn xuống trừng phạt.”

Mẫu phi chậm đã,” Vệ Ly bước tới, “Việc nhỏ này giao cho nhi thần là được rồi, người vẫn là dẫn Anh Mẫn trở về điện thôi.”

Mộ Thái phi vốn còn đang giận dữ, lần này lại biến thành thịnh nộ, “Nàng ta chính là Khuong thị?”

Khuong Nhiêu thẳm kêu không ổn, Vệ Ly lập tức kéo nàng ra sau, “Thái hậu còn đang chờ người, đừng làm lỡ đại sự.”

Ai gia không thể giữ nàng ta lại.” Mộ Thái phi khẳng khẳng không nhượng bộ.

Vệ Anh Mẫn lặng lẽ quan sát ở một bên, nhìn nàng rơi vào cục diện tự mình bố trí.

Kỳ thật nàng ta đã sớm nghe nói chuyện ca ca với nữ quan họ Khuong, vừa rồi mới nhận rõ diện mạo của nàng.

Vệ Anh Mẫn tuy rằng kiêu căng, nhưng cũng không phải là người ngu xuẩn, trận này là vở kịch hay, là nàng ta có ý dày công bày kế, giả bệnh, đánh rơi đồ, dẫn Cầm Thanh lại đây. Tất cả đều do nàng ta nắm trong lòng bàn tay.

Bởi vì, nàng ta nhất định phải thay ca ca diệt trừ cái tên nình hót này.

Nhưng trong lúc tranh chấp, chỉ có Khương Nhiêu từ đầu đến cuối vẫn cúi thấp đầu, không có nửa phần thanh minh.

Mẫu phi, còn không mau đuổi nàng ta!” Vệ Anh Mẫn nũng nịu thúc giục một tiếng.

Tiếp theo đó, Khương Nhiêu chậm rãi ngẩng đầu, đập vấp trong mắt Vệ Ly là dáng điệu hoa mềm soi nước.

Hai mắt rũ xuống ngẩn lệ, Khương Nhiêu gặp người hành lễ, giọng nói vẫn còn ngập ngừng, “Nô tì biết đã hết đường chối cãi, Vương gia cứ xử trí theo Thái phi nói, nô tì không muốn liên lụy ngài.”

Giọng nàng rất nhỏ, chỉ có Vệ Ly mặt đối mặt mới có thể nghe được rõ ràng.

Trong thần thái mang theo một vẻ đáng thương, trong sự đáng thương lại hàm chứa vài phần đau xót, dù là nam nhân nào nhìn thấy, cũng sẽ không thờ ơ.

Quả nhiên, Vệ Ly vẫn kiên quyết không cho, Mộ Thái phi giận dữ mà cười, cũng giằng co ở đó.

Lúc này, Hoàng thượng ở trong điện cũng nghe thấy động tĩnh.

Vệ Cẩn y bảo xào xạc từ trên cao bước xuống, đầu tiên là liếc Khương Nhiêu một cái, sau đó thì vô cùng kính cẩn vấn an Mộ Thái phi, rồi nói với Cao Ngôn đứng một bên, “Dẫn nữ quan không hiểu quy củ này đến Cung Chính Ti nhận phạt, không được làm khác.”

Sau lại bổ sung, “Chớ có làm tay nàng bị thương quá nặng, trăm còn muốn giữ nàng lại thêm y phục.”

Nói xong, hần sải bước vào trong điện, Hoàng thượng lên tiếng, ai dám không theo, đoàn người lại nối đuôi nhau đi vào, Vệ Ly tiến nhanh vài bước, gọi Vệ Cẩn từ phía sau.

Nay thế cục đã định, thần muốn xin bệ hạ ban cho một người, người này cũng không vi phạm luân thường đạo lý quân thần.”

Vệ Cẩn chậm bước lại, biết rõ còn cố hỏi, “Không biết ai may mắn mà có thể được Lăng Bình Vương coi trọng.”

Vệ Ly quay đầu liếc mắt một cái, “Nữ quan ti y, Khương Nhiêu.”

Hai người đều dừng bước, Vệ Cẩn cười cười, lại không nói gì, bước nhanh vào Quảng Dương Điện.

Cao Ngôn lúc này liền giải người đi ra ngoài, thái độ rất cương quyết.

Mộ Thái phi mặc dù đối với Vệ Cẩn trước sau vẫn không phục, nhưng việc này hẳn quả thật giải quyết sạch sẽ nhanh gọn, không khỏi thờ dài.

Vốn tay Khương Nhiêu bị giữ chặt suốt đường đi, đợi ra sau Quảng Dương Điện thì mới được mở ra.

Đang trên đường đến Cung Chính Ti, Khương Nhiêu lại nhớ đến lời Vệ Cẩn mà không khỏi sợ hãi, không làm hai tay bị thương, mà là hai chân, hoặc là thất lung...

Thấy vừa rồi Vệ Ly đã lộ vẻ xúc động, còn thiếu một bước! Vô duyên vô cớ Hoàng thượng lại nhảy ra.

Cao công công...” Khương Nhiêu đứng ở ngoài cửa Cung Chính Ti, chậm chạp không chịu đi vào, lục lọi cả người một lần, rốt cuộc cũng tìm được một viên ngọc, nhét vào trong tay hắn, “Nô tì biết ngài hiểu biết sâu rộng, nhưng nô tì thật là oan uổng, nếu lần này bị phạt không minh bạch, ngộ nhỡ... đã thương tính mạng, kết quả là chân tướng rõ ràng, ngài cũng sẽ bị liên lụy.”

Cao Ngôn không nói gì, kéo nàng vào cửa, hướng vào trong một gian phòng tối nói, “Bệ hạ nói cô nương có tội, thì phải là có tội.”

Đã có tiểu thái giám tiến lên, vừa muốn đánh, Cao Ngôn lại nói, “Hoàng thượng dặn dò, các người xuống tay nhẹ chút.”

Cứ dùn đẩy qua lại, Khương Nhiêu bị nhốt vào trong một gian phòng, cả phòng trưng bày đủ loại hình cụ, mùi tanh xộc vào mũi khiến nàng thấy buồn nôn.

Cao Ngôn đột nhiên vỗ vai nàng từ phía sau, Khương Nhiêu chợt quay đầu lại, cầm lấy đồ kẹp ngón tay trên tay, cười lạnh, “Cao công công, nếu ngài thật sự không thể buông tha cho ta, như vậy ta chỉ có thể hủy đi đôi tay này, đến lúc đó chúng ta cũng không còn gì để nói.”

Nàng tiến gần từng bước, trên mặt đỏ ửng, “Bệ hạ nói như vậy, bắt quá chỉ là làm đáng ở trước mặt người khác, ngài ấy thương xót nô tì nhất... Không bằng ngài phối hợp một chút, tất cả mọi người đều có lợi.”

Cao Ngôn quả nhiên ngừng đầu, hít một hơi, “Hóa ra cô nương sớm đã sớm đoán được tâm tư bệ hạ, thứ cho lão nô vừa rồi đắc tội, chờ một lát sẽ dẫn người đi ra ngoài.”

Khương Nhiêu sùng sốt, nàng bắt quá là làm như không còn cách nào, muốn kích động hắn, lời hắn nói, sao mà chính mình lại nghe không hiểu?

Cao Ngôn gỡ kẹp ngón tay ra, “Hoàng thượng đã dặn, không thể gây thương tích cho cô nương, đến Cung Chính Ti một chuyến là để che giấu tai mắt người khác, một hồi lễ xong, bệ hạ sẽ triệu kiến cô nương đến Hàm Nguyên Điện.”

Khuong Nhiêu không biết là kinh hãi hay là vui sướng, trước mắt, xử phạt trên thân thể là miễn, xem ra làm Hoàng đế không chỉ có thủ đoạn tàn nhẫn, còn phải diễn trò hay mới được.

Xin cô nương phối hợp một chút.”

Nhìn Cao Ngôn sát lại gần, mí mắt Khuong Nhiêu giật mấy cái, nàng cong khóe môi nói, “Tất nhiên là được...”

Đám cung nhân canh giữ ở bên ngoài, chỉ nghe trong phòng tối có tiếng nữ tử chói tai ầm ĩ liên tiếp, quả nhiên là nghe thấy mà không đành lòng, sợ hãi khiếp đảm.

Một người như hoa như ngọc như vậy, Cao Ngôn thật đúng là tàn nhẫn.

Đám tiểu thái giám càng cảm thấy mặc cảm, thậm chí thêm kính nể một phần với Cao công công.

Một lúc sau, cô gái dường như hết lực, không còn phát ra âm thanh nữa.

Lúc này cửa phòng mở ra, Cao Ngôn lau mồ hôi, “Mau mau khiêng bộ liễn lại đây, chớ để nàng mất hết khí lực.”

Khuong Nhiêu nửa tựa vào bộ liễn, cả người không có bất kỳ khó chịu nào, chỉ có cổ họng hơi khàn, mọi nơi đều có rèm che, rất thoải mái.

Lại đi vào tử cung Hàm Nguyên Điện, Khuong Nhiêu quả nhiên là không nhận ra.

Không hề giống như lúc trước, toàn bộ cung phòng đều được sửa chữa lại, lộ ra vẻ hoa lệ mà trang nghiêm.

Khuong Nhiêu không dám ngồi lên giường, chỉ đứng ở cửa điện, nhưng không ngờ nghi thức tế lễ đã qua mà còn ăn yến tiệc.

Đến ban đêm, Khuong Nhiêu chịu đựng đau gối đau nhức đã một ngày, thừa dịp bốn bề vắng lặng thì dứt khoát ngồi trên ghế mềm nghỉ một chút.

Trong Hàm Nguyên Điện vô cùng im lặng, cung nữ cũng được huấn luyện nghiêm chỉnh, đều im lặng hầu hạ bên ngoài, mặt cúi xuống, không hề động đậy.

Khuong Nhiêu từ từ cuộn váy lên, lộ ra nội y rộng thùng thình.

Quan phục cho nữ quan nhìn từ bên ngoài thì thốt tha nhiều vẻ, nhưng bên trong còn phải mặc thêm một cái quần lót rộng, phủ lên trên hải. Đi trên đường thì nhìn như đoan trang, thật ra thì là không thể đi lại trên diện rộng.

Nàng cũng cuốn quần lót lên, một đoạn chân nhỏ trắng như tuyết lộ ra, nhưng đầu gối thì sưng đỏ, rách cả da, vẫn còn rỉ máu.

Khương Nhiêu từ nhỏ sợ nhất là nhìn thấy máu, nhất thời choáng váng, tựa lưng vào ghế ngồi, lục lọi lấy ra một miếng vải lót, nhanh chóng bao lấy miệng vết thương.

Khóe mắt lại thoáng nhìn thấy bóng dáng màu đen, nàng theo bản năng quay đầu, Vệ Cẩn đứng cách đó không xa, nhìn nàng đầy hứng thú.

Nói vậy, hành động vừa rồi của mình đều bị hắn nhìn thấy!

Khương Nhiêu vội vàng buông ống quần xuống, đứng dậy hành lễ.

Bình thân đi,” Vệ Cẩn đi tới, ấn nàng ngồi xuống ghế, “Cuốn lên đi, để cho trẫm nhìn xem.”

Chương 16: Lần đầu diện kiến

Khương Nhiêu suy nghĩ, dù sao cũng đã bị hắn xem qua rồi, cũng không cần xấu hổ làm vè ta đây, nên thức thời vén lên.

Vệ Cẩn lại đột nhiên đưa tay ra, cầm lấy bắp chân trơn bóng của nàng, khiến nàng hoảng sợ co rụt lại.

Nước da không tệ, xúc cảm rất tốt.” Vệ Cẩn nhếch mày, môi nở nụ cười, tay vẫn còn lượn vòng.

Nụ cười này suýt nữa làm cho Khương Nhiêu không khống chế được, đều không phải là tâm lực nàng không ăn thua gì, mà là Vệ Cẩn đã tu luyện thành tinh.

Cũng ngay lúc tâm trạng Khương Nhiêu đang phiêu dang, tay hắn chợt dùng sức, cả người Khương Nhiêu cong lại, đau đến mức rơi nước mắt.

Vệ Cẩn chợt đứng dậy, “Xương cốt trở về vị trí cũ rồi, sẽ không để lại di chứng gì.”

Khương Nhiêu lúc này mới hiểu, hóa ra là hắn cố ý phân tán lực chú ý, sau đó tiến hành thuật nối xương.

Không nghĩ tới Vệ Cẩn cầm ngọc thực này còn tinh thông y thuật.

Hắn làm như hiểu được tâm tư của nàng, vừa cởi áo choàng ra vừa nói, “Ồ trong quân đội luôn có những tình huống đột phát, nổi xung là phương pháp thiết yếu.”

Khương Nhiêu đứng dậy, đầu gối quả nhiên chẳng còn đau nữa, nàng cúi người tạ lễ, “Nô tì tạ ơn bệ hạ, không biết ngài còn có gì phân phó?”

Vệ Cẩn đã ngồi ở trên giường, vành mặt hắt hãm sai khiến, “Tất nhiên là hầu hạ trầm thay y phục, lúc tiến cung, nhũ mẫu không dạy sao? Hay là nàng không để tâm, đều đã quên hết?”

Nhưng hoàng mệnh khó phạm, Khương Nhiêu đành phải tuân mệnh tiến lên.

Thật ra thì đây không phải là lần đầu tiếp xúc với Vệ Cẩn, nhưng lúc này đây, để nàng một mình hầu hạ thay y phục, bầu không khí quả thật rất tế nhị.

Thân hình Vệ Cẩn rắn chắc thon dài, vai rộng thắt lưng hẹp, Khương Nhiêu dù sao cũng là nữ tử, trước đó không có tâm tư suy nghĩ nhiều.

Nhưng hôm nay thì ngược lại, tâm tình tất nhiên là không giống trước.

Nàng rất cẩn thận, chỉ sợ phạm sai lầm mà bị phạt, từng lớp từng lớp cởi bỏ ngoại sam, mãi đến khi chỉ còn lại một lớp tằm y sát người màu vàng nhạt, Khương Nhiêu liền dừng tay.

Xoay người bưng nước ấm tới, nàng cẩn thận lau mặt cho hắn, bày ra thân hình như rắn nước.

Bởi vì ngân than trong điện đốt vừa đủ, Vệ Cẩn nhìn gương mặt rắng hồng của nàng trong khoảng cách gần, có tầng mờ hôi mông trượt từ trên trán xuống.

Hắn vươn tay vuốt ve một cái, Khương Nhiêu nhay bèn lùi về sau, “Nô tì đi đổi nước cho ngài.”

Nàng lại đây, trầm có chuyện hỏi nàng.” Vệ Cẩn mở miệng.

Khương Nhiêu đành phải ngoan ngoãn trở về, đứng ở trước giường.

Hôm nay Lăng Bình Vương mở lời, muốn trầm ban nàng cho hắn.” Vệ Cẩn ung dung, tháo nút buộc bên hông ra, sau đó nâng tầm mắt, khóa nàng lại, “Theo hắn xuất cung, hay là ở lại bên người trầm hầu hạ, trầm cho nàng chọn một cái.”

Khương Nhiêu nhìn chăm chú, “Bệ hạ nói thật?”

Vệ Cẩn trịnh trọng gật đầu, “Trẫm đã bao giờ gạt nàng chưa?”

Chuyện tốt này đến cũng quá đột ngột, tuy rằng Lăng Bình Vương không phải là dân thường, nhưng ở bên cạnh hắn cũng không cần lo lắng cho tính mạng, so với làm cá thịt mặc cho người ức hiếp này, ngày ngày nằm dưới mũi đao, đúng là tốt hơn nhiều.

Hơn nữa, một khi xuất cung, Vệ Ly tất nhiên không thể nắm mình trong tay...

Nghĩ vậy, Khương Nhiêu dần dần hạ quyết tâm, lại nhìn hắn một lúc.

Vệ Cẩn vẫn gật đầu, “Quân vương không nói đùa.”

Khương Nhiêu lúc này mới từ từ quỳ xuống, “Nô tì chọn xuất cung.”

Hoàng đế ngồi đó, một hồi lâu vẫn không nói gì.

Khương Nhiêu ngẩng đầu lên, thấy Vệ Cẩn đột nhiên nở nụ cười, “Nàng đừng có mơ.”

Rõ ràng bệ hạ nói cho nô tì lựa chọn, sao có thể đùa ý?”

Vệ Cẩn gật đầu, “Trẫm cho nàng chọn, nhưng cũng chưa nói nhất định phải đáp ứng, trẫm sẽ không đồng ý chuyện xuất cung này.”

Khương Nhiêu không nói, vẫn quỳ đó, trong lòng vừa thăm mắng hắn bỉ ổi, vừa hối hận mình nhất thời đầu óc mê muội, thế mà lại tin hắn.

Vệ Cẩn nâng người nàng dậy, kéo lại gần, ngồi trong lòng hắn.

Nàng đã thích làm nữ quan như thế, ngay cả Mỹ nhân cũng không cần, như vậy không có sự cho phép của trẫm, nữ quan Khương Nhiêu vĩnh viễn không thể xuất cung.” Vệ Cẩn nói xong, môi mòng thoáng lạnh lẽo, không hề do dự mà tập kích vào cái gáy trắng ngần của nàng.

Vệ Cẩn xoay người một cái, vặn nàng lại đối diện, ngồi trên người hắn, “Nhìn trẫm.”

Khương Nhiêu không ngẩng đầu lên, hắn không hài lòng, hung hăng cầm cầm của nàng, sau đó bức nàng nhìn lên.

Nếu lúc trước Lăng Bình Vương kế vị, nàng cũng sẽ ủy thân cầu toàn như vậy sao?”

Khuong Nhiêu cười một tiếng, toát ra vẻ quỵn rũ, “Ồ trong mắt bệ hạ, nô tì chính là nữ tử kinh khủng như thế, cần gì hỏi nhiều như vậy? Giữa trịnh tiết và tính mạng, cái gì nặng cái gì nhẹ, thấy rồi sẽ hiểu. Nô tì cũng không cảm thấy lúc trước mình có gì sai.”

Vệ Cẩn đề phía trước nàng, bộ ngực phập phồng gần sát, gần đến mức hô hấp cũng có thể nghe, mùi thơm thiên nhiên của cơ thể người con gái chui vào chóp mũi.

Hắn lại không cho Khuong Nhiêu cơ hội mở miệng, nặng nề ngăn môi nàng lại.

Lời nàng nói thật dễ nghe, thật hợp tâm ý của trẫm.”

Dường như tất cả cảm xúc đều không phát tiết được, Vệ Cẩn trước sau không muốn thừa nhận, nữ quan thấp kém này đã dạy hắn không thể buông tay.

Là chán ghét hay là vui, là đề phòng hay là hữu dụng, không ai có thể hiểu được.

Khi hắn từ Quảng Dương Điện đi xuống, khi lần đầu tiên nhìn thấy nàng cả người trắng thuần đứng ở sau Vệ Ly, hắn liền nảy sinh niệm tưởng vô cùng mãnh liệt.

Khuong Nhiêu đột nhiên nhớ lại lần đầu gặp hắn, lại có thể nghĩ hắn là Lăng Bình Vương, còn có ý đồng cảm. Lúc này xem ra, quả thật là buồn cười.

Vệ Cẩn kéo khoảng cách ra xa chút.

Mấy công phu trước giờ đều đã quên hết?” Vệ Cẩn thấy nàng nở nụ cười, lại dùng sức, ngón tay thon dài treu đùa, tăng tăng cung trang rườm rà trước ngực theo đó mà mở ra.

Trắng bóng, mềm mại.

Khuong Nhiêu đưa tay che lại.

Cảnh đẹp trước mắt quỵn rũ người, Khuong Nhiêu vẫn cười híp mắt, không rõ là cự tuyệt hay là lựa ý hòa theo.

Vệ Cẩn sao lại dễ dàng tha cho nàng?

Đang trong lúc nguy cấp, cô gái tóc đen xõa ra lại đột nhiên mở miệng, “Đã quên nói cho bệ hạ biết, hôm nay quỳnh thủy của nô tì tới.”

Lúc nửa đêm, cung nhân Hàm Nguyên Điện đều làm như không thấy, không nghe, mặc cho Khuong Nhiêu đi lại thản nhiên, ngênh

ngang mà đi.

--

Chiêu Hòa Đế kể vị, sửa niên hiệu thành Chương Phượng, ngày hai mươi tháng hai, đại lễ phong hậu, lập trường nữ Tạ thị Vĩnh Bình Tạ Doanh Nhu làm trung cung Hoàng hậu, ban thưởng Từ Thần Cung.

Thiếp thất Bạch Nhược Lâm tấn phong Dung hoa, ban thưởng Lưu Sương Các, thiếp thất Liễu Mạt tấn phong Tàn, cùng Hàm Yên để cơ ở Linh Tê Cung.

Phân vị đã định, bảo sách kim ấn cũng được trao, chỉ thiếu nghi thức điển lễ.

Đã là gia phong hậu cung thì không thể thiếu ngự ban xiêm y trang sức, thượng phục cục lúc này đứng mũi chịu sào.

Bốn ti: ti y, ti bảo, ti sức, ti trượng, nhất thời trở thành củ khoai chạm tay có thể bỏng.

Đối với nữ nhân trong hậu cung, bạc chỉ là thứ yếu, bởi vì tiền tiêu hàng tháng nhiều hơn nữa cũng không có chỗ dùng, bất quá là để trợ cấp chi tiêu trong nhà, hoặc là khen thưởng cung nhân.

Mà quan trọng hơn chính là hoa phục trang sức Hoàng thượng ban cho, đây không chỉ dùng vào thực tế, có thể ngày ngày mặc lên người, biểu hiện long ân hay là trực tiếp thể hiện địa vị cao thấp, mức độ ân sủng.

Mà những thứ này đều phải thông qua thượng phục cục và thượng công cục.

Từ lúc Khương Nhiêu thăng điển y, Ngô ti y càng coi trọng nàng, Trương Trân Nhi cả ngày bận bịu lấy lòng Thượng thượng phục, không để tâm mấy đến công việc, nhân lực của ti y càng không đủ.

Trải qua mấy tháng quan sát, Khương Nhiêu đã điều văn sử của ti trượng Triệu Yên sang đây, giữ chức chương y cùng Trương Trân Nhi.

Triệu Yên này tuy rằng bên ngoài bình thường, nhưng lần trước khi Khương Nhiêu sửa sang lại hạng mục chi tiết ở khổ phòng, nàng ta cũng ở đấy, Khương Nhiêu bất quá là thuận miệng hỏi một chút, nàng ta có thể nhớ kỹ những khoản mục của ti trượng mấy năm gần đây, hạ bút thành văn, mà văn sử Thái Vĩ lại không bằng nàng ta.

Điều này không khỏi làm Khương Nhiêu để ý, mà ti trượng so với ti y là một khâu vô cùng nhân rồi, nhân lực cũng không cần nhiều, mà Triệu Yên này bởi vì cặn từ ít nói, cũng không được chương sự ti trượng ưu ái, không có tên tuổi gì.

Lần này khi Ngô ti y mở miệng với nàng ta, nàng ta cũng không do dự, dù sao cũng bớt một người nhân rồi, có thể được một phần tiền tiêu hàng tháng nhiều chút.

Nhưng thượng phục cục hiện giờ có một chuyện không thể không nói, đó là chuyện lên chức của Tường thượng phục.

Mọi người đều biết nàng ta là do Hoàng thượng khâm điểm vào cung, nhưng đại điển tấn phong sắp tới, Hàm Nguyên Điện bên kia lại chậm chạp không hạ ý chỉ, Tường Anh này sao có thể nhịn, bản thân đường đường là nữ nhi Thượng thư, địa vị lại còn không bằng cơ thiếp bên người Hoàng thượng.

Nhưng những chương ngại này bất quá đều là nhất thời, Tường Anh biết rõ, lịch sử dĩ nhiên đã định trước. Đại điển phong hậu vừa qua thì trong đêm tiệc ngắm hoa, khi bệ hạ tán bộ ngự hoa viên sẽ vô tình gặp được một vị nữ quan.

Giai nhân khó quên, tái kiến ái mộ, sau đêm xuân ngắn ngủi đó, vị nữ quan này được phá cách tấn phong, trở thành Dung hoa một trong cửu tần.

Khuôn mặt dịu dàng của Tường Anh hơi lộ ý cười, bất luận vị nữ quan trong sách cổ kia là ai, bây giờ, tất cả đều sẽ rơi vào tay mình.

Nàng ta năm nay đã hơn mười bảy, đã không thể kéo dài nữa.

Vốn không để bụng lắm với việc của thượng phục cục, Tường Anh nay lại càng không để ý, nhưng trình độ ngoài mặt cũng không tệ, danh tiếng nhân duyên bây giờ đều là thượng thừa.

Mặc cho chương sự bốn ti đảm đương, nàng ta thường xuyên đi lại trong nội cung, quen thuộc lối đi của ngự hoa viên, vì gây dựng cơ sở sau này mà hết thấy đều phải cố gắng, đều là tôn sùng nàng ta nên có.

Các hạng mục chi tiết của tặng phẩm đến từ Hàm Nguyên Điện rất nhanh sẽ đưa đến thượng phục cục, Ngô ti y lật ra xem, tuy đã ngờ rằng trung cung Tạ Hoàng hậu được phong thưởng nhiều nhất, nhưng cát phục đại điển sẽ có ba bộ, còn lại cung trang to nhỏ các loại hàng ngày gì cũng phải hơn mười bộ!

Cát phục này vô cùng rườm rà, toàn bộ vải vóc đều phải nhuộm màu Cống Bó, tất cả hoa văn đều phải cần nhóm nữ quan khéo tay thủ công một đường, không thể dùng kỹ thuật chấp ghép.

Chỉ nhìn một cách đơn thuần bộ cát phục này, sẽ phải tốn rất nhiều thời gian, càng không nói đến mũ phượng vàng ròng, vân quan ngọc bích, còn có dây cột tơ tằm mẫu đơn, các loại vòng ngọc và trang sức đeo tay nhiều không đếm xuể.

Có thể thấy được Hoàng thượng đối với Tạ Hoàng hậu thanh mai trúc mã này một mảnh ân tình, quả nhiên khiến bao nhiêu người ao ước,

thử so sánh, tặng phẩm của Bạch Dung hoa và Liễu Tân đơn giản hơn rất nhiều, mỗi người một bộ cát phục, năm bộ thường phục, Liễu Tân nhờ đề cơ mà hậu hĩnh hơn chút.

Chương 17: Châu ngọc

Những khoản mục này cần phải hợp quy cách theo cách thông kê của các ti thượng phục cục, tùy theo vóc dáng phi tần các cung mà cắt áo, ghi lại tường tận kiểu dáng màu sắc và hoa văn chi tiết, lại chuyển sang ti chế của thượng công cục, khi ti chế làm xong thì đưa lại cho ti y khâu thừa, cuối cùng thành phẩm.

Ngày hai mươi tháng hai, còn gọi là tiết hoa thần, đến lúc đó bách hoa lần lượt nở rộ, báo hiệu điểm lạnh.

Hoàng thượng chọn ngày này, nghe nói cũng là ý của Hoàng hậu.

Phong hoa tuyết nguyệt trong hậu cung, kiểu diễm diệu dàng, không mấy may liên quan đến nữ quan Lục thượng.

Các nàng bận rộn cả ngày, gần như là công việc phủ đầy đầu.

Khương Nhiêu lúc mới đầu thì không thích ứng lắm, nhưng việc đã rồi, có thể say sưa với những món nghề yêu thích của mình, cứ việc ở trong ngự hoa viên này làm sao không phải là một chuyện may mắn?

Mỗi một bộ cung trang, chỉ cần qua bàn tay khéo léo của nàng đều sẽ trở nên lấp lánh rực rỡ, dần dần, tay nghề khâu thừa của Khương diễm y của ti y đã truyền khắp Lục thượng.

Rất nhiều phối sức, đai lưng tùy thân của chương sự cô cô đều đưa đến cho nàng khâu, nhiều người trở nên thân thích với Khương Nhiêu, nhất là Chu ti thiết của thượng tẩm cục và Đồng Sử cô cô của thượng nghi cục, rất quen thuộc với Khương Nhiêu.

Bên này, người thân cận với Khương Nhiêu càng ngày càng nhiều, mà người mâu thuẫn cũng nhiều theo.

Ngô ti y và Lý ti bảo chia nhau dẫn theo thuộc hạ đến chỗ ba vị nương nương trong cung mà phân công, chế y nhất định phải đích thân do đặc.

Tướng thượng phục không màng thế sự vốn không muốn đi, nhưng nghe đến chỗ Hoàng hậu, có lẽ tiện đà có thể gặp mặt Thánh thượng, vì thế nhất thời đổi chủ ý cùng đi.

Khương Nhiêu các nàng đem một số công cụ như thước mềm, bản vẽ ra, đứng đợi ngoài Phi Yên Cung hồi lâu, Tướng Anh mới khoan

thai đi tới.

So sánh quan phục phẩm cấp của mọi người với nhau, gương mặt nàng ta được trang điểm tinh tế, phôi sức mỹ lệ, trông như hạc giữa bầy gà, vô cùng nổi bật.

Ngoài Tử Thần Cung, chính miệng Tường Anh cho gọi Trương chương y đi vào, cố ý tách Khương Nhiêu ra.

Như thế, Ngô ti y các nàng liền chia nhau thành hai đường, Khương Nhiêu và Triệu Yên đến chỗ Lưu Sương Các của Bạch Dung hoa phẩm vị thấp nhất.

Hoàng hậu đang tắm rửa trong phòng, Lưu Ly rất khách khí mời các nàng ngồi xuống.

Tường Anh cũng không ngồi, từ chối nói, “Hoàng hậu nương nương còn chưa ngồi xuống, chúng nô tì không dám.”

Lưu Ly biết thân phận của Tường Anh này, cũng không nhiều lời nữa.

Chỉ chốc lát sau, mùi huân hương nhàn nhạt từ trong nội thất truyền ra, thân ảnh yếu điệu từ từ kéo rèm bước ra.

Tạ Doanh Nhu mặc tằm y đỏ rực, làn váy kéo dài, thong thả ngồi xuống. Mỗi một lần giở tay nhắc chân đều lộ vẻ tao nhã, khuôn mặt đoan trang xinh đẹp càng thêm tuyệt sắc.

Đều đứng lên đi, ban ngồi.” Ánh mắt nàng trước sau đều thân nhiên, mặc dù có nhìn đến Tường Anh nhưng cũng không có gợn sóng gì.

Bất quá chỉ là thuận miệng hỏi chút chuyện hàng ngày của thượng phục cục, Tường Anh đáp, “Phiền Hoàng hậu nương nương quan tâm, tất cả đều tốt.”

Tạ Doanh Nhu gật gật đầu, “Truyền ý chỉ bổn cung, tiền tiêu tháng này của Lục thượng phát gấp đôi, trả công cho các nàng vất vả mấy ngày liền.”

Tường Anh tạ ơn, Tạ Doanh Nhu lúc này mới dang hai tay, “Theo bổn cung vào nội thất.”

Trước cửa nội thất bày hai chậu hoa cảnh, Tường Anh phải nghiêng người sang mới không bị móc vạt áo vào, Tạ Doanh Nhu quay đầu lại liếc nhìn, cười nói, “Ngọc Sơn Ngưng Thúy này đặt không đúng chỗ, khiến Tường thượng phục chê cười rồi, sẽ bảo Lưu Ly dời đi ngay.”

Ngọc Sơn Ngưng Thúy đúng là cống phẩm mấy ngày trước ra roi thúc ngựa từ tây nam chuyển đến, nay đặt ở Tử Thần Cung, Tường

Anh sao lại không rõ là ý gì?

Giả vờ làm một bông hoa nhỏ, Tường Anh cũng đã tu luyện không phải một hai ngày, nài ta làm đủ tư thái thuận theo, về mặt vô cùng âm mộ, dịu dàng nói, “Cũng chỉ có nương nương mới có thể có hoa cỏ quý báu như vậy.”

Tạ Doanh Nhu đưa lưng về phía nàng ta, lại nói, “Ngọc Sơn Ngưng Thúy có quý giá đi nữa cũng không thể so với mẫu đơn quốc sắc thiên hương, hoa cỏ có thể tùy theo tâm ý Hoàng thượng mà đưa đi các cung, nhưng mẫu đơn lại vĩnh viễn không thể dời đi, cây thường bùn đỏ, hoa thơm cỏ lạ có một không hai.”

Tường Anh sao lại không hiểu lời nói bóng nói gió này, “Nhưng mẫu đơn cho dù đẹp thì cũng có lúc thấy chán ghét, nô tì cảm thấy, Ngọc Sơn Ngưng Thúy không đẹp bằng nương nương.”

Nếu muội muội thích, bổn cung sẽ chia một gốc cây, đưa đến thượng phục cục của muội muội.”

Tường Anh chân thành tạ ơn, hai người không nói nữa, cẩn thận đo đạc từ đầu vai đến eo nhỏ, Trương chương y ở một bên ghi lại, đều không dám chậm trễ.

Vóc người Tạ Doanh Nhu cao gầy, đo đến bả vai, Tường Anh cẩn kiếng mũi chân lên, đường đo từ từ đến trước mặt Tạ Doanh Nhu.

Muội muội sau này cũng là người của hậu cung, trang sức cần đơn giản chút,” Tạ Doanh Nhu thuận tay cầm lấy cây bộ điều mạ vàng trên bàn, cài lên tóc nàng ta, “Cái này rất xứng với muội muội, sẽ tặng cho muội muội.”

Nếu Hoàng hậu gần gũi với mình, vậy Tường Anh tất nhiên không hề từ chối, chỉ là có chút ngượng ngùng mà tạ ơn.

Đúng vào lúc này, Hoàng thượng đã tới Từ Thần Cung.

Tạ Doanh Nhu khoác ngoại sam, búi tóc lại, đi ra ngoài đón.

Tường Anh đi theo phía sau, cũng không ra vẻ quá nhiều mong đợi, nhưng thần sắc và sóng mắt thì đã chuẩn bị.

Hoàng thượng bận rộn cả ngày, một lát hãy nếm thử canh nóng do thần thiếp chuẩn bị, chính là khẩu vị hạt sen ngài thích nhất từ trước đến giờ.” Thái độ Tạ Doanh Nhu rất có chừng mực, vừa không quá phận nịnh nọt, vừa không mất phong thái, ở trong mắt người ngoài, đều có sự thân thiết người ngoài không thể thay thế.

Vệ Cẩn cho tới bây giờ đều giữ tác phong nhẹ nhàng, ở trước mặt nữ nhân, hẳn ít khi tức giận, nhưng cũng không thể hiện suy nghĩ nội tâm.

Khi hẩn nhìn về phía người, người sẽ gặp cảm thấy trong lòng hẩn có tình với người, khi không nhìn người, lại khiến người nhin không được mà đi theo.

Đang lúc để hậu lưu luyện, Tường Anh nhẹ giọng mở miệng, “Thượng phục cục chắc chắn tăng cường tiến độ, hoàn thành cát phục của Hoàng hậu nương nương trước tiên.”

Nói chuyện vô cùng đúng lúc, miễn nguyện thu hút ánh mắt của Vệ Cẩn, nhưng Tạ Doanh Nhu lại kéo Tường Anh qua tán thưởng một phen.

Vệ Cẩn tất nhiên sẽ giữ thể diện cho Hoàng hậu, liền gọi Tường Anh lại gần mà hỏi.

Nàng ta cúi đầu, giống như đã phạm sai lầm gì, sóng mắt như nước, tựa như nhìn mà không nhìn.

Vệ Cẩn đang muốn mở miệng khen nàng ta, lại vô tình nhìn thấy cây bộ diêu nàng ta cài trên tóc.

Tường Anh thấy bộ hạ nhìn chằm chằm trang sức của mình, vì thế thẹn thùng, cũng không thấy sắc mặt Vệ Cẩn đã có chút rét lạnh.

Cây bộ diêu mạ vàng kia ghép ba bông hoa ngọc lan, mà Tường Anh không biết, loài hoa Hoàng thượng ghét nhất chính là hoa ngọc lan.

Nhất thời dung mạo xinh đẹp kia cũng mất nhan sắc, Vệ Cẩn lại đi lướt qua sau nàng ta, Khương Nhiều cũng không ở trong đó.

Hẩn ngồi xuống hóp vài ngụm nước trà rồi đứng lên, “Trẫm đi thăm Hàm Yên một chút.”

Tạ Doanh Nhu giữ lấy ống tay áo của hẩn, “Hoàng thượng có nhớ hôm nay là ngày gì không?”

Chỉ thấy Vệ Cẩn xoay người lại, xoa nhẹ lên tóc nàng, “Chuẩn bị bữa tối cho tốt, trẫm dùng bữa trong cung Hoàng hậu.”

Linh Tê Cung của Liễu Tàn sáng sủa sạch sẽ, thanh lịch tao nhã nhưng kích thước cũng không nhỏ, dù sao nay phi tần ở trong cung không nhiều lắm, nàng đã là nhị phẩm, lại có Hàm Yên để cơ ở bên, đãi ngộ khá lớn.

Liễu Tàn ít nói cặn lời, nét mặt lúc nào cũng thản nhiên, giống như không có ý tưởng dư thừa gì. Không thân cận, cũng không xa cách, an phận thủ thường nghiêm ngặt.

Đây là cảm nhận trực tiếp của Ngô ti y, so với nữ tử xinh đẹp sáng rõ như Hoàng hậu, tất nhiên là thất sắc không ít.

Mới đo xong kích cỡ nhỏ nhắn của Liễu Tàn, Hoàng thượng đã đến đây.

Liều Tần chậm rãi, không quá mức ngạc nhiên mừng rỡ, đứng dậy hành lễ, đỡ Hoàng thượng đi lên trên tòa, “Hàm Yên vừa rồi còn nhớ Phụ hoàng, bệ hạ ngài đã tới đây rồi, như thể xem ra cái tên Linh Tê Cung này của thần thiếp thật đúng (1), đúng là thần giao cách cảm.”

(1) Linh Tê: nghĩ là sùng tê giác. Chuyện xưa kể lại, sùng tê giác màu trắng có thể phản ứng rất nhạy, cho nên gọi là “linh tê”, thường được ví như ngầm hiểu trong lòng, đồng tình với nhau

Vệ Cẩn nói, “Xem còn có chuyện gì không hợp tâm ý hay không, cứ việc sai cung nhân đi làm, Hàm Yên có ngoan không?”

Trong nội thất, một thân ảnh bé nhỏ váy ngắn hồng nhạt chạy ra, đứng ở trước người Vệ Cẩn, hành lễ xong thì lập tức bỏ nhào vào lòng hân, “Yên nhi rất vâng lời Phụ hoàng và mẫu phi!”

Trên mặt hiếm khi nở nụ cười thoải mái như vậy, hân ôm cô bé đặt lên đầu gối, “Yên nhi gần đây nặng thêm rồi, người cũng cao lên.”

Hàm Yên là đứa con đầu tiên của Vệ Cẩn, tất nhiên là không hề tầm thường, muốn thân thiết hơn chút, nay cô bé vừa tròn ba tuổi, đúng là như phần điêu ngọc mài vậy.

Đám người Ngô ti y làm xong việc, đang muốn hành lễ lui ra.

Vệ Cẩn làm như thuận miệng hỏi, “Thượng phục cục chỉ có mấy người các người?”

Ngô ti y vừa suy nghĩ, liền hiểu được Hoàng thượng là chỉ chuyện gì, rất thức thời mà đáp lại, “Tuồng thượng phục đến chỗ Hoàng hậu nương nương, Khương điển y đi đến chỗ Bạch Dung hoa.”

Lưu Sương Các mặc dù không thể so Tử Thần Cung xa hoa, nhưng cách Hàm Nguyên Điện gần nhất, có thể thấy được dụng ý của Vệ Cẩn.

Trong điện hương cỏ thơm tỏa ra, khắp nơi đều trồng hoa tử đằng, toát ra vẻ quyền rũ.

Đây là sơn gì vậy! Còn không tốt bằng thứ ta dùng trong vương phủ, phủ nội vụ chỉ một mực phụng nghênh Hoàng hậu, không để Dung hoa nho nhỏ này vào mắt...”

Chủ tử bớt giận, A Ngô sẽ đi đổi ngay!”

Khương Nhiêu, Triệu Yên các nàng mới tới điện, chợt nghe thấy động tĩnh bên trong không nhỏ, ngay sau đó bức rèm ngọc bích bị đẩy ra, một hộp sơn được sơn màu đồng xanh bị ném ra ngoài theo tiếng cầu nhàu, rồi sau đó thị nữ A Ngô vội vàng đuổi theo hộp sơn, cũng chạy ra ngoài.

Không thấy người, chỉ nghe thấy tiếng.

Chủ tử, là nữ quan ti y đến đo kích cỡ.” A Ngô vén rèm lên.

Làn váy hồng cánh sen lay động ra trước, ngay sau đó là thân ảnh mỹ lệ thông thả đi ra.

Chỉ có hai người các ngươi đến đây? Nói vậy những người khác đều ở Từ Thần Cung đòi thưởng!”

Cô gái có vóc người trung bình, cũng không tính là gầy, lại đầy đặn vừa vặn, làn váy cánh sen hai tầng xếp hoa trên người, phong tình mười phần.

Hóa ra, khẩu vị chọn nữ nhân của Vệ Cẩm quả nhiên là đủ loại sắc thái, yếu điệu như cành liễu đong đưa trong gió, Hoàn béo Yến gầy (2) , đầy đủ mọi thứ.

(2) Dân gian Trung Quốc lưu truyền câu “Hoàn phì, Yến sấu” (Hoàn béo, Yến gầy) để nói về sự đối nghịch về hình thể giữa mỹ nhân đời nhà Hán và mỹ nhân đời nhà Đường: Hoàng hậu Triệu Phi Yến của Hán Thành Đế nhỏ nhắn còn Dương Quý Phi của Đường Huyền Tông lại đầy đặn.

Khương Nhiêu đem dụng cụ tới, “Nô tì là diễn y của ti y, đặc biệt đến đo đặc kích cỡ tiểu chủ.”

Bạch Dung hoa rất không kiên nhẫn mà liếc mắt nhìn hai người, một vị quan phục màu hạnh hoàng (3) , một vị quan phục màu thủy ngân.

(3) hạnh hoàng: màu vàng hơi đỏ

Nhìn lên trên mặt, không khỏi sùng sốt một chút, ánh mắt dừng ở trên người nữ quan mặc quan phục màu hạnh hoàng.

Lúc trước khi ở vương phủ, nàng mang danh hiện phong tình quyến rũ, so với Liễu Tàn thì được sùng ái hơn, mà lại ra vẻ dung mạo động lòng người, càng thêm kiều ngạo.

Nhưng nữ quan hèn mọn trước mắt này, khuôn mặt nhỏ nhắn như lán sương át tuyết, mặc dù không chải chuốt, nhưng tuyệt đối không hề tầm thường, thậm chí có nhiều vẻ quyến rũ.

Ngươi vào đi, nàng ta chờ ở bên ngoài.” Bạch Dung hoa chỉ Khương Nhiêu.

Tác giả có lời muốn nói: Cấp bậc trong hậu cung:

- Trung cung Hoàng hậu

- Nhất phẩm: Quý phi, Thục phi, Đức phi, Hiền phi (Quý phi đứng đầu tứ phi)

Sau nhất phẩm là Phu nhân

- Nhị phẩm (cửu tần) : Chiêu nghi, Chiêu dung, Chiêu viện, Tu nghi, Tu dung, Tu viện, Sung nghi, Sung dung, Sung viện (Chiêu nghi đứng đầu cửu tần)

Sau nhị phẩm là Tần

- Tam phẩm: Tiệp dư

Sau tam phẩm là Quý nhân, Phương nghi

- Tứ phẩm: Mỹ nhân, Dung hoa, Sung hoa, Thừa huy

Sau tứ phẩm là Lương nhân, Uyển nghi, Tiểu nghi

- Ngũ phẩm: Tài tử

- Lục phẩm: Bảo lâm, Thuận thường, Lương sử, Thiếu sử, Thường tại

- Thất phẩm: Ngự nữ

- Bát phẩm: Thái nữ, Tuyền thị

Chương 18 : Mảnh mai

Mới vào cửa, Bạch Dung hoa liền ngồi lên trên giường, hơi hắt cằm, sóng mắt lưu chuyển, “Bên Hoàng hậu và Liễu Tần, Hoàng thượng đã thưởng những gì?”

Trong hậu cung ẩn ý kín đáo, không bàn lộng thị phi, đó là nguyên tắc sinh tồn cơ bản nhất, Khương Nhiêu đúng mực đáp lại, “Nô tì chỉ theo thừa, cũng không biết.”

Bạch Dung hoa khẽ hừ một tiếng, móng tay đỏ thắm vỗ về làn da chôn trên án, “Quên đi, ta cũng không làm khó người, làm nô tì, kín miệng chút càng sống lâu.”

Khương Nhiêu gật gật đầu, “Nếu tiểu chủ không có gì muốn hỏi, nô tì sẽ bắt đầu.”

Bạch Dung hoa không nói gì nữa, thấy sắp đo xong, nàng ta bỗng nhiên cầm tay Khương Nhiêu, “Người chính là Khương Nhiêu tay nghề thêu thùa tốt nhất của thượng phục cục?”

Nô tì không dám nhận.” Khương Nhiêu nghĩ Bạch Dung hoa này tính tình không tốt, vẫn nên bớt tiếp xúc thì hơn.

Nàng ta xoay người lại, ánh mắt ra hiệu cho A Ngô. A Ngô liền lấy ra một bao bạc nặng trĩu đưa cho Khương Nhiêu, ra tay hào phóng.

Ta muốn một mình người thêu cho ta, hơn nữa hoa văn so với các nàng càng thêm hoa mỹ diễm lệ,” Bạch Dung hoa gập người ngồi xuống, “Xong chuyện, thù lao còn lại sẽ gấp đôi lần này, hẳn là có thể bằng với bổng lộc một năm của người?”

Há chi là một năm, ba năm cũng có thể.

Khương Nhiêu cười cười, đặt lại trên án, “Nô tì vô công không lộc, cát phục tất nhiên sẽ hết sức mà làm, vả lại xưa nay đều là người tôn y phục, tiểu chủ trời sinh đoan trang, chắc chắn sẽ khiến Hoàng thượng khó quên.”

Một lời khen tặng này, Khương Nhiêu thần thái tự nhiên, lời nói chân thành.

Không phải nịnh hót mà còn hơn hẳn nịnh hót, đây mới là khách khí đạt đến cảnh giới cao nhất, quả nhiên thời gian ở trong cung không lãng phí, bản lĩnh kính cần nghiêm túc cũng lớn lên trông thấy, Khương Nhiêu không khỏi âm thầm tự giễu ở trong lòng.

Sắc mặt Bạch Dung hoa hơi trì hoãn, “Người đã không cần, cát phục kia nếu không lọt vào mắt ta, chẳng những không thưởng mà càng phải phạt.”

Khương Nhiêu thu dọn xong mọi thứ, quy củ đáp lại, nâng bước xin lui.

Lúc quay người lại, nàng đụng vào một người đang tiến vào từ bên ngoài.

Bạch Dung hoa vội vàng đứng dậy, “Thần thiếp tham kiến bệ hạ.”

Khương Nhiêu hiển nhiên cũng hành lễ theo.

Vệ Cẩn lướt qua nàng, đỡ lấy Bạch Dung hoa, cùng nhau ngồi xuống.

Từ đêm đó ở Hàm Nguyên Điện, Vệ Cẩn không được như ý muốn, Khương Nhiêu đã rất lâu không gặp hắn, hắn cũng không hạ ý chỉ triệu kiến.

Có lẽ là lo lắng gia sự hậu cung, mỹ nhân đông đảo, Hoàng thượng tất nhiên là không thành thói nghĩ đến nữ quan như nàng.

Thần thiếp còn tưởng là bệ hạ cũng chỉ nhớ thương người mới, quên cả người cũ!” Bạch Dung hoa hờn dỗi một tiếng, Vệ Cẩn làm như cũng không ghét, ăn một quả nhãn Bạch Dung hoa đưa tới, ngón tay mịn màng hơi lướt qua bên môi hắn, sóng mắt kia cũng câu người quyến rũ.

Tính tình này của nàng, một chút cũng chưa thay đổi.” Vệ Cẩn nhích lại gần nói với Bạch thị, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Khương Nhiều.

Mỗi khi nhìn thấy Vệ Cẩn, lúc nào cũng là với những nữ nhân khác nhau, tiền không được, lui cũng không xong, nữ quan thật là không dễ làm. Đành phải làm như không nghe, làm như không thấy.

Nhưng thật ra Bạch Dung hoa phát giác trong điện này có dư một người, vì thế nói, “Khương điển y lui ra trước đi.”

Như được đại xá, Khương Nhiều còn chưa nhắc chân, Hoàng thượng đã mở miệng, “Người ở lại đây, lát nữa cũng đo cho trăm, làm thêm mấy bộ thường phục.”

Bạch Dung hoa nuốt lời xuống, tự ý lột thêm một quả dưa qua, Vệ Cẩn lần này không nhận lấy, ngược lại đút vào trong miệng nàng.

Vậy nó thì chờ ở bên ngoài, sẽ không quấy rầy bệ hạ và tiểu chủ.” Khương Nhiều giương mắt, đúng lúc đối diện với ánh mắt của Vệ Cẩn, trong cặp ngươi đen kia rõ ràng là ý vị sâu xa.

Hễ có việc gì không bình thường, tất có cớ quái. Vệ Cẩn nhiều lần ra vẻ không bình thường, ngược lại tăng thêm hoài nghi của nàng.

Sự kiện kia rõ ràng đã lẫn vào bụi rậm, nếu Vệ Cẩn còn lo lắng thì đã xử tử, vì sao phải giữ ở bên người? Tất cả đáp án, Khương Nhiều đều trách mình có lẽ còn có tác dụng nào khác khó nói.

Bạch Dung hoa đột nhiên che bụng, lấy tay áo che miệng, nôn khan một tiếng.

A Ngô vội vàng tiến lên, trên mặt Bạch Dung hoa đỏ ửng đáng ngờ, “Khiến bệ hạ chê cười, thần thiếp dạo gần đây luôn cảm thấy dạ dày không khỏe.”

A Ngô cũng phụ họa, “Mấy ngày liên tiếp, ngoại trừ bánh ô mai thích nhất do bệ hạ đưa tới thì tiểu chủ hình như không ăn thêm gì khác.”

Âm chỉ rõ ràng như vậy, ngay cả Khương Nhiều chưa bao giờ sinh con cũng nghe ra ý tứ.

Quả nhiên, về mặt Vệ Cẩn hơi thay đổi, “Nhanh chóng mời thái y lại đây bắt mạch.”

Lại nhìn cô gái bên cạnh, ánh mắt kia cũng dịu dàng rất nhiều, nếu nói để vương sủng ái nữ nhân là bảy phần hình thức ba phần tình ý, vậy thì đối với con nối dõi là thật sự vui mừng.

Trở cảnh tán lá, đời đời con cháu, kéo dài huyết mạch Vệ thị.

Mau đỡ Lâm nhi đến giường nghỉ ngơi.”

Bạch Dung hoa cầm tay hần không buông, “Thần thiếp chỉ muốn bệ hạ ở cùng.”

Vệ Cẩn hiếm khi tâm tình tốt, Khương Nhiêu đẩy cửa ra, đứng tránh qua một bên, lúc Vệ Cẩn đi qua thì nói với nàng, “Chờ ở đây, một lát trăm quay lại.”

Nô tì nhớ rõ, mới vừa rồi bệ hạ đã nói qua.” Khương Nhiêu điềm nhiên đứng ở một bên, Bạch Dung hoa quay đầu nhìn lại, nàng chột cùi người cười, “Chúc mừng tiểu chủ.”

Nếu nhớ không lầm, sự vụ bên người Hoàng thượng đều là do Vương thượng nghị và Toàn Cơ cô cô phụ trách, cái chuyện đo đạc này còn không tới phiên điển y nhỏ bé như nàng đảm nhận.

Mặc dù ngoài dự đoán, nhưng cũng có tình lý.

Kết quả thái y bắt mạch, là hi mạch, đã có hai tháng.

Bạch Dung hoa tựa vào trong lòng Vệ Cẩn, vui mừng không kim được, trong hậu cung nếu có thể có con, tất nhiên là sự ban ân lớn nhất.

Huống chi, Hoàng thượng chỉ có một vị Hàm Yên để cơ, mẹ đẻ Liễu thị lại xuất thân không cao, nếu mình có thể sinh hạ long tử, như vậy chính là hoàng trưởng tử, tiền đồ không giới hạn!

Hoàng thượng long tâm vui mừng khôn xiết, tin tức Bạch Dung hoa có thai lan truyền nhanh chóng, rất nhanh đã truyền khắp thành Từ Vĩ.

Ở Lưu Sương Các, lúc này nàng ta đã được tấn phong, từ Dung hoa tứ phẩm thăng thành Tiệp dư tam phẩm, phong thưởng gấp bội.

Tĩnh Thái hậu, Hoàng hậu, Liễu Tàn các cung đưa lễ vật chúc mừng tới, nhưng sau này hãy nói.

Khương Nhiêu lặng lẽ đứng trong nội thất Lưu Sương Các, không hoà hợp với tất cả vui sướng ồn ào náo động.

Trong đầu, nàng chỉ nhớ rõ đôi câu trong sử sách.

Bạch Tiệp dư mắt con trong bụng, sau không có con nữa, ân sủng mất dần.”

Nghĩ gì mà chuyên chú như vậy, trầm gọi nàng mấy lần, nàng đều không nghe thấy.” Lời nói của Vệ Cẩn đem Khương Nhiều từ trong thất thần tỉnh lại.

Nàng cảm lấy tờ ghi chép, nói ngay, “Nô tì làm rất nhanh, sẽ không kéo dài quá lâu.”

Lúc này, tâm tình Vệ Cẩn đã bình tĩnh trở lại, hẩn dang hai cánh tay, mặc cho Khương Nhiều cẩn thận lần mò trên người.

Cũng không tệ, chỉ là chỗ bả vai, Khương Nhiều cần kiểm mũi chân mới có thể đo chính xác.

Nhưng đến lúc đo quanh thất lưng, dù sao cũng hơi gần, trong lòng không khỏi có chút lúng túng.

Chớ để kéo dài thời gian.” Vệ Cẩn thả lỏng vạt áo ra, thúc giục nói.

Hai tay Khương Nhiều vòng qua thất lưng hẩn, hai tay giao nhau, vòng hẩn lại.

Nhưng chính động tác này đủ để cho thân mình mềm mại của nàng dán lên người hẩn.

Bên trong lan xạ hương lượn lờ, yên lặng tĩnh mịch.

Không biết là vô tình hay cố ý, Vệ Cẩn đột nhiên dịch bước chân, Khương Nhiều theo bản năng nghiêng ngả. Cả người bổ nhào vào lòng hẩn.

Nàng giống như bị phóng, vội vàng giãy dụa, nhưng càng giãy dụa, lại bị vùi càng sâu. Mãi đến khi thất lưng bị hẩn giữ lấy, Khương Nhiều mới đứng vững được.

Xin bệ hạ thứ cho...”

Nàng còn chưa nói xong, Vệ Cẩn đã ngắt lời nàng, “Trẫm không truy cứu, miễn tội mạo phạm của nàng.”

Khương Nhiều hơi buồn bực, gò má bất giác nhuộm màu rặng mây đỏ, rõ ràng là hẩn cố ý làm, mình lại bị cắn ngược lại một cái.

Nàng lơ đãng ngẩng đầu liếc mắt một cái, cảm xúc trong mắt không cần nói cũng biết.

Vệ Cẩn lại cảm thấy bộ dáng ngày thơ của nàng thật hợp tâm ý của hắn, ánh mắt oán giận kia cũng có ý cầu người.

Khương Nhiêu lùi lại kéo người ra, nặn ra một nụ cười miễn cưỡng, “Vậy nô tì tạ ơn bề hạ không truy xét.”

Hiện giờ đang ở trong điện Bạch Tiệp dư, những hành động này hình như không ổn.

Dứt lời, lực đạo bên hông lại càng thêm chặt. Chỉ là dưới lực đạo này, nàng lại đứng không vững. Tựa như Trương Tuấn Chi lần đầu nắm hai tay của mình vậy.

Đợi đến khi nàng phản ứng kịp, hắn đã cắn cánh môi nàng, nuốt xuống những âm thanh găng gượng sắp sửa bật ra của nàng.

Mà thất lưng lại là cảm địa yếu nhất của nàng. Thật khó có thể mở miệng.

Vệ Cẩn đã gặp qua vô số người, thấy nàng càng ngày càng mềm nhũn, nhất thời liền bên nhạy phát hiện sự uy hiếp của nàng.

Cung nhân thượng phục cục thật vô tích sự, quan phục này của nàng rộng quá, không hợp người.” Nói xong, bàn tay dần dần chuyển qua sau thất lưng, hơi nhấn một cái.

Lúc này, Khương Nhiêu không nhịn được nữa, ưm một tiếng, yêu kiều có thể nhỏ thành giọt nước.

Ngang lưng bị hắn nâng lên, nàng cứ khom lưng như vậy nằm ở trong lòng hắn, “Phiền bề hạ như thế, sợ mệt nhọc long thể, ngài vẫn là nên nghỉ ngơi.”

Trầm không ngại.” Vệ Cẩn ra vẻ kiểm chuyện.

Khương Nhiêu cắn răng một cái, đưa tay giữ cổ tay hắn, “Nhưng nô tì chịu không nổi...”

Sớm thành thật chút là tốt rồi, cũng bớt bị giày vò.” Vệ Cẩn rút cuộc cũng buông nàng ra, từ trên cao nhìn xuống.

Khương Nhiêu thờ hờn hờn, thân mình cũng kéo ra chút khoảng cách với hắn.

Ở bên người trầm, không tha cho bất kỳ kẻ nào có suy nghĩ gian dối.”

Khương Nhiêu vốn còn đang xoa thất lưng, sau một câu, lại khiến nàng như lâm đại địch. Ngay cả việc gió trăng mà hắn cũng có thể liên hệ đến chính sự, vẫn nên bớt suy đoán tâm ý để vương thì tốt hơn.

Nàng dứt khoát làm bộ như không hiểu, “Nô tì nhớ kỹ.”

Buổi tối sẽ cho Vương thượng nghị truyền ý chỉ của trẫm, giao cho ti chế làm mấy bộ xiêm y thích hợp cho nàng.”

Kỳ thật, ở trong cung, ngoại trừ lúc ra ngoài thu mua, có thể thay đổi thường phục ra thì những lúc còn lại đều là quan phục cùng một màu, mới và cũ không có gì khác nhau.

Khuong Nhiêu hơi cúi đầu, “Nếu bệ hạ thật muốn ban cho nô tì, không bằng thưởng chút tâm y vừa người thì thực tế hơn.”

Vệ Cẩn chấp tay ra khỏi điện, cười như có như không, “Nàng không cần khách khí.”

Chương 19: Giao chiến

Trên đường cùng Triệu Yên trở về Hoa Chương Cung, cách Cung Chính Ti rất xa đã nhìn thấy đám người bắt đầu hành động, cung nữ thái giám rối rít chạy tới.

Đang lúc Khuong Nhiêu tò mò, Diêu chương bảo cũng đi từ đầu kia tới, “Chương sự cô cô yêu cầu tất cả cung nữ nội đình đều phải qua đó, đi thôi.”

Đám người kia vây quanh đến mức con kiến chui không lọt, có tiếng nữ tử kêu khóc và tiếng roi quát nặng nề xen lẫn nhau vang lên.

Khuong Nhiêu lộ đầu ra hỏi, “Tại sao lại làm to chuyện như vậy?”

Diêu Dao nhìn bốn phía, ghé vào bên tai nàng, “Ngươi còn nhớ Tiểu Tú của ti sức không?”

Tiểu Tú hình như chính là tiểu nữ quan ngày đó cười nhạo mình ở giếng nước. Không ngờ rằng, chưa cách mấy ngày, nàng ta đã chịu cực hình này.

Hôm qua y nương bên Thái y viện theo thông lệ đến nghiệm thân, Tiểu Tú kia thể nhưng đã mang thai bốn tháng!” Thần sắc Diêu Dao mờ mịt, không biết là thờ dài hay là thể nào, biểu cảm vô cùng phức tạp, “Nàng ta không chịu nhận tội, chương sự cô cô mới xử lý nàng ta, quát roi hành quyết, răn đe, thật ra thì còn không phải là cho chúng ta xem...”

Khuong Nhiêu nhìn cơ thể đầy máu không còn động đậy trên đài kia, cười lạnh nói, “Ta mới từ Lưu Sương Các ra, Bạch Dung hoa vì có thai mà lên chức cao, chúng ta làm nữ quan bên này, đã có người bởi vì có thai mà mất mạng. Người với người, quả nhiên lại không thể so sánh với nhau.”

Diêu Dao kéo kéo tay áo của nàng, “Đừng nói lung tung, để người ta nghe thấy thì phiền toái.”

Khuong Nhiêu ngoái đầu nhìn lại, “Vậy người có đi tố giác với ta nữa không?”

Diêu Dao không trả lời nàng mà chỉ khẽ thở dài một tiếng, “Tiểu Tú tuy rằng là người không đúng đắn, nhưng nàng ta lại còn có thể lấy mạng ra chống đỡ, nam nhân kia không biết liệu có áy náy...”

Kỳ thật từ xưa đến nay, nữ quan trong nội đình cấu kết với hoạn quan không ít, lợi dụng lẫn nhau, nắm giữ quyền thế, thủ đoạn kết bè kết cánh tuyệt không hiếm thấy.

Nhưng hoạn quan là người không có khả năng có con, cùng lắm là chơi trò dâm ô, tán gẫu để an ủi thôi. Mà người thông dâm với Tiểu Tú là một nam nhân bình thường không thể giả được.

Nếu đối thực (*) với thái giám, cấp trên có lẽ còn có thể mờ một mắt nhắm một mắt, cấu kết với nam nhân như vậy, không thể nghi ngờ là âm mưu lớn nhất hậu cung, vì dâm loạn cung đình là tội lớn.

(*) đối thực: trong hậu cung, một số thái giám lấy các cung nữ làm vợ, có hẳn chế độ riêng cho các cặp vợ chồng này, gọi là “đối thực”

Trong đầu đột nhiên một ý niệm điên cuồng hiện lên.

Khuong Nhiêu bỗng ý thức được, những việc thân thể này làm lúc trước, rốt cuộc là cần rồi lớn mật đến cỡ nào!

Tiểu Tú bởi vì tư thông quan hệ bất chính, liền bị xử quyết, nhưng nếu có một ngày tra được đến đầu mình, không biết lại là tình cảnh gì...

Càng nghĩ, Khuong Nhiêu lại càng thôi thúc muốn nghiệm mình chính bản thân mình.

Nàng nhìn xuống cơn sóng cuộn cuộn trong dạ dày, kéo Diêu Dao bước đi. Nhưng không đi được vài bước, đã bị người từ phía sau gọi lại, “Cô cô rút khăn tay rồi.”

Đó là một giọng nam hơi mềm mại, Khuong Nhiêu quay đầu, cuối cùng cũng nhìn thấy một nam nhân lạ mặt.

Nói đúng ra, là nửa nam nhân.

Một thân y phục hoạn quan xanh đậm, nhìn hoa văn trên cổ tay áo thì ước chừng là thái giám chương án, đều không phải tổng quản quyền cao chức trọng gì, nhưng cũng không phải là thái giám thấp nhất chờ sử dụng.

Nhận lấy khăn tay, Khuong Nhiêu mới nhìn kỹ dung mạo của hắn, không khỏi thở dài trong lòng, vóc người hắn cao gầy, mặt mũi anh

tuần, chỉ là có hơi chút nữ khí, đặt ở trong đám người có thể coi là tuần tú lịch sự.

Nhưng vì sao trên đời trăm ngàn con đường, hắn sao lại chọn một con đường thấp hèn, ti tiện như vậy. Quả nhiên là đáng tiếc.

Tạ công công.” Khương Nhiều cũng không quen hắn, nhưng nhìn tướng mạo cũng không phản cảm, có lẽ là ở trong cung đã gặp qua tên thái giám Ngô Trung kỳ quái hơn, nên người trước mắt rất là nhẹ nhàng khoan khoái.

Ai ngờ người nọ cũng không rời đi, ngược lại cùng đi với hai người bọn họ, “Cô cô có lẽ, tại hạ là Phùng Uyên chương án phủ nội vụ, không biết cô cô xưng hô thế nào?”

Khương Nhiều lại nhìn gương mặt trắng nõn sạch sẽ của hắn, ngượng ngùng nở nụ cười, “Điển y của ti y.”

Phùng Uyên vừa nghe thì nhân tiện nói, “Nghe đại danh của Khương cô cô đã lâu, tay nghề thêu thùa phi phàm.”

Khương Nhiều căng khóe miệng, thầm nghĩ không ra, tin tức của tiểu thái giám này thật linh hoạt, “Không dám nhận cô cô, nếu luận về cấp bậc quan lại, chúng ta chẳng phân biệt được cao thấp, vẫn cứ gọi thẳng tên họ cho thỏa đáng.”

Phùng Uyên lại đi cùng mấy bước, Khương Nhiều đột nhiên bắt lấy tay Diêu Dao, “Xem trí nhớ của ta này, đã quên đồ ở Lưu Sương Các, người theo ta trở về một chuyến.”

Diêu Dao rất phối hợp, chuyển sang đường khác, hai người mới bỏ Phùng Uyên kia lại.

Diêu Dao mờ mịt nhìn nàng, “Thái giám vừa rồi hình như có chút ý tứ không bình thường với người.”

Chớ có suy nghĩ bậy bạ, chẳng qua là bèo nước gặp nhau mà thôi.” Khương Nhiều ghen lời một chút, nàng tự nhận còn chưa đến mức ung dung đối mặt với một người bán nam bán nữ mà nảy ra ý nghĩ gì khác.

Diêu Dao còn muốn nói chuyện gì đó, cuối cùng vẫn không mở miệng.

Trở lại Phi Yên Cung, Ngô ti y tìm Khương Nhiều đã một hồi lâu, tất cả cung nhân tề tụ ở khuê phòng, phân công nhiệm vụ một phen.

Cát phục của Hoàng hậu tất nhiên là phân lượng nặng nhất, vẫn là phân cho Khương Nhiều, Trương Trân Nhi và Triệu Yên đều phụ trách hai vị tiểu chủ còn lại, thủ hạ các nàng đều là lính mới, còn lại thì đảm nhận ít việc vặt vãnh, ví dụ như đường may hoặc là đan móc.

Vào buổi tối, Triệu Yên đem một xấp xiêm y ti chế mới làm xong mang vào phòng thêu thùa, cười nói, “Vương thượng nghi lại đây, nói bệ hạ ban cho Khương điển y bốn bộ xiêm y.”

Mọi người ngồi đó không hện mà cùng ngẩng đầu, ánh mắt dừng ở Khương Nhiêu.

Lần này, thật ra là quân vương không nói đùa.

Khương Nhiêu đứng dậy, nở nụ cười yếu ớt, “Bệ hạ thường phạt phân minh, như vậy, các người càng phải chăm chỉ nhiều hơn mới được, lần tới nên ban cho sẽ là các người.”

Nghe vậy, sắc mặt mọi người mới dịu đi.

Tiếp xúc với Vương thượng nghi cũng đều không phải là lần đầu, nhưng trước sau nàng vẫn lo lắng quá mức.

Từ thời Tiên hoàng, nàng ta đã là nữ quan, còn có thể giữ vững chức vị đến vương triều này, phụng dưỡng hai triều. Ngay cả Lý Phi quyền cao chức trọng cũng phải ẩn lui cạnh giữ lăng mộ Chính Đức Đế.

Nữ quan thượng nghi hầu hạ ở ngự tiền, trên có thể phụ tá Hoàng đế, dưới có thể chỉ bảo phi tần, tuy là tứ phẩm, nhưng thực quyền rất lớn, rất nhiều tiểu chủ địa vị không cao hoặc mới vào cung đều muốn lấy lòng, để sau này lên chức thuận lợi.

Có thể thấy được, người này không phải tâm cơ bản lĩnh quá sâu, vậy có thể kết luận nàng ta sớm đã là nội ứng Vệ Cẩm cài vào.

Bất luận là loại nào, cũng không phải là người lương thiện.

Hai người khách khí một phen, trước khi đi, Vương thượng nghi vẫn chỉ nói một câu, “Đừng phụ thánh ân.”

Khương Nhiêu hết lần này đến lần khác suy đoán hai chữ thánh ân, lại tựa như một chút cũng không cảm thấy vinh hạnh.

Tướng Anh một thân quan phục mới tinh từ bên ngoài trở về, nắm hai bản chép tay, bước chân chậm chậm mà vào, còn lắc lư đáng người theo gió, có thể nhìn ra nàng ta đã tốn không ít công phu.

Lúc trước khi ở Khương phủ, Khương Anh tuy rằng nhân duyên tốt, nhưng đáng vẻ trước sau lại khiếm khuyết rất nhiều, không thể so với vẻ thanh tú xinh đẹp tao nhã hiện giờ.

Tướng Anh chợt nghe thấy chuyện Hoàng thượng ban cho tâm y lúc vừa từ ti chế trở về, khi Lưu ti chế chúc mừng ti y nàng ta được bệ hạ chiếu cố nhân tài, nàng ta cũng chỉ vui vẻ đáp lại.

Nhưng Khương Nhiêu này bất quá chỉ là nữ quan ti tiện, cho dù thăng điển y cũng không mấy thanh nhã, bệ hạ ban mấy bộ đồ mới cho mình, nhưng trở về liền thưởng người khác.

Nhất thời, mấy bộ đồ mới kia cũng không còn giá trị gì.

Đến lúc lĩnh tiền tiêu hàng tháng rồi, Ngô ti y không ở đây, người hãy thay mặt đi nhận.” Tường Anh lấy lệnh bài ra, bình thân đưa tới tay Khương Nhiều.

Khương Nhiều nắm lấy lệnh bài, “Cuối tháng chi tiêu hơi nhiều, cần phải lĩnh nhiều chút?”

Tường Anh gật gật đầu, “Hoàng hậu nương nương thưởng chúng ta gấp đôi tiền tiêu hàng tháng, khi nào lĩnh thì cũng đủ dùng.”

Phủ nội vụ cách Hoa Chương Cung không xa, Khương Nhiều lần trước đã theo Ngô ti y tới một chuyến, tiểu thái giám cao thấp qua lại không ngớt, nhưng nàng không chút nào để ý mà đi thẳng đến khổ phòng.

Vén rèm vải lên, nàng gõ nhẹ vào cửa, lễ phép hỏi, “Tiền tiêu hàng tháng của thượng phục cục lĩnh ở đây?”

Người ngồi trước án thư ở bên trong nghe vậy thì ngẩng đầu, thấy nàng đến đây, đã đứng dậy tiến lên đón, “Còn thiếu thượng phục cục các người chưa lĩnh, Tiểu Việt Từ đem qua cho Khương cô cô đi.”

Thật khéo, người nói chuyện đúng là thái giám chương án Phùng Uyên mới vừa rồi gặp ở trên đường.

Khương Nhiều nhớ tới lời Diêu Dao nói, nhất thời hơi cảnh giác, nàng thà rằng cả đời không lấy chồng, cũng không muốn làm loại chuyện này.

Làm phiền Phùng công công.” Nàng liền đi qua nhìn Tiểu Việt Từ gói lại, thuận tiện kiểm kê số lượng.

Hoàng hậu nương nương hạ chỉ thưởng thượng phục cục tiền tiêu hàng tháng gấp hai lần, có lẽ phủ nội vụ đã nhận được thông báo?” Nàng thấy Tiểu Việt Từ hình như chỉ gói phân lượng một tháng.

Phùng Uyên hơi nhú mày, có chút lúng túng, “Ý chỉ thì đã nhận được, nhưng bố trí thế nào, vẫn là phải xin chỉ thị của Lục công công mới được, chúng ta không thể một mình làm chủ.”

Vốn tưởng rằng sẽ không phiền toái như vậy.” Khương Nhiều làm bầm lâu bầu nói, Phùng Uyên liền chấp tay, “Ta dẫn cô nương đi tìm Lục công công, chắc chắn cô nương có thể thuận lợi nhận được.”

Khương Nhiều cười gật đầu, “Vậy làm phiền công công.”

Phùng Uyên vô cùng thẳng thắn, “Không cần khách khí.”

Vòng qua tiền viện, lại đi qua mấy phòng xá mới đến được phòng của Lục công công.

Đọc theo đường đi, Phùng Uyên rất nhiệt tình, thỉnh thoảng hỏi vài chuyện công việc hằng ngày, Khương Nhiêu đành phải hồi hợt đáp lại, nghĩ rằng lần tới sẽ không đến đây nữa.

Như tổng quản thái giám Lục Đức Toàn vậy, đãi ngộ vô cùng tốt, không chỉ sống riêng ở cung xá của mình, còn có tiểu thái giám hầu hạ bên người, cũng có phòng bếp, có thể ăn uống riêng biệt.

Tiền tài gom lại, khoe khoang quyền vị, nói là làm mưa làm gió cũng không quá đáng.

Lục Đức Toàn đang nằm uống trà trên xích đu, Phùng Uyên liền thay Khương Nhiêu báo với gia môn, “Thượng phục cục đến lĩnh gấp đôi tiền tiêu hàng tháng, phải xin chỉ thị của công công, chúng ta mới chấp hành được.”

Lục Đức Toàn thấy Phùng Uyên đến đây, vẫn cho chút mặt mũi mới ngồi thẳng người dậy, “Phủ nội vụ chính là một ngôi sao lớn đã tắt, các cung các điện đều đến chỗ chúng ta đào móc, nếu giao thêm nữa thì phải đón gió bắc thôi.”

Nói đến nước này, Khương Nhiêu cũng không thể nhịn nữa, “Cũng không phải là thượng phục cục muốn tới đòi món hời, đây thật là ý chỉ của Hoàng hậu, nếu công công không tin thì có thể xin ý kiến của Từ Thần Cung. Nhưng lĩnh tiền là nhiệm vụ của ta, hôm nay nhất định phải lĩnh được, xin công công đừng làm khó.”

Lục Đức Toàn thấy nàng miệng lưỡi bén nhọn, không khỏi nhìn qua, nhìn kỹ thì nhất thời trước mắt sáng ngời.

Nữ quan này xinh đẹp trắng nõn, khuôn mặt kiều diễm, hấn nuôi hai vị thiếp thất ở ngoài cung đều không hơn nàng nửa phần.

Khương Nhiêu nói xong thì vốn tưởng rằng Lục Đức Toàn kia sẽ có chút mất hứng, ai ngờ vừa nhắc đầu, hấn lại đi tới, trên mặt lộ ra ý cười hiền lành, “Vị cô nương này nói có lý, chúng ta còn cần phải xem lệnh bài mới được.”

Không ngờ có thể thuận lợi như vậy, Khương Nhiêu liền đưa lệnh bài của Tường Anh qua, Lục Đức Toàn kia đưa tay, không chỉ nhận lệnh bài mà còn nhéo một cái nặng nề lên tay Khương Nhiêu.

Chương 20: Tóc đen

Được rồi, người dẫn nàng ta đi nhận đi.” Lục Đức Toàn cười híp mắt, càng không ngừng đánh giá nàng từ trên xuống dưới, khiến cho Khương Nhiêu vô cùng ghê tởm, chỉ mong nhanh chóng đi nhận cho xong.

Nếu là thượng phục cục, chúng ta đang có một cái tay áo cần thêu, xin cô nương giúp cho.” Lục Đức Toàn hiển nhiên không tính bỏ qua như vậy.

Thượng phục cục nay đang gấp rút chế tạo cát phục, không có thời gian rảnh, Lục công công vẫn là nên mời cao minh khác thôi.” Khương Nhiêu nhận lệnh bài, xoay người lại bước đi.

Lục Đức Toàn ở phía sau còn nói gì đó, nàng không nghe cũng không muốn nghe. Đột nhiên, cánh tay nhẵn nhụi kia từ phía sau cầm lấy cánh tay của nàng, giọng nói kỳ quái vang lên, “Đã đến đây lại còn muốn chạy, không có dễ dàng như vậy.”

Khương Nhiêu chán ghét hất hất ra, lui về sau một bước, Lục Đức Toàn đóng cửa sổ như trở bàn tay, chậm rãi tiến lại gần, “Thấy người cả người nhỏ nhắn non nớt thế này, làm nữ quan thật đáng tiếc, có muốn xuất cung hưởng thụ yên vui hạnh phúc hay không?”

Chỉ thấy gương mặt Khương Nhiêu ẩn trong bóng tối cực kỳ quyến rũ. Nàng cười một tiếng, cũng ghé vào bên tai Lục Đức Toàn, “Cũng không biết Lục công công có thể khiến ta hạnh phúc thế nào? Ta ấy à, gì cũng không thiếu, chỉ thiếu một hán tử có thể yêu thương...”

Nàng cố ý nhấn mạnh bốn chữ hán tử yêu thương, trong lời nói mang theo hàm ý trêu chọc như có như không, nhưng nghe xong, sắc mặt Lục Đức Toàn trở nên vô cùng đặc sắc, xanh đen luân chuyển, tựa như đốt khét đáy nồi.

Nhục nhũ như thế, nếu là tiểu thái giám khác thì sớm đã không nhận được.

Nhưng Lục Đức Toàn đã trải qua bao nhiêu chuyện đời, rốt cuộc nhịn cơn tức xuống, cười âm thầm, “Không thử một lần, sao biết chúng ta không được?”

Khương Nhiêu muốn buồn nôn, thăm nghĩ lão thái giám này là một yêu tinh, không thể cứng rắn với hắn.

Trong nháy mắt, một mưu kế nổi lên trong đầu, nàng dẫn mặt ra, đổi sang thần sắc yếu đuối, cần mồi không nói, càng khiến Lục Đức Toàn ngứa ngáy, như con mèo con đang quào.

Hắn không tự chủ được lại vươn tay ra, lúc này đã sờ soạng lên gò má nàng, lại bị Khương Nhiêu chặn lại, quở trách, “Lục công công sao lại nóng vội như thế! Hiện giờ vẫn chưa phải lúc...”

Nàng lại ghé vào bên tai nói mấy câu, lừa Lục Đức Toàn cười hí hóp, lại đưa đai lưng cho nàng.

Cánh cửa đột nhiên bị đẩy ra từ bên ngoài, chỉ thấy Phùng Uyên sắc mặt không tốt xông vào, ánh mắt quét một vòng, đến lúc nhìn thấy Khương Nhiêu không có chuyện gì mới dịu đi, liền kéo nàng đi ra ngoài.

Khương Nhiêu đi được ba bước thì quay đầu lại, Lục Đức Toàn ngửa ngáy khó nhin, chà tay lên mũi ngửi một cái, tán gẫu cho đỡ thèm.

Hắn ngồi trên ghế nằm ngâm nga điệu hát dân gian, nghĩ rằng Tường cô cô bên thương phục cục không có nuốt lời, đã tặng một phần đại lễ thế này, sau này không thể thiếu nhân tình của nàng ta. Nghĩ vậy, hắn vội vàng phân phó hạ nhân lên đến chỗ Tường thượng phục tặng thêm phân lệ.

Lại nghĩ đến lời nói vừa rồi của Khương Nhiêu, nhớ tới chuyện vụng trộm dưới trăng kia thì càng thêm dễ chịu.

Phùng Uyên thấy tình hình vừa rồi, lúc đưa Khương Nhiêu ra khỏi cửa, hắn tức giận nói, “Lần tới cô nương lại đây, không cần đến tìm Lục công công.”

Nhìn bộ dáng căm giận bất bình của hắn, lại nghĩ tới lão hồ ly kia, nàng không khỏi cảm thấy hắn thật là đáng yêu đơn thuần.

Tâm tình không vui của Khương Nhiêu cũng tan vài phần, “Bất quá đều là xem sắc mặt người ta mà làm việc, cần gì phải lo lắng? Hôm nay vẫn là nên cảm ơn người.”

Phùng Uyên nhiệt tình khó chối từ, cố ý đưa nàng về Hoa Chương Cung mới được.

Sau đại điển phong hậu, vì để ban thưởng nữ quan Lục thượng đã vất vả cần cù khổ cực, Tạ Hoàng hậu đặc biệt mở rộng tiền lệ, mỗi buổi chiều đều cho ngự thiện phòng đưa một số canh thang bí mật chế ra, bổ dưỡng thân mình, ai cũng có phần.

Canh nắm tươi ba sợi, canh trứng dưa muối, hạt sen ngân nhĩ, bốn mùa ẩm hồng các loại, đều là món ăn quý và lạ vô cùng chất lượng. Nhóm nữ quan thường ngày không có lộc ăn có thể được hưởng mỹ vị như thế.

Khương Nhiêu khẩu vị thanh đạm, thích nhất chính là hương vị canh nắm tươi kia, lần này Lục thượng lệnh cho cung nữ mỗi ngày đều phải mang canh nắm tươi đến cho nàng, những hương vị khác đều đưa cho người bên ngoài.

Trong thời gian này, Tường Anh mượn đủ loại cớ, phái Khương Nhiêu đến phủ nội vụ chạy chân, Khương Nhiêu ngoài miệng thì luôn không tình nguyện, nhưng chung quy vẫn phục tùng mệnh lệnh.

Đối với kết quả như vậy, Tường Anh rất hài lòng, có lẽ Lục Đức Toàn sẽ không khiến nàng ta thất vọng, cho dù chuyện này không thành, mình còn có chiêu khác.

Lần này, Khương Nhiêu đúng là chấp cánh khó chạy thoát.

Cũng may mỗi lần qua đó, Phùng Uyên đều đi theo nàng, một tác cũng không rời, cứ như sợ nàng bị thua thiệt.

Mấy lần như thế làm cho Khương Nhiều có chút áy náy, Phùng Uyên chỉ cười cười. Đang trên đường trở về, hắn cố lấy dũng khí nói, “Nếu cô nương muốn cảm tạ ta, vậy thuê cho ta một cái khăn được không?”

Khương Nhiều nhớ tới đai lưng lần trước của Lục Đức Toàn bị ném vào trong góc, nhất thời không trả lời.

Gương mặt Phùng Uyên thoáng có chút thất vọng, “Cô cô không cần quan tâm, là ta mạo phạm.”

Chờ xong lần này đã.” Khương Nhiều đột nhiên gọi hắn lại, cười sáng rỡ, “Chắc chắn sẽ làm để thể hiện lòng biết ơn, người đừng ngại thô sơ là tốt rồi.”

Mấy mù tản ra, Phùng Uyên cười sang sảng, hắn gãi gãi đầu, suy nghĩ hồi lâu mới bật ra một chữ, “Được!”

Sau đó hắn cáo từ rời đi, Khương Nhiều khẽ động trong lòng, cảm thấy thoải mái nhưng lại thương xót, thần thái thẳng thắn như vậy, không nên thuộc loại nam nhân không hoàn chỉnh, quả thật đáng tiếc.

Ngày mai chính là đại điển, năm bộ cát phục của Hoàng hậu cùng tất cả thường phục đều phải hoàn thành đúng hạn, Diêu Dao bên ti bảo cũng đã làm xong việc, liền mời Khương Nhiều ra cái đình đá nhỏ ở hậu viện ăn khuya.

Gió đêm thổi qua, hơi quất vào mặt.

Khương Nhiều vừa ăn một miếng, mùi dưa muối nồng nặc ở Diêu Dao phía đối diện xông vào mũi, dạ dày nàng hơi rút lại, nàng nhất thời che miệng, nhin con buồn nôn xuống.

Diêu Dao vội vàng đưa khăn qua, “Có chỗ nào không thoải mái?”

Khương Nhiều uống chút nước trà, mới nói, “Có lẽ là mấy ngày nay làm việc mệt quá.”

Từ lúc Hoàng hậu thường canh tới nay, nàng thường xuyên có triệu chứng này.

Diêu Dao hơi đỏ sắc mặt, bỗng nhiên liên tưởng tới Tiểu Tú bị xử tử mấy ngày trước đó, không khỏi nhìn Khương Nhiều chòng chọc.

Khương Nhiều cũng ngây ngẩn cả người, đầu óc ong ong.

Diêu Dao là người thông minh, tất nhiên sẽ không vạch trần, chỉ mơ hồ nhắc nhở nàng phải chú ý thân mình, nếu có gì khó chịu thì dùng thuốc đúng bệnh, chớ để bệnh nhỏ trở thành bệnh nặng.

Trở lại trong phòng, đang lúc tâm trạng không yên, Khương Nhiều đột nhiên nhớ tới một quyển sách thuốc cổ đã xem qua từ trước. Trong

đó quả thật có ghi lại cách nghiệm thân bằng thủ cung sa. Nếu vẫn còn là xử nữ, dầu trên cánh tay sẽ không biến mất, nếu ái ân cùng nam tử, sẽ từ từ phai dần.

Nhưng bài thuốc gia truyền thủ cung sa đã thất truyền từ triều trước, trăm năm sau mới có quan viên mới khai quật được từ di chi Đại Yển.

Cho nên, dựa theo thời gian suy luận, nay là thời kỳ của Chiêu Hoà Đế, cũng không hề lưu hành phương pháp này.

Ban đêm đèn lồng bên ngoài cung điện hạ xuống, thạch sùng cũng không hiếm thấy, về phần chu sa, trong ti bảo lại càng dễ lấy.

Khương Nhiêu đặc biệt sớm kết thúc công việc, đóng cửa sổ lại, lấy cối đá ra, nghiền nát tất cả nguyên liệu.

Vén ống tay áo lên, trên cánh tay non mịn hoàn toàn sạch sẽ.

Khương Nhiêu cẩn cẩn môi, rót cuộc cũng hạ quyết tâm, lấy bút lông chấm thủ cung sa lên cánh tay, Khương Nhiêu chăm chú nhìn.

Dưới ánh nến mờ nhạt, dầu thủ cung sa đỏ thắm như mới.

Nếu nửa canh giờ sau màu sắc không nhạt đi, như vậy là có thể chứng minh mình trong sạch!

Nhưng còn chưa kịp chờ đợi, Khương Nhiêu bỗng nhiên cảm thấy đầu óc mê man, nàng vội vàng thu dọn hết mọi thứ, không để lại dấu vết.

Khi trở về phòng, ánh mắt có thể nhận ra, không biết từ khi nào, trong hộc tủ gỗ lim trước mặt lại có nhiều hơn một cái lư hương, đang bốc lên khói trắng.

Nàng run rẩy đi tới, cánh tay vươn giữa không trung hạ xuống.

Chỉ nghe có tiếng động trong phòng vang lên, rồi không còn động tĩnh gì nữa.

Cửa điện xa xa mở ra, Tường Anh nhìn cô gái bất tỉnh nhân sự trên giường, thần sắc thản nhiên. Lại nhìn phượng bào đỏ rực trong tay, nàng ta khinh miệt cười một tiếng, lưỡi dao sắc bén hạ xuống, chỉ thấy chính giữa huyền điều trên áo có một vết rạch rất sâu.

--

Sắc trời tờ mờ sáng, nữ quan Lục thượng sớm đã thức dậy, khắp nơi chuẩn bị, Ngô ti y tìm mấy lần cũng không tìm được bóng dáng Khương Nhiêu.

Thái Vĩ hoảng hốt chạy tới, nói là không tìm thấy bộ váy cửu phượng huyền diệu của Hoàng hậu nương nương mặc hôm nay.

Ngô ti y lo lắng, nếu không có món này, như vậy chính là tội thất trách lớn, đại diện phong hậu, quần thần làm lễ, tuyệt đối không thể có sơ sót!

Trái lại, Tướng thượng phục thì bình tĩnh nhất, sau khi sai người cẩn thận điều tra thì tự mình đến Vũ Hợp Cung của Tịnh Thái hậu bẩm báo.

Thấy nàng ta nhận lấy trách nhiệm, đám người ti y đều thở phào nhẹ nhõm, không khỏi tuân mệnh nàng ta.

Sáng nay đột nhiên tỉnh lại, thấy không còn buồn ngủ, Vệ Cẩn mới tới sớm nửa canh giờ, đến chỗ Chiêu Dương Điện. Trong ngoài dĩ nhiên đã bố trí thỏa đáng, im lặng có trật tự.

Từ nhiều năm trước đã tới đây một lần, đến nay chưa từng bước qua, nay cảnh trí dồi dào, có thể thấy nhóm cung nhân viên chăm chỉ.

Chiêu Dương Điện là do Tiên đế định ra, là điện các dùng để sắc phong phi tần.

Cao Ngôn và Toàn Cơ đi theo hầu hạ, Vương thượng nghi đã đến chỗ Hoàng hậu.

Vệ Cẩn băng qua chính điện, chợt có mùi hương như có như không truyền đến, Toàn Cơ dẫn đường ở phía trước, vèn bức rèm ngọc bích lên thì tìm được nội thất.

Từng bước đi về phía trước, lại thấy Toàn Cơ chợt dừng bước, cúi người hành lễ, “Nô tì tham kiến Hoàng hậu nương nương.”

Trên giường hoa kia là cô gái mặc phượng bào đỏ rực đang gối đầu lên cánh tay, quang ảnh búi tóc cửu long với mũ tứ phượng lay động.

Nhưng không có tiếng đáp lại, Vệ Cẩn cũng nghe thấy động tĩnh, nghĩ rằng Hoàng hậu mà lại có thể tới trước cả mình.

Toàn Cơ liền nói, “Có thể thấy được Hoàng hậu nương nương dụng tâm, sợ đại diện có sai sót gì nên trước thời gian đã tới rồi.”

Vệ Cẩn gật gật đầu, vì thế chậm rãi bước vào.

Cô gái trên giường nghiêng người vào bên trong, Vệ Cẩn khoanh tay đứng ở bên giường, lên tiếng gọi Hoàng hậu.

Nàng không đáp lại, làm như đã ngủ. Hắn đưa tay, khẽ đẩy đầu vai, vẫn chưa tỉnh.

Lần này, Vệ Cẩn cũng thấy khác thường, hơi hơi dùng sức, đột nhiên vận thân thể kia sang đây. Rồi sau đó sừng sốt.

Các người canh chừng ở bên ngoài, không cho bất kỳ ai tiến vào.”

Hoàng thượng đột nhiên sắc mặt đại biến, Toàn Cơ vội vàng lui ra, đóng chặt cửa điện lại.

Đập vào mắt là mái tóc đen phủ lên gối, xõa xuống thắt lưng, cần cổ, trước ngực, như thác nước đổ xuống, chim phượng màu vàng trước người giường cánh muốn bay, váy đỏ thắm như sen nở rộ bày trên giường hoa.

Mà dưới mũ phượng, khuôn mặt cô gái sáng tỏ như sương, mày ngài môi đỏ, đuôi mắt là dấu chu sa kiểu điển.

Cho dù quen nhìn mỹ nhân, Vệ Cẩn lúc này cũng không khỏi bị nàng hấp dẫn ánh mắt.

Người trên giường rốt cuộc cũng mở hai mắt, đôi mắt đen láy như có sương mù che chắn.

Nàng đỡ trán, có chút lơ mơ, bỗng nhiên nhớ tới hôm nay là đại điển, mới tỉnh táo lại.

Vừa giương mắt thì sừng sốt, Khương Nhiêu chống người dậy, ánh mắt mơ mơ màng màng, “Sao bệ hạ lại ở đây?”

Chương 21: Ân sủng

Theo động tác đứng dậy của nàng, một lọn tóc dài từ trên cần cổ rũ xuống.

Bộ dáng thuần khiết không hề chải chuốt như vậy, phong thái hồn nhiên biếng nhác sẵn có, cùng với cô gái ngày trước gặp qua, tưởng như là hai người.

Mà dưới mũ phượng phượng bào là dung mạo mỹ lệ khó che, xinh đẹp rung động lòng người.

Trong ấn tượng của Vệ Cẩn, Khương Nhiêu vĩnh viễn đều mặc nữ quan phục âm đạm, trên mặt luôn nịnh nọt dối trá, nhưng vào lúc này, bộ dáng nàng như vậy, đúng là khó có thể dè xuống rung động dưới đáy lòng hắn.

Nàng nhìn lại cho rõ đi, đây là đâu?” Vệ Cẩn kéo nàng đứng dậy, Khương Nhiêu đứng không vững, không đi được hai bước thì ngã vào lòng hắn, mà cảnh tượng này, hoàn toàn chiếu vào chiếc gương cao cỡ một người bên giường.

Long bào phượng y, tóc mây mặt hoa, hai người trong gương trông cực kỳ xứng đôi.

Đợi Khương Nhiêu phục hồi tinh thần lại, nàng mới phát hiện mình đang mặc phượng bào, nằm ở trong Chiêu Dương Điện!

Bất luận là cái gì, đều là tội chết khó tha!

Khương Nhiêu vội vàng lấy mũ trên đầu xuống, “Nô tì bị người ta hãm hại!”

Rõ ràng ngộ nghịch Hoàng hậu là tội lớn, nhưng Vệ Cẩn lúc này lại không mấy may có ý truy xét.

Chỉ là ánh mắt khác thường vẫn dừng trên người nàng, tựa như còn đắm chìm trong hình ảnh mỹ lệ như mộng như ảo vừa rồi. Khi thấy cô gái trước mắt vội vàng cởi phượng bào ra, hẩn lại có chút luyến tiếc, không bỏ được mỹ cảnh như thế.

Thừa dịp hiện giờ không có người, thay đi thôi.” Vệ Cẩn nói như vậy, quả thật làm cho Khương Nhiêu thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng nghĩ lại, nếu Hoàng hậu hoặc là Thái hậu tới trước, như vậy hậu quả sẽ không tưởng tượng nổi.

Rất rõ ràng, người hãm hại mình đúng là xuống tay độc ác, mà lư hương tối hôm qua chính là ngòi nổ.

Nghĩ như vậy, trên mặt Khương Nhiêu bất giác hiện lên một tầng sương lạnh, mà nhìn qua cánh tay lại càng khiến nàng run rẩy.

Trên cánh tay áo phượng bào lại bị cắt một chỗ rách dài chừng một thước, ngay cánh huyền điều.

Hiển nhiên, từng bước của kế hoạch này đều được tính toán kỹ càng, mất không ít thời gian.

Vệ Cẩn nhìn nàng chỉ mặc tằm y, tóc cũng chưa kịp búi lên, cứ mềm mại lay động bên hông.

Khương Nhiêu lật cánh tay áo của phượng bào lên, lại bị hẩn chậm rãi cầm lấy, “Khỏi phải nhìn, mặt sau bị rách rồi, Chiêu Dương Điện rất lạnh, mặc y phục rồi cũng không muộn.”

Nhìn bốn phía, Khương Nhiêu không khỏi cười khò, đành phải nói, “Tạ bệ hạ quan tâm, ở đâu còn dư xiêm y?”

Tuy rằng miệng nàng đang ra vẻ kiên cường, nhưng thân hình run lẩy bẩy lại không lừa được ánh mắt của Vệ Cẩn.

Nô tì chỉ cần hai sợi thêu màu vàng và bạc, có thể cam đoan phượng bào này khôi phục lại như lúc ban đầu.”

Vệ Cẩn nhớ tới lời đồn, nàng có tay nghề thêu thừa tinh xảo, nhưng hẩn chưa bao giờ thấy qua, vậy nên vô cùng sáng khoái, lập tức lệnh cho Toàn Cơ tìm sợi thêu.

Khương Nhiêu tính thời gian, bất chấp lễ nghi quân thân, lập tức ngồi lên trên giường, cẩn thận xe chỉ luôn kim.

Một chỗ rách lớn như vậy, muốn áo tiên không thấy vết chỉ khâu cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Nhưng Khương Nhiêu lại rất thành thạo, chia thành hai mặt, theo thứ tự mà kéo sợi, đan chéo nhau xuyên qua.

Vệ Cẩn ngồi cách đó không xa, thu hết bộ dáng hết sức chăm chú của nàng vào trong đáy mắt.

Khương Nhiêu lúc này, đôi mắt chuyên chú, hoàn toàn chuyên tâm, cả người thoát nhìn diu dàng mà im lặng, thỉnh thoảng có lọn tóc rơi xuống rồi vắn lên, từng cái nhắc tay động chân đều quyen rũ động lòng người.

Mà quyen rũ như vậy, nếu không tùy tiện như trước, cũng không xu nịnh lấy lòng thì cũng là một vẻ đẹp thuần túy.

Có lẽ là đến bây giờ hắn mới phát giác, nàng đúng là nữ tử khí chất như huệ, tâm đẹp tựa lan như thế, hoặc là, chỉ có giờ phút này, đây mới là thật sự là Khương Nhiêu không có bất kỳ trang sức giả nào.

Vệ Cẩn bước nhẹ đi tới, cởi ngoại sam khoác lên đầu vai nhỏ bé của nàng.

Khương Nhiêu bị động tác của hắn làm cho cả kinh, mũi kim sắc nhọn không cẩn thận mà đâm vào ngón tay, nàng hít một hơi, Vệ Cẩn đi trước một bước, nắm lấy tay nàng, lạnh lẽo như băng.

Lại nhìn trong mắt hắn đúng là cất chứa bao nhiêu dịu dàng, Khương Nhiêu có phần không thích ứng, nhất thời đoán không ra Hoàng thượng đang suy nghĩ cái gì.

Một bộ áo choàng thì chẳng đáng giá gì đâu, không cần hao tâm tổn sức như thế.” Hắn thế mà lại cúi đầu, há miệng ngậm đầu ngón tay non mịn của nàng, đầu lưỡi vòng qua, khiến cho nàng tê dại.

Hắn chợt buông ra, Khương Nhiêu vội vàng rút tay lại, tựa như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh, “Phượng bào là tâm huyết của nô tì, thậm chí là toàn bộ tì y mấy ngày qua, tuyệt đối không thể bị hủy dễ dàng như vậy.” Hơn nữa, sau lưng người nọ bản thân mình càng khó chịu nổi, nàng càng phải tranh luận.

Vệ Cẩn không ngắt lời nữa, chỉ im lặng đáp ứng, rồi sau đó ngồi xuống bên cạnh nàng.

Chuyện này quả thật làm cho Khương Nhiêu được sùng mà lo.

Chỉ chốc lát sau, phượng bào kia hoàn toàn mới như lúc ban đầu, bày ra trước mặt Vệ Cẩn, Khương Nhiêu hài lòng nở nụ cười, “Nô tì

cũng không có nói khoác!”

Lông mày Vệ Cẩn giật giật, hần chỉ ừ một tiếng, Khương Nhiêu mới phát giác hiện giờ hai người ở cùng một chỗ, trên người mình còn khoác long bào.

Nàng muốn cười xuống, nhưng cũng không thể mặc tâm y đi đi lại lại, tình thế thật khó xử.

Ngoài điện đã có đám người giậm chân mà đến.

Hoàng thượng hẳn là đã tới trước?”

Đó là giọng của Tịnh Thái hậu, Khương Nhiêu vội vàng cười long bào ra, nhưng Vệ Cẩn lại giữ lại cho nàng, “Nàng cứ ngồi đó đừng nhúc nhích, chuyện sau đó trăm tực sẽ xử lý.”

Toàn Cơ và Cao Ngôn ở bên ngoài hơi cúi người, chặn đường lại, “Thái hậu nương nương đừng bước, mời ra ngoài điện nghỉ ngơi, bệ hạ có việc ở bên trong, tạm không tiện tiếp kiến.”

Tịnh Thái hậu vẫn kiên quyết, “Hôm nay là ngày quan trọng, ai gia có việc cần gấp mặt Hoàng thượng.”

Toàn Cơ hiển nhiên không thể ngăn lại, Tịnh Thái hậu liền đẩy cửa tiến vào. Dù sao vừa rồi Hoàng thượng đã nói, mình chỉ cần phối hợp là tốt rồi.

Không ngại thân hình đang nghiêng ngả, nàng đã bị hần ôm chặt vào trong lòng, che khuất tất cả ánh mắt.

Tịnh Thái hậu nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, dù sao cũng là người trải qua sóng gió nên cũng không quá mức dậy sóng, chỉ nghiêm mặt nhắc nhở, “Hoàng thượng thích ai, sùng hạnh giữ ở bên người cũng không sao, chỉ là đừng trì hoãn chính sự.”

Vệ Cẩn ra vẻ phong lưu, sửa sang lại quần áo, thanh nhàn đứng dậy, Toàn Cơ liền tiến lên giúp hần thay y phục.

Mà lúc này, cô gái trên giường đang khoác long bào, yếu ớt cúi đầu với Tịnh Thái hậu, “Nô tì tham kiến Thái hậu nương nương.”

Tóc đen như suối, mặt mày tinh tế, có bao nhiêu quyến rũ.

Khi Tịnh Thái hậu thấy rõ dung mạo của nàng, nhất thời bà liền thay đổi sắc mặt, nhìn về phía Hoàng thượng.

Cho tới bây giờ, Vệ Cẩn đều là cao thủ diễn trò, ứng phó nữ nhân thì càng dễ như trở bàn tay.

Chỉ thấy hần rất tận tình nâng Khương Nhiêu dậy, “Đứng lên đi, một hồi Toàn Cơ sẽ đưa nàng trở về nghỉ ngơi.”

Khương Nhiêu cũng hết sức phối hợp, nhẹ nhàng khom người cúi đầu, đôi mắt ẩn tình kia còn hơn tất cả mọi lời nói.

Vì sao lại là nàng ta?” Ngừ khí của Tịnh Thái hậu đã không ổn.

Vệ Cẩn không thêm đề ý, “Trẫm đã chuẩn bị xong, mẫu hậu cùng đi qua thôi.”

Tường Anh chậm chậm ngẩng đầu từ phía sau, khi nhìn thấy Hoàng thượng quần áo xộc xệch ôm người nọ, tựa như sấm sét giữa trời quang, sau một lúc lâu vẫn chưa tỉnh hồn lại.

Hết thấy... hoàn toàn đảo điên kế hoạch vốn có của nàng ta.

Chính mình sớm đã đi mời Thái hậu, ai ngờ, Hoàng thượng lại tới trước một bước!

Nàng ta chưa từ bỏ ý định, vẫn cung kính lạy nói, “Ti y thiếu một bộ cát phục, nô tì thấy bộ y phục trong tay Khương điển y nhìn rất quen mắt.”

Khương Nhiêu cười cười, đem lại đây, chân thành nói, “Là hôm qua bệ hạ lên dận, bảo nô tì mang sang trước xem một cái, xin Tường thượng phục xem qua.”

Tường Anh gật đầu cười xoa, “Nếu là ý của Hoàng thượng, nô tì có thể an tâm, chỉ sợ ti y có sai sót, làm trễ nãi đại điển tiến hành.”

Khi nói chuyện, nàng ta làm như lơ đãng, run rẩy mở phượng bào ra, ánh mắt dờn xuống, nụ cười dừng ở bên môi.

Vết rách dài hơn một thước, nay lại hoàn hảo như lúc ban đầu! Khó có thể tin, nàng ta lại nhìn Khương Nhiêu.

Khương Nhiêu hiển nhiên đã sáng tỏ, cong cong khóe môi, “Đối với kết quả này, không biết thượng phục cô cô có hài lòng không?”

Tường Anh chân thành cúi đầu, “Tất nhiên là hài lòng.”

Hoàng hậu không biết đã đến khi nào, Vệ Cẩn nhìn quanh, cũng không cho Tường Anh bình thân, nhưng lại nói, “Ti chúc thượng phục cục không quản lý kỹ, phạt nữ quan chương sự hai tháng bổng lộc răn đe.”

Tường Anh vẫn cung kính cảm tạ, Vệ Cẩn lúc này mới quay đầu lại, tuy là cười, nhưng vẫn không nhìn thấu đáy mắt, “Hôm nay là đại điển tấn phong, Hoàng hậu nên sớm qua đây.”

Là thần thiếp nghĩ không chu toàn, bệ hạ bớt giận.” Tạ Doanh Nhu đổi mắt nhìn theo, Khương Nhiêu đang khoác áo của Hoàng thượng, mặt mày yêu kiều, không cần nhiều lời cũng hiểu vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Trước khi đi, Vệ Cẩn còn phân phó, “Toàn Cơ, lấy một bộ xiêm y lại đây, một hồi dùng loan liễn của trẫm đưa nàng trở về.”

Tạ Doanh Nhu cười không mất phong thái, “Là đưa về Hoa Chương Cung, hay là Hàm Nguyên Điện?”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều ngừng thở, có thể nghe cả tiếng kim rơi.

Dùng loan liễn của Hoàng thượng đưa người đi, ngay cả Hoàng hậu cũng chưa từng hưởng thụ tôn vinh này, nhưng vào lúc này, nữ quan kia lại có ân thưởng như thế.

Nếu trở về Hàm Nguyên Điện, như vậy chính là đại cục đã định, sau này Khương điển y nhất định là vững vàng leo lên địa vị phi tần.

Nhưng lời Hoàng thượng nói ra lại ngoài dự kiến của mọi người, “Hỏi nàng ấy muốn đi đâu thì đưa đến đó thôi.”

Dứt lời, hấn vén rèm châu lên, sải bước rời đi.

Hoàng hậu hơi dang tay ra, giọng nói bình thản, “Hầu hạ bốn cung thay y phục.”

Vệ Cẩn đã dùng phương thức cực đoan này nói cho mọi người ở đây, nói cho mỗi một vị phi tần trong cung này, hấn mới là chủ nhân thành Tử Vi. Bất luận kẻ nào cũng đừng có mưu đồ, vọng tưởng vượt qua.

Hấn có thể sùng ngueri tận trời, mặc dù là nữ quan hèn mọn như Khương Nhiêu, cũng không phải là không thể. Nhưng hấn cũng có thể giẫm ngueri vào bùn nhão, bất luận thân phận tôn quý ra sao.

Để vương bạc tình, hấn đã thể hiện đến cực hạn.

Khương Nhiêu không biết hành động vừa rồi của Vệ Cẩn rốt cuộc có mấy phần thật tình ở bên trong, nhưng có thể khẳng định, bọn họ vốn là lợi dụng lẫn nhau.

Một người dùng để tẩy thoát tội danh, một người dùng để kinh sợ hậu cung, trả thù công bình.

Lần này, Khương Nhiêu không ngu xuẩn đến mức không phân rõ tình hình thực tại.

Cao Ngôn chuẩn bị loan liễn mời Khương Nhiêu đi ra ngoài, nàng không nhìn về phía ai, chỉ bình thản như tự thuật, “Làm phi tần Cao công công đưa nô tì trở về Hoa Chương Cung.”

Trái tim của Tạ Doanh Nhu vừa treo lên đã hơi rớt xuống, nàng bỗng nhiên xoay người, ngăn cản Khương Nhiêu, “Bổn cung vô cùng ngưỡng mộ tay nghề thâm thuà của Khương điển y, nếu người nguyện ý, có thể đến ti chức ở Tử Thần Cung, địa vị và bổng lộc đều cao hơn so với hiện tại rất nhiều.”

Khương Nhiêu lắc đầu, Tạ Doanh Nhu tiếp tục nói lời cảm dỗ hơn, “Nếu ở Tử Thần Cung, có thể có nhiều cơ hội hầu hạ Hoàng thượng hơn.”

Khương Nhiêu vẫn cười chối từ, “Hoàng hậu nương nương đừng xem trọng bản lĩnh của nô tì, thứ cho nô tì không thể tòng mệnh.”

Nếu hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, Tạ Doanh Nhu cũng không miễn cưỡng nàng.

Hai người đi lướt qua, cũng không nói nhiều nữa.

Mọi người trong điện lui ra, Tạ Doanh Nhu khoác phượng bào lên, duyên dáng soi gương tự tán thưởng một lát, mặt không rõ buồn vui, quay đầu nói với Lưu Ly, “Truyền tin xuống, có thể hành động.”

Trong lòng không ngừng có giọng nói nhắc nhở chính mình, bất luận là người hay là trái tim của biểu ca, bất luận là hậu vị hay là tôn sùng, một cái nàng cũng không thể bỏ lại.

Đại điển tấn phong đúng giờ khai lễ.

Chương 22: Lần đầu gặp gỡ

Hoàng thượng đứng trên đài cao, nụ cười tuần mỹ sáng rỡ, thâm tình chân thành nhìn cô gái khoác lụa hồng kia.

Kia chính là thê tử chính thức của hắn, là nữ nhân tôn quý nhất Đại Chu, mẫu nghi thiên hạ.

Tạ Doanh Nhu trang điểm thanh nhã, dáng vẻ như hoa, không hổ cho thân phận và địa vị của nàng.

Hai người dắt tay, cùng bước lên long tháp, rồi sau đó bách quan yết kiến, mệnh phụ lạy chầu.

Tĩnh Thái hậu nhìn đế vương trên long ý do chính tay mình dưỡng dục, đột nhiên không biết mang nữ nhi tốt nhất của Tạ gia gả cho hắn, rốt cuộc là đẹp đôi sẵn có, hay là cô tịch cả đời.

Mà trong mắt Vệ Cẩn lúc này, chỉ có giang sơn như họa của hấn, thế tử của hấn chỉ có thể là Tạ Doanh Nhu, cùng Tạ thị to lớn phía sau nàng. Mà những thứ này vốn không hề liên quan đến tình yêu nam nữ.

Ngay lúc quay đầu lại, đập vào mi mắt, hình như là một gương mặt kiều mị khác, tiếng lòng không khỏi khẽ động, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh trở lại.

Hậu cung sắc phong xong, cung quy đã thành.

Mùng một, mười lăm mỗi tháng hưu mộc (1), Hoàng thượng sẽ ngủ lại Tử Thần Cung, để hậu ngũ với nhau. Những ngày còn lại là thuộc về phi tần khác trong hậu cung.

(1) hưu mộc: lệ ngày xưa làm quan cứ sau một số ngày nhất định thì được nghỉ một lần để tắm gội, cho nên ngày lễ nghỉ cũng gọi là hưu mộc

Dù sao cũng là tân hậu mới phong, dù cho Vệ Cẩn xuất phát từ tình cảm hay là hình thức, đã nhiều ngày liên tiếp hấn đều ngủ ở Tử Thần Cung.

Chỉ có một lần đến Lưu Sương Các thăm Bạch Tiệp dư, Hoàng hậu cũng biểu hiện vô cùng rộng lượng, ra hiệu ngầm Hoàng thượng cần phải săn sóc Bạch tiệp dư mang long tự nhiều hơn, nhưng Vệ Cẩn chỉ cười đáp ứng, vẫn ở lại với nàng.

Nhưng ngoài ý muốn của Khương Nhiêu, Hoàng thượng chỉ phong hậu vị, nhưng vẫn chưa ban phong hào Chiêu Ý. Cho nên, trước mắt, Tạ Doanh Nhu chỉ là Tạ Hoàng hậu, mà không phải Chiêu Ý Hoàng hậu!

Đêm đó, Tường Anh đang ngồi một mình trong phòng bày mưu tính kế, bỗng nhiên có tiếng động ở cửa, nàng ta thân nhiên nói, “Có việc gì ngày mai hãy quay lại, đã nghỉ ngơi rồi.”

Nhưng tiếng gõ cửa vẫn không dừng lại, ngược lại càng dùng sức.

Tường Anh lúc này mới không thể không đứng dậy mở cửa, gương mặt nàng ta có chút sa sầm, đối diện với Khương Nhiêu mặt mày sắc sảo ngoài cửa.

Đang lúc hơi ngẩn ra, Khương Nhiêu giơ tay ném một cái, lư hương kia liền lăn vào trong phòng, toả ra một tầng tàn hương.

Tường Anh đứng bất động, che miệng mũi lại, khẽ ho khan vài tiếng, Khương Nhiêu liền nghiêng người, tựa vào cánh cửa, cười tươi rói.

Tường Anh cũng ung dung đáp lại, “Với thân thể hèn mọn của người mà có thể trèo lên long sàng, quả thật may mắn, nhưng đừng lấy

vận may nhất thời mà cho là ân sủng. Có lẽ người phải cảm ơn ta một cái, cũng phải có chút thành ý.”

Khuong Nhiêu gật gật đầu, “Đương nhiên phải tạ ơn cô cô, hơn nữa, phần đại lễ này, sẽ rất - - thành ý.”

Tường Anh khinh bỉ nhìn sang chỗ khác, “Xin khuyên người một câu, trăm ngàn lần đừng quá đắc ý.”

Ngón tay trắng nõn nhỏ nhắn của Khuong Nhiêu cầm cánh cửa, nàng đáp lại, “Cũng xin khuyên người một câu, trăm ngàn lần đừng quá sơ ý!”

Có một nụ cười đắc chí xẹt qua gương mặt Tường Anh, nàng nói, “Đến lúc đó, gặp mặt sẽ hiểu.”

- -

Ba ngày sau, Hoàng thượng tổ chức gia yến, tất cả dòng họ Vệ thị đều có mặt, không có ngoại thần.

Ca cơ đào kép của nhạc phủ, oanh ca yến hát, đàn sáo bên tai không dứt, cảnh sắc phồn hoa cảm tú.

Đang lúc bầu không khí bữa tiệc hoà thuận vui vẻ, La Thành Vương thân là đại ca ruột thịt của Hoàng đế, tất nhiên là ra làm gương trước, nâng ly kính vua, huynh đệ tình thâm.

Mấy người còn lại, bất luận là chân tình hay giả ý đều phụ họa theo, nhất thời nhộn nhịp vô hạn.

Tịnh Thái hậu cũng nâng ly nói chuyện, cảm động và nhớ nhung công đức của Tiên đế, tán gẫu lấy an ủi.

Rượu ngon, cao lương mỹ vị, quần là áo lụa, tóc mai yểu điệu.

Vệ Cẩn không đánh mất thời cơ mà chuyển đề tài, bốn lạng bạc được cả ngàn cân (2) , phân đất phong hầu cho các vị vương gia, rời xa kinh thành, nhưng đều là vùng đất phú quý, tuyệt đối sẽ không ủy khuất.

(2) bốn lạng bạc được cả ngàn cân: một chiêu trong Thái cực quyền, ý nói dùng lực rất nhỏ mà vẫn có thể đánh thắng

Ca múa say sưa, Vệ Ly lặng lẽ đứng dậy, nói là đi ra ngoài giải mùi rượu.

Không bao lâu sau, Hoàng thượng cũng sớm rời chỗ.

Trăng sáng trên cao, trong lành dễ chịu.

Cao Ngôn đi theo phía sau, chưa hề phát hiện Vệ Cẩn đã đi tới ngự hoa viên, mà theo hướng bước chân, đúng là chỗ Hoa Chương Cung.

Nghiền ngẫm thánh ý, Cao Ngôn liền nói, “Hay là để lão nô đến Hoa Chương Cung một chuyến, mời Khương điển y lại đây?”

Vệ Cẩn cũng không đáp lại lời của hắn, trầm ngâm một lát rồi đột nhiên hỏi, “Người nói xem, trẫm thiếu nữ quan hầu hạ ngự tiền phải không?”

Cao Ngôn nhất thời hiểu ý, “Vương thượng nghị chịu trách nhiệm lễ nghi các cung, công việc bận rộn, bên cạnh Hoàng thượng cũng chỉ có một nữ quan là Toàn Cơ cô cô, theo lão nô thấy, quả thật là thiếu chút.”

Ánh mắt Vệ Cẩn dừng trên nhánh hoa đào xanh tốt, trên cánh hoa mềm mịn, giống như có cô gái xinh đẹp nở nụ cười.

Cao Ngôn thấy Hoàng thượng hiếm khi có tâm tình tốt, vì thế mới tiến lại gần nói, “Bệ hạ không chỉ thiếu nữ quan, hậu cung cũng hơi ít.”

Vệ Cẩn nheo mắt liếc hắn một cái, “Lòng dạ người thật ra không nhỏ.”

Cao Ngôn vội vàng cười nói, “Lão nô là muốn trong hậu cung nhiều chủ tử chút, cũng thêm nhiều hoàng tử để cơ, Hoàng thượng cũng bớt cô đơn.”

Giọng nói Vệ Cẩn lạnh lẽo, “Cũng sẽ nhiều thị phi hơn.”

Tuyên tú rất nhanh sẽ cử hành, tuy rằng là ý của Thái hậu, nhưng nay hậu cung không đủ, hắn năm nay xấp xỉ ba mươi, không thể không lo lắng chuyện con nối dõi.

Huống hồ, trong này còn bao hàm nhiều nhân tố chính sự, chuyện tuyên tú này phải làm. Những thứ này nay đều giao cho Hoàng hậu xử lý, hắn vẫn chưa đề bụng.

Bỗng nhiên, cách đó không xa hình như có tiếng ca du dương truyền đến. Trầm bổng như tiếng chim hoàng anh, dưới ánh trăng càng rung động lòng người.

Tiếng ca chọt cao chọt thấp, dần dần trầm xuống, Cao Ngôn nhìn về phía Hoa Chương Cung, “Bệ hạ, có khi nào là Khương điển y?”

Vệ Cẩn làm như thương thức một hồi, cười nói, “Trong hậu cung này ai cũng có thể, ngoại trừ nàng.”

Ánh trăng câu người như thế, giọng hát động lòng người như thế, nếu Vệ Cẩn không đi tới xem, không đi tìm đáp án, vậy quả nhiên là thật xin lỗi mỹ nhân này đã một phen dụng tâm lương khổ.

Gió trắng tinh lặng, ngày tốt cảnh đẹp.

Vệ Cẩn xưa nay đều là người mang về gió mây, tất nhiên sẽ không phụ lòng.

Cô gái kia thân ảnh màu tím nhạt, lay động trong gió đêm, mặc dù là cách khóm cây cũng có thể phán đoán ra, đây là dáng vẻ một cô gái mềm mại như nước.

Tường Anh đã đợi ở đây hai canh giờ, nàng ta cố ý đổi nữ quan phục cũ kỹ mà mặc vào bộ y phục hoa văn bách hợp mang từ nhà vào đây, tay áo bông bành, tăng thêm thanh tao.

Trâm ngọc bích cài lên mái tóc dài, thanh lệ lạ thường, Hoàng thượng quen nhìn phi tần son phấn dày đặc, trang sức tinh xảo, xinh đẹp tươi mát giản đơn như vậy càng có sức dụ dỗ chí mạng.

Nghe thấy động tĩnh phía sau, Hoàng thượng từng bước tiến lại gần.

Tường Anh vẫn làm bộ như không hề phát hiện mà tiếp tục ngâm xướng, tiếng ca điệu hát càng dịu dàng bi thương.

Tất cả tính toán của nàng ta đều rất chuẩn, thời gian, địa điểm, nhân vật, đều không thiếu một phần, ngay cả bài hát và cách ăn mặc đều thượng thừa, nhưng Tường Anh ngàn tính vạn tính, cũng không hề nghĩ ra, trăm năm trước trong thành Tử Vi, còn có một người cũng hiểu rõ tiên cơ giống như nàng ta.

Vệ Cẩn đã tách ra khỏi rừng đào, chậm rãi tới gần.

Ánh trắng ảm áp, hoa mai đung đưa, làm cho tất cả mọi thứ đều như là một lần vô tâm mà tình cờ gặp gỡ.

Nhưng, ngay tại thời khắc mấu chốt, từ một hướng khác, bỗng nhiên một thân ảnh màu trắng chạy tới rất nhanh.

Vừa chạy vừa thở nhẹ, phá vỡ sự yên tĩnh vốn có.

Tất cả kế hoạch lặng lẽ dừng lại. Tường Anh nghiêng người, hơi cứng ngắc.

Vệ Ly vốn đi dạo không mục đích, vừa hay cũng đến ngự hoa viên, ai ngờ vừa mới đến đã bị một bóng người nhỏ đụng phải.

Cứu ta!” Khương Nhiêu nắm lấy vạt áo, tóc đen tuy rằng tán loạn nhưng vẫn mang bộ dạng thướt tha, áo khoác không biết đã rơi đi đâu, chỉ còn lại bộ áo váy mỏng, dưới ánh trăng càng lộ vẻ lung linh.

Lục Đức Toàn mới vừa vụng trộm với Khương Nhiêu, thấy nàng còn chưa lên tiếng đã bỏ chạy, cho là then thùng muốn tới chỗ ít người

hành sự, nhất thời bị sắc làm mờ mắt, liền đuổi theo chạy tới đây.

Chẳng biết dọc đường đi, Khương Nhiêu đã cời ngoại sam ra, xáo trộn búi tóc, hấn lại hoàn toàn không hề hay biết, không thể thoát ra.

Vệ Ly thấy rõ diện mạo, hơi ngẩn ra, liền dang tay giữ nàng lại, “Là ai khi dễ nàng? Chạy nhanh như vậy.”

Nghe thấy giọng nói trên đỉnh đầu, Khương Nhiêu cũng giật mình, vội vàng ngẩng đầu lên, đập vào trong mắt, rõ ràng là gương mặt Vệ Ly, mà không phải Vệ Cẩn...

Vì sao ngươi lại ở đây?” Khương Nhiêu thốt ra, lại nhìn phía sau, Lục Đức Toàn lúc này mới chợt hiểu ra, vội vàng lui trở về.

Vệ Ly mắt sắc, lớn tiếng gọi hấn lại.

Lục Đức Toàn vẻ mặt vui cười, chấp tay nói, “Nô tài tham kiến Vương gia, nếu không có chuyện gì, nô tài cáo lui trước.”

Lại nhìn bộ dạng tán loạn, kinh hoảng của Khương Nhiêu, còn có khuôn mặt dày đặc âm khí của Lục Đức Toàn, Vệ Ly không cần hỏi nhiều cũng biết đã xảy ra chuyện gì!

Hấn từng bước tiến lên, nâng cán quạt ngọc cốt lên, hung hăng tát Lục Đức Toàn một bạt tai, hấn quay đầu, đôi mắt hẹp dài nhìn Khương Nhiêu, “Nàng không chịu cùng ta xuất cung, muốn ở lại đây bị hiếp đáp, nếu bà ấy biết thế thì sẽ làm như thế nào?”

Ngay lúc hấn muốn động thủ lần nữa, Khương Nhiêu cầm cánh tay hấn ngăn lại, dù sao đây là ở hoàng cung, mặc dù Vệ Ly là Vương gia tôn quý nhưng không có quyền lực trực tiếp mà có thể trừng trị thái giám nội đình, nói trắng ra thì, mọi chuyện phát sinh trong hậu cung này đều là gia sự của Hoàng đế, hấn chính là người ngoài.

Vệ Ly thấy Khương Nhiêu như thế, trong lòng tất nhiên hiểu được nàng đang suy nghĩ cho mình, vì thế mới chậm rãi buông tay.

Lục Đức Toàn che mặt, ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm Khương Nhiêu, nín thình quỳ ở đó.

Ta không xuất cung với ngươi, đều không phải là ta không muốn, mà là...” Khương Nhiêu giải thích được một nửa, đột nhiên phát hiện, thật ra thì cũng không quá khác biệt, nên dứt khoát không tiếp tục nữa, mà đổi lời hỏi, “Bà ấy, là chi ai?”

Vệ Ly cười một tiếng, phong thái mỉa mai, “Nàng thật sự là quên triệt để, ngay cả mẹ ruột của mình cũng quên.”

Mẹ ruột...

Khương Nhiêu căng thẳng, “Không phải Trịnh Thu nói, chúng ta đều được Yên Tản Hầu phu nhân thu dưỡng...”

Trên mặt Vệ Ly lại có chút khác thường, “Lời của nàng ta mà nàng cũng tin.”

Nhưng vào lúc này, một giọng nam trầm thấp vang lên, “Nơi này náo nhiệt thật.”

Lục Đức Toàn đang quỳ trên mặt đất, vừa nghe thấy giọng Hoàng thượng thì hai chân chợt mềm nhũn, sắc mặt trắng bệch.

Vệ Cẩn lúc này ở đằng xa nhìn một lát, hai người bọn họ cứ công khai đứng ở một chỗ nói chuyện như vậy, thân mật như thế. Vô cùng chướng mắt.

Tuy rằng Vệ Cẩn đã sớm buông thả tâm tính, mặc kệ những chuyện đã qua, biểu hiện hiện giờ của Khương Nhiều làm hắn rất vừa lòng, giờ đây, chuyện cũ cứ như vậy mà trôi qua, không muốn tiếp tục truy cứu. Nhưng chuyện xảy ra vừa rồi kia, Vệ Cẩn cũng không phát hiện, sắc mặt mình có bao nhiêu khó coi.

Cao Ngôn ở bên cạnh đã sớm đỏ mồ hôi lạnh, sắc mặt Hoàng thượng lạnh như băng, lạnh đến mức có thể khiến hoa trên cành kết sương.

Mặc dù tất cả kế hoạch đều hướng về phía Vệ Cẩn, nhưng lời nói của Vệ Ly lại thành công chuyển dời tâm tư của nàng, quá nhiều nghi vấn sống động như thật.

Nhưng Vệ Cẩn đã tới trước nàng một bước, đi nhanh lại đây, mạnh mẽ kéo nàng từ trong lòng Vệ Ly ra, dán vào bên cạnh mình, giống như tuyên bố thuộc quyền sở hữu vậy.

Phạm vi Lăng Bình Vương tàn bạo hình như hơi rộng một chút.” Ngữ khí Vệ Cẩn tuy rằng nhã nhặn nhưng lại lộ ra chút bất thường.

Vệ Ly cũng không phản bác, chỉ là ánh mắt đảo qua Khương Nhiều, cười dịu dàng, “Nàng không thể trở thành người của bộ hạ.”

Chương 23: Tấn vị

Sau đó, Vệ Ly nhìn về phía người trên mặt đất, “Chỉ có điều trước đó, thần nhắc nhở bộ hạ, không thể lưu lại người này.”

Thấy hắn đi xa rồi, Khương Nhiều như muốn thoát khỏi xiềng xích mà chạy theo, điều này khiến cho Vệ Cẩn càng thêm phiền muộn, dứt khoát buông nàng ra, “Không có sự cho phép của trẫm, bất luận kẻ nào cũng không được rời khỏi đây nửa bước.”

Khương Nhiều không có động tĩnh gì, chỉ căm phẫn nhìn Lục Đức Toàn, cắn môi nói, “Nếu bộ hạ đến chậm một bước, chi sợ nô tì đã... đã...”

Không nói thêm gì đi nữa, Khương Nhiêu bởi vì run rẩy mà cuộn mình ngồi xồm, vùi khuôn mặt vào hai đầu gối.

Bộ dáng mảnh mai khổ sở như thế, Vệ Cẩn không thể không thương tiếc. Lại nhớ tới bộ dạng xấu xa dơ bẩn của Lục Đức Toàn, còn có Khương Nhiêu bởi vì giấy dựa mà vật áo bị xé rách.

Có thể nào cho phép hắn vậy bản.

Ai cho người gan chó mà dám động đến nữ nhân của trẫm.”

Vừa nghe lời này, Cao Ngôn không khỏi đồng tình liếc Lục Đức Toàn một cái, đêm nay, hắn thật xui xẻo.

Khi Hoàng thượng tức giận, nếu có thể trách phạt thì đủ rồi, nhưng nếu ngữ điệu Hoàng thượng bình tĩnh như vậy thì tuyệt đối không thể chết yên lành.

Quả nhiên, Vệ Cẩn nâng Khương Nhiêu dậy, vẫn dùng ngữ khí bình tĩnh thân nhiên như cũ nói, “Bãi chức tổng quản phủ nội vụ, mang xuống, đánh chết.”

Lục Đức Toàn vốn còn đang dập đầu xin tha thứ, làm như bị dọa đến mơ hồ, sững sốt một lát, bỗng nhiên kêu một tiếng, bò quỳ ra phía trước, muồn ôm lấy long ủng của Vệ Cẩn, “Nô tài đáng chết! Nô tài có mắt như mù! Nhưng không đến nỗi phải chết! Cầu bệ hạ khai ân, khai ân...”

Hắn liên tiếp dập đầu, quay người lại bắt lấy làn váy Khương Nhiêu, “Nô tài xin chặt đôi tay bản thiù này chịu tội với Khương cô cô, đại nhân người hãy rộng lượng tạm tha cho nô tài đi!”

Lục Đức Toàn bên này than thở khóc lóc, nhưng Khương Nhiêu lại khẽ ỏ một câu, ngón tay mịn màng chỉ về phía bụi rậm, “Nơi đó hình như có người.”

Tường Anh vốn thiếu chút nữa thì sẽ thành công, nhưng toàn bộ kế hoạch đều hóa thành bọt nước trong chớp mắt. Mới đầu nàng ta hận Khương Nhiêu, nhưng càng xem càng kinh hãi, chính mình quả thật từng nhiều lần ám chỉ, tạo cơ hội cho lão thái giám sắc quý Lục Đức Toàn kia xuống tay với Khương Nhiêu, loại trừ hậu hoạn, giải mối hận trong lòng.

Nhìn bộ váy phong tình tao nhã của Tường Anh, trên mặt lại lộ vẻ sa sút, Khương Nhiêu lại rụt vào trong ngực Vệ Cẩn, không lên tiếng.

Bởi vì lúc này, quả nhiên vô cùng im ắng, trong lòng Hoàng thượng lại rõ như gương sáng, thủ đoạn của Tường Anh như vậy, chỉ sợ hắn đã sớm nhìn thấu.

Trò hay vừa mới bắt đầu, nàng cũng không hy vọng có người sớm rời sân khấu.

Nô ti... tham kiến bệ hạ.” Nàng ta xoa ngực, dịu dàng cúi đầu.

Mãi đến lúc này, ánh mắt Vệ Cẩn lạnh như trăng sao mới chuyển qua Tường Anh. Hắn chăm chú nhìn một lát, nhưng cũng không cuồng phong mưa bão như trong tưởng tượng.

Tiếng ca của người rất êm tai,” Vệ Cẩn thân nhiên nói một câu, Tường Anh chợt nở nụ cười, hắn lại nói tiếp, “Chỉ là trẫm thích im lặng, về sau đừng làm chuyện như vậy.”

Nhưng càng bình tĩnh như thế, lại đúng là cho thấy, Hoàng thượng căn bản không hề để tâm đến mình, ngay cả tức giận cũng không hề mấy may.

Trong lòng Tường Anh suy sụp, biết tiết mục này mà trôi chảy thì sẽ không còn đường sống.

Nàng ta nhìn về phía Khương Nhiều, nhưng Khương Nhiều không nhìn nàng ta.

Đến tận nước này, sĩ diện chỉ là chuyện nhỏ, truy cứu trách nhiệm là chuyện lớn, nếu Tường Anh không cam tâm, cũng chỉ có thể lui xuống trước, nhưng lại bị Khương Nhiều mở miệng ngắt lời, “Thượng phục cô cô không phải nói có chuyện quan trọng trong người, mới gọi nô ti đi phủ nội vụ lĩnh bạc, bằng không, cũng sẽ không bị người ta bắt nạt...”

Lục Đức Toàn là người láu cá thế nào, vừa nghe thấy đường ra thì vội vàng chỉ mũi nhọn về phía Tường Anh, “Bệ hạ mình giám! Nguyên nhân là vì Tường thượng phục nhiều lần gợi ý, nô tài mới hồ đồ đánh mất lương tâm, làm ra chuyện không bằng súc sinh này! Nể tình nô tài không biết chuyện, bệ hạ khai ân.”

Vệ Cẩn cười lạnh, “Dùng từ không bằng súc sinh này rất hay, hiếm khi thấy người tự hiểu lấy mình. Lục Đức Toàn người dối trên lừa dưới, lạm dụng tư quyền cũng không phải một hai ngày, hoạn thần bất chính cũng nên chính đốn, hôm nay mượn người giết gà dọa khỉ thôi.”

Dứt lời, hắn xoay người sang chỗ khác, lập tức có Vệ Úy từ nội đình đi tới, bịt miệng Lục Đức Toàn lại, kéo xuống.

Quỳnh Ngọc Các bên kia tất nhiên cũng nghe thấy động tĩnh, Hoàng hậu, Liễu Tàn vội vàng chạy tới, Bạch Dung hoa nói là thân mình không khỏe, không lại đây. Nay nàng ta thân kiều thể quý, không ai muốn trêu vào, cứ theo ý nàng ta.

Lúc Hoàng hậu lại đây, chỉ thấy nữ tử áo sam tím đang quỳ, “Nô ti biết nhiều lời cũng vô dụng, chỉ cần bệ hạ có thể nguôi giận, Tường Anh cam nguyện chịu phạt.”

Lại cẩn thận nhìn một cái, đúng là Tường Anh của thượng phục cục.

Con tức giận của Vệ Cẩn hiện giờ cũng tiêu tan hết mấy phần, quan trọng là hắn muốn nhổ cái gốc cây già Lục Đức Toàn này, về phần Tường Anh, vốn không tính trọng phạt.

Cho dù không nể mặt nàng ta thì cũng phải giữ thể diện cho Thượng thư, huống chi thái độ nhận sai của Tường Anh khá tốt, những chuyện này không quá gấp rút, tựa như vương vào bụi cây, rất khó nhận định rõ ràng, liền đơn giản không để ý tới.

Hoàng hậu cũng khuyên nhủ, “Tuy rằng bệ hạ sót ruột, nhưng không nên trách phạt quá nặng, không bằng giao cho thần thiếp xử lý.”

Vệ Cẩn tỏ vẻ đồng ý, lại kéo Khương Nhiêu ra, tuyên bố với mọi người, “Vừa lúc Hoàng hậu ở đây, trẫm muốn thăng Khương Nhiêu lên làm nữ quan thượng nghị ngự tiền, chuyên viết văn hàng ngày cho trẫm.”

Thượng nghị là tứ phẩm, Khương Nhiêu nghe vậy cũng không khỏi kinh ngạc, nhưng suy nghĩ vừa chuyễn, liền dần dần an định lại.

Tối nay không uống phí thời gian, loại trừ Lục Đức Toàn, áp chế Tường Anh, còn có thể một bước lên mây, thật là vui mừng hết ý.

Khương Nhiêu liếc mắt một cái, Hoàng thượng thần thái tự nhiên, tựa như không cần lo lắng suy nghĩ của mình, vẫn cứ cương quyết, không cho người ta nghi ngờ.

Đúng rồi, Vệ Cẩn như vậy mới chính là Cảnh An Vương nàng biết, nay là Chiêu Hòa Đế!

Sắc mặt Hoàng hậu khế biến, “Thăng cấp phá lệ như vậy là trái cung quy, nữ quan điều đi nhận chức khác cần trải qua khảo hạch của Lục thượng.”

Vệ Cẩn thân nhiên nói, “Người hầu hạ trẫm, cứ để trẫm thông qua là được, mấy cái quy chế tuyển chọn rườm rà kia nên linh hoạt chút.”

Hoàng hậu tức khắc liền lộ ý cười, “Bệ hạ nói phải, Khương điển y tài nghệ xuất sắc, có lẽ năng lực không thể nghi ngờ, nhưng chọn lựa nữ quan bên cạnh bệ hạ, nếu như không cẩn thận, thần thiếp thật không thể an tâm, sẽ mau chóng sắp xếp thái y và y bà kiểm tra thân thể Khương điển y một phen, phải bảo đảm không có bệnh gì mới có thể yên lòng giao cho bệ hạ.”

Đờ Khương Nhiêu vẫn còn ngồi xổm bên cạnh đây, không biết là vô tình hay cố ý, Vệ Cẩn vô cùng thân thiết vén tóc nàng lên, “Vậy nghe theo Hoàng hậu, trẫm muốn nhìn thấy nàng ấy ở Hàm Nguyên Điện.”

Không biết trong mắt mọi người, cảnh tượng mập mờ sùng ái như thế lại khiến từng nữ nhân ở đây đau nhói.

Dựa vào xuất thân nữ quan như nàng, quả thật làm người ta không thể tưởng tượng, cũng không có cách nào tưởng tượng.

Nhưng chỉ có Khương Nhiêu cách quá gần mới đọc được đáp án trong đôi mắt u ám kia, Vệ Cẩn đẩy nàng lên tuyết cảnh như thế, cũng chặt đứt đường lui của nàng, về sau, chỉ có thể mặc hắc nặc nắm trong tay.

Đương nhiên, Khương Nhiêu cũng không biết, Vệ Cẩn lúc này vẫn còn cất một phần tâm tư bí ẩn.

Muốn cho mọi người biết được, Hoàng thượng trong lúc lơ đãng sẽ biểu lộ hoàn toàn, nhưng không muốn cho người ta thấy, mặc dù là sớm chiều ở chung, cùng ngủ với nhau, cũng đều như người xa lạ.

Khương Nhiêu vô cùng bình tĩnh, tuy nhìn như rất đắc chí, nhưng tựa như lại hờ hững với danh lợi ân sủng, nàng chân thành cúi đầu, “Nô tì tạ ân điển của Hoàng hậu nương nương.”

Nghiêng người sang một bên, cúi đầu với Vệ Cẩn, trong ngữ khí bất giác mang theo chút nũng nịu, “Tạ ơn bệ hạ.”

Vệ Cẩn có thể hiểu được tâm tư của Hoàng hậu, nhưng nàng hắc nặc càng phải biết, thân là Hoàng hậu, bài học đầu tiên chính là dễ dàng tha thứ cho nữ nhân khác như thế nào.

Ít nhất hiện giờ, Tạ Doanh Nhu thật xứng với địa vị hiện có, mà nói lý ra, lại đủ thùy mị xinh đẹp, luôn khiến hắc nặc nhớ tới khoảng thời gian không màng danh lợi ngày còn trẻ, quý giá đơn thuần như thế.

Cho nên, Vệ Cẩn đối với vị biểu muội của hắc nặc rất tốt, quả thật là có mấy phần thật lòng, nhưng nếu Hoàng hậu ngộ nhận sự lưu luyến nhất thời thành tình yêu, vậy quả nhiên là quá sai lầm.

Chuyện đêm nay, trăm không truy cứu nữa,” Vệ Cẩn rút cuộc cũng quay đầu, lạnh nhạt nói với Tường Anh, “Thay Khương thượng nghị xử lý những chuyện còn lại của ti y, không thể chậm trễ.”

Trong lồng ngực Tường Anh lúc này bao nhiêu phần nộ và thù hận, trên mặt cũng chỉ miễn cưỡng cười vui.

Lại nhìn y phục đẹp đẽ trên người mình, bỗng nhiên cảm thấy có bao nhiêu châm chọc.

Dạ yến, tấn bộ ngự hoa viên, tiếng ca du dương, còn có tấn phong nữ quan. Hết thấy hình như đều rất đúng, nhưng kết cục không nên là thế này...

Nhưng thật hiển nhiên, Khương Nhiêu là người thắng lớn nhất trong toàn bộ hậu cung đêm nay.

Mọi người tản đi rồi, Tường Anh lúc này mới đứng dậy, Khương Nhiều vén tóc, mỉm cười với nàng ta, “Đã sớm nói qua rồi, trăm ngàn đừng quá sơ ý, Tường thượng phục.”

Trở lại ti y, thái độ mọi người đối với nàng có thể nói là long trời lở đất. Thật lòng mà nói, Ngô ti y không muốn mất đi một nhân tài như Khương Nhiều, nhưng dù sao cũng là thăng chức, người đi đến chỗ cao, nàng cũng không thể quấy nhiễu.

Diêu Dao từ ti bảo cách vách sang đây, tặng Khương Nhiều một viên đá ngọc thạch tinh xảo, chỉ nói, “Người khác đều chúc mừng ngươi được thăng chức, ta lại cảm thấy quá đáng tiếc, tay nghề này của ngươi, chỉ sợ sau này không có đất dụng võ.”

Khương Nhiều đeo viên đá ở bên hông, mặt nở nụ cười đáp lại, “Không sao, ta còn có tay nghề khác.”

Thần sắc trên gương mặt đầy toan tính, sáng rực chói mắt.

Diêu Dao cười nhạt, vờ như đắm chìm một cái, “Lời này ngươi cũng dám nói.”

Cô gái này, từ ngày đầu tiên biết nàng, cứ tự phụ, kiêu ngạo như thế. Nhưng chính vì đường hoàng như vậy, lại không thể nào khiến nàng chán ghét.

Nhìn nhau cười, qua một lát lại im lặng, Diêu Dao cúi mặt xuống, có chút buồn bã như mất đi thứ gì đó, ánh mắt dờn xuống, vân vê chiếc khăn mới làm xong, mặt trên thêu cây văn trúc màu xanh nhạt, tươi mát tao nhã.

Chiếc khăn này ta thích lắm, coi như làm vật tạm biệt vậy.” Đầu ngón tay Diêu Dao lượn vòng mấy cái, Khương Nhiều lại cười lấy trờ vờ, “Một hồi ta thêu cho ngươi một cái tốt hơn.”

Diêu Dao nghĩ lại một chút, nhích lại gần hỏi, “Khai ra mau, đây là đưa cho ai?”

Khương Nhiều cũng không tính che giấu, bình thân đáp, “Chính là Phùng Uyên ở phủ nội vụ lần trước, hần nhiều lần giúp đỡ, ta cũng coi như trả hần một cái nhân tình, thanh toán xong xuôi.”

Phùng Uyên...

Trong phút chốc, Diêu Dao thất thần, trả lại chiếc khăn, “Nếu Tường thượng phục lại sai ngươi đi phủ nội vụ, nhất định phải cẩn thận chút, đừng giẫm lên vết xe đổ như chuyện Lục Đức Toàn...”

Xem ra mọi người phía hậu cung đều biết thanh danh của Lục Đức Toàn này, Tường Anh kia sắp xếp như thế, tuyệt đối không chỉ là ngẫu nhiên.

Thấy đến ngày nhậm chức, không biết rốt cuộc có dễ dàng vượt qua cửa ải Hoàng hậu hay không.

Dùng bữa tối xong, Khương Nhiêu vẫn vui đầu chinh sửa lại văn thư của ti y, lần này nàng đi, rất nhiều chuyện đều phải thu xếp cho xong, trước mắt, người thích hợp nhất thay thế mình là Triệu Yên. Ngô ti y biết rõ, nhưng Tưởng thượng phục đã có ý đề bạt Trương Trân Nhi.

Đối với Ngô ti y mà nói, Tưởng thượng phục tuy là người lãnh đạo trực tiếp, không thể ngỗ nghịch, nhưng Khương Nhiêu sau này là thượng nghị tứ phẩm, lại nhận chức ở ngự tiền, phân lượng cũng rất nặng, tình thế khó xử.

Khương Nhiêu được điều đi nhận chức khác, bất quá là ra một chủ ý, người đi trà ngội, không cần giữ phần tâm tư này.

Chỉ chốc lát sau, bên ngoài có cung nhân tiến vào chuyển lời, nói có người tìm Khương điển y.

Ước chừng đoán được là ai, Khương Nhiêu đi ra cửa bên Hoa Chương Cung, chỉ thấy có người cao cao đứng dưới hàng dây leo, đúng là Phùng Uyên.

Tác giả có lời muốn nói: Cấp bậc nữ quan:

- Nhất phẩm: Nữ quan cung lệnh (quản lý việc vặt ở hậu cung, bên cạnh Hoàng thái hậu hoặc Hoàng hậu, giữ thay phượng ấn.)
- Nhị phẩm: Ngự thị (nữ quan bên cạnh Hoàng đế)
- Tam phẩm: Lệnh nhân (nữ quan bên cạnh Hoàng Quý phi, Quý phi)
- Tam phẩm: Huệ nhân, nghi nhân, lương nhân. (nữ quan bên cạnh phi tần tam phẩm trở lên)
- Tứ phẩm: Thượng cung, thượng nghị, thượng phục, thượng tẩm, thượng thực, thượng công (chủ quản Lục thượng)
- Ngũ phẩm: Ti (hai mươi bốn nữ quan chưởng sự, ti y, ti tẩm, ti thiện)
- Lục phẩm: Điển (dưới ti một bậc)
- Thất phẩm: Chưởng (dưới điển một bậc)
- Bát phẩm: Văn sử nữ quan
- Thấp hơn: cung nữ Hoán YCục

Chương 24: Mang thai

Quan phục màu lam tôn thêm vẻ cao ngất của vóc người hần, “Không biết tùy tiện tới trước có đường đột quá không?”

Khương Nhiêu cười nhạt, lấy chiếc khăn đưa qua, “Cuối cùng ta không có nuốt lời.”

Phùng Uyên cũng chưa nhận lấy, chỉ chỉ về phía trước, “Đổi chỗ khác nói chuyện, nơi này hơi bất tiện.”

Hần cười chân thành, mấy ngày nay quen biết nhau, Khương Nhiêu có ấn tượng rất tốt với hần, là người ngay thẳng trong sáng.

Hai người cùng đi với nhau, trong mắt Phùng Uyên vừa vui sướng vừa âm đạm, “Chúc mừng cô cô lên chức ngự tiền, chỉ là sau này sợ rằng... không thường gặp nhau.”

Khương Nhiêu mơ hồ không hiểu được hàm ý trong lời nói của hần, kỳ thật đêm nay đồng ý gặp nhau, cũng là muốn phôi sạch quan hệ hai người hoàn toàn.

Đang ở trước một cung xá hẻo lánh, Khương Nhiêu dừng bước, Phùng Uyên quay đầu lại, chỉ thấy thân ảnh mảnh khảnh của nàng lơ mơ dưới ánh đèn lồng, càng lộ vẻ chinh tề, trong lòng không biết chỗ kia là đâu, có phần chần chừ.

Đa tạ Phùng công công thường ngày giúp đỡ, ta vô cùng cảm kích, sau này nếu có khả năng, ta chắc chắn sẽ báo đáp gấp bội.” Khương Nhiêu hơi cúi đầu, hết sức lễ phép kéo khoảng cách ra.

Mặt mũi Phùng Uyên có chút mơ hồ, chỉ là thân ảnh cao lớn từng bước một đi tới, càng lúc càng gần.

Khương Nhiêu cũng không ra vẻ quá kinh hoàng, chỉ đưa chiếc khăn qua, ngăn giữa hai người.

Phùng Uyên nhận lấy chiếc khăn, đồng thời, hai bàn tay đột nhiên nắm chặt, hoàn toàn bao vây nàng.

Ngay lúc Khương Nhiêu đang phân tâm, cửa điện đang đóng chặt phía sau chợt mở ra, một đôi tay từ phía sau che miệng Khương Nhiêu lại, ra sức kéo vào trong!

Mà gương mặt của Phùng Uyên thoáng chốc bị ngăn cách ở bên ngoài.

Hết thấy đều phát sinh trong nháy mắt, sau đó yên tĩnh.

Trước mắt tôi đen một mảnh, Khương Nhiêu nín thở, cổ găng bình tĩnh trở lại.

Người sau lưng buông lỏng tay ra, nàng sờ soạng trong bóng đêm, yếu ớt gọi Phùng Uyên một tiếng.

Chỉ nghe hai bên tai có giọng cười khẽ, lạnh lạnh the thé, “Phùng công công, nhanh nhanh hành sự thôi, chúng ta còn phải trở về báo cáo kết quả.”

Giọng nói xa lạ này hiển nhiên là từ miệng một thái giám, không phải Phùng Uyên, cũng không phải Lục Đức Toàn.

Hình như có người tới gần, Khương Nhiêu dán mặt vào tường, chậm rãi đứng dậy.

Ánh sáng nhỏ nhoi thấp lên, chiếu vào gương mặt thanh tú của Phùng Uyên, hắc... vẫn luôn ở bên người!

Mà lúc này, Khương Nhiêu đã hoàn toàn hiểu ra.

Chỉ thấy trên mặt Phùng Uyên hiện lên một nụ cười quý dị, căn bản không hề giống hắc trước đây.

Người ra ngoài trước coi chừng, đừng có rút dây động rừng.” Giọng hắc lạnh lùng, ánh mắt cũng lạnh lùng.

Người nọ ném vật gì đó qua, Phùng Uyên vững vàng đón lấy, nắm ở trong tay, “Phùng công công hưởng thụ cho đã, đêm xuân một khắc đáng ngàn vàng.”

Giọng nói kỳ quái kia dần biến mất ở ngoài cửa, Khương Nhiêu nghe thấy mà buồn nôn.

Lại nhìn thứ Phùng Uyên nắm trong tay, là một thứ dài dài làm bằng ngọc màu trắng bạc.

Đừng sợ, chịu đựng một chút là được, ta sẽ không tổn thương cô cô.” Phùng Uyên cười càng tà ác, đã giam nàng trên mặt tường.

Ta nào có sợ, chẳng qua là chỉ sợ chủ tử của ngươi đêm nay phải thất vọng rồi.” Khương Nhiêu không ngừng nhắc nhở trong lòng, nếu sóng to gió lớn lúc trước đều tránh thoát thì sẽ không thể lật thuyền trong mương, càng không thể để hắc vậy bản.

Phùng Uyên dùng một chút, do dự nhắc lần váy của nàng lên, dò xét ở bên trong.

Thứ trong tay người căn bản không có đất dụng võ...” Khương Nhiêu đẩy hắc một cái, tuy lực đạo rất lớn nhưng khó mà dao động, trên mặt vẫn mang ý cười, khiến cho Phùng Uyên nhìn qua, phân tán sự chú ý, “Bởi vì, ta đã sớm không còn là tấm thân xử nữ.”

Phùng Uyên nghe vậy thì thân mình cứng đờ, bàn tay dùng ở bên ngoài quần lót.

Khương Nhiêu không chịu tỏ ra yếu thế, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, “Tên tuổi của ta đã sớm lan ra bên ngoài rồi, Phùng công công, đừng nói người không biết chuyện.” Nàng chợt đưa tay lên, đảo qua gương mặt tuấn tú của Phùng Uyên, “Ta thấy Phùng công công anh tuấn như vậy, cũng không chịu mượn vẻ ngoài để làm tí chuyện một lần, chỉ là...”

Cổ họng Phùng Uyên hơi nghẹn, sắc mặt hơi đỏ ửng, “Chỉ là thế nào?”

Chỉ là không đúng lúc, trước khi ra đây ta đã hẹn với Diêu chương bảo là sau thời gian một chén trà nhỏ sẽ sắp xếp lại các khoản mục, hiện giờ đã qua hồi lâu, chỉ sợ nàng rất nhanh sẽ tìm đến đây, hơn nữa, hình như người không phát giác, ngay từ đầu đã có người đi theo ở phía sau, đó là thủ hạ của ta Triệu chương y.”

Phùng Uyên nhíu mày, hạ người xuống, ánh mắt lại trở nên dịu dàng trong veo, “Tin ta đi, các nàng sẽ không tìm đến đâu.”

Khương Nhiêu nói như vậy, bắt quả là hết sức tri hoãn, kỳ thật lúc này, người nàng bị vây hãm như trong tù, khó có thể thoát thân.

Cả người nàng mềm nhũn, dán mặt lên tường, từ từ nhắm mắt lại, “Muốn làm thì nhanh chút, ngày mai nếu Hoàng thượng không thấy ta, người hẳn là biết hậu quả thế nào.”

Hồi lâu, bốn phía không có động tĩnh gì.

Lúc Khương Nhiêu mở to mắt, Phùng Uyên đã dùng sức ôm lấy nàng, giọng nói cực thấp ghé vào bên tai, “Ta sẽ không tổn thương cô, nhưng bên ngoài có người gác.”

Hơi thở hắt phả ở bên tai, âm ấm ngưa ngứa, Khương Nhiêu nhất thời căng thẳng, không hề lên tiếng. Hai người dán lại gần, Phùng Uyên lại nói, “Ủy khuất cô cô rồi, chúng ta giả vờ chút, có thể tránh được tai mắt.”

Nói xong, Khương Nhiêu liền cảm thấy bàn tay kia giữ lấy vòng eo, khẽ cào, nàng hiểu được dụng ý của Phùng Uyên, vì thế hơi há miệng, lộ ra tiếng hít thở không nhẹ không nặng.

Chỉ chốc lát sau, Phùng Uyên mới dừng lại, nhưng sắc mặt đã đỏ bừng, thở hổn hển...

Thế nhưng chỉ nắm tay nàng, cực lực kiềm chế không hề tiến thêm một bước.

Trong bóng đêm, Khương Nhiêu cũng đột nhiên mở to hai mắt, nghiêng đầu nhìn chằm chằm người bên cạnh.

Cảm giác được ánh mắt khác thường của nàng, Phùng Uyên vội vàng rút tay lại, giọng nói khàn khàn, “Đã mạo phạm rồi...”

Là Hoàng hậu, hay là Thái hậu?” Khương Nhiêu định tâm lại.

Phùng Uyên lắc đầu, “Ta cũng chỉ phụng mệnh làm việc, cô cô chớ làm khó xử.”

Vậy chuyện người buông tha ta, giấy không thể gói được lửa.”

Gương mặt Phùng Uyên hơi ảm hiện, hấn không nói nữa, chỉ nhìn thẳng nàng, vẫn không nhúc nhích.

Kỳ thật, trong lòng Khương Nhiêu cũng không có ý này, mà là mới vừa rồi khi tứ chi tiếp xúc, nàng phát hiện một chuyện còn chấn động hơn.

Người vào cung lúc nào?”

Phùng Uyên sững sốt, không biết sao Khương Nhiêu lại hỏi một chuyện chẳng liên quan gì, “Lúc còn rất nhỏ, không nhớ rõ.”

Ừ... vậy... người biết Tiểu Tú chứ?” Khương Nhiêu hỏi lại.

Thần sắc Phùng Uyên không gọn sóng, hấn lắc lắc đầu.

Chỉ chốc lát sau, ngoài cửa truyền đến tiếng chim khách, Phùng Uyên lúc này mới thổi tắt nến, nhìn nàng một cái rồi bước nhanh rời đi.

Giọng nói hai người ngoài cửa xa dần, giống như mới vừa rồi chỉ là một cơn ác mộng.

Phùng Uyên rút cuộc không xuống tay, nhưng ý đồ của hấn, hiển nhiên là tính toán rất tốt, chỉ sợ việc cố ý tiếp cận từ trước đều là một phần trong kế hoạch của hấn...

Hơn nữa hấn ngẫu nhiên lộ ra sơ sót, không khỏi khiến Khương Nhiêu cẩn thận quan sát, hấn nói dối, bởi vì chỉ có thái giám tịnh thân sau khi trưởng thành mới có thể giữ lại hầu kết, Phùng Uyên thì có.

Hoảng hồn rồi bình tĩnh lại, Khương Nhiêu mới trở về Hoa Chương Cung.

Gió đêm cuốn cánh hoa bay, nàng chỉnh trang y phục lại, nhìn chằm chằm những bông hoa đầu cành, trong lòng tràn ngập kinh ngạc.

Mới vừa rồi lúc cận kề thân thể, nàng cảm nhận được phần cứng rắn dưới hạ thân Phùng Uyên! Đó là phản ứng chỉ có ở nam nhân bình thường.

Giữa đám thái giám trong hậu cung này, thế nhưng lại lẫn nam nhân mà không bị phát hiện...

Lại ngẩng đầu lên, vài con quạ đen bay lướt qua bầu trời đêm, như chiếc lưới lớn bao trùm lên, che giấu từng chuyện dơ bẩn và bí mật trong mỗi góc phòng thành Tử Vĩ này.

--

Toàn Cơ dẫn cung nhân đi xem một gian cung xá ở thiên điện Hàm Nguyên Điện đã thu dọn bài trí thỏa đáng hay chưa, dù Hoàng thượng chưa nói rõ, nhưng nay chuyện xảy ra trong ngự hoa viên vào buổi tối đã sớm truyền khắp hậu cung.

Trong lòng ai nấy đều hiểu được vài phần, hoá ra Hoàng thượng rất xem trọng Khương thượng nghi, chỉ sợ gạo đã nấu thành cơm, nay điều tới ngự tiền chẳng qua chỉ là dễ dàng hành sự thêm thôi.

Bất luận là khinh bỉ thế nào, hay là cực kỳ hâm mộ nàng gặp được cơ hội quý báu ra sao thì việc đặc biệt sủng ái này cũng thế.

Khương thượng nghi mới nhậm chức này là Hoàng thượng tự mình chọn lựa, dụng ý trong đó không cần nói cũng biết.

Toàn Cơ là ngự nữ ở Hàm Nguyên Điện, chuyện nhỏ nhặt như vậy, nàng đã sớm cân nhắc vẹn toàn, ắt sẽ làm Hoàng thượng vừa lòng.

Buổi trưa, Lưu Ly cô cô ở Tử Thần Cung đã tới một lần, nói là Hoàng hậu nương nương thưởng chút vật, Toàn Cơ liền khéo léo từ chối nhận, chỉ nói toàn bộ đều theo sự phân phó của Hoàng thượng, không dám một mình làm chủ.

Sau khi hạ triều, khi Vệ Cẩn dùng bữa, lờ đãng quét mắt một vòng mà vẫn chưa nhìn thấy thân ảnh Khương Nhiêu.

Toàn Cơ vội vàng đưa khăn tới, “Hoàng hậu nương nương nói, chờ kiểm tra thân thể xong sẽ cho Lưu Ly cô cô tự mình đưa Khương thượng nghi lại đây.”

Rồi sau đó nàng cầm đĩa bạc lên, thêm đồ ăn, “Đây là món mới của thượng thực cục, gọi là Như Ý Phù Dung, bệ hạ ném thử xem có hợp khẩu vị hay không.”

Vệ Cẩn không nói gì nữa, hết sức lặng im dùng bữa.

Đang phê tấu chương trong ngự thư phòng, hần thấy Hoàng hậu khoan thai mà đến.

Hần giơ tay ý bảo ngồi xuống, nhưng Hoàng hậu vẫn mặt mày hờn hờ đi tới trước án, “Chuyện vui như thế, bệ hạ lại giấu thần thiếp.”

Vệ Cẩn nâng tầm mắt lên, “Chuyện gì vui? Hoàng hậu cứ nói thẳng.”

Nhưng lại thấy Hoàng hậu vén tay áo cúi người lại gần, hương hải đường thanh nhã lượn quanh chóp mũi, lời nói bật ra lại ngoài dự đoán

mọi người, “Buổi trưa thái y bắt mạch, Khương thượng nghi đã có thai hai tháng. Nếu thần thiếp sớm biết bệ hạ sủng hạnh nàng ấy, sao còn có thể để nàng ở ti y sống vất vả đâu chứ!”

Vệ Cẩn chậm rãi buông tấu chương trong tay ra, lẳng lẳng đặt ở trên bàn. Tất cả nỗi lòng chột sa sẫm lại.

Ngay cả con cũng đều có... Bất luận như thế nào, hẳn đều không thể dự đoán được, tư tình của Khương Nhiều và Vệ Ly lại có thể đến mức này!

Hoàng hậu hơi kinh ngạc, “Bệ hạ đi thăm một chút chứ? Khương thượng nghi hình như nhất thời vui mừng vô cùng, kinh hi quá độ.”

Vệ Cẩn lạnh lùng cong khóe môi, chậm rãi đứng dậy, sải bước về phía trước, “Theo trẫm đi qua.”

Dọc theo đường đi, nhóm cung nhân nhìn thấy sắc mặt Hoàng thượng vẫn hờ hững như thường, chỉ là nếu nhìn kỹ, trong đôi mắt sâu thẳm kia lại ẩn chứa lửa giận.

Hoàng hậu chân thành đi theo, thỉnh thoảng nói đến bệnh trạng của Khương Nhiều, chỉ có thể cảm thấy bước chân Hoàng thượng dần dần nhanh hơn.

Cửa phòng bị đẩy ra từ bên ngoài, Vệ Cẩn ngược sáng từ từ đi tới.

Khương Nhiều vẫn bình tĩnh tựa vào trên giường, không hề chớp mắt nhìn hắn.

Vệ Cẩn trước sau vẫn không nói được lời nào, ánh mắt dừng trên bụng nàng, hắn mở miệng, tràn đầy châm biếm, “Nữ quan tư thông, phải bị tội gì?”

Chương 25: Đảo điên

Ánh mắt kia nặng nề một mảnh, nhìn không ra tâm tình.

Xử tội chết.” Khương Nhiều bình tĩnh trả lời, thái độ như vậy hiển nhiên chọc giận Hoàng thượng.

Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.” Vệ Cẩn hung hăng nắm lấy cảm nạng, dùng sức hất qua một bên, “Lúc trước trẫm không nên giữ người lại.”

Khương Nhiều che mặt, gần từng tiếng, “Nô tì không có thai, là thái y chẩn đoán sai.”

Vệ Cẩn lại khinh thường giật giật khoe môi, “Người thật đúng là tính xấu không đôi, mạnh miệng thật.”

Bên trong yên tĩnh trở lại, lúc Vệ Cẩn quay đầu lại, chỉ thấy Khương Nhiều đã lặng lẽ rời bỏ ngoại sam.

Hắn giận dữ mà cười, “Lại muốn giờ trò cũ sao?”

Khương Nhiều cắn môi không đáp, nhanh chóng lộ ra một cánh tay.

Cánh tay trơn bóng như ngọc chậm rãi đưa ra trước mắt Vệ Cẩn, cái loại mùi thơm tự nhiên của cơ thể mơ hồ phảng phất, ánh mắt dời đi, Vệ Cẩn dần dần nhìn chăm chú.

Hắn nâng tay, đề lên nốt ruồi son đỏ sẫm kia, lại nhìn về phía Khương Nhiều.

Mặc dù bộ hạ chưa hề gặp qua, nhưng cũng có thể nghe thấy, bí thuật cung đình Đại Yến có thể nghiệm trình tiết nữ tử tên là thủ cung sa.”

Vệ Cẩn quả thật có nghe qua thủ cung sa, nhưng bí thuật này đã thất truyền rất lâu, hắn bán tín bán nghi đề lại điểm đỏ kia, vuốt ve xác minh qua lại.

Nếu bộ hạ không tin, có thể mời thái y đến nghiệm chứng.” Khương Nhiều lúc này đã không còn nghĩ nhiều, nếu bỗng dưng gánh chịu tội danh này, chỉ có một đường chết.

Vệ Cẩn tạm dừng một lát, ánh mắt dọc theo bờ vai trần của nàng, bỗng nhiên người tiến lại gần, sắc mặt tàn nhẫn lạnh lùng, hắn tháo đai lưng Khương Nhiều ra.

Khương Nhiều nghẹn họng một chút, khôi phục lại nụ cười quyến rũ động lòng người.

Tay Vệ Cẩn đã dò tìm trong váy, mặc dù chỉ là đụng vào, cũng đủ để khiến nàng khó có thể chịu được.

Sắc mặt Vệ Cẩn theo động tác mà chuyển đổi trong nháy mắt, tầng mây đen kia dần dần tản ra.

Khương Nhiều lùi thân lại, chỉ thấy trên đầu ngón tay của hắn rõ ràng lại có vết máu nhàn nhạt.

Thần kinh nàng vốn căng thẳng chợt buông lỏng, sau đó nàng tiến gần lại, Vệ Cẩn cầm lấy chiếc khăn, như là muốn lau tay.

Khương Nhiều tưởng là mình hoa mắt nhìn lầm, ý cười trên khoe môi bên mặt Vệ Cẩn thoáng chốc biến mất.

Mới vừa rồi, ngón tay rõ ràng còn cảm thấy kia một tầng ngăn cách mềm mại kia.

Nàng thế nhưng vẫn là tấm thân xử nữ.

Nếu bộ hạ còn chưa tin, như vậy hãy để y bà lại đây nghiệm thân nô tì.” Khương Nhiều khoác áo lên, cuộn mình lại, bởi vì đau đớn mà vẫn còn run rẩy.

Không cần... Phương Hoa Các của nàng đã được thu dọn ổn thoả, chờ xử lý xong việc này, trầm sẽ truyền thái y tới cho nàng điều dưỡng thân mình.” Tuy rằng Vệ Cẩn không chế cực tốt, nhưng Khương Nhiều vẫn bén nhạy nhận ra sự biến hóa của hắn.

Mà thật rõ ràng, một nước cờ này, chính mình thắng trước một nước.

Nàng vẫn giữ tư thái điềm đạm đáng thương, không nói được một lời, cực kỳ giống bộ dáng bị oan ức.

Vệ Cẩn chưa bao giờ quần bách như thế, nay lại nhìn gương mặt yêu mị của nàng, tựa như cũng xen mấy phần thanh khiết.

Tóm lại, kết quả này đủ để đảo điên nhận thức của hắn. Đồng thời cũng đủ để thay đổi tâm ý của hắn.

Chuyện này trầm sẽ điều tra rõ, trả cho nàng một cái công đạo.” Hắn tiến lại gần, thay Khương Nhiều khép áo lại, ngữ khí thân nhiên, “Còn có, trầm thu lại lời nói vừa rồi.”

Khương Nhiều mới đầu còn ngang bướng một chút, nhưng cứ ồm ờ, mặc cho hắn làm gì thì làm, trong đầu cũng thờ dài một cái.

Lại nhìn dáng vẻ hiếm khi chuyên chú nghiêm túc của hắn, lại khiến nàng mềm nhũn ra.

Tựa như vừa rồi khi hắn dùng dùng nỗi giận tiến vào, giống như người bị oan ức mới chính là hắn, lại ngẩng đầu liếc mắt một cái, Khương Nhiều đột nhiên cảm thấy, Vệ Cẩn này vẫn là có vài chỗ đáng yêu.

Giữa lúc lặng lẽ nhìn nhau, Vệ Cẩn đúng là khác hẳn ngày xưa, không hề khiêu khích trêu đùa, chẳng qua là khoác y phục lên rất nề nếp.

Một người cao cao tại thượng, tự phụ như hắn...

Khương Nhiều cảm thấy lần oan ức này không hề uổng công, hoàn cảnh hiện giờ, so với lúc mới đến thì tốt hơn rất nhiều.

Nếu có cung nhân ở bên, nhìn thấy cảnh tượng Hoàng thượng “hầu hạ” nữ quan mặc quần áo, không biết sẽ phản ứng như thế nào.

Nhưng Vệ Cẩn vẫn cứ làm rất tự nhiên, giống như chuyện đương nhiên khi hắn để cho người khác hầu hạ. Khương Nhiều ngẩn ngơ một

lát, Hoàng thượng hầu hạ người khác, vẫn là rất có phong cách.

Ý niệm này hiện lên trong đầu, Khương Nhiêu liền cảm thấy mình quả nhiên bị điên rồi, lại tin lão hồ là mèo con.

Tay Vệ Cẩn đã rời khỏi thân thể của nàng, tất cả cảm xúc đều biến mất trong nháy mắt, hẩn hướng ra ngoài điện nói, “Mời Hoàng hậu, thái y lại đây.”

Lại bắt mạch một lần, tất cả thái y trong Thái y viện đều chẩn ra hi mạch, Vệ Cẩn lạnh mặt không nói lời nào, thật lâu sau, một thái y trẻ tuổi chậm rãi ngẩng đầu lên, “Bẩm bệ hạ, vi thần từng nghe nói, có một loại kỳ dược tên là hoàng minh tử, nếu ăn vào mấy ngày thì có thể nhiều loạn mạch tượng, dấu hiệu thai giả hiện ra.”

Hoàng hậu đang ngồi khể động, Vệ Cẩn có chút dăm chiêu, “Trương Tuấn, ngươi cứ nói tiếp.”

Khương Nhiêu lúc này đã vén một góc rèm sa, chỉ là cảm thấy giọng nói của vị thái y kia vô cùng quen thuộc, pha lẫn tiếng Hoàng hậu thỉnh thoảng vang lên.

Chốc lát, sự tinh đại khái đã rõ ràng, một câu “Tra rõ ngự dược phòng và thượng thực cục” của Vệ Cẩn đã tuyên bố chấm dứt.

Bệ hạ, nô tì có một chuyện muốn bẩm báo.” Giọng nói mềm mại trong rèm sa truyền đến, Vệ Cẩn bước tới, mà trong điện, giữa đám thái y lần lượt lui ra, Trương Tuấn đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn về phía trên giường.

Rèm sa được vén lên, dáng người thướt tha của cô gái từ từ hiện ra, gương mặt như trăng sáng, sóng mắt giống như nước mùa thu lưu chuyển.

Bốn mắt nhìn nhau, Trương Tuấn và Khương Nhiêu đều lập tức sững sờ.

Bởi vì thái y Trương Tuấn trước mắt, rõ ràng chính là Thượng thư công tử Trương Tuấn Chi.

Khương Nhiêu vội vàng dời ánh mắt, bởi vì Vệ Cẩn đã phát hiện ra có sự bất thường, may mắn thay, trước cửa điện trống không, Trương Tuấn kia không biết đã rời đi từ lúc nào.

Nếu đây là hiểu lầm, như vậy thần thiếp chắc chắn sẽ tra xét nghiêm ngặt.” Hoàng hậu làm như mệt mỏi, Khương Nhiêu lại chuyển tầm mắt, cầm ống tay áo Vệ Cẩn, “Bẩm bệ hạ, nô tì đột nhiên nghĩ tới, triệu chứng thai giả này đúng là phát hiện trước đại điển.”

Vệ Cẩn ra hiệu cho nàng nói tiếp, Khương Nhiêu liền nói liên tục, âm thanh mềm mại, tựa như dẫn theo ý tứ mê hoặc, vừa nói vừa hồi tưởng, “Ngay tại đêm trước, nô tì cùng Diêu chương bảo của ti bảo đang dùng cơm, đúng là Hoàng hậu nương nương thưởng canh,

hương vị vô cùng tốt, nhưng chưa kịp ăn xong đã phun hết ra...”

Nhân chứng, vật chứng đều ở đây, không thể nghi ngờ hai chữ Hoàng hậu này chính là chỗ mấu chốt.

Khuong Nhiêu có thể kết luận trong lòng, chuyện này căn bản chính là Hoàng hậu mượn cớ để trừ khử mình, chỉ là nàng ta quên một bước, rất tin lời đồn đãi, sẽ không ngờ rằng thân thể mình vẫn còn trong sạch.

Kỳ thật, ngay cả chính Khuong Nhiêu cũng không dám xác định mình còn trong sạch, nhưng thủ cung sa này là bằng chứng.

Hơn nữa, Hoàng hậu hẳn là không dự đoán được, Phùng Uyên dám làm trái ý nàng ta, không có động thủ.

Nhưng nàng cũng biết, Hoàng thượng tuyệt đối không gây khó dễ cho Hoàng hậu, cuối cùng cũng sẽ tìm người chịu tội thay thôi.

Sắc mặt Hoàng hậu nhàn nhạt cứng lại, nhưng rất nhanh đã ra vẻ nghiêm túc nhíu mày, “Có lẽ thuốc này có người mưu tính trước đã lâu, Lục thượng lần này nên kiểm tra một phen.”

Vệ Cẩn gật gật đầu, “Trẫm còn có một chuyện muốn nói cho Hoàng hậu.”

Thần thiếp xin nghe.”

Tấn Khuong thượng nghị làm ngự thị, ban thưởng Phương Hoa Các bên Hàm Nguyên Điện, cùng Toàn Cơ chia nhau xử lý công việc hàng ngày.” Vệ Cẩn đã đứng lên, hình như là thông báo, cũng không tính nghe ý kiến Hoàng hậu.

Ngự thị đường đường là quan nhị phẩm, người hưởng thụ chức quan ngự thị có cung xá của riêng mình, thuộc hạ phân công bốn thị nữ hầu hạ, có dụ lệnh có thể ra vào các cung, đãi ngộ này so với tiểu chủ bình thường còn cao hơn rất nhiều.

Ý nghĩa của việc này, nay trong hậu cung, ngoại trừ Dung Chân cô cô bên người Tịnh Thái hậu, trong nữ quan, Khuong Nhiêu chính là nhân tài kiệt xuất!

Một câu nói này, ngay cả Khuong Nhiêu xưa nay bình tĩnh cũng không khỏi sững sốt một chút, cái chuyện cá chép vượt long môn này... hơi quá nhanh thì phải?

Vệ Cẩn giữ vai nòng, Khuong Nhiêu tất nhiên là theo sát, kiêu my cẩn thận, tư thái kia thật giống như mèo con dính người.

Trong mắt người khác, đây quả nhiên là hồng nhan mê hoặc chủ, nhưng Hoàng thượng quả thật rất hưởng thụ, đây là điều vĩnh viễn khác biệt giữa nam nhân và nữ nhân.

Thần thiếp tuân chỉ, sáng mai sẽ đưa sổ tay quan ấn đến Hàm Nguyên Điện.”

Hoàng hậu khom người hành lễ, nhìn theo hai người rời đi.

Lưu Ly lại đỡ nàng dậy, nàng cũng là lộ ý cười châm chọc, “Đã an bài thoả đáng chưa?”

Lưu Ly cười gật đầu, “Các mẫu vụn của hoàng minh tử được đặt ở thượng thực cục và nhà bếp sau Linh Tê Cung, còn lại, cứ xem các nàng định tội thế nào.”

Người làm tốt lắm, bãi giá hồi cung thôi.” Dưới vẻ đẹp mỹ lệ, Hoàng hậu hoa y mặt ngọc sáng rọi khiếp người, bước lên phượng liễn uyển chuyển mà đi.

--

Không ngoài dự đoán, lúc Khương Nhiều đang ở thư phòng Hàm Nguyên Điện sao chép văn thư thì nhận được tin tức, Toàn Cơ lại đây thờ dài, nói là nữ quan hãm hại nàng đã nhận tội, bả thuốc cũng tìm được, vụ án này rất nhanh sẽ được giải quyết.

Nữ quan nhận tội thay, Khương Nhiều quả thật có quen, đúng là Mẫn Nhi của ti thiện thượng thực cục, chính vì vậy, nàng càng thêm đề phòng Hoàng hậu.

Mẫn Nhi nhiều ngày trước từng có xung đột với Khương Nhiều, mà thái độ của Mẫn Nhi không tốt, tính tình đanh đá, tội danh này ném lên trên đầu nàng ta, thật là tâm phục khẩu phục, không có ai hoài nghi cái đích mà mọi người cùng hướng tới.

Nhưng Khương Nhiều thật không ngờ, Linh Tê Cung cũng chịu liên lụy, nhưng Hoàng thượng cũng không biểu hiện quá nhiều, Liễu Tàn đã đuổi thị nữ lấy nhảm thuốc đi rồi, trừng phạt nhỏ để cảnh cáo lớn.

Ngay cả sinh hoạt hàng ngày của mình Hoàng hậu đều có thể biết tường tận, có thể thấy được cơ sở ngầm trong cung quả thật rất rộng.

Dùng bút một chút, trên mặt Khương Nhiều lộ ra vẻ vui mừng, “Đa tạ cô cô đã báo cho biết, ta đã cởi được oan khuất.”

Toàn Cơ lại cười nhạt chối từ, “Đều là ý của Hoàng thượng, nay chúng ta cùng phụng dưỡng ngự tiền, chức vị giống nhau, gọi thẳng tục danh là được rồi.”

Tác giả có lời muốn nói:

Người tình kiếp trước đến, có muốn ngược hay không ~

Chương 26: Ngăn cản

Mấy ngày nay, công việc hằng ngày ở Hàm Nguyên Điện đã được chỉnh lý, đãi ngộ của nữ quan bậc cao quả nhiên là cách biệt một trời một vực so với khi còn ở thượng phục cục.

Không có mệt mỏi, cũng chẳng dơ bẩn, chuyện gì cũng đều nhã nhặn, chép sách mài mực, thay y phục gấp thức ăn. Hơn nữa, mấy cung nhân bên dưới đều phải xem sắc mặt của mình mà làm việc, tuy quyền lực có hạn, nhưng sức ảnh hưởng ở ngự tiền cũng kéo dài bất tận.

Chỉ có một điểm, cái công việc nhất định phải biết tùy mặt gửi lời này, dù sao gần vua như gần cọp, ngay cả Toàn Cơ có tư lịch như vậy, khi ở trước mặt Hoàng thượng cũng tiếc chữ như vàng. Chỉ nên nói ít thôi, hơn nữa nếu thấy Hoàng thượng dăm chiêu thì phải phỏng đoán thiên tâm, không thể vi phạm.

Khuông Nhiêu mới nhậm chức, dù cho sống ở Hàm Nguyên Điện nhưng nhiều ngày trôi qua mà nàng vẫn không thấy mặt Vệ Cẩn.

Hoàng thượng bận bịu muôn vàn chính sự, thời gian ở hậu cung cũng rất ít, nàng cũng tuyệt đối không cho rằng cái việc tỏ ý “thế nào cũng được” kia sẽ là ân sủng.

Nay là mừng một, trên triều hưu mộc.

Nhưng Vệ Cẩn vẫn theo lệ, sáng sớm, ngoài cửa sổ sắc trời trong xanh, đào yêu liễu mị, nhóm cung nhân đã bó rèm lại, trong điện thoáng chốc mùi hương dạt dào.

Thượng thực cục mang cơm canh lên, Toàn Cơ trầm tĩnh gấp thức ăn, Vệ Cẩn tùy ý dùng mấy miếng rồi đến ngự thư phòng.

Cao Ngôn tiến vào trình sổ con lên, “Thượng cung cục đưa danh sách tú nữ tới, xin Hoàng thượng xem qua.”

Vệ Cẩn không hề giương mắt, dè giọng đáp một tiếng, “Cứ để đó đi.”

Cao Ngôn đặt lên trên bàn, lại nói, “Đây là Khuông ngự thị chép lại, còn có một bản đưa đến chỗ Hoàng hậu.”

Đội hần rời đi, một lát sau, Vệ Cẩn mới đưa mắt chuyển qua quyển sổ tay nạm vàng kia, vuốt ve rồi mở ra.

Nét chữ đập vào mắt, ấn tượng ban đầu của hắn đó là nắn nót, nhưng càng nhìn xuống, khóe miệng dần dần cong lên.

Nhìn xuống dưới, ngay ngắn đẹp đẽ, nhưng nhìn kỹ qua từng cái tên, sẽ phát hiện trong chữ viết luôn mang theo chút lực độ, phóng túng

tự nhiên, hơn nữa lực bút, các loại phong thái đều biểu hiện ý vị trong từng cái tên.

Xem xong quyển sổ, tâm tình của hắn không còn ở đây nữa, thay vào đó là thần thái rạng rỡ của nàng, bộ dáng thanh khiết xinh đẹp kia.

Trong thư phòng, thân ảnh màu đỏ sậm kia đang bận rộn. Sửa sang giá sách lại xong, trên bàn ngăn nắp, Khương Nhiêu ngồi ở trước án, bàn tay trắng nõn chấp bút, chuyên chú vào những quyển trục.

Vệ Cẩn đứng ở ngoài cửa, hơi đẩy ra một chút, nhưng người ở bên trong tựa hồ cũng không phát giác.

Ánh mặt trời vàng nhạt rọi lên gò má nàng, chỉ thấy nàng bỗng nhiên giơ tay chống cằm, hơi nghiêng đầu, tựa như đang suy tư chuyện gì.

Sự mềm mại đáng yêu trong chớp mắt kia, đáng vẻ đơn thuần không có chút kịch cỡm chột khiến hắn khẽ động trong lòng, lại có phần không đành lòng phá hủy cảnh đẹp như vậy.

Sự kinh ngạc trước kia dần dần phai nhạt, Vệ Cẩn hiện giờ càng thêm yêu thích nàng, bởi vì mỗi một lần, cô gái này đều khiến hắn hoàn toàn có nhận thức mới. Tựa như cái khăn che mặt thần bí vén lên từng tầng một, bộ mặt thật vĩnh viễn ở lại phía sau.

Ban đầu, Khương Nhiêu quả thật không có phát hiện, nhưng lúc nàng thoáng nhìn qua, nàng đã biết, nhưng vẫn duy trì tư thái vốn có.

Mãi đến khi Vệ Cẩn đến gần, nàng mới bất giác lộ ra ý cười, mặt mày cũng kinh hoàng luống cuống, đứng dậy nghênh giá, “Không biết bệ hạ đến đây, nô tì thật không còn thể thống gì.”

Vệ Cẩn một thân cẩm bào ánh trắng, mang theo chút vẻ lười nhác, nhưng bởi vì hằng năm huấn luyện trong quân, hắn vẫn duy trì thân thể rắn chắc mạnh mẽ, nhìn qua thì thông dong anh tuấn, vừa không mất đi vẻ nhẹ nhàng, lại đủ cứng rắn kiên cường.

Hắn đỡ lấy, ánh mắt dừng trên gương mặt Khương Nhiêu, mặc dù búi tóc cứng nhắc, quan phục bó chặt cũng không che được vẻ quyền rũ vốn có của nàng, “Danh sách nàng chép lại trẫm đã xem qua.”

Khương Nhiêu hơi cúi người, “Năm năm tuyển một lần, việc này nô tì không dám chậm trễ.”

Vệ Cẩn tạm dừng một lát, “Đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng.”

Khương Nhiêu có chút kinh ngạc, hoàng đế nào mà không ôm ấp nhân ba ngàn, hắn lại nói chỉ tuyển một lần.

Hơn nữa, theo sử ký ghi lại, hậu cung Chiêu Hoà Đế phong phú, mỹ nhân cuộn cuộn không ngừng, là bậc đế vương vô cùng nổi danh.

Chẳng lẽ từ lần trước phá hủy tính toán của Tường Anh ở ngự hoa viên, lịch sử đã lặng lẽ thay đổi?

Không khỏi giương mắt nhìn sang, bốn mắt nhìn nhau, Vệ Cẩm chỉ cho nàng một nụ cười như có như không, “Kéo dài huyết mạch hoàng thất là nhiệm vụ của trẫm, nhưng hậu cung không cần quá nhiều nữ nhân.”

Bệ hạ quyết định là được rồi, không cần giải thích với nô tì.” Khương Nhiêu kính cẩn diu hấn đến bên giường, về mặt Vệ Cẩm khôi phục như lúc ban đầu, hấn liền bỏ đề tài này sang một bên, “Nàng viết chữ rất khéo, xem ra phu tử Yên Tàn Hầu phù mời tới cũng rất giỏi, đồ không ít công phu.”

Những lời này vô cùng tế nhị, như là khen, hoặc như là dò xét.

Khương Nhiêu vốn không nhớ rõ những chuyện trước kia, đơn giản từ từ đi tới trước án, cười đáp, “Lời ấy của bệ hạ sai rồi, sao lại không thấy được là nô tì giỏi, mà lại là phu tử giỏi? Dường nữ trong phủ của ông ấy rất nhiều, chữ viết hiếm ai có thể vượt qua nô tì.”

Vệ Cẩm hơi hất mày, từ từ tiến lại gần, hăng hái nhìn qua, “Khẩu khí nàng thật ra không nhỏ.”

Bệ hạ cứ thử một lần sẽ biết.” Trong giọng nói Khương Nhiêu tràn đầy tự tin, chu sa trên đuôi mắt sáng rỡ kiều diễm, tăng thêm thần thái.

Lời này tuy rằng là cố ý, nhưng nàng nói không ngoa, ngày trước khi ở Khương phủ, Khương gia Đại tiểu thư nàng cảm kỳ thư họa đều là thượng thừa, mặc dù không đến mức đề áp hoa thơm cỏ lạ, nhưng tuyệt đối vô cùng hiếm có.

Chép lại một quyển Nam Tề tiền triều, trẫm chỉ cho nàng nửa canh giờ, nếu có thể làm được thì coi như là nàng không nói khoác.” Vệ Cẩm chỉ chỉ giá sách bên cạnh, Khương Nhiêu ung dung ngồi xuống, “Nô tì có thể viết đúng mà không cần lấy bản gốc ra.”

Nói xong, bàn tay trắng nõn đã cầm bút tuyên lên bắt đầu, trong lòng Vệ Cẩm ít nhiều không tin, nhưng hấn lại rất hứng thú với cô gái trước mắt, lúc từng nét chữ lưu loát hiện lên trên giấy, hấn không khỏi thay đổi cách nhìn.

Lại nhìn gương mặt xinh đẹp động lòng người kia, ẩn chứa vẻ thông minh nhưng láu lỉnh.

Nô tì chưa từng nói dối, đúng không?” Khương Nhiêu đưa qua, Vệ Cẩm đã đọc qua bao nhiêu sách sử, quả thật chữ không tệ.

Hấn đặt xuống cạnh nghiên mực trên bàn, thần sắc tán thưởng, lại thuận miệng điểm mấy bộ sách, ngoại trừ sót một đoạn ở Cốc Lương ra, biểu hiện của Khương Nhiêu làm hấn hết sức vừa lòng.

Một phòng đầy hương mực, hai người tạm thời vứt bỏ thân phận, cứ ngồi đối diện như vậy, chậm rãi mà nói, chỉ chốc lát sau, các loại sách giấy Tuyên Thành đã bày khắp án.

Vệ Cẩn xoa xoa thái dương, khoeo môi lơ đãng cong lên, gương mặt xưa nay lạnh lùng của hắn lại thêm mấy phần dịu dàng, “Trăm hôm nay không phí công đến đây một chuyến, so với việc luận đạo mấy chuyện viển vông với mấy tên nho sĩ kia thì thú vị hơn nhiều. Nhưng mà, nàng thân là nữ quan ngự tiền, dù qua cửa kinh thi và thư kinh này thì nhân lực vẫn còn kém nhiều, trăm nói chuyện này cả buổi, miệng khô cả rồi, nàng nói xem phải như thế nào cho phải?”

Hắn cố ý trầm sắc mặt xuống, nhưng sóng mắt êm dịu một mảnh, giọng nói sang sảng.

Khuong Nhiêu cười một tiếng, hạ thấp người nói, “Vậy để nô ti đi pha trà, bệ hạ chờ một tí, có thể suy nghĩ thêm được chút chuyện gì.”

Nàng đứng dậy, tay phải lại đột nhiên bị người cầm lấy, Khuong Nhiêu quay lại nhìn, đối diện với cặp mắt sâu thẳm kia. Thoáng dùng sức, Vệ Cẩn đã đưa nàng vào trong lòng, giọng nói mê hoặc trầm thấp, “Thật sự là không thú vị gì cả, cách giải khát cho trăm còn có rất nhiều.”

Hơi thở ấm áp của nam tử phả tới, hắn cúi người lại gần, tinh ranh chuẩn bị ngậm lấy đôi môi, đưa vào trong miệng mút nếm.

Khuong Nhiêu buồn bực hừ một cái, mềm nhũn ở trong lòng hắn, mắt hơi sụp xuống, ra vẻ mặc cho vua gặt hái thành quả.

Càng lúc càng thêm sâu, Vệ Cẩn có phần khó nịn, nhìn cả ngày mà ăn không được, quả thật là có chút bực bội, cho nên cứ phát tiết một chút. Bằng không, chỉ sợ cái thân thể nhỏ bé của Khuong Nhiêu này khó có thể chống đỡ.

Ngay lúc hắn muốn cạy hàm răng ra xâm nhập vào, ý muốn công thành đoạt đất, nàng lại quay đầu tránh đi.

Cả người quay lại, ra khỏi lòng hắn, Vệ Cẩn hiển nhiên vẫn chưa thoả mãn, nhìn đôi môi mềm mại kia mà cảm xúc trở nên dịu dàng, tâm tình khó mà phơi phới, mà lâu lắm rồi chưa từng có loại rung động này.

Bệ hạ thích Mông Đình Cam Lộ (*) nhất, nô ti không có nhớ lầm đâu.” Khuong Nhiêu nhạ nhàng lướt qua, Vệ Cẩn bị nàng khiến cho dờ khóc dở cười, một quyền đánh lên vai bông mềm mại, không hề có tác dụng.

(*) Mông Đình Cam Lộ: một trong những loại trà nổi tiếng của Trung Quốc, xuất xứ từ vùng Tứ Xuyên

Đối với thân ảnh thướt tha kia, tâm tư có phần rung động, chỉ sợ dù lúc này có trà ngon cũng không ngọt ngào như tư vị của nàng.

Lại tiến thêm nữa, hơi thở tuyệt mỹ kia đã tan hết, bộ dáng Khuong Nhiêu bung trà cũng rất chân thành, mỗi một cái nhăn mày mỗi một tiếng cười đều là phong tình duyên dáng.

Khiến người ta mơ màng mà bắt đầu, khiến người ta động lại dư vị khi kết thúc, đây mới là bí quyết vĩnh viễn giữ được sự mới mẻ.

Nếu đã mưu kế trong hậu cung, vậy hẳn phải có đường ra, muốn cho Hoàng thượng nhìn thấy nhưng không chiếm được, như vậy mới có khả năng vô hạn.

Bởi vì hai thứ người đời quý trọng nhất, đơn giản chính là thứ đã mất đi và không thể có được, khi biết xuất cung là vô vọng, chính nàng cũng đã bày mưu tính kế thật tốt, nếu cho nàng cơ hội như thế, vậy càng khiến vị trí của mình trong lòng hắn khác những người kia.

Hoàng thượng đã ở thư phòng suốt cả một buổi chiều, Cao Ngôn liếc mắt nhìn sắc trời, mới đẩy cửa mà vào.

Hắn cũng không ngăn đầu, vì thế mới tiến lại gần, “Hôm nay là mừng một, bệ hạ nên sang Tử Thần Cung.”

Mỗi mừng một, mười lăm, để hậu đồng tẩm đã thành quy củ, thượng cung cục cũng không đưa bảng tên xanh lục tới.

Khuong Nhiêu trước sau vẫn thân nhiên, không phập phồng, kéo tay áo ra sức nghiền nát lá trà, không thêm đề ý dù chỉ một chút.

Vệ Cẩn bỏ bút xuống, “Bảo Lưu Sương Các thấp đèn lên, trẫm đi thăm Bạch Tiệp dư.”

Bệ hạ, vừa nãy Hoàng hậu nương nương đã sai cung nhân đưa canh lại đây.” Cao Ngôn khéo léo nhắc nhở.

Vệ Cẩn đứng dậy, Khuong Nhiêu liền tiến lên thay hắn sửa sang lại y quan.

Cúi đầu nhìn đôi tay nhỏ bé cẩn thận bên cạnh mình, Vệ Cẩn nói, “Vậy thì mang đến Lưu Sương Các, để Bạch Tiệp dư cũng ném thù tay nghề của Hoàng hậu.”

Chốc lát, Cao Ngôn rút cuộc cũng đi ra ngoài truyền chỉ.

Theo như cái này thì Hoàng thượng hiển nhiên là có đề tâm chuyện lần trước, hôm nay cố ý không đi đến chỗ Hoàng hậu, đó là âm thầm cảnh cáo nàng ta.

Thoạt nhìn bên ngoài thì như là Bạch Tiệp dư ân sủng nồng hậu, thiên ân chiếu cố, là quang vinh khác biệt rất lớn. Nhưng trên thực tế mũi nhọn lại chia về phía Bạch Tiệp dư, sao có thể thật sự thương tiếc?

Nam nhân nào lại cam lòng để người con gái mình yêu dưới cơn nguy hiểm?

Hành động này rất cao minh, nhưng cũng đủ tàn nhẫn. Khuong Nhiêu vẫn cảm thán, Hoàng thượng quả nhiên là bậc tình, một nước cờ này, chỉ e cả hai bên đều thiệt.

Chương 27: Quân ân

Cuối xuân, thời kỳ tuyển tú cũng đã tới.

Ngoài thành Từ Vi xe ngựa nhộn nhịp, đủ loại lui tới, nữ tử như tiên như hoa, nhan sắc tô điểm cho kinh thành to lớn.

Phàm là nữ quyền trong nhà quan viên thất phẩm trở lên, nữ nhi ruột thịt của nghiệp quan vinh hiển, vừa đến độ tuổi thì đều tham gia tuyển chọn.

Đối lập với cảnh tượng Bích Tiêu Cung lộng lẫy, bách hoa nở rộ tạo nên cảnh tươi sáng, Hàm Nguyên Điện vẫn cứ im ắng như mọi ngày.

Hoàng thượng hình như căn bản không để việc tuyển tú trong lòng, theo danh sách mà phân công hướng dẫn cho các nữ mẫu, kiểm tra tú nữ theo lệ, hẳn trước sau vẫn chưa từng hỏi lấy một câu, toàn bộ đều giao cho Hoàng hậu đi làm.

Hoàng thượng còn chưa hạ triều, Khương Nhiêu đang ở Phương Hoa Các sửa ngự sách, thị nữ Linh Ca bưng chén thuốc vào, nói là thái y đưa thuốc bổ tới.

Ta chưa từng ngã bệnh, có phải đưa nhầm chỗ rồi không?”

Linh Ca gật đầu xác nhận, “Chính là Trương thái y tự mình đưa tới, hiện giờ còn đang chờ ở bên ngoài.”

Trương thái y... Trương Tuấn!

Nghĩ như vậy, Khương Nhiêu không khỏi có chút phiền lòng, từ lần trước vội vàng gặp mặt, hai người chưa có cơ hội gặp lại.

Nếu là trước đây, nàng chắc chắn sẽ cố chấp mà chất vấn hấn đến tận cùng, nhưng hiện giờ, đột nhiên nàng cảm thấy bất quá là chuyện cũ như gió, đã không còn cần thiết nữa.

Bất luận Trương Tuấn này rốt cuộc có phải Trương Tuấn Chi từng là vị hôn phu hay không, nàng cũng không muốn có quan hệ gì nữa.

Vậy để đó đi, thay ta cảm ơn Trương thái y đã quan tâm.”

Linh Ca nhìn chén thuốc nguội dầm, muốn nói lại thôi, đúng lúc này cửa điện vang lên, Khương Nhiêu xoay người lại, không nói gì.

Trương Tuấn một thân trang phục thái y xanh xám, xách hòm thuốc đứng ở ngoài cửa, bộ dáng tuấn dật vẫn như mọi ngày.

Không biết bệnh tình Khương cô cô có chuyển biến gì không, vì thần phụng mệnh Hoàng thượng đến bắt mạch.” Giọng nói thanh nhã vang lên.

Trương Tuấn thật là một túi da tốt (1) tốt, bằng không kiếp trước sao có thể giao thiệp với hai tỷ muội các nàng, mọi việc đều thuận lợi.

(1) túi da: ví với thân thể con người, mang ý mỉa mai

Khương Nhiều kiểm chế lại, không muốn hai người ở chung một chỗ, “VẬY xin cứ tự nhiên.”

Bởi vì không phải là phi tần hậu cung, cũng không cần phải buông rèm treo tâm, Khương Nhiều lộ ra cổ tay nhỏ nhắn, trắng nõn như tuyết.

Linh Ca đứng dậy muốn ra ngoài, lại bị Khương Nhiều gọi trở về, Trương Tuấn rất lễ phép trình lên một toa thuốc, “Còn phải làm phiền Linh Ca cô nương đến được phòng lấy một vị thuốc, ta đã chép lại trên giấy.”

Khương Nhiều thần sắc trấn tĩnh, lẳng lặng nhìn hấn, Trương Tuấn này quả nhiên là có chuẩn bị mà đến.

Khương cô cô còn cảm thấy choáng váng đầu, hoa mắt, nôn khan khó nhịn không?”

Khương Nhiều lắc đầu không nói, ánh mắt Trương Tuấn dừng trên mặt nàng rất lâu, Khương Nhiều đã thu cánh tay lại, “Nếu không có trở ngại gì, xin Trương thái y cứ trở về.”

Con người Trương Tuấn tất lịm, không giống như dò xét Tường Anh trước đó, chỉ lặng lẽ đưa tay qua, đặt một cái vòng ngọc thạch lên trên bàn.

Khương Nhiều chỉ liếc mắt một cái là có thể nhìn ra hoa văn phía trên, bởi vì đó là tín vật đính ước hấn tặng cho mình, là nguồn sáng âm áp duy nhất khi mình triển miên trên giường bệnh, lại không biết đó là uống rượu độc giải khát (2) , hư tình giả ý.

(2) uống rượu độc giải khát: ví với chỉ giải quyết khó khăn trước mắt mà không tính đến hậu quả mai sau

Nàng giống như vô tình mà đưa tay đảo qua, chỉ nghe tiếng vang lạch cạch giòn tan, vòng ngọc kia lăn mấy vòng trên mặt đất.

Trên khuôn mặt bình tĩnh của Trương Tuấn rốt cuộc cũng xuất hiện một vết nứt, hấn ngược mắt chăm chú nhìn cô gái trước mặt, người con gái mà hấn đã từng yêu rất nhiều năm, dường như ở ngay trước mắt.

Lúc trước phụ thân gây áp lực, hấn không thể không từ hôn, bởi vì Đại tiểu thư Khương gia thân thể gầy yếu, ai cũng nói nàng sống

không được lâu, mà Nhị nữ nhi Khương Anh tuy rằng là con thứ, nhưng mẫu thân nàng ta được sủng ái nhất, nếu hai người lấy nhau thì vị trí sẽ vững chắc hơn.

Còn nhớ đêm hôm đó, mình quỳ suốt một đêm ngoài thư phòng của phụ thân, mẫu thân tức giận bệnh không dậy nổi.

Hắn không phải thánh nhân, không thể vứt bỏ con đường làm quan của dòng họ, cuối cùng vẫn thỏa hiệp, lên tìm Khương Anh, làm ra vẻ ghét bỏ Khương Nhiều. Khi từ hôn, Khương Nhiều lại bình tĩnh ngoài dự đoán, thậm chí còn không liếc hắn một cái, chỉ giữ lại cho mình một câu cuối cùng, đó là từ nay về sau, ta và huynh ân đoạn nghĩa tuyệt.

Ân đoạn nghĩa tuyệt...

Không ai biết sau lưng nụ cười gương đó, mình đã khổ sở thế nào, ngày cưới Khương Anh kia, ánh mặt trời rực rỡ cũng mất đi màu sắc.

Khương Nhiều ốm chết, hắn nhiều ngày liên tục không vào triều, ngày đêm cảm chiếc vòng ngọc kia thì mới ngủ được.

Lên trời xuống đất, cuộc đời này, hắn biết, Khương Nhiều cũng không thể tha thứ cho mình, mà chính mình cũng vĩnh viễn không thể yêu thương một ai khác.

Cho đến sau đó, thành thân không bao lâu, Khương Anh liền té ngựa qua đời, hắn lo hậu sự, ngồi lặng trước mộ phần, thậm chí có chút khuây khoả khó nói.

Có lẽ, quả thật là có nhân quả báo ứng, mình đã phụ lòng quá nhiều người, cuối cùng vẫn còn ở lại.

Cho nên hắn mất đi tất cả, vừa tỉnh lại đã nằm ở trong thành Tử Vi Đại Chu triều Chiêu Hoà, biến hóa nhanh chóng, trở thành thái y Trương Tuấn.

Thu hồi suy nghĩ, hắn ngồi xồm xuống nhật từng mảnh vụn, bất luận như thế nào, chỉ cần có thể gặp lại nàng thì đã là xa xỉ, nghĩ đến đây, trong lòng nổi lên một trận vui sướng chưa bao giờ có.

Nàng nhất định chính là Khương Nhiều, bởi vì ánh mắt này không lừa được hắn, hơn nữa nàng vung tay làm vỡ vòng ngọc, chẳng phải là nói rõ trong lòng có hận?

Cho dù là hận, hắn cũng cam tâm tình nguyện. Người mình có tình cảm chân thành nhất, lại đứng ngay trước mặt mình, hơn nữa vẫn xinh đẹp như xưa, vẫn động lòng người như trước. Còn có gì có thể so sánh với cảnh xuân càng thêm động lòng người lúc này đâu?

Khương Nhiều vừa ra tay thì có chút hối hận, kỳ thật bất quá là ghen một hơi mà thôi, vốn cho là nếu có đau xót khắc cốt ghi tâm thì sẽ

có oán hận khắc cốt ghi tâm, nhưng khi hấn đứng ở trước mặt lại không thể dấy lên cơn hận.

Tất cả tình cảm của Trương Tuấn Chi đều chôn cùng khi chết bệnh ở kiếp trước.

Không yêu, cũng sẽ không hận. Hiện giờ, chỉ là người xa lạ không liên quan gì mà thôi.

Nhưng thấy Trương Tuấn cầm chiếc vòng ngọc vỡ nát lên, khóe môi lại lộ ý cười nhợt nhạt.

Vi thần hôm khác lại đến, Khương cô cô hãy bảo trọng thân thể.” Trương Tuấn ngoài miệng cũng không tiếp tục hỏi đến cùng, cầm vòng ngọc đứng dậy rời đi.

Người không cần đến nữa.” Khương Nhiêu bị hấn làm cho mờ mịt không hiểu ra sao, Trương Tuấn lại cúi đầu nói, “Vi thần nhất định sẽ đến nữa, đây là trách nhiệm của vi thần, cáo từ.”

--

Hoàng thượng vừa hạ triều, Khương Nhiêu đã chuẩn bị xong thường phục và khăn, chờ ở trong phòng.

Vệ Cẩn sai bước đi vào, ngồi lên trên giường, Khương Nhiêu liền tiến lên, nhẹ nhàng cời long quan cho hấn, Vệ Cẩn tuy rằng nhắm mắt, nhưng nét mặt xem ra rất là thư thái.

Ngồi ba canh giờ, bả vai thật đau nhức.” Vệ Cẩn cũng không nâng mắt, Khương Nhiêu thì thẳm trong lòng, nhưng động tác vô cùng mềm mại, quỳ ngồi sau lưng hấn bóp vai.

Tốt lắm, lực đạo lớn chút nữa.” Vệ Cẩn hết sức tận hưởng, hơn nữa dường như rất hưởng thụ việc Khương Nhiêu hầu hạ, trái phải nặng nhẹ vừa phải.

Vận động xong, Khương Nhiêu đã mỏi eo đau lưng, nhưng vẫn không thể biểu hiện ra ngoài.

Vệ Cẩn rót cuộc cũng mở mắt ra, sóng mắt dòn dập, đưa tay kéo nàng lại gần chút, một bàn tay cầm cánh tay của nàng, bóp nhẹ vài cái.

Thình thoảng lại còn đưa mắt ra hiệu, Khương Nhiêu lập tức hiểu ý, cười tủm tỉm nói, “Nô tì không dám chịu sự đãi ngộ của bệ hạ.”

Còn mỏi không?” Vệ Cẩn bóp xong cánh tay trái rồi đổi sang cánh tay phải, cách lớp y phục, xúc cảm mềm mại dưới tay như là lên cơn nghiện.

Khương Nhiêu hơi cúi đầu, im lặng hồi lâu mới nói, “Vẫn còn mỏi chút, bệ hạ có thể nặng hơn tí.”

Vệ Cẩm hắng giọng cười một tiếng, nhẹ nhàng buông tay ra, Khương Nhiêu biết tính tình của hắn, người càng muốn cái gì, hắn lại càng không thoả mãn.

Làm Hoàng thượng, chẳng lẽ đều có... đam mê khác biệt như thế?

Toàn Cơ cùng hai tiểu cung nữ tiến vào, bụng hơn mười cuốn tranh cuộn, “Bích Tiêu Cung đưa bức họa tú nữ lại đây, bệ hạ cần xem một chút?”

Khương Nhiêu làm như bịt tai không nghe, vẫn thay hắn cởi bỏ long bào đầu vào đẩy, đem nội sam tới.

Không cần, mấy ngày nữa sẽ điện tuyền, thấy nhiều sẽ sinh chán ghét.”

Dạ.” Toàn Cơ lẳng lặng đáp lại lui ra.

Thay thường phục, Vệ Cẩm đột nhiên quét ánh mắt ở trên người nàng, “Thay quan phục này đi, chốc lát theo trẫm đi một nơi.”

Nô ti là nữ quan ngự tiền của bệ hạ, không dám ăn mặc tùy tiện.”

Người bên cạnh trẫm, tất nhiên phải khiến trẫm nhìn hài lòng mới được.” Vệ Cẩm xưa nay như thế, mọi chuyện không cho bất luận kẻ nào cự tuyệt, Khương Nhiêu cũng không phải là thật sự từ chối, chẳng qua ngoài miệng hay dựa theo quy củ nói một câu.

Chờ Khương Nhiêu thay y phục xong, Vệ Cẩm đang uống trà ngẩng đầu lên, mặc dù chỉ là gạt đầu ra hiệu, nhưng ngạc nhiên trong mắt chợt lóe lên vẫn cứ biểu hiện ra.

Váy dài màu xanh lam, hoa hải đường như ẩn như hiện, áo khoác gấm phủ ngoài trường sam, lay động như gió xuân lướt qua mặt, gọn gàng mà quyến rũ.

Vệ Cẩm lại uống một ngụm, thâm nghĩ ánh mắt chọn nữ nhân và xiêm y của mình quả nhiên rất tốt, bộ y phục này càng tăng thêm vẻ đẹp của Khương Nhiêu.

Vương thượng nghi thấy thế, vẫn cứ nhắc nhở một câu, nói là nữ quan chưa từng có tiền lệ như thế, nhưng Vệ Cẩm hình như căn bản không nghe, lập tức đi ra cửa điện.

Khương Nhiêu nhắm mắt theo đuôi, Vệ Cẩm chỉ cho Cao Ngôn đi theo, cũng không làm lớn chuyện.

Sau một lúc, trong gió chợt có một mùi hương thơm ngát phả tới, cung xá chẳng chịt dần dần mở ra, hương tuyết tựa biển.

Hoá ra là nơi này.” Khương Nhiều nhìn cảnh đẹp trước mắt, tự lẩm bầm, Vệ Cẩn quay đầu nhìn sang, “Nơi này tên là Hải Đường Uyển, đêm đó chỉ có hoa đào, nay hải đường nở rộ, nhưng mà càng đẹp mắt nhỉ?”

Lần trước đánh bậy đánh bạ chạm mặt Vệ Cẩn ở đây, nhưng không hề nhớ rõ đường đi, lúc này nhìn lại dưới ánh mặt trời, càng tăng thêm diễm lệ.

Chưa từng nghĩ, hần thế nhưng cũng còn nhớ.

Nô tì thích nhất hải đường kiều mị, vừa không phô trương, nhưng rực rỡ mùi phần.”

Vệ Cẩn hài lòng nói, “Trẫm biết, cho nên mới dẫn nàng tới đây, nếu không biết thưởng thức thì quả nhiên là không thú vị.”

Khương Nhiều bật thốt lên, “Bệ hạ biết?”

Vệ Cẩn sai bước đến giữa biển hoa, khoanh tay nói, “Trí nhớ trẫm rất tốt, trước đây nàng đã từng nói qua một lần.”

Khương Nhiều đỡ trán, ngày ấy khi đang chép văn trong thư phòng, quả thật có thuận miệng nói qua.

Lại nhìn hải đường trên váy, hợp với một mảnh kiều hoa trước mặt, Khương Nhiều không khỏi có chút lảng lảng, Hoàng thượng đây coi như là thỏa mãn sở thích của mình sao?

Theo trẫm.” Vệ Cẩn không kiên nhẫn thúc giục vài tiếng, Khương Nhiều bước nhỏ đuôi theo.

Người trước mặt đột nhiên dừng lại, Khương Nhiều có chút đâm chiêu, suýt nữa thì đụng vào, lại bị Vệ Cẩn giữ chặt.

Mặt mày hần dẫn ra, tay nâng một đóa hải đường, “Đừng nhúc nhích.”

Khương Nhiều hơi nghiêng mặt, Vệ Cẩn liềm một tay nâng mặt nàng lên, tự nhiên cài lên búi tóc.

Động tác tuy rằng cứng rắn, nhưng rất nhẹ nhàng.

Khương Nhiều vẫn duy trì nụ cười yếu ớt, Vệ Cẩn cứ mãi miết như vậy, giống như là đang thưởng thức.

Hải đường quả thật kiều diễm hơn hoa đào rất nhiều.”

Khương Nhiều vẫn duyên dáng đứng giữa biển hoa, ôn nhu cười với Vệ Cẩn, một nụ cười trong chớp mắt kia như bụi hoa nở rộ phong

tình.

Gió nhẹ lướt qua, đung đưa mép váy, cùng với hải đường trước mắt tựa như hoà làm một thể.

Đẹp không sao tả xiết, hoa không say mà người tự say.

Vệ Cẩn đột nhiên giữ lấy đầu vai nàng, “Trẫm thưởng nàng hoa hải đường nàng thích nhất, nàng nên báo đáp như thế nào?”

Khương Nhiêu bị hấn đột nhiên chuyển đề tài, nhất thời mở to mắt, “Hay là, nô tì cũng ngắt một đóa cho bệ hạ?”

Vệ Cẩn được đấng chân lân đẳng đầu, dứt khoát giữ vòng eo nhỏ nhắn của nàng lại, vòng ra trước người, “Trẫm muốn nàng chủ động làm chuyện tối hôm qua.”

Hắn nói chưa dứt lời, một câu này nhất thời gợi lên chuyện tối hôm qua, bị đè trên án thư bóc lột nửa canh giờ, sự đòi hỏi như vậy thật khiến nàng chịu không nổi, cho tới bây giờ đôi môi vẫn còn chút sưng, eo mỗi lưng đau...

Hai gò má Khương Nhiêu như rặng mây đỏ dày đặc, nàng nâng mắt lên, nhìn Vệ Cẩn một chút, sau đó vô cùng ngoan ngoãn kiễng mũi chân, chậm rãi để sát vào.

Chương 28: Nghi ngờ

Cánh môi ướt át như vậy nhẹ nhàng đảo qua, dừng trên má phải hắn, tựa như chuồn chuồn lướt nước.

Vệ Cẩn thuận thế ngăn cản động tác lui lại của nàng, sau đó vùi thật sâu vào.

Toàn bộ âm thanh phản kháng của Khương Nhiêu đều bị hấn nuốt vào, hiện giờ đang rõ như ban ngày, thanh danh của nàng xem như bại hoại hoàn toàn...

Thật lâu sau, Vệ Cẩn mới hài lòng buông nàng ra, ngón tay vẫn còn lượn vòng trên môi.

Hoàng thượng người đây là nuôi dưỡng nữ quan, hay là độc chiếm vậy...

Khương Nhiêu không ngừng kêu khổ trong lòng, chẳng lẽ mấy vị phi tần hậu cung cũng không thể thỏa mãn dục vọng của hắn sao...

Vì sao bệ hạ cứ ức hiếp nô tì vậy...” Khương Nhiêu cố ý đỏ mặt, ngượng ngùng nói tiếp.

Vệ Cẩn hiện giờ tâm tình khoan khoái, cười lang lang, “Trẫm chính là thích ỨC HIỆP NÀNG ĐẦY, thì sao?”

Khương Nhiêu nghẹn ngào... Cũng không cần trực tiếp như vậy... Thiên uy ở đâu, ở đâu hả?

Nhưng ngoài miệng nàng vẫn vô cùng khôn khéo, “Chỉ cần bệ hạ vui vẻ, tất nhiên là tốt.”

Khương Nhiêu cúi đầu thấp một tác, tựa như then thùng không thôi. Giống như lông chim đang cọ vào quả tim, càng thấy càng vừa lòng, hẳn lại làm cần, ôm nàng đến chỗ thạch đình, lại mây mưa một trận.

Mềm mại trong lòng hắn, Khương Nhiêu vẫn có chút bất an, ban ngày ban mặt như thế...

Nàng yên tâm đi, trẫm đã cho Cao Ngôn canh gác, cho dù là bướm bướm cũng không bay vào được một con.”

--

Phía tây Hải Đường Uyển, đúng là Bích Tiêu Cung nơi tú nữ ở.

Dưới tường đỏ ngói xanh, có thân ảnh hồng nhạt đang từ từ tiến tới.

Chúng ta trở về thôi, nếu có người nhìn thấy, chắc chắn sẽ rước họa vào thân...” Trang Vân Nhược kéo ống tay áo cô gái đi phía trước, ra sức lắc đầu.

An Du lại không thêm để ý, cứ nhìn về phía Hải Đường Uyển, “Đây chính là tin ta tốn rất nhiều tiền mới mua được, Hoàng thượng hiện giờ đang ở bên trong, nếu có thể gặp Hoàng thượng trước, vậy ngày mai tuyển tú có thể không có sơ hở nào.”

Trang Vân Nhược vô cùng không đồng ý với hành động của An Du, nhưng các nàng dù sao cũng ở chung một phòng, trong tú nữ khó mà hợp ý nhau, sau này nếu cả hai có thể vào cung, cùng giúp nhau những chuyện khó mà làm được.

Lần này, khi An Du mua tin hành tung của Hoàng thượng, nàng bị giật dây vài cái, cũng có chút động tâm.

Lúc này lại đến một nơi xa lạ, trong lòng Trang Vân Nhược nổi lên trống lớn.

Trang phụ Trang Tử Thanh là tế tửu của Quốc Tử Giám, Trang gia mấy đời đọc tử thư luận ngữ, nàng là nữ nhi duy nhất trong những người đồng lứa, hai người anh trai đều là biên tu học sĩ ở Hàn Lâm Viện.

Nàng thuở nhỏ đã được dạy dỗ, cực kỳ truyền thống, trong ngoài đều mang phong thái tiểu thư khuê các điển hình.

Phụ thân làm quan có nề nếp, an phận thủ thường, thân là quan viên cao nhất Quốc Tử Giám cũng thanh liêm ngay thẳng, một lòng vì Đại Chu mà chọn lựa nhân tài, vì danh sĩ thanh lưu, danh tiếng vô cùng tốt.

Nhưng xuất thân An Du không hề giống nàng, An gia là một trong tam đại nghiệp quan ở kinh thành, độc quyền việc mua bán muối, muối là mạch máu cho cuộc sống, An gia có thể nói là giàu có một phương, cùng với Khương gia tơ lụa, Hà gia đồng sắt là tam giáp kinh thành, đều là thế gia phú quý do mồ hôi và nước mắt tạo nên.

Mà tổ tiên của Khương gia vốn lâu đời nhất, tục truyền là huyết mạch hoàng thất của Đại Yến tiền triều, nhưng đến triều này đã không thể nào khảo chứng, song vẫn được người đời ngưỡng mộ.

Khương gia chuyện gì cũng tốt, chỉ là không có nữ nhi, tuy rằng nữ nhi không thể làm quan, nhưng có thể đưa vào hậu cung mở ra quan hệ ngoại thích, cuối cùng vẫn là hoàng thân quốc thích.

Cho nên tiểu nữ An Du của An gia này tướng mạo xinh đẹp tuyệt trần, nổi danh khuê phòng, quả nhiên là chiếm thượng phong.

Trang Vân Nhược không hề đi về phía trước, An Du lại kiên quyết kéo nàng lại đây, “Bên kia giống như có người đi qua, là thời điểm lộ mặt...”

Hoàng thượng không ở lại Hải Đường Uyển quá lâu, hắn còn chưa đến mức vì muốn có được nụ cười mỹ nhân mà bỏ bê triều chính. Thấy đáng vẻ say đắm của Khương Nhiều, hắn hết sức hài lòng về Hàm Nguyên Điện trước, đặc chuẩn cho nàng ở lại ngắm cảnh một lát.

Nếu Hoàng thượng có ý, nàng tất nhiên sẽ biết thời biết thế, làm ra vẻ được sủng mà lo.

Mới vừa rồi vì thỏa mãn tâm lý đại nam tử của hắn, nàng không thể không phối hợp làm ra vẻ then thùng.

Nhưng Vệ Cẩn xưa nay mãnh liệt tự phụ còn cố tình ăn sạch, đây chẳng lẽ là bản tính của nam nhân sao?

Khương Nhiều bất đắc dĩ cười một tiếng, tùy ý đi dạo một hồi, nghỉ ngơi ở cái đình nhỏ phía tây, ai ngờ vừa quay đầu thì bắt gặp hai vị tú nữ đang đi tới.

An Du thấy Khương Nhiều, nghĩ đến chuyện vừa rồi Hoàng thượng ở đây, nàng ta không khỏi có chút thất vọng, lại nhìn Khương Nhiều không mặc cung trang, tuổi còn nhỏ, sẽ không là phi tần, cũng không phải phục sức cung nữ, vì thế mới nghĩ rằng nàng cũng là tú nữ được tuyển chọn.

Mà lúc này, trên mặt Khương Nhiều còn có chút đỏ hồng, thật là quyến rũ.

Hoá ra đã có người nhanh chân đến trước.” An Du lặng lẽ đi tới, ngồi đối diện với nàng, một đôi mắt phượng dừng trên đoá hải đường trên tóc nàng.

Dung mạo như vậy, so với những tú nữ nàng ta gặp bên ngoài thì phải nói là xuất sắc, An Du và Trang Vân Nhược đồng thời suy tính trong lòng.

Khuong Nhiêu còn đang thành thoi ngồi quạt, có lẽ hai tiểu tú nữ này có không ít can đảm, mới tiến cung mà cũng biết thu mua tin tức, hậu cung này của Vệ Cẩn về sau hẳn là náo nhiệt.

Một bộ thần thái xem kịch vui, An Du thấy thế thì âm ức, “Người là nữ nhi nhà ai, sao lại không coi ai ra gì như vậy?”

Khuong Nhiêu lúc này mới đứng dậy, hơi khom người, “Nếu các người có thể thuận lợi trúng tuyển, sau này chúng ta sẽ còn cơ hội gặp mặt.”

Trang Vân Nhược cũng giật mình với lời nói này của nàng, “Cô nương tuy rằng dung mạo xuất chúng, nhưng khẩu khí lớn như thế, điện tuyển ngày nào chưa tiến hành thì tất cả đều có thể thay đổi.”

Khuong Nhiêu lúc này mới dời ánh mắt sang người Trang Vân Nhược, tuy rằng cô gái này không xinh đẹp như An Du, nhưng lại như nước như trăng, cả người lộ ra phong thái của người trí thức, vô cùng thanh lịch, nói chuyện cũng có chừng mực.

Nếu đúng là như thế, vậy xác suất trúng tuyển của tiểu thư Trang gia cũng nhiều hơn một chút.

An Du đi ra phía trước ngăn trước mặt nàng, “Người còn chưa trả lời, tin tức này là ai bán cho người?”

Khuong Nhiêu lách người tránh nàng ta, mỉm cười quay đầu nhìn lại, “Là Hoàng thượng.”

Dứt lời, hai người kia đều đứng tại chỗ, khó có thể tin.

Nàng ta thật sự là người si nói mộng... Ta cũng muốn đi hỏi Linh Ca cô cô một chút, xem nàng ta thế mà còn bán cho người khác...” Giọng nói căm giận bất bình của An Du từ phía sau truyền đến.

Khuong Nhiêu nhú mày, hoá ra là Linh Ca, thị nữ như vậy nhất định không thể giữ lại.

Trang Vân Nhược lộ vẻ buồn rầu, “Nàng ta hình như cũng không trở về Bích Tiêu Cung.”

An Du khinh thường nói, “Ngay cả thân phận và tên cũng không dám báo, rõ ràng là đi cửa sau, cũng khó trách mấy ngày qua cũng chưa

gặp qua nàng ta!”

Đừng có nói bậy nói bạ, vẫn là mau trở về thôi.” An Du vẫn chưa từ bỏ ý định, cuối cùng bị Trang Vân Nhược mạnh mẽ kéo trở về.

Trong Bích Tiêu Cung trăm hoa đua nở, Trang Vân Nhược là một người có đầu óc, thừa dịp chạng vạng lúc huấn luyện xong thì đi mấy vòng quanh các cung xá, nhưng cũng chưa tìm ra vị tú nữ gặp buổi chiều, không khỏi sinh ra dự cảm xấu.

Trong đợt tú nữ này, luận về thân thế thì đại nữ nhi của Trần quốc tướng quân Thịnh Nhiễm Thịnh Chân là cao nhất, bởi vì Thịnh tướng quân có công hộ giá, trợ giúp Hoàng thượng đăng cơ, cho nên thăng làm tướng quân nhất phẩm, một mình dẫn đầu.

Nhưng Thịnh Chân này hình như không có dã tâm gì, xử sự hoà nhã, ít nói kiêu lời, không mấy sắc sảo, đối lập với xuất thân hách hác của mình.

Những người còn lại xuất thân đều như mẩu đóm trên mình con báo, dung mạo tài nghệ mỗi người mỗi vẻ, nếu hôm nay không gặp cô gái chưa biết tên kia, An Du kia dung mạo thượng thừa, nếu không có sai lầm gì thì chuyện trúng tuyển có thể dự đoán được.

Trang cô nương sao lại một mình tới đây?”

Trang Vân Nhược nghe vậy thì ngoảnh đầu lại, chỉ thấy dưới bóng trăng liễu rủ, một cô gái thong thả bước tới.

Dáng người yếu điệu của nàng ta tựa như gió thổi qua có thể bẻ gãy, trên gương mặt trái xoan là đôi mắt như nước hồ mùa thu, nhìn lướt qua như đang ngậm một tảng hơi nước, khiến người ta vô cùng thương xót.

Luận về diện mạo thì không tính là tuyệt sắc, nhưng chỉ với vẻ thướt tha mỏng manh động lòng người thì ngay cả con gái cũng sẽ không tự chủ được mà bị hấp dẫn ánh mắt.

Chẳng qua là tùy ý đi dạo, Trần cô nương cũng chưa ngủ đầy thôi.”

Trần Như Ý, cháu gái của thự thừa Quang Lộc Tự (*) thất phẩm Trần Quang, cùng với Trang Tử Thanh tứ phẩm tất nhiên là không ai sánh bằng.

(*) Quang Lộc Tự: nơi lo việc ăn uống cho vua

Sớm đi ngủ thôi, sau này dù sao cũng gặp.” Trần Như Ý đi thẳng vào tầm điện, sương mù trong con ngươi như nước mơ hồ tan đi, nàng ta đẩy cửa sổ ra, ánh trăng đêm đó vô cùng sáng tỏ.

Thành Tử Vi, cuối cùng cũng gặp lại.

Hôm sau, khi An Du đến chỗ quân sự cô cô của Bích Tiêu Cung tìm hiểu thì chỉ nhận được tin Linh Ca đã không còn nhậm chức ở Hàm Nguyên Điện, nhất thời không rõ chuyện gì, chỉ mơ hồ nghe nói là bị Khương cô cô ngự tiền của Hoàng thượng đuổi đi.

Khương Nhiều này, phàm là tú nữ có chút đề ý thì trước khi vào cung cũng đã biết được từ chỗ nhũ mẫu, tuy rằng nay Hoàng thượng chỉ có ba vị phi tần, nhưng Khương ngự thị này có vị trí rất cao trong lòng Hoàng thượng, cũng không phải vô duyên vô cớ, là chuyện bí mật được ngầm hiểu trong chốn hậu cung.

Từ các nguồn tin tức, có thể biết được Khương Nhiều này bằng dung mạo quyến rũ của mình, từ phi tần tuần táng của Tiên đế mà thăng tới chức nữ quan ngự tiền, hơn nữa hình như còn có quan hệ mập mờ với Lăng Bình Vương.

Nói tóm lại, trong tất cả các phiên bản, cô gái này đều là nhân vật cực kỳ thủ đoạn, không hề đơn giản.

Cho dù nói là nịnh hót mê hoặc chủ cũng không thỏa đáng, bởi vì đương kim Thánh thượng cũng không đắm chìm trong mỹ sắc, là bậc đế vương tâm chí mạnh mẽ, cho nên Khương Nhiều này cũng không dấy lên ngọn sóng nào.

Toàn bộ tú nữ tề tụ ở chính điện nghe dạy bảo, Vương thượng nghi đích thân chỉ bảo, tất cả mọi người không dám chậm trễ.

Mấy người Thịnh Chân, An Du, Trang Vân Nhược đứng ở hàng đầu, cẩn thận ghi nhớ toàn bộ quy củ điện tuyến ngày mai.

Liên quan đến phân vị và tiền đồ phía trước, làm sao để lưu lại ấn tượng cho Hoàng thượng, mỗi người đều có cách của riêng mình, nhưng duy nhất phải hiểu, Thái hậu, Hoàng hậu có mặt ở đây không thích nhất là nữ tử nói năng tùy tiện, thậm trọng từ lời nói đến hành động mới là mấu chốt.

Dạy bảo gần xong, thượng thực cục đã mang bữa tối đến, nhưng vào lúc này lại nghe ngoài Bích Tiêu Cung có người tới thông báo, nói là Khương ngự thị bên người Hoàng thượng đến đây.

Bản thân ba chữ Khương ngự thị đã vô cùng thần bí mà kiêu diễm, mấy ngày nay, nhân vật mà cái tên nhóm tú nữ thấy nhiều biết rộng lại không thấy người đâu.

Lúc này mọi người vẫn duy trì tư thái đoan trang, nhưng đều hướng ánh mắt về phía cửa điện.

Tuy rằng là cuối xuân, nhưng sáng nay lại có mưa phùn, mưa lất phất bên ngoài mênh mông một mảnh.

Đi vào cửa điện đầu tiên là một dáng người thướt tha váy đỏ, làn váy kéo dài.

Lại nhìn lên trên, thất lung màu đen, bên hông không có phổi sức gì nhưng lại lộ về mềm mại đáng yêu không sao diễn tả được.

Mà gương mặt hé ra trong bộ quan phục tí mi kia, trắng nõn tinh tế, khiến người ta liếc mắt một cái liền không dời ánh mắt được, mà cái vẻ quyến rũ này còn mang theo một chút non nớt, mỗi một cái nhăn mày mỗi một nụ cười đều phong lưu.

Ai cũng không thể tưởng được, Khương ngự thị tiếng tăm lừng lẫy vẫn còn nhỏ tuổi như thế, thậm chí còn có nét trẻ hơn tú nữ trong điện.

Hoàng thượng đã duyệt bài thi xong, đặc biệt phái ta đến trả lại, nói là đưa cho nhóm tú nữ coi.” Giọng nói Khương Nhiều không lớn, chỉ nói với Vương thượng nghị, tựa như không có bao nhiêu hứng thú dư thừa với nhóm tú nữ này.

Làm phiền Khương cô cô, còn có gì phân phó không?” Vương thượng nghị lễ độ cung kính.

Khương Nhiều cười nhạt, “Đều là ý bề hạ, ta còn có việc trong người, không tiện quấy rầy.”

Nụ cười kia như hoa cỏ tháng tư, đào qua chừ vị tú nữ, sau đó nàng xoay người lại, lập tức ra khỏi điện, đúng là không hề nán lại dù chỉ một lát.

Nhưng vào lúc này, An Du và Trang Vân Nhược đã ngăn người, bình tĩnh đứng tại chỗ, nhìn nhau nói không nên lời.

Hình như chúng ta... đã phạm sai lầm rồi.” An Du thì thầm nói nhỏ.

Khương Nhiều vừa bước chân ra cửa điện, lại bị người gọi lại, vừa quay đầu, không phải là tú nữ gặp ở Hải Đường Uyển hôm qua sao?

An Du vô cùng lễ nghi mà cúi đầu, rồi sau đó lặng lẽ dâng lên đề khâu ngọc bích, “Hôm qua đã mạo phạm, mong Khương cô cô bao dung, không để bụng sự bất kính này.”

Khương Nhiều hứng thú nhìn về mặt biển ảo của nàng ta, cũng không nhận lấy, “Ta cũng không nhớ chúng ta đã gặp qua, mong An cô nương sau này sẽ được thiên ân quan tâm, cầu gì có vậy.”

Dứt lời, nàng cất bước đi ngay, An Du ngượng ngùng thu đề khâu lại, trong lòng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Khương Nhiều vừa xoay người lại, dư quang khóe mắt lại liếc thấy một thân ảnh nhợt nhạt, cho dù liếc mắt một cái cũng sẽ khiến nàng khoá tầm mắt lại.

Bóng người quen thuộc kia nhanh chóng rời đi.

Trịnh Thu?” Khương Nhiêu khó có thể tin gọi một tiếng, An Du nhìn lại theo hướng của nàng, lên tiếng, “Cô cô nhận sai rồi, nàng ta là Trần Như Ý.”

Bỏ qua suy nghĩ, Khương Nhiêu cười thầm một tiếng, tuy rằng bộ dạng kia vô cùng giống, nhưng Trịnh Thu sao có thể ở trong nhóm tú nữ chứ?

Ngày đó nàng ta bị trục xuất ra khỏi cung, kết cục đã định.

Khi An Du trở về tắm điện thì đã thấy có người cầm ô giấy đứng dưới tầng cây, có chút mê mẩn nhìn ra ngoài cửa điện.

Trần cô nương thật hung trí, cẩn thận kéo bị phong hàn.” Nàng ta luôn có một loại cảm giác nói không nên lời với Trần Như Ý, tóm lại tư thái mỏng manh như thế lại khiến nàng ta rất không vừa mắt.

Huống hồ xuất thân không cao, khó có thể trúng tuyển.

Trần Như Ý rũ mắt, chậm rãi đứng dậy, bước về phía tắm điện của mình, để lại một mình An Du bề mặt đứng đó.

--

Vu Đào cầm ô giúp nàng suốt đường đi, sương mù mưa phùn phủ vào mặt, vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái.

Đưa quyền trục xong, hôm qua Hoàng thượng chọn hai cuộn vải Nguyễn Yên tiến cống cho Hàm Yên may váy xuân, tiện thể tặng cho Liễu Tàn sắm thêm một bộ, ti y đã làm xong, Khương Nhiêu còn phải tự mình đi Linh Tế Cung một chuyến.

Vừa hay, Bạch Tiệp dư đang tản bộ trên cầu đá ở ngự hoa viên, Liễu Tàn cũng dẫn theo Hàm Yên đi ngắm cảnh, cùng chạm mặt nhau trên đường.

Bạch Tiệp dư liếc mắt một cái đã nhìn thấy tặng phẩm, vỗ về bụng không nói gì, nhưng có thể nhìn ra chất liệu vải kia vô cùng tốt, xanh biếc tươi mát động lòng người.

Bạch Tiệp dư đi lướt qua, cười nói, “Vải này đẹp thật, cảm giác mềm mại, vô cùng thích hợp cho phụ nữ mang thai.”

Liễu Tàn kéo Hàm Yên, Bạch thị trước mắt khí thế bức người, nàng cũng không muốn kiếm chuyện, dù sao nay Bạch thị được Hoàng thượng buông thả, lỡ có tranh chấp, động thai khí, nàng cũng không chịu nổi trách nhiệm.

Nếu không chê thì ta tặng cho muội muội, dù sao ta cũng mặc không đẹp được như vậy, thật ra muội muội mới thích hợp.” Liễu Tàn rất

rộng lượng, làm theo ý nguyện của Bạch Tiệp dư.

Khương Nhiêu thấy hai người một lạnh một nóng, một nhu nhược một cứng rắn, đơn giản không lên tiếng.

Sau đó, thị nữ A Ngô của Bạch Tiệp dư hải lòng ôm xiêm y rời đi, Liễu Tần dịu dàng nắm tay Hàm Yên, cho Khương Nhiêu mang xiêm y của Công chúa về Linh Tế Cung, ai nấy đều giải tán.

Trên đường trở về, Vu Đào mang vẻ mặt nghi hoặc, “Liễu Tần này địa vị cao, còn có đệ cơ bên cạnh, tại sao lại dễ dàng để cho Bạch Tiệp dư trèo lên đầu mình như thế?”

Khương Nhiêu nhìn những giọt nước từ trên mái hiên chảy xuống, nhẹ nhàng nói, “Rốt cuộc là ai chiếm được thượng phong còn chưa biết.”

Quả nhiên đến tối, Hoàng thượng đến Lưu Sương Các thăm Bạch thị một hồi, liền truyền tin ra, Hoàng thượng vốn định ngủ lại nhưng chỉ dùng xong bữa tối rồi trở về.

Bạch Tiệp dư bị lạnh nhạt là không ngoài dự kiến, nàng ta ngoài mặt chiếm hết tiên cơ, nhưng thật ra lại không hiểu tâm tư Vệ Cẩn như Liễu thị. Nàng ta ra vẻ được sủng ái trắng trợn như thế, lấy long tự mà kiêu ngạo, cũng không để ý đã phạm vào cấm kỵ của Hoàng thượng.

Nói cho cùng, vẫn là Liễu Tần hiểu chuyện nhất.

Trăng lên cao, khi Khương Nhiêu ra khỏi ngự thư phòng thì thấy Vu Đào đang ở cùng một tên thái giám áo lam ở sau điện.

Nàng mới đầu cũng không để ý, hơi duỗi người vòng eo đi ngang qua.

Ai ngờ không đi được hai bước, nàng lại nhìn thấy thân ảnh bên cạnh giếng nước vô cùng quen thuộc.

Dừng bước lại, vừa lúc người nọ cũng quay đầu nhìn sang đây. Khuôn mặt trắng nõn thanh tú, nét mặt tươi cười rạng rỡ.

Phùng Uyên rất lễ phép chấp tay hành lễ, “Tại hạ Phùng Uyên bái kiến Khương cô cô.”

Lời nói như gió thoảng mây bay, giống như thủ đoạn dơ bẩn này chưa bao giờ phát sinh.

Khương Nhiêu cũng cười khách khí, “Nhanh lên, đừng chậm trễ thời giờ.”

Nếu đã diễn trò, như vậy ai cũng đừng lộ ra chân tướng trước, nếu không, nàng sẽ không khinh địch mà dễ dàng bỏ qua như vậy.

Trở lại tẩm điện, nàng hỏi Vu Đào mới biết được, Phùng Uyên là thái giám chương sự nhị đẳng mới được điều đến điện thờ phụ, phụ giúp Cao Ngôn làm mấy chuyện thường vụ hàng ngày.

Khuong Nhiêu trở lại xoa nước ấm, trong đầu đột nhiên nhoáng lên một cái, thân ảnh cực kỳ giống Trịnh Thu ban ngày lại thoáng hiện, nàng không khỏi ngừng lại.

Nếu Phùng Uyên có thể lẫn vào trong đám thái giám mà không bị phát hiện, còn có thể thay hình đổi dạng nhậm chức ở Hàm Nguyên Điện. Như vậy, Trịnh Thu bị trục xuất ra khỏi cung thay đổi thân phận vào cung lẫn nữa thì có khó gì?

Huống chi phần lớn những người cũ đều đã thay đổi, người quen biết nàng ta vô cùng ít.

Thự thừa Quang Lộc Tự chi là một tiểu quan, hơn nữa lại là cháu gái, nếu muốn làm giả thân phận hộ tịch như vậy thì không làm khó được Yên Tần Hầu phu nhân!

Ngoài cửa sổ mưa gió không ngừng, giống như cục diện hậu cung hiện giờ, một khắc cũng không thể sống yên ổn.

Chương 29: Liên thủ

Ngày đó tuyển tú, Khuong Nhiêu hầu hạ Hoàng thượng thay y phục, lúc buộc xong đai ngọc long vân, Vệ Cẩn tùy ý mở miệng, “Hôm nay tuyển tú, nàng không cần đi theo, cứ ở lại Hàm Nguyên Điện.”

Nô ti còn chưa thấy tuyển tú bao giờ, thật sự là muốn mở mang tầm mắt.” Khuong Nhiêu hơi thất vọng, Vệ Cẩn lại đột nhiên xoay người, trong lòng có chút phiền muộn, đối mặt với nàng mà nói, “Có chuyện gì hay đâu, chẳng thú vị gì cả. Nàng cứ yên tâm làm tốt việc của mình là được rồi!”

Trong giọng nói kia thể nhưng có chút tức giận.

Khuong Nhiêu vội vàng khom người hành lễ, “Nô ti mặc cho bệ hạ an bài là được.”

Ánh mắt dừng trên đỉnh đầu hồi lâu mới thu trở về.

Khuong Nhiêu nhìn thân ảnh Vệ Cẩn bước nhanh rời đi, không rõ hắn vô cớ bốc hỏa là vì lý do gì, mỹ nhân tuyển tú, hậu cung phong phú, đây phải là ngày tốt của Hoàng thượng mới phải.

Chiêu Hoà Đế trong sử sách mỹ danh vang dội, Khương Nhiều âm thầm cười nhạo, mình quả nhiên là đa tâm, Hoàng thượng lúc này gió xuân phơi phới cũng không biết chừng!

Tâm tư Hoàng thượng, thật sự là khó có thể nắm lấy.

Tuyển tú ở Bích Tiêu Cung khí thế hùng hục, Hàm Nguyên Điện cũng nghênh đón vị khách không mời mà đến.

Trương Tuấn tự mình bung chén thuốc đưa tới, Khương Nhiều đã mặc kệ hành vi cố chấp đưa thuốc của hắn, bởi vì nàng sớm hiểu được, trong lòng không yêu, bất quá đều là người xa lạ thôi, ngay cả tức giận cũng không đáng.

Nhưng Trương Tuấn chẳng may nhận thấy, vẫn đều đặn đến kê đơn, bắt mạch, sắc thuốc.

Không biết Trương thái y có rảnh không, theo ta đi một nơi?” Đây là lần đầu tiên Khương Nhiều mở miệng nói chuyện trong mấy ngày qua, Trương Tuấn vui vẻ đáp ứng.

Khương Nhiều bước chân rất nhanh, Trương Tuấn chỉ có thể một đường đi theo phía sau, nhưng chi thể này đã cảm thấy mỹ mãn.

Chỉ chốc lát sau, Hoa Chương Cung ở ngay trước mắt, “Người chờ một chút, ta đi gặp cố nhân.”

Trương Tuấn chờ ở chỗ cũ, ánh mắt trước sau vẫn đuổi theo thân ảnh yếu điệu của nàng, trong tay còn nắm chặt vòng ngọc kia.

Nhưng qua hồi lâu vẫn không thấy Khương Nhiều đi ra, ngay lúc lo lắng, lại thấy có người chậm rãi ra khỏi cửa điện.

Một cô gái quan phục đỏ son bước ra, vừa lúc gió nổi lên lay động ngọn cây, Trương Tuấn đứng đối diện với Tường Anh.

Hắn đột nhiên buông tay, vòng ngọc lẳng lặng rơi trên cỏ.

Tường Anh trước hết ngây ngẩn cả người, sau đó vẻ mặt thất kinh, nàng ta đi nhanh ra phía trước vài bước, sau đó chợt dừng bước, run giọng kêu, “Người là... Trương Tuấn Chi?”

--

Điện tuyển diễn ra cả ngày, mãi đến khi hoàng hôn buông xuống, Hoàng thượng mới mệt mỏi trở về điện.

Khương Nhiều đang thêm phần sáp vào trong lư hương, chỉ thấy Toàn Cơ ở sau người mang danh sách tấn phong tiến vào, đặt lên trên bàn.

Không tự chủ mà dờn ánh mắt qua, không biết vì sao lại mơ hồ có chút ngọt ngào pha lẫn trong đó, nhưng nàng vẫn che giấu rất tốt, quy củ hầu hạ Hoàng thượng thay y phục lau mặt.

Chỉ chốc lát sau, Hoàng hậu khoan thai bước vào.

Dáng vẻ nàng vẫn trang nhã, không nhìn ra chút thái độ mệt mỏi, sóng mắt đảo qua Khương Nhiêu đang đứng hầu hạ bên cạnh, thản nhiên nói, “Hoàng thượng cho gọi thần thiếp đến là đã xác định được phân vị?”

Vệ Cẩn quay đầu nói với Khương Nhiêu, “Nàng lui xuống trước đi, trẫm có chuyện cần trao đổi với Hoàng hậu.”

Ánh mắt u ám, nhìn không ra cảm xúc, Khương Nhiêu cung kính khép cửa điện lại, lui ra sườn điện, cách một bức tường đá khắc hoa.

Hoàng hậu cẩn thận phát hiện trong ánh mắt Hoàng thượng có chút khác thường, ban ngày tuyển tú, Hoàng thượng hình như cũng chẳng để tâm, cuối cùng tú nữ trúng tuyển đều là những cô gái có xuất thân địa vị có lợi cho triều đình, có mấy tú nữ mỹ mạo xinh đẹp cũng không trúng tuyển, thật ngoài dự đoán.

Nhưng trong sự kinh ngạc còn có hơi mừng thầm, Hoàng thượng không đắm chìm trong mỹ sắc, nàng thân là Hoàng hậu, dưới đáy lòng tất nhiên là trấn an phần nào.

Nụ cười dịu dàng nở rộ trên khuôn mặt, “Biểu ca mệt sao?”

Khi không có người, nàng vẫn luôn xưng hô như vậy, Vệ Cẩn thì tỏ vẻ ngẫm đồng ý với cách xưng hô của nàng.

Hắn xoa xoa mi tâm, “Có chút hoa mắt.”

Hoàng hậu ôn nhu cầm tay hắn, dâng trà mới, “Hôm nay ngài chỉ tuyển bốn vị, vì thế cô cô truyền ta qua, nói là ta hà khắc với bộ hạ, thật sự là oan uổng cho Nhu nhi.”

Vệ Cẩn cười cười, không nói.

Ngay sau đó, Hoàng hậu liền mở danh sách tấn phong ra, “Mấy phân vị và cung điện này, Nhu nhi không dám tự làm chủ, xin bộ hạ an bài.”

Khương Nhiêu không yên lòng ngồi trên ghế ở sườn điện, đêm yên tĩnh không người, mà cuộc đối thoại của bọn họ đều lọt hết vào trong tai.

Con gái của Thịnh tướng quân Thịnh Chân, tướng mạo xinh đẹp, phong trần vị cũng không quá đáng.” Giọng nói Hoàng hậu mềm mại ngoan hiền, nhưng Khương Nhiêu nghe sao đều cảm thấy chói tai không thôi.

Vệ Cẩn chỉ đơn giản nói rõ, “Phong Chiêu dung, ban thưởng danh Hoa, ở Ngọc Đường Điện.”

Hoàng hậu cười đáp ứng, trong lòng không khỏi rung mình, Thịnh Chân này vừa vào đã là cứu tằm nhĩ phẩm, rõ ràng địa vị rất có trọng lượng.

Tiểu nữ An Du của An phủ, tuy rằng xuất thân nghiệp quan nhưng đáng vẻ đáng yêu...”

Ngữ khí Vệ Cẩn trầm tĩnh như nước không gợn sóng, “Phong Tiểu nghi, ở Linh Tế Cung cùng với Liễu Tàn.”

Con gái tể tửu Quốc Tử Giám Trang Tử Thanh Trang Vân Nhược, đáng vẻ đoan trang...”

Phong Mỹ nhân, ban thưởng Giáng Vân Hiên.”

Hoàng hậu dừng một lát, cuối cùng mới nói, “Trần Như Ý này là cháu gái thụ thừa Quang Lộc Tự Trần Quang.”

Nửa câu sau Hoàng hậu còn chưa nói hết, bởi vì xuất thân của nàng ta thật sự thấp kém, vốn không đủ để trúng tuyển, nhưng lại lọt vào mắt Hoàng thượng.

Những tú nữ khác đáng vẻ đều trang nhã, đối đáp trôi chảy, không dám chậm trễ. Chỉ có Trần Như Ý này vừa vào điện đã cúi thấp đầu, cho nên có vẻ vô cùng khác biệt giữa nhóm tú nữ.

Có thể khiến cho Hoàng thượng chú ý, đây đã thành công một nửa, sau đó, khi Hoàng thượng hỏi đến, ngữ điệu của nàng ta rất thấp, mang theo chút sợ sệt, Thái hậu có phần không vui, muốn đuổi nàng ta ra khỏi điện, nhưng Hoàng thượng lại vô cùng nhẫn nại, vì thế để cho nàng ta trả lời tuần tự.

Hoàng hậu ngồi trên phượng tháp, trong lòng trấn tĩnh, Trần Như Ý này thủ đoạn quả thật cao minh, đem khuyết điểm của mình hóa thành sở trường, ra vẻ lánh vua. Nhìn như lơ đãng, lại dày công mọi đường.

Một chiêu này tuy rằng đơn giản khác người, nhưng càng mang tư thái liễu yếu đón gió như thế lại càng là lực hấp dẫn vô cùng lớn đối với nam nhân, đặc biệt là nam nhân tự phụ mạnh mẽ như Hoàng thượng đây.

Cho nên, sau đó nàng ta khúm núm, cẩn thận từng chút, ở trong mắt Hoàng thượng cũng rất có phong tình.

Bỏ qua suy nghĩ, Vệ Cẩn khẽ gõ lên mặt bàn, nếu nói tiếp, thấy nhiều nữ tử như vậy, bộ dạng mỗi người mỗi vẻ, nhưng thứ hẳn dễ ý chẳng qua đều là dòng dõi thân thể, hữu ích với triều chính mới tiếp tục sử dụng, chỉ có Trần Như Ý này là thật sự có thể khiến hần có chút hứng thú.

Nhưng chỉ là một chút hứng thú thôi.

Dù sao cũng chỉ là đủ nhân số, nhất thời cao hứng, giữ nàng ta ở lại trong cung cũng không sao, nếu không Tịnh Thái hậu lại đến khuyên bảo một phen.

Thêm một mình nàng ta cũng không coi là nhiều, thiếu một mình nàng ta thì cũng không hẳn là ít.

Xuất thân nàng ta không cao, phong một chức Thường tại thôi.”

Trong lòng Hoàng hậu an tâm một chút, vì thế tranh thủ thời cơ, “Hoa Âm Các đã chuẩn bị thỏa đáng, sẽ cho Trần Thường tại qua đó.”

Vệ Cẩn gật đầu, không sắp xếp gì nữa.

Nếu bàn về quy mô thì Hoa Âm Các cũng được cho là hoa lệ, nhưng chỉ có một khuyết điểm đó là cách Hàm Nguyên Điện rất xa, không tiện cho Hoàng thượng triệu kiến.

An bài như thế, thật ra là thủ đoạn thường thấy trong hậu cung, nếu không phải là phi tần được Hoàng thượng hết sức coi trọng, như vậy khoảng cách tâm cung xa hay gần có thể tạo ảnh hưởng quyết định.

Có đôi khi, thậm chí còn quá mức, trước kia khi Chính Đức Đế còn tại vị, tình cờ sủng hạnh một cung nữ rồi phong làm Thái nữ, cô cô Tịnh Quý phi liền mang nàng ta đến một cung xá xa xôi, sau một thời gian rất lâu, bệ hạ chưa từng chiêu hạnh nàng ta.

Ba chữ Trần Như Ý lọt vào tai, Khương Nhiều hơi ngần ra, bỗng liên tưởng đến Trịnh Thu, trong lòng mơ hồ có dự cảm.

Nói xong, thượng công cục đã đưa ngọc bài thị tẩm xanh biếc lại đây. Khương Nhiều mang vào trong, vô cùng đúng mực.

Hoàng hậu đang bóc hạt sen, dùng muỗng bạc bỏ tim sen ra, tao nhã bỏ lên đĩa sứ, nhưng Hoàng thượng một cái cũng không ăn.

Bệ hạ, nên lật bài rồi.” Khương Nhiều đến gần mấy bước, Vệ Cẩn lơ đãng vuốt ve ba miếng ngọc bài, sau đó đẩy một cái, “Mang xuống đi, đêm nay không đi hậu cung.”

Tuy rằng bệ hạ vất vả chính sự, nhưng đã nhiều ngày chưa từng đặt chân đến hậu cung, thần thiếp lo rằng ngài sẽ mệt long thể.” Hoàng

hậu hiểu rõ, ngoài mặt thì đến xem, Hoàng thượng đến tâm cung mình nhiều nhất, hai người cũng hài hoà với nhau.

Nhưng trên thực tế, Hoàng thượng không đi hậu cung, ngoại trừ nay phi tần quá ít, lại nhiều người cũ ở vương phủ không có cảm giác mới mẻ, nữ quan ngự tiền Khương Nhiều mới đến nhậm chức này là một nguyên nhân khác.

Một cô gái yêu kiều quyến rũ như vậy ở bên người, Hoàng thượng sao còn có tâm tư tâm hoa vẩn liễu?

Chuyện hậu cung còn phải làm phiền Hoàng hậu xử lý, hôm nay trầm mặt mỗi, nàng lui xuống trước đi.” Khi có những phi tần khác yết kiến, Vệ Cẩm hình như không thích Khương Nhiều ở đây, luôn cố ý xa cách.

Hoàng hậu dung nhan xinh đẹp, phong thái không thể bắt bẻ, quả thật là phong độ tiểu thư khuê các nhất đẳng, nàng khom người cúi đầu, “Chờ chúng muội muội mới tấn phong vào cung, hậu cung hẳn sẽ náo nhiệt lên, bệ hạ cũng có thể thay đổi tâm tình.”

Vệ Cẩm cười đáp một tiếng, tuấn mỹ vô song, nam nhân như vậy, lại nắm giữ thiên hạ, cô gái nào lại không động tâm? Huống chi là Tạ Doanh Nhu thanh mai trúc mã.

Khương Nhiều theo quy củ, khom người tiễn Hoàng hậu tới ngoài điện, “Hoàng hậu nương nương cẩn thận đi thông thả.”

Hoàng hậu quay đầu lại, “Khương ngự thị thân là nữ quan bên người bệ hạ, vốn nên nói thêm chút, tuân thủ bổn phận nghiêm ngặt.”

Khương Nhiều nhìn như thuận theo mà cười đáp, “Hoàng hậu nương nương ngày ngày bận rộn, còn rảnh rồi quan tâm, thật khiến cho nô tì được sung sướng mà lo.”

Có vài người mưu toan tranh thủ tình cảm, nhưng không nhìn rõ vị trí của mình, đến cuối cùng công dã tràng mò trắng đáy nước, chỉ có điều Khương ngự thị là người thông minh, biết chừng mực. Tuy rằng người ở bên người Hoàng thượng, nhưng nói cho cùng đều là nữ tử hậu cung, bốn cung sẽ không dễ dàng tha thứ những chuyện quấy nhiễu cung đình phát sinh liên tiếp.” Lời nói Hoàng hậu lưu loát, trái ngược với tư thái hoà nhã vừa rồi ở trong điện, trong ánh mắt cũng cực kỳ khinh thường.

Không đợi Khương Nhiều trả lời, nàng đã vén ống tay áo, ngồi lên phượng liễn mà đi.

Một cô gái xuất thân tướng mạo địa vị đều hoàn hảo như Tạ Doanh Nhu, rất là chúm chịt với loại nữ quan thấy người sang bắt quàng làm họ như Khương Nhiều, nhưng ở trong lòng Hoàng hậu, trong loại khinh thường này còn kèm theo sự đau đớn khó có thể nói, nàng không cam lòng, một cô gái thấp kém như vậy...

Mặc dù là Bạch Tiệp dư có thai trong người cũng chưa khiến nàng bất an như thế.

Trong Tử Thần Cung trắng lệt, sáng như ban ngày, ánh sáng lấp lánh trải dài.

Lưu Ly nhấc tay lên, Hoàng hậu hơi hạ thấp người xuống xe, rất xa đã nhìn thấy một bóng người lẳng lặng chờ ở ngoài cửa điện.

Nàng nhẹ nhàng cong khoe miệng, hết thấy đều nắm trong lòng bàn tay.

Trên mặt Tường Anh vốn chờ đã lâu lộ ra vẻ ngoan ngoãn khiêm nhường, “Nô tì đã nghĩ xong, nguyện ý nghe theo lời dạy của Hoàng hậu nương nương.”

Hoàng hậu hài lòng đỡ nàng ta đứng dậy, “Vào trong ngồi đi, trò chuyện với bốn cung.”

Chương 30: Ngủ đêm

Khuông Nhiêu đang thổi tóc dưới gió ở bên ngoài, suy nghĩ dần dần rõ ràng.

Đợi đến khi trở lại Hàm Nguyên Điện, Vu Đào nói bệ hạ đã đến dực phòng tắm rửa.

Trong đầu, thân ảnh quen thuộc ở Bích Tiêu Cung kia càng vương bận. Rốt cuộc có phải Trịnh Thu hay không? Nhưng mà sao lại là Trịnh Thu...

Nàng lặng lẽ cảm danh sách tấn phong lên, nôn nóng muốn tìm ra đáp án.

Nói đến là buồn cười, ý niệm này vừa hiện lên trong đầu, tay nàng có chút run run.

Bởi vì đối với nàng mà nói, Trịnh Thu không giống như đám người Phương Lăng Lăng, nàng ta là người bạn đầu tiên của nàng ở thế giới này, ở trong lòng Khuông Nhiêu trước sau đều cho rằng tất cả các nàng đều có quan hệ với nhau, hơn nữa Mặc phi Trịnh Thu bị trục xuất ra khỏi cung rất vội vàng, để lại nhiều bí ẩn chưa giải!

Hình như còn có Vệ Ly, tất cả đều khâu chuỗi thành vòng, vây chặt nàng lại.

Đang nhìn cái gì vậy?” Giọng nói của Vệ Cẩn vang lên từ sau lưng không hề báo trước, Khuông Nhiêu tức thì bình tĩnh trở lại, khi xoay người, nàng cười tươi như hoa.

Nàng nhẹ nhàng đặt danh sách lên trên bàn, thấy y phục Vệ Cẩn mở phân nửa thì thay hấn cười ra, “Xạ Nguyệt cô cô của thượng tẩm cục còn ở bên trong...”

Về mặt Vệ Cẩn cũng chẳng sáng sủa mấy, hẳn tự ý coi ngoại sam, “Lời của Hoàng hậu nàng nghe một chút là được, nhưng không thể ngỗ nghịch.”

Khuong Nhiêu cong khoe môi, ngược lại đi thu dọn án thư, “Thân phận nô tì thế nào, trong lòng đương nhiên rõ ràng, dĩ nhiên sẽ không vượt quá giới hạn, bệ hạ yên tâm.”

Mi tâm nhủ lại, Vệ Cẩn làm như hải lòng đáp lại, bước vào dục phòng.

Nàng chẳng qua chỉ là nữ quan, còn mình đường đường là thiên tử, sao lại có thể kích động mà giải thích với nàng, chuyện này thật là quá mức vớ vẩn.

Nhưng trong chớp mắt đã yên tĩnh trở lại.

Khi Xạ Nguyệt và hai nữ quan thượng tẩm cục hầu hạ tắm rửa, hẳn chỉ nhắm mắt ngủ, không tỏ vẻ gì. Cứ để cho Xạ Nguyệt ân cần, uống công ở lại.

Thật ra thượng tẩm cục ở Lục thượng là một công việc béo bở, có thể trực tiếp phụ trách chuyện ngủ nghỉ của Hoàng thượng, là cơ hội thượng vị tuyệt hảo.

Tiền triều có nữ quan được Hoàng đế sủng hạnh, phần nhiều là xuất thân từ thượng tẩm cục, cái này gọi là gần quan được ban lộc.

Vệ Cẩn mở mắt ra, nhưng thấy nữ quan trước mắt quan phục cột nhả, nét mặt thủy mi, bởi vì cách gần cho nên kia khuôn mặt xinh đẹp kia đập vào mi mắt rõ ràng.

Xạ Nguyệt là chương sự trẻ nhất thượng tẩm cục, mới qua tuổi mười bảy, tự cho là dung mạo xuất chúng hơn người, cho nên phần nhiều là nàng ta tới hầu hạ Hoàng thượng tắm rửa.

Thấy Hoàng thượng nhìn qua, nàng ta không khỏi run lên, hai gò má thêm thẹn thùng, “Bệ hạ cứ thoải mái, nô tì sẽ thay ngài chà lưng.”

Vệ Cẩn không động dậy, mỉm cười nhìn nàng ta, ánh mắt kia say nồng lòng người, “Người tên là gì?”

Một câu này khiến đáy lòng nàng ta chảy ra, mềm mại lên tiếng, “Nô tì tên là Xạ Nguyệt.”

Vệ Cẩn gật gật đầu, nhẹ nhàng nói lòng cổ áo nàng ta, “Xạ Nguyệt, về sau không cần đến hầu hạ tắm rửa nữa.”

Dứt lời, Vệ Cẩn đã đứng dậy, quán y phục ra khỏi dục phòng, để lại Xạ Nguyệt suy sụp ở đó.

Không biết vì sao, từ lúc Khương Nhiêu trời xui đất khiến xông vào tầm mắt của hấn, hấn lại cảm thấy những nữ nhân khác không thể vừa mắt...

Phong tình thanh nhã, không thể thay thế.

Khương Nhiêu bị gọi vào, bởi vì nữ quan gác đêm là bên thượng tầm cục, nàng không cần hầu hạ Hoàng thượng suốt đêm.

Nàng tất nhiên cũng không muốn canh giữ ngoài long sàng, hằng đêm nghe tiếng sênh ca trong rèm lụa đỏ.

Nhưng hình như Vệ Cẩn hiện giờ không giống như trong suy nghĩ của nàng, chỉ ít từ khi nàng nhậm chức ở Hàm Nguyên Điện, chỉ thấy hấn chiều hạnh Bạch Tiệp dư một lần.

Nhưng ý niệm này rất nhanh đã bị đánh tan, đợi không lâu nữa, nhóm mỹ nhân mới tấn phong lần lượt vào cung, khi trăm hoa đua nở, có lẽ sẽ khơi dậy dục vọng của Hoàng thượng thôi.

Đêm nay nàng sẽ phụ trách việc gác đêm.” Vệ Cẩn không cho giải thích, nữ quan ti tằm đứng ở một bên mặt không cam chịu, nhưng coi như thông minh, không tranh luận gì mà lẳng lặng lui ra.

Bên trong chỉ còn lại hai người bọn họ, ngay cả Toàn Cơ cũng không biết rời đi từ lúc nào.

Nô tì tuân chỉ.” Khương Nhiêu không ngẩng đầu, thay hấn buông rèm xuống, trải lụa gấm, thổi tắt nến, đốt trầm hương rồi mới đến chỗ giường được thiết kế cho cung nữ gác đêm.

Cách lớp rèm sa, Vệ Cẩn nghiêng đầu, nhìn bóng người bận rộn nhưng gọn gàng chinh tề kia, trần trọc mà ngủ.

Một đêm vô sự, nhưng lúc khai hòa, Khương Nhiêu đúng giờ tỉnh dậy, nhưng mở mắt lại thấy cũng là rèm trướng màu vàng.

Lại nhìn trên người, thế nhưng lại đang khoác áo ngủ màu tím của Hoàng thượng! Hơn nữa ngoại sam cũng không biết đi nơi nào...

Nhưng mà tối hôm qua rõ ràng là mình ngủ trên giường nhỏ ở gian ngoài.

Khương Nhiêu nhạy bén như vậy, sớm đoán được mấy phần, cho nên nàng cũng không ngu ngốc mà quay đầu nhìn người bên gối đang hít thở đều đặn. Nàng chỉ cần thận dịch người ra, hai chân tìm kiếm dưới long sàng.

Nàng đánh thức trầm rồi.”

Khương Nhiêu ngoan ngoãn dừng động tác lại, trong lòng lại nghĩ chuyện nghịch vậy rỗng này thật không phải lúc.

Xoay người lại.” Vệ Cẩn bình thân ra lệnh.

Khuong Nhiêu còn uể oải trả lời hần, “Nô tì cam đoan với bệ hạ, hôm qua thật sự là nô tì ngủ trên giường ngoài, hơn nữa, nô tì cũng chưa từng có bệnh mộng du...”

Vệ Cẩn nâng cằm nàng lên, cười điên đảo chúng sinh, “Nay nàng đã nằm ở đây, hiển nhiên nên tận tình chịu trách nhiệm.”

Khuong Nhiêu biết rõ chỉ có thể là Hoàng thượng tự mình động thủ, nhưng còn làm như vô tội, đành làm động tác chọc cười, “Nô tì đi múc nước mang lại đây.”

Ai ngờ còn không chưa kịp cựa quậy, trước mắt đã cảm thấy mê muội, bị người nọ vây chặt ở dưới thân, “Đừng có náo loạn nữa, nàng hần là biết sáng sớm nam nhân ...”

Nói một chút thì ngưng, nhưng hần rõ ràng đã dùng hành động chứng minh rồi.

Môi lưỡi quyến luyến bên tai, lượn lờ đi xuống, bàn tay cũng vén vạt áo ra, vuốt ve nắn bóp.

Có lẽ thật sự như hần nói, Khuong Nhiêu vô cùng nhạy cảm mà phát hiện sự đòi hỏi của hần vô cùng cấp thiết, hơn nữa tay và miệng cũng dùng quá sức, có lẽ trên da đã bị hần lưu lại mấy ấn ký...

Từ khi được điều đến ngự tiền, thật ra nàng sớm đã chuẩn bị, còn chưa đến mức làm như đoá hoa sen tinh khiết kiêu cách, nhưng lần này hình như có chút trở tay không kịp.

Vệ Cẩn không hài lòng lắm, hạ thân đã bắt đầu có phản ứng, đầu chôn ở cổ nàng khẽ nâng lên, vịn mặt nàng lại, “Cho dù trẫm có muốn nàng hay không, nàng đều là nữ nhân của trẫm, nhớ chưa?”

Hoàng thượng không cần giải thích với nô tì, nếu ngài muốn, nữ tử trong thiên hạ đều là vật trong tay ngài.”

Những lời này hiển nhiên đã khiêu khích Vệ Cẩn, hần cười mà như không, chui vào giữa hai đùi non mịn của nàng, bàn tay mon trớn theo làn da của nàng hướng vào trong, đánh đầu thẳng đó.

Khuong Nhiêu vô cùng phối hợp mà bật ra tiếng rên rì, thờ hồn hển.

Việc đã đến nước này, làm hay không làm thì trong mắt người ngoài đều giống nhau.

Thay vì chịu đựng, không bằng hưởng thụ một lần, hoan ái như vậy, nàng tuyệt đối không hề tổn thất ở phương diện nào.

Vệ Cẩn xưa nay rất có lòng tin với kỹ năng của mình, chưa bao giờ để cho nữ nhân không hài lòng ở trên giường chiếu, đều là ăn xương biết vị, nhiều lần lặp đi lặp lại...

Nữ nhân bên dưới tuy rằng phản ứng nhiệt liệt, nhưng chỉ cần liếc mắt đã nhìn ra là cố ý lựa ý hòa theo.

Hắn là ai, để vương cửu ngũ chí tôn, há lại để cho một nữ quan nho nhỏ như nàng lừa gạt.

Nhất thời tăng thêm lực đạo, ra sức trên ghẹo, sau cùng Khương Nhiêu cảm giác toàn thân xụi lơ, mềm nhũn như nước, suýt nữa thì không chịu nổi...

Vệ Cẩn rốt cuộc đã phản ứng lại, lúc này mới động thân, ai ngờ Khương Nhiêu theo bản năng hét lên một tiếng, siết chặt hai chân, “Đau...”

Lần đầu tiên trong giờ phút quan trọng như thế, lại có người không vâng lời hắn.

Thân là nam nhân, tên đã lấp vào cung, không bắn không được.

Nhưng đúng lúc này, giọng của Toàn Cơ ở bên ngoài vang lên, “Bệ hạ, đã đến giờ ăn điểm tâm rồi, thượng thực cục đã mang cơm tới.”

Vệ Cẩn đảo mắt qua, muốn tìm người khiến mình bất mãn, tuy rằng trong bụng không muốn nhưng dù sao sẽ không bởi vì chuyện hoan ái trên giường mà ảnh hưởng đến giờ lâm triều.

Cứ như vậy, Vệ Cẩn chưa ăn được vào trong miệng, nhưng Khương Nhiêu đã bị giày vò đến mất hồn.

Còn phải mang cái thân rã rời thay y phục lau mặt cho hắn, mãi đến khi đám người Toàn Cơ tiến vào mới bình tĩnh trở lại. Nhưng ánh mắt Toàn Cơ nhìn nàng thâm ý vô cùng sâu sắc, nàng ta cười một tiếng, không nói tiếng nào.

Chờ Hoàng thượng xong xuôi, hắn vô cùng sáng khoái mà lâm triều.

Từ trong gương, Khương Nhiêu mới hiểu ám thị của Toàn Cơ, trên cổ có vết hồng rải rác, mờ ám vô cùng...

Da của nàng rất mềm mại, động một tí sẽ lưu lại ấn ký, hay thật, Khương Nhiêu thầm phi nhỏ trong lòng, chỉ sợ tất cả mọi người ở Hàm Nguyên Điện đã biết.

Nhưng càng thêm buồn cười chính là, thật ra chỉ là hiểu lầm, căn bản vẫn chưa phát sinh chuyện gì.

Mấy ngày sau, ngày lành tháng tốt, nhóm tiểu chủ mới vào thành Tử Vi được sắc phong.

Phân bổ tẩm điện, cung nhân, dọn dẹp phòng ốc, đây đều là chuyện Hoàng hậu bận tâm, cũng không ảnh hưởng đến sinh hoạt hằng ngày của Khương Nhiêu.

Nàng chỉ phụ trách đưa các khoản mục ban thưởng của Hoàng thượng đến Lục thượng, đúng là phong thủy thay phiên luân chuyển.

Đến lúc gặp lại Tường Anh, cũng không đối chọi gay gắt như dự đoán, ngược lại vô cùng lễ phép khách khí.

Tường Anh ra vẻ ngoan ngoãn, cung kính nghe Khương Nhiêu truyền lệnh, sau đó cam đoan hoàn thành nhiệm vụ đúng hạn.

Nếu không phải cùng sống với nhau mười mấy năm ở kiếp trước, Khương Nhiêu cũng sẽ bị bề ngoài thanh thuần vô hại của nàng ta đánh lừa.

Nhưng với tư cách là đại tỷ của nàng ta, sao nàng lại không biết Tường Anh tuyệt đối sẽ không dừng tay, từ bỏ ý đồ như vậy.

Chiếu theo lệ cũ, ngày đó tấn phong, đại yển hậu cung được tổ chức, coi như là lễ gặp mặt của mọi người.

Thật khéo, đại yển hậu cung trùng với dịp mừng thọ của Thái hậu nương nương, có lẽ Hoàng thượng cũng muốn lấy lần này để tận hiếu.” Khương Nhiêu làm như thuận miệng nói ra, nói xong nhìn xung quanh, chỉ có Tường Anh không hề gợn sóng.

Nàng bỗng nhiên đưa mắt dời qua, “Từng nghe bề hạ nói qua, Thái hậu nương nương thích nhất hoa mẫu đơn, cho nên đại yển lần này cũng tổ chức ở Mẫu Đơn Các ở Lăng Ba Cung, bên hông Tường thượng phục lại treo một hòn ngọc bích mẫu đơn cực kỳ tinh xảo, ta vừa thấy đã thích, có lẽ Thái hậu nương nương càng vừa ý, không bằng đơn giản đưa cho ta, hôm đó tặng cho Thái hậu làm lễ vật chúc mừng, đến lúc đó ta thì sẽ thay người nói tốt vài câu.”

Tường Anh không ngờ Khương Nhiêu bỗng nhiên chuyển đề tài, nhất thời hơi ngẩn ra, Khương Nhiêu cũng dùng ánh mắt chân thật, chậm rãi đến gần mấy bước.

Tác giả có lời muốn nói:

Trịnh Thu chính là Mẫn phi lúc trước, cùng xuất thân từ Yên Tàn Hầu phủ với Khương Nhiêu.

Nàng sau này liên quan đến thân thể nữ chính, cùng phe với Vệ Ly, vẫn là có trọng lượng nhất định, mọi người chớ quên nàng ấy ~

Chương 31: Khoe sắc

Xưa đầu bằng nay, nàng ta là một thượng phục tứ phẩm, tất nhiên là không thể đối kháng với ngự thị nhị phẩm, huống chi yêu cầu Khương Nhiều đưa ra cũng không có gì không ổn.

Thấy nàng ta không nói, Khương Nhiều trong lòng biết mẫu đơn ngọc bích kia nhất định là nàng ta mang từ phủ vào, bởi vì trước đây khi Diêu Dao quản lý ở ti bảo chưa từng thấy loại thủ công mỹ nghệ này, nàng bắt đầu dĩ cười một tiếng, “Nếu Tướng thượng phục không cam lòng, vậy đành phải để ti bảo làm một cái giống vậy là được.”

Diêu Dao chậm rãi bước ra khỏi hàng, cẩn thận xem xét, trên mặt khó xử, “Kỹ nghệ này xuất xứ từ thợ khéo của Vương gia, nay đã không còn tìm được hậu nhân Vương gia, bẩm Khương cô cô, chỉ sợ ti bảo chúng ta... không làm được.”

Đôi mi thanh tú của Khương Nhiều nhú lại, làm như quở trách, “Đường đường là ti bảo, ngay cả cái này cũng không làm được, đủ thấy nuôi lắm người nhân rồi!”

Lý ti bảo cũng không nhịn được, tất cả mọi người trong ti bảo nhìn về phía Tướng Anh, ánh mắt trách cứ.

Một khi đã như vậy, chỉ cần Khương cô cô không ngại, vậy nô tì tặng cho Thái hậu nương nương làm lễ vật chúc mừng thôi.” Tướng Anh nghĩ trước lo sau, thay vì đắc tội với mọi người, đưa mình vào khốn cảnh, không bằng đồng ý, dù sao chuyện cũng không đáng gì.

Một hòn ngọc nho nhỏ có thể gây nên sóng gió gì, nếu nàng ta thật sự tranh công với mình trước mặt Thái hậu, mình cũng sẽ có cách vạch trần.

Tướng Anh tâm tư khôn khéo, sau khi lường trước tất cả tình huống có thể xảy ra một lần thì cung kính dâng cho Khương Nhiều.

Ta nhất định sẽ không phụ tâm ý của Tướng thượng phục, đến lúc đó Thái hậu nương nương phượng nhan vui mừng, thượng phục cục chúng ta chỉ chờ lĩnh thưởng.” Khương Nhiều thu vào trong tay áo, cười yêu kiều, rồi sau đó nhanh chóng rời đi.

--

Dạ yến ở Mẫu Đơn Các là lần gặp mặt chính thức đầu tiên của Hoàng thượng và Thái hậu, trang phục, dung nhan, nửa điểm đều không thể qua loa.

Tranh nhau khoe sắc, bản lĩnh cao cường, tất nhiên là không thiếu được các tiết mục, Khương Nhiều không có hứng thú gì với ca múa trang phục các nàng, nhưng thật ra lại rất trông đợi Hoàng thượng sẽ đối đãi một đám mỹ nhân xun xoe bợ đỡ như thế nào.

Hoàng thượng dựa theo phân vị mà phong thưởng đều hợp tình hợp lý, không có đặc chuẩn, chỉ là Hoàng hậu nghiêng ngả ý tứ của Hoàng thượng, đặc biệt thưởng thêm cho Hoa Chiêu dung hai chuỗi vòng cổ san hô hồng, một chiếc quạt tròn giá ngọc cồng phẩm, tuy rằng cũng không quý báu, nhưng đều là vật hiếm lạ khó mà có được, đủ để biểu đạt tâm ý.

Nâng đỡ Hoa Chiêu dung chính là nâng đỡ Trấn quốc tướng quân Thịnh Nhiễm sau lưng nàng ta, một chiêu này đơn giản mà hữu hiệu, tất nhiên là sẽ được Hoàng thượng tán thưởng, khen nàng chú trọng đại cục, có phong thái mẫu nghi thiên hạ.

Hoa Chiêu dung không thể không tự mình đến Tử Thần Cung tạ ơn, cho dù thường xuyên qua lại với nhau, nhưng thật ra Hoa Chiêu dung tính tình ôn hòa không tranh, không hề có ý dựa vào Hoàng hậu, cứ bo bo giữ mình, cũng không có ở lâu.

Trăng lên đầu cảnh, Mẫu Đơn Các lên đèn màu, suối nước hoa tươi đan vào thành cảnh, đá ngọc theo hương hoa mà tiếp nối.

Ngọc án của Hoàng thượng, Hoàng hậu, Thái hậu được đặt trên đài cao vài thước, còn lại phi tần cứ theo phân vị mà ngồi xuống, mà bàn ăn của nữ quan tứ phẩm trở lên thì ở bên ngoài Mẫu Đơn Các, sau đó bày ghế ra.

Khương Nhiêu đã đến yến tiệc trước, một thân váy lụa hoa xoè hoa văn mây, trang nhã đứng trên đài cao để nhìn các vị trí, yêu kiều như khói rắng, diễm lệ vừa phải, vừa không phô trương, nhưng lại khiến người khác không thể xem nhẹ.

Nhìn từ chỗ cao, chỗ ngồi bên dưới oanh oanh yến yến, cảnh xuân tươi đẹp.

Mỹ nhân như hoa, dáng vẻ muôn ngàn, thật sự là đủ loại phong thái tranh nhau đua sắc.

Khương Nhiêu mỉm cười, nhiều cô gái hao tổn tâm cơ như vậy, chỉ vì muốn chiếm được ân sủng hư vô mờ mịt, có biết rằng tình cảm thiên tử là thứ không đáng tin nhất.

Sắc thắm rời hoa buông cảnh (1) , vẻ đẹp lụi tàn thì chẳng còn yêu.

(1) nguyên văn là “Chu nhan từ kính hoa từ thụ” , trích trong bài “Điệp luyện hoa” (“Bướm yêu hoa”) của Vương Quốc Duy

Thái hậu còn chưa tới, Hoàng hậu chỉ ngồi trên nhuyễn tháp, ánh mắt khéo léo đảo qua mọi người, khoe miệng nâng lên ý cười như gió xuân ấm áp, làm cho khuôn mặt vốn tuyệt mỹ càng thêm động lòng người.

Ánh mắt kia đảo qua Khương Nhiêu, không có bất kỳ gợn sóng nào, rồi nàng quay đầu thấp giọng thì thầm với Lưu Ly.

Lúc trước ở Hải Đường Uyển nhìn thấy hai vị tú nữ, nay cả hai cùng trúng tuyển, lắc mình một cái đã thành An Tiểu nghi và Trang Mỹ nhân.

An Tiểu nghĩ tính tình hoạt bát, vàng tơ kiều diễm, Trang Mỹ nhân tính tình thận trọng, xanh nhạ uyển chuyển, mỗi người mỗi vẻ, tính cách cũng rất rõ ràng.

Ánh mắt Khương Nhiêu lướt qua trăm hoa tự gắm, dừng lại thân ảnh màu tím dưới sau chót.

Nàng ta giống như ngăn cách với đời, hoặc như là có chút luống cuống, bên cạnh chỉ có một thị nữ hầu hạ, một mình say sưa ngắm mẫu đơn trên án, cũng chỉ có nàng ta không hề giống người khác. Quả thật không hợp với nơi yến hội long trọng náo nhiệt này.

Cách cũng không xa, cho nên tìm Khương Nhiêu lúc này có chút đập mạnh và loạn nhịp, nàng đứng thẳng bất động tại chỗ.

Trần Thường tại, chính là Trịnh Thu.

Nhưng lúc cô gái kia ngẩng đầu lên, con ngươi như nước mùa thu đảo qua Khương Nhiêu trên đài cao, lại không hề giống Trịnh Thu ngày trước.

Nhưng ánh mắt diễm đam đáng yêu đó, làm như từ trong lòng mà loé ra, không giống như là nguyệt trang.

Ngay lúc nàng đang suy nghĩ, chỉ nghe cung nhân cao giọng, “Hoàng thượng giá lâm - -”

Dàn nhạc dậm im lặng, trong nháy mắt, tất cả ánh mắt đều hội tụ ở trên người Hoàng đế đang bước tới.

Phong độ sáng sủa, anh tuấn vô song.

Vệ Cẩn đón nhận ánh mắt nhóm mỹ nhân, thong dong ngồi xuống, bất luận là bước chân vững vàng hay là tư thái phất tay áo đều không nói hết lỗi lạc.

Thật là một kẻ họa thủy, Khương Nhiêu thầm xi một tiếng trong lòng, vẫn là không thể tin kẻ mặt người dạ thú.

Tâm hồn thiếu nữ dưới đài bắt đầu động dậy, lúc Hoàng hậu bên cạnh kẻ lẽ bịn rịn, tên mặt người dạ thú tao nhã vẫy vẫy tay với nàng.

Khương Nhiêu cũng nhanh chóng đi tới, thốt tha quyền rũ, thò người ra nói, “Bệ hạ có gì phân phó?”

Vệ Cẩn đưa tay ra, gỡ cây trâm ngọc trên tóc nàng xuống, đổi thành một cây trâm hải đường, “Như vậy đẹp hơn.”

Khương Nhiêu vuốt ve kiều hoa trên tóc, còn phải nở nụ cười tươi tắn, “Tạ bệ hạ ân thưởng.”

Nhóm tiểu chủ mới vào cung chắt lưỡi kinh ngạc, sau một lúc lâu vẫn không nói gì.

Thần là nữ quan, thế nhưng không mặc quan phục đã là quá giới hạn, nhưng Hoàng thượng còn tự tay cài trâm hoa cho nàng, đây hết thấy đều cho thấy, lời đồn không phải là giả.

Mục đích Vệ Cẩn làm như vậy rất đơn thuần, bởi vì Khương Nhiêu làm tôn lên vẻ đẹp của hoa hải đường, cho hấn cảnh đẹp ý vui.

Đúng lúc này, Tĩnh Thái hậu, Hoàng thái hậu chậm rãi đi tới.

Mọi người hành lễ nghênh giá, Tĩnh Thái hậu mặt đầy cảnh xuân, xem mà trẻ lại không ít.

Khi nụ cười duyên dáng sang trọng dừng trên người Khương Nhiêu, không khỏi hơi đổi, “Bên người Hoàng thượng còn có nữ quan không hiểu quy củ như thế, không bằng sớm đuổi đi.”

Kỳ thật Tĩnh Thái hậu đã sớm biết thân phận địa vị Khương Nhiêu này, ngày thường thấy nàng không gây sóng gió gì, cũng không làm Hoàng thượng mất mặt.

Vệ Cẩn còn chưa mở miệng, đã thấy Khương Nhiêu hạ thấp người cúi đầu, “Hôm nay là sinh nhật Thái hậu nương nương, bệ hạ nói người thích nhất là mẫu đơn kiều diễm nên bảo chúng nô tì ăn mặc xinh đẹp chút, không thể khiến người mất hứng. Chúc Thái hậu nương nương thọ cùng trời đất.”

Cái gọi là không đưa tay đánh người đang cười (2) , những lời này nói khéo êm tai, Hoàng thượng cũng cười nhẹ, “Là ý của nhi thần.”

(2) một thành ngữ tương tự như câu “Đánh kẻ chạy đi, không ai đánh người chạy lại”

Tĩnh Thái hậu lắc đầu, “Thôi, ai gia chịu không nổi.”

Mặc dù ngoài miệng nói thế nhưng thần sắc rõ ràng dụ đi, cũng không truy cứu nữa.

Hôm nay là bữa tiệc đầu tiên kể từ khi bọn muội muội tiến cung, trùng với sinh nhật của Thái hậu nương nương, song hỷ lâm môn, lại là diễm lành.” Hoàng hậu lên tiếng, lời lẽ rành mạch.

Khai tiệc, các nhóm tiểu chủ phi tần tỉ mỉ chuẩn bị sân khấu của mình.

An Tiểu nghi và Trang Mỹ nhân hợp tấu sáo tiêu, êm tai dễ nghe, âm luật không tầm thường, Tĩnh Thái hậu xem mà cao hứng, Hoàng thượng vẫn thường thức mỹ nhân cảnh đẹp, phát phát tay áo, “Ban thưởng.”

Vệ Cẩn tươi cười như vậy, Khương Nhiêu đã thấy qua rất nhiều, thứ nhất là chứng minh lúc này tâm tình hấn không tệ, cảnh đẹp ý vui,

thứ hai là chứng tỏ hẳn rất bình tĩnh, hai vị mỹ nhân này, người đẹp thì ắt hẳn làm người khác yêu thích, nhưng không có kinh diễm đến trái tim của hẳn.

Không biết vị muội muội biểu diễn trên đài kia có hợp tâm ý tỷ tỷ?” Bạch Tiệp dư hôm nay mặc cung trang hoa xoè đặc chế, thắt lưng ngay bụng rộng thùng thình, thắt dây ở dưới ngực, sáng rỡ cả người. Nàng ta chậm rãi đưa một quả châu vào trong miệng.

Liễu Tàn thu hồi ánh mắt, cười nói, “Quan trọng nhất là hợp tâm ý bệ hạ.”

Bạch tiệp dư lơ đãng, bĩu môi, “Nếu luận về dung mạo, thật ra An Tiểu nghi xuất chúng nhất, chỉ tiếc cuối cùng vẫn là nữ nhi thương nhân, không đánh cược lớn hơn được nữa.”

Sắc mặt Liễu Tàn dùng một chút, An Tiểu nghi và Trang Mỹ nhân trên đài mỉm cười tạ ơn, bệ hạ nói vài câu, hai người liền bùng rệu đi kính Tĩnh Thái hậu.

Câu này của Bạch Tiệp dư nhìn như không lưu tâm, tuy là nói An Du kia, nhưng cũng âm thầm châm chọc xuất thân không cao của mình.

Chỉ cây châu mà mắng cây hòe.

Thấy Liễu Tàn không nói lời nào, Bạch Tiệp dư ra vẻ hiểu rõ, cười cười, “Đừng lo, có Hàm Yên ở đây, các nàng làm sao vượt qua tỷ tỷ.”

Trên mặt Liễu Tàn rút cuộc cũng có chút xúc động, nàng xưa nay không thích ra mặt, dựa vào ấn nhân mới đi đến địa vị hôm nay.

Lần này cũng không nổi giận, nàng mở miệng, “Không so được với phúc khí của muội muội, bệ hạ vẫn coi trọng muội muội nhất.”

Bạch Tiệp dư phân phó cho thị nữ đổi một mâm táo chua, không nhiều lời nữa.

Lúc này, Hoa Chiêu dung chậm chậm lên đài.

Không như ca múa thanh nhạ bình thường, tài nghệ nàng thể hiện trước là vùng mực vẽ tranh.

Thịnh Chân vừa nâng tay lên, người xung quanh thấy mắt phong tình, nhưng Tĩnh Thái hậu thấy mỗi tiếng nói cử động của nàng thật ra đều rất vừa ý. Đoan trang hiền thực, dòng dõi cao quý, nội tâm sắc sảo, ngay cả tài nghệ lúc này cũng thận trọng thanh lịch, trong hậu cung cần nhiều phi tần có chừng mực hiểu đại thể như vậy.

Không giống Bạch thị quyền rũ nịnh hót kia.

Hoàng thượng thấy nàng không giống người thường, cũng nổi lên hứng thú, âm thanh đàn sáo nghe nhiều thì na ná như nhau, không có

gì quá mới mẻ, chỉ là vừa rồi An thị kia tướng mạo rất đẹp, tư thái thoỉ sáo cũng đẹp mắt, vui tai vui mắt, An gia thật ra nuôi dạy nữ nhi rất tốt.

Hai người hợp tấu, thế nhưng không nhớ rõ lắm bộ dạng Trang thị, càng khiến nàng ta đi xuống.

Hoa Chiêu dung này thuận mắt ai gia nhất, tướng mạo phẩm giá đều đẹp, Hoàng thượng cần phải nhắm ngay mới phải.” Tịnh Thái hậu cười hiền hoà, Hoàng hậu ngồi ngay ngắn ở bên, xinh đẹp tuyệt trần, “Con và cô cô đều nghĩ giống nhau.”

Nghe hai nữ nhân tôn quý nhất hậu cung nói vậy, Vệ Cẩn chỉ cười trừ, chưa bình luận gì.

Hoa Chiêu dung tất nhiên phải hậu đãi, nhưng so với nữ nhân, Vệ Cẩn càng quan tâm Trấn quốc đại tướng quân ở biên quan có còn ra sức ổn định chiến sự.

Hoa Chiêu dâng bức Bách Thọ Đồ tặng cho Tịnh Thái hậu làm quà mừng, “Thần thiếp chúc Thái hậu nương nương vĩnh hưởng an khang.”

Tịnh Thái hậu hài lòng gật đầu, sai người cẩn thận đi cất, đặc biệt bày thêm một cái nhuễn tháp ở bên, nói Hoa Chiêu dung uống với bà mấy chén.

Hoa Chiêu dung tỏ thái độ hồ hững, khiến Vệ Cẩn cũng nhìn với con mắt khác, Thịnh Nhiễm này nuôi dưỡng con gái thật sự giống như binh pháp của hắn.

Thân là nam nhân, đối với nữ tử như vậy, đại để là tôn trọng nhiều hơn mê mẩn. Nhưng thân là đế vương, phi tần như vậy quả thật hiếm có.

Có thể khiến mẫu hậu vui thì cũng chính là khiến trẫm vui.” Ánh mắt Vệ Cẩn nhìn nàng thắm thiết, ngữ khí dịu dàng, “Mang đào ướp đá của thượng thực cục tới, ban cho Hoa Chiêu dung.”

Thịnh Chân vẫn thân nhiên tạ ân.

Tiệc rượu xong, khi Vệ Cẩn trở lại thì phát hiện Khương Nhiêu bên cạnh không biết đã đi khi nào.

Hắn có phần cụt hứng, quay đầu hỏi Toàn Cơ, “Nàng ấy đâu rồi?”

Khương ngự thị vừa nói là có chút choáng váng nên ra ngoài hít thở không khí.”

Vệ Cẩn không hỏi gì nữa, nhưng Hoàng hậu ở một bên hiển nhiên nhìn ra ánh mắt thân thiết của Hoàng thượng.

Chẳng qua chỉ là một nữ quan thôi!

Chương 32: Cẩn ngược lại

Thấy các tiểu chủ mới vào cung đều đã thể hiện bản lĩnh cao cường của mình, chỉ có Trần Thường tại ngồi lặng lẽ trong góc, không tỏ vẻ gì.

Hoàng hậu uống một hớp trà lê, cười tủm tỉm nói, “Trần Thường tại có tài nghệ gì, cứ góp vui cho Thái hậu nương nương? Bọn tỷ muội đều ở đây, chớ có gò bó.”

Trần Thường tại chậm rãi đứng dậy, thân thể nhỏ gầy, tay nắm chặt, nàng hình như không có thói quen bị người ta chú ý, sợ hãi hành lễ nói, “Thần thiếp tài hèn học ít, không dám trình diễn...” Rồi sau đó nâng tay chậm rãi đi tới, “Thần thiếp偷 túi hương phúc lộc cho Thái hậu nương nương, chúc người thái an như ý.”

An Tiểu nghi khẽ lăm bầm một câu, “Xem bộ dáng mảnh mai của nàng ta kia, giống như ai đó khi dễ nàng ta vậy.”

Trang Mỹ nhân lắc đầu, ánh mắt cũng có chút phân tán, Trần Thường tại này cả người lẫn vật đều vô hại, cũng không giống như là giả vờ.

Tĩnh Thái hậu thấy nàng gai mắt, từ xuất thân đến bộ dạng đều không hài lòng, cho nên không nhận lấy.

Khuong Nhiêu lật bật trở về từ bên ngoài, gặp gỡ Trần Thường tại kia. Hai người đối diện một lát, Trần Thường tại vội vàng sợ hãi cúi đầu.

Thần thái này, quả thật không giống Trịnh Thu.

Nàng nhàn rồi thật đấy.” Vệ Cẩn mới vừa rồi còn mang tư thái với ai cũng ôn hoà dịu dàng, đột nhiên lại đổi sắc mặt với Khuong ngự thị.

Trần Thường tại cúi người không lên tiếng, Hoàng hậu cũng không nhìn nàng, cứ thế mà uống.

Khuong Nhiêu che ngực, “Nô tì thất trách.”

Vệ Cẩn trầm ngâm một lát, bỗng nhiên chuyển hướng sang Trần Thường tại, lấy túi hương trong tay nàng, “Tay nghề偷 túi thừa thật

khéo, hôm khác cũng thêm cho trầm một cái.”

Hoàng hậu liếc xéo, nếu nói về chuyện thâm thù, Khương Nhiêu là người có một không hai trong hậu cung, Trần Thường tại này sao có thể nào so sánh?

Chẳng lẽ, Khương thị này chọc Hoàng thượng mất hứng?

Khương Nhiêu rất bình tĩnh, thờ ơ nhìn về phía xa xa.

Lại là ánh mắt như vậy, Vệ Cẩn bị nàng quấy nhiễu khiến tâm phiền ý loạn, giống như cái việc hầu hạ bên người uy khuất nàng vậy!

Vào lúc này, Trần Thường tại thẹn thùng nâng mắt, sóng thu uyển chuyển, thấp giọng nói, “Nếu bệ hạ không chê, thần thiếp tất nhiên sẵn lòng...”

Nàng luôn như vậy, giọng nói nhỏ nhẹ, giống như đang sợ hãi gì đó.

Vệ Cẩn thu lại ánh mắt, sự ôn nhu vừa rồi chợt lóe lên rồi lướt qua, Khương Nhiêu liền tiến lên châm rượu, ngón tay trắng nõn nhỏ nhắn cầm bầu rượu vàng lên, Vệ Cẩn đột nhiên cầm tay nàng bao lấy, bầu rượu nghiêng, rót đầy cả bình.

Tĩnh Thái hậu và Hoa Chiêu dung cách rất gần, hiển nhiên là nhìn thấy, “Thân là phi tần, đoan trang hiểu chuyện là quan trọng nhất, ai gia thích người như con vậy.”

Thịnh Chân rốt cuộc cũng ngẩng đầu, nhìn cô gái ở bên người Hoàng thượng cười tươi rạng rỡ, có chút dăm chiêu.

Bỗng nhiên xa xa có nhiều đốm lửa từ trong hàng cây xẹt qua.

Hoàng hậu nhìn thấy trước, kinh ngạc nói với Hoàng thượng, theo hướng của nàng, Tĩnh Thái hậu cũng nhìn thấy.

Bốn phía Mẫu Đơn Các bị nước bao quanh, dòng suối trong rừng róc rách.

Ai dám tự tiện đốt lửa?” Tĩnh Thái hậu không vui, Lưu Ly vội vàng chạy qua.

Chỉ chốc lát sau, chỉ thấy phía sau Lưu Ly có một cô gái đi tới.

Cô gái kia cầm đèn liên hoa trong tay, tuy rằng mặc quan phục nhưng tư thái vô cùng xinh đẹp.

Tường thượng phục sao lại ở đây?” Hoàng hậu dẫn mây ra, Tường Anh vội vàng cúi người hành lễ, “Nếu xúc phạm Hoàng thượng, Thái

hậu, nô tì cam nguyện lĩnh phạt, chỉ là...”

Không gặp Tường Anh được bao nhiêu ngày, Vệ Cẩn hình như đã quên nữ nhi của Tường Thượng thư còn giữ chức ở Lục thượng.

Hoàng hậu khoan dung nói, “Không sao, tiếp tục nói đi.”

Đôi mắt ngập nước của Tường Anh đảo qua Hoàng thượng, nhìn về phía Tịnh Thái hậu, “Nô tì biết hôm nay là sinh nhật của Thái hậu nương nương, thành tâm cầu phúc cho người, nhưng thân phận thấp kém, không dám ngông cuồng đến gần. Vì thế đành phải đốt đèn ở phía xa cho người, cầu người vĩnh viễn giữ được hương hoa.”

Sắc mặt Tịnh Thái hậu có chút dịu đi, Hoàng hậu bắt đầu dī lắc đầu, nhìn về phía Hoàng thượng, “Mặc dù có phần đi quá giới hạn, nhưng tâm ý của Tường thượng phục lần này rất tốt, thần thiếp mong bệ hạ khai ân, miễn tội cho nàng ấy.”

Khuông Nhiêu thờ ơ nhìn trờ hay vừa diễn, ý cười không giảm, “Hoàng hậu nương nương tấm lòng nhân hậu, thật khiến chúng nô tì kính phục.”

Tịnh Thái hậu nghiêng người về phía trước, nhìn chăm chăm đèn liên hoa kia, “Mặt trên khắc gì vậy?”

Tường Anh có chút kinh ngạc, giống như vô tình nói, “Chính là vạn phúc pháp kinh...”

Hoàng hậu lúc này mới dần mặt ra cười, “Cô cô thích nghe vạn phúc pháp kinh này nhất, Tường thượng phục thật có tâm.”

Ai gia thích đèn liên hoa này, cứ giữ lại đi.”

Tịnh Thái hậu lên tiếng, Tường Anh bước nhẹ nhàng, vừa lên trước vừa mang theo huân hương nhàn nhạt.

Hương đưa vào mũi, Vệ Cẩn lúc này mới cẩn thận quan sát nàng ta, gương mặt xinh đẹp, dáng người thướt tha, hơn nữa ngũ quan kia xinh xắn, mơ hồ có chút quen thuộc.

Không thể không nói, lúc này dưới ánh trăng, vẻ đẹp của Tường Anh thấm vào lòng người.

Dùng hương liệu gì thế, rất đặc biệt.” Vệ Cẩn thuận miệng hỏi, Tường Anh vội vàng thu lại tay áo, khom người nói, “Đã khiến bệ hạ chê cười, là nô tì tự mình phối...”

Hoàng hậu vẫy tay, “Thơm như vậy, Tường thượng phục còn có thể phối hương?”

Tường Anh mím môi cười, “Đây là dùng nhụy hoa mộc lan nghiền nát...”

Đang lúc nàng ta hăng hái bưng bưng nói, lại thấy Khương Nhiều một bên lão đảo, đụng phải sau lưng Hoàng thượng, yếu điệu yếu ớt như không có xương.

Vệ Cẩn thấy thế, đưa tay đỡ nàng, Khương Nhiều vỗ vỗ trán, “Nô tì thật mất lễ nghi, bệ hạ thứ tội.”

Còn choáng váng đầu?” Vệ Cẩn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trắng bệch, vội vàng phân phó, “Truyền thái y lại đây.”

Khương Nhiều từ chối, “Trương thái y đã dốc lòng điều trị cho nô tì, vừa rồi có lẽ là xung đột với hương liệu.”

Vậy gọi Trương Tuấn lại đây xem một cái.” Vệ Cẩn đỡ nàng ngồi xuống, nhìn thấy Tịnh Thái hậu một bên sắc mặt không tốt, vì thế giờ tay ý bảo Toàn Cơ đỡ nàng vào trong điện.

Toàn Cơ cô cô còn phải hầu hạ bệ hạ, bảo Tường thượng phục đi cùng với nô tì là được.” Khương Nhiều yếu điệu nói, rồi sau đó nhìn về phía Tường Anh đầy trông mong.

Hai người các nàng ngày trước cùng giữ chức ở một cung, cũng là hợp tình hợp lý, Hoàng hậu vừa muốn mở miệng đã bị Hoàng thượng cắt ngang, “Ngươi theo nàng ấy đi qua đi, đợi Trương Tuấn đến thì trầm sẽ đi thăm.”

Ca múa mừng cảnh thái bình trong các, trong điện, Khương Nhiều ngồi nghiêng trên nhuyễn tháp, hai mắt hơi run, hòa hợp cùng ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Vừa rồi thấy chuyện tốt sắp thành, lại bị Khương Nhiều cắt ngang lần nữa! Tường Anh bụng đầy oán hận, chi đề thấp giọng nặn ra một nụ cười, “Nô tì mang chén nước đến cho Khương cô cô.”

Cô gái trên tháp vừa mở hai mắt, đưa tay nắm lấy tay áo nàng ta, “Không cần, ngươi ở đây với ta là được.”

Tường Anh đành phải trở lại chỗ cũ.

Không bao lâu, thái y ngoài điện vội vàng chạy tới.

Trương Tuấn nét mặt lo lắng, vừa vào cửa điện thì đi về phía nhuyễn tháp, nhìn khuôn mặt Khương Nhiều có chút yếu ớt thì cảm thấy đau buốt một trận.

Vừa rồi đã làm phiền Tường thượng phục chăm sóc.” Khương Nhiều làm như cảm kích, Trương Tuấn lại dừng tay, chậm rãi quay đầu, đối diện với vẻ mặt tức giận của Tường Anh.

Khương Nhiêu làm ra vẻ chuyện không liên quan đến mình, nhìn hai người bọn họ, xưa đâu bằng nay, không biết khi Trương Tuấn Chi nhìn thấy thê tử của mình, nay đang dùng tất cả phương pháp để bỏ lên long sàng thì sẽ cảm nhận như thế nào?

Nói vậy, nhất định sẽ rất ngoạn mục.

Trương Tuấn không thay đổi sắc mặt, thu hồi ánh mắt lại, cũng chỉ lo lắng cho Khương Nhiêu.

Lúc này, Hoàng thượng và đám người Hoàng hậu từ từ đi tới, thân ảnh cao lớn đứng ở cạnh tháp, “Có gì đáng ngại không?”

Trương Tuấn cúi đầu, cẩn thận chần đoán một lát, “Cũng không có gì đáng ngại, an dưỡng ba ngày là được.”

Hắn vừa đứng dậy, chợt nghe Khương Nhiêu nhẹ giọng nói, “Đây không phải là hoa tai của Tường thượng phục sao, sao lại ở trên người Trương thái y?”

Một câu này như sấm sét nổ vang bên tai ba người.

Sắc mặt Tường Anh vốn đã không tốt, tức thì thất sắc, nhìn mẫu đơn ngọc bích bên hông Trương Tuấn, mặt khó có thể tin.

Hoàng hậu dĩ nhiên là nhìn về phía Tường Anh, trong ánh mắt bình tĩnh lại ẩn chứa tàn khốc.

Mà khó tiếp nhận nhất, lại không phải là Trương Tuấn.

Hắn ngơ ngác đứng đó, ánh mắt làm như dò xét, hoặc như là bi thương, nhìn Khương Nhiêu đang ra vẻ không thèm quan tâm.

Là nàng hôm qua tự tay tặng cho, nàng còn nói hy vọng mình có thể ngày ngày đeo trên người, gặp vật như gặp người...

Hắn nhất thời quá mức vui mừng, có lẽ nàng rốt cuộc đã tha thứ cho mình, không thể ngờ rằng, hoá ra đây căn bản chính là ván cờ nàng bày ra!

Muốn mở miệng phân bua, nhưng trong nháy mắt nhìn thấy Khương Nhiêu, Trương Tuấn cuối cùng không hề mở miệng.

Bởi vì, hắn cũng không thể kiên định với nàng, cho dù sai thì như thế nào...

Tường Anh run môi, vội vàng muốn giải thích, “Đây chính là của nô tì, nhưng cũng không có đưa cho Trương thái y, vốn là muốn đưa cho Thái hậu nương nương!”

Nhưng lời vừa ra khỏi miệng, ngay cả mình cũng thấy không giữ chân được, nàng giao cho Khương Nhiêu, nhưng Hoàng thượng tất

nhiên sẽ không tin...

Sự thật chuẩn xác, nhiều ánh mắt nhìn như vậy.

Vệ Cẩn cười sang sảng, “Cũng không phải là chuyện to tát gì, Trương thái y tuần tú lịch sự, nếu Trương thượng phục thật sự ngưỡng mộ hần, trẫm sẽ thay Trương Thượng thư xúc tiến chuyện tốt.”

Nghe vậy, Trương Anh cuống quýt quỳ xuống, lắc đầu nói, “Nô tì tuyệt đối không có ý này, mong bệ hạ minh giám!”

Vệ Cẩn thấy nàng ta làm to chuyện như vậy, có chút khó hiểu, Hoàng hậu mở miệng khuyên nhủ, “Có lẽ là Trương thượng phục thấy Trương thái y từng trị bệnh phong hàn cho nàng nên tặng lễ vật tạ ơn thôi, việc nhỏ như thế, bệ hạ không cần quan tâm.”

Khuông Nhiêu chỉ hơi hợt một câu, đã khiến mọi người ở đây sứt đầu mẻ trán. Cuối cùng vẫn là ở Hoàng hậu hoà giải, ai nấy đều giải tán.

Trương Anh cắn giận nhìn chằm chằm Trương Tuấn đứng tại chỗ không hề giải thích, hai tay nắm chặt lại.

Bất luận nàng ta đã lường trước trong lòng như thế nào, Trương Tuấn Chi đối với mình ngàn nghe trăm thuận lại vì nữ nhân có bộ dạng giống Khuông Nhiêu mà hăm hại mình như thế!

Nàng ta hận, nàng ta lại càng không cam tâm!

Hần từng luôn miệng nói đối với mình mới là thật tâm, nhưng hôm nay thì tính là chuyện gì...

Trương Tuấn chỉ bình tĩnh liếc Trương Anh một cái, cười đáp một tiếng, rồi sau đó xách hòm thuốc lặng lẽ cáo lui.

Thân ảnh tối tăm dưới đèn hoa rực rỡ càng lúc càng xa.

Khuông Nhiêu nhìn bóng lưng của hắn, hơi nhú mày, quả thật không ngờ tới biểu hiện của Trương Tuấn, hắn biết rõ là hăm hại, vì sao phải lựa chọn giấu giếm?

--

Trên đường đến Tử Thần Cung, Hoàng hậu hơi đi lại gần, sắc mặt mờ mờ ảo ảo.

Đêm nay, Hoàng thượng gọi Hoa Chiêu dung thị tắm.

Nửa đường, phượng liền đột nhiên dừng lại. Lưu Ly nói, “Là Trương thượng phục tới đưa cung trang cho nương nương.”

Hoàng hậu vẫn không nhúc nhích, chỉ nhẹ nhàng ném cho một câu, “Vô dụng, vụng về.”

Tường Anh lại cầu xin, “Đêm nay đúng là ngoài ý muốn, đều là do ả Khương Nhiêu nịnh hót kia ra tay!”

Hoàng hậu sao lại không biết, nhưng Khương Nhiêu lại không lộ ra sơ hở nào, hơn nữa Hoàng thượng bảo vệ như thế, căn bản không thể nào chỉ trích! Trong lòng nàng làm sao không tức giận.

Phượng liền ngừng một lát, Lưu Ly nhận lấy cung trang.

Mây đen che ánh trăng, phượng liền nâng lên lần nữa, Hoàng hậu lại nhẹ nhàng nói, “Bổn cung cho ngươi một cơ hội cuối cùng.”

Tác giả có lời muốn nói:

Nam chính truyện này là hoàng đế, thuộc loại cung đấu + ngôn tình, không giống cung đấu đông cung thuần túy ~

Còn có nhận định tư cách nam chính truyện này, Phồn mỗ cảm thấy hần phù hợp mấy điểm sau đây:

- 1. Bởi vì hậu cung không thể chỉ có một nữ nhân, nếu bởi vì xuất phát từ cân bằng quyền thế thì thỉnh thoảng thăm dò những phi tần khác cũng không quá đáng.
- 2. Trong lòng trong mắt chỉ có một mình nữ chính, sẽ không để nàng chịu oan ức thương tổn.
- 3. Sẽ không dễ dàng bị nữ nhân thao túng, bao gồm nữ chính, những tên bám váy đàn bà ai cũng không thích ~

Cho nên, ta cảm thấy ~ hành vi của Hoàng Tăng (Vệ Cảnh) cũng không tính là cặn bã ~~~

Chương 33: Sơn phấn

Hoa Chiêu dung nhận ân trước, vốn là trong dự kiến.

Khương Nhiêu thân là nữ quan ngự tiền, tự cảm thấy những việc này vẫn phải có, hơn nữa Hoàng thượng biểu hiện không muốn nàng động chạm đến chuyện phi tần thị tẩm, cho nên một đêm này, nàng an phận ở lại Phương Hoa Các, ngủ một giấc ngon lành.

Nắng sớm ấm áp, trong lành quang đãng, hiếm khi có một đêm không mộng寐.

Khương Nhiêu thu dọn thỏa đáng xong mới ra khỏi điện, chỉ thấy Vũ Đào hào hứng bụng hai cái chậu trâu bà tiến vào, cũng không nhớ rõ yêu hoa cô bao giờ, vừa hỏi thì Vũ Đào liền nói là Phùng công công của điện thờ phụ sai người đưa tới, nói là tẩm điện của nàng có bóng râm, để mấy chậu trâu bà có thể phòng ngừa bệnh thấp (1), vô cùng có lợi với cơ thể.

(1) bệnh thấp: các triệu chứng lên nấm ở chân tay, ngứa mẩn

Vừa nghe tên Phùng Uyên, Khương Nhiêu nhất thời cảm thấy cả người không được tự nhiên, đi được vài bước thì xoay người phân phó, đem trâu bà chuyển qua đặt trên đài sảnh ở hành lang.

Tới ngoài tẩm điện, Cao Ngôn tiến lên trước mặt, “Khương cô cô đến thật sớm.”

Nghe có tiếng nói chuyện của nữ tử từ từ trong điện vọng ra, Khương Nhiêu gật đầu nói, “Hoa Chiêu đang dùng bữa với bộ hạ?”

Cao Ngôn lắc đầu, “Chiêu dung nương nương tối hôm qua đã đưa đi rồi, đây là Anh Mẫn trưởng Công chúa sáng sớm lại đây.”

Câu nói này lại có trọng lượng ngoài ý muốn, thứ nhất, Hoàng thượng rất coi trọng Thịnh gia, không nên để Hoa Chiêu dung hồi cung. Thị tẩm xong, tuy rằng ban thưởng Ngọc Đường Điện, nhìn như ân sủng, nhưng kỳ thật vẫn phải hồi cung, vẫn chưa ở qua đêm.

Nếu là phi tần bình thường thì chẳng có gì lạ, dù sao đặc sủng ngủ lại Hàm Nguyên Điện cũng không phải ai cũng có thể làm được. Ngay cả người mang long tự Bạch Tiệp dư mẹ quý nhờ con, Hoàng thượng cũng chưa để nàng ta ở lại qua đêm. Nhưng đặt trên người Hoa Chiêu dung thì hình như hơi lạnh nhạt.

Thứ hai, Vệ Anh Mẫn mờ ám xảo quyệt kia, nàng ta đến Hàm Nguyên Điện để làm gì?

Thị nữ Khinh Yên bên cạnh thuận miệng tiếp một câu, “Anh Mẫn Công chúa không chừng đang có chuyện gì hứng thú, làm ra chuyện khác người gì cũng không coi là kỳ quái, mới vừa rồi thấy nàng ta quần lấy bộ hạ, nói là vải thạch anh ở yến hội hôm qua ăn ngon, còn nghĩ đến hương vị kia. Sáng sớm làm sao có vải...”

Khương Nhiêu mang bụng tràn đầy nghi vấn tiến vào điện, hiện giờ còn chưa tới giờ ăn sáng, cách bức rèm che có thể nhìn thấy thân ảnh nhỏ nhắn của Vệ Anh Mẫn ngồi ở bàn ngọc đối diện.

Đến gần, trên mặt Hoàng thượng lộ ý cười thần nhiên, nhưng hình như chỉ có Vệ Anh Mẫn nói chuyện một mình, hẳn cũng không phụ họa.

Đôi con ngươi sắc như chim ưng kia xuyên qua nắng sớm mà quét tới nàng.

Từ lúc Khương Nhiều tiến vào, Vệ Anh Mẫn vốn mạng thần thái ngây thơ nhất thời liền khinh bỉ, “Hoàng đế ca ca, đây không phải nữ quan không biết cấp bậc lễ nghĩa hôm tang lễ Phụ hoàng sao? Ngài còn chưa đuổi nàng ta đi?”

Vệ Cẩn làm như không nghe thấy, vòng qua bàn hỏi, “Đêm qua nghỉ ngơi đã khá hơn chưa?”

Vệ Anh Mẫn vừa nghe thì càng thấy ngoài dự kiến, Tam ca trứ danh luôn luôn bạc tình lạnh nhạt lại quan tâm hạ nhân thấp kém này!

Khương Nhiều lễ phép cúi người, “Uống thuốc xong thì đã khỏi, đã phiền bệ hạ lo lắng, nô tì cả đêm ngủ rất ngon.”

Nàng nói cả đêm ngủ rất ngon.

Trong nháy mắt, Vệ Cẩn hình như có chút mất mát, hần sùng hạnh Hoa Chiêu dung, đối với nàng không có chút ảnh hưởng nào.

Tối hôm qua, đối mặt với Thịnh Chân, hần dường như vội vàng chấm dứt nhiệm vụ, thậm chí không muốn nàng ta ở lại thêm nữa, giống như đang làm chuyện sai lầm gì vậy.

Nhưng Khương Nhiều thì sao? Nàng vĩnh viễn chỉ mang bộ dáng không thèm quan tâm.

Vệ Cẩn đột nhiên cảm thấy mình đã sống bao nhiêu năm, nhưng lần đầu tiên lại muốn một nữ nhân kích động ăn dặm chưa.

Quá vớ vẩn, thật không tin nổi.

Trong cuộc sống của hần từ trước đến giờ, nữ nhân chẳng qua chỉ là làm nền. Rốt cuộc là từ khi nào đã bắt đầu thay đổi...

Nhưng, đây chẳng phải là nữ quan ngự tiền luôn đáp trả hờ hững sao?

Khương Nhiều cũng không có làm gì sai.

Vệ Cẩn đột nhiên có chút phiền muộn, cố ý quay mặt chỗ khác không nhìn tới nàng.

Hoàng thượng không nói gì nữa, nhất thời không khí có chút ngưng trệ, may mắn thượng thực cục mang đồ ăn sáng lại đây, mùi vị không tầm thường.

Vệ Anh Mẫn cũng không tính buông tha Khương Nhiều, vênh mặt hất hàm sai bảo, “Người tới hầu hạ ta dùng bữa đi!”

Nhìn Khương Nhiều có chút cầu xin nhìn về phía mình, trong lòng Vệ Cẩn đột nhiên có cảm giác vui mừng, có lẽ là nên lạnh nhạt với nàng chút. Hần không nói gì, xem như ngầm đồng ý.

Vệ Anh Mẫn nhìn đĩa đậu phụ xa nhất, “Ta muốn ăn cái kia.”

Khuong Nhiêu đành phải vén tay áo lên, đưa cánh tay đến chiếc đĩa sứ.

Vệ Anh Mẫn chỉ ăn một chút, lại muốn chuyển sang món măng, vẫn là cách khá xa.

Bất luận năng ta làm khó dễ như thế nào, Khuong Nhiêu trước sau vẫn bình tĩnh như thường, làm theo từng việc, thăm nghĩ nàng ta chẳng qua chỉ là một đứa trẻ, không cần so đo.

Toàn Cơ ở một bên cẩn thận thêm đồ ăn cho Hoàng thượng, thăm nghĩ bữa ăn sáng hôm nay quả nhiên là náo nhiệt.

Thật lâu sau, Vệ Anh Mẫn làm như chơi một rồi, cũng không còn hào hứng, đẩy đĩa sứ một cái, “Đồ ăn nhiều quá, mang chén canh lại đây cho ta!”

Khuong Nhiêu cụp mi mắt xuống, vô cùng nghe lời nhận lấy chiếc chén sứ Thanh Hoa và muỗng bạc từ tay cung nhân, canh hoa quế thịt viên vừa làm xong, vô cùng nóng.

Bên này nàng cẩn thận múc canh vào chén, Vệ Anh Mẫn lại đột nhiên vùng tay lên, vô tư hất vào cánh tay Khuong Nhiêu.

Nước canh nóng hôi hắt thời bắn tung toé, Khuong Nhiêu chột rút tay về, chiếc chén rơi loảng xoảng.

Sao ngươi không biết né, ta cũng không thấy có ai ở phía sau.” Vệ Anh Mẫn làm ra dáng vẻ vô tội, nhưng ai cũng có thể nhìn ra đây rõ ràng là cố ý.

Khuong Nhiêu ôm cổ tay, còn chưa mở miệng, không ngờ Hoàng thượng lại vượt lên trước một bước, cầm cánh tay bị phồng của nàng, sắc mặt nặng nề, nói với Toàn Cơ, “Còn không mau lấy nước lạnh và thuốc mỡ lại đây!”

Nàng không rút tay lại, cứ mặc cho Vệ Cảnh nắm, ý cười trong mắt yếu ớt, cười như gió thoảng mây bay.

Vệ Anh Mẫn vốn chỉ muốn thấy nàng mất mặt, nếu không cũng sẽ tố cáo, nhưng không ngờ được nàng lại nhẫn nhịn như thế.

Xem ra, ánh mắt Nhị ca rất đặc biệt, không nhìn sai người.

Thật ra, Khuong Nhiêu như thế chẳng qua là không muốn cho người ta vô duyên vô cớ chê cười, mà sâu xa hơn, lại có một chút muốn đánh giá tâm tư Vệ Cảnh...

Ý tưởng này vừa hiện lên, ngay cả chính nàng cũng có chút kinh ngạc.

Bị phỏng không nặng lắm, Toàn Cơ nhanh chóng mang thuốc tới, Vệ Anh Mẫn buồn bực dùng bữa ở một bên đột nhiên nhìn qua, nũng nịu cười, “Hoàng đế ca ca, nữ quan này hầu hạ tốt lắm, muội thích, có thể tặng cho Anh Mẫn không?”

Vệ Cẩn nhắc tầm mắt lên, không từ chối cũng chẳng đáp ứng, chỉ nói, “Vải thạch anh muội ăn nhiều chút, chốc nữa cung nhân sẽ mang đến Thu Lan Cung của muội, cho Mộ Thái phi ném thử.”

Vệ Anh Mẫn bĩu môi, nhìn chằm chằm Khương Nhiêu, thấy thần thái nàng tự nhiên, cũng không giống bộ dáng cả ngày ủy khuất của những cung nữ khác, nhìn liền sinh ghét.

Chỉ chốc lát sau, Hoàng hậu nhẹ nhàng bước tới, đến thỉnh an buổi sáng.

Vệ Anh Mẫn lại quần quýt lấy Hoàng hậu, “Hoàng tâu, ngay cả một nữ quan Hoàng đế ca ca cũng không muốn tặng cho muội...”

Nhị trưởng Công chúa này làm nũng, nhóm cung nhân đã sớm thấy nhưng không chê trách gì được, nàng ta vốn dĩ tinh quái, một tiếng hoàng tâu này quả nhiên là gọi đến đáy lòng Hoàng hậu.

Nàng vuốt ve búi tóc của Vệ Anh Mẫn, cười nói, “Hiếm khi Anh Mẫn vừa ý chuyện gì, không bằng Hoàng thượng cứ đáp ứng, nếu nữ quan không đủ, thần thiếp sẽ bảo Lục thượng sai người lại đây hầu hạ.”

Vệ Cẩn chậm rãi buông chén trong tay, liếc Hoàng hậu một cái, Toàn Cơ liền đưa khăn tới.

Cái nhìn kia vô cùng lạnh lẽo, tay Hoàng hậu hơi run một chút, nghĩ rằng đây chưa phải thời điểm, vội lần không thể nóng vội.

Vì thế nàng mới đổi giọng, chuyên đề tài, “Mấy ngày trước, Mịch La tiến cống chừng năm hộp son mặt hương sen, màu vô cùng tốt, mịn màng trơn bóng, thần thiếp sao có thể sử dụng hết, không bằng phân cho bọn tỷ muội trong cung cùng nhau dùng, cũng không phụ lòng món tốt.”

Những cống phẩm này đều là do phủ nội vụ trực tiếp mang đến Tử Thần Cung của Hoàng hậu, lại có Hoàng hậu phụ trách phân phối, thật ra việc nhỏ như vậy vốn không cần thông qua Hoàng thượng, nhưng nay hậu cung có thêm nhiều người mới, bề ngoài khoe công trước mặt Hoàng thượng, thứ nhất là thể hiện nhân đức, thứ hai cũng là giữ thể diện cho Hoàng thượng.

Toàn Cơ mang long bào quan miện lại đây, Hoàng thượng quay đầu nhìn Khương Nhiêu, ý tứ trong ánh mắt không cần nói cũng biết, Khương Nhiêu lâu ngày hầu hạ bên cạnh hần, biểu tình rất nhỏ như thế tất nhiên cũng không thoát khỏi mắt nàng.

Nếu thân là nữ quan, vậy nên hoàn thành chức trách, tên kia tính tình nóng nảy, làm thì ra vẻ hờn dỗi, không làm thì thành ra già mồm cãi

láo.

Chọc giận áo cơm phụ mẫu (2) Hoàng thượng đại nhân, bản thân mình cũng sẽ không có trái cây ngon mà ăn.

(2) áo cơm phụ mẫu: ý nói những thứ phải nương tựa vào người khác để mà sinh sống

Lần này, Khương Nhiều ngoan ngoãn đi qua, cẩn thận mặc long bào, Vệ Cẩm hải lòng vỗ vỗ mu bàn tay nàng, tỏ vẻ tán thưởng.

Hoàng hậu nói rất có lý, Hoa Chiêu dung có công phụng dưỡng, nàng thay trăm thưởng một hộp đến Ngọc Đường Điện đi. Còn lại, Bạch Tiệp dư và Trang Mỹ nhân đều thưởng một hộp, ở chỗ trăm cũng phải giữ lại một phần.”

Nửa câu đầu đều nắm trong bàn tay, không khác biệt lắm với dự đoán trong lòng của Hoàng hậu, nhưng câu cuối cùng nhất thời lại nổi lên phong ba.

Nếu để son phấn thượng hạng trong Hàm Nguyên Điện như vậy, tất nhiên là con đường dẫn khiến người ta mơ màng.

--

Từ khi nhóm tiểu chủ mới tới vào hậu cung, ngọc bài thượng công cục đưa tới liền náo nhiệt lên.

Có tiểu chủ đòi bài tử của mình để lên trước, có tiểu chủ lại muốn bài tử của mình phải chế tác tinh xảo, cho dù chỉ là một chút gì nhỏ xíu đều đủ để khiến cho Hoàng thượng chú ý.

Kỳ thật, Hoàng thượng không thường đến hậu cung, cho nên những thứ này không có cơ hội dễ dàng thể hiện sự quý giá.

Lúc không có ai, An Tiểu nghi quả thật có đi tìm Khương Nhiều một lần, sau khi Hoàng thượng lâm triều thì mỗi ngày đều “vô tình” gặp phải nàng ta trên đường đến phủ nội vụ.

Ngày đó gió nhẹ trời trong, mỹ nhân tản bộ trong rừng hoa dương, Khương Nhiều vừa ngẩng đầu lên, con điều giấy của An Tiểu nghi rơi ở bên chân nàng.

Bởi vì từng có duyên gặp mặt mấy lần, Khương Nhiều ấn tượng rất sâu sắc với cô gái này, An Tiểu nghi cũng không vòng vo, đi thẳng vào chỗ bụi đá trong rừng.

Đầu tiên thì nói chút lời xã giao, Khương Nhiều nghe nhiều lời ít, nhưng vòng tới vòng lui vẫn chưa nói với nàng ta sẽ nói thêm vài câu trước mặt Hoàng thượng.

Nữ quan ngự tiền có ưu thế được trời ưu ái như vậy, có đôi khi thuận miệng nói mấy câu là có thể được Hoàng thượng coi trọng, nhưng An Tiểu nghi hình như đã quên rằng, một câu thuận miệng kia cũng sẽ bị hủy hoại tiền đồ của một người.

Tuy rằng Khương Nhiêu không thân cận với nàng ta, nhưng vẫn chưa có phản phản cảm, trước mắt tìm không ra lý do hủy hoại nàng ta.

An Tiểu nghi xuất thân nghiệp quan thế gia, cái này thực chất bên trong đã mang mùi vị thế lực, lúc ẩn lúc hiện, tỷ như mấy lần tặng vật lấy lòng nàng, lại tỷ như hiện giờ đưa ra một đôi khuyên tai.

Những món này đều là hàng cao cấp, có thể thấy An gia căn cơ rất dày, mặc dù vào cung cũng không nỡ để nữ nhi chịu thiệt. Cho nên xiêm y trang sức An Tiểu nghi mang đến cũng phong phú hơn những người khác rất nhiều.

Khương phủ trước đây không hề thua kém An gia, Khương Nhiêu thân là tiểu thư dòng chính, đương nhiên biết rõ điều này, sẽ không hẹp hòi như Tưởng Anh.

Nàng khéo léo từ chối An Tiểu nghi, chỉ nói với dung mạo tư chất của nàng ta thì Hoàng thượng chắc chắn sẽ đối đãi bằng con mắt khác.

Chương 34: Đế tâm

Hoa Chiêu dung nhận ân trước, nhưng chẳng qua chỉ thị tẩm một lần, Hoàng thượng thật ra có đến Ngọc Đường Điện của nàng vài lần, nhưng đều không ngủ lại.

Hoa Chiêu dung kia tính tình nhạt nhẽo, không muốn giờ thủ đoạn để được sủng ái, cung kính khiêm tốn, hòa nhã với người xung quanh.

Nhưng sao nàng dám tùy tiện? Sau lưng nàng là toàn bộ quân đội của Thịnh gia, một phần cũng không được khinh thường.

Thịnh Chân đúng là giấu tài, nhưng con gái Trần quốc đại tướng quân sao có thể là người tầm thường, nàng rất rõ, ngày còn dài, nếu chạy khắp nơi phô trương dẫn đến thị phi thì ân sủng không thể lâu dài.

Vừa vào cửa cung thì không ra được nữa, khe nhỏ sông dài (*) mới là biện pháp tốt nhất, làm sao có thể khỗ sở tranh giành một sớm một chiều chứ.

(*) khe nhỏ sông dài: ví với làm đều đều, từng tí một không bao giờ ngừng

Nhưng nàng cũng rất rõ, với tình thế hiện giờ, cho dù Hoàng thượng không thật tình thì vẫn sẽ sủng ái, nếu người Hoàng thượng có thể đến đây, đến nhiều, tâm tự nhiên cũng đi theo mà đến đây.

Ban trang sức, nặng dùng không hết, đều tặng cho người khác, bởi vì Hoa Âm Các cách Ngọc Đường Điện không xa, nên Trần Thường tại được tặng nhiều nhất.

Muốn nói thì phải nói Trần Thường tại xuất thân hèn mọn kia, ở trong cung cũng không có chỗ nương tựa, vô cùng đáng thương. Lần trước khi thỉnh an, còn bị An Tiểu nghi châm chọc khiêu khích một phen, nhiều phi tần ở đó như vậy, nhưng không có ai thay nàng nói chuyện, ngay cả Hoàng hậu xưa nay dịu dàng cũng chỉ là chuyện lớn hóa nhỏ.

Có lẽ là nàng từ nhỏ đã là hòn ngọc quý trên tay, là quý nữ vạn người chú ý, cho nên có chút thương hại với Trần Thường tại.

Thỉnh an trở về, hai người tiện đường, nàng liền hạ thấp thân phận, chủ động bắt chuyện với nàng ta.

Trần Thường tại tính tình nhất gan, cho dù đối diện với Hoa Chiêu dung có thiện ý, có đôi khi cũng không nói nhiều, người như vậy, không bị người khác ức hiếp cũng khó.

Hơn nữa, lâu như vậy, Hoàng thượng vẫn chưa lật bài tử của nàng.

Hoa Chiêu dung cười nhạt, “Nếu Trần muội muội ngày thường không có chuyện gì, cứ đến Ngọc Đường Điện của ta, chúng ta sẽ cùng thêu thùa.”

Đôi mắt Trần Thường tại ánh lên, nàng dường như được sủng mà lo, “Được.”

--

Thời gian đầu đăng đế vị, rất nhiều chính sự đều phải làm từ đầu, dùng người cũng phải xem xét.

Hoàng thượng cả ngày vui đầu trong Hàm Nguyên Điện, đã lâu không cho người thị tẩm. Nhưng mỗi ngày thượng công cục vẫn đúng hạn đưa ngọc bài tới, Khương Nhiêu bung vào, thấy Vệ Cẩn đang nhắc bút viết nhanh, nhưng không phát hiện sự tồn tại của nàng.

Thần thái nghiêm túc như vậy, ngay cả Khương Nhiêu cũng có chút không đành lòng quấy rầy, vì thế đứng chờ ở xa, không lên tiếng.

Không thể không nói, về ngoài, phong thái của Vệ Cẩn đều không thể bắt bẻ, mà nam nhân lòng mang thiên hạ lại càng thêm khí phách.

Trên mặt trầm có thể nhìn ra hoa sao?” Vệ Cẩn cong khóe môi, liếc mắt trêu nàng một cái, tay vẫn không ngừng.

Khương Nhiêu thầm nghĩ trong bụng, rõ ràng trong mắt người ngoài là quân vương oai hùng đầy hứa hẹn, nhưng sao khi đối diện với mình thì giống như nhất thời biến thành người khác vậy.

Trên mặt bệ hạ không có hoa, nhưng khi nhóm tiểu chủ nhìn thấy bệ hạ, trên mặt tự nhiên sẽ còn kiêu diễm hơn hoa.” Nàng mang ngọc bài qua, trình lên.

Vệ Cẩn bị lời của nàng chọc cười, ngay cả chính sự nặng nề vừa rồi cũng tan đi vài phần.

Hắn vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh, “Lại đây.”

Khương Nhiều bưng cả ngọc bài qua, Vệ Cẩn nhếch môi, nghi nàng không hiểu phong tình, nhưng không biết Khương Nhiều cũng ngại hấn làm bừa. Nói một câu “Đêm nay trẫm không đi hậu cung, chắc là điện nào thấp đèn” khó như vậy sao, hại nàng bưng lâu như vậy...

Trẫm thường son cho nàng, sao lại không dùng?” Hắn hơi khẽ sát vào, ngón tay vuốt ve hai má của nàng.

Hương vị hơi nồng, nô tì dùng không quen.” Khương Nhiều nói thẳng, nàng vô cùng miễn cảm với mùi thơm, dùng một chút thì da thịt sẽ đỏ lên.

Huống chi, đồ Hoàng hậu ban thưởng, nàng cũng không dám lấy tính mạng của mình ra đùa giỡn, phạm là bên trong động tay động chân, nàng cũng chỉ có thể chịu thiệt.

Dứt khoát không động vào, như vậy mới sạch sẽ.

Ai ngờ Vệ Cẩn lại lắc đầu cười cười, “Thảo nào lần trước trẫm đến chỗ Trang Mỹ nhân lại không có chút hăng hái nào cả.”

Khương Nhiều thẳng người, vẻ mặt nghiêm túc, “Bệ hạ không cần nói chuyện tình cảm của mình cho nô tì nghe.”

Vệ Cẩn ôm nàng lại đây, “Sao, hôm đó lạnh nhạt với nàng?”

Đây rõ ràng là tán tỉnh trắng trợn, Khương Nhiều cắn môi không nói, trong lòng vô cùng trấn tĩnh.

Thật ra, ngoại trừ việc Vệ Cẩn chưa phá bỏ ranh giới cuối cùng với nàng, những thứ hắn nên làm hay không nên làm, hết thầy đều đã làm một lần.

Về phần nguyên nhân, nàng cũng không biết rõ.

Ngay cả Vệ Cẩn cũng không hiểu được, rõ ràng là khi đối mặt với nàng thì dục vọng vô cùng mãnh liệt, thậm chí so đám phi tần thì Khương Nhiều còn khiêu khích hăng hái của hắn hơn nhiều.

Nhưng đến cuối cùng, hắn luôn cảm thấy thời điểm không đúng, phải chờ đến thời khắc quan trọng.

Một phen mây mưa triển miên, hấn lại cảm thấy cứ ôm nàng như vậy cũng rất thư thái.

Nói đến chuyện lạnh nhạt, bệ hạ hình như chưa lật bài tử của Trần Thường tại...” Khương Nhiêu cũng không biết vì sao lại đột nhiên nói câu này, Trần Thường tại cực kỳ giống Trịnh Thu, trước sau vẫn còn có điểm đáng ngờ, kỳ thật nàng vốn định nhắc tới An Tiểu nghi, nhưng khi nhìn thấy ngọc bài xanh biếc cũ kỹ nằm dưới chót kia thì liền biến thành câu này.

Vệ Cẩn vốn đang ôm nàng vuốt ve, đang muốn tiến một bước đã bị lời này của nàng tát nước lạnh vào.

Hấn nhú mày, “Nàng rất tự giác, cứ không thể chờ mà xách trẫm đến lòng nữ nhân khác thôi.”

Khương Nhiêu sùng sốt, lời này nghe không đúng lắm, “Nô tì chỉ là một nữ quan, nào dám can thiệp quyết định của bệ hạ.”

Vệ Cẩn cong khóe miệng, “Không đến chỗ Trần Thường tại, vẫn là An Tiểu nghi có phong tình hơn, trẫm đi qua ngay.”

Khương Nhiêu cười theo, lại bưng ngọc bài lên, “Kỳ thật, Trang Mỹ nhân cũng sần sần như thế.”

Vệ Cẩn không nhìn được, vừa lật ngọc bài của An Tiểu nghi lên, vẫn còn ở mặt trên thì nghe tiếng lách cách, rồi sau đó sải bước ra ngoài.

Cao Ngôn nghênh đón ở ngoài điện, Khương Nhiêu liền đưa qua, “An Tiểu nghi của Linh Tê Cung.”

Vệ Cẩn quay đầu nhìn nàng một cái, nghênh ngang rời đi, mãi đến khi thân ảnh thon dài biến mất trong bóng đêm dày đặc.

Lúc An Tiểu nghi kiều diễm như hoa chào đón, Hoàng thượng chỉ thần nhiên nhìn nàng ta, bộ dáng dày công trang điểm kia dường như không có chút hữu dụng.

Ngoại trừ Hoa Chiêu dung thì lui tới cung mình nhiều nhất. An Tiểu nghi không khỏi mỉm cười, trong lòng nổi lên một tia đắc ý.

Hoàng thượng từng nói thích nghe nàng thổi tiêu nhất, lần này, nàng đã đặc biệt chuẩn bị đàn sáo thật tốt, “Hoàng thượng mệt mỏi, thần thiếp giải lao cho ngài được không?”

Nhìn cô gái đang tuổi xuân mất sáng trước mặt, Vệ Cẩn xoa xoa mi tâm, vừa rồi làm một hơi ở Hàm Nguyên Điện, như thế nào cũng không dụ dỗ được, lúc này tự nhiên cũng không còn tâm tư gì.

Nghe xong, An Tiểu nghi mới phân phó cung nhân chuẩn bị đồ ngủ, ai ngờ Hoàng thượng lại đứng dậy muốn đi.

Nửa đêm tới đây, nhưng lại chỉ uống một chén trà, nghe xong một khúc rồi thôi!

Giương mặt đẹp đẽ của An Tiểu nghi vô cùng khó chịu, nàng vẫn nững nịu đi qua giữ lại một chút, “Thần thiếp mới học một khúc, còn chưa kịp cho bệ hạ nghe...”

Cứ khéo léo tìm lý do, nhưng ý tứ rất rõ ràng.

Nếu Hoàng thượng đã tới, phàm là có lòng thương hương tiếc ngọc, chỉ sợ cũng sẽ không bỏ được mỹ nhân.

Nhưng rõ ràng, thủ đoạn nhỏ nhỏ như vậy căn bản không đủ để khiến Hoàng thượng động tâm, lại càng không phải nàng có khả năng chỉ phối.

Trẫm ra tiền điện thăm Hàm Yên một chút, nàng sớm đi nghỉ đi.” Mặc dù Vệ Cẩn phải đi, trong giọng nói vẫn vô cùng quan tâm, làm cho An Tiểu nghi không thể bắt bẻ, chỉ có thể nghe theo.

Tuy Hoàng thượng đối với mình rất tốt, thậm chí không hề làm mặt lạnh, nhưng nàng không khỏi cảm thấy, kỳ thật căn bản nhìn không ra thật tình bên trong ý cười đó.

--

Hậu cung lúc lên lúc xuống, cũng coi như sống yên ổn với nhau, nhưng vận số các cung các điện lại rất khác biệt.

Đầu hạ vừa tới, Quốc trượng gia Tạ Đạo Lâm mang theo gia quyến vào cung thăm tỷ tỷ Tĩnh Thái hậu, cùng đồng hành có hai vị Thế tử cùng một vị tiểu Quận chúa.

Phụ thân của Hoàng hậu, cũng chính là đệ đệ ruột của Tĩnh Thái hậu, thân phận tôn quý như vậy, không muốn long trọng cũng khó.

Vĩnh Bình Tạ thị chính là thế gia có công kiến quốc, mạng giao thiệp và uy danh những thế gia khác không thể nào sánh bằng.

Mấy ngày nay, chính sự gia sự rồi cả chuyện thiên hạ, Hoàng thượng liên tiếp đến Từ Thần Cung.

Tĩnh Thái hậu phượng nhan hơn hờ, cố ý giữ đệ đệ ở lại trong cung một thời gian, nói là đường xá xa xôi, mong mỗi nhiều năm mới đến một lần.

Đối mặt với nhạc phụ của mình, Hoàng thượng tất nhiên là kính trọng, đơn giản cho cung nhân sửa sang lại phía đông Thường Xuân Cung, đặc biệt cho mọi người Tạ gia ở lại, có thể hết lòng ở trong cung với Thái hậu.

Cái này là một công đôi việc, giảm bớt lễ nghi về nhà thăm cha mẹ.

Khuong Nhiêu gần đây cũng bận rộn, bởi vì sử quan muốn biên soạn Đại Chu sử ký lần nữa, có rất nhiều sách cổ cần phải sửa lại, một số sách cũ nát phần lớn đều cất trong Lục thượng, nhưng Long Đồ Các mới là mắt rồng, quan trọng nhất, mà người bình thường không có quyền đặt chân tới đây.

Hoàng thượng đều không tin nhiệm những người còn lại, cố tình giao trọng trách sửa sang sách sử cho Khuong Nhiêu.

Khi Khuong Nhiêu xoa bả vai từ trong chính điện đi ra, mặt trời lên cao, ngày hè bắt tri bắt giác đã đến.

Vốn nghĩ rằng nếu để nàng phụ trách biên soạn sách sử thì sẽ giao chuyện hầu hạ ở Hàm Nguyên Điện lại cho Toàn Cơ, không ngờ Hoàng thượng chỉ gió thoảng mây bay nói một câu, “Trong ngoài phải bao đồng mọi mặt mới không mất chức.”

Khuong Nhiêu đoán tới đoán lui, thật bội phục khả năng của Hoàng thượng, câu đầu tiên đã vây nàng chặt chẽ, lật người nàng lại.

Hôm sau, khi nàng mí mắt đen sì mang đèn đến Hàm Nguyên Điện hầu hạ thay quần áo, Vệ Cẩn lại vô cùng sáng khoái, còn không quên tóm nàng lại, giữ lấy vòng eo mảnh khảnh, nhìn gương mặt cô chút tái nhợt, mặt tràn đầy thương tiếc, “Trẫm thấy nàng vất vả quá, lần này hãy dùng cách khác.”

Khuong Nhiêu vừa nghe, mặt tràn trề mong đợi, ánh mắt đau khổ nhìn hắn, ai ngờ Vệ Cẩn lại nói, “Để giúp đỡ nàng, hôm qua trẫm lệnh cho Cao Ngôn chọn lựa cung nhân ở Hàm Nguyên Điện một người thông thạo viết lách, bố trí cho nàng dùng.”

Mất sáng Khuong Nhiêu tức thì tắt lịm, trong lòng suy nghĩ đưa cung nhân đến lại thêm phiền, còn không bằng miễn nhiệm vụ hầu hạ thay y phục rửa mặt còn thực tế hơn.

Nhìn vẻ mặt mất mát của nàng, Vệ Cẩn hình như cảm thấy mỹ mãn, thừa dịp nàng đang kéo đai lưng thì thuận thế kéo nàng ngã vào chiếc giường mềm mại.

Khuong Nhiêu nằm ở trên người hắn, bộ dáng tâm như tro tàn, mặc cho người làm thịt, đã mặc kệ hành vi sỗ sàng của Hoàng thượng...

Phải tạ ơn trẫm thế nào?” Vệ Cẩn dán lại gần hơn chút, khều khều mái tóc đen của nàng, dùng đầu ngón tay trêu đùa.

Khuong Nhiêu cười hư tình giả ý, “Đều nghe theo bệ hạ.”

Tiếng nói vừa dứt, liền có thể cảm thấy một bên tai bị môi mỏng lạnh lạnh cuốn vào trong miệng, khuôn mặt Khuong Nhiêu không kiềm chế mà đỏ ửng.

Khi Vu Đào bùng nước ầm tới, bị một màn sống động trước mắt này làm cho chấn kinh, vội vàng lui ra.

Toàn Cơ ở ngoài cửa trách cứ một phen, thế cho nên Vu Đào về sau mỗi khi nhìn thấy Khương Nhiêu thì trong đầu đều là hình ảnh kịch liệt dây dưa như vậy, khuôn mặt đỏ hồng như trứng tôm chín, vừa nói vừa cúi đầu.

Khương Nhiêu vẫn không biết gì, chỉ mời thái y tới xem bệnh, chẳng may biết đó là tai họa của mình.

Đang lúc hăng hái, cổ tình lại có người đến quấy rầy, lúc này là Hoàng hậu.

Cho dù mặt mũi Khương Nhiêu lớn hơn nữa cũng không dám ngang nhiên chống đối Hoàng hậu, sửa sang lại y phục xong thì giả câm vờ điếc đứng ở một bên.

Hoàng hậu vốn lúc mới tiến vào thì trên mặt còn treo ý cười, nhưng khi nhìn thấy Khương Nhiêu mặt đầy xuân sắc thì trở nên lạnh lẽo.

Hoàng hậu sao lại đến đây?” Vệ Cẩn ung dung kéo dài lưng.

Thần thiếp chúc mừng bệ hạ, Linh Tê Cung sáng nay truyền đến tin vui, nói là An Tiểu nghi gần đây nôn mửa liên tiếp, cả ngày đều đến thượng thực cục đòi ăn bánh táo chua, sau đó thái y bắt mạch, xác nhận chắc chắn là hi mạch.”

Sắc mặt Vệ Cẩn vạn năm không thay đổi khẽ động, Khương Nhiêu đứng ở một bên, ý cười kia bị xóa sạch tựa như sông băng hòa tan trong chớp mắt, rất ngắn, nhưng rất chói mắt.

Chương 35: Phụng tự

Hoàng hậu thay trầm phong thưởng trước, mừng ba tháng sau là lễ tấn phong cho An Tiểu nghi và Hoa Chiêu dung.”

Mặc dù là tin mừng trước mắt, nhưng Vệ Cẩn vẫn không có gợn sóng gì, chỉ sợ cái An Tiểu nghi muốn căn bản không phải là lễ phong thưởng long trọng này.

Châu báu hoa phục lạnh như băng, vĩnh viễn không thể sánh bằng một câu thân thiết của Hoàng thượng.

Đối với may mắn ngoài ý muốn của An Tiểu nghi, có lẽ Khương Nhiêu là người duy nhất trong hậu cung không thấy bất ngờ, bởi vì Chiêu Hoà Đế lần lượt có ba vị đế cơ, mà hai vị tiểu hoàng tử còn lâu mới chào đời, hơn nữa đều là con của Chiêu Ý Hoàng hậu.

Tì thiếp đều sinh con gái, chính thể sinh con trai.

Khương Nhiêu không khỏi cong khóe miệng, không biết nên nói Vệ Cẩn có bản lĩnh, hay là số mệnh vốn như vậy, giống như có thần linh

trợ giúp.

Nhưng nếp nhăn trên mặt khi cười nổi lên một nửa, bỗng nhiên lại có chút cô đơn, rồi lại buông xuống, dưới đáy lòng đúng là không vui mừng nổi.

Ánh mắt chuyển qua bên mặt Vệ Cẩn, hắn đã không còn tính là trẻ, kéo dài huyết mạch, không sai nửa phần...

Mà đúng vào lúc này, Vệ Cẩn quay đầu lại, hai người bốn mắt chạm nhau, chỉ thấy trên gương mặt như đao phút chốc lộ vẻ xúc động.

Vẫn là nàng không lo lắng, quay đầu đi chỗ khác trước.

Tin An Tiểu nghi có thai truyền ra, Linh Tê Cung lại trở thành tiêu điểm, thậm chí lúc không có ai cũng truyền, nói Linh Tê Cung kia địa mạch tốt, có mệnh con nối dõi, Liễu Tần sinh Hàm Yên để cơ, mà An Tiểu nghi sau đó cũng có thai.

Điều này khiến cho Bạch Tiệp dư đang mang thai sáu tháng nhất thời thất sủng, nàng ta không còn là phi tần duy nhất trong hậu cung mang long tự, đặc sủng nổi bật, nhanh chóng bị An Tiểu nghi bao phủ.

Bên này gả chó lên trời, gia phong ban thưởng, mà Hoa Âm Các bên kia có người lại không có ai hỏi thăm.

Trần Thường tại vào cung lâu như vậy, hiển nhiên đã bị mọi người quên đi, bao gồm cả Hoàng thượng.

Khuong Nhiêu tính toán, nên nói năng lực Hoàng thượng quá mạnh mẽ, hay là thể chất An Tiểu nghi vô cùng tốt? Kỳ thật, mấy tháng qua, nàng ta bắt quả chỉ thị tám hai lần mà có thể một lần mang thai.

Điều này khiến cho Hoàng hậu vốn nhận ân sủng rất nhiều làm sao chịu nổi?

Khuong Nhiêu đột nhiên sinh ra ý tưởng to gan, có lẽ Vệ Cẩn đi Từ Thần Cung cũng không có nghĩa là hai người nhất định phải cùng đi Vu Sơn (1) ... Biết đâu chỉ là ngủ lại.

(1) Cùng đi Vu Sơn: dựa trên câu chuyện của Sở Tương Vương và Tống Ngọc cùng đi ngắm mây gặp mộng, Sở Tương Vương mơ thấy mỹ nhân, là con gái của Vu Sơn, về sau thường chỉ việc nam nữ hoan ái.

Chỉ có điều nàng nhanh chóng phủ định, biểu muội mỹ mạo như vậy, nam nhân sao có thể kìm nén? Hơn nữa, nàng không tìm ra lý do để Vệ Cẩn làm như vậy.

Sau khi lâm triều kết thúc, Toàn Cơ bỗng nhiên tìm Khuong Nhiêu, bởi vì không cẩn thận mà nhiễm phong hàn, cho nên hôm nay nhờ

Khương Nhiêu thay mặt nàng đến Tử Thần Cung đưa cơm.

Đã lâu chưa từng đã tới Lục thượng, đường đi cũng có phần không quen, Vu Đào cùng đi theo.

Vào Hoa Chương Cung, nhóm nữ quan thượng thực cục đều vô cùng khách khí cung kính, trọng đãi có thừa, cách biệt một trời một vực so với lúc trước.

Tiểu nhân đạp cao bái thấp, tất nhiên sẽ không có dự định so đo với các nàng.

Khương Nhiêu thân nhiên đi vòng sang ngự phòng của thượng thực cục, nguyên liệu nấu ăn đủ loại phong phú, các cung nữ bận rộn có thứ tự.

Hà thượng thực vội vàng chào đón, hàn huyên khách sáo một phen, Khương Nhiêu vẫn còn nhìn chăm chăm bình canh sứ men xanh đầy hứng thú, chỉ chốc lát sau đã nấu xong, lại thấy Hà thượng thực bỏ thêm bột vụn vào trong bình, có mùi thơm nhàn nhạt nhẹ nhàng tỏa ra, nàng liền hỏi, “Thêm gia vị gì thế, thật dễ chịu.”

Hà thượng thực cẩn thận chuẩn bị xong, giao hộp thức ăn vào trong tay nàng, “Thánh thượng chúng ta thật sự là dụng tâm, biết Hoàng hậu nương nương bị lạnh, liền phân phó Thái y viện kê toa thuốc bổ khí dưỡng huyết để làm cơm thuốc, cách mấy ngày sẽ mang đến Tử Thần Cung ban thưởng một lần, nô tì không hiểu dược lý, chỉ nghe Trương thái y nói là tuyết liên hoa và ô đầu cùng được nghiên cứu chế tạo, vô cùng quý báu.”

Là Trương Tuấn kê?” Khương Nhiêu xác nhận lần nữa, Hà thượng thực cười gật đầu.

Vu Đào nhận lấy hộp đựng thức ăn, Khương Nhiêu có chút đăm chiêu, đứng tại chỗ không động đậy.

Nhớ lại khoảng thời gian vô sự trên giường bệnh ngày trước, nàng từng xem qua một quyển dược lý “Bách thảo tập” trong thư phòng của phụ thân, bởi vì lúc ấy mẫu thân thân thể suy nhược, mắt thai nhi trong bụng, cho nên ông ấy liền chuyên tâm nghiên cứu một quyển sách thuốc, tuyết liên hoa này và ô đầu đều có công hiệu phá huyết phá khí, phụ nữ có thai hoặc nữ tử muốn mang thai vạn lần không thể ăn!

Đúng rồi, nàng tuyệt đối không nhớ lầm!

Nhưng “Bách thảo tập” trăm năm sau mới có một vị thầy thuốc ngao du dân gian, dựa vào kinh nghiệm cả đời mà biên soạn, chiếu theo thời gian mà tính, hiện giờ là triều đại của Chiêu Hoà Đế, nó còn chưa được ra đời.

Nói cách khác, người hiện tại cũng không biết kiêng kỵ hai loại dược liệu này. Nhưng phương thuốc này được Trương Tuấn đề xuất...

Như vậy hết thảy cũng không phải là trùng hợp.

Nàng đề xuống kinh hãi, khẽ hỏi, “Không biết ngày nào mới đưa thứ thuốc quý báu kia sang?”

Hà thượng thực suy nghĩ một chút, “Lần trước là mừng hai, rồi cả mừng ba, hôm nay là mừng bảy, thật không có quy luật, toàn do Toàn Cơ cô cô phân phó.”

Mừng hai... Mừng bảy... Toàn bộ đều là ngày Hoàng hậu thị tẩm!

Lần này, Khương Nhiêu đã hiểu thấu, khi đi ra khỏi cửa điện, ngay cả bước chân cũng có chút hư hư ảo ảo.

Hoá ra, từ ngày đầu tiên Tạ Doanh Nhu bước lên phượng vị Hoàng hậu, hẳn đã đề phòng nàng ta, đề phòng Tạ gia!

Để hậu tình thâm, lưu luyến tình nồng... Chẳng lẽ đều là giả?

Lòng bàn tay khẽ toả ra khí lạnh, mặc dù đang đứng dưới ánh mặt trời, nàng vẫn cảm thấy lạnh.

Tính toán kín đáo như vậy, nhìn như ân sủng, thật ra lại rất thận trọng, nói cho cùng, đó chính là Hoàng thượng chưa bao giờ muốn con nối dõi là huyết mạch Tạ thị.

Trong sử ký, hai vị Hoàng tử của Chiêu Hoà Đế là từ đâu mà có?

Vu Đào thấy sắc mặt nàng khác thường, liền hỏi lại, Khương Nhiêu chỉ nói đột nhiên có chút choáng váng, để nàng ta một mình đưa sang Tử Thần Cung.

Ngay tại trước cửa Hoa Chương Cung, lại gặp gỡ cố nhân, lúc này Ngô ti y một thân quan phục tứ phẩm màu đỏ son đứng ở trước mặt, Khương Nhiêu không khỏi sững sốt, chợt nói, “Chúc mừng Ngô cô cô thăng chức.”

Ngô ti y nay nên gọi là Ngô thượng phục, nàng khách khí nói, “Còn không phải Tường thượng phục chuyển công tác đến thượng tẩm cục, nô tì mới được cơ hội, không coi là công trạng.”

Kinh ngạc trong lòng chợt lóe lên, Tường Anh khi nào thì được điều sang thượng tẩm cục... Xem ra thời gian sau khi nàng đi, thay đổi thật không nhỏ.

Ngô thượng phục hình như nhìn thấu nghi hoặc của nàng, liền giải thích, “Xạ Nguyệt cô cô của thượng tẩm cục không hoàn thành trách nhiệm, bị Hoàng hậu nương nương xử lý.”

Trong mấy ngày chưa kịp tiêu hoá hết những bí mật kinh hoàng này, Khương Nhiêu vui đầu trong mấy quyển sách cổ, miên man bất định, Vu Đào đẩy cửa tiến vào, “Khương cô cô, bệ hạ phân công người đến giúp cô cô.”

Theo khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào của nàng ta hé ra, Khương Nhiêu nhìn ra bên ngoài, ánh mắt dừng trên người người nọ, chẳng khác nào sấm sét giữa trời quang.

Phùng Uyên một thân quan phục nghiêm chỉnh, cao ngất đứng ở trước mặt, cúi người nói, “Nô tài tham kiến cô cô, mong rằng cô cô sẽ vui lòng chỉ bảo.”

Tuy nói vậy, Khương Nhiêu lại cảm thấy trong lời nói có hàm ý, nghe sao cũng không đơn giản.

Hoàng thượng thật đúng là... mình giám đi! Ngàn chọn vạn tuyển, liền đưa Phùng Uyên nàng không muốn nhìn thấy nhất đến bên cạnh.

Trước không nói hẳn rốt cuộc có phải là cơ sở ngầm của Hoàng hậu hay không, chỉ nói ở trong cấm cung ngày ngày một mình đối mặt một “nam nhân đích thực” như vậy cũng đã khó chịu đến cực điểm!

Vu Đào cài cửa lại, Khương Nhiêu thân nhiên liếc mắt nhìn hắn, “Nếu Hoàng thượng phái người lại đây thì phải an thủ bản phận.”

Phùng Uyên đáp lại bằng một nụ cười sáng rỡ, “Nô tài mặc cho cô cô sai bảo.”

Trong hậu cung này, quả nhiên phải diễn kỹ xảo thật tốt, ai có thể nhìn ra vị thái giám vô hại cười cười kính cẩn nghe theo này trước đó suýt nữa đã làm bản mình?

Khương Nhiêu cố ý giữ khoảng cách nhất định với hắn, chỉ vào gian phòng ngoài cùng, “Những thứ khác ngươi không cần động đến, trước hết cứ theo niên đại của mấy quyển sách cổ này mà sắp xếp lại, nếu có hư hại thiếu trang gì thì lựa ra mang đến cho ta là được.”

Phùng Uyên nhìn nàng một chút, hình như có thâm ý khác, vừa đi từng bước ra trước thì Khương Nhiêu đã nhanh chóng vào nội thất.

Hắn nhắc chân lên, biểu cảm trên mặt nàng khi trở về chỗ cũ, kinh hoàng giống như nai con hoảng sợ, thật là... thú vị.

Ước chừng đến giờ Ngọ thiện, Khương Nhiêu cúi đầu sao chép hồi lâu, cảm thấy vô cùng khát nước. Nàng đứng lên quay người lại, nhất thời đụng phải một bức tường người.

Nhoáng lên một cái, bên hông lập tức có một cánh tay vòng qua, vững vàng đỡ lấy nàng.

Mặt hai người cách rất gần.

Khương Nhiêu mở to mắt, thấy vẻ mặt đầy vô tội của Phùng Uyên.

Hắn giờ chén trà trong tay phải lên, “Nô tài tới đưa trà cho cô cô.”

Khương Nhiêu đẩy hắn ra, không khách khí nói, “Phùng công công có lỗi tai thần kỳ thật, ta bổ trí nhiệm vụ cho ngươi, có gồm chuyện đưa trà này sao?”

Phùng Uyên lại chỉ chỉ trên bàn, “Nô tài đã sắp xếp trong mấy quyển sách, thiếu mười năm, không phải nói là quyển nào hư thì để cho cô cô xử lý?”

Không ngờ tiến độ hắn làm việc nhanh như vậy, Khương Nhiêu nhất thời bị hắn làm cho á khẩu không trả lời được.

Phùng Uyên đột nhiên ngồi xổm xuống, Khương Nhiêu cảnh giác lui lại, “Lại gì nữa, ngươi đi ra ngoài, không có mệnh lệnh của ta không được tiến vào.”

Cô cô đập lên váy rồi.” Phùng Uyên vỗ vỗ tay đứng lên, “Nô tài ở gian ngoài, mặc cho sai bảo.”

Đến thời gian dùng bữa, Khương Nhiêu đi ra, lại thấy thân ảnh ngoài thiên điện kia vẫn cúi đầu sắp xếp lại, cao thẳng như thế, giống như đang chen chúc ở cái bàn cực kỳ chật chội.

Phùng công công ngày mai hãy quay lại, thời gian không còn sớm nữa.” Nàng rút cuộc vẫn nhắc nhở, nhưng Phùng Uyên lại cười hết sức chân thành, “Khương cô cô đi trước đi, nô tài không mệt.”

Khương Nhiêu buông quyển trục trong tay xuống, từng bước đi về phía hắn.

Phùng Uyên trước sau đều giữ nụ cười nhã nhặn, nhưng thần thái vẫn lộ vẻ xúc động.

Nàng cúi người xuống, khóa hắn lại, “Chỉ mong Phùng công công không phải mua dây buộc mình, uống công làm áo cưới cho người khác.” (2)

(2) thành ngữ ý nói những gì đã làm không giúp ích gì cho bản thân mà chỉ có lợi cho người khác

Phùng Uyên ra vẻ vô tội, vuốt tay, “Nô tài không hiểu lời cô cô nói.”

Nghe không hiểu là tốt nhất.” Khương Nhiêu đã thẳng người lên, vén mấy sợi tóc rũ xuống, “Nếu luận về tâm cơ thủ đoạn, trước mặt

Hoàng thượng chúng ta còn quá nông cạn, phải cân nhắc nặng nhẹ.”

Ý cười Phùng Uyên giảm mấy phần, “Tạ cô cô chỉ điểm.”

Khương Nhiêu ngắt lời hắn, “Không đảm đương nổi, ta không có phần hảo tâm này, chẳng qua là không muốn bị người hãm hại nữa thôi.”

Lời nói bên môi Phùng Uyên cuối cùng cũng nuốt trở về, hắn ngẩn ngơ một lát rồi lại tiếp tục cúi đầu.

Có Phùng Uyên giúp đỡ, tiến độ chinh lý lại mấy quyển sách cổ được nâng lên, vốn là Khương Nhiêu có ý muốn đuổi Phùng Uyên đi, cuối cùng lại thu trở về.

Thay vì là kẻ địch trong bóng tối, không bằng thể hiện ra bên ngoài, còn có thể phòng bị. Bằng không, mặc dù một Phùng Uyên đi rồi, còn có thể có người thứ hai, người thứ ba, khó lòng phòng bị. Huống chi lúc ấy, Phùng Uyên chưa từng hạ thủ với mình.

Mấy ngày qua, Hoàng thượng vẫn thường xuyên đi ngoại thành Thường Xuân Cung, Khương Nhiêu sau giờ ngọc phụng mệnh đến phủ nội vụ, kiểm kê hết các khoản mục, tự mình dẫn theo đám người Vu Đào đến Thường Xuân Cung đưa phần thưởng, thay bệ hạ thể hiện một phần tâm ý.

Từ nội thành xuyên qua ngoại thành cần có lệnh bài, phải là nữ quan tứ phẩm trở lên mới có lệnh bài thông hành, Vu Đào tất nhiên không có, nhưng nếu có chút chuyện, Khương Nhiêu sẽ mang cái của mình tạm thời đưa cho nàng ta, xong việc thì thu lại.

Tạ Đạo Lâm râu dài từ mi, nhìn rất khí khái, tùy ý hỏi vài câu, tạ ơn xong cũng không làm khó dễ nhiều.

Đại Thế tử Tạ Thiên được phong Liễu Quận Vương, lần này cùng Vương phi Triệu thị tiến cung, hai người nâng khay ngang mày (3) , Tạ Thiên ít nói, chín chắn, còn tặng Khương Nhiêu chút vải hoa mang từ Vĩnh Bình tới. Từ chối mấy phen, khó khước từ phần nhân tình này, Khương Nhiêu đành nhận lấy, tính trở về Hàm Nguyên Điện trực tiếp giao cho Hoàng thượng.

(3) nâng khay ngang mày: vợ chồng tôn trọng nhau

Đáy lòng thầm nói, không chỉ có Tạ lão gia điềm tình nhã nhặn, con trai trưởng Tạ Thiên cũng là một người khôn ngoan, không tự cao tự đại, có thể quyền cao chức trọng, cũng có khối lửa phốt phờng, đúng là loại người Hoàng thượng tán thưởng nhất.

Cho nên, Tạ gia có Thái hậu và Hoàng hậu cũng không phải là chuyện ngẫu nhiên.

Bất quá trước khi đi, tiểu Thế tử Tạ Uẩn vừa từ ngoài điện trở về, trong tay còn dắt theo một cô bé trắng nõn, đoán chừng là con gái Tạ

Thiên.

Khuong Nhiêu lễ phép cúi người chào, đôi mắt đảo qua Tạ Uẩn kia, hấn chẳng qua chỉ mới chưa đến hai mươi tuổi, nhìn thì trẻ trung non nớt, nhưng ánh mắt này, Khuong Nhiêu chỉ cần liếc mắt một cái là có thể hiểu được.

Vị tiểu Thế tử này không cùng một loại người với đại ca hấn, cặp mắt đảo hoa, không giấu nổi phong lưu.

Tạ Đạo Lâm nhất thời gọi hấn qua nói chuyện, tránh cho chạm trán.

Tạ Uẩn tuy là theo mệnh, nhưng ánh mắt vẫn không ngừng đảo qua các nàng, thậm chí có chút lộ liễu.

Tác giả có lời muốn nói:

Nữ nhân trong hậu cung tính kẻ tới lui, vẫn bị nắm ở trong tay Hoàng thượng.

Kéo Phùng công công ra ~~~

Hoàng thượng trong truyện này thuộc loại soán vị đoạt quyền, cho nên có dục vọng rất mãnh liệt với quyền thế trong tay, không dễ dàng tin tưởng bất kỳ kẻ nào, vừa lợi dụng vừa đề phòng Tạ gia.

Chút tình cảm của biểu muội thanh mai trúc mã kia còn chưa đủ để cho hấn động tâm.

Thử nghĩ một chút, Hoàng Thái hậu, Hoàng hậu đều là người Tạ gia, Hoàng thượng khắp nơi bị người nắm khuỷu tay, sao có thể an tâm ~~~

Tham khảo thái độ Hán Vũ Đế đối với Đậu Thái hậu, Quán Đào Công chúa và Trần A Kiêu.

Chương 36: Kiêu căng

Khuong Nhiêu không ở lâu hơn nữa, dẫn Vu Đào đi ra ngoài.

Vu Đào đi rất chậm phía sau, Khuong Nhiêu quay đầu lại, chỉ thấy nàng ta có hơi mê mẩn, trên mặt còn đỏ hây hây không phát giác.

Suy nghĩ cái gì vậy?” Nàng đột nhiên hỏi, Vu Đào sững sốt, ấp úng nhưng cũng không nói gì.

Nhưng nhớ lại ánh mắt tiểu Thê từ Tạ gia, Khương Nhiều hình như có phần thông suốt.

Bây giờ nghĩ lại, Tạ thị vào cung mấy ngày nay, Vu Đào quả thật thường xuyên lui tới Thường Xuân Cung.

Phía đông Thường Xuân Cung, cách một hồ nước chính là Hoa Âm Các của Trần Thường tại.

Bên ngoài Hoa Âm Các cảnh sắc tươi đẹp, đến đầu hạ, đài trúc Thanh Lương Đài bên Thiên Phương Hồ là một chỗ ngắm cảnh hóng mát tuyệt vời.

Khương Nhiều bắt quá chỉ đi ngang qua, nhưng cũng vừa hay chứng kiến một trò hay.

Trên Thanh Lương Đài ước chừng có vài thân ảnh, nhưng liếc mắt một cái là có thể nhìn ra bóng dáng màu hồng đào ngồi chính giữa, hơi hắt cằm lên, đang khiển trách người đối diện.

Giọng nói không lớn, nhưng vẻ mặt vô cùng khinh miệt, không khỏi khiến cho Khương Nhiều cảm thấy phiền chán.

Nếu vẫn ngây ngô ngay thẳng thì nàng vẫn còn thiện cảm với nàng ta, nhưng cái bộ dạng ý thế hiếp người này đủ để xóa sạch.

Nhưng nàng cũng không muốn can thiệp vào chuyện hậu cung, cho nên bước nhanh hơn, tính đi vòng qua.

Ai ngờ lại đột nhiên nghe thấy cách đó không xa có người gọi một tiếng Khương cô cô.

Nàng không thể không dừng bước nhìn sang, ánh mắt điềm đậm đáng yêu kia, hai tay vắt chiếc khăn, nhìn nàng cầu cứu.

Khương cô cô, có phiền người làm một việc hay không?”

Người lên tiếng là Trần Thường tại không được sủng ái nhất.

Có lẽ là bởi vì nàng ta có gương mặt tương tự Trịnh Thu, Khương Nhiều nhất thời không từ chối, phá lệ đi qua.

An Tiểu nghi thấy Khương Nhiều cũng không còn tư thái nhún nhường như trước, hắt mặt lên đầy kiêu ngạo, giống như chi sọ trong hậu cung có người chưa biết nàng ta hiện giờ đang mang long tự.

Khương Nhiều thân nhiên đảo mắt qua, “Tham kiến hai vị tiểu chủ.”

Trần Thường tại vẫn giữ bộ dáng cầu xin thương hại, “Ta... vừa rồi không cẩn thận, làm hồng áo choàng lụa của An Tiểu nghi, nghe nói Khương cô cô khéo tay, có thể phiền người thay ta sửa một chút... Áo choàng lụa kia là Hoàng thượng ban cho An Tiểu nghi... Ta không

phải cô ý!”

Khuong Nhiêu không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Trần Thường tại, nhưng rất rõ ràng, không nhìn thấy dấu vết gì. Toàn bộ ánh mắt cũng không thuộc về Trịnh Thu.

An Tiểu nghi khiêu khích nhìn nàng, cười mỉa mai, thị nữ cầm áo choàng lụa đứng ở chỗ cũ.

Với việc Hoàng thượng coi trọng An Tiểu nghi, chỉ một cái áo khoác lụa thì có tính là gì, tội gì phải gây khó dễ nàng ấy?” Khuong Nhiêu cũng không đáp ứng, An Tiểu nghi lại nói, “Chỉ cần là vật Hoàng thượng đưa cho ta thì đều tốt cả.”

Nói xong lời này, An Tiểu nghi vừa nhấc đầu lên thì liền nhìn thấy búi tóc Khuong Nhiêu cài trâm mai ngọc, không khỏi sùng sốt.

Lần trước nàng ta làm nũng với Hoàng thượng, còn chưa được việc, chẳng ngờ nay đã thấy nàng cài trên đầu!

Cho nên vốn muốn gây khó dễ cho Trần Thường tại, nhất thời liền chuyển hướng sang Khuong Nhiêu, nàng ta đứng dậy, tới gần vài bước, “Lại nói tiếp, Trần Thường tại tuy rằng không được sủng ái nhưng dù sao cũng là phi tần của Hoàng thượng, Khuong cô cô thân là nữ quan, trang điểm như vậy có phải là huênh hoang quá không?”

Khuong Nhiêu căn bản không định để ý tới nàng ta, lập tức quay đầu nói với Trần Thường tại, “Áo khoác lụa này ngày mai ta trả lại cho người, chắc chắn sẽ sửa lại như lúc ban đầu.”

An Tiểu nghi thấy nàng không quan tâm đến mình, lại càng tức giận, đưa mắt nhìn thị nữ, Tình Nhi kia đã mang áo khoác lụa lại đây, nàng ta liền xé thành hai nửa.

An Tiểu nghi cười nói, “Như thế Khuong cô cô còn có thể sửa được chứ?”

Chủ tớ hai người đều vô cùng kiêu ngạo.

Trần Thường tại bị tình hình trước mắt dọa tới mức kinh hãi, “Tỷ... Tỷ sao có thể như thế...”

Bởi vì nơi đây là chỗ hẻo lánh, không người đi qua, hành vi của An Tiểu nghi lại càng xác lảo.

Nàng ta tức giận Khuong Nhiêu cũng không phải một ngày hai ngày, nói về nguyên do thì từ lúc trước khi tuyển tú đã nổi lên mầm tai họa.

Ban đầu vẫn còn đè nén cơn tức giận, nay thân phận nhất thời tôn quý, tất nhiên cũng là thời điểm nên nở mày nở mặt.

An Tiểu nghi bước thong thả vài bước, dùng ánh mắt khiêu khích nhìn Khương Nhiều, giống như lạng lẽ tuyên bố thắng lợi.

An Tiểu nghi luôn miệng nói là yêu quý vật bệ hạ ban cho, nhưng hiện giờ xem ra đó không phải là thật, cho nên Trần Thường tại cứ an tâm.” Khương Nhiều hiển nhiên không để thủ đoạn nhỏ nhen của nàng ta ở trong lòng.

Trần Thường tại vội vàng gạt đầu, “Nếu An tỷ tỷ không thêm đề ý, ta... ta cáo lui trước.”

Các người làm hư đồ còn muốn đi, nào có dễ dàng như vậy?” An Tiểu nghi khinh thường nhìn về phía Trần Thường tại, “Ngay cả mặt Hoàng thượng cũng chưa gặp qua, cũng dám ở đây làm càn, người còn không xứng.”

Sau đó mới tiến lại gần, đánh giá Khương Nhiều từ đầu đến chân, dung mạo quyến rũ, thần thái biếng nhác, người khác liếc mắt một cái cũng không thể xem nhẹ.

Quá thật... Nàng ta thế nào cũng nghĩ không ra, vì sao một nữ quan thấp kém lại ung dung như vậy, tựa như sinh ra đã thế.

Nghe nói bệ hạ vô cùng sủng ái Khương cô cô.” Nàng khoác tấm áo lụa kia lên tay Khương Nhiều, môi anh đào khê mở, “Vậy vì sao đến giờ vẫn chưa ai cho người một cái danh phận? Phẩm cấp có cao tới đâu đi nữa, nói cho cùng thì vẫn là nữ quan, chỉ là hạ nhân.”

Khương Nhiều vuốt vuốt mi tâm, “Có người nhắc nhở, trở về ta phải đi hỏi bệ hạ một chút, hôm khác lại cho An Tiểu nghi một đáp án vừa lòng.”

Rồi sau đó thuận tay gạt ra, chiếc áo khoác lụa kia sẽ theo gió bay vào trong hồ.

Khương Nhiều giương mắt, nhưng thấy xa xa có bóng người từ từ đi vào, đứng ở trong rừng.

Người thật to gan, dám tự tiện phá hủy đồ bệ hạ tặng ta!” An Tiểu nghi giơ tay lên.

Khương Nhiều đi từng bước ra trước, từ mặt bên nhìn sang, tựa như dán trên tay nàng, dùng giọng nói chỉ có hai người bọn họ mới nghe thấy, “Xin khuyên An Tiểu nghi một câu, bất luận địa vị người cao tới đâu, đều phải nhất định nhớ kỹ, người có quyền phát biểu ở trước mặt Hoàng thượng là ta, mà không phải là người. Lúc trước ta có thể nói ngọt cho người, sau này tất nhiên cũng có thể ly gián, bất quá chỉ là một câu nói.”

Sắc mặt An Tiểu nghi đại biến, mắt mở to ra, bàn tay kia nắm chặt thành quyền, sắp sửa hạ xuống.

Lời nói của Khương Nhiều vô cùng sắc bén, nhưng thần thái lại rất mềm mỏng, nhìn từ góc độ nào cũng đều là bị người ta ức hiếp.

Trần Thường tại vội vàng ngăn lại, run giọng nói, “Khương cô cô là người bên cạnh bệ hạ, tỳ không thể...”

Bóng người lại gần vài bước.

An Tiểu nghi nghe xong lại thêm đổ dầu vào lửa, Khương Nhiêu tiếp tục nói, “Ta đoán là hiện giờ An Tiểu nghi không dám nói lại lời vừa rồi nữa.”

Từ lần gặp đầu tiên ở Hải Đường Uyển cũng đã nhìn thấu An Tiểu nghi này, nàng ta trẻ người non dạ, không cần khích tướng, người như vậy sớm hay muộn đều chịu thiệt, không bằng cho nàng ta một bài học nhớ đời trước.

Quả nhiên trúng tim đen, An Tiểu nghi cao giọng cười nhạo, “Người chẳng qua chỉ là một nữ quan, hạ nhân thấp kém, bệ hạ vĩnh viễn cũng sẽ không phong kẻ như ngươi làm phi tần!”

Khương Nhiêu cúi đầu trầm mặc.

Bởi vì nàng không cần mở miệng, phía sau đã có người lên tiếng.

Chuyện của trầm từ khi nào đến phiên An Tiểu nghi quan tâm?” Giọng nói nặng nề lạnh lẽo của Vệ Cẩn vang lên ở sau lưng.

Da đầu An Tiểu nghi tê rần, nàng ta xoay người lại, không biết Hoàng thượng đã đứng ở phía sau từ lúc nào, vì thế vội vàng sửa miệng, “Tần thiếp vừa rồi chỉ đùa giỡn với Khương cô cô, bệ hạ sao lại đến đây?”

Vệ Cẩn cong khoe miệng, đỡ tay nàng ta lại đây, đứng trước mặt Khương Nhiêu, “Thân thể nàng thế nào?”

An Tiểu nghi vừa nghe lời này thì nhất thời yên lòng, ánh mắt vẫn khiêu khích xẹt qua Khương Nhiêu không nói một lời.

Sau đó nàng ta hành lễ, “Đã phiền bệ hạ quan tâm, tần thiếp và đứa nhỏ trong bụng đều rất khoẻ mạnh.”

Vệ Cẩn vẻ mặt ôn hoà, gật gật đầu, giọng nói mang theo chút mê hoặc, “Nếu không có gì, vậy phạt nàng quỳ hai canh giờ ở bên ngoài Hàm Nguyên Điện để răn đe.”

Rõ ràng là lời nói dịu dàng, nhưng câu chữ lại như đao phủ.

An Tiểu nghi khó có thể tin ngẩng đầu lên, đôi môi run run, nghĩ rằng mình nghe lầm.

Vệ Cẩn lặp lại một lần nữa, “Trẫm sùng ai, nàng chớ có ngông cuồng tự mình bàn luận, trẫm ghét nhất nữ nhân tự cho mình thông minh.”

Tình Nhi quỹ xuống run bần bật, “Vừa rồi là Trần Thường tại và Khương ngự thị làm hồng áo của tiểu chủ, tiểu chủ mới trong cơn tức giận...”

Vệ Cẩn căn bản không nhẫn nại nghe nàng ta nói hết, “Trẫm không muốn biết nguyên nhân, chỉ thấy kết quả.”

An Tiểu nghi sững sờ tại chỗ, lời của Hoàng thượng giống như cái tát vang dội đánh vào trên mặt! Hoàng thượng xưa nay sùng ái mình nhưng lại vì một nữ quan mà phạt nặng như thế.

Bệ hạ, trong bụng tần thiếp còn có đứa nhỏ...” Mặc dù không cam lòng, nhưng nàng ta biết rõ tính tình Hoàng thượng, cho nên muôn vãn ụy khuất, tất cả oán hận, nàng ta tuyệt đối không dám nổi nóng nữa, chỉ có thể nhượng bộ.

Khương Nhiều mở to đôi mắt trong veo nhìn Vệ Cẩn, hơi cúi người, “An Tiểu nghi nói cũng không sai, nô tì quả thật chỉ là một hạ nhân hèn mọn, không đáng để ngài tức giận như thế.”

Từ khi An Tiểu nghi có thai tới nay, Khương Nhiều dần dần mâu thuẫn với bản thân mình, Vệ Cẩn sao lại không nhìn ra sự thay đổi?

Nghe nàng nói vậy, từng chữ đâm vào trong lòng, vô cùng không thoải mái. Nữ nhân này, người thì mềm mại như không xương, nhưng ý chí thì cứ khẳng khẳng sắt đá.

Thật lâu sau, Vệ Cẩn mở miệng, “Nếu muốn miễn trách phạt thì tự xin lỗi nàng ấy.”

An Tiểu nghi không nhúc nhích, thân mình lạnh run trong gió nhẹ.

Tất cả mọi người ở đây đều im lặng.

Rốt cuộc An Tiểu nghi cũng xoay người, “Vừa rồi là ta không hiểu chuyện, xúc phạm Khương cô cô, xin người bao dung.”

Nếu không phải vừa rồi nàng ta được đăng chân lên đăng đầu, Khương Nhiều cũng sẽ không hăm dọa như thế.

Huống chi, mục đích của mình là Hoàng thượng, chỉ một An Tiểu nghi sao có thể là đối thủ?

Nàng khiêm tốn đáp lại, An Tiểu nghi kia tất nhiên không còn mặt mũi ở đây, ngượng ngùng rời đi.

Nàng ta trẻ người non dạ, chưa từng chịu ụy khuất. Đi được không xa, nước mắt không tự chủ được mà rơi xuống. Tình Nhi ở một bên không biết nên khuyên giải an ủi như thế nào.

Trần Thường tại thấy thế cũng không ở lại lâu, Hoàng thượng không có bao nhiêu tâm tư quan tâm đến mình, lúc này cũng không phải

thời cơ tốt để can thiệp vào, chỉ cần biến khéo thành vụng. Cho nên nàng ta lặng lẽ lui ra.

Trần Thường tại này, lòng dạ tuyệt đối không đơn giản.

Cho dù mềm dẻo, nhìn như bị lép vế, nhưng mỗi một câu vừa rồi nàng ta nói đều trực tiếp uy hiếp An Tiểu nghi. Đúng là giết người không thấy máu.

Khương Nhiều nhìn theo bóng lưng của nàng ta, kỳ thật trận đấu này nàng ta chỉ lo thân mình, phải sạch sẽ. Trong lòng nàng không khỏi rét lạnh.

Vệ Cẩn tiến lên, muốn nắm tay Khương Nhiều cũng bị nàng tránh đi, mà nàng lại cung kính trình lên lễ vật Tạ lão gia đưa.

Nàng đang trách trẫm?” Vệ Cẩn đẩy món đồ Vu Đào bụng tới ra, “Các người đều lui xuống đi.”

Khương Nhiều mỉm cười, mặc hấn lật vai lại, “Bệ hạ đa tâm rồi.”

Nữ nhân các nàng chính là nghĩ một đằng nói một nẻo như vậy.” Hấn vỗ vỗ hai má nàng, “Cho nên trẫm đã sớm nói, trong cung không cần quá nhiều nữ nhân, rất phiền toái.”

Khương Nhiều rất cuộc bị hấn chọc cười, “Vay về sau gọi Cao Ngôn đến hầu hạ bệ hạ, nô tì không quấy nhiễu sự thanh tịnh của ngài.”

Tác giả có lời muốn nói: So với An Tiểu nghi ngực to óc nhỏ, Trần Thường tại rõ ràng cao hơn một bậc ~

Chẳng qua trước mặt Tiểu Nhiều Nhiều đều là mây bay, mây bay thôi ~

Loại tiểu bách hoa nhu nhược này càng kích thích ý muốn bảo vệ của nam nhân

Đúng rồi, quên mất trong góc còn có một tên playboy mắt lé phá gia chi tử.

Chương 37: Thị phi

Ngón tay thon dài đặt lên vị trí tim của nàng, Vệ Cẩn không dùng lực, “Tâm địa gian xảo này trẫm cũng phải thu được, hết thảy đều thuộc về trẫm, tư tưởng xuất cung cũng không được có. Cho dù sau khi chết, nàng cũng phải tuần táng bên người trẫm.”

Thần sắc lạnh như băng, nhưng bắt giác lại có sự dịu dàng ở bên trong.

Khương Nhiêu thân nhiên nói, “Vị trí bên cạnh bệ hạ là để cho Hoàng hậu. Cho dù nô tì tuần táng cũng quá xa, đến lúc đó coi như núi cao hoàng đế ở xa, không nói chính xác được.”

Miệng mồm lợi hại thật đấy.” Vệ Cẩn muốn sai bước trở về, vì thế Khương Nhiêu đuổi theo, cười một tiếng.

Vệ Cẩn nghiêng đầu cúi nhìn nàng, “Lại muốn làm chuyện mưu ma chước quỷ gì nữa?”

Ý cười của Khương Nhiêu lại thêm hào hứng, “Nói đến tuần táng, đột nhiên nhớ tới chút chuyện cũ thôi.”

Vệ Cẩn bỗng nhiên dừng bước, khoe môi sắc bén cong lên, “Nàng vừa nói vậy, trẫm cũng nghĩ đến chút chuyện cũ.”

Khương Nhiêu giương mắt, Vệ Cẩn cúi đầu, nói nhỏ bên cánh môi nàng, “Lúc trước lần đầu tiên nàng đến cầu trẫm, trẫm hẳn là phải tác thành cho nàng...”

Hơi thở ấm áp phát qua khuôn mặt, hương thơm kiều diễm như ẩn như hiện, sắc mặt Khương Nhiêu đỏ lên, nhất thời không kiềm chế được, há miệng khê cắn môi hắn một cái.

Vệ Cẩn bị nàng trêu chọc mà tâm khê động, “Lúc trước nàng nhiệt tình như lửa, tại sao bây giờ lại thụt lùi rồi?”

Khương Nhiêu cảm thấy hỗn loạn, vươn đầu ngón tay trắng nõn đặt trên môi mỏng của hắn, “Bệ hạ lúc trước từ chối người ta từ ngàn dặm ngoài xa, tại sao bây giờ lại ức hiếp người như vậy?”

Đám người Cao Ngôn, Vu Đào đứng chờ cách đó không xa, cách bụi cây bỗng nhiên nghe thấy tiếng cười lạnh lạnh của Hoàng thượng truyền đến, nhất thời không rõ tình hình.

Vừa rồi rõ ràng nghiêm khắc xử trí An Tiểu nghi, bây giờ lại thoải mái như thế...

Cao Ngôn cười nhẹ một tiếng, nói với Vu Đào, “Cũng là Khương cô cô của các ngươi có bản lĩnh, nên học hỏi chút...”

Vu Đào không biết nghĩ cái gì mà mặt hồng mắt đỏ.

Qua hồi lâu, Hoàng thượng rút cuộc cũng cảm thấy mỹ mãn, khoanh tay đi ra, gió xuân phơ phới. Khương Nhiêu cũng nở nụ cười ái muội, theo sát bên cạnh.

Đi không bao xa, chỉ thấy Lưu Ly chạy tới, nói là Hoàng hậu nương nương tự mình thiết yến ở Thường Xuân Cung, mời bệ hạ cùng qua dùng bữa.

Cao Ngôn theo Hoàng thượng trở về, Vu Đào tất nhiên đi theo Khương Nhiêu trở về Hàm Nguyên Điện.

Mới ra khỏi Thiên Phương Hồ, chỉ thấy thân ảnh màu trắng trong rừng vụt qua một cái, có người thông thả bước ra, bình tĩnh ngăn ở trước mặt.

Hai vị cô cô xin dừng bước.”

Người nói chuyện, mắt hoa đào hơi giương lên, khóe miệng nở nụ cười, thân cao dáng ngọc.

Khương Nhiêu liếc mắt một cái liền nhận ra, cũng không phải là mới gặp qua tiểu Thế tử Tạ gia Tạ Uẩn.

Nhưng hấn xuất hiện trong hậu cung thật là không ổn.

Khương Nhiêu chỉ cung kính cúi chào rồi rời đi, lại nghe Vu Đào nhẹ giọng nói, “Tham kiến... Thế tử gia.”

Tạ Uẩn dáng người tuấn dật, tay vung quạt giấy, bộ dạng ăn chơi trác táng, “Vừa rồi khuyên tai của vị cô cô này rơi ở Thường Xuân Cung, ta có lòng hảo tâm đưa trả vật nguyên chủ, nhưng hình như có người cũng không cảm kích.”

Khương Nhiêu thấy khuyên tai trong tay hấn, quả thật là của mình, bỗng nhiên nhớ tới ánh mắt của hấn lúc vào cửa...

Tạ Uẩn này hấn là cố ý.

Đã làm phiền Thế tử gia rồi.” Khương Nhiêu cũng không đưa tay nhận lấy, mà là ra hiệu cho Vu Đào tiến lên.

Tạ Uẩn chợt thu tay lại, sự ám muội trong mắt chợt loé lên, “Nếu cô cô không tự mình tới lấy, vậy thì cứ để ở chỗ ta.”

Khương Nhiêu bị hấn ngăn người lại, nhướn mày cười một tiếng, đưa tay tháo một chiếc khuyên tai khác, ném vào trong hồ nước như gió thoảng mây bay, “Nếu Thế tử gia thích lấy thì cứ lấy, thứ cho nô tì không thể đón tiếp. Vu Đào, chúng ta đi.”

Lần này đến phiên Tạ Uẩn choáng váng, hấn tự nhận tung hoành phong nguyệt rất nhiều năm, dạng con gái nào mà chẳng chiếm được, lần đầu tiên đã bỏ nhào.

Vu Đào nhắm mắt theo đuôi, nhìn không được mà quay đầu liếc người nọ một cái, nhưng vội vàng xoay người lại không nói lời nào.

--

Gia yến ở Thường Xuân Cung không khí hoà thuận vui vẻ, Tạ Đạo Lâm dù sao cũng là cữu cữu của Hoàng thượng, bàn về quan hệ thì rất

là thân cận.

Hoàng thượng khi còn nhỏ ở nhà cữu cữu không ít, cùng lớn lên với Tạ Thiên, tuy là họ hàng nhưng so với mấy vị vương gia thì thân thiết hơn một chút.

Bởi vì lúc đó, Phụ hoàng còn đang nam chinh bắc chiến, cử binh khởi nghĩa, không rảnh rồi chăm sóc mẹ con các nàng, chỉ có thể ở lại Tạ gia ở Vĩnh Bình.

Vì có ân tình dưỡng dục với cữu cữu, cho nên Vệ Cẩm đối đãi với ông ta vô cùng tốt, chưa bao giờ vong ân.

Thấy mọi người đến đông đủ, Tạ Uẩn mới hậm hực từ ngoài điện trở về.

Hoàng hậu không hề vui vẻ, ôn nhu khiển trách, “Ở trong cung không thể tùy tiện như ở nhà, hậu cung không phải là chỗ đệ nên đi lại.”

Tạ Uẩn vội vàng đáp lại, “Đệ đệ biết sai rồi, không dám nữa.”

Hoàng thượng uống một hớp rượu, không trách phạt.

Hoàng hậu cười dịu dàng, hoà thuận vui vẻ, thay Hoàng thượng gấp đồ ăn, “Biểu ca đừng để nó phóng túng.”

Tạ Uẩn đến cạnh Tạ Thiên ngồi xuống, nhìn Hoàng thượng, gương mặt còn có tính trẻ con, “Tỷ phụ thiên về cười ngựa bắn cung, đệ đệ sớm đã nghe thấy, không biết khi nào có thể may mắn so tài một chút?”

Ánh mắt sắc bén của Hoàng hậu liếc hắt một cái, trong ánh mắt kia rõ ràng bảo, nay Hoàng thượng là thiên tử, nói xằng tỷ phụ thật là không biết trời cao đất rộng!

Tạ Thiên định mở miệng ngăn lại, nhưng Hoàng thượng lại gật đầu, “Nghe người nói vậy, có lẽ trăm chưa từng đến khu vực săn bắn, xong trận này chúng ta chọn một ngày, cùng nhau vui vẻ một phen.”

Tuy rằng Hoàng hậu ngoài mặt trách cứ đệ đệ, nhưng trong lòng lại rất hài lòng với biểu hiện thân cận của Hoàng thượng, có thể thấy, bất luận như thế nào, Tạ gia nàng vẫn là quan trọng nhất.

Buổi chiều, Hoàng hậu gọi Tạ Uẩn vào trong phòng, “Cho dù Hoàng thượng khai ân như thế nào, đệ đều phải biết hấn đã sớm không còn là Tam điện hạ lúc trước, mà là đế vương trên vạn người, cho nên, mọi chuyện ở trong cung phải cẩn thận, tuyệt đối không thể để người khác nắm cán.”

Tạ Uẩn bốn cột đáp lời, Hoàng hậu lại nói, “Bất luận đệ ở bên ngoài phong lưu bao nhiêu, ta đều có thể mặc kệ. Nhưng nữ nhân trong hậu cung người phải sớm chặt đứt tâm tư, một người cũng không thể chạm vào, hiểu rồi chứ?”

Tạ Uẩn gật đầu như giả vờ, “Thảo dân xin nghe theo lời dạy của Hoàng hậu nương nương.”

Hoàng hậu liên tục dặn dò, lại giao phó cho đại ca Tạ Thiên trông giữ hần cho tốt rồi mới khoan thai rời đi.

Kỳ thật ban đầu khi phụ thân tiến cung, nàng đã truyền thư trở về, bảo đệ tiểu đệ không an phận này ở lại trong nhà.

Ai ngờ, Tạ Uẩn kia không chịu nghe theo sắp xếp, rốt cuộc vẫn đi theo.

Thường Xuân Cung đóng cổng lại, trời lên trăng hiện.

Hoàng hậu đi không lâu, Tạ Uẩn liền từ trên giường đứng dậy, dọc theo cửa sau lặng lẽ lên đi ra ngoài. Bên ngoài Thường Xuân Cung, đi theo hòn non bộ cách đó không xa mà ra, đối diện với thân ảnh rón ra rón rén dưới ánh trăng.

Vừa ló đầu ra đã bị Tạ Uẩn ôm cổ từ phía sau, kéo ra đằng sau.

Vật nhỏ này bây giờ mới đến, để gia đọai lâu quá.”

Cô gái kia ồm ờ, hai người quán quýt ở một chỗ.

Trong màn đêm, chỉ có tiếng thở hổn hển đè nén liên tiếp, bùng tình một hồ nước xuân.

--

Trong Tử Thần Cung, An Tiểu nghi lấy lý do thân mình không khoẻ, nhiều ngày chưa đến thỉnh an.

Hoàng hậu ngồi ngay ngắn trên phượng tháp, vẻ mặt buồn rầu, “Truyền ý chỉ của bản cung, phái nhiều thái y đến Linh Tê Cung hơn nữa, cứ đảm bảo trước thì sẽ không lo lắng.”

Các vị tiểu chủ ngồi bên dưới thần sắc không rõ, theo đuổi tâm tư của mình.

Ai chẳng biết, An Tiểu nghi mấy ngày trước ra về ta đây ở trước mặt Khương ngự thị, kết quả không chiếm được lợi, lại còn mất thể diện, vô cùng khó chịu.

Ngay cả Hoàng thượng cũng không để ý nàng ta đang mang long tự, có thể thấy Khương Nhiêu kia có bao nhiêu sức nặng ở trong lòng.

Không chỉ làm An Tiểu nghi mất thể diện, càng dạy cho đám phi tần các nàng một bài học kinh nghiệm, xem ai còn dám chọc người bên cạnh Hoàng thượng.

Bạch Tiệp dư cười kiêu my, bụng đã lộ rõ, “Chỉ sợ Hoàng hậu nương nương còn muốn gọi thái y mang đến nhiều linh đan diệu dược bổ thai, mới có thể trị được bệnh của An muội muội.”

Ai lại không nghe ra ý châm chọc trong lời nói kia, An Tiểu nghi kia mấy ngày nay có thói quen kiêu căng, việc này vừa nổi lên thì tất nhiên là phải cho một bài học.

Sắc mặt Trang Mỹ nhân không tốt lắm, nàng nhẹ giọng tiếp lời, “An Tiểu nghi tuổi còn nhỏ, nếu có làm chút chuyện không thoả đáng, mong rằng các tỷ tỷ thông cảm cho.”

Bạch Tiệp dư liếc nàng một cái, “Chúng ta ở đây biết Trang muội muội thấu tình đạt lý, người khác thấy đều chê cười nàng ta.”

Trang Mỹ nhân ngoài miệng nói chuyện không khéo, bị mĩa mai như thế đành phải yên lặng ngồi đó.

Cuối cùng vẫn là Hoàng hậu mở miệng, “Lại nói tiếp, chuyện của An Tiểu nghi cũng cho các muội tỉnh ra, đừng có động tay động chân trước mặt Hoàng thượng, tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận mới có thể sống yên ổn vô sự.”

Sắc mặt Trang Mỹ nhân hơi dịu đi, Liễu Tàn trước giờ ít nói cạn lời phụ họa theo, “Hoàng hậu nương nương nói phải, chúng ta nghĩ gì, Hoàng thượng sao lại không biết?”

Những lời này như thấy máu, mọi người đều trầm mặc, có chút đăm chiêu.

Một bậc thiết huyết đế vương như Vệ Cẩn, bản lĩnh trị quốc dùng người cương ngạnh, lúc trước còn có thể hạ thủ với Phụ hoàng và ca ca của mình, huống chi là mấy cô gái yếu đuối các nàng.

Muốn sóng gió nổi lên, không khác gì lấy trứng chọi đá, tự tìm đường chết mà thôi.

Cho dù là coi trọng Hoa Chiêu dung vì vài phần mặt mũi của Thịnh Nhiễm, nhưng nói cho cùng, dù Hoàng thượng lạnh nhạt với Thịnh Chân, Thịnh Nhiễm cũng không dám có nửa câu oán hận.

Chỉ là Vệ Cẩn không muốn cắt đứt mọi chuyện, người đăng vị như hắn còn có chuyện gì để e ngại, ngón tay kia sao có thể sạch sẽ không nhiễm vết máu?

Bạch Tiệp dư nhích lại gần Liễu Tàn, “Vẫn là Liễu tỷ tỷ hiểu tâm tư bề hạ nhất.”

Liều Tần cười nhạt không nói, người khác càng không muốn nói.

Hoàng hậu không nhìn Bạch Tiệp dư mà nhìn sang nơi khác, “Bệnh của Hoa Chiêu dung có chuyển biến gì không?”

Thịnh Chân hơi cúi người, “Đã phiền Hoàng hậu nương nương quan tâm, chỉ là bởi vì ngày hè trăm hoa đua nở, thần thiếp mãi cảm với phần hoa, không có chuyện gì.”

Hoàng hậu không nói nữa, nhưng Trần Thường tại ít nói lại nhỏ giọng mở miệng, “Tần thiếp đến Ngọc Đường Điện vài lần, cây cỏ xung quanh tươi tốt... Chỉ sợ bệnh của Thịnh tỷ tỷ nhất thời không thể chữa được...”

Hoàng hậu nói, “Là bồn cung không tra rõ, Hoa Chiêu dung vốn hay chịu đựng, lẽ ra nên sớm nói ra, sáng mai sẽ cho người đến mang hoa đi.”

Trần Thường tại vừa nói như thế, rõ ràng đã mang tin nằng qua lại thân thiết với Thịnh Chân truyền ra, cái gọi là cây to đón gió, nhìn như là nằng phụ thuộc vào Hoa Chiêu dung, nhưng thật ra sẽ chỉ làm người ta càng đề phòng Hoa Chiêu dung, xóa bỏ ý nghĩ nằng được ân sủng mà kiêu ngạo.

Mọi người giải tán, trên khuôn mặt ôn nhu của Hoàng hậu hiện lên chút u ám, “Ngó chừng Trần Thường tại này, nếu Hoàng thượng triệu kiến nằng ta thì tức khắc báo lại.”

Lưu Ly đáp lại, Hoàng hậu đứng dậy thay xiêm y, còn chưa tới dực phòng chợt nhớ tới một chuyện, liền hỏi, “Tạ Uẩn bên kia có động tĩnh gì không, nó chưa quấy rối gì chứ?”

Lưu Ly cười đáp, “Tiểu thư người ngày nào cũng hỏi mấy lần, tiểu Thế tử gia rất nghe lời người, vẫn ở ngoại thành Thường Xuân Cung, cũng không vượt quá giới hạn.”

Hoàng hậu thở dài một tiếng, “Dù sao bồn cung cũng không thể an tâm, chỉ mong nó nhanh trở về Vĩnh Bình.”

Tác giả có lời muốn nói:

Chương trước Phồn mỗ chưa nói rõ ràng, Tạ gia ở ngoại thành Thường Xuân Cung, hoàng cung phân thành nội ngoại hai thành, hoàng đế và hậu phi đều ở nội thành, ngoại thành có thể có nam tử, tỷ như cấm vệ quân, Vệ Úy bảo vệ tuần thành, đại thần và hoàng thân quốc thích nếu được cho phép cũng có thể tạm ở ngoại thành ~~~~

Chương 38: Tắm xuân

Đầu tiên là một trận mưa lớn đổ xuống, rồi sau đó mặt trời cháy bùng nhô lên cao, mùa hè nóng bức đã tới.

Có lẽ là thời tiết thất thường, Mộ Thái phi bên Vĩnh Thọ Cung thân mình không khoẻ, bệnh nặng đã lâu nhưng đến nay vẫn không thấy khởi sắc.

Bên ngoài Hàm Nguyên Điện, Toàn Cơ tiến vào bẩm báo, “Bẩm bệ hạ, người của thượng tẩm cục tới chuẩn bị nước nóng.”

Rồi sau đó bóng người vụt qua, nữ quan quan phục đồ son phía sau và hai tiểu cung nữ bước ra.

Cô gái hành lễ, “Nô tì tham kiến bệ hạ.”

Lúc này, Khương Nhiêu đang ngả vào người Vệ Cẩn, hai người vô cùng thân thiết, so với sủng phi chỉ có hơn chứ không kém.

Tường Anh dù có chậm chạp ngốc nghếch cũng có thể nhìn ra, lòng đổ kỵ sau ý cười càng không thể khổng chế.

Trẫm nhớ rõ, trước đó vài ngày đã miễn cho thượng tẩm cục đến lo việc tắm rửa.” Vệ Cẩn cũng không nhìn thẳng nàng ta, nhưng theo giọng nói có thể nghe ra, là nữ nhi của Tường Thượng thư.

Tường Anh đã sớm có chuẩn bị, “Hoàng hậu nương nương lo bệ hạ vất vả quốc sự, sợ người bên Hàm Nguyên Điện không đủ nên đã khôi phục lại quy định.”

Khương Nhiêu liếc nàng ta một cái, thân nhiên cười nói, “Bệ hạ chớ có phụ lòng tâm ý của Hoàng hậu nương nương. Tường thượng phục nói có lý, nô tì tay chân vụng về, sao có thể phục vụ tốt được chứ?”

Sắc mặt Tường Anh khó coi, “Nô tì không phải có ý này.”

Khương Nhiêu tiến tới hỏi đến cùng, “Vậy là ý gì?”

Tường Anh lại hành lễ, nhìn về phía Vệ Cẩn, làm như xin giúp đỡ, “Bệ hạ... Ngài thấy thế nào?”

Vệ Cẩn kéo vạt áo đứng dậy, “Trẫm tất nhiên sẽ không phụ lòng tâm ý của Hoàng hậu, đi xuống chuẩn bị đi.”

Tường Anh hài lòng lui ra, trước khi đi còn ngoái đầu nhìn lại, để lại bóng dáng thướt tha.

Ngân thang trong dục phòng đã được đốt đủ, hơi nóng bốc lên, nước trong Ngọc Hoa Trì đã đến thất lưng, Tường Anh kéo tay áo tự mình bỏ thêm hương liệu, trước khi tới nàng ta đã rõ hỉ kỵ của Hoàng thượng.

Kỳ hoa quế, thích hải đường.

Nước ấm và mùi hương đã chuẩn bị xong.

Ngay lúc Tường Anh tràn đầy chờ mong, cửa phòng nhẹ nhàng mở ra, nàng ta vội vàng chào đón, sắc mặt đỏ ửng, “Nô tì hầu hạ bệ hạ thay y phục.”

Thân ảnh cao lớn của Vệ Cẩn sáng rõ như gấm vóc, Tường Anh cười thẹn thùng, kiễng mũi chân đưa tay định cúi.

Ngay lúc đang phơi phới, đã có người từ sau lưng Hoàng thượng lả lướt bước ra, eo nhỏ như liễu, môi đỏ mọng như hoa, tấm y xanh nhạt dán trên người.

Tường Anh như bị sét đánh, hai tay lơ lửng giữa không trung. Nàng ta nhìn Khương Nhiêu khó có thể tin, “Khương ngự thị người... Sao người lại ở đây?”

Vệ Cẩn lúc này mới lên tiếng, “Người đã pha nước xong thì lui ra đi, trở về bẩm với Hoàng hậu, trẫm rất hài lòng với sự sắp xếp của nàng ấy.”

Con vịt đã nằm trong tay lại bay đi, Tường Anh tỉnh lại trong sự ảo tưởng vừa rồi, hoá ra, Hoàng thượng vẫn không cho nàng đến gần!

Tường Anh ôn nhu cười một tiếng, “Vậy nô tì đi ra gian ngoài coi chừng, nếu bệ hạ có gì phân phó thì cứ truyền gọi.”

Rồi sau đó nàng ta nhẹ nhàng khép cửa phòng, sắc mặt dịu dàng như nước, vẽ ra một nụ cười khinh thường, ngày còn dài, thắng bại có thể nào dễ dàng phân ra?

Hai cung nữ đi theo đoán được ít nhiều, liền trầm mặc không nói.

Nô tì nhớ Tường thượng trẫm là bệ hạ ngài đích thân chọn lựa vào cung, sao có thể phụ lòng một phần ý tốt của người ta?” Khương Nhiêu cố ý nhắc nhở.

Vệ Cẩn thản nhiên nói, “Nữ nhân lắm bụng dạ thì không còn đáng yêu.”

Khương Nhiêu trầm nghĩ, chỉ sợ Hoàng thượng đã sớm nhìn thấu chuyện Hoàng hậu liên kết với Tường Anh.

Nam nhân như vậy, thật sự là đáng sợ.

Khương Nhiêu lơ đãng, “Thứ cho nô tì nói thẳng, trong hậu cung nữ nhân không lắm bụng dạ thì sống không nổi.”

Vệ Cẩn nghĩ đến chuyện xảy ra mấy ngày trước, “Trẫm đã khiển trách An Tiễn nghi.”

Khuong Nhiêu lại nói, “Trần Thường tại kia thật ra rất thông minh.”

Vệ Cẩn bỗng nhiên nhớ đến chuyện buổi chiều, liền lắc đầu, “Chỉ là một cô gái nhát gan.”

Hoá ra bệ hạ thích Trần Thường tại như vậy.” Khuong Nhiêu cảm thấy có thể khẳng định, liền xoay người đến cạnh ao thử nước, để Vệ Cẩn chỉ còn lại tiết khổ đứng tại chỗ.

Thân mình mềm mại ngồi xổm bên cạnh ao, đường cong nhìn từ phía sau lại đủ mê người.

Nàng định xoay người đứng dậy, bất thành linh lại bị người từ phía sau ôm lấy, trong nháy mắt cả hai cùng ngã vào trong ao.

Nàng giãy dụa trồi lên mặt nước, trước mắt là gương mặt phóng đại của Vệ Cẩn, cả người hấn lẩn nội y của Khuong Nhiêu đều ướt đầm, kè sát ở trên người, muốn che lại thôi.

Vệ Cẩn chợt siết chặt cánh tay, đặt nàng trên vách đá bên ao, môi mỏng lướt qua cánh môi mềm mại của nàng, “Trẫm thích nàng như vậy nhất.”

Khuong Nhiêu tỏ vẻ bất ngờ, kinh ngạc hoảng hốt, liền nổi lên mặt nước, cảm thấy đôi bàn tay kia đang ngao du một đường lên trên, không nhẹ không nặng ngắt véo.

Bệ hạ ngài nói đùa rồi, nô tì sao có thể so sánh với nhóm phi tần?” Khuong Nhiêu rút về sau một cái, nhưng thân thể kè sát, hơi thở nóng bỏng chậm rãi phả ra.

Vệ Cẩn xoay mặt nàng lại, có lẽ là sương mù lượn lờ, cặp mắt lạnh lùng kia hẳn là dịu dàng nóng ấm, “Trẫm điều nàng tới ngự tiền, luận về phân vị mặc dù không thể so với Hoàng hậu tứ phi, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không bị người ta ức hiếp. Huống chi, nàng thật sự không rõ dụng ý của trẫm sao?”

Khuong Nhiêu bị thần sắc nghiêm nghị của hắn làm cho trái tim thiếu nữ đại loạn, đỏ mặt không nói lời nào, cắn môi thẹn thùng, nhìn lửa giận Vệ Cẩn càng tăng lên. Hắn hung hăng mút môi nàng, đoạt hết tất cả không khí mỏng manh.

Bốn phía ao nước bập bênh, hơi nóng bốc lên.

Nô tì ngu dốt...” Khuong Nhiêu vừa thốt ra, chính mình cũng nghe không hiểu, nhưng dưới ánh mắt bức bách của Vệ Cẩn, lại vội vàng

sửa miệng, “Hiểu rồi...”

Vệ Cẩn thẳng người lên, hoàn toàn phủ lấy nàng, “Nàng không hiểu, những phân vị hư vô mờ mịt này bất cứ lúc nào trỗi cũng có thể cho nàng, nhưng, trỗi muốn bất cứ lúc nào cũng được nhìn thấy nàng, mà không phải mỗi lần đều phải đi lật những thẻ bài lạnh ngắt kia.”

Khương Nhiêu tròn tròn mắt, ngửa đầu nhìn hấn, lời này, thật là cái người ngông cuồng tự cao tự đại Vệ Cẩn nói ra sao?

Chuyện gì nàng cũng rất thông minh,” Vệ Cẩn có chút bất đắc dĩ, uống công hấn hạ mình thổ lộ một phen, nàng vẫn cứ cứng như đá, “Sao việc này lại chậm chạp như thế? !”

Dứt lời, không chờ nàng trả lời, hấn lại vùi đầu thật sâu vào.

Trong lúc giây dựa bơi tới bơi lui, Khương Nhiêu cũng không biết bơi, nhưng không ngờ nàng đã trượt đến đáy ao.

Hấn lặn xuống theo, chìm dần trong nước, lại đoạt lấy môi của nàng.

Khương Nhiêu không biết bơi, căn bản liên tục nín thở không được lâu.

Vệ Cẩn siết chặt nàng không cho nàng nổi lên, trong mắt lộ ra ý xấu, nếu muốn hô hấp chỉ có một con đường có thể chọn.

Khương Nhiêu kìm nén đến mức sắc mặt đỏ lên, cuối cùng không địch nổi hấn, mở đôi môi ra, Vệ Cẩn đã tiến quân thần tốc, truyền từng hơi thở qua.

Thật lâu sau, hấn mới nâng nàng lên khỏi mặt nước, Khương Nhiêu tựa vào bệ ao để thở, ngoài miệng không dám nói, nhưng trong ánh mắt cũng tràn ngập ý tứ trách móc.

Vệ Cẩn tiến lên trước một bước, nàng liền vội vã lui sang một bên. Nhưng kết quả cuối cùng vẫn là bị hấn bắt trở về.

Mãi cho đến khi cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Tường Anh chậm chậm tiến vào, “Nô tì tới thêm nước cho bệ hạ.”

Lúc này, Khương Nhiêu cả người ướt sũng, giống như con thú nhỏ bị hoảng sợ nằm một bên, Tường Anh không cần hỏi cũng có thể đoán được vừa rồi trong dực phòng này đã kịch liệt thế nào.

Thừa dịp lúc Tường Anh làm việc, Khương Nhiêu rón rén bò lên bờ, cầm lấy khăn gấm lau tóc.

Vệ Cẩn đột nhiên bị cắt ngang, tất nhiên là không vui, lúc này ngay cả ánh mắt cũng không thềm nhìn ai.

Tường Anh không chút nào lơ đãng, vẫn tuân thủ chức vụ của mình. Đến khi nàng ta làm xong hết thấy đi ra ngoài, Khương Nhiêu đã hoàn toàn trấn tĩnh trở lại.

Dục phòng sát bên hậu điện, Tường Anh đi ra như không có việc gì, thăm nghĩ một màn khuấy động như vậy, sao còn có tâm tư? !

Chỉ chốc lát sau, quả nhiên Hoàng thượng đã tắm rửa xong, y phục chỉnh tề đi ra, Tường Anh lúc này mới cáo lui.

--

Từ lần thỉnh an trước, hoa tươi xung quanh Ngọc Đường Điện đều bị dời đi, nhưng Hoa Chiêu dung lại hết sức rồi rảnh, tự mình trồng mấy cây mây và dây leo đủ loại ở mấy phần đất trống còn lại.

Trần Thường tại là khách quen của Ngọc Đường Điện, thời gian nhàn hạ ở trong cung lâu dài, có một chỗ giết thời gian cũng không phải là không thể.

Hơn nữa những thứ Thịnh Chân có, tỷ như gia thế, hiền thực, Trần Như Ý lại thiếu, nhưng những thứ Trần Như Ý có, tỷ như mảnh mai, ngoan ngoãn, thì Thịnh Chân lại không bì kịp.

Bổ sung cho nhau để yên ổn sống với nhau, quan hệ hai người càng ngày càng tiến bộ.

Tuy rằng Trần Thường tại nhất gan, nhưng động tác nhanh nhẹn, rất có hứng thú với hoa cảnh. Nàng ngồi ngắm cảnh với Thịnh Chân ở hậu viện cả một buổi trưa.

Lúc ngọc thiện, cung nhân tiến vào thông báo, nói là Hoàng thượng sẽ đến.

Nhóm cung nhân vội vàng chuẩn bị, trước kia mỗi khi Hoàng thượng tới, Hoa Chiêu dung cũng không giữ Trần Thường tại lại, đây là quy củ bất thành văn.

Lần này, nàng không có cơ hội nhìn thấy Hoàng thượng ở Ngọc Đường Điện.

Trần Thường tại thấy tình hình như vậy, liền muốn cáo từ, nhưng lần này, Hoa Chiêu dung lại nắm tay nàng, “Muội muội không cần đi vội, cùng dùng bữa đi.”

Trần Thường tại được sủng mà lo, lại vội vàng chối từ, “Như thế không ổn, Thịnh tỷ tỷ với Hoàng thượng...”

Hoa Chiêu dung cười ngắt lời nàng, “Muội cứ nghe lời ta là được.”

Rốt cuộc Trần Thường tại cũng gật đầu, vẻ mặt vô cùng mong đợi.

Hoa Chiêu dung lại sai thị nữ dẫn nàng vào điện cần thận thu dọn, Lục Anh là thị tì bên người Hoa Chiêu dung mang từ Thịnh phủ vào cung, mọi việc hằng ngày của Hoa Chiêu dung đều do Lục Anh lo liệu.

Nàng ta nhìn trong điện một chút, nói, “Tiểu thư, người nghĩ vậy ổn chứ?”

Sắc mặt Hoa Chiêu dung không gợn sóng, thản nhiên nói, “Nghĩ xem, nay trong cung nàng ấy cũng an phận. Đem son hương mặt ong và mấy bộ trang sức Hoàng hậu thưởng trước đó vài ngày đưa cho nàng ấy.”

Mấy ngày sau chính là ngày Hoàng thượng khâm định tấn phong cho mình và An Tiểu nghi. Nếu không lầm, phi vị đã nằm trong tay, cho nên cần phải bồi dưỡng mạng giao thiệp của mình.

Phòng bếp ở Ngọc Đường Điện rất đặc sắc, món ăn đều mang mùi vị quê nhà Thịnh Nhiễm, khẩu vị thanh đạm, tao nhã vừa miệng, hòa với hương vị mặn của thượng thực cục.

Mà khó có nhất, chính là tuy rằng Hoa Chiêu dung là con gái nhà quyền quý, nhưng lại rất có tài nấu nướng.

Mỗi lần Hoàng thượng lại đây, đều là nàng tự mình xuống bếp, hầu hạ Hoàng thượng ăn rất vừa lòng, có thể khiến Hoàng thượng nhớ đến, cho dù chỉ là thành công một phần.

Hiển nhiên, An Tiểu nghi từ lúc ý vào ân sủng mà ức hiếp Khương ngự thị của Hàm Nguyên Điện, Hoàng thượng đã lạnh nhạt với nàng ta rất lâu, cho dù đến Linh Tế Cung thì cũng chỉ là để thăm Hàm Yên để cơ.

An Tiểu nghi kia được dạy dỗ một bài học, ngoài mặt thì không sinh sự nữa, cho nên không để bụng chuyện Hoàng thượng đến hậu cung. Nhưng Ngọc Đường Điện hiếm khi náo nhiệt, trong một tháng có thể thấy long nhan vài lần, tuy rằng chưa bao giờ ngủ lại.

Khai tiệc, Trần Thường tại im lặng ngồi một bên, cúi đầu dùng bữa, lại nhin không được mà giương mắt nhìn lên trên tòa.

Sau khi Vệ Cẩn vào điện, quả thật có nhìn thấy nàng, thấy nàng mặt mũi thanh tú, cũng coi như đẹp mắt, ngẫm một lát mới thản nhiên nói một câu, “Nàng là Trần thị của Hoa Âm Các?”

Ngữ khí rõ ràng, nhưng cũng không có ý muốn nàng trả lời, lập tức lướt qua nàng ngồi xuống.

Bữa tiệc vô sự, Hoa Chiêu dung niềm nở với Hoàng thượng, thăm hỏi tình hình gần đây, tuân theo quy củ.

Vệ Cẩn ăn thoả thích, lại sai Lục Anh thêm đồ ăn.

Hoa Chiêu dung lúc này mới buông đũa xuống, “Hiếm khi Trần muội muội ở đây, còn không kính Hoàng thượng một chén?”

Chương 39: Yêu sai người

Trần Thường tại vội vàng đứng dậy châm rượu, Vệ Cẩn lại không nhận lấy, ánh mắt dừng trên mặt nàng.

Trần Thường tại đỏ mặt, rượu rơi vãi, Hoa Chiêu dung cười bảo Lục Anh bưng trà sang, “Bệ hạ ngài xem, Trần muội muội còn không biết ngài xưa nay không có thói quen uống rượu.”

Trần Thường tại sợ hãi dâng trà, “Tần thiếp không biết, mong rằng bệ hạ chớ trách...”

Vệ Cẩn xoa xoa mi tâm, ngữ khí ôn hòa, “Cũng là trẫm sao nhãng, từ lúc vào cung tới nay lạnh nhạt với nàng.”

Trần Thường tại vội lên tiếng, “Tần thiếp... Tần thiếp không trách bệ hạ.”

Hoa Chiêu dung lấy tay áo che mặt cười, Vệ Cẩn cũng bị lời nói đơn thuần của nàng chọc cười.

Bầu không khí lúc này mới thoải mái, Hoàng thượng thuận miệng hỏi nàng, nàng liền đáp lại từng câu, cũng không có ý cầu ân sủng. Điều này làm cho Hoa Chiêu dung lặng lẽ quan sát ở một bên vô cùng hài lòng.

Bệnh tình của Mộ Thái phi không thấy khá hơn,” Vệ Cẩn ra đầu đề câu chuyện, “Lần này trẫm đặc biệt triệu Lăng Bình Vương hồi cung thăm bệnh, cũng có thể bày tỏ lòng hiếu thảo.”

Hoa Chiêu dung gật gật đầu, “Vẫn là Hoàng thượng cân nhắc chu toàn.”

Trần Thường tại đưa canh đến, sự dờ dẫm trong nháy mắt đã nhanh chóng được che đậy.

Chi sợ lần này phải vào thành,” Vệ Cẩn dùng xong, thần sắc tri hoãn, “Trẫm còn có việc cần xử lý, hôm nay không thể ở cùng với nàng.”

Kết quả như vậy, Hoa Chiêu dung đã sớm dự đoán được, nhưng không khỏi có chút mất mát, rốt cuộc vẫn không thể giữ Hoàng thượng lại.

Trần Thường tại cáo từ, chỉ nói không muốn làm chậm trễ thời gian của Thịnh tỷ tỷ và Hoàng thượng, khiến Thịnh Chân nhẹ giọng trách

một câu, cũng không ở lâu.

Thật ra thì, mọi người bắt quá đều biết rõ trong lòng.

Vệ Cẩn nhìn thân ảnh nhỏ nhắn thướt tha kia rời khỏi, từ lúc mới vào điện đã hiểu được ý đồ của Thịnh Chân. Cho nên không được bao lâu, hắn cũng đứng dậy rời Ngọc Đường Điện.

Hải Đường Uyển là con đường nhất định phải đi qua, mà từ rất xa, Vệ Cẩn đã nhìn thấy thân ảnh đứng giữa rừng hoa.

Lúc này, dưới ánh mặt trời gay gắt, gương mặt rụt rè không thắng nổi người khác kia tăng thêm mấy phần sinh khí, hắn chậm rãi bước lại gần mới nhìn rõ, cô gái này có vẻ đẹp mỏng manh, không hề kém Trang Mỹ nhân.

Trần Thường tại có vẻ xấu hổ, “Vừa rời ở Ngọc Đường Điện, mong bệ hạ đừng trách tội...”

Vệ Cẩn khoát tay, đám người Cao Ngôn tự giác lui ra.

Trên mặt hắn vẫn mang ý cười, âm áp vui vẻ, chỉ là trong đôi mắt thì vô cùng rét lạnh.

Hoa Chiêu dung và Trần Thường tại liên thủ diễn cảnh tỷ muội tình thâm, đơn giản chính là muốn mình chú ý đến Trần thị, tiến tới sủng hạnh để củng cố địa vị.

Vệ Cẩn cong khỏe môi, các nàng quả nhiên là tuổi còn nhỏ chưa hiểu chuyện, cho dù liên thủ với nhau thì sao? Hắn muốn sủng hạnh ai, tuyệt đối không tới phiên người bên ngoài thao túng. Trái lại, càng cố ý thì chỉ biết biến khéo thành vụng.

Cho nên từ Ngọc Đường Điện đi ra, Vệ Cẩn đã phân phó Cao Ngôn đến thượng cung cục loại bỏ bài tử của Hoa Chiêu dung một tháng.

Thức ăn ngon miệng, nếu không có lòng thương thức thì đều nhạt như nước ốc. Nhưng Trần Thường tại trước mắt vừa mở miệng, hắn đã có mấy phần tò mò.

Vì sao trăm phải trách tội nàng?”

Trần Thường tại càng cúi thấp đầu, khom vòng eo lá liễu, “Thịnh tỷ tỷ cũng là có ý tốt, muốn giúp tần thiếp một lần... Nhưng tần thiếp biết, bệ hạ là minh quân, sao lại để cho người ta chi phối... Cho nên, đặc biệt đến lĩnh phạt.”

Giọng nàng nhỏ bé yếu ớt, bộ dạng đáng thương.

Nếu trăm đã không để tâm, cũng không có ý định phạt nàng.” Vệ Cẩn đã muốn rời đi, “Được rồi, hồi cung thôi.”

Tàn thiếp cung tiễn bệ hạ.” Trần Thường tại cúi người thật thấp.

Vệ Cẩn vừa xoay người lại, chỉ nghe sau lưng khẽ hô một tiếng, rồi sau đó có người nhẹ nhàng đụng phải.

Hắn bỗng nhiên quay lại nhìn, đúng là Trần Thường tại đã ngã xuống đất, che bụng lại.

Thế này là sao?”

Thấy mặt nàng tái nhợt, cắn môi không nói, bộ dạng cực kỳ nhu nhược đáng thương, nam nhân nào cũng không thể thờ ơ.

Huống chi, Trần thị vốn chính là hậu phi của Hoàng thượng.

Nàng cố nặn ra nụ cười, “Tôi hôm qua đã mắc sai lầm một lần, không có chuyện gì cả, nghỉ một chút là ổn. Đã khiến bệ hạ chê cười rồi.”

Vệ Cẩn kéo nàng dậy, nhưng hình như rất đau, Trần Thường tại cắn bản không dậy nổi, nhưng vẫn sợ sệt không dám nhìn hắn, cứ ở tại chỗ như vậy.

Trong thần thái yếu ớt lại mang theo chút bướng bỉnh, Vệ Cẩn bỗng nhiên ngăn ra, tư thái như vậy, không khỏi khiến hắn cảm thấy quen thuộc.

Vệ Cẩn bất đắc dĩ cười cười, “Còn trở về được không?”

Trần Thường tại lắc đầu, không nói lời nào, nhưng sắc mặt càng tái nhợt, hiển nhiên đã cực kỳ khổ sở.

Nơi đây bốn bề vắng lặng, tìm loan liễn tới đây cũng không kịp.

Vệ Cẩn gọi Cao Ngôn tới, “Mau truyền thái y đến Hoa Âm Các đi.”

Trần Thường tại khổ sở nhìn hắn, đôi mắt kia ánh lên thiên sơn vạn thủy, ẩn chứa biết bao dịu dàng và cầu xin thương xót.

Vệ Cẩn cũng không đáp lại, lập tức xoay người ôm lấy nàng, sai bước về phía Hoa Âm Các.

Thân thể của nàng rất nhẹ, tựa vào ngực cũng không dám có chút nhúc nhích. Nàng lắc lư một hồi mới cẩn thận đưa tay vòng qua cổ Vệ Cẩn, khuôn mặt chôn sâu hiện ra một rặng mây đỏ.

Trong Hàm Nguyên Điện, Hoàng thượng hạ triều xong liền sai người đến truyền lời cho nàng, nói là muốn đến Ngọc Đường Điện dùng cơm trưa.

Khương Nhiêu mím môi cười, hần cần gì phải nói tường tận với mình?

Sau đó thì không để trong lòng nữa, phân phó nữ quan Lục thượng cẩn thận quét dọn. Nàng xoay người gọi Vu Đào đến làm việc, lại biết được tin nàng ta không ở trong điện.

Vu Đào này rất cuộc là đang tính toán chuyện gì, càng khiến người ta nghi ngờ.

Quét dọn xong, nhắm tính thời gian, gần đến giờ thân, theo lẽ thường, ngày nào đến giờ này thì Hoàng thượng cũng sẽ trở về điện.

Nhóm cung nhân đều lui ra, chỉ còn lại một mình Khương Nhiêu ở trong điện thêm hương, bỗng nhiên thoáng nhìn qua bồn hoa bên cạnh có một chiếc hoa tai ngọc thủy.

Nàng đi tới, ma xui quỷ khiến cầm lên, quay về phía ánh nến nhìn.

Hoa văn lẳng long uốn lượn, ngọc chất thượng thừa, chủ nhân của đôi hoa tai ngọc này phải có thân phận tôn quý, thiên tử chư hầu mới có thể dùng hoa văn rồng làm trang sức.

Nhưng mặt trên hoa văn không rõ, có lẽ là kết quả bị người vuốt ve thường thức hồi lâu.

Trong chớp mắt, Khương Nhiêu bỗng nhiên cảm thấy trước mắt hỗn độn, hoa văn khắc ở trước mắt dần dần phóng đại, cảm giác kỳ dị từ dưới lòng bàn chân truyền lên.

Mọi phía đều trở nên mờ ảo, xuyên thấu qua chiếc hoa tai ngọc kia là khuôn mặt của một người phụ nữ dần dần hé ra, đang che kín vết sẹo, chợt thoáng hiện ở trước mắt!

Rồi sau đó đầu óc đau từng trận, hình ảnh lộn xộn khó phân ở trong đầu đan chéo vào nhau.

Một trận lại thêm một trận.

Có giọng nói trầm thấp của nữ nhân khẽ gọi bên tai, Nhiêu nhi... Nhiêu nhi... Giống như là ác mộng vậy.

Thái dương đau nhức muốn rách ra, Khương Nhiêu cảm thấy toàn thân sắp sửa bị xé rách vỡ vụn.

Không biết qua bao lâu, bốn phía yên tĩnh trở lại. Sắc mặt Khương Nhiêu tái nhợt, từng giọt mồ hôi trên trán nhỏ xuống.

Chủ nhân của chiếc hoa tai ngọc này không phải người bên ngoài, đúng là của chính nàng.

Từng mảnh vụn trong trí nhớ còn sót lại từ từ hiện lên, đây là phôi súc Yên Tàn Hầu phu nhân đưa cho nàng trước khi vào cung, bốn năm chưa từng rời khỏi người.

Mà khi nàng vừa đến thế giới này, kế hoạch dụ dỗ ô long kia được thi hành.

Bởi vì lúc ấy hỗn loạn, nàng cũng không để ý món đồ rất nhỏ này, nhưng thật ra Hoàng thượng có tâm, nhặt được vẫn đặt bên người.

--

Lăng Bình Vương vào cung, trước tiên đến Hàm Nguyên Điện diện thánh.

Hắn mặc ngọc bào tím nhạt, phong thái thanh nhã, không mấy may nhìn ra vẻ mệt nhọc bên ba đường xá.

Sải bước lên thềm ngọc, không gặp đám người Cao Ngôn, hắn hỏi tiểu cung nữ mới biết bệ hạ còn chưa hồi cung.

Vệ Ly cong khóe môi tuấn mỹ, mang theo chút tà khí, ung dung vào điện, “Bổn vương vào điện chờ là được.”

Tam đệ này của hắn quả nhiên là một kẻ phong lưu bại hoại, có lẽ mình an bài mỹ nhân cho hắn cần phải vừa khẩu vị.

Tiểu cung nữ cung kính dẫn Vệ Ly vào điện, rồi sau đó khẽ gọi Khương cô cô vài tiếng. Không có ai trả lời, nàng ta liền nói, “Khương cô cô có lẽ bận rồi, xin Vương gia chờ một lát, bệ hạ cũng sắp trở lại.”

Sóng mắt Vệ Ly vừa chuyển, tiểu cung nữ kia hơi cúi đầu, trống ngực không khỏi đập nhanh hơn vài phần. Lăng Bình Vương này quả nhiên là hào hoa phong nhã vô song, sần sần khó phân với bệ hạ, trong lòng khẽ động.

Trong điện yên lặng, bỗng nhiên có tiếng ngâm nga từ nội thất truyền tới, Vệ Ly lắng tai yên lặng nghe, như là giọng một cô gái đang khóc.

Hắn đắm chiêu thông thả bước qua, vén bức rèm che lên, một bóng người nhỏ bé đang cuộn mình. Nửa khuôn mặt bị che khuất, đang không ngừng run rẩy.

Thân hình kia rất quen thuộc, Vệ Ly chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra.

Khương Nhiêu suy sụp trên mặt đất, bỗng nhiên nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, ánh mắt vô cùng sắc nhọn, khiến cho Vệ Ly không khỏi

ngừng lại một chút, ánh mắt như vậy...

Ta muốn gặp Yên Tần Hầu phu nhân.” Nàng không thay đổi sắc mặt, mi tâm quyền rũ dần dần dần ra, chu sa đuôi mắt càng thêm nổi bật lạnh lùng.

Vệ Ly khoanh tay lại, khẽ nhú mày, “Sao bốn vương phải đồng ý với nàng?”

Khuong Nhiêu run rẩy đứng dậy, ánh mắt chưa từng dời đi, nàng bỗng nhiên cười nhạt, “Vương gia không phải vẫn lợi dụng ta làm việc cho ngài sao? Nếu không làm quân cờ an lòng, không sợ tướng soái khó giữ sao?”

Thời gian Vệ Tề ngã bệnh, Vệ Ly lợi dụng thân phận của nàng lấy trộm tin tức thế nào, dồn ép Cảnh An Vương, xa lánh Tịnh Thái hậu, cuối cùng khiến Vệ Tề không thay đổi lòng tin với hần, truyền ngôi cho hần.

Nhưng ai có thể ngờ rằng, vận mệnh đã an bài như thế, tính kể đến cuối cùng, vương vị chung quy vẫn vào tay Vệ Cảnh.

Nàng nhớ ra rồi?” Vệ Ly trả lời như không có chuyện gì xảy ra.

Vẻ mặt như vậy, trùng với vẻ cứng rắn tà mị lạnh lùng của nam tử từng xuất hiện trong đầu, không hề có kẽ hở.

Khuong Nhiêu cong khóe môi, “Người vứt bỏ, thậm chí không tiếc mà phá hủy quân cờ, chỉ tiếc người tính không bằng trời tính, đúng không, Ly công tử.”

Thân mình Vệ Ly cứng đờ, khuôn mặt tuấn mỹ thoảng mềm mòng có phần gằn như đóng băng.

Mới vừa rồi, mấy chấm nhỏ không đầy đủ trong trí nhớ được chấp vá lại một chỗ.

Thân thể này tỉnh lại vẫn còn sót lại vài chấp niệm.

Khuong Nhiêu ngẩn ngơ đứng tại chỗ, mặc dù quay về phía gương mặt của Vệ Ly nhưng như có dùi đục khoét vào xương cốt đến đau nhức. Tựa như mười sáu năm buồn chán trước đây!

Khuong Nhiêu đã từng say đắm hần cỡ nào, mê luyến đến mức nguyện ý vì hần trả giá hết thảy, bao gồm cả tính mạng!

Nàng cười thâm, hoá ra ban đầu tự sát căn bản không phải vì lo sợ chuyện tuấn táng, mà là bởi vì quá mức tuyệt vọng, vì nam nhân này mà che giấu hết thảy âm mưu tội ác, thế mà hần lại không tiếc vứt bỏ nàng!

Nếu hần có một phần thật tình, Khuong Nhiêu trước kia chỉ sợ sẽ chỉ biết ra sức quên mình.

Chi tiếc, bộ mặt thật đã tổn thương người, Lăng Bình Vương từ đầu đến cuối đều là lợi dụng nàng...

Những chuyện đã qua lần lượt đan chéo, Khương Nhiều tựa như nhớ tới chuyện xảy ra đêm trước đó, nàng lén lút động tay động chân vào bữa tối của Từ Thần Cung.

Cảnh An Vương là người thận trọng, ngày thứ hai đã truyền ra tin thị nữ trong cung hần trúng độc bỏ mình.

Khương Nhiều héo mòn chờ đợi một thời gian dài, chỉ nhận được tin bị vứt bỏ.

Có lẽ, khi nàng tỉnh lại trong lạnh lẽo cứng rắn như đá, nàng đã biết mất hết hy vọng là như thế nào, sống không thể yêu...

Nàng hãy nghe ta giải thích, lúc đó tình thế vô cùng nguy cấp, không có đơn giản như nàng nghĩ.” Thấy thần sắc Khương Nhiều bất thường, Vệ Ly muốn tiến lên.

Người người nên giải thích không phải là ta, mà là Khương Nhiều đã chết,” Cảm xúc dần dần hồi phục, trí nhớ nguyên chủ Khương Nhiều đã hiện ra, “Còn có, ta nhất định phải gặp Yên Tản Hâu phu nhân, có lẽ Vương gia cũng không muốn có người không cẩn thận mà lục lại chuyện cũ?”

Vệ Ly trầm mặc, lặng lẽ rời khỏi Hàm Nguyên Điện.

Trước khi đi vẫn còn lấp lửng bỏ lại một câu, chờ tin tức của bốn vương.

Đắn đo suy nghĩ, Khương Nhiều bỏ chiếc khuyên tai ngọc kia trở lại chỗ cũ, không biết bao lâu nữa thì Hoàng thượng sẽ tra rõ lai lịch của mình.

Lấy bản tính của Vệ Cẩn, chỉ sợ mấy ngày qua lá mặt lá trái chẳng qua là buông dây dài câu cá lớn mà thôi...

Đối với một người muốn đưa mình vào chỗ chết, Vệ Cẩn tuyệt đối không thể hạ thủ lưu tình.

Tác giả có lời muốn nói:

Thật ra, Vệ Ly mới là chân ái của nữ chính! Hoàng Tảng người không cẩn thận là tiểu tam!

Chương 40: Thăm dò

Lúc này, ngoài điện vang lên tiếng bước chân lộn xộn.

Vệ Cẩn đi nhanh như gió, sải bước vào điện.

Hắn lập tức đi ngự thư phòng trước, quay đầu lại nhìn lướt qua, thấy Khương Nhiêu đang làm việc ở trong góc.

Gương mặt xinh đẹp, lộ vẻ dịu dàng dưới ánh sáng.

Vệ Cẩn dừng bước, Khương Nhiêu liền nghênh đón, nụ cười yêu kiều, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt xa xăm của hắn thì hơi cúi đầu.

Đây chính là sợ hãi sao? Có lẽ khi chân tướng được vạch trần, rốt cuộc có níu giữ được nhu tình mật ý hay không.

Trầm nghe cung nhân bên ngoài bẩm báo, Lăng Bình Vương đã tới?” Vệ Cẩn mặc cho nàng cười thất lung, hỏi cực kỳ hời hợt.

Khương Nhiêu không ngừng tay, “Ước chừng đợi được thời gian một chén trà nhỏ thì cáo lui trước. Nhưng mà bệ hạ ngài say nằm trên đầu gối mỹ nhân, sao lại luyến tiếc trở về rồi?”

Vệ Cẩn nhéo cằm nàng một cái, “Lời này nghe chưa thật.”

Khương Nhiêu còn không biết Hoàng thượng thật ra ở lại Hoa Âm Các của Trần Thường tại, mà không phải là Ngọc Đường Điện của Hoa Chiêu dung.

Mà Vệ Cẩn hiển nhiên không tính nói cho nàng biết.

Nếu là bình thường, nghe hắn trêu đùa như vậy, chẳng qua thì mặt đỏ lên, tim nhảy dựng một cái rồi trôi qua, thậm chí còn có chút ái muội không nói ra được.

Vào lúc này, Khương Nhiêu im lặng, nhưng lại cảm thấy có phần hít thở không thông.

Ngay cả bản thân Khương Nhiêu cũng không rõ tình ý trong đó lắm, cũng không phải một lời vui giận yêu hận có thể khái quát được.

Có đôi khi, thói quen ý lại càng thêm đáng sợ so với việc thích một người. Ví dụ như Khương Nhiêu trước đây, lại ví dụ như chính mình hiện giờ.

Sống yên ổn làm nữ quan ngự tiền, bổng lộc cao, địa vị cao, ngồi mát ăn bát vàng trong hậu cung, thật là một chuyện tốt đẹp.

Nhưng nay đã biết chân tướng, còn có thể ngồi yên sao?

Thấy nàng không nói gì, Vệ Cẩn lấy tay xoa trán nàng, “Có gì không thoải mái sao? Việc biên soạn sách sử không cần nóng vội, trẫm thấy nàng mấy ngày qua cứ vui đầu trong ngực thư phòng, mấy ngày tới cho nàng nghỉ ngơi, vừa dịp theo trẫm đến khu vực săn bắn đi giải sầu một chút.”

Khuong Nhiêu đứng bất động tại chỗ, Vệ Cẩn tựa vào trên long tháp, đối diện với nàng, “Có chuyện muốn nói với trẫm sao?”

Nàng suy nghĩ hồi lâu mới nói, “Nô tì nhắc nhở bệ hạ, khí trời nóng bức, chuẩn bị nhiều y phục để thay một chút mới được.”

Vệ Cẩn chẳng ừ hừ gì, “Những chuyện này không phải là thứ để nàng lo.”

Khuong Nhiêu thân nhiên đi tới, cười mỉm, dâng trà mới, không tiếp tục câu chuyện vừa rồi nữa.

Lại đây, trẫm cho nàng xem một thứ.” Hắn vẫn ngồi vững như núi, mang theo chút nhàn hạ.

Tay hắn run lên, miếng ngọc kia lắc lư trước mắt.

Đôi mắt hoa đào kia hơi nâng lên, Khuong Nhiêu làm như kinh ngạc nhận lấy, “Khó trách nô tì vẫn tìm khắp nơi mà không thấy, hoá ra là ở chỗ bệ hạ.”

Trong giọng nói còn có ý tứ hờn dỗi.

Nhưng Vệ Cẩn lại thu lại, ném miếng ngọc kia vào trong lư, “Vật Lăng Bình Vương đưa không cần giữ lại, trẫm sẽ cho nàng thứ tốt hơn.”

Rồi sau đó không đợi Khuong Nhiêu phản ứng lại, hắn đã mạnh mẽ cầm lấy cổ tay nàng, một chiếc vòng tay ngọc khảm vàng được cài lại.

Chìa khóa ở chỗ trẫm, ai cũng không lấy được, nàng cứ yên tâm mà đeo.”

Khuong Nhiêu vuốt ve chiếc vòng sáng loáng trơn bóng, thân nhiên nói, “Bệ hạ ngài có thể làm được một chiếc vòng tay khóa hai tay nô tì lại, nhưng cũng có vài thứ không khoá được.”

Vệ Cẩn đưa tay phủ lên ngực trái nàng, nhẹ nhàng nhấn một cái, “Nàng muốn nói với trẫm, không khóa được chỗ này đúng không?”

Nô tì cũng không phải là có ý này...” Khuong Nhiêu né tránh.

Đôi mắt sâu thẳm dần dần đông lại, cất chứa vẻ lạnh lẽo.

Không có cách khoá được tim nàng, vậy thì khóa được thân thể nàng là được rồi, trẫm bẻ gãy cánh chim của nàng, chặn hết đường lui

của nàng,” Khỏe mỗi cong lên nở nụ cười vừa tàn nhẫn lại vô cùng dịu dàng, “Xem nàng còn có thể chạy trốn tới chỗ nào.”

Khương Nhiêu cũng không bị lời của hắn hù dọa, ngược lại quần chân lên, vòng sang hông hắn, “Chỗ nào nô tì cũng không đi.”

Nữ nhân này, bất cứ lúc nào cũng hư tình giả ý như vậy, ở trên người nàng, cho dù là có chút thật tình cũng tìm không thấy...

Nhưng hết lần này đến lần khác đều không thể bắt bẻ, không thể nào trách móc!

Vệ Cẩn lạnh lùng đẩy nàng ra, “Về sau nàng đến thiên điện nhậm chức, trăm sẽ để Toàn Cơ thay thế vị trí của nàng.”

Khương Nhiêu nhú mày, đuôi lông mày khỏe mắt hơi ửng hồng, nàng giữ cánh tay hắn không buông, “Nô tì muốn hầu hạ bên cạnh bệ hạ...”

Vệ Cẩn giữ eo nàng, cuối cùng cũng đẩy ra, hắn nhất định phải lạnh nhạt với Khương Nhiêu.

Nàng không giống bất kỳ nữ nhân tranh thủ tình cảm, nịnh nọt nào trong hậu cung, thậm chí càng không để tâm đến phi vị và quyền lực, loại cảm giác này khiến hắn càng thêm phiền muộn, không thể nào nắm trong tay...

Đi xuống đi, không có ý chỉ của trăm thì không cần lại đây.”

Hai mắt Khương Nhiêu ngấn nước, yếu ớt đi ra khỏi điện.

Vừa đóng cửa điện lại, thần sắc ảm đạm vừa rồi trở thành hư không, nàng nhẹ nhàng bước sang sườn điện.

Hôm nay, cuối cùng cũng tránh được một kiếp.

Vệ Cẩn ngồi im rất lâu, lấy miếng ngọc trong lư hương ra, “Đã điều tra xong chưa?”

Một người nhanh nhẹn bước ra từ trong bóng tối sau cửa, một thân y phục hoạn quan màu lam, khuôn mặt sáng sủa, “Bẩm bệ hạ, nô tài đã kiểm chứng bằng nhiều cách, đây là trang sức xuất xứ từ hoàng thất Đại Yên tiền triều.”

Trên mặt Vệ Cẩn xẹt qua chút kích động, “Yên Tàn Hầu phủ bên kia có động tĩnh gì không?”

Người nọ gật đầu, giọng nói trầm thấp mà rõ ràng, “Từ lúc bệ hạ đăng cơ tới nay, Yên Tàn Hầu đều ở ẩn, không hề liên lạc với Lăng Bình Vương.”

Vệ Cẩn đứng dậy đi vào nội thất, “Làm tốt lắm, Phùng Uyên.”

Nô tài thể sống chết quên mình phục vụ vì bệ hạ.” Phùng Uyên lộ đầu ra rồi nhanh chóng lui xuống.

Cửa điện mở ra, đám người Toàn Cơ đi vào hầu hạ thay y phục.

Vệ Cẩn lại tự mình đi đến tắm bình phong gỗ lim tơ vàng bên cạnh, kéo ô vuông ở trên cùng ra, lấy ra một quyển trục ố vàng.

Hắn đắm chiêu ngồi trên giường, người trong bức họa phong thái như tiên, xinh đẹp động lòng người.

Rõ ràng là khuôn mặt tương tự với Khương Nhiêu, tuyệt đối không sai.

Đầu ngón tay dừng trên lạc khoản (*), đó là dòng chữ Phụ hoàng hẩn tự tay viết: YTự.

(*) lạc khoản: phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ

--

Liên tiếp mấy ngày sau đó, Tường Anh đều đứng hạn lại đây, nhưng Hoàng thượng vẫn chỉ cho nàng ta chuẩn bị nước, cũng không cho lại gần hầu hạ.

Khương Nhiêu vốn mặc kệ mấy hành động quán quýt của nàng ta, chỉ cần không động chạm đến mình, muối muối này của nàng muốn lấy lòng Hoàng hậu thế nào cũng được, mỗi người trong hậu cung đều có cách sinh tồn, chỉ có thủ đoạn cao thấp, không có phân đúng sai.

Đi qua bức tường mạ vàng khắc hoa, Tường Anh đứng hầu hạ ở bên ngoài, trong lúc lơ đãng đảo mắt qua thì thấy có một thân ảnh nhanh thoăn thoắt ra khỏi cửa điện.

Bây giờ đã là nửa đêm, sao lại có người xuất cung?

Nàng ta quay đầu phân phó cung nữ coi chừng, còn mình lặng lẽ đi theo ra ngoài.

Bởi vì Tường Anh là chương sự cô cô của Lục thượng, có thể bài trong người, có thể ra vào các cung.

Chỉ thấy cô gái kia mặc váy hoa phát liễu, đi theo con đường mòn bí ẩn mà không đi đường chính trong cung, không khỏi cảm thấy nghi ngờ trong lòng.

Đến khi tới cửa hồng Du Dương Môn, nếu đi xuyên qua đó, chính là ngoại thành cung xá.

Tường Anh do dự một lát, nhưng thấy cô gái kia ngoảnh đầu lại, lấy ra một thẻ bài ở bên hông, thái giám gác đêm liền thuận lợi cho qua.

Vốn nàng ta không định đi theo nữa, nhưng thật khéo, ngay khi vừa cúi đầu, nàng ta hoàn toàn nhìn thấy khuôn mặt của cô gái kia.

Tường Anh nhất thời hứng thú, đêm nay, cuối cùng cũng không uổng công một chuyến.

Lại đi về phía trước, chính là Thường Xuân Cung, trước đó vài ngày Hoàng hậu nương nương đã gọi nữ quan thượng đẳng tới thu dọn trước, cho nên cũng không hẫng xệ.

Xem tình hình, tuyệt đối sẽ không phải là chuyện quang minh chính đại gì.

Tường Anh nấp sau cây bách cổ, hoàn toàn khiếp sợ mọi chuyện xảy ra đằng sau hòn non bộ phía trước... Nơi đây heo lánh không người, Vệ Ủy tuần tra không đến được.

Tiếng thờ đóc trầm thấp, còn có tiếng rên của nữ tử thỉnh thoảng truyền đến, Tường Anh nghe thấy mà mặt đỏ tai hồng, ngực như nổi trống...

Tiểu Thế tử Tạ gia thế mà lớn mật làm càn như thế... Dâm loạn trong cấm cung!

Hai chân nàng ta dán chặt phía sau thân cây, đang nghĩ tới chuyện cần phải nhắc Hoàng hậu cho mình một cái nhân tình.

Nhưng ánh sáng trong đầu chợt lóe, bỗng nhiên nghĩ đến thẻ bài kia là trộm của Khương Nhiêu, đây là cơ hội tốt trời ban, sao có thể bỏ qua?

Lại nói đôi uyên ương buông thả kia rốt cuộc cũng xong chuyện, Tạ Uẩn vẫy vẫy tay áo như không có việc gì xảy ra, trở về Thường Xuân Cung.

Chỉ chốc lát sau, cô gái kia cũng vén tóc đi lại đây.

Ngày tốt cảnh đẹp như thế, sao không nghỉ ngơi nhiều một chút?” Tường Anh dậm ngang bước ra, chắn ở trước người, khẽ gọi tên cô gái kia, “Vu Đào.”

Vu Đào kia đã sợ tới mức mắt hồn mất vía, thất kinh năn nỉ, “Tường thượng đẳng lưu tình! Vạn lần không thể nói cho người bên ngoài, đây đều là... đều là Thế tử Tạ gia thúc ép nô tì! Nô tì cũng là không làm chủ được bản thân...”

Vu Đào nói nhảm hết một lần, lúc này mới bị Tường Anh kéo ra phía sau cây, “Chỉ cần ngươi nghe theo sự sắp xếp của ta, chẳng những

không có việc gì, ta còn cầu xin Hoàng hậu tha thứ, ân chuẩn chuyện tốt cho các người, đến lúc vào Tạ phủ làm thiếp, kết quả thật tốt biết bao nhiêu.”

Vu Đào mở to đôi mắt ướt át, nắm chặt khăn không nói gì.

Tướng Anh vung tay ra về muốn đi, Vu Đào mới chột nắm lấy ống tay áo nàng ta, hạ quyết tâm nói, “Nô tì... nguyện ý tòng mệnh.”

--

Theo Quốc trượng gia đi sẵn, bố trí vào giữa tháng, Kim Qua Thai là một chỗ râm mát nằm ở phía bắc hoàng thành, cũng là một nơi tốt để tránh nóng.

Trước đó, trong hậu cung đã bàn bạc về chuyện lễ tấn phong của Hoa Chiêu dung và An Tiểu nghi.

Bởi vì việc này, Hoàng hậu tới Hàm Nguyên Điện mấy chuyến, nói bóng nói gió muốn hỏi ý Hoàng thượng, chỉ sợ là phân vị nàng đã định rồi.

Nhưng lần trở lại này, Hoàng thượng cũng không giao quyền cho Hoàng hậu, mà là trực tiếp giao danh sách cho Lục thượng, chuẩn bị cất phục trang sức.

Khuong Nhiều sớm đã biết tin, bởi vì tối hôm qua nàng đã nhìn qua danh sách kia.

Vệ Cẩn trầm tư một lát, thêm vài nét lên danh sách, đưa chuyện đại lễ tấn phong lần này thành sắc phong hậu cung, không riêng gì Hoa Chiêu dung và An Tiểu nghi mà còn có Liễu Tàn và Trần Thường tại cũng nằm trong nhóm tấn phong.

Mặc dù Hoàng hậu ngoài mặt đáp ứng, nhưng trong lòng chắc chắn không vui. Lại nhìn danh sách, rõ ràng có tên Trần Thường tại kia, không khỏi sùng sốt.

Hoàng hậu rời đi không được bao lâu, Khuong Nhiều trở lại thư phòng, chỉ thấy Phùng Uyên ôm một chồng sách thật dày, đang định đặt lên trên giá.

Nàng không muốn ở cùng một chỗ với Phùng Uyên, vì thế mới nhẹ tay khép cửa lại, mới lui ra một bước, Phùng Uyên đã quay đầu lại, “Khuong cô cô chậm đã, nô tài nhớ đến một chuyện lạ muốn nói cho cô cô nghe.”

Khuong Nhiều đành phải trở lại, ngồi ngay ngắn trước án, Phùng Uyên một tay xếp chồng sách, tùy ý nói, “Tối hôm qua nô tài có việc muốn tìm cô cô hỏi, nhưng mà người lại đang ở nội điện với bệ hạ, cho nên đành phải đi tìm Vu Đào.”

Khuong Nhiêu không tập trung, ra hiệu cho hấn nói tiếp, Phùng Uyên cất xong quyển sách cuối cùng thì đi bước dài ra trước người, “Lúc nửa đêm, nô tài lại không tìm được Vu Đào, cung nhân cũng đều nói không nhìn thấy, nghĩ rằng cô cô có việc phân phó nàng ta đi ra ngoài.”

Nói xong, Khuong Nhiêu sững sốt, theo phản xạ muốn nhớ lại, tần suất Vu Đào xuất cung gần đây quả thật nhiều chút, cảm thấy có chỗ không đúng.

Thần sắc Phùng Uyên vẫn nghiêm túc, hấn chậm rãi nói ra một câu, “Sau đó nô tài lại nhìn thấy Vu Đào và Tường thượng tâm lặng lẽ nói chuyện phía sau điện, vừa thấy nô tài đến thì vội vàng giải tán.”

Vu Đào và Tường Anh?

Lời nói của Phùng Uyên quả nhiên đánh thức Khuong Nhiêu, nàng trầm tư rất lâu rồi đứng dậy, “Tạ Phùng công công đã cho hay.”

Phùng Uyên gãi đầu một cái, “Nô tài chỉ là thuận miệng hỏi một chút, cô cô đừng đa tâm.”

Khuong Nhiêu dừng bước, nhìn chằm chằm khuôn mặt chân thành của Phùng Uyên, bỗng nhiên cười một tiếng, dung nhan quyền rũ, “Ta cũng chỉ thuận miệng nói vậy, Phùng công công không để trong lòng là tốt rồi.”

Phùng Uyên này, rốt cuộc là giúp nàng hay là ly gián?

Nhưng khi Khuong Nhiêu trở về sườn điện tìm kiếm Vu Đào, nàng ta đang ngăn người ngồi trên giường, ngay cả lư hương cháy hết cũng không biết.

Vu Đào là một người không giấu được chuyện, rõ ràng là nàng ta đang có tâm sự nặng nề.

Khuong Nhiêu cũng không vạch trần, chỉ là lặng lẽ lấy lại thẻ bài đã “thất lạc”, sau đó rời đi.

Sau giờ ngo, Hoàng hậu đến phủ nội vụ một chuyến, lấy thời tiết nóng bức làm lý do, đặc biệt xin Hoàng thượng ban thưởng, nói là các cung đều phải thêm một số món tránh nóng.

Hoàng thượng đáp ứng, ban thưởng mỗi vị tiểu chủ thêm hai bộ xiêm y cánh ve mỏng.

Khuong Nhiêu không thể không đi truyền chỉ, lại không có lòng dạ nào, đang phân phát trong phủ nội vụ thì biết cách đây không lâu Liễu Tần muốn một loại hương liệu hoa hải đường.

Loại hương liệu này vừa không quý giá, mùi hương lại nhạt, trong cung rất ít phi tần nhận lấy.

Mà Liễu Tần này, Khương Nhiêu nhớ rõ nàng ta vô cùng tao nhã. Nàng từng nghe từ chỗ Hàm Yên đế cơ, nói nàng ta không thích hương liệu, nhiều năm qua chỉ dùng hương hoa lan như lệ thường.

Cái này cũng không có gì khó hiểu, nghe Chu Minh mới nhậm chức bên phủ nội vụ nói, thị nữ của Liễu Tần lĩnh về, không quá một lần thì đưa trở lại, nói là nhận sai rồi, cuối cùng vẫn lấy hương hoa lan.

Khương Nhiêu mơ hồ cảm thấy, với sự cẩn thận của Liễu Tần, thị nữ của nàng ta cũng phải cẩn thận, vì sao lại gây ra lỗi lớn như vậy?

Chu Minh nhớ lại, nói tiếp, bởi vì Liễu Tần thường ngày vô cùng khách khí với đám cung nhân phủ nội vụ bọn họ, chưa từng gây khó dễ, cho nên hương hải đường mất hết một nửa trên đường đi, bọn họ cũng không truy xét nhiều, vẫn cứ xóa bỏ khoản mục như bình thường.

Trên đường trở về, Vu Đào nhanh mồm nhanh miệng nói, “Liễu Tần này đúng là nhẫn nhịn, Bạch Tiệp dư lần trước lại vừa ý son phấn bệ hạ thường cho Liễu Tần, cô cô người đoán sao?”

Khương Nhiêu nghĩ tới nghĩ lui trong đầu, liền thuận miệng nói, “Có lẽ là lại tặng Bạch Tiệp dư.”

Vu Đào bĩu môi, “Bệ hạ rõ ràng đã thưởng son cho Bạch Tiệp dư, còn là hương sen tiến cống! Nàng ta lại càng muốn đi tranh giành với Liễu Tần.”

Bạch Tiệp dư này biết không nên dùng phần thưởng của Hoàng hậu, cũng không tính là ngu ngốc. Chẳng qua, Liễu Tần quả thật rất dễ dãi với nàng ta...

Khương Nhiêu vừa quay đầu lại, nhìn lướt qua, “Nói đến son, Vu Đào người gần đây trang điểm đẹp hơn trước kia nhiều.”

Sắc mặt Vu Đào đỏ lên, nói thút thít, “Cô cô người chọc nô tì.”

Không tiếp tục chủ đề nữa, thần sắc của nàng ta càng thêm một bước chứng tỏ có vấn đề.

Phía trước cách đó không xa chính là ngự hoa viên, mà ngự hoa viên xưa nay chính là nơi thị phi.

Mà nhân vật chính của màn kịch vui lần này vẫn là An Tiểu nghi và Trần Thường tại, bên cạnh còn có Trang Mỹ nhân.

Chương 41: Vào cuộc

Nói đến việc Hoàng thượng lạnh nhạt An Tiểu nghi đã lâu, nhưng chuyện tấn phong vẫn chưa thay đổi, cát phục cũng đúng hạn đưa đến Linh Tế Cung của nàng ta, điều này khiến nàng ta có bao nhiêu đắc ý.

Nén giận đã lâu, không dám tìm người cứng rắn, cũng chỉ có thể chọn quả hồng mềm nhũn Trần Thường tại này mà bóp.

Còn có một nguyên nhân sâu xa hơn, đó là Hoàng thượng mấy ngày trước đã lâm hạnh Hoa Âm Các.

Trần Thường tại bị mọi người khinh thường thế mà cũng có ngày nổi danh, điều này làm cho An Tiểu nghi tự cho mình xinh đẹp, lại mang long tự trong người sao có thể nuốt trôi con tức?

Mới vừa rồi, thị nữ Phương Mẫn của Trần Thường tại vô tình đụng phải An Tiểu nghi.

Nói là va chạm, nhưng bởi vì An Tiểu nghi đột nhiên đâm ngang từ trong bụi hoa, Phương Mẫn vốn theo Trần Thường tại ngắm hoa căn bản không đi được mấy bước, liền đụng vào một chỗ.

An Tiểu nghi vừa thấy Trần Thường tại thì nghĩ đến nỗi nhục trước đó, còn có mấy lời đồn đãi nhảm nhí mấy ngày nay. Nàng ta trực tiếp đem chuyện oán giận bệ hạ không đến Linh Tế Cung đồ tội cho Trần Thường tại đoạt ân sủng, lợi dụng lần rêu rao này, trước muốn Trần Thường tại nhận sai. Trần Thường tại kia tuy rằng tính tình nhu nhược, nhưng không phải dễ dàng cho người ta khi dễ.

Khuyên vài lần, không biết tại sao, An Tiểu nghi kia liền hung hăng tát Phương Mẫn hai bạt tay, sau lại lại dạy dỗ một phen, lúc này mới giải được cơn tức.

Trang Mỹ nhân thâm kê không tốt, nhưng nhất thời cũng không ngăn lại, chuyện này rất nhiều cung nhân hiển nhiên đều thấy.

An Tiểu nghi lại tự cho là mình đắc ý, không mấy may cảm thấy không ổn.

Khương Nhiêu chỉ đi ngang qua, không có tâm tình xem đám nữ nhân này diễn trò, ánh mắt u oán đáng thương của Trần Thường tại đối diện với nàng.

Khương Nhiêu lại làm như không nhìn thấy, lập tức đi qua, không để ý tới.

Đêm đến, Vu Đào quả nhiên lại lấy lý do đi phủ nội vụ mà ra khỏi Hàm Nguyên Điện. Mà tất nhiên còn mang theo thẻ bài của Khương Nhiêu. Lần này, Khương Nhiêu đặc biệt giao phó Toàn Cơ hỗ trợ, còn mình thì một đường theo đuôi Vu Đào đi ra ngoài.

Mãi cho đến Du Dương Môn, Khương Nhiêu không đi theo nữa, bởi vì hết thầy đều đã sáng tỏ.

Vu Đào đi qua đó chỉ có một mục đích, Thường Xuân Cung, mà trong Thường Xuân Cung chỉ có một người liên quan, đó là Tạ Uẩn!

Không biết vào lúc này, phía bắc thành Tử Vi cũng có một bóng đen bí ẩn băng qua màn đêm, đến khu rừng sau Vĩnh Thọ Cung.

Nhờ vào ánh trăng mờ mờ, Vệ Ly chậm rãi thong thả bước ra từ trong rừng, ngũ khí cực kỳ lạnh lẽo, “Lúc trước hao hết tâm tư đưa người vào trong cung, nhưng người đã quên nhiệm vụ bổn vương phân phó cho, Trịnh Thu?”

Lời tuy nhẹ, nhưng gương mặt Vệ Ly đã vô cùng hà khắc.

Nô tì đang tìm cơ hội! Vương gia hãy yên tâm.” Cô gái áo đen đứng ở trước người Vệ Ly, dáng người mảnh mai, không phải Trần Thường tại mới vào cung thì là ai? !

Ánh mắt sắc bén của Vệ Ly đảo qua, “Bổn vương chỉ tin vào con mắt của mình, nay hai vị phi tử bên cạnh hần lần lượt có thai, khó đảm bảo không có người sinh con trai.”

Nếu lúc trước bức vua thoái vị thất bại, Vệ Ly là người co được dân được, một nước cờ binh biến đi tới từ cục, như vậy thì xuống tay theo cách khác.

Nếu Hoàng đế đệ đệ hần không có con trai, không có người nối nghiệp, như vậy vào ngày quân của hần, mình sẽ giữ ngôi vị Thái tử, toàn bộ đều không uống thời gian!

Cô gái áo đen đi từng bước ra trước, “Hải tử chết non trong hậu cung không phải là số ít, có thai là một chuyện, nhưng không sinh ra được là chuyện khác. Bạch Tiệp dư đã có người đối phó, có lẽ chống đỡ không được bao lâu, về phần An Tiểu nghi...” Nàng mỉm cười, “Còn không đủ đáng để sợ.”

Giọng nàng thanh lệ như sơn ca hót, nhưng lời nói ra lại khiến người ta không rét mà run.

Vệ Ly rút cuộc cũng nở nụ cười, đưa tay xoa nhẹ hai má nàng, “Người được Yên Tàn Hầu phủ dày công bồi dưỡng, dung mạo xinh đẹp và gan dạ sáng suốt như vậy, sao còn không bắt được trái tim của hần chứ?”

Đắm chìm trong ôn nhu, Trịnh Thu chậm rãi đặt tay lên, thần sắc lưu luyến bịn rịn, “Vương gia ngài biết đấy, Yên Tàn Hầu phủ còn có một nữ nhân khác lợi hại hơn, lúc này đang hầu hạ ở bên người Hoàng thượng, Khương Nhiều nay quả nhiên là chiếm hết ân sủng, Hoàng thượng vì nàng mà ít khi vào hậu cung, nô tì phí rất nhiều công sức mới giữ lại Hoàng thượng một đêm.”

Trịnh Thu vừa dứt lời, bàn tay chạm vào vốn dịu dàng bỗng nhiên siết chặt, không chút thương tiếc mà bóp đau, “Ta không muốn nghe chuyện của nàng ấy từ miệng người, ngoài ra, người phải nhớ kỹ, bổn vương mặc kệ người dùng thủ đoạn gì khiến hần không có người

nổi đời, nhưng cũng không được đề Khương Nhiêu liên lụy, nàng ấy không giống mấy người các người.”

Trịnh Thu cười khúc khích, cười không kìm được, rồi sau đó nâng mắt nhìn Vệ Ly, “Hoá ra Vương gia là người nặng tình như thế... Vậy nếu Khương Nhiêu mang long tự, nô tì có nên xuống tay hay không?”

Vệ Ly cứng người lại, thấy đôi mắt đen như mực của Trịnh Thu gắt gao nhìn hấn, “Đến lúc đó bôn vương sẽ phân phó.”

Trịnh Thu cụp đôi mắt âm đạm xuống, cúi người thật sâu, “Chỉ cần là Vương gia mong muốn, Trịnh Thu chắc chắn sẽ đem hết toàn lực, chết cũng không oán.”

Vệ Ly nhìn qua một bên, lại không biết trong lời nói tinh táo của cô gái trước mặt có bao nhiêu nỗi lòng.

Trịnh Thu nhìn mặt đất chằm chằm, trong đầu nhớ lại nhiều năm trước, khi nhìn thấy hấn ở Yên Tân Hầu phủ, phong thái vô song như vậy, đối với bất kỳ ai cũng đều lạnh lùng, cứ đứng một mình.

Có lẽ là lúc ấy ngây thơ, những năm đầu khẩu (1) đã lay động tâm hồn thiếu nữ, sau khi vào cung, nàng và Khương Nhiêu ngầm chấp hành nhiệm vụ, mỗi tháng đều bí mật gặp gỡ Lăng Bình Vương, đó là tất cả những gì nàng chờ đợi.

(1) năm đầu khẩu: thời còn trẻ của người con gái

Cho dù là khó khăn hơn nữa, mệt mỏi hơn nữa, cũng làm như không thấy.

Nhưng, tất cả sự chú ý của Lăng Bình Vương đều tập trung trên người Khương Nhiêu.

Việc tuần táng đã sớm có an bài, nhưng Trịnh Thu đến nay cũng không biết, vì sao Khương Nhiêu tình lại thì trở nên ngu ngốc như vậy.

Nhưng nay, nguyên nhân đã không còn quan trọng, Khương Nhiêu thành công đăng vị, nở mày nở mặt đứng ở vị trí hiển vinh nhất bên người Hoàng thượng.

Nàng thật sự rất khâm phục cô gái này, đứng giữa hai nam nhân như cá gặp nước.

Rốt cuộc nàng cũng chịu thừa nhận, kỹ năng của Khương Nhiêu quả thật cao hơn mình một bậc, không chỉ đơn giản là dung mạo.

Giọng nói của Vệ Ly lại kéo nàng trở lại hiện thực, “Giữa tháng đi săn ở Kim Qua Thai, người phải đi theo Hoàng thượng, bôn vương có việc muốn làm.”

Trịnh Thu không hỏi nữa, ngoan ngoãn gật đầu.

Bốn phía yên tĩnh, lúc hai người chuẩn bị giải tán thì phía sau bụi cây đột nhiên động một cái.

Trịnh Thu nhảy bèn quay đầu lại, nhìn thấy Phương Mẫn đứng ngẩn ngơ cách đó không xa, hai tay siết chặt cành cây, mặt đầy hoảng sợ không tin nổi.

Sát ý trong mắt Vệ Ly chợt lóe lên, Trịnh Thu nhìn hẩn lắc đầu, nhưng Vệ Ly lại bình tĩnh nói, “Không thể giữ lại nhân chứng sống.”

Hai chân Phương Mẫn như nhũn ra, run run nói, “Tiểu chủ... Nô tì thấy người ban đêm đi ra, liền mang áo khoác lụa lại đây... Nô tì... không phải cố ý! Cũng không nhìn thấy gì hết!”

Phương Mẫn hết lòng hết dạ chăm sóc nàng, trong nháy mắt Trịnh Thu quả thật mềm lòng.

Ngay lúc Phương Mẫn xoay người muốn chạy, Trịnh Thu đã nhanh chóng ép tới trước người, nàng mặt mày như nước, ôn hòa nói, “Đừng sợ, nhanh thôi, ta sẽ hậu đãi người nhà của ngươi.”

--

Khuong Nhiêu vòng trở lại từ Du Dương Môn, Du Dương Môn tiếp giáp Vĩnh Thọ Cung, đi về phía nam chính là Thiên Phương Hồ bên ngoài Hoa Âm Các.

Xa xa, chợt nghe có tiếng khóc của nữ tử truyền đến, nàng tách bụi hoa ra, lộ người nhìn lên, liền thấy một bóng người xanh nhạt ngồi ở bên hồ.

Ngay lúc Khuong Nhiêu còn không biết chuyện gì đã xảy ra, thân ảnh kia đứng lên, nghiêng ngả lão đảo trở về, vừa nhấc mắt đã thấy Khuong Nhiêu.

Trần Thường tại che miệng lại, sắc mặt trắng bệch, run rẩy không ngừng, giữ Khuong Nhiêu lại, “Khuong cô cô, Phương Mẫn nàng... Nàng đâm đầu xuống hồ tự sát...”

Trong hồ có người chết đuối, không bao lâu đã kinh động toàn bộ hậu cung.

Cung nhân trên dưới Hoa Âm Các ngồi vây quanh lại, vớt xác Phương Mẫn ra, bố trí ở hậu viện Hoa Âm Các.

Hoàng hậu vội vã chạy tới, nhíu mày nhìn lướt qua, nhóm cung nhân vội vàng hành lễ.

Nửa đêm lại gây ra chuyện như vậy, Trần Thường tại ngày thường quản giáo hạ nhân thế nào?”

Thấy đã sắp đến lễ tấn phong mà lại có tình xảy ra chuyện xấu như vậy, Hoàng hậu vẫn duy trì tư thái, nhưng trong giọng nói đã không vui.

Nhưng Trần Thường tại làm như không nghe thấy, lui về nhuyển tháp như là kinh hãi quá độ, trong miệng không ngừng nói, “Cho dù An Tiểu nghi làm nhục người... cũng không thể làm một chuyện ngu ngốc như vậy chứ... Cũng không phải lần đầu tiên, sao lại nghĩ quần như vậy...”

Hoàng hậu nhìn không nổi, liền tìm cung nhân tới hỏi, mới biết được tranh cãi phát sinh vào ban ngày.

Trần Thường tại còn ngơ ngác nói thầm, nhìn qua thật là chủ tớ tình thâm.

Ngoài điện lại có người đến, lần này là Hoàng thượng.

Sự tình đã điều tra xong chưa?” Hần hỏi Hoàng hậu.

Thái y đã đến đây, xác nhận quả thật là chết đuối.” Hoàng hậu đáp lại, không giấu giếm, đồng thời cũng phải sạch trách nhiệm.

Trần Thường tại thất thần ngồi đó, nhưng cũng không đứng lên hành lễ, Vệ Cẩn đi qua, nghĩ một chút mới trấn an, “Nếu đã điều tra xong, hôm khác chọn một thị nữ vừa ý khác lại đây.”

Trần Thường tại ngẩng đầu, hai tròng mắt rung rung, quả nhiên là nhìn thấy mà thương.

Rồi sau đó nàng đột nhiên đứng dậy, bỏ nhào vào lòng Vệ Cẩn, thân mình run rẩy mà khóc, “Phương Mẫn nàng và tần thiếp tuy là nghĩa chủ tớ nhưng tình như tỷ muội... Tần thiếp không tin nàng ấy lại làm thế... Cứ như vậy mà chết!”

Còn chưa nói xong, nàng đã khóc đến lệ đầy mặt.

Khương Nhiêu đứng ở bên cạnh, lạnh lẽo nhìn bộ dáng mềm mại bất lực kia, quả thật là kẻ hay, thứ nhất là tát nước bắn lên người An Tiểu nghi, thứ hai là giành được cảm tình của Hoàng thượng, dù sao nam nhân đều thích nữ nhân thiện lương như vậy.

Vệ Cẩn có lẽ đề phòng với nữ nhân có ý đồ rõ ràng như Tạ Doanh Nhu và Tường Anh, nhưng sẽ bị mỹ nhân mềm yếu như Trần Thường tại làm cho mê muội.

Hai tay Vệ Cẩn rũ ở bên người, mặc cho nàng ôm, nhìn qua vừa không thân mật cũng không lạnh nhạt. Thuận miệng trấn an xong, Trần Thường tại kia rốt cuộc cũng ngừng nước mắt, lấy khăn che miệng, khẽ nức nở.

Bệ hạ, trong cung xảy ra chuyện như vậy, tần thiếp rất sợ...”

Vệ Cẩn quay đầu nhìn về phía Khương Nhiêu, điều này khiến sắc mặt Hoàng hậu đứng ở một bên vô cùng khó coi, nàng mới là người đứng đầu lục cung, nếu Hoàng thượng muốn hỏi, cũng nên hỏi ý mình. Làm sao có thể đến phiên Khương Nhiêu?

Hoàng hậu buồn bực, liền phân phó Lưu Ly mang Phương Mặc xuống chôn cất, một mặt lại khuyên Hoàng thượng, “Trần muội muội chân kinh không nhỏ, không bằng bệ hạ ngài ở chỗ nàng một chút.”

Trần Thường tại không nghĩ tới Hoàng hậu sẽ giúp nàng, càng ra vẻ đáng yêu nhìn Vệ Cẩn.

Bệ hạ, đêm nay ngài đã đồng ý với nô tì duyệt qua mấy quyển sách cổ,” Giọng nói Khương Nhiêu không lớn nhưng rất mạnh mẽ, “Tuy rằng đã sửa lại mấy đêm liền, nhưng có lẽ ngài cũng không có tâm tình, nô tì cáo lui trước.”

Trần Thường tại sừng sốt, Hoàng hậu cũng sừng sốt, ai cũng không ngờ Khương Nhiêu dám lớn mật làm càn vào lúc này.

Vệ Cẩn mặt trầm như nước, tất cả mọi người cho rằng sẽ nổi lên một cơn gió lốc.

Một lát sau lại nghe Hoàng thượng bình tĩnh nói, “Cho Cao Ngôn dùng liễn đưa nàng về trước,” Rồi sau đó dừng một chút, “Ồ thư phòng chờ trầm.”

Trên mặt Khương Nhiêu không nhìn ra chút vui vẻ nào, nàng vẫn thản nhiên cúi người, thướt tha rời đi.

Trần Thường tại nhìn chằm chằm bóng dáng của Khương Nhiêu, cảm thấy có chút khả nghi, theo lẽ thường mà nói, nàng hẳn là phải liên thủ với mình, giúp mình lấy được ân sủng, rồi sau đó áp chế đám phi tần của hắn, trước tiên không phải là loại trừ đứa con của An Tiểu nghi hay sao?

Nhưng vì sao, Khương Nhiêu lại hành động khác thường như thế?

Nhưng nghĩ lại một chút, nàng đúng là có cảm giác hiểu ra, bước này chính là “dục dương tiên ức” , vừa xa vừa gần thì càng thêm khiến Hoàng thượng chú ý.

(2) “dục dương tiên ức” : một trong những bút pháp, muốn mở rộng thì phải kìm nén trước

Quả nhiên, Khương Nhiêu vẫn hiểu biết tâm tư nam nhân hơn mình...

Không biết, Khương Nhiêu lúc này đã sớm thay lòng, căn bản không hề phục tùng mệnh lệnh của Vệ Ly.

Hoàng hậu quản lý lục cung, tất nhiên là phải phụ trách điều tra cho rõ, trở lại Từ Thần Cung liền rút lại lễ tấn phong của An Tiểu nghi vào ngày mai, cũng lấy lý do kiêu căng mà hạ lệnh cấm với Linh Tê Cung, cho thời gian suy nghĩ lỗi lầm.

Chương 42: Hợp hoan

Không biết Trần Thường tại kia dùng cách gì, có lẽ cũng đang bấm bụng chịu đựng.

Chỉ là, An Tiểu nghi này thật quá oan uổng, Khương Nhiều biết, Hoàng hậu biết, Hoàng thượng càng biết, An Tiểu nghi dù có quá phận, chẳng qua chỉ là đánh mấy bạt tai, khiển trách một cung tì, chuyện này ở trong cung mỗi ngày đều có, nhìn mãi quen mắt, sao có thể vì vậy mà toi mạng?

Chẳng qua là muốn dẹp chuyện đăng yên thân, một cung tì không đáng để bọn họ tốn nhiều tâm tư, có người mạng như châu báu, tất nhiên sẽ có người mạng như cỏ rác!

An Tiểu nghi kia vô duyên vô cớ gánh chịu trách nhiệm, ngay cả tương lai cũng bị chôn vùi, có thể nào cam chịu!

Khương Nhiều đã xem qua danh sách, Hoa Chiêu dung thăng lên làm Hoa Thực phi nhất phẩm, Liễu Tàn thăng thành Liễu Phi nhất phẩm, Trần Thường tại lên Trần Uyển nghi tứ phẩm.

Quản thúc hậu cung, chia đều ân sủng, lớp này vừa xuống thì lớp khác lại lên, điểm này Vệ Cẩn nắm chắc vô cùng.

Tỷ như, lấy danh vọng và công trạng của Thịnh gia, vừa vào cung đã cho ngôi vị tứ phi cũng không quá đáng, nhưng hấn lẳng nhẳng mấy tháng mới thăng, như vậy ý nghĩa sẽ không giống nhau, càng có thể sáng tỏ thánh ân. Cát nhắc Liễu Tàn là nề tình nằng hều hạ lâu dài, làm người hiền đức không phóng túng, lại có đức cơ, cứ như vậy, có vẻ như là Hoàng thượng tình dài nhớ bạn cũ, cũng là ngầm đánh cho mọi người một cái, người an phận thủ thường trong hậu cung hẳn sẽ có thưởng, cậy sủng mà kiêu thì có phạt, thưởng phạt phân minh.

Đối với kết quả này, Khương Nhiều cũng có chút buồn cười, Hoàng thượng đem cách thức trị quốc này áp dụng cho hậu cung, mặc dù nhìn qua thì có trật tự rành mạch, nhưng thiếu rất nhiều thú vị, dù sao đối phó với nữ nhân sao có thể giống như đối phó nam nhân?

Mà Trần Thường tại thêm phân vị, ngay cả Khương Nhiều cũng đoán không ra, Vệ Cẩn đã gặp qua bao nhiêu người con gái, thật sự sẽ si đoá hoa thối ti như nhục này sao?

Nếu nói nhất thời tìm mới mẻ là có thể, nhưng lâu dài cũng không giống như vậy.

Sáng sớm hôm sau, ánh nắng ban mai tạo cảm giác nóng rang, lại là một ngày hè nóng bức.

Diễn lễ tấn phong cũng không long trọng, ba vị phi tần được phong sáng sớm đã chờ ở Tử Thần Cung của Hoàng hậu.

Bởi vì Hoàng thượng đã hạ lệnh, cho nên Khương Nhiêu không cần đi theo, mà là Toàn Cơ theo giá.

Khó có một ngày thanh tịnh, trong lúc rảnh rỗi, nàng liền vào phòng cầm một quyển “Được điển” lên xem, trang giấy ố vàng bị gió thổi qua phấp phật khẽ động, nàng cúi đầu xuống, dùng trên một trang chế hương.

Ba chữ hoa hải đường đập vào mắt, nàng bỗng nhiên nhớ tới ngày ấy nhìn thấy ở phủ nội vụ.

Không khỏi cẩn thận xem mấy lần, mùi như xạ hương, nhưng ở trong chứa nhụy hoa hồng, người có thai kỵ dùng.

Trong lòng có chút nghi ngờ xẹt qua, chợt nghe chính điện bên kia có động tĩnh.

Nàng thân là ngự thị, tất nhiên không dám chậm trễ.

Cung tì kia đứng ở bên ngoài chính điện khóc lóc cầu xin, “Chủ tử nhà ta không khỏe, cầu Hoàng thượng đi qua thăm một cái...”

Vũ Đào đang định ngăn lại, nhưng Khương Nhiêu nhẹ nhàng xua tay đi tới, “Bạch Tiệp dư nay là hai người, còn không truyền thái y trước? Bệ hạ đang ở Tử Thần Cung trao lễ, hiện giờ không đi được.”

Hai mắt A Ngô rung rung, “Bẩm cô cô, chủ tử nhà ta chảy máu rồi! Không thể chờ!”

Tính thời gian một chút, Bạch Tiệp dư có thai mới bảy tháng, còn lâu mới đủ tháng sinh...

Hơn nữa bình thường nàng ta chú trọng điều dưỡng, thân mình nở nang khỏe mạnh, không có lý do gì mà đột nhiên chảy máu, trừ phi...

Dự cảm bất thường mới vừa rồi lại kéo tới, trừ phi có người cố ý động tay động chân!

Hoa hải đường, son, Liễu Tần, trong đầu Khương Nhiêu tất nhiên đã liên hệ hết mọi thứ vào một chỗ.

Bạch Tiệp dư không chỉ chảy máu, Khương Nhiêu càng biết nàng ta sẽ mất đứa bé này.

Hoàng mạch chết non, xưa nay đều là chuyện lớn đại kỵ, Khương Nhiêu vốn không muốn xen vào chuyện hậu cung tranh đấu, biết rõ

hậu quả nghiêm trọng thế nào. Hoàng hồ A Ngô đến Hàm Nguyên Điện bẩm báo, là chức trách của nàng, không thể có sai sót.

Lần này, Khương Nhiêu không trì hoãn nữa, lập tức dẫn A Ngô đến Từ Thần Cung.

Khi nàng vất vả chạy tới Từ Thần Cung, Hoàng hậu bên này đang khâm chi đọc phân vị tấn phong của ba người, còn chưa trao ấn tín, hết thầy còn chưa quyết định.

A Ngô ở một bên không ngừng gạt nước mắt, Khương Nhiêu đành phải nhắm mắt đi bẩm báo.

Hoàng hậu đang ngồi ở ghế trên nhìn Khương Nhiêu, mặt không hề vui vẻ, “Khương ngự thị trước giờ đều là người hiểu chuyện, tại sao lần này lỗ mãng như thế?”

Hoàng thượng không nói, trước sau vẫn quan sát thần sắc của nàng.

Bẩm bệ hạ, Hoàng hậu nương nương, thai vị Bạch Tiệp dư không ổn, bị chảy máu, nô tì có trách nhiệm, đặc biệt đến xin chi thị, còn xin bệ hạ định đoạt.”

Hoàng hậu nhất thời chuyển sắc mặt, lo lắng nói, “Bạch Tiệp dư thường ngày khoẻ mạnh, sao đột nhiên lại chảy máu?” Rồi lại quay đầu nhìn Hoàng thượng, “Bệ hạ, tuy rằng lễ tấn phong không nên bỏ qua, nhưng dù sao trong bụng Bạch Tiệp dư là máu ruột của hoàng thất, một chút sai lầm cũng không thể, theo ý thần thiếp, đi Lưu Sương Các trước, tới về cũng không muộn.”

Hoàng thượng tỏ vẻ đồng ý, sau đó biểu dương nhân đức của Hoàng hậu, không ghen tị với con của phi tần.

Hoa Chiêu dung phụ họa theo, không quan tâm đến bản thân mình, Trần Thường tại liền thuận theo thái độ của Thịnh Chân, trong ba người, chỉ có biểu hiện của Liễu Tàn là vô cùng bình tĩnh.

Tuy rằng giấu được Hoàng thượng, nhưng không thể gạt được Khương Nhiêu.

Đây rõ ràng là sớm biết chuyện đó sẽ xảy ra, mới có thái độ như thế.

Chờ đến khi mọi người chạy tới Lưu Sương Các, thái y và y bà trong điện đã vào chẩn bệnh.

Trương Tuấn vội vàng báo lại, nói là Bạch Tiệp dư có triệu chứng sinh non, nay thai nhi đã thành hình, chỉ có thể trợ sản mới có cơ hội sống.

Vệ Cẩn nhủ chặt mày, không ngờ rằng tình hình lại nguy hiểm đáng sợ như thế.

Khương Nhiêu biết, cho dù Vệ Cẩn máu lạnh vô tình, có thể không cần tính mạng Bạch thị, nhưng hắn sẽ không dễ dàng rút bỏ đứa trẻ.

Trương Tuấn nghe lệnh, bởi vì tình thế khẩn cấp, ngay cả Khương Nhiêu đứng phía sau cũng không nhìn thấy, trở vào lại bận rộn.

Hoàng thượng buồn bực không nói, vân vê miếng ngọc trên tay im lặng tựa vào giường, Hoàng hậu vội vàng phân phó cung nhân, cũng lo lắng vạn phần.

Cứ đi qua đi lại như thế, nửa ngày đã trôi qua.

Khương Nhiêu cũng không đợi lâu, nhiệm vụ của nàng bắt quá là truyền lời mà thôi. Hơn nữa Bạch Tiệp dư mất con là chuyện đã sớm định trước, nàng chỉ có thể bàng quan, vô lực nhúng tay vào.

Nghĩ chuyện gì mà xuất thần như thế?”

Giọng nói vang lên trước mặt, Khương Nhiêu dừng một chút, nam nhân thân dài dáng ngọc trước mặt không phải Vệ Ly thì là ai?

Nô tì đang nghĩ, lúc nào Vương gia sẽ mang ta đi gặp Yên Tàn Hài phu nhân.”

Vệ Ly cười biếng nhác, “Theo bốn vương đi một nơi.”

Khương Nhiêu nhìn nụ cười tà khí mê người kia, cảnh giác lui về phía sau một bước.

Hắn nhướn mày, làm như uy hiếp, “Nếu không đi, vĩnh viễn sẽ không có người nói chân tướng cho nàng biết.”

Khương Nhiêu định tâm lại, “Nô tì tin Vương gia lần này.”

Vệ Ly đột nhiên cúi người lại gần, thân ảnh cao lớn đè xuống, gương mặt từ từ để sát vào. Khương Nhiêu lùi về phía sau tránh đi, lại bị hắn giữ lại, “Đột nhiên bốn vương cảm thấy, vẫn là nàng bây giờ không nhớ rõ chuyện gì càng khiến người ta yêu chút.”

Khương Nhiêu không chịu yếu thế đáp lại, “Vương gia lúc nào cũng không khiến người ta thích nổi!”

Sắc mặt Vệ Ly cứng lại, nhưng ánh mắt đảo qua phía sau, chợt nở nụ cười không rõ ý tứ, môi mỏng như chuồn chuồn lướt nước cọ qua gò má trơn bóng của nàng, hắn nói, “Nàng quay lại nhìn một cái.”

Dự cảm xấu ập tới, Khương Nhiêu quay đầu lại, cách đó không xa, hoa thơm như biển, Vệ Cẩn một thân cẩm bào đỏ thắm khoanh tay bước tới, lẳng lặng nhìn hai người bọn họ.

Khuong Nhiêu nhảy dựng trong lòng, đúng là không tự chủ được mà có chút chột dạ, không muốn cho hắn thấy.

Rốt cuộc Vệ Cẩn đã đứng ở sau lưng nhìn bao lâu...

Ý cười Vệ Ly càng sâu, “Chúng ta còn có thể gặp lại ở Kim Qua Thai, đến lúc đó bản vương sẽ nói rõ cho một mình nàng.”

Khuong Nhiêu bĩu môi, “Nô tì không dám hy vọng xa vời nghe được nửa câu nói thật từ miệng Vương gia.”

Nói xong, hắn liền đi qua Hoàng thượng hành lễ, sải bước rời đi.

Đôi mắt bình tĩnh của Vệ Cẩn mơ hồ có chút buồn phiền, Khuong Nhiêu không định giải thích, vẫn là im lặng đi qua hành lễ muốn rời khỏi.

Đi không được xa, lại bị người từ phía sau nắm lấy tay phải, vừa ngoảnh đầu liền đối diện với gương mặt của Vệ Cẩn, hắn nhìn nàng lâu như vậy, siết chặt tay nói, “Cắt đứt sạch sẽ với Lăng Bình Vương, không được có lần tới nữa.”

Không biết vì sao, khẩu khí nghiêm túc như vậy lại làm cho Khuong Nhiêu nhin không được mà cười khẽ.

Vệ Cẩn khiển trách rồi nhéo nàng một cái, nhưng trong ánh mắt mỗi một đối với người bên ngoài cũng chưa từng dịu dàng như thế.

Ôn nhu chợt lướt qua rồi biến mất, không ai nhìn thấy được.

Dù sao cũng là ở trong cung, bệ hạ vẫn là buông tay thôi.” Khuong Nhiêu cố ý rút ra, Vệ Cẩn lại nắm càng chặt hơn, không ngờ lại rơi vào cái bẫy của cô gái này.

Nếu nàng để ý danh phận như thế, hôm khác trầm sẽ sắc phong phi tần cho nàng.” Khoé môi Vệ Cẩn cong lên, sáng loá dưới ánh mặt trời gay gắt. Cảm giác mỗi một vừa rồi ở Lưu Sương Các tan biến.

Khuong Nhiêu theo lời hắn liền ngửa đầu hỏi, “Vậy không biết nô tì ở trong lòng bệ hạ có thể đạt được phân vị nào?”

Làm như nghiêm túc suy nghĩ một lát, Vệ Cẩn trầm giọng nói, “Với tài hoa dung mạo của nàng, một vị Mỹ nhân là hợp nhất,” Thấy sắc mặt Khuong Nhiêu xụ xuống, hắn căng nụ cười ra, “Còn không tạ ơn?”

Khuong Nhiêu thầm nghĩ nam nhân này thật đúng là oán giận tất báo, “Cho dù là trước đây hay hiện tại, nô tì vẫn chưa có gì bất kỳ mưu đồ gì với hậu cung của bệ hạ.”

Ánh mặt trời gay gắt hơn, chiếu nghiêng xuống, Vệ Cẩn tựa như thờ dài, mới nói, “Trẫm hiểu rồi.”

Có đôi khi Vệ Cẩn càng muốn nàng giống như những nữ nhân tham lam yêu thích ân sủng của hắn, đuổi không tàn đánh không đi, dính đến phát ngứa.

Nhưng nếu là như thế, nàng sẽ không thể là Khương Nhiêu quyến rũ, cơ trí, lại mềm dẻo như lau sậy hương bồ.

Khương Nhiêu đi theo một bên, hình như cũng cảm nhận được tâm tư của Vệ Cẩn, dần dần không lên tiếng nữa.

Trở lại Hàm Nguyên Điện, nghe được tin tức từ miệng Toàn Cơ, Bạch Tiếp dư đã vượt qua quý môn quan, nhưng mà sinh được hai vị đế cơ song sinh. Trước mắt mẹ con bình an, nhưng thân mình bị tổn thương nghiêm trọng, vẫn cần điều trị lâu dài.

Hơn nữa, vì cảm động và xót thương nàng ta sinh nở vất vả, Vệ Cẩn đã tấn phong nàng ta thành Chiêu nghi.

Bạch Chiêu nghi, đứng đầu cửu tần.

Không mất con, mẹ quý nhờ con gái... Không giống, hết thấy đều thay đổi.

Điều này khiến cho Khương Nhiêu có chút sợ hãi, đó là một loại sợ hãi với tương lai mờ mịt.

Buổi tối, nàng cẩn thận cuộn tròn người nằm trên mếp long sàng, trong lòng nghĩ đến một chuyện.

Nhưng lúc này Vệ Cẩn không nói đùa như ngày trước nữa, mà rất nghiêm túc giữ thắt lưng nàng, dọc theo bụng mềm mại của nàng chậm rãi vuốt ve lên trên, “Trẫm không muốn đợi thêm nữa.”

Cũng không thể đợi thêm nữa, từ lúc ban ngày thấy Lăng Bình Vương thân cận với nàng đã không thể ức chế ghen tị, càng không thể khiến nó lan tràn hơn nữa.

Ngay cả chính hắn cũng không thể tin nổi, Chiêu Hoà Đế bước qua muôn bụi hoa, phiến lá không dính người (1) sẽ để ý một nữ nhân như thế.

(1) một thành ngữ chỉ sự phong lưu

Sao mà buồn cười, hắn đường đường là thiên tử cao quý, muốn dạng nữ nhân gì mà không chiếm được, nhưng hết lần này đến lần khác đều bị nàng vô trong tay. Ham muốn có được nàng cũng chưa từng mãnh liệt như thế.

Hắn hận không thể đem Khương Nhiêu trêu người mà không tự hiểu này vĩnh viễn giam cầm ở Hàm Nguyên Điện, mỗi cái nhăn mày mỗi tiếng cười đều chỉ có thể thuộc về một mình hắn!

Khương Nhiêu nhắm mắt lại, ngón tay ngao du trên bụng có hơi thô ráp, rất không an phận, nhưng không biết vì sao, chỉ với sự vuốt ve mang theo dục vọng như vậy đã đủ khiến nàng cảm thấy an tâm, “Nếu Hoàng thượng muốn, sao nô tì lại không theo?”

Những lời này của nàng quả thật là thật tình.

Bởi vì ở thế giới xa lạ này, tuy rằng Vệ Cẩn ngay từ đầu đã khinh thường mình, nhưng hẳn trước sau vẫn chưa từng lừa nàng, hại nàng, chưa từng ức hiếp nàng, làm nhục nàng.

Còn có đủ dung túng, cũng đủ kiên nhẫn.

So với những người bên cạnh nàng đều tốt hơn, tốt đến mức đã muốn vượt qua mong đợi.

Nhưng một nụ cười gian trá hiện ra ở bên môi, còn chưa đủ, nàng cần nhiều hơn, càng nhiều...

Hôm đó ngủ lại Hoa Âm Các, trầm cũng chưa chạm vào Trần thị.”

Ngoài dự đoán, nhưng lại hợp lẽ, Khương Nhiêu chủ động vòng qua thắt lưng trắng kiện của hắn, “Cũng không muốn bệ hạ sau này chạm vào nàng ta, có được hay không?” Ánh mắt ngây thơ mà quyến rũ, đầy mong chờ đối diện với tầm mắt của hắn.

Cái nhìn này tựa như cọng rom áp đảo chút lý trí cuối cùng của hắn, như lửa tình ùn ùn kéo tới.

Vệ Cẩn ra sức cắn cánh môi nàng, “Trầm chỉ muốn chạm vào nàng, đáp án này có đủ hay không?”

Khương Nhiêu đỏ mặt, không biết gật đầu hay là lắc đầu, đưa đầu lưỡi ra quấn lấy.

Sau đó là một màn điên cuồng long trời lở đất, không giống bất kỳ lần nào.

Môi lưỡi, cổ thon, bờ ngực mềm mại, còn có vườn hoa ẩn nấp giữa chân chưa bao giờ nở rộ, đều bị làn môi của nam nhân trên người vồ về chơi đùa mấy lần.

Mỗi một tác da tác thịt đều bị in lại dấu hôn.

Không biết qua bao lâu, tựa như đã lâu lắm rồi, thời gian như ngưng trệ, chỉ có cảnh xuân suối ẩm cả căn phòng.

Mặc dù còn chưa tới bước cuối cùng, nhưng mà sự kịch liệt xa lạ như thủy triều dâng kia đánh tới từng đợt, Khương Nhiêu không tự chủ được mà mười ngón tay giữ thật chặt lưng hắn.

Nàng cũng chưa bao giờ biết, chuyện nam nữ lại mệt nhọc như vậy.

Cũng không biết, sức chịu đựng của Vệ Cẩn đã xâu chuỗi với sự kích thích của nàng, hần vô cùng kiên nhẫn dẫn dắt nàng bước đi trên đỉnh cao hoan ái.

Thời gian vẫn còn dài, lần đầu rất quan trọng, quan trọng đến mức sẽ ảnh hưởng đến phúc lợi sau này...

Cô gái bên dưới còn chưa biết, chỉ nói là trên phương diện này hần rất dịu dàng mà thôi...

Nhưng mà ý nghĩ này, sau một lần nghiêng đổ như Vu Sơn (2) quả thật là một câu chuyện cười...

(2) Vu Sơn: chỉ việc nam nữ hoan ái

Vệ Cẩn, hần nào có biết dịu dàng là gì.

Cho dù đã đủ ướt át, nhưng vẫn không đủ để tiếp nhận hần toàn bộ. Nhưng từng đợt sóng cao mãnh liệt xộc vào, khiến xương cốt cả người nàng vỡ vụn đến đau nhức!

Bệ... hạ, nhẹ chút...” Âm thanh đứt quãng như bị nghiền vụn, chưa bật ra hết đã bị hần nuốt xuống.

Cầm thú... Nam nhân đều là cầm thú!

Hơi thở nóng bỏng phả bên cổ nàng, Vệ Cẩn giữ mặt nàng, “Gọi tên của ta.”

Khương Nhiêu định thần lại, lẩm bẩm nói, “Vệ Cẩn...”

Lực đạo xông vào dưới thân càng thêm lớn, Khương Nhiêu bị hần giày vò mà lên tiếng xin tha, “A Cẩn... A Cẩn!”

Giữa tiếng kêu yêu kiều ngọt ngào như vậy, Vệ Cẩn rút cuộc cũng từ từ dịu dàng.

Nhưng hần vẫn không buông tha nàng, càng về sau Khương Nhiêu gọi “A Cẩn” không biết bao nhiêu lần...

Đau đớn dữ dội và khoan khoái kịch liệt, một lần lại một lần đưa nàng lên đỉnh.

Mồ hôi trên trán Vệ Cẩn nhỏ xuống, một giọt rơi vào trên nàng, gương mặt tuấn mỹ vô song trước mắt nhuộm tình, càng thêm sâu lắng giữa đêm khuya.

Khuong Nhiêu giờ tay lên che mắt lại, xụi lơ đến mức một âm cũng bật không ra.

Rất mệt, mệt chết đi, chỉ có đau nhức dần dần giảm bớt.

Mùi vị này thật kỳ quái biết bao...

Một canh giờ trôi qua, trong rèm che truyền tới tiếng thút thít khe khẽ. Vừa đau đớn lại vừa vui sướng.

Mới nếm trái lần đầu, Khuong Nhiêu rút lại trong chăn, thân thể tựa như vẫn còn đang đắm chìm.

Vệ Cẩn mò lên trên ngực nàng, vuốt ve từng cái, cảm nhận được mùi vị tuyệt vời cả thể xác lẫn tinh thần, thoả mãn nhưng chưa thoả mãn.

Khiến hắn nhịn lâu như vậy, như vậy còn chưa đủ...

Hơn nữa nàng mềm mại và ngây ngô như thế, cũng khiến hắn không khống chế được, chưa có bất kỳ nữ nhân nào có thể mang lại sự thoả mái cho hắn đến thế.

Cảm giác được bàn tay không an phận kia trượt xuống, Khuong Nhiêu lú rú uốn éo người, ra vẻ chống đối.

Nhưng nàng không biết, trong tình cảnh này, sự phản kháng còn mê hoặc hơn dẫn dụ...

Bàn tay Vệ Cẩn lướt qua thân thể mềm mại trắng nõn, lại phủ lên lần nữa.

Mồ hôi mỏng, hơi thở khe khẽ.

Mãi đến khi có âm thanh ám muội trong nội thất vang lên lần nữa, tất cả cung nhân ở Hàm Nguyên Điện đều tự giác bịt lỗ tai lại.

Nhu mì khiến người yêu như thế, cũng nhuộm thêm mấy phần mềm mại cho thành Tử Vi trầm lắng.

Chẳng biết bắt đầu từ khi nào, cũng chẳng biết khi nào thì chấm dứt, trăng lưỡi liềm nhô cao.

Một đêm xuân, đẹp để mà ngán ngủ.

Trước khi đến giờ thượng triều, Vệ Cẩn mới lưu luyến không rời buông mỹ nhân trong lòng ra, dọc theo những vết hồng kia, lại nồng nàn với nàng một lần nữa mới đứng dậy thay quần áo.

Khuong Nhiêu nằm trong rèm che, mơ hồ nhìn thấy Toàn Cơ vào hầu hạ.

Cả phòng đầy mùi hoan ái nhàn nhạt, là lướt phân tán vô tận.

Nàng cố gắng động người, liền xụi lơ trên giường, cánh tay, hai chân hình như đã không còn là của mình...

Nhóm lửa tự thiêu, chính là nói mình hiện giờ...

Hôm nay nàng ấy không cần làm nhiệm vụ, các người đều lui ra đi, không cho gọi thì không được vào.”

Vệ Cẩn nói xong lời này thì nhanh chóng lên triều, hẳn nghĩ rằng nàng còn đang ngủ say.

Khuong Nhiêu trên giường chậm rãi mở hai mắt ra, trong sự đau đớn kia còn có chút ý ngọt lơ đãng.

--

Kim Qua Thai ở phía tây bắc ngoại thành Tử Kinh, địa thế tựa núi, cây cỏ dồi dào.

Nam quyền như cha con Tạ gia, Lăng Bình Vương đều đi theo săn bắn, về phía hậu cung, chỉ có Hoàng hậu may mắn cùng đi, nhưng Hoàng hậu cũng không rảnh tay mà thuận tay chọn vài nữ quan theo cùng, Tường Anh của thượng tâm cục chính là một trong số đó.

Mọi người đều ngủ lại ở hành cung, ven đường khu vực săn bắn rộng lớn, cây cối um tùm, có đủ loại dã thú thường lui tới.

Đối với một nơi như vậy, Khuong Nhiêu có phần không hợp, nàng từ nhỏ đã sợ thú vật, mặc dù là con thỏ nhỏ yếu nhất, nàng cũng sợ không dám lại gần.

Đế hậu cùng xe, nghi thức khác thường.

Trong đội ngũ oai nghiêm, đặc biệt ban thưởng Khuong ngự thị một mình một chiếc xe ngựa đi theo phía sau.

Vu Đào nói đây là ân sủng trời ban, mà Khuong Nhiêu cả người đau nhức ngồi ở bên trong xe lại biết, còn không phải bởi vì hẳn mấy ngày nay thú tính quá, giày vò nàng chỉ còn lại nửa sức lực!

Dưới cung trang gấm vóc toàn thân này, khắp người đều có vết hồng, còn có năm dấu ngón tay nhào nặn của hắn.

Khuong Nhiêu không tự chủ được mà đỏ mặt...

Cũng may bốn phía không người, nhưng vừa ngẩng đầu lên, rèm xe mở ra, ngoài rèm chính là Vệ Cẩn đang nở nụ cười.

Nụ cười kia có bao nhiêu tuần mỹ, nhưng phía sau thì đòi hỏi bao nhiêu cuồng nhiệt...

Trong mắt Khương Nhiêu lúc này, trên mặt hắn rõ ràng đang khắc bốn chữ: mặt người dạ thú.

Nhưng đành phải cúi người hành lễ, ra về thẹn thùng.

Nàng xách váy lên, đôi chân lộ ra, liền cảm giác mình bị xoay tròn, đúng là bị hắn vững vàng bế xuống.

Mặc dù Hoàng hậu đã vào điện trước, nhưng nhiều ánh mắt nhìn như vậy.

Khương Nhiêu nhất thời cảm thấy đầu vai nặng trĩu... Mê hoặc chủ thì phải trả giá đắt.

Hắn vô cùng tự nhiên kẻ sát bên tai hỏi, “Còn cảm thấy mệt không?”

Khương Nhiêu cắn môi, “Bệ hạ ngài biết rõ còn hỏi.”

Vệ Cẩn ra vẻ không tin, “Trẫm đã cho nàng nghỉ cả buổi trưa, xem ra thân thể này xương cốt quá yếu, cần phải luyện tập nhiều hơn.”

Đôi mắt ngập nước của Khương Nhiêu nhìn hắn có ý trách móc, chỉ một buổi trưa có thể khôi phục lại hay sao? !

Một hồi cùng với trẫm...” Hắn vừa mở miệng, Khương Nhiêu đã run cả người, vội vàng lui từng bước ra sau, “Hôm nay nô tì không thể!”

Vệ Cẩn dừng một lát, bỗng nhiên cười lạnh lạnh, nhướn mày chậm tốc, mắt phượng khê nhếch, “Trẫm nói là đi săn bắn, nàng nghĩ cái gì vậy, hử?”

Tác giả có lời muốn nói: Hoàng Tang không phụ lòng sự trông đợi của mọi người đây chứ ~~~~~ *gào thét*

Chương 43: Động tình

Hai má như lửa đốt, bàn tay nhỏ bé mềm mại dùng sức cào bàn tay Vệ Cẩn một cái, lại khiến hắn càng thêm tùy ý.

Trẫm đã phân phó Vu Đào mang váy nhung đến, theo trẫm vào trong thay y phục thôi.” Hắn buông tay ra, kéo bào ngọc đi về phía trước.

Khương Nhiêu ở sau lưng muốn nói lại thôi, vừa tới trước cửa điện liền kéo lấy tay áo của hắn, “Nô tì không muốn đi.”

Vệ Cẩn quay đầu lại, “Săn bắn là trọng thể, hoa cỏ thú quý mặc cho nàng chọn, cơ hội hàng năm như vậy cũng không nhiều.”

Thấy Khương Nhiêu vẫn không nói, ngược lại hần hạ giọng xuống, “Huống chi, ngoại trừ Hoàng hậu, toàn bộ hậu cung trăm cũng chỉ dẫn một mình nàng tới.”

Nàng hần là hiểu được tâm ý của trăm.

Vệ Cẩn thấy người trước mặt cup mắt xuống, trên cổ lộ ra mấy vết hồng, nhất thời hiểu ra, “Là trăm không tốt, hôm nay cho phép nàng nghỉ ngơi một đêm.”

Khương Nhiêu quả thật không nhin được, dứt khoát nâng mặt lên, “Nô tì sợ thú.”

Vệ Cẩn điểm trán nàng một cái, “Cũng không phải đầm rồng hang hổ, chỉ dẫn nàng đi bắt vài con nai thôi, mấy loài thú hung dữ là dành riêng cho nam tử, không cho nữ tử bước vào.”

Khương Nhiêu lắc đầu mạnh hơn, dưới ánh nhìn tập trung của Vệ Cẩn, nàng rớt cuộc cũng thừa nhận, “Tất cả loại thú nô tì đều sợ.”

Vệ Cẩn hình như không tin, từ ngày đầu tiên quen biết cô gái này đã là bộ dáng không sợ trời không sợ đất, vào sinh ra tử, lý trí bình tĩnh, thế nhưng lại sợ động vật?

Vậy thì thô con ngân hồ thôi.” Vệ Cẩn cũng không biết mình lại có thể kiên nhẫn đến mức này, nói nhiều như nhũ mẫu khuyên bảo...

Nếu là trước đây, khi nói chuyện với những nữ nhân khác, hần cũng không nói nhiều như vậy.

Khương Nhiêu méu máo, “Sợ luôn, con gián con chuột cũng sợ! Bệ hạ đừng hỏi nữa...”

Vệ Cẩn sừng sốt một lát, chợt giữ tay bên miệng, làm như cố sức ngăn lại trận cười, cả bờ vai rộng cũng run lên.

Nàng vậy mà cũng sẽ có nhược điểm? Hơn nữa còn là nhược điểm kỳ quái như thế!

Khương Nhiêu buông tay hần ra, tức giận trừng hần một cái, “Bệ hạ dám cười nô tì.”

Dường như khi đến Kim Qua Thai, số lần hần cười rõ ràng nhiều hơn.

Khương Nhiêu hơi ngần người ra, kỳ thật, hần cười lộ lên càng đẹp mắt chút, có thể che giấu được sự tàn nhẫn và lạnh lùng vốn có bên trong.

Vệ Cẩn vuốt ve búi tóc của nàng, thật nhẹ thật mềm, “Con gái nhát gan chút cũng bình thường, nhưng mà đặt ở trên người nàng, trẫm vẫn là có chút không ngờ.”

Khóe môi Khương Nhiêu càng căng thêm, nở một nụ cười cực kỳ quyến rũ chói lóa, “Hoá ra nô tì ở trong lòng bệ hạ được đối đãi như nam nhân.”

Không ngoài dự đoán, Vệ Cẩn lại cười, “Trẫm không thích nam phong (1).”

(1) nam phong: nam sắc, hiện tượng đồng tính luyến ái ở nam giới

Khương Nhiêu rất cuộc cũng nhin không được mà cười khanh khách.

Trong điện này có người, nàng vừa vào cửa điện thì đã thấy, cách rèm sa, Hoàng hậu bình tĩnh đứng đó.

Nhưng nay, nàng không muốn lùi bước, nếu đã chọn con đường này, như vậy thì sẽ đi hết bằng bản lĩnh của mình.

Từ lúc vào đây, nàng coi như không thấy, tùy ý cười nói, bởi vì nàng đoán chắc, với tính tình của Hoàng hậu tuyệt đối sẽ không đi ra phá rối vào lúc này.

Tạ Doanh Nhu không phải rất thích ra vẻ ân nhân rộng lượng sao? Như vậy nàng sẽ tác thành cho nàng ta.

Cắt rách phượng bào, nhiều loạn đại diện, tư thông cung nhân, ba phen hãm hại này, một mực muốn lấy mạng nàng! Món nợ khó đòi này vẫn còn chưa tính xong.

Huống chi, vứt bỏ hết thảy, Khương Nhiêu càng muốn nghe theo ý định ban đầu, kiếp trước đã sống không thể làm chủ được mình, ông trời lại ban cho cơ hội, nàng quyết không bỏ qua lần nữa, mặc cho người định đoạt.

Cánh tay rắn chắc mạnh mẽ ôm chặt nàng lại, hình như còn đẩy vào nội thất, “Đi thôi, có trẫm ở đây, không có gì phải sợ.”

Khương Nhiêu nở nụ cười ngọt ngào, chủ động vòng qua cổ hắn, nâng môi anh đào lên.

Tay Vệ Cẩn giữ eo nàng thuận thế hạ xuống, sau đó hai người triển miên hôn nhau.

Phía sau rèm sa, hai tay Hoàng hậu đã nắm chặt đến trắng bệch, không còn huyết sắc, mà gương mặt nàng cũng tái nhợt theo.

Ban ngày ban mặt, nàng ta lại không hề cố kỵ lễ nghi liêm sỉ, cứ như vậy mà ngang nhiên quyến rũ Hoàng thượng. Hơn nữa Hoàng thượng còn hưởng thụ như thế, vẻ mặt dịu dàng như vậy, nàng đã bao nhiêu năm rồi không hề thấy qua.

Mặc dù nay nàng là Hoàng hậu, người ngoài nhìn vào thì rất vẻ vang, nhưng trừ mừng một mười lăm mỗi tháng, Hoàng thượng rất ít khi gặp mình.

Nụ hôn triền miên như vậy, lại chưa bao giờ thấy...

Vệ Cẩn cũng không phải là loại nam nhân bị nữ nhân thao túng, vì sao lại đối xử ngoại lệ với một mình Khương Nhiêu như vậy.

Nàng không nghĩ ra, cho dù tư sắc hơn người thì sao, tướng mạo của mình tuyệt đối không hề thua kém Khương Nhiêu.

Nghe những lời đồn này, nay tận mắt nhìn thấy thì càng hận hơn!

Thất lung cô gái kia mềm mại như linh xà, chậm chậm lắc lư bị Hoàng thượng kéo vào nội thất.

Sự khác biệt lớn nhất giữa mình và Khương Nhiêu, chỉ sợ chỉ là thân phận địa vị, từ ngày đầu tiên bước lên hậu vị, nàng đã mất đi tư cách như vậy.

Hoàng hậu chậm rãi bước ra từ sau rèm sa, ý cười ôn nhu, “Còn nhớ nhiều năm trước, từ lần đầu tiên thân thiếp theo biểu ca tới nơi này, ngài đã săn một con ngân hồ tặng cho thân thiếp.”

Vệ Cẩn gật gật đầu, ngữ khí rất nhạt, “Nhưng nàng lại thả nó, ngay cả da ngân hồ quý như vậy cũng không cần.”

Hoàng hậu làm như đắm chìm trong ký ức, dịu dàng như có vàng sáng rọi qua, “Không biết bệ hạ hôm nay sẽ còn tặng thân thiếp như trước?”

Vệ Cẩn mặc cho nàng bung nhưng trang tới, tiện thể vỗ về mu bàn tay của nàng, “Hoàng hậu muốn gì thì cứ việc mở miệng, trăm điều đáp ứng.”

Tay Hoàng hậu hơi dừng lại chút, giọng nói dịu dàng như thế, lại xa cách tận cùng! Mà trước đây, cho dù hấn là Tam điện hạ mặt lạnh kia, nhưng luôn ôn nhu với mình.

Nhưng hôm nay, chỉ sợ nhu tình của hấn đều dành cho một nữ nhân khác!

Biểu ca đáp ứng rồi, không cho đổi ý.” Ở trước mặt hấn, bất luận có bao nhiêu thương tâm, nàng đều phải làm như lưu luyến khi còn trẻ.

Vệ Cẩn không nói gì nữa, lập tức vào nội thất. Cửa điện khép lại trong nháy mắt, hấn lẳng lặng đứng thẳng.

Chuyện bảy năm trước ở Kim Qua Thai như thủy triều cuộn cuộn.

Ngay tại Cửu Hoa Điện hoa lệ này, lúc đó hần chừng hai mươi, đang ở tuổi tình lực dồi dào nhất, Tạ Doanh Nhu đang năm đầu khấu, dĩ nhiên vang danh khắp thiên hạ.

Trường nữ Tạ gia, tao nhã vô song, tên tuổi đứng đầu cả kinh thành. Người tới cửa cầu hôn như cá diếc qua sông (2) , nối liền không dứt.

(2) cá diếc qua sông: thành ngữ ý nói một đám người chạy theo trào lưu một cách mù quáng

Khi đó, hần chỉ là một Tam Hoàng tử không được trọng dụng, không chừng chạc như đại ca, cũng không mang lại niềm vui cho Phụ hoàng như Nhị ca.

Khi đó, tất cả mọi người đều không ngờ tới, người sau này kế thừa ngôi vị sẽ là hần.

Mà Tạ Doanh Nhu chính là ánh sáng tràn trẻ sức sống khi hần đang vào lúc thiếu sinh khí nhất.

Tuổi trẻ lưu luyến, hứa hẹn dưới trăng, phong hoa tuyết nguyệt khiến bao người hâm mộ.

Hần từng cho rằng, nàng nhất định sẽ cùng mình dắt tay cả đời bên nhau. Mãi đến khi ngày hè, ở Cửu Hoa Điện này.

Vệ Cẩn ngày đó là tiêu điểm của mọi người, không thể coi thường Tam điện hạ vừa mới đoạt giải nhất, bắn hạ ngân hồ quý giá nhất.

Ngay lúc hần đang cảm chiến lợi phẩm hăng hái hừng hực đến đây, tiếng nói khe khẽ trong nội thất truyền vào trong tai. Mà chính những lời ít ỏi này đã hoàn toàn đảo điên hần.

Nhu nhi, cô cô hỏi con, hai biểu ca, con hợp ý ai?” Giọng Tịnh Quý phi bình tĩnh như nước.

Tay Vệ Cẩn định gõ cửa nhẹ nhàng thu trở về.

Hần hy vọng nghe thấy câu trả lời kiên định của Tạ Doanh Nhu như khi ước hẹn dưới ánh trăng. Nhưng bên trong trầm mặc rất lâu vẫn không có ai đáp lại.

Khi đó, thân thể đại ca còn chưa suy sụp, hần là Trường Hoàng tử tôn quý, cũng là biểu ca của Tạ Doanh Nhu.

Tạ Doanh Nhu cuối cùng cũng lên tiếng, “Nhu nhi còn nhỏ, không vội xuất giá. Cô cô người nghĩ sao?”

Hai đứa đều là con ta, cô cô thấy con và A Cẩn thân thiết với nhau hơn,” Tịnh Quý phi tạm dừng một lát, “Nhưng nếu tương lai A Cẩn

không thể kế thừa ngôi vị, con còn có thể cam tâm gả cho nó sao? Làm Vương phi, mà không phải Hoàng hậu.”

Tạ Doanh Nhu cười khẽ, “Vị hôn phu tương lai của Nhu nhi nhất định sẽ là nam nhân cao quý nhất thiên hạ.”

Một tia mong mỏi cuối cùng từ từ dập tắt.

Nàng trước sau đều không đáp ứng!

Ngay tại một khắc đó, Vệ Cẩn đã hiểu thấu, hoá ra biểu muội thích nhất không phải mình, mà là quyền thế bao người khao khát kia, mà là mũ phượng tôn quý nhất kia!

Bàn tay gõ cửa ngoài điện cứng nhắc hạ xuống.

Tạ Doanh Nhu má đỏ hây hây, vui mừng nhận lấy lễ vật, nhưng trái tim Vệ Cẩn đã như tuyết bay giữa trời đông giá rét, lại nhìn gương mặt xinh đẹp này, chỉ còn lại xa lạ.

Đây là biểu muội thanh mai trúc mã của mình, đây là nữ nhân tài mao vô song trong miệng thiên hạ. Nhưng vì sao, vào lúc này, bộ dạng của nàng ở trong mắt lại xấu xí không chịu nổi!

Tạ Doanh Nhu không biết, vào ngày hè nóng bức năm nàng mười ba tuổi, nàng đã vĩnh viễn bỏ qua nam nhân này.

--

Ngón tay trắng nõn quơ quơ trước mặt, Vệ Cẩn thu hồi ánh mắt từ trong ký ức xa xôi, cô gái trước mắt xinh đẹp động lòng người.

Nhưng trang nửa cánh tay, vảy ngắn thất ngực, làn vảy chỉ đến đầu gối, vô cùng tương xứng với đôi giày da thuộc.

Khương Nhiêu phong thái xinh đẹp, dung nhan quyến rũ, giống như là đoá phù dung diễm lệ nhất của khu vực săn bắn.

Nghĩ gì mà xuất thần như thế?” Khương Nhiêu thấy bốn bề vắng lặng, liền xấu xa đi khắp khiêng ghé vào lỗ tai hắc khê gọi một tiếng, “A Cẩn.”

Vệ Cẩn bắt được hông của nàng, hắc cũng không phải là lưu luyến người cũ, đau xót này đã sớm dừng lại ở bảy năm trước. Nay, đã không còn để lại một phần nào.

Trẫm không ngại làm nóng người trước.” Hắc dùng chút lực, ôm ngang nàng lên, làm bộ đến bên giường.

Hai chân Khương Nhiêu kháng nghị đá đá, “Nô tì mất nhiều thời gian mới mặc vào được.”

Vệ Cẩn cúi đầu liếc nàng một cái, trong đầu nàng lúc này lại nghĩ đến chuyện mặc quần áo? Tư duy của nữ nhân này luôn bất thường như vậy.

Nhung trang cũng không chịu nổi lực đạo trên tay, nhất thời bả vai bị kéo căng, lộ nửa ngực.

Sau một khắc, môi lưỡi nóng bỏng mút lấy nhau.

Y phục hai người chỉnh tề, nhưng cứ bị hấn đè tới đè lui như vậy, Khương Nhiêu lại nảy sinh một chút khoan khoái trong mâu thuẫn...

Lẽ nào mấy ngày qua, thân thể này quả nhiên đã trở nên phóng đảng sao...

Bởi vì tất cả mọi người đều đang chờ ở khu vực săn bắn, cho nên Vệ Cẩn chỉ giầy vò nàng nửa canh giờ, nam nhân thoả mãn có vẻ hết sức sáng khoái.

Nhưng Khương Nhiêu chỉ có thể uất ức cuộn tròn trong đồng xiêm y trên giường, bộ dạng bé nhỏ bị ức hiếp kia khiến Vệ Cẩn quyền luyện không rời.

Tựa như nụ hoa mới được cơn mưa tưới mát, như nước trong veo, mềm mại non nớt, sắp sửa nở rộ.

Buông nàng ra, Vệ Cẩn vung tay lên, “Nhanh nhanh thay y phục cho trẫm, sắp đến giờ rồi.”

Nhìn Khương Nhiêu vội vã hầu hạ, tâm tình hấn lại thoải mái, Khương Nhiêu lại tức tối trong lòng, hấn sai mình làm nhưng lại thuận tay ngắt véo, một chút cũng không niệm tình.

Nhưng vì sao trong lòng lại cảm thấy không giận, ngược lại là mơ hồ hạnh phúc...

Hạnh phúc, cái từ này cho tới bây giờ đều không xuất hiện trong cuộc sống của nàng, xa lạ như vậy.

Nàng thích con gì, trẫm sẽ săn cho nàng.”

Không giống sự quan tâm hoà nhã với Hoàng hậu, Khương Nhiêu quả nhiên là suy tư chốc lát mới nghiêm túc nói, “Nô tì không thích săn giết, nếu bệ hạ tặng đồ, vạn lần đừng để nô tì tận mắt nhìn thấy.”

Vệ Cẩn phản đối, “Nàng đây là giả từ bi.”

Giả từ bị cũng còn tốt hơn đôi chân thật.” Ánh mắt Khương Nhiều lưu chuyển, “Rất nhiều chuyện chỉ cần mắt không thấy, tâm có thể tỉnh.”

Chương 44: Hãm hại

Khương Nhiều thân là ngự thị, đi theo săn bắn cũng không đi quá giới hạn, nàng không phải là hậu phi, xuất đầu lộ diện cũng không gây nhiều chú ý.

Nhưng mà trước khi đi, Vệ Cẩn còn thay nàng buộc sa quan, gần như bao trùm cả gương mặt. Lần này hoàn toàn là xuất phát từ tư tâm, hẳn không muốn cho bất kỳ nam nhân nào nhìn thấy tướng mạo của nàng.

Hoàng hậu thiện cười ngựa bắn cung, chân đạp một con tiểu mã, tư thế oai hùng mạnh mẽ.

Khương Nhiều mới đầu ngồi ở bên ngoài khu vực săn bắn, trong tay cầm túi nước và khăn lau mồ hôi, chỉ có thể nhìn thấy ngựa phi nhanh từ xa, vạn mã rong ruổi, rất bao la hùng vĩ.

Đó là thiên đường thuộc về nam nhân, là nơi thể hiện năng lực phong thái không gì sánh kịp.

Gió ngày hè mang theo mùi thơm ngát của hoa cỏ, Kim Qua Thai mát mẻ, là nơi thích hợp để tránh nắng.

Nàng trước sau cũng chưa phát giác, ánh mắt của mình vẫn luôn tìm kiếm thân ảnh đỏ sẫm trong đám người kia, dõi theo không ngớt.

Mãi đến khi bên tai vang lên tiếng ngựa hí sắc nhọn, người trên tuần mã phong thái lỗi lạc. Nàng còn chưa kịp định thần lại đã bị kéo lên lưng ngựa.

Khương Nhiều chưa từng cưỡi ngựa, càng không ngừng phản kháng, dạ dày cứ như đang dời sông lấp biển.

Vương gia tự trọng, xin thả nô tì xuống dưới!” Nàng bình tĩnh kìm nén cơn giận.

Nhưng người phía sau càng cười suông sã, hai chân kẹp chặt, ngựa nhanh chóng phóng tới.

Đầu vág mất hoa, Khương Nhiều bất chấp tất cả, hung hăng cắn cổ tay ở phía trước.

Vệ Ly bị đau nhưng cũng không ngừng lại, gương mặt tuần mã mỉm cười, “Cẩn rất dễ chịu, nặng hơn chút...”

Vệ Ly, người đứng là đồ vô liêm sỉ! Nếu không dừng lại, ta sẽ nhảy xuống!” Hấn sao có thể trơ tráo như vậy...

Ngay lúc Khương Nhiêu ra sức đánh ngựa, cuối cùng ngựa cũng dừng lại.

Thân mình vừa lăn xuống ngựa cũng không cảm thấy đau, vừa mở mắt đã đối diện với đôi con ngươi ngậm ý cười của người bên dưới.

Bốn phía cây cỏ um tùm, bụi cây chồng chất, quả nhiên là nơi bí ẩn, xem ra Vệ Ly biết rõ Kim Qua Thai như lòng bàn tay.

Làm như biết nàng sẽ phản kháng, cánh tay kia liền siết chặt hông của nàng, bắt buộc duy trì tư thế ái muội như vậy.

Cánh nàng khoẻ quá, leo được cành cao.” Tay Vệ Ly không an phận mà bấm eo nàng một cái.

Khương Nhiêu giãy dụa tránh khỏi hơi thở của hắn, không khách khí trả lời, “Người thường đi chỗ cao, nô tì chẳng qua là tục nhân.”

Vệ Ly thấy nàng cự tuyệt như thế, trong lòng chợt tức giận. Hấn ngẩng đầu lên dùng sức cắn một bên tai nàng, hung hăng dùng sức mút vào, “Đừng quên, nàng là người của bốn vương.”

Khương Nhiêu nghe vậy thì cười khanh khách, không nói gì, nhưng càng tỏ ý sâu xa.

Vệ Ly xoay người một cái, liền ép nàng nằm trên cỏ, tay bắt đầu tháo đai lưng bên hông nàng, “Xem ra là bốn vương trước đây thương tiếc nàng, sau ngày hôm nay sẽ khiến nàng hoàn toàn trở thành nữ nhân của bốn vương, sau này xem nàng sẽ thấy người sang bắt quàng làm họ thế nào!”

Hấn nói được thì làm được, Khương Nhiêu tuyệt đối tin.

Cũng may nhưng trang phức tạp, nhất thời cũng không kéo ra được, Khương Nhiêu trước sau vẫn bình tĩnh nhìn nam nhân thờ hỏn hển trước mặt, “Vương gia tội gì, người lúc trước vứt bỏ ta như một chiếc giày rách là ngài, nay lại thành ngựa quay đầu ăn cỏ cũ cũng là ngài.”

Đôi mắt tối tăm của Vệ Ly nhấc lên, “Vứt bỏ nàng thì sao, chỉ cần nay bốn vương muốn, nàng phải ngoan ngoãn trở về.”

Ý cười Khương Nhiêu càng đậm, quyến rũ tận xương, “Vương gia không phải là động tình thật đấy chứ?”

Vệ Ly dừng một chút, Khương Nhiêu lại nói ngay, “Nô tì vẫn là khuyên Vương gia trăm ngàn đừng như thế, bởi vì nhúng chàm nữ nhân của Hoàng thượng là trọng tội.”

Lần này, lửa nóng trong người Vệ Ly giống như bị tưới xuống một chậu nước lạnh, đầu tiên hấn lắc đầu, rồi sau đó khoe môi càng căng ra,

trong con người cũng chứa đựng cảm xúc vô cùng phức tạp, làm như đau đớn lại như vui vẻ, “Hắn thật sự làm thế... A, các người sao dám...”

Khuong Nhiêu thấy trong lời hắn nói có hàm ý, thừa dịp lúc hắn phân tâm liền vội vàng rút người né ra.

Thân thể như thế nào đã không còn cần thiết, chẳng qua đều là chuyện cũ, người không thể sống mãi trong quá khứ.

Vệ Cẩn có thể tra được, nhất định sẽ còn biết nhiều hơn nàng, cho dù miếng ngọc kia có rơi vào trong tay cũng không trách phạt nàng.

Bởi vì trước khi tiếp nhận nàng, Vệ Cẩn tất nhiên đã tiếp nhận xuất thân của nàng rồi. Cho nên, không còn bí mật gì đáng nói nữa. Xóa bỏ.

Vệ Ly không ngăn nàng lại, “Nàng cho là có thể thoát được? Có một số việc đúng là đã định trước, cho dù là tội của tổ tiên thì khi sinh ra cũng in ở trên người, nước Ngọc Hoa Trì cũng không tẩy sạch!”

Khuong Nhiêu biết rõ hắn đang châm chọc, chỉ có điều chấp niệm của nguyên chủ thân thể này không liên quan gì đến nàng.

Nàng không phải là bé gái mồ côi, Yên Tần Hầu phu nhân chính là mẹ đẻ của nàng.” Một câu nói lạnh nhạt này lại như thần chú giữ chân Khuong Nhiêu lại.

Nàng ngoảnh đầu lại, không biết vì sao trong lòng lại có sự sợ hãi đang dần dần âm thầm phóng đại lên, “Yên Tần Hầu phu nhân là ai?”

Nàng hẳn là đã thấy qua quyển Kinh Phật mười tám năm trước ở đầu giường Phụ hoàng,” Vệ Ly chậm rãi bước tới, “Công chúa YTự của Đại Yên tiền triều, nữ nhân mà Phụ hoàng đến chết vẫn còn nhớ kỹ.”

YTự... Tên này nàng đã gặp qua rất nhiều lần, một câu này giống như nghi thức xối nước lên đầu, thức tỉnh người trong mộng.

Sự kinh ngạc của Tịnh Quý phi, ánh mắt của Vệ Tề, hết thảy đều đã được giải đáp.

Nàng thậm chí không cần hỏi cũng biết, lúc này đây, Vệ Ly không hề nói sai. Bởi gương mặt đầy vết thương lúc trước xuất hiện trong đầu kia, chính là dung mạo giống y như mình...

Khuong Nhiêu đứng lâu không nhúc nhích, “Bà ấy chưa chết?”

Muốn hỏi thì phải hỏi Tịnh Thái hậu một câu.” Vệ Ly không hề trả lời, Khuong Nhiêu vội chạy ra xa như chạy trốn.

Vệ Ly nhìn bóng lưng hoảng sợ của nàng, biết rõ nàng sẽ không quay đầu lại. Hắn thậm chí lúc này mới phát hiện, là chính mình trước đây từng tự tay đẩy nàng ra xa, đẩy tới bên cạnh một nam nhân khác.

Trong đầu hỗn loạn như nước thủy triều, Khương Nhiêu nắm hai tay ở trước ngực, không thể bình tĩnh.

Yên Tần Hầu phu nhân là Công chúa tiền triều, như vậy mình là trẻ mồ côi của Yến triều, trên người chảy huyết mạch Đại Yến.

Chỉ bằng điểm này, Vệ Cẩn giữ nàng ở bên người đã là vi phạm luật lệ, càng không nói đến việc cho danh phận.

Nếu Tịnh Thái hậu hoặc là Hoàng hậu biết được, như vậy nàng càng không có kết cục tốt!

Sắc trời đang lên, hai mắt nhoi nhói như kim châm.

Tuần mã hí vang, Vệ Cẩn cực kỳ tao nhã quay về trên con hãn huyết bảo mã, đứng ở trước mắt, roi dài trong tay vung lên, mồ hôi từ hai bên tóc chảy xuống, phong thái anh tuấn.

Theo trầm đất ngựa đi dạo.” Hãn tung người nhảy xuống, không đợi Khương Nhiêu đáp lại đã nhẹ nhàng nâng nàng lên, rồi hãn nhảy lên sau.

Khương Nhiêu bị hãn ném lên mà chóng mặt, chỉ có thể tựa vào trong lòng hãn, nắm chặt dây cương.

Vệ Cẩn cảm thấy nàng căng thẳng cứng ngắc, cho là nàng đang sợ hãi, liền đặt cầm lên tóc nàng, hoàn toàn ôm chặt nàng từ phía sau.

Tư thế như vậy, rất an tâm, cũng rất ái muội.

Đoàn người Thế tử Tạ gia ở xa còn đang thỏa thích săn bắn, Vệ Cẩn đặc biệt chọn một sân bãi tĩnh mịch.

Nơi này đã được người của Cao Ngôn canh gác nghiêm ngặt, tất cả mọi người bị ngăn cách ở hàng rào bên ngoài.

Đừng sợ, ổn định thân thể, hơi nghiêng về phía trước,” Vệ Cẩn chỉnh sửa tư thế nàng lại cho chính xác, sau đó cầm hai chân nàng, kẹp vào bụng ngựa.

Hãn huyết được ra lệnh, vung chân chạy như điên.

Khương Nhiêu không phòng bị, chỉ cảm thấy như bị gió mạnh cuốn phăng ra ngoài... Nhưng gió có mạnh thế nào cũng không bằng tâm sự nặng nề của nàng lúc này.

Như vậy là được rồi.” Vệ Cẩn hơi lui lại để ôm thoải mái, Khương Nhiêu lập tức bầu vào người hãn, “Dừng lại... Bệ hạ dừng lại!”

Nàng trời sinh không phải nhân tài, không học được bản lĩnh ở trên ngựa của Hoàng hậu.

Vệ Cẩn tỉnh quái kè sát lại, hưởng thụ ôn hương nhuyễn ngọc vô cùng thân thiết, nhưng ngựa phi một khắc cũng không ngừng.

Sau nửa canh giờ, Khương Nhiêu đầu vầng mắt hoa, hai má như lửa. Hai chân vừa chạm đất đã tức khắc mềm nhũn ngã xuống.

Đam mê của hắn thật sự là đặc biệt... Thế nhưng thích làm chuyện như thế ở trên lưng ngựa... Tuy rằng cũng không thật sự muốn nàng, nhưng khắp người đều bị vắn về qua lại.

Ánh tà dương ngả về phía tây, ráng hoàng hôn xuyên qua bóng cây loang lổ, ánh đỏ khắp cả khu vực săn bắn rộng lớn.

Ánh sáng chói chang.

Vệ Cẩn giục ngựa đi chậm chậm, mặc dù ngoài miệng không nói, nhưng lảng lảng mang nàng thưởng thức cảnh đẹp của Kim Qua Thai.

Lạc Thủy chảy ngang qua khu vực săn bắn, ngăn Kim Qua Thai thành hai nửa, bờ sông bên kia đèn đuốc rực rỡ, đúng là chỗ hành cung. Vào buổi tối, nơi đó sẽ có dạ yến long trọng ngoài trời.

Sóng vỗ trên mặt sông trong vắt, chảy xuôi nhìn không thấy bờ bên.

Khi trăng còn nhỏ, lần đầu tiên theo Phụ hoàng săn bắn, thích nhất chính là con sông này.”

Khương Nhiêu vui trong lồng ngực nở nang của hắn, bỗng nhiên nghĩ tới con sông Thanh Xuyên ở quê nhà.

Sau một lúc lâu vẫn không có tiếng đáp lại, Vệ Cẩn nhìn cô gái bé nhỏ trong lòng, hiếm khi thấy nàng trầm tĩnh như lúc này.

Ai ngờ vừa cúi đầu đã thấy lông mi rũ xuống, hiển nhiên đã mệt mỏi mà ngủ. Hắn nở nụ cười bất đắc dĩ, đành phải ôm nàng trở về, gió đêm dù sao rất lạnh, không thích hợp ở lâu.

Khương Nhiêu từ từ nhắm hai mắt lại, nàng cũng không có ngủ, chỉ là không muốn để hắn nhìn thấy mình đột nhiên trở nên yếu đuối mà thôi.

Gặp gỡ với mọi người Tạ gia, Vệ Cẩn lập tức ngồi ngay ngắn, ôm chặt nàng lại, thân nhiên tiếp nhận mọi người hành lễ.

Ánh mắt Tạ Uẩn từ trong đám người bắn ra, dừng lại trên gò má đỏ ửng của Khương Nhiêu, chỉ cảm thấy trong lòng giống như bị trăm ngàn ngón tay cào cào trong lòng đến khó nhìn.

Ánh mắt Tạ Thiên phóng tới, lộ ý rắn đê, hẳn biết rõ đê đê này của hẳn phong lưu vô độ, đắm chìm trong mỹ sắc.

Tạ Uẩn đành phải cười cười ứng phó, lui ra phía sau, không có cử chỉ vượt quá giới hạn.

Lúc Hoàng thượng ôm Khương Nhiêu trở lại Cửu Hoa Điện, Hoàng hậu đứng dậy tiến lên đón, “Thần thiếp đã chuẩn bị dạ tiệc ở Lâm Tiên Thai, bệ hạ thay y phục xong thì cùng đi.”

Khương Nhiêu cong vẹo chào một cái, Hoàng hậu ra vẻ rộng lượng, “Khương ngự thị không ngại thì cùng đi, cũng có thể phối hợp với nhau.”

Tình cảnh như vậy, Lăng Bình Vương, mọi người Tạ gia đều ở đây, căn bản là không thích hợp cho nữ tử xuất đầu lộ diện, mặc dù là Hoàng hậu, cũng chỉ có thể buông rèm bày bàn ăn. Nếu nàng đáp ứng, như vậy thì có vẻ ngả ngớn, chắc chắn sẽ khiến Hoàng thượng không vui.

Hoàng hậu quả nhiên là tính hay, căn bản không có lựa chọn. Khương Nhiêu theo ý của nàng, từ chối không đi, Vệ Cẩn thấy nàng mệt mỏi cũng không miễn cưỡng, hưởng hờ hẳn cũng không muốn để Khương Nhiêu xuất hiện trước mặt nam nhân khác.

Trở lại nội thất, thay y phục cho Vệ Cẩn xong, Khương Nhiêu đột nhiên quán lấy cánh tay hẳn, “Nô tì muốn gặp Yên Tàn Hâu phu nhân, bệ hạ liệu có bằng lòng?”

Yên Tàn Hâu trước sau vẫn là khúc mắt giữa hai bọn họ, bởi vì Vệ Cẩn biết rõ, đó là thế lực duy nhất của Vệ Ly.

Khương Nhiêu thấy hẳn không nói gì, cũng chuẩn bị đón nhận con thịnh nộ, nhưng không ngờ Vệ Cẩn từ từ xoay người, “Đó dù sao cũng là chỗ ở trước đây của nàng, gặp một lần cũng là lẽ thường, chỉ là Yên Tàn Hâu hiện giờ ở ẩn không ở trong kinh, chờ sau khi hồi cung, trẫm sẽ hạ chỉ tuyên triệu Yên Tàn Hâu phu nhân vào cung sum vầy với nàng.”

Giọng nói bình tĩnh thế này, không mấy may nhận ra có gì không vui, Khương Nhiêu cúi người hành lễ, “Nô tì tạ bệ hạ ân điển.”

Vệ Cẩn cầm tay nàng, “Trẫm đã là người đứng đầu thiên hạ thì phải có năng lực bảo vệ nữ nhân của mình, chỉ một Yên Tàn Hâu trẫm còn chưa từng đề vào mắt.”

--

Vu Đào bung chậu bạc và khăn đến, hầu hạ Khương Nhiêu tắm rửa.

Nàng ta vẩy nước, cười tủm tỉm, “Đêm nay nô tì cũng không đi dạ yến, sẽ ở cùng với cô cô.”

Khương Nhiêu rũ mắt xuống, nhìn không ra nét mặt, chỉ ừ một tiếng hời hợt.

Vu Đào lại mang khăn tới, “Nô tì biết gần Lâm Tiên Thai có một khu rừng trúc đuôi phượng, ban đêm mát mẻ dễ chịu, ngày mai nô tì sẽ dẫn Khương cô cô qua đó một chút.”

Lời vừa dứt, chậu bạc trước mắt phốc một tiếng, bọt nước văng khắp nơi.

Vu Đào không rõ nguyên do, lau mặt, vừa ngẩng đầu lên thì đối diện với ánh mắt cười lạnh của Khương Nhiêu.

Lại nhìn món đồ rơi xuống trong chậu, đúng là thẻ bài ngự ban!

Vu Đào nhảy dựng mi tâm, chợt dạ nhặt lên, đưa đến tay Khương Nhiêu, “Cô cô cẩn thận chút, nếu đánh mất thì rất nguy hiểm.”

Khương Nhiêu chậm rãi đứng dậy, mắt đẹp như tơ, “Nếu thất lạc ở một chỗ không nên thất lạc thì sẽ gánh tội danh dâm loạn hậu cung! Vu Đào, giờ phút này mà ngươi còn không định mang đồ của ta giao ra đây sao?”

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Ly và Tiểu Khương Khương tuyệt đối cùng là một kiểu người, đều là yêu nghiệt!

Chỉ có điều, bàn về kỹ xảo cảm thú, Hoàng Tăng vẫn là số một!

Chương 45: Mị được

Vu Đào ậm ừ không nói, Khương Nhiêu đưa tay đẩy một cái, “Hoàng hậu và Hoàng thượng ở ngay bên ngoài, chúng ta ra đó nói rõ, nhìn xem cuối cùng Hoàng hậu sẽ che chở đệ đệ bảo bối của nàng ta hay là ngươi!”

Vu Đào vẫn không nghe theo, mạnh miệng nói, “Nô tì không rõ cô cô đang nói gì...”

Không bằng theo ngươi và tiểu Thế tử Tạ gia gặp nhau ở Thường Xuân Cung, lên đối thẻ bài, còn nói thêm chuyện liên thủ với Tường Anh.”

Huyết sắc trên mặt Vu Đào tức thì biến mất, tái nhợt một mảnh, nàng ta giật giật môi, khó có thể tin nhìn về phía Khương Nhiêu.

Tổ Thanh, đi mời Trương thái y lại đây!” Khương Nhiêu không nhìn nàng ta nữa, Vu Đào rốt cuộc cũng hoảng hồn, quỳ xuống cầu xin

tha thứ, “Nô tì biết sai rồi... Cầu cô cô tha mạng...”

Vu Đào, người phải biết rằng, cái gì Tường Anh có thể cho người, ta đều có thể, nhưng những thứ nàng ta làm không được, ta lại có thể...” Khương Nhiêu dịu dàng nói nhỏ nhẹ, lại mang theo ý mê hoặc, “Tỷ như, bây giờ định tội thông dâm, xem Hoàng thượng sẽ đánh chết người ngay tại chỗ thế nào, hay là sắp xếp cho Cung Chính Tì từ từ tra tấn.”

Vu Đào ra sức lắc đầu, lấy thẻ bài trong ngực ra, không ngừng lặp đi lặp lại, “Cầu cô cô tha mạng.”

Khương Nhiêu quay trở về giường, “Đều đã nói rõ ràng, ta sẽ không khiến người khó xử, nhưng nếu giấu giếm chuyện gì, cũng đừng trách ta không niệm tình.”

Vu Đào cân nhắc hồi lâu, “Thật ra là Tà công tử đã sớm động tâm với cô cô, lần này, nếu có thể dẫn người đến rừng trúc đuôi phượng gặp hấn, hấn sẽ đồng ý chuộc thân cho nô tì.”

Chuyện này Tường Anh cũng biết?”

Vu Đào gật gật đầu, nước mắt trào ra không ngừng.

Khương Nhiêu quả trách một tiếng, “Người quả nhiên là hồ đồ.”

Nhưng trên mặt lại không có nửa phần tức giận, lần này là Tường Anh tự mình đưa tới cửa.

--

Trên màn trời có vạn ánh sao, dưới ánh trăng, đó là dạ yển huyền náo ở Lâm Tiên Thai.

Những vị quý phụ như Hoàng hậu và Thế tử phi cùng bày ngọc án, ngăn cách với đám nam tử.

Trên mặt sông Lạc Thủy thả đèn hoa sen, hoà lẫn lửa trại trên bờ.

Hoàng hậu đặc biệt dẫn theo vài nữ quan thượng thực cục lại đây lo liệu nguyên liệu nấu ăn, trên bàn bày những món ăn bằng thịt chim muông và thú rừng thơm nồng ngon miệng, mùi vị khác biệt.

Đào kép dưới đài tấu nhạc rút kiếm múa may, phong thái xinh đẹp.

Vệ Cẩn thử một miếng thịt nai, bên cạnh liền có người dịu dàng dâng một chén rượu, “Mời bệ hạ dùng.”

Hắn nghiêng đầu, gương mặt ôn nhu của Tường Anh đập vào mắt. Vệ Cẩm lặng lẽ liếc Hoàng hậu một cái, “Vậy thì người hầu hạ trăm dùng bữa vậy.”

Trong lòng đã sớm hồi hộp, Tường Anh hôm nay đặc biệt mặc một bộ cung trang tinh xảo, trăm cài tóc trên đầu đều mới được chế tạo... Nàng ta lại châm một chén rượu, hai gò má hơi đỏ hồng.

Vệ Cẩm nhìn dung nhan thanh tú của nàng ta, nhếch miệng uống rượu nhưng vẫn chưa chối từ.

Hoàng hậu một lòng nói chuyện với Thế tử, hình như cũng chưa từng yên lòng như thế.

Tường Anh nhẹ nhàng bung chén rượu lên, đầu ngón tay run rẩy, rắc một chút bột vụn vào trong.

Mỗi lần săn bắn tất nhiên không thể thiếu rượu máu nai, lần này cũng không ngoại lệ.

Có lẽ là hăng hái quá, Hoàng thượng xưa nay ít khi uống rượu cũng ngoại lệ uống mấy chén, Tường Anh hầu hạ ở một bên vô cùng ân cần.

Tạ Uẩn bung rượu đến kính Vệ Cẩm, nhưng Túy ông say chẳng phải vì rượu (*), mãi đến khi lại gần, cô gái bên cạnh Hoàng thượng ngẩng đầu lên, hấn thất vọng liếc mấy cái.

(*) Túy ông: tên hiệu của Âu Dương Tu đời Tống, câu “Túy ông say chẳng phải vì rượu” ý nói người uống có dụng ý khác

Vậy mà không phải Khương Nhiêu, dung mạo tuy rằng không kém, nhưng khi so với Khương Nhiêu thì không bằng.

Quen ăn sơn hào hải vị, cháo trắng dưa cải khó mà hạ con nghen.

Tạ Uẩn phần nộ trở về chỗ ngồi, trong đầu bắt đầu tính toán kế hoạch đêm mai, Vu Đào kia vừa rồi nhờ người đến truyền tin, nói là tất cả đều đã chuẩn bị xong.

Dáng người thướt tha xinh đẹp kia, còn có chiếc cổ trắng nõn, giống như đã ở ngay trước mắt, Tạ Uẩn mượn rượu, kim lòng không đậu mà mơ tưởng viễn vông.

Tính phóng đãng nổi lên, lại cho người nhắn với Vu Đào, ai ngờ đến khi tiệc rượu tan, Vu Đào kia lại lấy lý do bận chuyện mà không ra, thất hẹn.

Tạ Uẩn hung hăng đánh một quyền vào thân cây, đè xuống dục vọng trong người, chờ đến đêm mai, nhất định phải vui sướng một phen.

Tạ Uẩn bên này bấm bụng trở về tâm cung, Hoàng thượng uống rượu bên kia cũng được Tường Anh diu đỡ, nhưng chưa về Cửu Hoa Điện, mà là Phù Dung Điện của Hoàng hậu.

Tường Anh dùng hết toàn lực đỡ người Vệ Cẩn, hấn làm như say thật, hoàn toàn tựa vào người mình.

Tuy rằng từng bước gian nan, nhưng vui sướng trong lòng Tường Anh lúc này đã triệt tiêu hết bao mệt mỏi.

Đặt Vệ Cẩn nằm lên giường xong, nàng ta cẩn thận cởi giày ra, nhẹ nhàng bò lên giường.

Rèm phù dung hạ xuống, nam nhân kia mặc dù đang ngủ nhưng ngũ quan khắc sâu tuấn mỹ, khiến người ta mê muội.

Tường Anh vươn tay, khẽ xoa nhẹ ngực hấn, lửa nóng cả đôi bàn tay.

Như thế xem ra, được hiệu máu nai và Hoa Tử đã có công hiệu...

Bởi vì kiếp trước nàng ta đã là phụ nữ có chồng, rất có kinh nghiệm với việc khuê phòng, không giống Khương Nhiều vẫn chỉ là một kẻ học việc.

Ngón tay mềm mại giao du trên người, Tường Anh nhất định phải thấy được biến hoá trên thân thể Vệ Cẩn.

Nàng ta cởi thẳng ngoại sam, bờ ngực hiện ra, liền cúi xuống phủ lên.

Vừa nghĩ tới chuyện tốt gần xong, nam nhân ngày nhớ đêm mong đã đem tới tay, Tường Anh không kìm nén được vui sướng, run rẩy cởi đai lưng của hấn.

Ngay lúc nàng ta cởi ngoại sam được một nửa, khi lồng ngực rắn chắc kia lộ ra, đột nhiên, có một bàn tay mạnh mẽ nắm chặt cổ tay Tường Anh.

Bê hạ!” Tường Anh kinh hãi, nhưng tay vẫn không lùi về, tóc mây tán loạn, quần áo tuột ra, nàng ta không tin nam nhân đã trúng Thôi Tình Dược của mình lúc này có thể cự tuyệt mình!

Quả nhiên, trong đôi mắt xưa nay lạnh lùng phảng phất chút dục vọng, hơi thở nặng nề của nam nhân kè sát.

Tường Anh thuận thế lùi người về sau, cọ cánh tay hấn như có như không, cực kỳ khiêu khích.

Vệ Cẩn dùng một chút lực, đặt nàng ta nằm trên giường, Tường Anh rũ mày xuống, ra vẻ ngượng ngùng.

Vệ Cẩn phủ người lên, lạnh lùng nói bên tai nàng ta, “Chỉ bằng vài chén rượu cũng muốn chuốc say trẫm?”

Tường Anh vốn đang chìm trong cảnh đẹp, nhưng một câu này lại như chậu nước lạnh, tưới hết ba phần lửa dục của nàng ta. Nàng ta vận vẹo thân mình, mềm giọng nói, “Nô tì thấy bệ hạ say mới như thế...”

Trẫm ghét nhất nữ nhân tự cho mình thông minh ở trước mặt trẫm.” Hắn chợt ném nàng ta qua một bên, kéo quần áo ngồi dậy.

Hàn khí lành lạnh.

Tường Anh còn chưa định thần lại, chợt nghe hắn nói không hề có chút tình cảm nào, “Truyền Hoàng hậu vào đây!”

Hoàng hậu thấy canh giờ còn sớm, thấy tình hình có vẻ bất thường.

Lúc nàng vội vàng tiến vào thì thấy cảnh tượng hỗn độn như thế.

Tường Anh quần áo xốc xếch quỳ gối trên giường, khế nứt nẻ, Vệ Cẩn cũng nhìn mình với vẻ mặt không có biểu tình nào.

Vốn theo kế hoạch, tối nay hai người thật sự cùng đi Vu Sơn, sau đó sáng sớm mai, gạo nấu thành cơm, liền tấn vị cho Tường Anh, kiểm chế Khương Nhiêu.

Nhưng hết thảy phát sinh trước mắt đều bất ngờ.

Nhưng Hoàng hậu tuyệt đối không thiếu kiên nhẫn như Tường Anh, nàng nhú mày lại, nghi hoặc nói, “Thần thiếp chẳng qua phải đi sួn điện bưng canh giải rượu đến, Tường thượng tẩm sao còn chưa lui ra?”

Vệ Cẩn mắt lạnh nhìn thần thái bình tĩnh của nàng, cười khinh bỉ, “Công hiệu máu nai và Hoa Tử không giống bình thường, trẫm thấy Hoàng hậu thật đúng là đã khổ tâm tính toán.”

Hoàng hậu khó có thể tin nhìn về phía Tường Anh, “Bồn cung sớm đã cảnh cáo người chớ có tùy ý làm bậy, nay thì hay rồi, dám dùng Hoa Tử với bệ hạ, tuy là vô tâm, nhưng bồn cung cũng không thể biện hộ cho người!”

Tường Anh cắn môi quỳ trên mặt đất, lòng đầy khuất nhục, hết lần này tới lần khác Hoàng hậu giả nhân giả nghĩa, đâm dao trong bóng tối.

Mãi đến giờ phút này, nàng ta mới hiểu được, tuồng vui đêm nay là trúng bẫy của Hoàng hậu!

Nếu Hoàng thượng sùng hạnh mình, Hoàng hậu sẽ có thêm một quân cờ. Nếu Hoàng thượng giận dữ, Hoàng hậu liền nhân cơ hội loại bỏ

mình.

Đây thật sự là mưu kế một mũi tên trúng hai con chim.

Mình rút cuộc vẫn cả tin Hoàng hậu...

Thôi, trăm không muốn nhìn thấy nàng ta nữa.” Vệ Cẩn thấy Hoàng hậu diễn không tệ, vì thế mới cho nàng vài phần mặt mũi.

Tường Anh mặc sam vào hành lễ cáo lui, lại nghe Hoàng hậu quát lớn, “Tướng thượng tẩm hành vi không đứng đắn, xuống làm ti tằm!”

Tường Anh nhin oan ức xuống, ngoan ngoãn đáp ứng.

Đi ra Phù Dung Điện, nàng ta hung hăng quay đầu lại liếc mắt một cái, lau đi nước mắt, nghĩ tới đêm mai, con hồ ly Hoàng hậu nham hiểm giả dối này còn có thể lên mặt nạt người nữa hay không!

Tên sắc quý đệ đệ kia của nàng ta, đúng là lễ vật vô cùng tốt.

Ngươi cho là chỉ có ngươi biết dùng kế một mũi tên trúng hai con chim sao?” Tướng Anh cười lạnh vài tiếng, nhanh chóng rời đi.

Hoàng hậu thấy cơn giận của Vệ Cẩn chưa tan, liền nhẹ nhàng bước tới, giúp hắn xoa dịu, “Biểu ca đừng vì việc nhỏ mà bức bối, là thần thiếp không biết dùng người.”

Vệ Cẩn đẩy tay nàng ra, “Trẫm sao trách phạt Hoàng hậu?”

Cũng đã muộn rồi, biểu ca ở lại chỗ thần thiếp đi.” Lúc này, Hoàng hậu sớm đã không còn nghiêm khắc như vừa rồi nữa, nhưng thật ra trước sau vẫn dịu dàng.

Lưu Ly bỗng nhiên tiến vào bẩm báo, “Khương ngự thị nói là đưa áo choàng của bộ hạ đến đây.”

Sắc mặt Hoàng hậu nhất thời sa sầm, nhưng Vệ Cẩn lại rất bình tĩnh.

Phong thái điềm đạm, Khương Nhiều đáng người như liễu, “Nô tì sợ bộ hạ lạnh thân, đưa đồ xong thì sẽ đi ngay, không quấy rầy Hoàng hậu nương nương nghỉ ngơi.”

Vệ Cẩn vẻ mặt nghiêm túc, quay đầu nói với Hoàng hậu, “Hôm nay mệt rồi, Hoàng hậu nghỉ ngơi đi.”

Cho dù không muốn, Hoàng hậu vẫn cung kính đáp lại, trở mắt nhìn Khương Nhiều không coi ai vào mắt kéo Hoàng thượng đi.

Lưu Ly kinh hãi run rẩy đóng cửa lại, chỉ nghe tiếng binh sứ vỡ tan tành trong nội thất, thật lâu sau, rốt cuộc cũng ngừng lại.

Khuông Nhiêu ngồi trên loan liễn, rõ ràng cảm thấy động tác của nam nhân bên cạnh rất không đàng hoàng.

Trước đây, tuy rằng Vệ Cẩn có tùy tiện thế nào đi nữa cũng sẽ không làm loạn ở bên ngoài.

Nô ti nóng trong người, đi xuống hóng gió một chút.” Nàng giữ lấy bàn tay đang thăm dò vào trong vạt áo.

Nhưng sao có thể chống lại khí lực của hắn, rốt cuộc vẫn chui được vào.

Khuông Nhiêu vịn hai tay vào thân xe, giữa lúc lắc lư còn bị hắn vôn về nhào nặn, âm thanh ghen ngừng cũng nuốt trở về.

Vệ Cẩn khẳng khái làm càn dấn tại bên tai, “Trẫm thấy nàng cũng thích mà.”

Một đường theo bên tai đỏ hồng đến cổ, tư thái quyến rũ như vậy, Tưởng Anh há có thể sánh được? Ném tư vị tuyệt diệu như vậy, Vệ Cẩn nhìn những nữ nhân khác đều cảm thấy tẻ nhạt vô vị.

Đám người Cao Ngôn dọc theo đường đi giả cớ vờ điếc, thỉnh thoảng nghe thấy tiếng thở dốc trong loan liễn truyền đến, cổ kiệu kéo kẹt rung động.

Rốt cuộc cũng đến Cừu Hoa Điện, được tính của Vệ Cẩn xộc lên đầu, hắn ôm Khuông Nhiêu quần áo không chỉnh tề đi nhanh vào nội thất.

Vùi ở trong lòng hắn, Khuông Nhiêu thẹn đến muốn chui xuống đất, ngoại sam phía dưới đã sớm bị hắn lột sạch, nếu để người ta nhìn thấy, không biết sẽ gây ra bao nhiêu thị phi...

Nam nhân này giống như vẫn chưa dùng hết tinh lực, Khuông Nhiêu đã bị hắn giày vò đủ kiểu, quả thật đã muốn mất nửa cái mạng, nhưng hắn vẫn chưa thoả mãn.

Ôm nàng đặt trên bệ cửa sổ làm một lần nữa...

Mãi đến khi sắc trời mờ hồ ửng dậy, lúc này mới đi ngủ.

Tác giả có lời muốn nói: Chó cắn nhau thôi mà ~~~

Tiểu Khuông Khuông này xem như bị mị được gài bẫy, ha ha ~

Chương 46: Bí mật

Mặt trời lên cao, ánh sáng vàng nhạt xuyên qua rèm cửa sổ bằng sa mỏng như cánh ve, để lộ từng quãng sáng.

Vừa ngủ sâu một giấc, mãi đến tỉnh lại, bên hông vẫn vô cùng đau, Khương Nhiêu theo bản năng sờ qua bên cạnh, cũng không ngờ vừa vặn nắm tay của nam nhân.

Vừa quay đầu lại, chỉ thấy Vệ Cẩn đan cánh tay bên người, nở nụ cười nhìn nàng.

Thường ngày đến canh giờ này, hắn sớm đã vào triều, đều là một mình Khương Nhiêu sửa sang lại giường, nay như vậy, thật ra lại thấy không quen.

Kéo tấm chăn phù dung lên, đắp lên bờ ngực trắng nõn, nàng nhõng nhẽo, “Nô tì đau hết cả người, không muốn đứng dậy.”

Vệ Cẩn néo cái cằm xinh xắn của nàng một cái, “Không muốn đứng dậy thì khỏi đứng dậy, trầm cũng thừa dịp này khoan khoái mấy ngày.”

Lúc trên giường, Khương Nhiêu chưa bao giờ tuân theo lễ nghi quân thần, Vệ Cẩn đơn giản sẽ không trói buộc nàng, điềm điềm hồn nhiên như vậy, quả nhiên là người bên ngoài muốn bắt chước cũng bắt chước không được.

Mỗi khi tình cảm nồng nàn, vui sướng tới cực điểm, Khương Nhiêu không chần chừ mà gọi “A Cẩn, A Cẩn”, nam nhân kia lại càng thêm hưởng thụ, cứ như thế, Khương Nhiêu tuy là thân thể thướt tha phong tình nhưng cũng không chịu nổi sự đòi hỏi của hắn, ngược lại có phần yếu ớt, lại không biết sẽ tăng thêm tư thái phong lưu khác.

Nếu đã đến đây, bệ hạ cũng không thể ở cùng với nô tì, Hoàng hậu nương nương thường xuyên lại đây, nếu nô tì không biết lễ nghi, cũng không dám xác xược như thế,” Khương Nhiêu vòng tay lên cổ hắn làm nũng, “Nếu chọc Hoàng hậu nương nương không vui, sau này hồi cung, chỉ sợ nô tì sẽ thành cái đinh trong mắt mọi người...”

Vệ Cẩn dừng ở bên hông nàng, “Hậu cung của trẫm không chấp nhận có người gây sóng gió.”

Khương Nhiêu bĩu môi, dấm một cái vào ngực hắn, “Đó là suy nghĩ của nam nhân các chàng, A Cẩn không thể lúc nào cũng ở hậu cung, trong lúc đó, nếu nữ tử so đo với nhau, còn khó ứng phó hơn giết địch trên chiến trường.”

Vệ Cẩn cười cười, không nói gì, đạo lý này từ bé hắn đã hiểu được, hắn tận mắt nhìn thấy Tĩnh Quý phi đã phá huỷ dung mạo nữ nhân Phụ hoàng thích nhất thế nào, đây vào hảo ra sao.

Năm đó, hấn vừa tròn mười bốn tuổi.

Công chúa Đại Yến tiền triều nước mất nhà tan, nay rốt cuộc là sống hay chết, là người hay quỷ, chỉ sợ thế gian không ai biết.

Thai vị Bạch Chiêu nghi trước giờ khỏe mạnh,” Khương Nhiều tự lẩm bẩm, “Nô tì không tin không có người ra tay mà vô duyên vô cớ sinh non. May mà mẹ con bình an, nhưng nghĩ đến đây thì đã cảm thấy vô cùng sợ hãi.”

Vệ Cẩn vỗ vỗ phía sau lưng nàng, “Ở bên người trăm không ai dám làm hại nàng.” Hấn dừng một chút, lòng bàn tay di chuyển đến vùng bụng bằng phẳng, vô cùng thân thiết tựa vào chiếc cổ mềm mại thơm ngát của nàng, “Nhiều nhi, sinh cho trăm một đứa bé.”

Khương Nhiều đỏ mặt giả câm vờ điếc, mặc kệ hấn ôm, Vệ Cẩn nói tiếp, “Trăm biết trong lòng nàng còn băn khoăn, sau khi khởi hành hồi cung là có thể gặp Yên Tần Hầu phu nhân. Trước đây trăm đã đồng ý với nàng, trăm sẽ thay nàng loại trừ hết thảy chướng ngại, để nàng không còn băn khoăn nữa, cam tâm tình nguyện làm nữ nhân của trăm.”

Từ từ ngẩng đầu lên, Khương Nhiều nhẹ nhàng hôn lên lông mày hấn, “Chuyện cũ đã qua thì thôi, ta sẽ không làm gì tổn thương đến A Cẩn.”

--

Tạ Uẩn đi theo đại ca săn bắn, không yên lòng ngồi ở trên lưng ngựa, cảnh tượng lúc này vô cùng long trọng, rượu ngon cao lương mỹ vị đều không hề gây hứng thú, toàn bộ tâm tư của hấn đều dành cho tiểu mỹ nhân sẽ nằm trong tay khi đêm tới.

Đại tỷ và Hoàng thượng cùng đi với nhau, tôn trọng nhau như khách nhưng rất là hài hòa, có thể nhấm nháp vẻ đẹp như thế, quả nhiên chuyện vui nhất thế gian.

Kẻ ăn chơi trác táng này không biết từ đâu ra, bừa bãi ngang ngạnh, có chút hâm mộ Hoàng đế.

Vất vả lắm mới đến chiều tà, rồi trăng rằm lặng lẽ treo lên đầu cành, đêm nay Hoàng thượng đại khai đặc xá, mọi người đều tắm rửa ở Ôn Tuyền Cung.

Tạ Uẩn vốn định cáo ốm không đi, nhưng đại tỷ mấy ngày nay phái người đến canh chừng, một chút cũng không có cơ hội xuống tay.

Nhưng càng bức bách hấn, hấn càng chống đối, Tạ Uẩn chính là loại người như vậy.

Quầng sáng trong đầu chợt lóe, mưu kế nổi lên, Tạ Uẩn thay quần áo rửa mặt, nghiêm chỉnh theo đại ca và phụ thân đến Ôn Tuyền Cung.

Độc theo đường đi hẩn vô cùng trầm tĩnh, đến cung xá, cũng không có gì hành vi gì quá trốn, ngay cả thị nữ Hoàng thượng ban cho cũng không nhúng chàm.

Tạ Thiên thờ phào nhẹ nhõm, đệ đệ này chung quy cũng hiểu chuyện một chút.

Thiên tử cho tắm, nam quyến đều tham gia, Hoàng hậu đi theo dùng tiệc xong thì khởi giá hồi cung.

Tạ Uẩn đắm chìm trong suối nước nóng, lửa giận trong lòng càng khó nhịn, đại ca và phụ thân thì ở cách vách, tiếng đàn sáo lượn lờ như chốn bông lai vậy.

Đôi mắt hoa đào của Tạ Uẩn nhếch lên, hẩn vẫy vẫy tay với nội thị bên cạnh.

Qua thời gian nửa chén trà nhỏ, Tạ Uẩn đã thay một bộ áo bào rộng có chút cột nhả, lén chạy ra ngoài từ Ôn Tuyền Cung, tiểu nội thị kia chìm nửa người trong ao nước, không dám lên tiếng.

Sau điện là một khu rừng trúc đuôi phượng rậm rạp, cỏ thơm ngát hương mọc đầy đất, tựa như đất ẩm thiên nhiên.

Bóng dáng trong rừng lay động, Tạ Uẩn mượn ánh trăng nhàn nhạt, liềm nhìn thấy bóng hình xinh đẹp ngày nhớ đêm mong kia.

Hẩn nhanh chóng tiến lại gần, tách cành trúc ra, “Đã để cô cô đợi lâu.”

Người nọ cúi đầu cười nhẹ một tiếng, xoay người đi sâu vào trong rừng trúc, Tạ Uẩn vội vàng chạy theo.

Xiêm y, búi tóc mai, ngay cả trâm ngọc trên đầu cũng giống Khương Nhiêu hôm qua y như đúc, cô gái Tạ Uẩn ao ước, tất nhiên hẩn vô cùng bén nhạy, một chút đều có thể nhớ rõ ràng.

Lại nhìn bóng người xinh đẹp thướt tha kia, chiếc cổ và mu bàn tay lộ ra nước da trắng như tuyết, chắc chắn rất vừa ý hẩn.

Hai người một trước một sau, dần dần đi tới Hợp Hoan Điện.

Bởi vì Tường Anh bị phạt, vì thế không dám lộ mặt, chỉ chờ đợi tin tức ở Hợp Hoan Điện.

Mới vừa rồi Vu Đào lại đây, nói là Khương Nhiêu đã mắc câu, đồng ý đi dạo ở rừng trúc đuôi phượng, lại lấy thẻ bài của Khương Nhiêu ra. Tường Anh vốn luôn đa nghi cẩn thận lúc này mới tin tưởng.

Lúc gần đi, Vu Đào lại lấp bắp cầu xin nàng ta đừng đem việc này nói cho Hoàng hậu, Tường Anh ra vẻ tính trước kỹ càng, đồng ý với Vu Đào.

Ở đây hành sự không tiện, Tà công tử hãy theo ta vào trong phòng đi...” Cô gái che nửa mặt, giọng nói vừa thấp lại mềm mại, Tà Uẩn sắc tâm vào đầu, không nghĩ nhiều, luôn miệng đáp lại.

Nàng lại dừng bước, “Đợi ta tắt nến trong điện đã rồi công tử hãy vào, chớ để cho người bên ngoài biết được...”

Thân ảnh yếu điệu vụt qua, biến mất ở khu vườn phía sau Hợp Hoan Điện.

Tà Uẩn nấp ở trong rừng, nhìn ánh sáng đèn dầu trong điện nhỏ như hạt đậu, thầm nghĩ Khương Nhiêu này quả nhiên vô cùng cẩn thận, lại âm thầm muốn phát tiết dục vọng với nàng một lần.

Tường Anh thấy Vu Đào vội vã chạy vào, ngay cả quần áo đều xốc xếch, trong lòng thấy không ổn.

Cô cô cứu ta, Khương ngự thị và tiểu Thế tử âm ỉ, nàng ta... nàng ta còn đánh tiểu Thế tử một bạt tai... Nói muốn tìm Hoàng thượng nói rõ lý lẽ!” Vu Đào thất kinh, túm lấy tay áo Tường Anh.

Lòng bàn tay Tường Anh chợt lạnh, “Nhưng chưa tới giờ, lúc này Hoàng hậu nương nương còn chưa kịp đến...” Dứt lời liền hung hăng đẩy Vu Đào một cái, “Đều tại ngươi tay chân vụng về làm ăn vô tích sự! Lúc này chỉ có thể lui một bước, để lại thẻ bài của nàng ta ở trong rừng trúc, nghĩ cách giữ họ lại!”

Nếu Hoàng hậu phát hiện chúng ta cũng ở đây thì phải làm sao?” Vu Đào thấp giọng khóc lên, khiến Tường Anh cực kỳ rối rắm.

Nàng ta vừa bước đi, Vu Đào lại nói, “Chỉ sợ nhóm cung nhân đã sắp tới, nô tì không dám đi ra ngoài...”

Tường Anh xưa nay là người không kiên nhẫn, lúc này lại bị Vu Đào khóc đến rối loạn, nghĩ đến tính tình của Hoàng hậu, đành phải trở lại.

Ngươi nhanh đi ra ngoài, đừng làm phiền ta.” Tường Anh mặc kệ Vu Đào năn nỉ, đuổi nàng ta ra ngoài, thối tất ánh nến, tựa lên giường định xem biến cố lần này, không đếm xỉa đến.

Tuy rằng sự tình vượt ra ngoài dự đoán, nhưng danh dự Tà thế tử và Khương Nhiêu xem như đã xong rồi, mặc dù Hoàng thượng có lại đây, nhìn thấy sao không sinh thù ghét?

Nàng ta càng nghĩ càng cảm thấy sắp được việc, cũng không ngại ngoài điện có tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên.

Nàng ta vội vàng lui vào trong, buông rèm xuống, che khuất thân mình, nín thở im lặng nghe.

Cửa điện mở ra, trong bóng đêm, không thấy rõ hình dáng.

Ngay lúc Tường Anh đang ngờ vực, đột nhiên bị người khác mạnh mẽ ôm lấy, đặt ở trên giường!

Mọi chuyện hoàn toàn bất ngờ, Tường Anh vừa định kêu cứu, đã bị người nọ dùng sức chặn môi, tiến đầu lưỡi vào.

Tay chân đá lung tung, bị người nọ ra sức giữ lấy, Tạ Uẩn cho là nàng ta giả bộ, liền lập tức xé rách y phục của nàng ta.

Nơi mềm mại trước ngực bị hung hăng nắm lấy, Tường Anh vừa then lại sợ, há miệng cắn hấn.

Tạ Uẩn ăn đau, thăm nghĩ Khương Nhiều này đã đáp ứng cuộc hẹn, còn giả trình tiết liệt nữ cái gì, lòng thương tiếc không khỏi vui hơn phân nửa, chỉ muốn nhanh chóng ném thử tư vị.

Dù sao sức lực nam nữ khác biệt, và lại vóc người Tường Anh thon nhỏ, dục vọng vào đầu nam nhân còn lớn hơn nữa! Căn bản không thể nào phân kháng.

Tạ Uẩn dùng một tay hung hăng che miệng nàng ta lại, một tay khác đã kéo váy sam xuống hơn phân nửa, cúi đầu cắn quả anh đào kia, mút không ngừng, “Dáng người cô cô thật tốt, quả thật là vừa thơm lại vừa mềm mại, khiến ta không nỡ bỏ qua...”

Tường Anh nghe vậy sùng sốt, trong đầu âm âm nổ vang! Người này đúng là Tạ Uẩn!

Nhưng Tạ Uẩn này đang cao hứng, làm sao để ý? Bàn tay không an phận đã luôn xuống dưới thân, hết sức dâm loạn.

Mau thả ta ra, có người bày mưu hãm hại...” Tường Anh hỗn hển hô lên, Tạ Uẩn căn bản nghe không rõ, hoàn toàn đè lên người nàng ta, đòi hỏi không ngừng.

Tường Anh trong cơn phẫn nộ, lòng nóng như lửa đốt, người nọ còn liên tiếp làm nhục nàng ta, căn bản không thể thoát thân.

Ngoài điện bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân, ngay sau đó là giọng Lưu Ly truyền đến, “Nương nương, đúng là ở đây.”

Thậm chí ngay cả tiếng kêu cứu còn chưa kịp thốt ra, cửa điện đã bị người ta đẩy vào.

Ánh đèn thoáng chốc sáng lên, soi rõ bốn bóng người.

Hoàng hậu nhìn chăm chăm hai người gần như trần trụi trên giường, đôi mắt đẹp như bị lửa đốt.

Tường Anh run rẩy, lại phát hiện một chữ cũng nói không nên lời.

Hoàng hậu thường ngày đáng vẻ đoan trang khoan thai, vào lúc này đã không nén được lửa giận. Nàng nặng nề bước tới, vung tay chường một cái, “Ngày phòng đêm phòng, cướp nhà khó phòng! Dám làm ra cái chuyện dê tiện như vậy!”

Tạ Uẩn bị đánh, tuy rằng e ngại đại tỷ, nhưng nghĩ dù sao cũng là tỷ tỷ ruột, bất giác tức giận tăng lên mấy phần, hấn đem quần áo che ở trước người Tường Anh, “Dù sao đi nữa hôm nay kết cục đã định, đại tỷ đưa nàng cho ta, chúng ta coi như xoá bỏ.”

Hoàng hậu nhìn bộ dáng phóng đảng ngỗ ngược của hấn, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, đẩy hấn sang phía Tường Anh, “Thường ngày sợ người sinh sự, nhưng không ngờ đánh chết cái nết không chừa, trước khi đi còn phải gây ra thị phi!”

Cái này không quan trọng, khi Tạ Uẩn thấy rõ khuôn mặt cô gái trên mặt đất, sắc mặt không khỏi tối sầm.

Hấn chợt đứng dậy hô to, “Tại sao lại là người này! Khương Nhiêu đâu?”

Khương Nhiêu?” Về mặt Hoàng hậu kinh ngạc, đôi mi thanh tú chau lại, “Hoá ra tâm tư của người đứng là thế này!”

Nhìn bộ dạng thất bại, bực bội vò tóc của Tạ Uẩn, Hoàng hậu tức giận đến cả người phát run, “Đứa con gái nịnh hót kia rốt cuộc đã dùng mê hồn thuật gì mà câu hồn các người vậy!”

Tiếng nói vừa dứt, ánh mắt Tạ Uẩn đột nhiên nhìn thẳng ra cạnh cửa.

Lời này của Hoàng hậu nương nương thật là oan uổng cho nô tì.”

Hoàng hậu bỗng nhiên quay đầu lại, cả người lao đảo, được Lưu Ly đỡ lấy.

Ngoài điện có bốn người đang đứng, Vu Đào đứng sau Cao Ngôn, mà Khương Nhiêu lại đứng bên cạnh Vệ Cẩn, nở nụ cười hành lễ với nàng.

Sắc mặt Vệ Cẩn không tốt, nhưng không nhìn ra cảm xúc gì, đảo mắt qua đám người Tạ Uẩn.

Hoàng hậu vội vàng lại gần, “Là thần thiếp quản giáo không tốt, thế cho nên nội đệ (*) phạm sai lầm, mong bệ hạ thấy nó còn nhỏ mà xử phạt nhẹ.”

(*) nội đệ: em trai vợ

Tạ Uẩn nén giận tiến tới quỳ xuống, nhưng ánh mắt cũng chưa từ bỏ ý định dừng ở trên mặt Khương Nhiêu quyến rũ động lòng người.

Trầm không muốn tiếp tục truy cứu việc này nữa,” Vệ Cẩn trầm giọng, ngay lúc Hoàng hậu nhẹ nhàng thở phào, chỉ nghe giọng nói lạnh

lùng của hấn vang lên, “Nhưng Hoàng hậu quản giáo không nghiêm, không làm tròn bổn phận, phạt cấm túc ở Tử Thần Cung suy nghĩ một tháng, tạm đề cho Hoa Thục phi quản lý lục cung.”

Chương 47: Vỡ tan

So với một bạt tai đánh vào mặt Hoàng hậu thì tạm đoạt quyền quản lý lục cung càng thêm khó chịu đựng.

Hoàng hậu nhấc mắt, không hề chớp mắt nhìn Hoàng thượng. Giận dữ, ủy khuất luân phiên lưu chuyển, nhưng trước sau nàng vẫn không mở miệng linh chi.

Hai người đứng đối diện với nhau, ai cũng không nhượng bộ.

Nhưng thật ra Tạ Uẩn một bên trong lòng dâng lên khí phách nam nhân hiếm thấy, dửng dưng vén áo quỳ xuống, “Bệ hạ vạn lần đừng giận chó đánh mèo tỷ tỷ, mọi chuyện đều là một tay thần đệ gây ra, bệ hạ minh xét! Huống hồ, một cây làm chẳng nên non, đêm nay nếu không phải Khương cô cô có ý định câu dẫn, cũng sẽ không đi đến nước này.”

Tạ Uẩn quay sang nhìn Khương Nhiêu, nghĩ đến vẻ dịu dàng xinh đẹp của nàng ở rừng trúc đuôi phượng, lúc này vô cùng hối hận, hấn là càng không cam tâm, không cam lòng chuyện tốt hóa thành bọt nước.

Khương Nhiêu làm như bất thành lĩnh bị hấn tra hỏi, ra vẻ cực kỳ vô tội, Tường Anh và Hoàng hậu cũng đồng thời nhìn qua, Tạ Uẩn nói không sai, chuyện yêu đương vụng trộm này, nhất định phải hai người tự nguyện mới có thể.

Vệ Cẩn liếc nhìn Hoàng hậu, ngữ khí uy nghiêm đáng sợ, “Khương Nhiêu cả đêm đều ở bên cạnh trẩm, ngay cả tắm suối nước nóng cũng chưa từng rời đi quá nửa bước. Hoàng hậu, xem ra nàng không quản giáo được đệ đệ nhà mình.”

Tạ Uẩn nghe xong thì choáng váng, đứng ngẩn người không nghĩ ra nguyên do, vẫn là Hoàng hậu hiểu ra trước, lại liếc nhìn Tường Anh một cái.

Vu Đào tránh ở phía sau, trên mặt có chút chột dạ, nhưng bị Tạ Uẩn nhìn thấy, hấn oán hận chỉ vào Vu Đào, “Tỷ tỷ, đều là mưu kế của cung nữ này!”

Khương Nhiêu kéo Vu Đào tới trước người, “Nếu Tạ thể từ đã dám nói ra, như vậy hôm nay dứt khoát nói rõ với Hoàng thượng. Bất luận Vu Đào như thế nào, rốt cuộc cũng là người bên người Hoàng thượng, người cậy thế bồi nhọ nàng, còn dám ngụy biện sao?”

Tạ Uẩn bị lời nói đổi trắng thay đen này của Khương Nhiêu làm cho tức giận, một chữ cũng nói không nên lời, rõ ràng chính là ả đàn bà kia nguoi tình ta nguyện, bây giờ lại thành mình bức bách gái nhà lành!

Rõ ràng là nàng ta tự nguyện...” Tạ Uẩn tỉnh tỉnh nông cạn, lập tức buột miệng nói ra, chỉ là lời còn chưa dứt, đã bị Hoàng hậu tát một cái vào mặt, nàng lả chã chực khóc, gương mặt xinh đẹp gần như xanh tím, “Cầm mồm, uống công ta coi nguoi trẻ nguoi non dạ, chưa từng nghĩ lại làm ra chuyện trái luân thường đạo lý như thế, thôi, thôi... Từ nay về sau, ta xem như không có đệ đệ này!”

Thân hình mảnh khảnh của Hoàng hậu nghiêng vẹo, Lưu Ly vội vàng tiến lên đỡ lấy, “Nương nương đừng tức giận, có lẽ trong việc này còn có gì chưa biết...”

Hoàng hậu mặc dù quay về phía Lưu Ly, nhưng lại nhìn Hoàng thượng, “Tổ tiên Tạ gia ta anh minh, chỉ vì một đứa con bất hiếu này mà huỷ hoại thanh danh, ta làm sao đối mặt với cô cô...”

Khương Nhiêu trầm nghĩ, vẫn là Hoàng hậu thông minh, ngay cả Tịnh Thái hậu cũng lòi ra, nếu Hoàng thượng cứng rắn xử trí không niệm tình, không phải là tổn thương người nhà mình đó sao!

Hoàng hậu cũng không nhất định phải lòi Thái hậu ra, trầm xư nay thưởng phạt phân minh, nếu nữ nhi của Tường Thượng thư và nguoi đã gần gũi da thịt, vậy đề tỷ tỷ nguoi xử lý, chọn ngày lành tháng tốt cưới về làm chính phi.”

Hoàng hậu dần dần ngừng tiếng khóc, con đường này, chỉ sợ chính là con đường tốt nhất, dù sao đệ đệ của mình nổi danh Hoàn Khố, nữ nhi của Tường Thượng thư nói về tướng mạo sẽ không ủy khuất Tạ Uẩn, hưởng chi xuất thân không tệ, đối với Tạ gia cũng có ích.

Hơn nữa, đang lo không có cơ hội đuổi nàng ta đi, chỉ là vụ bê bối này của Tạ Uẩn suýt nữa đã liên lụy địa vị của mình.

Âm ỉ như vậy, Hoàng hậu cũng nghĩ thông suốt, thay vì luận tội xử phạt, không bằng mình chịu uất ức cầu toàn, một tháng nhanh chóng sẽ qua thôi, có lẽ Hoa Thục phi kia cũng không gây ra con sóng to nào.

Nàng chân thành tạ ơn, lấy khăn lau nước mắt, “Đa tạ bệ hạ khai ân, thần thiếp nhất định sẽ không ủy khuất Tường thượng tẩm.”

Tạ Uẩn vừa nghe phải cưới nữ nhân này, lại còn là chính thất, sau này sẽ không thể tùy ý tẩm hoa vắn liễu, sao còn có thể phong lưu khoái hoạt?

Hắn mặc kệ Hoàng hậu ngăn lại, cứng cổ nói, “Thần đệ và nàng ta trong sạch, cũng chưa được việc, khẩn cầu bệ hạ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.”

Khương Nhiêu mỉm cười nhìn hắn, “Mới vừa rồi ở ngoài điện còn nghe Tạ Thế tử lớn tiếng nói phải cưới Tường thượng tẩm.”

Tạ Uẩn dứt khoát xé rách mặt, “Ta cũng không gât bệ hạ, thần đệ là vừa ý Khương ngự thị, nếu nàng đáp ứng, thần đệ chắc chắn sẽ không tám đại kiện, nở mày nở mặt cưới về Tạ gia, từ nay về sau không gặp những cô gái khác.”

Mọi người, kể cả Cao Ngôn ở bên trong đều cả kinh.

Tạ Uẩn quả thật là không biết trời cao đất rộng, ai mà không biết Hoàng thượng sủng ái Khương thị, hơn hẳn tất cả phi tần, cho dù là Hoàng hậu nay cũng phải nể mặt ba phần.

Hắn đúng là mơ ước nữ nhân của Hoàng thượng!

Hoàng hậu vốn vừa thả lỏng ra, nhất thời run lên, đệ đệ của nàng không gây hoạ là không sống nổi!

Sắc mặt Vệ Cẩn nổi lên một tầng sương mỏng, hắn nặng nề bước đến bên giường, vẫy vẫy tay với Tạ Uẩn, Cao Ngôn lập tức hiểu ý đóng cửa điện lại.

Tối nay cũng không có người ngoài, mà tất cả mọi chuyện cũng sẽ không đồn ra ngoài,” Vệ Cẩn chậm rãi mở miệng, “Ngươi nhúng chàm nữ quan trong hậu cung của trẫm, vốn có thể trị tội ngươi, nhưng nể mặt đại ca ngươi và mẫu hậu, trẫm không truy cứu nữa.”

Hắn chỉ nói Tạ Thiên và Tịnh Thái hậu, nhưng không nhắc tới Hoàng hậu, cho dù ngu dốt cách mấy cũng biết Hoàng thượng đã giận cá chém thớt nàng...

Vệ Cẩn xưa nay nói rất ít, mà sau lời nói sâu xa này, không biết sẽ nổi lên cuồng phong mưa rào thế nào...

Sắc mặt Hoàng hậu càng thêm tái mét.

Giọng nói bình tĩnh mà xa cách vang lên, mọi người nghe mà sợ, “Mọi người Tạ gia ngày mai tức khắc khởi hành trở về nhà, không cần hồi cung. Mà Tạ Uẩn ngươi bất luận có bao nhiêu lý do, một cái trẫm cũng không muốn nghe, nếu không cưới Tường Anh, vậy thì trực tiếp đến Hình bộ nhận phạt đi, quân vương không nói đùa.”

Tạ Uẩn dù có phong lưu thì tính tình vẫn nhu nhược, lại được nuông chiều, vừa nghe hai chữ Hình bộ đã tức khắc không nói nữa.

Hoàng thượng nhanh chóng rời đi, thậm chí còn không thèm liếc nhìn Hoàng hậu một cái.

Hoàng hậu ở phía sau hô một tiếng “Bệ hạ”, Vệ Cẩn tạm dừng bước, nghiêng đầu nói, “Sau khi hồi cung thì đưa phượng ấn đến Ngọc Đường Điện, nếu loại chuyện này còn phát sinh nữa, như vậy trẫm sẽ để cho Hoa Thục phi chấp chương lục cung.”

Buổi tối, Hoàng thượng xem tấu chương ở thư phòng Cửu Hoa Điện, thư mời Tường Thượng thư gả con gái đã tính xong, trong đêm đó sẽ đưa đến Tường phủ.

Vừa nghĩ tới thời gian Tạ Uẩn ở trong cung, hẳn là cứ luôn tơ tưởng đến Khương Nhiêu, trong lúc đó cũng duyên cớ gặp mặt mấy lần, liền cảm thấy phiền muộn trong lòng. Thật giống như thứ mình quý trọng nhất lại bị người bên ngoài vấy bẩn vậy.

Khương Nhiêu chỉ nói hẳn là vì tiểu Thế tử Tạ gia không nên thân mà tức giận, vì thế mới đặc biệt nấu canh tuyết lê bung vào.

Thấy Hoàng thượng không ngăn đầu lên, nàng liền nhẹ nhàng đặt lên rồi lui ra.

Lại đây.” Phía sau đột nhiên có giọng nói vang lên, Khương Nhiêu quay lại, đối diện với gương mặt căng thẳng của Vệ Cẩn.

Nàng chậm rãi bước qua, Vệ Cẩn tiến lên trước một bước bắt được tay nàng, “Nếu sau này nàng còn trêu hoa ghẹo nguyệt như thế, xem trăm có dám xây một tòa cung xá, nhốt nàng cả đời hay không.”

Biết rõ là giận lẫy, nhưng lời nói chưa đầy mùi ghen, khiến cho tâm tình Khương Nhiêu cực kỳ tốt, nàng cười nịnh nọt, tựa sát vào trong lòng hắn, “A Cẩn tất nhiên là dám, nhưng xây một tòa cung xá quá phô trương lãng phí, vẫn là ở tại Hàm Nguyên Điện của A Cẩn là tốt nhất.”

Gương mặt sa sầm hồi lâu của Vệ Cẩn rốt cuộc cũng nở một nụ cười, hắn véo một cái vào hông nàng không nhẹ không nặng, “Nàng là người của trăm, người khác có muốn cũng không thể muốn,” Rồi cắn lên môi nàng một cái, bổ sung thêm, “Nhìn cũng không thể nhìn.”

Khương Nhiêu cười khúc khích, chưa từng gặp qua nam nhân nào muốn chiếm làm của riêng hơn hắn...

Ngay lúc nhu tình mật ý bên môi, ngoài điện truyền đến tiếng khóc lóc cầu xin của Tường Anh, “Bệ hạ, nô tì muốn gặp bệ hạ, các người đừng động vào ta...”

Giọng Cao Ngôn vang lên, “Cô cô trở về thôi, bệ hạ chính sự bận rộn...”

Mà giọng của Tường Anh càng thêm chói tai, “Bệ hạ, nô tì hỏi ngài một câu, có còn nhớ đêm trong vườn bạch thước ở Tường phủ một năm trước hay không?”

Thân mình Khương Nhiêu dừng một chút, cứng đờ một chỗ, chỉ nghe Vệ Cẩn bên cạnh nói, “Truyền nàng ta vào.”

Tường Anh lệ đầy mặt, vừa vào điện thì quỳ gối trước án, “Ngày đó ở vườn bạch thực ngài còn khen nô tì dịu dàng đáng yêu, đêm đó cũng lưu luyến tình nồng. Nhưng nay, vì sao ngài phải tuyệt tình với nô tì như thế? Tầm thân của nô tì là cho bệ hạ, sao lại gả cho người khác...”

Huyết lệ từng chữ, rất đáng thương.

Khuong Nhiêu cũng không ngờ tới, Tường Anh trước khi tiến cung đã gần gũi da thịt với Vệ Cẩn...

Những phi tần khác được sủng ái trước đây trong hậu cung cũng không có ai khiến nàng khó chịu như thế.

Kiếp trước đã vậy, kiếp này lại khó trốn khỏi mệnh số tử muội cùng tranh một chồng!

Còn nhớ tới thân hình trắng kiện kia từng đặt Tường Anh ở dưới thân, nàng liền cảm thấy ghê tởm trong bụng.

Nàng chợt đứng dậy, “Bệ hạ và Tường thượng tâm chắc có việc riêng muốn nói, nô tì không quấy rầy nữa.”

Tường Anh lộ vẻ đắc ý, chẳng mấy chốc lại lã chã chực khóc, nhưng thật ngoài ý muốn, Vệ Cẩn đứng dậy kéo Khuong Nhiêu lại, trấn định nhìn Tường Anh, “Đêm đó ngươi uống say, trẫm chưa từng chạm vào ngươi.”

Thân mình Tường Anh suy sụp, liên tục lắc đầu, “Không thể... Khi nô tì tỉnh lại quần áo đã cởi ra, bệ hạ ngài cũng nằm trên giường như thế...”

Vệ Cẩn không thèm để ý cười một tiếng, “Vậy chỉ có thể oán phụ thân của ngươi đã khổ tâm tính kế.”

Tường Anh còn muốn mở miệng, Vệ Cẩn đã lên tiếng, “Trẫm có thể lập tức mời y bà đến nghiệm thân.”

Lúc này, Tường Anh quỳ trên mặt đất đã không còn hy vọng, ngay cả khóc cũng khóc không được, thần sắc hoảng hốt co quắp trên mặt đất.

Vinh hoa phú quý, địa vị tôn sùng, trong nháy mắt đều hóa thành bọt nước, nàng ta thì thảo lắc đầu, “Đều không còn... Chuyện gì đều không còn...”

Tất cả sự hiểu lầm đều không còn sót lại chút gì, Khuong Nhiêu quay mặt chỗ khác không nhìn tới nàng ta, đám người Vũ Đào tiến vào kéo nàng ta xuống.

Ngự giá khởi hành trở về thành Tử Vi, cùng lúc đó tiểu Thê tử Tạ gia cưới con gái của Tướng Thượng thư, hôn lễ long trọng.

Hồi cung không lâu, Khương Nhiêu liền thay Vu Đào tuyển chọn đô úy Ngụy Lan thủ hạ của Thịnh tướng quân, do Hoàng thượng ngự ban, vào Ngụy phủ làm quý thiếp, tuy rằng ngoài mặt là phu nhân chính thất, nhưng bản tính Ngụy Lan phóng khoáng, lại là thiên tử đặc biệt ban thưởng, cũng không từng bạc đãi Vu Đào, nhưng sau này hãy nói.

Lại nói Hoa Thục phi giữ quyền hành, địa vị tất nhiên không giống ngày xưa, Hoàng hậu ở ẩn trong Tử Thần Cung suy nghĩ, không hề hỏi đến hậu cung.

Nhất thời Hoa Thục phi vô cùng nổi trội, tuy rằng bề hạ vẫn chưa vì thế mà đến Ngọc Đường Điện nhiều hơn, nhưng quyền lực nơi đó, tất nhiên là mọi người đều chạy theo như vịt.

Mà Trần Uyển nghi thân thiết với nàng ta cũng thành nhân vật không thể khinh thường.

Bạch Chiêu nghi dưỡng bệnh không ra, Liễu Phi thế đòi không tranh, An Tiểu nghi và Trang Mỹ nhân dù sao nền móng kém cỏi, không thể thiếu qua lại với Hoa Thục phi.

Trời hạ nóng vô cùng, Hoa Thục phi mở tiệc ngắm hoa ở Quán Bộc Thai sau Ngọc Đường Điện, mời các tỷ muội khác đến dự tiệc ngắm hoa.

Chuyện này cũng không ngạc nhiên, chỉ là Khương Nhiêu ở Hàm Nguyên Điện xa xôi cũng nhận được thiệp mời.

Chương 48: Bất ngờ

Lăng tiêu đỏ bùng nở rộ như ráng chiều, bóng cây xanh phủ khắp Quán Bộc Thai, giọt nước trong suốt theo lá cây chảy xuống, lẫn vào bùn đất.

Ở giữa được tô điểm bởi hoa lan xanh biếc, nông sâu khác nhau, từng lớp rõ ràng.

Hơi nước từ thác nước nhỏ theo gió bay tới, quả nhiên là vui vẻ thoải mái.

Trong sảnh, Thịnh Chân mặc xiêm áo xuân đuôi điều hâu, nửa cánh tay thêu chỉ bạc, váy thắt eo điểm tuyết ngay ngực, ánh sáng vàng nhạt tựa như nhụy hoa non nót mềm mại.

Trang Mỹ nhân tới trước, tiến lên hành lễ rồi âm thầm quan sát, Hoa Thục phi này hôm nay không giống ngày trước, trang phục tối màu

xưa nay đã thay đổi, trở nên diễm lệ như thế, thêm vài phân tử sắc không tầm thường.

Hoa Thục phi cũng không tự cao tự đại, mà vô cùng nhiệt tình đứng dậy nghênh đón, sai thị nữ dâng trà.

Thịnh Chân cũng giương mắt nhìn, Trang Mỹ nhân vẫn như trước, cung trang trắng thanh vạt áo xoè, nhẹ nhàng tinh tế, Trang Mỹ nhân vốn trắng nõn, màu này rất hợp với màu da nàng ta.

Vừa dời ánh mắt, chỉ thấy An Tiểu nghi đang đến, nàng ta đã có bầu bốn tháng, bụng đã hơi lộ, bộ xiêm y này không thể thắt eo, thân váy liền tay lá sen vàng nhạt, cổ tay áo và vạt áo thêu hoa văn bông sen nhàn nhạt, trên cổ được tô điểm bởi một viên ngọc trai màu đen, thoáng chốc lấp lánh đầy màu, giờ tay nhắc chân cũng sáng loáng khiếp người, rất hợp với tướng mạo kia, khó trách nàng ta nhận hết ân sủng trước.

Mấy người đều chào hỏi nhau, Thịnh Chân thận trọng khéo léo, chưa từng giành giật với ai.

Nàng thuận miệng ân cần hỏi thăm cái thai của An Tiểu nghi, sau đó thì Trần Uyển nghi có mặt.

Trần Uyển nghi kia nay tuy rằng đã thăng phân vị, nhưng vẫn giữ bộ dạng nhút nhát, đến hành lễ với Hoa Thục phi trước, nàng nói rất ít, chỉ có thể nói mấy câu với Thịnh Chân.

An Tiểu nghi thấy nàng mặc cung trang màu hồng cánh sen thanh lịch, trang điểm cũng nhạt, lại có vẻ có tư thái liễu yếu đón gió, trong bụng càng thêm căm phẫn, nếu không phải nàng vu cáo hãm hại, mình sao có thể bị trách phạt, mất trắng phân vị đã tới tay.

Chỉ có điều may mà Hoàng thượng sẵn bần trở về cũng có đến Linh Tê Cung một lần, còn dùng bữa trưa trong cung nàng ta, ngữ khí Hoàng thượng bình thân, lúc gần đi còn khen vườn của nàng ta trồng hoa đẹp, có lẽ chuyện này cũng coi như đã qua.

Nàng ta hơi đỡ bụng, đang mang long thai, lo gì không có phân vị? Xem Bạch Chiêu nghi kia xuất thân thấp hèn, chỉ sinh đẻ cơ mà cũng đã nở mày nở mặt đứng đầu cửu tần! Có thể thấy Hoàng thượng coi trọng nhất vẫn là con nối dõi.

Con chim tước này thật đáng yêu.” Trần Uyển nghi đoan trang khen ngợi con chim trong lồng sắt thị nữ cầm trên tay, Hoa Thục phi khẽ cười, “Đây là phụ thân mang từ phương nam về kinh thành, đưa vào cung cho ta giải buồn, đây là chim hoàng yến, tên là Bích Ca.”

An Tiểu nghi không muốn nghe Trần Uyển nghi nói chuyện, liền bỏ qua một bên, nhưng nhìn một đám chim chóc sắc sỡ nghịch nước trên mặt nước, thật là thú vị.

Làm như đoán được suy nghĩ của An Tiểu nghi, Hoa Thục phi liền nói, “Đây là thủy cầm, tên là Bích Ba Tiên Từ.”

Trang Mỹ nhân mỉm cười, “Nghe nói thủy cầm này tính tình ngoan ngoãn, quý phụ trong kinh thường xuyên nuôi ở trong ao thường thức.”

Trần Uyển suy nghĩ một chút, nhỏ giọng nói, “Nhưng thủy cầm không thích hương bạc hà, ngửi thấy thì sẽ nóng nẩy.”

Trang Mỹ nhân định nói tiếp, chợt nghe thấy một giọng nói kiêu mị truyền đến, “Thục phi nương nương, nơi này náo nhiệt quá, đã đến trễ rồi.”

Mọi người nhìn theo hướng âm thanh, trong bụi hoa lãng tiêu, thân ảnh thướt tha đạp cỏ bước ra, dung mạo tuyệt diệu.

Tuy rằng là thường phục nữ quan nhị phẩm, nhưng nhìn kỹ lại có thể phát hiện trong đó có vài sự thay đổi rất nhỏ, thắt lưng buộc chặt, tay áo mở rộng ra, y phục đỏ thắm điểm lệ rực rỡ, áo lụa tuyết trắng bên trong như ẩn như hiện.

Nếu nói những thứ này không đáng là gì, vậy thì nhìn nhan sắc yêu kiều kia thôi cũng đã khiến tất cả mọi người âm thầm oán hận thêm ba phần.

Trần Uyển nghi tiến lên trước hết, “Đã lâu không thấy Khương cô cô, người ngồi bên này đi.”

Hoa Thục phi tuy là phi vị, nhưng vẫn khách khí cười nói, “Khương cô cô công việc bận rộn, cũng không tính là trễ.”

Thị nữ vội vàng dời ghế mềm lại đây, lần này có thể so như nghênh đón Hoàng hậu.

Khương Nhiêu rũ mắt cười, nhìn không ra gần gũi cũng không lộ vẻ xa cách, nàng lướt qua Trần Uyển nghi, giống như chưa từng nhìn thấy, lập tức đi về phía Hoa Thục phi, “Thục phi nương nương khách khí rồi, các vị tiểu chủ ngắm hoa thưởng trà, như vậy ta ở đây đã quấy rầy sự hăng hái của mọi người, nếu Thục phi nương nương nhận tâm ý này, vậy thì tạm nhận món quà đáp lễ, mong rằng nương nương đừng ngại vụng về.”

Khương Nhiêu bất quá chỉ là ra vẻ hình thức, Thịnh Chân này không phải là muốn mượn sức mình, nhân tiện được một chút ân sủng.

Đi thì nhất định phải đi, nhưng ở lại là không thể.

Ở đây oanh oanh yến yến người tới ta đi, quả thật là một khác cũng không thể nhận.

Nàng chân thành đưa ra một chiếc hộp ngọc hẹp dài, chỉ nhìn bề ngoài đã thấy cực kỳ tinh xảo.

Thị nữ nhẹ nhàng mở ra, có mùi thơm nhẹ nhàng tỏa ra, một xâu chuỗi có vẻ bình thường nằm ở bên trong.

Đám người An Tiểu nghi còn chưa nhìn thấy, Hoa Thục phi không khỏi sáng mắt lên, vừa lúc này Liễu Tàn đến đây, đưa tầm mắt sang, liền chậm rãi mở miệng, “Đây chẳng lẽ là xâu chuỗi san hô đỏ Nam Hải tiến cống mấy ngày trước? San hô này người ta hay kết thành mấy viên nhỏ, cực kỳ quý giá, toả ra mùi hương, lại có công hiệu ngưng thần an thể.”

Theo lời nói của nàng ta, tất cả mọi người đều hiểu ta, mấy món quý báu như vậy, Hoàng thượng đã cho xâu thành chuỗi tặng Khương Nhiêu.

Mà Khương Nhiêu lại không thèm để ý, lại tặng cho Hoa Thục phi.

San hô đỏ mặc dù vẻ ngoài tầm thường, nhưng tốt hơn so với xâu chuỗi xạ hương, sẽ không có hại với cơ thể, Thục phi nương nương cứ yên tâm dùng.”

Tốt hơn chuỗi xạ hương? Đó là sự khác biệt giữa châu ngọc và nước bùn.

Hoa Thục phi tuy rằng có chút không vui với việc Hoàng thượng sủng ái Khương Nhiêu, nhưng lại được Khương Nhiêu lấy tặng phẩm quý giá thay cho ý kết giao với mình, ở trong hậu cung, tranh giành đề nhất thời được nổi bật nhất định là ý tưởng ngu xuẩn.

Ai được ân sủng cũng không thể lâu dài, chỉ có nắm quyền thế ở trong bàn tay mới là quan trọng nhất.

Nhìn phụ thân lập nghiệp binh quyền từ vị trí thấp nhất, cho tới Trần quốc tướng quân bây giờ vạn người kính ngưỡng, Thịnh Chân từ nhỏ đã am hiểu đạo lý này.

Kương cô cô quá khiêm tốn rồi, chỉ là vật bệ hạ đưa cho cô cô, bôn cung không dám nhận lấy.” Tuy rằng Hoa Thục phi nói như thế, nhưng cũng không có ý muốn nhờ.

Kương Nhiêu đứng hồi lâu, không muốn lại lá mặt lá trái nên bèn nói, “Bệ hạ thưởng vật rất nhiều, không sao cả. Nếu nương nương không có chuyện gì nữa, ta cáo lui trước.”

Trần Uyển nghi đột nhiên nhìn thủy cầm vỗ cánh bên trên mặt nước, nói, “Cảnh đẹp như vậy, không bằng chúng ta đi qua nhìn một chút.”

Hoa Thục phi tất nhiên là vô cùng tận tình, Kương Nhiêu vốn phải đi, nhưng Trần Uyển nghi lại tiến lên, kéo lấy tay áo của nàng, đưa đôi mắt vô tội nhìn sang, “Cô cô... còn vì chuyện đó mà tức giận? Vốn là ta không phải...”

Kương Nhiêu rút tay áo về, cũng không muốn tốn thời gian với nàng ta, lãnh đạm kéo ra khoảng cách, “Sao tiểu chủ lại sai được? Chẳng qua nhiều chuyện quá, ta không nhớ hết.”

Trang Mỹ nhân đỡ An Tiểu nghi đi ngấm cánh, Liễu Tần ngồi tựa vào lan can không đi ra, nếu muốn đến Quan Bộc Thai, hẳn phải đi qua cái hồ nhỏ.

Trần Như Ý, hoặc phải gọi nàng ta là Trịnh Thu. Khương Nhiều tôn trọng thái độ của nàng ta nhưng không gần gũi, không cố chấp muốn biết rõ thân phận của nàng ta.

Dưới chân bước chậm, chợt nghe giọng An Tiểu nghi oang oang hăng hái nói chuyện với Trang Mỹ nhân, nhưng vẫn cảm thấy có chỗ nào không ổn.

Ai ngờ đang lúc ngẩn ra, vừa nhấc đầu lên, đám thủy cầm vốn đang chơi đùa trên mặt nước kia đồng thời vỗ cánh bay tới, cánh chim mở rộng, che khuất bầu trời, đánh thẳng về phía nàng.

Nàng nhất thời bối rối, chỉ có thể theo bản năng tránh qua bên cạnh, bên tai hô to lên, trong chớp mắt, chỉ có thể cảm thấy bên hông nghiêng ngã, có người đẩy nàng thật mạnh.

Thân mình ngã xuống trên cỏ phát đau, nàng xoa xoa thắt lưng, liền nghe An Tiểu nghi khò sở than nhẹ, “Đau... Bụng của ta đau quá...”

Cả người Khương Nhiều giật mình, mở ra mắt liền nhìn thấy một đồng hồ độn trên cỏ, lông chim rải rác, bên cạnh đúng là An Tiểu nghi nằm ôm bụng co quắp lại.

Tất cả mọi người đều khiếp sợ chưa hoàn hồn lại, chỉ có Lục Anh tiến lên đỡ lấy.

Trong nháy mắt, Hoa Thục phi bỗng nhiên cúi người hành lễ, “Thần thiếp tham kiến bệ hạ!”

Khương Nhiều quay đầu nhìn lại, Vệ Cẩn đang đứng ở sau người, nhìn rõ hết thấy trước mắt.

Trần Uyển nghi sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, mặt mày thất sắc, che miệng lại nói, “Không biết vì sao thủy cầm kia đột nhiên nhào tới, đẩy tần thiếp và Khương cô cô nhào xuống đất... An Tiểu nghi cũng bị...”

An Tiểu nghi bên kia đau đớn không chịu nổi, tay còn nắm chặt góc áo Khương Nhiều, “Vì sao ngươi lại đẩy ta... Vì sao phải hại ta!”

Vệ Cẩn nhíu mày, xoay người kéo Khương Nhiều còn ở dưới đất dậy, lại phân phó, “Cho An Tiểu nghi dùng loan liễn của trẫm hồi cung, truyền thái y tới chẩn trị.”

Ngay cả Liễu Tần ở đằng xa cũng không khỏi giật mình, Hoàng thượng thiên vị như thế, An Tiểu nghi kia dù sao cũng mang đứa con của hắn...

Hoa Thục phi vội vàng lại đây, “Bệ hạ ngài không cùng đi Linh Tê Cung sao?”

Vệ Cẩn lắc đầu, “Tất cả giải tán đi, trẫm không có tâm tình.”

Trần Uyển nghi lắng lắng đứng ở một bên, cầm tay phải, thân thể mảnh mai run rẩy, Vệ Cẩn chuyển tầm mắt sao, “Cũng gọi thái y đi Hoa Âm Các xem nàng một chút, bệnh cũ vẫn chưa dứt.”

Trần Uyển nghi vẫn cẩn thận hành lễ, nhưng vừa thoáng nhìn qua đã đột nhiên hoảng sợ, “Máu... Trên đất có máu!”

Hoa Thục phi phản ứng trước hết, nhìn lại dưới thân An Tiểu nghi đang được Trang Mỹ nhân đỡ trong lòng, từng mảng đỏ sẫm rỉ ra, từ từ nhuộm hết cả làn váy!

An Tiểu nghi không biết là đau đớn hay là sợ sệt, ngất ngay tại chỗ.

Lần này, ngay cả Khương Nhiều cũng không bình tĩnh nữa, Vệ Cẩn tất nhiên tối sầm mắt lại, “Mau truyền thái y, không được chậm trễ.”

--

Chuyện đã đến nước này, Vệ Cẩn dĩ nhiên là đi Linh Tê Cung, cùng đi còn có Hoa Thục phi.

Cho đến buổi tối, cung nhân tới bẩm báo, nói là An Tiểu nghi đã mất con.

Khương Nhiều ngồi ở trên giường, lòng bàn tay lạnh lẽo, lần này đúng là không còn cốt nhục của Vệ Cẩn!

Từ lúc trên đường trở về điện, nàng lấy ra một gói lá bạc hà trong tay áo, không ngờ lần sơ suất này đã gây họa.

Trần Uyển nghi, nàng ta nhất định không thoát được liên quan!

Mặc dù không có chứng cứ xác thực, nhưng Khương Nhiều nghĩ đến nàng ta trước tiên.

Bên trong lục cung âm u một mảnh, nói vậy tất cả mọi người đều đã biết tin An Tiểu nghi mất con.

Đêm tới, Vệ Cẩn mới một mồi từ bên ngoài vào điện.

Khương Nhiều nghênh đón, hai người liền đứng cách một trượng.

Nàng vẫn lặng lẽ tiến lên thay y phục trước, nhưng Vệ Cẩn đột nhiên mở miệng, “Bất luận như thế nào, nàng nên cẩn thận chút, nàng ta

đủ sao cũng là người có thai.”

Hắn cũng không trực tiếp nói với nàng đứa trẻ không còn, nhưng từng câu từng chữ đều có thể nghe ra ý trách cứ.

Khuong Nhiêu lui sang một bên, “Vây bệ hạ tính xử nô tì thế nào?”

Vệ Cẩn xoa xoa mi tâm, “Con của trẫm đã không còn.”

Khuong Nhiêu cười cười, “Nếu là lỗi của nô tì, vậy thì một mạng đổi một mạng là được.”

Vệ Cẩn nặng nề bước tới, bắt lấy hai tay của nàng, “Chẳng lẽ trẫm không nên trách nàng sao?”

Tất nhiên là phải.” Khuong Nhiêu nâng mặt lên, nhìn thẳng hắn.

Vệ Cẩn vận mặt nàng lại, “Vi sao không nói với trẫm, nói là nàng không phải cố ý, chẳng lẽ sự đau khổ của trẫm ở trong lòng nàng không quan trọng sao, nàng thà rằng lĩnh phạt, cũng không nguyện mở rộng cửa lòng, phải không?”

Phải, đúng là như thế.” Khuong Nhiêu giong giã đáp lại.

Ánh mắt Vệ Cẩn càng thêm u ám, hắn khẽ sát mặt nàng, phiền muộn trong lòng càng dữ dội hơn lúc nãy.

Đột nhiên, Khuong Nhiêu rút tay che miệng, xoay người nôn khan một tiếng.

Con tức của Vệ Cẩn lúc này cũng giảm bớt vài phần, hắn biết, Khuong Nhiêu ngay cả tranh thủ tình cảm cũng chẳng thèm, huống chi lại đi làm chuyện ngu xuẩn như vậy?

Nhưng chỉ muốn nàng dịu dàng giải thích một câu mà thôi, nàng cũng không chịu.

Nàng chưa dùng bữa tối?” Hắn lạnh mặt hỏi.

Khuong Nhiêu lắc đầu, có lẽ là ban ngày ngủ thấy mùi máu tanh nên bây giờ thấy buồn nôn, “Nô tì không dám phiền bệ hạ quan tâm.”

Vệ Cẩn cuối cùng đành bắt đắc dĩ, bế nàng lên giường, “Thoải mái chút, nên ăn uống nhiều hơn, mấy ngày gần đây đừng đi hậu cung, tránh xa thị phi thôi.”

Khuong Nhiêu buồn bực không nói gì, chỉ chốc lát sau Trương Tuấn vào yết kiến.

Vệ Cẩn sắc mặt như thường gọi hần vào đây, “Là trẫm truyền hần vội tới xem nàng một chút, có té đau chỗ nào không?”

Khuong Nhiêu muốn phản bác, lại cảm thấy không thể nào mở miệng, đành phải ngoan ngoãn nghe theo.

Cách rèm, ngón tay Trương Tuấn dừng trên mạch cổ tay nàng hồi lâu, hần chợt thu lại, không nói gì mà khép hờn thuốc lại.

Vệ Cẩn cũng nhìn thấy có gì bất thường, Trương Tuấn dừng một lát, đưa lưng về phía Khuong Nhiêu, chậm rãi khom người, “Có lẽ nguyệt sự của Khuong cô cô đã muộn rất nhiều ngày.”

Chương 49: Quý phi

Khuong Nhiêu vốn đang nằm trên giường đột nhiên ngồi dậy, theo bản năng đưa tay sờ lên bụng, nguyệt sự quả thật đã trễ gần mười ngày, bởi vì ở Kim Qua Thai, đồng sử có ghi lại.

Cũng không từng dự đoán được, thế nhưng nhanh như vậy.

Ban ngày bởi vì chuyện xô đẩy mà An Tiểu nghi mới mất cốt nhục trong bụng, lần này mình lại được chẩn đoán có thai, quả nhiên là ý trời trên người.

Là hi mạch?” Ngoài rèm phù dung, giọng nói nam nhân không thể kìm nén vang lên, âm cuối còn kèm theo chút run rẩy, Trương Tuấn cũng ngừng một lát, cực kỳ suy sụp cung kính đáp lại, “Thần tài hèn học ít, còn muốn hỏi lại Khuong cô cô để bảo đảm không có sai lầm.”

Khuong Nhiêu còn chưa kịp mở miệng, Vệ Cẩn đã ung dung nói, “Không cần hỏi, Cao Ngôn, dẫn Trương thái y xuống lĩnh thưởng, từ ngày mai sẽ chuyên trách thay nàng điều dưỡng thân mình, không được có sai sót.”

Cao Ngôn cúi người dẫn Trương Tuấn ra điện, trong bụng càng chắc chắn, chỉ sợ Khuong ngự thị này sáng mai sẽ biến thành phượng hoàng bay lên đầu cành, được thái y nội đình điều dưỡng một mình, đây là sự sùng ái khác biệt mà Bạch Tiệp dư và An Tiểu nghi trước đây chưa từng nhận qua.

Trao đổi ánh mắt với Toàn Cơ, tất cả đều lui ra. Nay Khuong ngự thị có long tự, tấn vị ở trong tâm tay!

Trong điện thoáng chốc yên tĩnh trở lại, hai người cách rèm che im lặng đối diện với nhau.

Bỗng nhiên rèm phù dung bị nhấc lên, Khuong Nhiêu còn chưa tiếp nhận đã bị bế lên.

Nàng thờ nhẹ, vội vàng ôm cô Vệ Cẩn, Vệ Cẩn làm như vui cực, thân thể cường tráng mạnh mẽ lúc này hoàn toàn bao phủ nàng, xoay tại chỗ mấy vòng rồi mới dừng lại.

Trên gương mặt lạnh lùng dần dần hiện lên sự dịu dàng hiếm thấy, hần cúi người xuống, đôi mắt chim ưng gắt gao khóa Khương Nhiêu lại, “May mà ban ngày nàng té không nặng, nếu làm bị thương đứa nhỏ của Nhiêu nhi, trầm nhất định sẽ không tha cho các nàng ấy.”

Thần sắc ôn nhu như vậy, trước đây có thấy qua một lần ở Lưu Sương Các của Bạch Chiêu nghi, nhưng tuyệt đối không mãnh liệt như thời khắc này.

Khương Nhiêu bị hần nhìn chòng chọc như vậy, có hơi không được tự nhiên, vì thế mới chôn mặt xuống, “Thế bộ hạ có hài lòng không?”

Khóe môi sắc bén dần dần cong lên, hần vô cùng cẩn thận đặt nàng lên giường, hai tay chống ở bên cạnh, “Từ sau khi đăng cơ, trầm chưa bao giờ hài lòng như giờ phút này.”

--

Tháng bảy vừa qua, hơi lạnh gió thu thổi bay lá rụng đầy sân, ý thu tràn trề.

Trần quốc tướng quân xuống nam dẹp loạn ở Thương Lan, cuối cùng sau hơn một năm rớt cuộc cũng bình định cường đạo, giành lại năm quận tây nam, đắc thắng khai hoàn. Thương Lan là vùng đất giàu có và đông đúc, nổi danh với hậu thế nhờ hàng tơ lụa và lâm cá nhiều thóc.

Lần thu phục này, lương thảo vãi vóc cuộn cuộn không ngừng vận chuyển hồi cung, đoàn xe nhập kinh như nước, hơn mười ngày chưa từng ngơi nghỉ. Dân chúng trong kinh đầu đường cuối ngõ đều vô cùng náo nhiệt.

Trần quốc tướng quân Thịnh Nhiễm được gia phong làm Quan Lệnh Hầu nhất đẳng, ngoài ra còn có trường tử Thịnh Viễn, tức đại ca của Hoa Thực phi, lập được chiến công hiển hách, đề bạt thành Đại tướng quân xa kỵ.

Cùng đưa vào kinh còn có các cô gái Thương Nguyên cùng tơ lụa miền nam, ai nấy đẹp như hoa. Trong đó những nhân tài kiệt xuất tất nhiên là đưa vào thành Tử Vi, tặng cho thiên tử, rồi sau đó mới phân cho quan lại.

Chỉ có điều trên phố đồn đãi, mấy cô gái Thương Nguyên có đẹp mấy cũng không sánh được ba phần với tiểu muội của Vũ An Hầu.

Nói đến Vũ An Hầu Liên Giác, đó là một người lịch sử khai quốc Đại Chu không thể không nhắc tới, Liên Giác thừa kế tước vị, phụ thân Liên Hải là thủ lĩnh nghĩa quân khởi nghĩa của Vệ Tề, có công và danh vọng không hề kém Vệ Tề, người có công lớn khai quốc.

Đại Yến mất nước, Đại Chu mới lập, Vệ Tề xưng đế, Liên Hải không cậy công trạng, lại tự xin đi đến tây nam, từ đó không màng chính sự.

Vệ Tề cũng chưa từng bạc đãi đồng bào cùng đồng sinh cộng tử, gia phong Vũ An Hầu, thường ruộng tốt bảo vật nhiều không đếm xuể, Vũ An Hầu lần này là phú giáp một phương.

Liên Hải chết bệnh, trưởng tử Liên Giác tiếp nhận tước vị.

Lần này, Vũ An Hầu đã lâu không thấy đúng là hộ tống quân đội Thịnh gia khái hoàn hồi triều, hình như có lòng phụ tá. Phần đại lễ này đưa lên, long nhan đại duyệt, nhất thời Trần quốc tướng quân nổi bật vô cùng.

Mà mục đích nhập kinh của tiểu muội Liên Nguyệt của Vũ An Hầu cũng rõ ràng.

Huống chi nổi danh bên ngoài, giai nhân như thế, ngoại trừ đương kim thiên tử, chỉ sợ khó có người được hưởng thụ.

--

Sau khi lâm triều, Hoàng thượng phái vũ lâm Vệ Úy bên người tự mình đến cửa thành nghênh đón Trần quốc tướng quân và Vũ An Hầu, đồng thời, tể tửu Quốc Tử Giám Trang Tử Thanh vừa mới thăng lên làm Ngự Sử đại phu, có những tấu chương tồn đọng muốn tấu lên, vì thế bận rộn đến chập tối.

Buổi tối Trang Vân Nhược chủ động đến Hàm Nguyên Điện thỉnh an, trước đó vài ngày Hoàng hậu đã bị cấm chùng xong, sau khi khôi phục quyền lực lục cung đã đồng thời tấn vị cho nàng ta và An Tiểu nghi, nay là Trang Phương nghi và An Quý nhân.

Tuy rằng phụ thân của mình có thể trọng dụng đề bạt, nhưng Hoàng thượng lại không nhiệt tình với mình, chẳng qua chỉ tùy ý tới hai lần, không còn thấy sau đó nữa.

Thấy An Quý nhân mất con thế nào, nàng ta mới hiểu được, chỉ có quân ân là cách tốt nhất để bảo vệ bản thân.

Bất luận có bao nhiêu phần thắng, nàng ta nhất định không thể lại bị động hơn nữa.

Đêm nay, Cao Ngôn nói Hoàng thượng bận việc chính sự, liền nhận lấy canh hạt sen nàng ta đưa tới, ngay cả mặt mũi cũng không thấy.

Trang Phương nghi sát vũ (*) mà về, bên kia Hoàng thượng mới từ chính điện đi ra, vẫn chưa trực tiếp trở về Hàm Nguyên Điện mà đi sang sùng điện.

(*) sát vũ: lòng chim bị thương, ý nói tình cảnh thất bại

Không cho người đi theo, Vệ Cẩn bước vào Phương Hoa Các như mọi lần, nhưng không có bóng dáng Khương Nhiêu.

Không khỏi hoảng hốt, hần vội vàng gọi Cao Ngôn tới, lập tức sai người tìm kiếm khắp nơi, nhất thời cả điện đều kinh hãi. Đây quả nhiên là điều chưa hề thấy.

Tìm hồi lâu, ngay lúc sắc mặt Hoàng thượng u ám như đêm tối, thị nữ Oánh Sương mới tới tìm thấy Khương Nhiêu trong tiểu các ở ngự thư phòng.

Lúc Vệ Cẩn bước vào thư phòng, hần nhìn thấy thân ảnh mềm mại giữa những giá sách chồng chất kia, tóc đen rối mù, tựa vào bàn mơ ngủ, gò má trắng như tuyết kê lên tay áo.

Hần đi tới mấy bước, đột nhiên lại không đành lòng quấy rầy, bình tĩnh chăm chú nhìn một lát. Hần cúi thân mình cao lớn xuống, nhẹ nhàng bế nàng dậy, đi một mạch vào tẩm điện.

Tư thái trân trọng như vậy, giống như là đang cầm một món vật báu hiếm có, khiến người ta chần lười thản thức.

Khương Nhiêu ban ngày không có chuyện gì làm vẫn có thói quen đọc sách, nay Vệ Cẩn hạn chế nàng đi lại, sợ động thai khí, lúc nào cũng cho người đi theo.

Lần trước Oánh Sương không cẩn thận, suýt nữa đã để trà nóng làm bỏng tay Khương Nhiêu, vốn là việc nhỏ, nhưng không biết là cung nhân nào truyền ra ngoài, rơi vào tai Hoàng thượng.

Chiều hôm đó, Oánh Sương bị đánh hai mươi gậy, nếu không có Khương Nhiêu khuyên bảo, Oánh Sương kia không còn nổi nữa cái mạng.

Cũng không phải là Khương Nhiêu nhân từ gì, nhưng mà nếu làm lớn chuyện, sợ truyền tới hậu cung e cũng khó lường.

Nhưng nay đã qua hơn một tháng, tuy rằng nhóm cung nhân ngày ngày bắt mí bên tai nàng, nghiễm nhiên coi nàng là chủ tử nương nương, nhưng Hoàng thượng bên kia trước sau vẫn không hề có động tĩnh.

Tuy rằng Khương Nhiêu cũng không coi trọng phân vị, lại càng không muốn tham dự chuyện tranh thủ tình cảm trong hậu cung, nhưng thái độ Vệ Cẩn như thế không khỏi khiến nàng có chút bất an.

Từ khi có thai tới nay, lúc nào buồn ngủ là ngủ, hôm nay nhìn mấy tờ thư phúc đáp thì ngủ luôn trên án.

Vừa cảm giác nặng nề, trong lúc ngủ mơ, Khương Nhiêu mơ hồ bị tiếng nói chuyện làm cho thức giấc.

Xin bệ hạ suy nghĩ cẩn thận, nằng ta thân phận thấp kém lại gia phong địa vị cao như thế, kẻ dưới khó mà phục tùng... Thứ cho thần thiếp không thể tòng mệnh..."

Khuong Nhiêu xoa xoa mí mắt đang buồn ngủ, nghe ra đó là giọng của Hoàng hậu.

Ngay sau đó là giọng trầm tĩnh của Vệ Cẩn vang lên, không có gợn sóng gì, "Ý trẫm đã định, Hoàng hậu không cần nhiều lời."

Sau cơn im lặng nặng nề, giọng Hoàng hậu cao thêm ba phần, "Nếu trong lòng bệ hạ còn có thần thiếp thì xin hãy thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!"

Hình như mơ hồ có tiếng cười, Vệ Cẩn lạnh lùng nói, "Hậu vị này cũng không phải nằng thì không thể."

Không cần nhìn, Khuong Nhiêu cũng có thể tưởng tượng ra trên mặt Vệ Cẩn lúc này lạnh lẽo ra sao. Giống như tư thái Tu La trong Long Đồ Các đêm tân thiên của Vệ Tề ngày đó.

Tiếng mâm chén va chạm nhau truyền đến, Hoàng hậu run rẩy nói, "Bệ hạ... Bệ hạ lại có thể vì một nữ quan thấp kém mà đối xử với thần thiếp như thế... Chẳng lẽ hơn mười năm tình cảm lại không bằng một người ngoài?"

Tình cảm của ta và nằng thế nào, trong lòng Hoàng hậu hẳn là rõ ràng nhất," Hắn lại mở miệng, không cho Hoàng hậu cơ hội lên tiếng, "Hoàng hậu trở về đi, phượng ấn trên chiếu thư sắc phong, trẫm giới hạn cho nằng ba ngày, quá hạn đừng trách trẫm không niệm tình xưa."

Không biết Hoàng hậu rời đi lúc nào, nhưng những lời này như gai trên lưng, khiến Khuong Nhiêu vô cùng bất an.

Trẫm biết nằng đang giả bộ ngủ." Gương mặt Vệ Cẩn gần ngay trước mắt, Khuong Nhiêu liền nghiêng người, nghiêm túc nói, "A Cẩn thật sự biết đấy, ta chưa bao giờ có ý tranh thủ tình cảm, nếu không phải vì đứa trẻ này, cho dù bệ hạ có phong ta làm Hoàng hậu, ta cũng không muốn. Nhưng dù ta có thể không nghĩ cho mình, cũng không thể mặc kệ đứa trẻ."

Vệ Cẩn nhàu mày lại, ôm nằng vào lòng, "Trẫm sao lại không biết?"

Khuong Nhiêu nheo miêng cười, "Như vậy, A Cẩn tính cho ta phân vị gì?"

Vệ Cẩn cầm tay nằng, lượn vòng mấy cái, "Tuy rằng Quý phi không phải là ngôi vị cao nhất, nhưng Hoàng hậu không sai, lấy đại cục làm trọng, trẫm không thể phế hậu."

Quý phi...

Khuong Nhiêu sững sốt, vừa rồi nàng chỉ nghĩ nhiều nhất bất quá là một vị cứu tằm, không ngờ hẳn có thể bình thân nói ra lời kinh thiên động địa như thế.

Khó trách Hoàng hậu thất thổ như vậy!

Ngay cả nữ nhi của Trần quốc tướng quân cũng chỉ là Thục phi.

Ta cũng không dám hy vọng xa vời nhúng tay vào quan hệ thanh mai trúc mã của bộ hạ và Hoàng hậu,” Khuong Nhiêu ngăn chặn kinh ngạc trong lòng, “A Cẩn chớ có nhìn lầm ta.”

Ai ngờ thần sắc Vệ Cẩn hờ hững, thật lâu sau hẳn mới nói, “Tình cảm của ta và nàng ta đã sớm chặt đứt sạch sẽ.”

Khuong Nhiêu là nữ tử thông minh, nếu đã nói vậy thì không hỏi nhiều nữa, Vệ Cẩn vẫn ôm nàng ngủ như trước.

Một đêm không nói nhiều.

--

Ngày thứ hai, khi đưa đồ ăn sáng đến, liền có cung nhân báo lại, nói là xe của Yên Tằm Hầu phu nhân đã đến cửa thành.

Vệ Cẩn từ từ cẩn thận uống canh, chậm rãi nói, “Truyền khẩu dụ của trẫm, cho vào thành, an trí ở hành cung.”

Lại liếc nhìn Khuong Nhiêu một cái, “Không thể chậm trễ.”

Khuong Nhiêu khuấy canh không nói gì, kỳ thật nàng chẳng qua chỉ là muốn biết rõ quá khứ của mình, sau đó kết thúc sạch sẽ.

Nhưng không biết hôm nay một quyết định nhìn như nhỏ nhặt như vậy, lại đảo điên hết tất cả nhận thức của nàng.

Ngay lúc bắt an, một mình nàng đi hành cung trước.

Trong điện đèn đuốc sáng ngời, một người ngồi phía sau bức rèm che.

Khuong Nhiêu chậm rãi đi vào, theo mỗi một bước chân hạ xuống, trong đầu cũng càng đau buốt không chịu nổi, giống như có chuyện gì đang phình trương sắp vỡ ra.

Yên Tằm Hầu phu nhân đối mặt với nàng, nhẹ nhàng tháo chiếc khăn che mặt xuống. Gương mặt kia hé ra để lộ vết sẹo hiện ra trước mắt.

Khương Nhiêu ngậy người một cái, hồi ức chấp vá dần dần rõ ràng.

Ý niệm nguyên chủ của thân thể này như thủy triều tràn vào trái tim, nàng không tự chủ được mà nâng tay lên, xoa xoa khuôn mặt đáng sợ kia, “Là ai đã hại người như thế?”

Yên Tần Hầu phu nhân mỉm cười, mặc dù vết sẹo rất lớn, nhưng vẫn có ý vị kinh sợ lòng người, bà nói như gió thoảng mây trôi, “Nhiêu nhi làm tốt lắm, mẫu thân rất yên lòng.”

Tác giả có lời muốn nói: Bắt đầu thay đổi! !! ~~~! !! !!

Chương 50: Cốt nhục

Khương Nhiêu đứng thẳng không nhúc nhích, tâm tư phức tạp, trước mắt là người mẹ có quan hệ huyết thống với nàng, nhưng đối với nàng mà nói chẳng qua chỉ là người xa lạ thôi.

Nàng liền ngồi đối diện, thân nhiên nói, “Thứ cho nữ nhi ích kỷ, hết thấy mọi thứ ngày hôm nay chỉ là vì chính bản thân con.”

Yên Tần Hầu phu nhân, hoặc nay hẳn nên gọi bà là YTự, chẳng mấy may để ý lời nói của Khương Nhiêu ở trong lòng. Bà kéo tay Khương Nhiêu, ấn trên vết sẹo, “Vệ thị diệt Đại Yến của ta, bức tử Phụ hoàng, hại huynh trưởng ta. Vệ Tề nhốt ta vào trong thâm cung, sống không bằng chết, nữ nhân của hần ta cũng chẳng phải người lương thiện, đương kim Thái hậu đang ngồi trên ghế phượng hũy dụng mạo của ta, đẩy vào nước sâu, nhưng may mà trời không chặn hết đường sống của Y thị ta, ban con cho ta.”

Trên mặt YTự có ánh sáng nhu hòa vô cùng nhã nhặn, nhưng trong ánh mắt đã có vẻ u ám khác thường, Khương Nhiêu hiểu, bà hận, bà có thể nào không hận?

Nhưng những thứ này, tuy rằng có liên quan đến thân thể này, lại không có quan hệ gì với nàng cả, nàng có thể đồng tình, nhưng tuyệt đối không vì vậy mà đồng ý kế hoạch báo thù của bà.

Con gái của YTự đã chết.

Đại Yến đã mất, không còn khả năng phục quốc, nữ nhi sẽ không làm những chuyện trước đó nữa, con chỉ muốn đứng ở bên cạnh Vệ Cẩn, bởi vì đứa trẻ trong bụng, con không còn lựa chọn nào khác.”

Sắc mặt YTự chần động, làm như nghe được một chuyện rất khó tin. Bà hoảng sợ không nói nên lời, khóe môi hé ra rồi khép lại, nhìn

chăm chăm bụng của nàng.

Con đã ủy thân cho hấn?” Giọng nói của bà kỳ dị, xen lẫn chút run rẩy.

Khuong Nhiêu gật đầu, mềm giọng lại, “Trịnh Thu kia cũng là người của mẹ sao?”

YTự dờn ánh mắt, gò má ửng trong đêm tối, “Năm đó, chính thể của Yên Tàn Hâu sinh con gái xong thì mắc bệnh chết yểu, đưa con gái đó chính là Trịnh Thu, con bé là tỷ tỷ cùng cha khác mẹ của con, sinh trước con hai canh giờ.”

Trịnh Thu là tỷ tỷ của mình?

Kết quả như vậy vượt ngoài dự đoán quá xa, nhớ tới tất cả những gì Trịnh Thu từng nói, hết thấy đều là ngụ ý, tựa như lời nói của Vệ Ly, lời của Trịnh Thu cũng không thể tin...

Bầu không khí lại rơi vào trầm mặc, ánh mắt YTự chăm chú nhìn trên người Khuong Nhiêu, khiến người ta hít thở không thông.

Nàng đề xuống sự khó chịu trong lòng, không ngừng nhắc nhở chính mình, người trước mắt dù sao cũng là mẫu thân của mình, máu mủ tình thâm, không thể dễ dàng phụ lòng.

Vẫn là Khuong Nhiêu phá vỡ tình trạng căng thẳng trước, đứng dậy nói, “Nếu mẫu thân đi đường vất vả, vậy ở trong cung một thời gian, cũng có thể giúp đỡ nữ nhi, về phần chuyện của Lăng Bình Vương, tất cả đều đã qua.”

YTự cực kỳ dịu dàng cười một tiếng, kỳ thật đường nét bà và Khuong Nhiêu mặc dù tương tự, nhưng ngũ quan nhìn kỹ thì không hoàn toàn tương đồng, chỉ là vẻ quyến rũ kia quá mức giống nhau, mới có thể khiến cho Vệ Tề và Tịnh Thái hậu nhận sai người.

Nhiêu nhi, con cho là mẫu thân tự nguyện tới đây? Chẳng phải con biết nay muốn đi cũng đi không được. Con không ngại thì quay đầu nhìn một cái, hành cung này xung quanh phân bố đầy cơ sở ngầm của Hoàng đế, cái tên hoàng đế luôn mồm luôn miệng bảo vệ con, căn bản chính là lợi dụng con để diệt trừ tất cả thế lực phản nghịch hấn mà thôi!”

Nghe xong nhìn lại, ngờ ngợ có thể cảm thấy ngoài cửa sổ có bóng người lượn lờ.

Nhiêu nhi, con tuyệt đối không thể ở cùng Vệ Cẩn, sau khi xong chuyện, đứa bé cũng phải xoá sạch.” Tiếng nói YTự vừa dứt, liền nghe cửa điện phía sau nặng nề mở ra.

Yên Tàn Hâu phu nhân đi đường mệt nhọc, không nên nói nhiều, chúng ta còn nhiều thời gian.” Theo âm thanh truyền đến, thấy Vệ Cẩn mặc áo bào mây hoa văn rồng đỏ thẫm chưa cởi ra, sải bước vào điện.

Khí chất khắp người uy nghi rét lạnh, khiến người ta không rét mà run, trên gương mặt tuấn mỹ khắc sâu nếp nhăn khi cười.

Hắn bước sang đây, cực kỳ thân thiết nắm tay Khương Nhiêu, “Trẫm cho người đưa nàng trở về.”

Bệ hạ đã đồng ý, không truy cứu chuyện trước đây nữa.” Không biết vì sao, Vệ Cẩn uy nghi lúc này khiến nàng hoảng hốt, dường như mới quen.

Nàng cứ yên tâm, quân vương không nói đùa.” Hắn hôn nhẹ lên trán nàng, ôn nhu nhưng lại cương quyết giao nàng cho Cao Ngôn dẫn về.

Trước khi Khương Nhiêu khép cửa điện lại, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng hắn kéo dài, Vệ Cẩn trước sau vẫn không quay đầu lại nhìn nàng.

Nàng xoa xoa mi tâm đang nhảy dựng, không biết vì sao lại cảm thấy bất an.

Trong điện lặng im, Vệ Cẩn khoát tay áo vô cùng phong độ, ý bảo YTự ngồi xuống, còn mình thì ngồi trên tháp đại đao kim mã.

Ta có thể nói, ngươi đã sớm tra xét rõ ràng,” YTự thay thần sắc lạnh như băng, “Lúc trước, là ta khinh thường ngươi.”

Vệ Cẩn tao nhã cười một tiếng, “Không sao, nay có thể biết rõ còn chưa tính là muộn.”

Ngươi thật lòng với Nhiêu nhi?” Bà tiến lại gần từng bước hỏi.

Vệ Cẩn dừng một chút, không ừ hừ gì cả, “Trẫm đối với nữ nhân của mình xưa nay rất tốt, đặc biệt là nữ nhân xinh đẹp, mà con gái của ngươi chính là người trẫm vừa ý nhất.”

Nói vậy mười bảy năm trước ngươi cũng từng chính mắt thấy Tạ Liên Nhi đẩy ta vào chỗ chết như thế nào,” Bà vỗ về chiếc vòng ngọc trên tay, vừa nâng đầu lên, hai tròng mắt lại đột nhiên bắn ra hào quang, “Nhưng có một chuyện Tạ Liên Nhi không biết.”

Sắc mặt Vệ Cẩn dần dần sa sầm, nhìn thẳng vào mặt bà, đây là nữ nhân khiến Phụ hoàng nhớ thương cả đời.

Mặc dù nay vết sẹo rất lớn, nhưng có thể nhìn ra lúc còn trẻ tuyệt sắc như thế nào.

Vệ Cẩn hơi giật giật mi tâm, kỳ thật nhìn kỹ lại, tướng mạo hai người cũng không thật sự giống nhau, bà quá mức diễm lệ, khiến người ta liếc mắt một cái liền khó quên. Mà sự quyến rũ của Khương Nhiêu lại chất chứa ý vị bên trong, càng nhìn càng khó bỏ qua.

Đây cũng là vì sao, khi lần đầu tiên gặp mặt, Vệ Cẩn cảm thấy nàng chẳng qua chỉ là một món đồ tầm thường mà thôi. Nhưng mỹ mạo có

thể liên tục nở rộ mới khiến nam nhân si mê.

Ở trước mặt trẫm, ngươi không có lợi thế đàm phán,” Vệ Cẩm khinh thường cong khóe môi, “Người thức thời mới là người thông minh.”

YTự đi theo, không hề sợ hãi đón nhận ánh mắt của hắn, “Năm đó khi mẫu thân ngươi đẩy ta vào nước, ta đã có thai hai tháng, chuyện này chỉ có Mộ Phi và Vệ Tề đã chết biết. Nay vừa lúc mười bảy năm, mà bệ hạ hẳn là biết, Nhiều nhi đúng là hai tám năm hoa (1). Lợi thế này có trọng lượng không?”

(1) hai tám năm hoa: 16 tuổi

Gương mặt lạnh lùng dần dần có vết nứt sụp đổ, Vệ Cẩm chỉ cảm thấy những lời này giống như trời long đất lở, sấm chớp không ngừng.

Hai chân không bước nổi dù chỉ một bước...

Một mảnh tỉnh mạch.

--

Trở lại Hàm Nguyên Điện, sắc mặt Toàn Cơ hấp tấp, nói là Vũ An Hân và em gái đã được thu xếp nghỉ tại ngoại thành Bích Ngô Cung.

Tiểu chủ nương nương các cung chia nhau đưa quà mừng, các khoản mục đã giao cho phủ nội vụ, cần Khương Nhiều xem qua, cũng tự tay đưa đến Bích Ngô Cung.

Bởi vì thân phận hiện nay của Khương Nhiều tượng trưng cho nữ quan cao nhất nội đình, là đại diện cho sự coi trọng của Hoàng thượng. Cho nên người đưa những món quà này, không phải nàng thì không thể.

Nhưng nếu chỉ như vậy, Toàn Cơ cũng sẽ không lo lắng như thế.

Bởi vì ngay thời khắc mấu chốt này, bệnh cũ của Mộ Thái phi đột ngột tái phát, mọi người trong cung đều lo chăm sóc Mộ Thái phi bên trên, vẫn là Anh Mẫn trưởng Công chúa lại đây, tự mình gọi tên Khương Nhiều, muốn nàng tới Vĩnh Thọ Cung lấy lễ vật.

Thời gian đặc biệt, Vũ An Hân không thể chậm trễ, cho nên Khương Nhiều suy nghĩ một chút, liền không từ chối, cho Toàn Cơ ở lại sửa sang các khoản mục, còn mình từ từ đi Vĩnh Thọ Cung.

So với Vũ Hợp Cung của Tịnh Thái hậu, Vĩnh Thọ Cung có vẻ thừa thớt hơn rất nhiều.

Khương Nhiều vừa bước vào điện, cánh cửa ở sau lưng nhanh chóng khép lại.

Thanh Dao cô cô dẫn nàng đến nội thất, nói là Mộ Thái phi đang nghỉ ngơi trên giường.

Nhưng Khương Nhiêu vừa tiến vào nội thất đã ngửi thấy mùi hương, giường mắt nhìn, Mộ Thái phi sắc mặt như cũ tựa vào trên giường, Vệ Anh Mẫn ngồi ở cuối giường nhìn nàng. Làm sao có nửa phần bộ dáng phát bệnh?

Nếu Thái phi nương nương không ngại, vậy thì đưa lễ vật cho nô tì thôi, thời gian không còn nhiều, xin hãy nhanh chóng”

Mộ Thái phi khoát tay, “Không vội, Khương ngự thị uống chén trà này trước đi.”

Thanh Dao lắng lắng bụng nước trà tới, đặt ở trên bàn.

Khương Nhiêu bất động, nhất thời mọi người trong điện đều im lặng.

Khương ngự thị nay thật kiêu ngạo,” Mộ Thái phi lại nói, “Anh Mẫn, tự con mang tới cho nàng ta đi.”

Yến vô hảo yến, thực vô hảo thực. (2)

(2) ý nói có tiệc mà cũng không xem như tiệc, có đồ ăn nhưng cũng xem như không có

Lại nhìn chiến trận hiện giờ, chỉ sợ toàn thân khó mà trở ra.

Khương Nhiêu rút cuộc cũng mở miệng từ chối, “Không dám làm phiền trưởng Công chúa điện hạ, nô tì xin nhận tâm ý của Thái phi.”

Đột nhiên hai bàn tay chế trụ sau gáy nàng, Khương Nhiêu chợt nghiêng đầu, đối diện với gương mặt nham hiểm của Vệ Ly, hất một tay bụng chén nước lên đặt bên môi Khương Nhiêu, “Nghe lời chút thì sẽ bớt chịu khổ, nàng không thể giữ đứa trẻ này lại.”

Khương Nhiêu mím chặt môi, Vệ Ly tăng thêm lực đạo.

Đang trong cảnh ngàn cân treo sợi tóc, chợt nghe ngoài điện bẩm báo, Hoàng thượng tới.

Tất cả mọi người không dự đoán được, Mộ Thái phi ra hiệu cho Thanh Dao thu dọn nước trà mang xuống, nhưng lại chậm một bước.

Vệ Cẩn khoanh tay tiến vào, đột nhiên quét hết mâm chén trên án, vỡ vụn đầy đất.

Tất cả mọi người lui ra, trầm có chuyện muốn hỏi Thái phi.”

Khương Nhiêu đứng ở phía sau hần vài thước, mặt cười trắng bệch, nhưng Vệ Cẩn lúc này lại lạnh lùng hơn trước, giống như không có thất tình lục dục, yên tĩnh khiến lòng người hoảng hốt.

Mà từ lúc hần vào điện cũng chưa nhìn đến Khương Nhiêu, ngay cả một ánh mắt cũng không có.

Khương Nhiêu lặng lẽ lui ra, mãi đến khi thân ảnh mềm mại hoàn toàn ra khỏi tầm mắt.

Vệ Cẩn vẫn duy trì tư thế đứng thẳng bất động, cũng không ai chú ý tới, hai tay hần đã siết chặt lại, hoàn toàn không còn huyết sắc.

Trẫm muốn biết, chuyện mười bảy năm trước có liên quan gì đến YTự.”

Mộ Thái phi lập tức cúi đầu cười khẽ, rồi lại ngẩng lên, ánh mắt lạnh lùng, “Bồn cung không thể khoan tay đứng nhìn hậu cung Tiên đế vất vả lập nên bị huỷ bởi việc huynh muội loạn luân này. Mong rằng bệ hạ lấy quốc thể làm trọng.”

Nói đến đây, hết thảy đều rõ ràng.

Ngay cả một tia may mắn cuối cùng cũng không còn sót lại chút gì.

Vệ Cẩn đứng yên như con tò te, hình như có vạn mũi tên đâm qua ngực hần, giọng hần lại vang lên như Tu La, “Nếu bà có nửa câu nói dối, trẫm sẽ khiến tất cả mọi người ở Vĩnh Thọ Cung vĩnh viễn biến mất, mà việc này nếu để lộ ra dù chỉ một chút thì cũng như thế.”

Mộ Thái phi cười lạnh, “Bồn cung lấy huyết mạch Vệ thị ra thế, nếu giả dối, sau này vĩnh viễn rơi xuống địa ngục, không thể luân hồi.”

Vệ Cẩn chợt xoay người lại, “Ngoại trừ trẫm, bất luận kẻ nào cũng không được đụng vào nàng, không được tái phạm.”

Nhìn thân ảnh sa sút kia biến mất ở ngoài cửa điện, Mộ Thái phi bỗng nhiên ho khan thật mạnh, bà tự lẩm bẩm, “Tiên đế, ngài quả nhiên là nợ Y thị... Nay báo ứng đã tới, hai đứa con trai của ngài đều bị huỷ trên người nữ nhân này...”

Chương 51: Khốn đốn

Mới ra khỏi ngoại thành, chỉ thấy bên ngoài Bích Ngô Cung người lui tới như dật cử, cung tì nội thị thấy Khương Nhiêu lại đây, liền cung kính hành lễ, tránh sang một bên đường.

Mới bước lên bậc đá xanh, có thể mơ hồ ngửi thấy mùi hương lạ lùng từ đâu bay tới.

Khương Nhiêu hơi nhú mảy, cảm thấy chán ngấy.

Trong chính điện có nhiều cung nhân đứng hầu hạ, chỉ có ba người đang ngồi.

Người đàn ông cao nhất râu dài mắt hổ, dưới lớp triều phục nhất phẩm là thân hình trắng kiện, Khương Nhiêu chân thành hành lễ, “Tham kiến tướng quân.”

Thịnh Nhiễm trong lòng biết rõ thân phận của nàng, vì thế đứng dậy vờ đón, cũng không tự cao tự đại. Cha con Thịnh gia đều làm rất tốt điểm này, vừa không giả bộ, cũng không huênh hoang.

Thịnh Nhiễm quay đầu nói, “Bệ hạ chính sự bận rộn, chúng ta sẽ chờ.”

Theo ánh mắt hẩn nhìn lại, một người mặc áo trắng đập vào mi mắt.

Khương Nhiêu hơi kinh ngạc, chợt rũ mắt xuống, cúi người nói, “Tham kiến Vũ An Hầu, Hầu gia tiểu thư.”

Nam tử áo trắng kia thân nhiên nhìn nàng, cực kỳ hời hợt, chỉ khẽ gật đầu rồi nhanh chóng dời đi, giống như chưa từng nhìn đến nàng.

Trước đó khi chưa đến Bích Ngô Cung, nàng đã đoán Vũ An Hầu kia chừng trên dưới ba mươi tuổi, là kẻ nhà binh, tất nhiên là võ công cao cường, không câu nệ tiểu tiết, hẳn là điệu bộ như Trần quốc tướng quân này. Nhưng nam tử trước mắt cũng là người lịch sự, thanh nhã giống như mây bay.

Khương Nhiêu cũng không tri hoãn nhiều, hơi xua tay, Oánh Sương bụng lễ vật tới, nối đuôi nhau mà vào, “Đây là lễ vật chủ tử các cung đón tiếp Vũ An Hầu, dùng để bày tỏ tâm ý.”

Liên Giác lúc này mới đứng dậy, vóc người cao gầy, vạt áo tung bay, lại thêm mấy phần cương nghị của người xưa.

Dáng vẻ dịu dàng, nhưng ánh mắt này rõ ràng là có ý từ chối người khác từ ngàn dặm ngoài xa, “Thần kính cẩn xin nhận.”

Khương Nhiêu cũng không nhìn hẩn, mở miệng nói “Đây là lễ vật của Tịnh Thái hậu, Thái hoàng Thái hậu và Mộ Thái phi.”

Lúc này Vũ An Hầu liền cung kính nhận lễ, chỉ có điều lúc Khương Nhiêu gần đi, Vũ An Hầu bỗng nhiên hỏi thêm một câu , “Không biết Thái hoàng Thái hậu và Đại trưởng Công chúa có khoẻ mạnh hay không?”

Khương Nhiêu quay đầu lại, đưa ánh mắt xa cách nhìn hẩn, “Trường là Hầu gia không để ý chuyện đời, Văn Huy trưởng Công chúa năm kia tuyên phò mã, nay không ở trong cung, nô tì không dám nói bừa.”

Thần sắc Vũ An Hân hơi đình trệ, lúc này mới thấy rõ diện mạo cô gái trước mắt, quyến rũ thướt tha, quả là mỹ nhân tương xứng tiểu muội.

Người đẹp thì cũng khiến người ta yêu thích, nhưng chẳng qua chỉ là cái bình hoa đặt trong hậu cung thôi, không có ý nghĩa gì cả.

Là ta đường đột, Khương ngự thị chớ trách.”

Khương Nhiêu thấy thái độ kỳ lạ của hắn, liền cúi người lui xuống.

Thịnh Nhiễm đã qua thiên điện nghỉ tạm, Vũ An Hân nhìn bóng dáng Khương Nhiêu, chỉ là một nữ quan, khí thế không nhỏ, nhưng tư thái đúng mực này không hề tầm thường, không hổ là người phụng dưỡng bên người Hoàng thượng.

Bức rèm che có động tĩnh, một cô gái yêu kiều bước ra, “Ca ca còn nhớ tới người đó sao? Tiểu muội sớm khuyên ca ca nên quên đi.”

Liên Giác bình tĩnh trở lại giường, “Lát nữa bệ hạ đi ra phải ăn mặc nghiêm chỉnh.”

Cô gái mặt phấn môi anh đào, dung mạo xinh đẹp, mềm mại giống như hoa xuân thắm hai, diễm lệ khác thường.

Mà trên người nàng là một bộ váy dài đỏ sậm viền bạc, vạt áo hơi thấp, để lộ xương quai xanh trắng như tuyết, đúng là kiểu ăn diện thịnh hành đương thời của nữ tử Thương Lan.

Quả là xinh đẹp muôn vàn. Nhưng đối với kinh thành mà nói, quả thật là thoải mái dăng trào.

Liên Nguyệt lơ đãng, “Ta thuở nhỏ sinh ở Thương Lan, không hợp với tư thái xấu hổ của nữ tử kinh thành, bệ hạ nhất định sẽ không trách tội ta. Nhưng thật ra vừa rồi nữ quan kia một chút cũng không e ngại ca ca, có chút kỳ quái.”

Liên Giác bất đắc dĩ đẩy nàng vào nội thất, “Vi huynh cũng không phải là thú dữ nước lũ gì, sao phải sợ?”

Khép lại cửa phòng, Liên Nguyệt vẫn chưa từ bỏ ý định nói, “Chờ ta gặp bệ hạ rồi, chuyện đầu tiên, đó là phải thay ca ca xin một mối hôn sự!”

--

Hoàng thượng ở Bích Ngô Cung cả buổi trời, có lẽ sự coi trọng đối với Vũ An Hân không phải là nhỏ, trong một thời gian dài, Vũ An Hân và vị tiểu muội diễm lệ tuyệt sắc kia của hắn đã thành đề tài câu chuyện trà dư tửu hậu trong cung.

Ca múa thiết yến ở ngoại thành, nội thành lại có chút vắng vẻ.

Trương Tuấn chặn mạch xong, Khương Nhiêu cũng không nhận sự bày tỏ tâm ý của hắn, lập tức cho Oánh Sương dẫn hắn đi ra ngoài.

Cho tới bây giờ, nàng đều là người quyết đoán, chuyện cũ trước kia đã sớm chặt đứt sạch sẽ.

Toàn Cơ đến Bích Ngô Cung một lúc, khi trở về thì thấy Khương Nhiêu đang một mình thu dọn đồ vật ở chính điện, liền vội vàng tiến lại ngăn cản, “Phân phó hạ nhân làm là được, tội gì tự mình mệt nhọc.”

Khương Nhiêu nhìn nhìn cái bụng nhỏ còn chưa lộ rõ, cười cười trở lại ngồi xuống.

Toàn Cơ nhìn nàng một chút, muốn nói lại thôi, “Người có từng gặp qua Vũ An Hầu chưa?”

Có gặp lúc tặng quà, cũng không nhớ rõ.”

Toàn Cơ sắp xếp lại đồng tấu chương nằm rải rác xong, thuận miệng nói, “Tiểu muội kia của Vũ An Hầu quả nhiên là một người xinh đẹp.”

Khương Nhiêu mím môi cười, không đáp.

Toàn Cơ vừa đi không bao lâu, nàng liền soi gương trang điểm lại gương mặt, vội vội gọi Oánh Sương đến.

Ra trước điện, Phùng Uyên nghênh đón ân cần hỏi, “Không biết cô cô đêm khuya đi đâu?”

Oánh Sương hiểu ý đáp lại, “Ban ngày đến Vĩnh Thọ Cung, thấy Mộ Thái phi không khỏe, cô cô liền chọn chút dược liệu đích thân đưa qua.”

Phùng Uyên còn muốn hỏi, lại bị Khương Nhiêu lạnh lùng liếc mắt một cái ngăn lại.

Nếu không đi làm mấy việc lật vật, Hàm Nguyên Điện này phân bổ đầy cơ sở ngầm của Vệ Cẩm, đương nhiên nhanh chóng có thể biết được.

Vĩnh Thọ Cung đóng kín cửa, ai ngờ vừa đi vào thì đụng phải Trần Uyển nghi trước cửa điện.

Nàng ta thấy Khương Nhiêu đến đây, vội vàng cúi người, “Nghe nói thân thể Thái phi bệnh nhẹ, ta liền lại đây thăm một chút, vừa khéo lại gặp cô cô.”

Một tháng qua, bởi vì Vệ Cẩm cố ý dận dò, Khương Nhiêu chưa từng đi hậu cung, tất nhiên là đã lâu không gặp.

Nêu Trần Uyển nghi đã thăm xong rồi thì hồi cung thôi.” Nàng chậm rãi đi ra phía trước, vô cùng tự nhiên mà chen ngang Trần Uyển nghi.

Thanh Dao lại đây tiếp đón, thăm nghĩ thế nào thoáng cái đã nhiều nhân vật tới như vậy.

Còn chưa chúc mừng cô cô đâu...” Trần Uyển nghi đột nhiên tiến gần một bước, đôi mắt sâu thẳm nhìn nàng chằm chằm, “Nhưng mà phải cẩn thận... Đừng sợ ý giống An Quý nhân.”

Khuong Nhiêu ra về không nghe thấy, Trần Uyển nghi lại nói thêm một câu, “Nàng ta như vậy... Cũng coi như dứt khoát, dù sao cái thai căn bản cũng không thể sinh tốt...”

Khuong Nhiêu đảo qua nàng, bỗng nhiên đưa tay bắt lấy cổ tay nàng ta, “Nếu muốn Hoàng thượng cả đời cũng không đến Hoa Âm Các, vậy ngươi cứ tiếp tục diễn đi, Trịnh Thu.”

Trần Uyển nghi ủy khuất thu tay về, mảnh mai yếu ớt rồi đi, “Cô cô chớ có nhìn lầm ta... Lúc trước ngươi thay ta lấy ân tình, chớ có quên.”

Khuong Nhiêu định đi vào bên trong, Mộ Thái phi yên lặng nằm trên giường, còn không chờ Khuong Nhiêu mở miệng, bà liền thấp giọng nói, “Trở về đi, bồn cung không có chuyện muốn nói với ngươi.”

Khuong Nhiêu cười quyền rũ, “Buổi trưa Thái phi ép nô tì uống thuốc phá thai cũng không có nói như vậy.”

Mộ Thái phi ho khan mấy tiếng, có chút khó chịu, trong lồng ngực đã sớm nguyên rủa nàng trăm ngàn lần, nhưng ngoài miệng vẫn không nói.

Sao Thái phi lại như thế?” Khuong Nhiêu hăm dọa, “Chẳng lẽ là muốn giúp con của người bù đắp cho nô tì sao?”

Yêu nghiệt... Ngươi lẽ ra không nên còn sống...” Mộ Thái phi càng ho khan kịch liệt.

--

Huỳnh muội Liên Nguyệt Liên Giác mặc y phục đẹp tham dự, Vệ Cẩm tuy rằng rất hòa nhã tiếp đãi bọn họ, nhưng lệ khí toả ra toàn thân khiến cho mọi người bên trong, bao gồm Thịnh Nhiễm đều không đoán được.

Hắn ngồi bên trên, ngoại trừ hỏi công việc ở Thương Lan thì không nói nhiều.

Cả điện oanh ca yến hát, dường như cũng không thể khiến hắn xúc động một chút nào.

Liên Nguyệt tự cho mình mỹ mạo, nam nhân bình thường tuyệt đối không sẽ không nhìn nàng như không có gì.

Mà lần đầu tiên nhìn thấy Hoàng thượng, nam tử kia đi từ cuối thềm đá, vô cùng trầm mặc, cương quyết tuấn mỹ, gần như phù hợp với tất cả ảo tưởng của nữ tử khắp thiên hạ.

Nàng chần chẫn trong lòng, muốn chinh phục người của hắn, chinh phục trái tim của hắn. Chỉ tiếc từ đầu đến cuối, hắn cũng không từng nghiêm túc liếc mình một cái.

Ca ca vẫn lẳng lặng uống rượu một mình, vì sao hết thấy đều không giống như trong dự đoán như thế?

Hoàng thượng hình như không yên lòng, thỉnh thoảng xoa xoa mi tâm, bắt chuyện vài câu với ca ca và Thịnh tướng quân.

Liên Nguyệt bung rượu tiến lên, sáng rõ nõn nà như ngọc, sáng chói lòng người, “Bệ hạ, thần nữ kính ngài một chén.”

Vệ Cẩn thân nhiên nói, “Trẫm chỉ uống trà, không uống rượu.”

Liên Nguyệt cũng không lùi bước, nâng dứt khoát ngồi xuống cạnh Vệ Cẩn, chỉ vào ca múa nói, “Bệ hạ ngài có từng đi qua Thương Lan, cảnh sơn thủy và thiếu nữ đều cực kỳ xinh đẹp, so với mấy cô gái này thì đẹp hơn rất nhiều lần.”

Vệ Cẩn bị cô gái líu riu như chim bên tai làm phiền, mà có Vũ An Hân ở đây, lại không thể làm mất mặt, “Có châu ngọc ở phía trước, trẫm tin lời của nàng.”

Hai gò má Liên Nguyệt đỏ lên, trong lòng biết là đang khen chính mình, chỉ ngẩng đầu muốn nói thêm một bước, lại thấy Cao Ngôn vội vàng tiến vào, nói thầm bên tai Hoàng thượng một câu.

Hoàng thượng khẽ biến sắc, nhất thời liền đứng dậy, Vũ An Hân và Thịnh tướng quân không rõ nội tình, đành phải khom người đưa tiễn.

Liên Nguyệt phần nộ nhìn theo bóng dáng Vệ Cẩn, tự ý châm đầy chén, uống một hơi cạn sạch.

--

Khuong Nhiêu bị Vệ Cẩn nghiêm mặt cường chế mang về Hàm Nguyên Điện.

Dọc theo đường đi, hắn trước sau vẫn mím môi không nói, chẳng qua mới qua một ngày, thế mà cứ như có hai người so với trước đây vậy.

Vệ Cẩn có thể cảm giác được thân thể mềm mại kia đang đẩy mình, đó là xúc cảm hắn thích nhất, nhưng sự ôn tồn triền miên lúc trước đều bị sự thật nàng là em gái của mình đánh tan một cách tàn nhẫn.

Trước đây có bao nhiêu lưu luyến, bây giờ lại biết bao thống khổ. Giờ này khắc này, hấn lại có lúc phải sợ hãi...

Khuong Nhiêu rửa mặt chải đầu xong, lẳng lẳng nằm ở trên giường.

Qua hồi lâu, có người vào điện, cũng là giọng Oánh Sương vang lên, “Bẩm cô cô, bệ hạ ở ngự thư phòng phê duyệt tấu chương, tối nay... không tới đây.”

Đúng là lý do có lẽ.

Khuong Nhiêu cười nhạo một tiếng, Vệ Cẩn rõ ràng đang tránh mình, rốt cuộc vẫn là đề ý thân phận của nàng thôi.

Nàng ngồi dậy, chỉ khoác một lớp áo sa mỏng, đi thẳng đến ngự thư phòng.

Cửa điện chậm rãi đẩy ra, gió đêm thổi vào, cô gái kia mặc quần áo lụa trắng, tóc đen lung lay, chân trần đứng trước cửa.

Vệ Cẩn làm như không thấy, khắc chế cảm xúc nói, “Nàng đi nghỉ trước đi, trẫm xong việc sẽ đi ngay.”

Khuong Nhiêu từng bước đi tới chỗ hấn, khuôn mặt ngây thơ mà xinh đẹp, một vẻ đẹp mê hoặc lòng người.

Mặc dù là nguyên nhân gì, ta nghĩ rằng, A Cẩn cũng sẽ thẳng thắn nói với ta,” Nàng cười diêm lệ, “Chỉ tiếc vẫn là xem trọng bản thân hơn, có lẽ ở trong mắt bệ hạ, nô tì chẳng qua chỉ là một món trong muôn vàn món đồ chơi.”

Vệ Cẩn chậm rãi gác bút, chăm chú nhìn gương mặt quyến rũ của nàng, lồng ngực đau đớn không thôi.

Nàng là em gái của mình, trong bụng còn có huyết nhục của mình. Ý niệm này giống như một lời nguyện rửa, nướng hấn trên chảo lửa, giày vò từng tấc.

Bản thân mình nửa đời chinh chiến, dầm rông hang ổ, cũng chưa từng có một chút sợ hãi. Nhưng hôm nay, hấn lại nếm được tư vị này trên người một nữ nhân.

Chớ có nói bậy, đêm lạnh, đề ý thân mình.” Hấn cực lực khắc chế, nhưng nghe vào tai Khuong Nhiêu lại vô cùng xa cách.

Khuong Nhiêu chăm chú nhìn hấn một lát, thân nhiên cúi người xuống, “Nô tì tạ ơn bệ hạ lâu nay quan tâm, lần này sẽ thu dọn ỏn thỏa, trở về chỗ cũ.”

Nàng kiên quyết đi ra ngoài, không phải là muốn Vệ Cẩn hứa hẹn, mà là bởi vì, mãi cho đến lúc này, nàng mới chợt phát giác, không phải

là hấn không thể...

Hóa ra, nàng vẫn ích kỷ như thế, yêu nhất vẫn là bản thân mình. Cho nên, mặc dù không có tình cảm thì cũng không chấp nhận được sự pha tạp.

Nếu không phải vì đứa trẻ này, làm sao đi tới tình cảnh này?

Thấy nàng cứ phong phanh đi ra ngoài như vậy, Vệ Cẩn rốt cuộc nhịn không được, tất cả cảm xúc đều tức thì bùng nổ.

Hấn tiến lên mấy bước, chột nứ cánh tay của nàng, “Nàng muốn đi đâu?”

Bệ hạ nói đùa, nô tì còn có thể đi đâu? Tất nhiên là trở về phòng ngủ của mình.”

Nhìn chằm chằm đôi môi anh đào mềm mại kia, từng nhấm nháp tư vị không biết bao nhiêu lần, mỗi một thứ của nàng đều thuộc về hấn.

Trong lúc lúng túng, Vệ Cẩn liền nổi nóng ngậm cánh môi kia, trần trọc giày vò. Nhưng ngay sau đó, hấn lại mạnh mẽ đẩy nàng ra.

Bên tai hình như có tiếng nói đang không ngừng nhắc nhở, đây là muội muội của hấn... Bọn họ không thể mắc thêm lỗi lầm nữa!

Khương Nhiêu cười lạnh một tiếng, “Nô tì cáo lui.”

Nàng vừa mới trở về Hàm Nguyên Điện, đang thu dọn giường thì bị người từ phía sau ôm lấy. Thân thể lạnh lẽo kia đang dán sát vào nàng, giống như mỗi một lần ôm chặt vào trong ngực trước kia.

Trầm một rồi, ngủ thôi.”

Chương 52: Mê muội

Khương Nhiêu bị hấn ôm, mà nam nhân phía sau hình như đã duy trì tư thế này rất lâu.

Nàng xoay người lại, nâng mắt nhìn hấn, trong đôi mắt sâu thẳm lại không còn sự ôn tồn của ngày xưa, cho dù tâm tình như thế nào, Khương Nhiêu chỉ cảm thấy buồn bực không thờ nổi.

Bất luận xảy ra chuyện gì, A Cẩn cũng không được giấu giếm ta, được không?” Nàng không muốn bỏ qua, vì thế chủ động đưa đôi môi anh đào lên.

Hơi thở thơm mát nóng ấm lượn lờ quanh chóp mũi, Vệ Cẩm ánh mắt phức tạp giữ eo nàng, thân thể muốn nàng đến phát đau, nhưng lý trí không ngừng nhắc nhở.

Lâu như vậy, nữ nhân này mới có một lần chủ động lấy lòng mình, ai có thể ngờ sẽ là kết cục như thế?

Mềm mại hôn lên khoe môi sắc nhọn của hắn, chiếc lưỡi linh hoạt nhẹ nhàng câu dẫn, trong lúc mâu thuẫn giằng xé, Vệ Cẩm chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Rồi sau đó hắn chợt giữ sau ót nàng, kịch liệt đè lên cánh môi kia, mặc sức trần trọc.

Lực đạo quá lớn, tất cả hơi thở đều như bị đoạt lấy không còn, nhưng lúc này, Khương Nhiều lại cảm thấy mình sắp sửa trầm luân trong đó, không thể tự kiềm chế.

Vệ Cẩm làm sao không nếm trái?

Hắn cẩn thận không cho phép nàng từ chối, ôm nàng đặt xuống dưới, chợt tiến người lên, nằm trên chiếc giường mềm mại.

Bởi vì chuyện có thai, đã lâu chưa từng đụng vào thân thể này, Vệ Cẩm nhìn xuống gương mặt nũng nịu độc nhất vô nhị của nàng, trong mắt càng thêm sâu thẳm.

Cho dù người đời có phỉ báng ta, gièm pha ta như thế nào, mặc dù luân thường không cho phép, ngàn người chỉ trích thì sao?

Nụ cười tuyệt vọng như Tu La diên cuồng hiện lên, Vệ Cẩm chỉ biết là, cô gái trước mắt là người con gái hắn yêu, cốt nhục trong bụng nàng là thứ hắn trân trọng nhất!

Như thế là đủ rồi! Cũng đủ sức chống lại tất cả mọi thứ trên thế gian này.

Cho dù là muối muối, nhưng càng là nữ nhân của Vệ Cẩm, là người hắn yêu thương nhất. Bất luận là thân phận nào, hắn chỉ cần nàng, ai cũng đừng hòng cướp lấy.

Khương Nhiều thấy sắc mặt hắn như thế, đó là sự mãnh liệt đang hết sức đè nén ở phía sau, không khỏi rụt người lại.

Vệ Cẩm cúi người xuống, áp trán vào, giọng nói trầm thấp, “Nàng chỉ cần biết rằng, trăm vĩnh viễn sẽ không bỏ nàng lại, còn có đứa con của chúng ta.”

Dứt lời, không đợi Khương Nhiều đáp lại, hắn đã cười ngoai sam ra.

Bị lồng ngực rắn chắc vây quanh, trong sự im lặng pha lẫn vẻ ái muội, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, đó là sự dây dưa cực hạn của thể gian.

Thai nhi nay mới ba tháng, không thể như thế...” Nàng đẩy một cái, nam nhân kia lại vững như bàn thạch, vẫn cứ vùi đầu trên cổ, vừa nặng vừa nhẹ mút lấy từng vết hồng, vuốt ve trêu chọc, khiến lời nói bên môi nàng cũng trở thành tiếng than nhẹ.

Quả thật là xúc cảm trên thân thể quá mức cuồng nhiệt, chỉ có điều bị hấn đối xử như thế, cả người nàng cũng mềm nhũn ra, không còn một chút khí lực.

Thái y nói, qua ba tháng đầu, thai khí vững vàng, việc sinh hoạt vợ chồng hữu ích vô hại.” Giọng hấn khàn khàn mang theo tình ý, ni non ở bên tai.

Bá đạo ôn nhu như vậy, khiến cho Khương Nhiêu phiêu diêu đung đưa theo hấn.

Y phục đã cởi sạch, thân thể trắng như tuyết bày ra trên chiếc giường hẹp, Vệ Cẩn âu yếm vuốt ve từng tấc, không ngờ lại dừng ở một chỗ.

Tuy rằng mỗi lần trước vuốt ve thôi cũng đủ, nhưng chưa có lần nào muốn dây dưa bất tận như lúc này.

Hấn lật thân thể mềm mại kia lại, phủ lên nàng từ phía sau, mười ngón tay siết chặt lại, bầu thật sâu vào trên giường. Kề sát không còn chút kẽ hở, giống như chỉ có như vậy, nàng mới hoàn toàn thuộc về hấn.

Môi mỏng lạnh lẽo mút dọc theo gáy, dần dần hạ xuống, dừng trên cái bớt bướm bướm xinh đẹp.

Môi hạ xuống, đúng là một cái bớt đỏ nhạt hình con bướm.

Trước đây hấn thích nhất nơi này, càng thêm phong tình ý nhị hơn những chỗ khác, cực kỳ mê người. Nhưng giờ phút này, lời nói của Yên Tần Hầu phu nhân đột nhiên bùng nổ bên tai, “Sau lưng con ta có một cái bớt, hình cánh bướm, cỡ hai ngón tay, nếu không tin, bà mục ngày đó có thể làm chứng, người có thể đi kiểm chứng.”

Tình ái nổi lên, không hề báo trước mà rút lại, ngay lúc chần chờ này, Khương Nhiêu nhạy bén phát giác được sự khác thường.

Vệ Cẩn quả nhiên vẫn giấu giếm nàng.

Giọng Cao Ngôn ở ngoài điện không đúng lúc vang lên, “Bẩm bệ hạ, cung nữ Liễu Mi bên Hoa Âm Các báo lại, nói là Trần Uyển nghi đột nhiên đau dạ dày, bệ hạ cần phải qua đó nhìn một cái?”

Khương Nhiêu nghiêng người, tóc đen trượt xuống cằm cổ, có lẽ sự quyến rũ phong lưu trên thể gian cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Nhưng ánh mắt kia cực kỳ lạnh lùng, nàng nói, “Thân mình nô tì không khoẻ, may mà còn có Trần Uyển nghi, không thì, nghe nói em gái của Vũ An Hầu cũng là một tiểu mỹ nhân, bệ hạ không cần uất ức ở chỗ nô tì.”

Vệ Cẩn cầm mắt cá chân mảnh khảnh của nàng, mắt lạnh lẽo như mũi dao, nữ nhân này, hẳn vì nàng mà không màng đến sự phản đối của thể tục, mà nàng lại có thái độ không thèm để ý lấy một chút!

Trong lòng nàng chính là xem trăm như thế?” Hắn cười lạnh, Khương Nhiêu cũng cười đáp, “Chẳng lẽ không đúng sao?”

Xem ra, cho dù hậu cung của trăm có thêm nhiều nữ nhân, nàng cũng không để ý.” Hắn chậm rãi buông tay ra, mặc áo sam vào, nhưng nữ nhân phía sau cũng không mở miệng giữ lại.

Cuối cùng, trận giằng co này của hai người kết thúc trong sự qua loa không biết chuyện của Khương Nhiêu.

Tất cả mọi người trong hậu cung đều biết, Hoàng thượng ngủ lại Hoa Âm Các, cả đêm không về. Nhưng chỉ có Trần Uyển nghi biết, Hoàng thượng mặc áo nằm ngủ, căn bản không hề chạm vào nàng.

Nàng mưu tính như thế, bất quá kết quả cũng chỉ như vậy.

Nhưng Hoàng thượng đồng ý đến đây, vậy đó là ân sủng, càng gần từng bước đến kết quả nàng mong muốn. Chỉ cần loại trừ tất cả hài tử, như vậy cũng sẽ có một ngày Vệ Ly có thể danh chính ngôn thuận trở thành Thái tử.

Vệ Cẩn băng hà, như vậy nàng có thể không cần cố kỵ mà ở bên cạnh Vệ Ly, ai cũng không thể ngăn cản.

--

Từ lúc Vũ An Hầu đến đây, ngoại thành náo nhiệt hẳn lên, Liên Nguyệt là người không thích yên tĩnh, Hoàng thượng cực kỳ rộng lượng với hai huynh muội bọn họ, đặc biệt là Liên Nguyệt, không hạn chế, có thể ra vào hậu cung.

Liên tục hai ngày, sau khi nghị luận trên triều, Hoàng thượng gọi Vũ An Hầu vào trong các bàn luận, thường xuyên hết cả buổi chiều.

Nhất thời triều đình xôn xao, có lẽ Vũ An Hầu kia sẽ làm quan, bất quá là vấn đề thời gian thôi. Chỉ là không biết vị trí như thế nào mà có thể khiến Liên thị yên lòng.

Khương Nhiêu đang nghỉ ngơi trên giường, bởi vì mang thai, nàng thường xuyên thêm ngủ, tinh thần cũng dần dần kém đi.

Hoàng thượng giam lỏng Yên Tần Hầu phu nhân, không cho nàng đi thăm hỏi.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Vệ Cẩn giấu vô cùng tốt, không có bất kỳ ai biết. Mặc dù là ngày ngày theo hầu cũng không nhìn ra sơ hở.

Hoàng thượng lúc này đang nghị sự với Trần quốc tướng quân, Vũ An Hầu và nhóm đại thần nội các ở Cẩn Chính Điện.

Trong điện lặng im, lại bị người tới phá vỡ. Hoàng hậu khoan thai bước vào, phượng bào đỏ bùng như mẫu đơn, ung dung đẹp đẽ.

Toàn Cơ hầu hạ bên ngoài, chỉ nói Hoàng thượng còn chưa ra.

Giọng nói lạnh nhạt của Hoàng hậu truyền đến, “Đều đi xuống đi, bôn cung chờ một mình.”

Toàn Cơ hình như còn muốn nói gì, lại bị Hoàng hậu liếc mắt một cái, đành phải cung kính lui ra.

Nàng cũng không biết, trong nội thất còn có một người.

Sau một lát, Vệ Cẩn chậm rãi vào điện, thấy Hoàng hậu tới, vẻ mặt cũng không gợn sóng, hai người cùng ngồi xuống.

Không khí vô cùng yên tĩnh, Hoàng hậu mở miệng trước, “Thứ cho thần thiếp thất trách, chuyện sắc phong Quý phi của Khương thị tạm thời gác lại cho thỏa đáng.”

Vệ Cẩn vỗ về viên ngọc trên tay, lạnh lùng nói, “Ý của Hoàng hậu là năng lực không đủ, phải có đức có tài?”

Hoàng hậu không nói gì, vẫn cung kính nói, “Nay Liên thị vào cung, bệ hạ phải trấn an Vũ An Hầu trước.”

Trấn an Liên thị là chuyện của trăm, chuyện Hoàng hậu cần làm chính là đóng phượng ấn, Khương thị không thích quyền thế, đến lúc đó chuyện lục cung vẫn giao cho nàng xử lý.”

Bất luận thế nào nàng cũng nghĩ không ra, rốt cuộc là từ bao giờ mà mình đã mất dần địa vị trong lòng hắn, mà sự lưu luyến dịu dàng thuở thiếu thời không còn nữa.

Thần thiếp há lại muốn quyền thế, thần thiếp là muốn sự thành tâm của biểu ca mà thôi!” Hoàng hậu cười khỏ, khẽ nhúu mày, tư thái nhỏ nhắn mềm mại khiến người ta thương xót. Lưu Ly mang bảo sách tấn phong tới, nàng lấy phượng ấn ra, vén tay áo hạ xuống.

Nhưng vào lúc này, lại nghe thấy giọng Tĩnh Thái hậu ngoài điện vang lên, “Hoàng hậu chậm đã.”

Ngay sau đó, cửa điện mở ra, Tĩnh Thái nghiêm mặt đi tới.

Chỉ sợ nay Hoàng thượng nên phong Khương thị không phải là Quý phi, mà là trường Công chúa!”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Vệ Cẩn chấn động, mà phản ứng của Hoàng hậu đúng là khó có thể tin. Nàng nắm lấy tay áo, không biết mở miệng như thế nào.

Khương thị là nữ nhân Hoàng thượng sủng ái nhất, sao lại là trường Công chúa?

Ba người bên này còn không chưa kịp lên tiếng, chỉ nghe trong nội thất truyền ra tiếng vỡ vụn đột ngột.

Vệ Cẩn hoảng hốt, nhanh chóng chạy qua, chuyện hấn sợ hãi nhất chung quy vẫn không thể tránh khỏi.

Cánh cửa gỗ khắc hoa trong nội thất chậm rãi mở ra, Khương Nhiêu áo trắng toàn thân tựa vào một bên, yên lặng như một đóa hoa ẩn nấp.

Huyết sắc trên khuôn mặt mềm mại biến mất, nàng ngây ngốc đứng tại chỗ.

Vệ Cẩn chỉ cảm thấy lồng ngực đau đớn không chịu nổi, lại nhìn bộ dáng của nàng, hoàn toàn lạnh thấu.

Khương Nhiêu định thần lại, hờ hững mở miệng, “Ai muốn phong trường Công chúa?”

Chương 53: Thương tâm

Lời này như viên đá ném vào hồ sâu, khuấy lên muôn vàn bọt sóng.

Thân ảnh cao lớn của Vệ Cẩn cứng đờ, hấn sai bước tiến lên, long bào cầm tú phủ hơn phân nửa thân mình nhỏ bé của Khương Nhiêu.

Mà Hoàng hậu ngồi thẳng phía sau, khoe miệng cong lên một chút, nét mặt vô cùng mỹ lệ, mắt lạnh nhìn tròng hễ huynh muội thân thiết này sẽ gặp kết cục thế nào.

Phong Quý phi, đông phượng ấn, chẳng qua chỉ là biểu hiện giả dối thôi!

Nàng đã sớm biết được tin này, mà bằng cơ sở ngầm trải rộng của Tạ thị các nàng, lai lịch của Yên Tàn Hầu phu nhân đã sớm bị nàng tra xét rõ ràng.

Nói là trời giúp cũng không quá đáng, nữ nhân cứ bị coi là cái đinh trong mắt này lại còn có quan hệ như vậy.

Nàng cúi người phát tay áo, im lặng không nói.

Đối với Tạ Doanh Nhu mà nói, so với đoạt đi trái tim của Vệ Cẩm thì đoạt đi quyền thế của nàng càng khiến nàng không thể chịu đựng được. Nàng sao có thể để cho Khương Nhiêu ngồi lên đầu mình?

Nhưng mà vì sao, nhìn thấy cảnh Hoàng thượng và Khương Nhiêu liều mình dây dưa như vậy, đáy lòng lại sinh ra một loại đau đớn nặng nề đến hít thở không thông, mắt mắt chưa bao giờ có...

Có lẽ, cả đời này, biểu ca nàng cũng sẽ không dùng ánh mắt như vậy nhìn mình.

Ván cờ đã định, có mắt cũng không hồi hận.

Mà Tịnh Thái hậu cũng mang vẻ mặt đầy nghiêm túc, sắc mặt xanh mét, câu chữ bình tĩnh, “Chỉ cần ai gia còn sống một ngày, Quý phi này không thể phong.”

Không giống như Hoàng hậu, Tịnh Thái hậu mặc dù lòng dạ độc ác, nhưng suy cho cùng Hoàng thượng cũng là cốt nhục của bà, bất luận như thế nào thì cũng không thể cho phép.

Khương Nhiêu thấy Vệ Cẩm đứng ở trước người, sắc mặt lạnh lẽo tựa như không có cảm xúc gì. Nàng đã hoàn toàn hiểu ra. Vì sao ngày đó hắn khác thường như thế, vì sao Mộ Thái phi lại nói như vậy, với tính tình của Vệ Cẩm, sao có thể tha thứ cho việc bà ta làm hại thai nhi trong bụng mình!

Mà nàng nghĩ đến trăm ngàn loại nguyên nhân, ngờ đâu kết cục lại là thứ tồi tệ nhất...

Nàng giật giật khóe môi, cuối cùng chỉ khẽ cười một cái, “Nô tì muốn nghe chính miệng bệ hạ nói.”

Chưa từng nghĩ, Khương ngự thị hoá ra là huyết thống hoàng thất, nhưng bốn cung lại chậm trễ, may mà sớm nhận tổ quy tông, suýt nữa bốn cung đã làm một chuyện sai lầm.” Hoàng hậu vỗ về ngực, tựa như than thở nhưng không phả.

Trẫm muốn cho nàng biết, Quý phi này trừ nàng ra thì không thể là ai khác.” Vệ Cẩm cười tàn nhẫn đến cực điểm, nhìn khắp bốn phía.

Ánh mắt lãnh khốc khiến Hoàng hậu không khỏi lùi bước, đó là sự khát máu ở trên chiến trường mới có.

Tịnh Thái hậu giữ chặt tay ghế gỗ mun, “Vậy phải hỏi Khương thị, người có dám nguyện ý ở cùng một chỗ với ca ca mình, làm một chuyện lỗi lầm nhất thiên hạ, sinh hạ quái thai, bị quần thần dân chúng chỉ trích, bôi nhọ tên tuổi muôn đời của Hoàng thượng. Nếu người dám gánh chịu tất cả, vậy thì làm đi.”

Hoàng hậu nghe xong, trong lòng không khỏi thâm bội phục cô cô, quả nhiên là kỹ năng cao hơn một bậc, những câu hợp lý này chưa bao giờ bức bách, nhưng từng chữ như dao, mỗi một dao đều hung hăng chém vào trái tim Khương thị, bức nàng đến đường cùng.

Vệ Cẩn phất tay áo, “Tất cả mọi người lui ra cho trẫm, mẫu hậu, việc riêng của trẫm, sau này người không cần quan tâm, cứ an tâm làm Tĩnh Thái hậu là được, việc đã đến nước này, đừng trách trẫm không niệm tình mẫu tử.”

Tĩnh Thái hậu vỗ một cái thật mạnh vào tay ghế, kịch liệt ho khan mấy tiếng, Hoàng hậu vội vàng đi qua đỡ, mắt đẹp rung rung, “Cô cô cũng là suy nghĩ cho bệ hạ, ngài sao có thể vì một đứa con gái mà khiến thiên hạ đại loạn, lòng người không yên...”

Vệ Cẩn siết chặt hai tay, không nhúc nhích chút nào, lại lên tiếng, “Cao Ngôn, đưa Thái hậu và Hoàng hậu hồi cung.”

Tĩnh Thái hậu bình tĩnh hơi thở lại, liếc mắt nhìn Khương Nhiêu, hai người bốn mắt đối diện với nhau, “Vũ An Hân vào triều phụ chính, phò tá Đại Chu, Hoàng thượng đang muốn chọn để cơ hoàng thất làm thông gia với Liên thị. Nay Anh Mẫn tuổi còn nhỏ, không đủ để thành thân, các vị phong vương cũng không có nữ nhi vừa đến tuổi, ai gia thấy Khương thị nay là người tốt nhất.”

Thái hậu thân mình không tốt, đặc biệt an dưỡng ở Vũ Hợp Cung, phái người chuyên trách đến hầu hạ, không có sự cho phép trẫm, không được tự ý ra ngoài.”

Tĩnh Thái hậu ung dung đi ra đại điện, tính tình Vệ Cẩn bà cực rõ, nhiều năm như vậy cũng chưa từng thấy hân chung tình với nữ nhân nào, chưa từng động tình, mà một khi đã là Khương Nhiêu thì sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Mặc dù đã biết chân tướng, cũng chắc chắn không chùn bước, thà rằng phụ người trong thiên hạ, cũng tuyệt đối sẽ không tổn thương Khương Nhiêu.

Nhưng lời nói này, cũng là nói cho Khương thị nghe.

Vệ Cẩn có thể chịu được cảnh bị ngàn người chỉ trích, nhưng Khương thị không thể, bởi vì nàng là người làm mẹ, không phải chỉ có bản thân mình.

Một đứa trẻ được sinh ra như vậy, nhất định là số phận bất hạnh.

Cho nên Tĩnh Thái hậu đoán chừng, một khi Khương thị biết được thì không thể chọn con đường nào khác, chỉ có thể thỏa hiệp.

Trong điện u ám, hương lạnh tràn ngập, cơ thể hai người lạnh lẽo như nhau.

Khương Nhiêu chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng, ngay cả tức giận cũng không thể, nàng vỗ về bụng, xoay người đi ra ngoài.

Vệ Cẩn đưa tay từ phía sau ôm nằng vào trong lòng, ôm chặt lại, “Trẫm sẽ điều tra rõ hết thấy, ai cũng không thể mang nằng đi.”

Bàn tay mềm mại phủ lên cổ tay hắn, dịu dàng lướt quanh, “Cho dù đệ hạ không phải là người thân của nô tì, nô tì cũng chán ghét cuộc sống trong cung, cái tư vị đi trên mũi đao như vậy cũng không tốt chút nào. Đệ hạ hẳn là nhớ rõ, lần đầu tiên, nô tì đã nói muốn xuất cung, mà nay cũng không phải là ý trời như thế.”

Vệ Cẩn dùng sức siết chặt, vặn mặt nằng lại đặt môi lên, ngăn chặn những lời nói của nằng nuốt trở về.

Sự gần gũi dây dưa đến tuyệt vọng như thế, chỉ còn lại vẻ im ắng trống trải.

Khuong Nhiêu ngoan ngoãn khác thường, thật lâu sau, Vệ Cẩn mới thân nhiên nói, “Lần này, trẫm đáp ứng nằng.”

--

Hoàng thượng ngủ đêm tại Hoa Âm Các, Trần Uyển nghi tay áo đỏ thêm hương (*) , đang ngồi trên Tiểu Trúc giữa hồ nghe gió ngấm trăng.

(*) ý nói hình ảnh cô gái đẹp

Nhóm cung nhân canh giữ xung quanh Tiểu Trúc, nghe thấy tiếng ti trúc để nghe, rượu ngon hương toả.

Vệ Cẩn vâng vâng chén rượu, ngửa đầu nhìn lên trời, nhưng thấy trăng tròn treo cao, lá sen cao vút lại cảm thấy bi thương.

Chẳng qua chỉ là một người con gái mà thôi, nếu nằng không quan tâm, mình cần gì phải dây dưa như thế?

Hắn uống một hơi cạn sạch, bàn tay ấm áp thơm ngát của Trần Uyển nghi xoa ngực, trước đây hắn chưa bao giờ chạm vào nằng ta, đêm nay lại phá lệ.

Mỹ nhân say nằm trên đầu gối, Vệ Cẩn xưa nay rất biết tự kiềm chế, nhưng bình sinh lại có một lần uống rượu.

Trước mắt mơ mơ màng màng, cảnh thần tiên bồng bênh, gương mặt hé ra hình như là Khuong Nhiêu, nhưng lại mờ mờ ảo ảo biến mất.

Hoá ra say rượu là tư vị tuyệt vời như thế.

Hắn vươn tay ôm thân thể mềm mại kia vào trong ngực, cuối cùng trước khi lý trí trở nên tán loạn, bên tai vẫn còn vang vọng lời nói thì thầm của nằng, “Nô tì nguyện gả cho Vũ An Hầu, chỉ cần có thể bảo vệ được thai nhi vô tội trong bụng.”

Nếu nâng căn bản chưa từng yêu mình, vì sao còn phải làm chuyện thừa thãi như thế... Chẳng qua chỉ là hại mình hại người mà thôi.

Nữ tử trong thiên hạ, tất cả đều như thế, năm đó Tạ thị, nay là Khương thị!

Hắn xoay người, chợt đề cô gái có vóc người yếu ớt kia xuống.

Hoa Âm Các cả đêm lấp lánh, trầm luân không ngớt.

Sáng sớm tỉnh khỏi cơn say rượu, đầu óc có chút mê man. Vệ Cẩn theo thói quen thu cánh tay lại, không hề ngạc nhiên mà chạm vào cơ thể mềm mại kia.

Hắn xoa mi tâm, khàn khàn nói, “Nàng ngủ thêm một lát, lo chăm sóc bản thân.”

Lời vừa ra khỏi miệng, tim liền đập mạnh và loạn nhịp.

Giọng nói dịu dàng của Trần Uyển nghi bên người vang lên, “Tần thiếp không mệt, sẽ hầu hạ bệ hạ thay quần áo.”

Bên trong trần ngập hương vị, trên giường trắng tinh có vết máu màu đỏ tươi, còn có gương mặt thẹn thùng đỏ ửng của Trần Uyển nghi.

Hết thảy đều đã tuyên bố cục diện hỗn loạn như vậy.

Ý nghĩ chợt loé lên, Vệ Cẩn liền ôm nàng ta vào lòng, sùng hạnh nữ tử khác thì sao? Minh thân là vua một nước, hà cớ gì phải vì nàng mà giữ ranh giới cuối cùng?

Trước đây không lâu, hắn vẫn còn giữ một chút ảo tưởng, mặc kệ người trong thiên hạ phản đối mà khẳng khái muốn cận kề với nàng. Mà nàng thì sao? Từ đầu đến cuối đều ở lá mặt lá trái, xuất cung vĩnh viễn đều tốt hơn ở bên cạnh mình...

Đang lúc lo lắng suy nghĩ, Vệ Cẩn ép buộc bản thân dùng ánh mắt trên gương mặt mềm mại hé ra trong lòng, liễu yếu đón gió, có ý vị khác.

Nàng có công thị tẩm, trăm sẽ tấn phong nàng làm Phương nghi để khen ngợi. Hoa Âm Các này nhân khẩu thừa thót, lại đi phủ nội vụ phân thêm hai thị nữ lại đây.” Ngỡ khí Vệ Cẩn ôn hòa, nhưng nói xong liền buông nàng ta ra, gọi thị nữ thay quần áo rửa mặt.

Không còn sự ôn tồn nữa.

Về mặt Trần Phương nghi đầy vui sướng, thần thái chờ mong mà thỏa mãn kia khiến Vệ Cẩn trong lòng vô cớ đau đớn.

Trên mặt của Khương Nhiêu, cho tới bây giờ đều không có sự thỏa mãn đơn thuần như vậy, bất luận mình cho nàng địa vị cao như thế nào, cho dù mình hái sao xuống ra sao, nàng đều không hề lộ một chút cảm động.

Thấy biến không sợ hãi, không thể gọn sóng.

Lòng dạ như thế nào mới có thể cứng rắn lạnh lùng như thế? Nhưng giờ khắc này, khi Trần Phương nghi ngá vào trong lòng, hấn mới tỉnh ngộ, Khương Nhiêu không phải không cần, nàng chính là chưa bao giờ để mình ở trong lòng thôi...

Hoàng thượng không chỉ ngủ cả đêm ở Hoa Âm Các, thái độ lại khác thường, dùng bữa ở Hoa Âm Các, không truyền lệnh cho thượng thực cục mà dùng thức ăn do phòng bếp Hoa Âm Các làm.

Hậu cung ngoại trừ Hoàng hậu, chưa ai được nhận ân sủng khác biệt thế này.

Trần Phương nghi chẳng qua chỉ thị tắm một đêm, giờ lại thăng lên hai bậc, đã ngang hàng với An Quý nhân, không khỏi làm hậu cung ồ lên.

Nụ cười châm biếm sau lưng Trần Phương nghi lại nhanh chóng thu về, Hoàng thượng đột nhiên lạnh nhạt Khương Nhiêu, chỉ sợ là sự việc vỡ lở cũng không cũng biết.

Nhưng bước này vô cùng tốt.

Cao Ngôn tiến vào bẩm báo, nói là Vũ An Hầu sáng sớm đã sai người mời Khương ngự thị đến Bích Ngô Cung.

Hoàng thượng chưa dùng công việc lại, chỉ thần nhiên đáp lời. Nhưng mà Trần Phương nghi ở một bên sao không cảm thấy khác thường?

Chỉ sợ tất cả cung nhân đều có thể cảm nhận được Hoàng thượng lúc này đang ngằm toả ra lửa giận.

Mạnh mẽ kiềm chế.

Đợi khi tan triều, Vệ Cẩn liền đi thẳng đến ngoại thành Bích Ngô Cung.

Khi hấn hùng hổ đuổi tới Bích Ngô Cung, xa xa có thể nhìn thấy từng bách thu cục trong đình viện, cảnh trí dạt dào.

Vũ An Hầu mặc một bộ y phục trắng ngồi dưới tàng cây, mà thân ảnh duyên dáng yêu kiều đối diện hấn, không phải Khương Nhiêu thì là ai?

Liên khanh thật có nhã hứng.”

Theo tiếng nói chuyện vang lên, tất cả mọi người trong Bích Ngõ Cung vội vàng đứng dậy nghênh giá.

Vì thần không dám nhận, chỉ là Khương ngự thị tài học không ít, khiến thần mở mang rất nhiều.” Liên Giác như gió thoảng mây bay, khí khái đứng ngạo nghễ.

Tài học không ít, mở mang rất nhiều.

Sau khi nghe thấy những lời này, Vệ Cẩn lạnh lùng lườm ra phía sau.

Khương Nhiêu rũ mắt xuống, dịu dàng hành lễ, trên mặt nhìn không ra bất kỳ tâm tình gì.

Ngay vừa rồi, hần rõ ràng còn nhìn thấy nàng cười thoải mái với Vũ An Hầu. Nụ cười thanh tịnh dịu dàng như vậy, đúng là chưa bao giờ có...

Liên khanh vừa ý thì tốt.” Hần tỏ vẻ thanh tao, lập tức lướt qua mọi người đi thẳng đến ghế ngồi của mình.

Đảo qua mỗi một khuôn mặt.

Liên Giác cười nói, “Bệ hạ đã gia phong Khương ngự thị làm Dung Ninh trưởng Công chúa tứ hôn cho thần, vì thần liền mời Công chúa đến trò chuyện, xin bệ hạ chớ trách.”

Vệ Cẩn cười nhạt, sắc sảo loá mắt, đôi môi mỏng kia khẽ mở, mang theo sự cương quyết không ai bì nổi, “Không sao, Liên khanh không cần câu nệ.”

Khương Nhiêu từ đầu đến cuối chưa từng ngắt đầu, tin tức truyền ra từ Hoa Âm Các, nàng dĩ nhiên có nghe nói.

Trịnh Thu, rốt cuộc vẫn được như ý nguyện.

Dư quang quét qua, thấy nàng mỉm cười, sắc mặt Vệ Cẩn càng thêm rét lạnh, hần nhìn Liên Nguyệt cũng đang hành lễ nói, “Trẫm vừa ý nữ nhi duy nhất của Liên gia, giữ lại trong cung, ít ngày nữa định sẽ sắc phong.”

Chương 54: Đoạn tuyệt

Người trong thiên hạ chỉ nói Vũ An Hầu và trưởng Công chúa mới phong của Hoàng thượng đã định hôn nhân, mà tiểu muội hần cũng ở

lại trong cung, chọn ngày lành tháng tốt để tấn phong.

Nhưng thân phận của vị trưởng Công chúa này lại ít được biết đến, Hoàng thượng chỉ nói với bên ngoài là huyết mạch dòng bên của Vệ thị, nay hồi cung thôi.

Vừa nói như thế thì đã lấp kín miệng của mọi người, mà dân chúng chỉ cảm thấy hứng thú với ân sủng của Liên thị, rất ít ai hỏi ngọn ngành.

Nhưng nói đến trưởng Công chúa, không khỏi nghĩ đến một câu chuyện thiên hạ đều biết hai năm trước.

Đại trưởng Công chúa Vệ Văn Huy, mặc dù sống ở thâm cung không người biết, nhưng vẫn mang danh hiệu đệ nhất mỹ nhân của hoàng tộc.

Theo như lời đồn đãi, năng tài nghệ vô song, ngâm thơ phú có thể so với nho sinh, tướng mạo lại càng đẹp hơn mẫu đơn. Mà trên phố nghe đồn, năm mười lăm tuổi trưởng Công chúa cải trang đi chơi, vô tình gặp gỡ một vị công tử ở chùa Bạch Mã ngoại ô kinh thành, vừa thấy đã ái mộ khó quên.

Nửa năm sau, Đại trưởng Công chúa chọn phò mã, chính là trưởng tử Vương thị danh môn vọng tộc.

Tài tử giai nhân, nhất thời truyền nên giai thoại.

Câu chuyện tình yêu trên phố này, đại để là đã tìm được nguyên chủ, sôi nổi phỏng đoán, đúng là công tử Vương gia và trưởng Công chúa đã tự định chung thân.

Về sau hôn sự tốt đẹp thuận lợi, khiến người ta chỉ ngưỡng mộ uyên ương không làm tiên.

Trong Bích Ngô Cung, hoa cỏ yên tĩnh.

Dưới những tán cây tùng cây bách ngoài trời là chiếc sạp nhỏ, nam tử áo trắng tựa trên sạp, trong tay thường thức một miếng ngọc bội mượt mà, nhìn kỹ lại, rìa ngọc bội bóng loáng, hiển nhiên là đã trải qua vô số lần xoay tròn.

Ca ca, nếu Hoàng thượng đã tứ hôn cho ca, sao không chọn Anh Mẫn trưởng Công chúa? Lại cố tình sắc phong nữ quan kia, cũng không phải là giữ thể diện cho Liên thị chúng ta.” Giọng nói vui tai của Liên Nguyệt từ phía sau truyền đến.

Liên Giác thân nhiên quay đầu lại, “Mặc dù là sắc phong tạm thời, ngoài mặt cũng là ban trưởng Công chúa cho ta, bất luận như thế nào, sự quang vinh này là thiên tâm chiếu cố, tiểu muội vạn lần đừng đường đột. Tuy rằng bề hạ cố ý nạp muội, nhưng hậu cung chính là nơi

thị phi, không thể sơ suất.”

So với sự bất mãn của Liên Nguyệt, Liên Giác có vẻ vô cùng dửng dưng.

Làn váy hoa sen xinh đẹp xoay đến trước người, ngọc bội trong tay Liên Giác bị nàng ta mạnh mẽ đoạt lấy, “Thôi, biết ca không quên được nàng ấy, năm đó gặp gỡ ở chùa Bạch Mã, trong lòng trong mắt ca ca chỉ có một mình Văn Huy để cơ... Nhưng, nàng ấy đã sớm già làm vợ người ta, nay chỉ sợ ngay cả con cũng có, ca ca đúng là vì nàng ấy thủ thân cả đời sao!”

Liên Giác chỉ cười, nụ cười cũng không rõ đáy mắt, “Không phải ta đã đáp ứng việc hôn nhân này rồi sao, tại sao còn phải thủ thân cả đời? Tiểu muội lại còn nói nhảm.”

Liên Nguyệt giấu ngọc bội ra phía sau, “Phải, dù sao cũng không phải nàng ấy, ca ca cưới ai đều không sao cả. Vậy ngọc bội này, ta không thể trả lại cho ca, từ nay về sau hãy quên nàng ấy thôi!”

Gương mặt gầy của Liên Giác khẽ động, thật lâu sau hần khẽ đáp, “Vậy liền nghe tiểu muội.”

Chỉ chớp lát sau, có cung nhân đến truyền lời, nói là Hoàng thượng buổi tối thiết yến, huynh muội Vũ An Hầu đều nhận lời, trưởng Công chúa mới phong tât nhiên cũng sẽ đi.

Nghĩ đến Khương thị, Liên Giác không khỏi giấu nụ cười.

Thường ngày Hoàng thượng thân mật với nàng thế nào, sao lại nhìn không ra, huống chi tin đồn hậu cung, mặc dù là tin tức nội thành kín đáo, nhưng ít nhiều vẫn được truyền ra một phần.

Khương thị nhất định là nữ nhân của Hoàng thượng, nhưng Hoàng thượng ban nàng cho mình, chỉ có hai nguyên nhân, một là chán ngấy mất đi cảm giác mới mẻ muốn đưa hần đến đáp, hai là ảnh hưởng của Khương thị với hần vượt ra khỏi dự trù, không thể giữ lại.

Liên Giác lại nhớ đến vẻ phong tình của Khương Nhiêu, còn có sự hoạt bát lần đầu gặp mặt, chỉ sợ, nguyên nhân là cái thứ hai.

Chỉ sợ nàng cũng giống như mình, đời này trong lòng đều có người khác, bất quá như vậy cũng tốt, sau này thành hôn không ai thiếu nợ ai, rất công bằng.

Liên Giác không thích nhất là bị người ta kim hãm, mặc dù người nọ là thiên tử, cũng không thể ngoại lệ, lần này tứ hôn một nữ quan cho mình, càng khiến hần có thể an tâm so với việc thật sự cưới huyết mạch Vệ thị.

Trước khi dạ tiệc tối, lại thấy thị nữ vội vàng báo lại, nói là Khương thị đột nhiên đau đầu, không thể tham dự. Vũ An Hầu tât nhiên thiếu

một nhân vật quan trọng làm nền.

Liên Giác cảm thấy kích động, cô gái này không đơn giản, mặc dù đến nước này nhưng vẫn có thể nắm được tử huyệt của nam nhân.

Xem ra, nàng lượn lờ giữa mình và Hoàng thượng như cá gặp nước, chắc là có mưu đồ khác, chỉ có điều không biết trong lòng người như vậy sẽ có tình cảm chân thành nào đáng nói?

Nhưng cũng chỉ có cô gái không tầm thường như nàng mới khiến đế vương cửu ngũ chí tôn nhớ mãi không quên.

Trong Hàm Nguyên Điện, Hoàng thượng không thay đổi sắc mặt, chuyên chú với đồng tấu chương trên bàn, đã liên tục hai canh giờ không đưa ra chỉ thị.

Cao Ngôn và Toàn Cơ canh giữ ở trước cửa, cúi đầu đứng yên, không dám thở mạnh một tiếng.

Mặc dù là buổi tối thiết yến, Hoàng thượng vẫn không có ý dừng lại, có thể thấy tâm tư căn bản là không ở chỗ này.

Từ sau khi Khương ngự thị dọn từ sườn điện Phương Hoa Các sang Sơ Đường Cung, Hoàng thượng ít khi cho người hầu hạ gần người, nay chỉ còn một mình Toàn Cơ ở ngự tiền nghe lệnh.

Nhưng thật bất ngờ, hần đi Hoa Âm Các của Trần Phương nghi mấy lần, ngủ đêm cũng không chùng, nhưng trước sau vẫn chưa truyền nàng ta đến Hàm Nguyên Điện thị tẩm. Không thể nào biết được nguyên nhân trong đó.

Oánh Sương vừa rời lại đây nói Khương Nhiêu vì bệnh không thể tham dự yến tiệc, Hoàng thượng gác bút xuống, trầm ngâm một lát, không miễn cưỡng nữa.

Cao Ngôn vội vàng dẫn Oánh Sương xuống, nay ai chẳng biết hai chữ Khương thị là điều cấm kỵ hậu cung không thể nói, mặc dù là Hoàng hậu cũng phải kín như miệng bình.

Thấy Hoàng thượng sùng hạnh Khương thị đến cực hạn, nhưng ai có thể ngờ chỉ trong chớp mắt, hần đã đem cô gái yêu quý tặng cho người khác, không cần nói cũng biết trong đó nhất định có điều khác thường.

Chỉ chốc lát sau, Hoàng thượng rốt cuộc cũng xong chính sự, lại cho mọi người lui ra, nói muốn nghỉ ngơi một lát.

Đợi Cao Ngôn đi xuống, hần mới bí mật truyền Phùng Uyên lại đây, “Tìm thái y chẩn đoán mạch tượng của YTự năm đó đến đây cho trầm, dẫn hần tới chỗ trầm trước.”

Phùng Uyên trong lòng biết thái y kia đã sớm cáo lão hồi hương mười mấy năm, sống hay chết cũng không thể kết luận, nhưng vẫn linh mệnh, thân là ám vệ bên cạnh Hoàng thượng, bọn họ có mạng lưới cơ sở ngầm khổng lồ, trải rộng cả nước, tin tức linh hoạt, tuy khó nhưng đều không phải là làm không được.

Hoàng thượng lại mở miệng, “Tất cả lang trung y bà trong gần mười bảy năm qua của Yên Tàn Hầu phủ cũng phải tìm ra cho trẫm, một người cũng không thể lộ, trẫm muốn đích thân thẩm vấn.”

Thần sắc Phùng Uyên khê động, chuyện này rất lớn, liên lụy tới ngọn nguồn vụ án mười bảy năm, chỉ sợ phải vận dụng tất cả lực lượng hoàng thành mới có thể, “Thần nhất định sẽ cố gắng hết sức.”

Hoàng thượng gật đầu, “Lấy nửa tháng làm hạn định, lui ra đi.”

--

Ngoại thành ca múa mờ tiệc, đủ loại thú vui.

Mà ở Sơ Đường Cung, Oánh Sương đã đến Thái y viện mời Trương Tuấn lại đây chẩn trị.

Lúc Trương Tuấn nhìn thấy phương thuốc trên tay, không khỏi hoảng hốt, hẩn nghi hoặc nhìn khuôn mặt thanh lệ của cô gái ngồi ở ghế trên, mang theo vẻ xinh đẹp bất tận, “Công chúa muốn dùng phương thuốc này vào việc gì?”

Khuong Nhiêu cười nhạt, “Đây là thất hồn hương trăm năm sau mới nghiên cứu chế tạo ra, nay không có ai biết được, người có thể yên tâm pha chế, về phần nguyên nhân, người không cần biết.”

Trương Tuấn đứng yên bất động, “Hương này có thể mê hoặc lòng người, tà vật như thế, thứ thần không thể tòng mệnh.”

Người không đáp ứng?” Khuong Nhiêu dường như đoán được hắn sẽ phản ứng như thế.

Trương Tuấn lại ngắt đầu, “Ta là lo lắng cho an nguy của nàng!”

Dưới tình thế cấp bách, ngay cả kính ngữ Trương Tuấn cũng không dùng tới, mà hai chữ A Nhiêu bên miệng chung quy cũng không bật ra.

Khuong Nhiêu đứng dậy, nhìn thẳng hắn, “Đây là người nợ ta, Trương Tuấn Chi.”

Ba chữ này tựa như tảng đá nặng đè ở trong ngực, nhắc tới chuyện cũ không chịu nổi nhất.

Trương Tuấn xụ mặt xuống, trên khuôn mặt tuấn tú không thể đè nén sự đau xót, mặc dù cách gần một trăm năm, hiểu lầm giữa bọn họ vẫn không thể mở ra lối thoát.

Cho nên nhất định là trời cao trù phạt, mới có thể đưa hắn tới đây, ngày ngày nhìn nàng cười vui ở bên cạnh nam nhân khác, còn mình hàng đêm cô độc gánh chịu tình cảm tan vỡ khó có thể bù lại.

Hắn cuống quýt nắm chặt tay Khương Nhiêu, “A Nhiêu, nàng nghe ta giải thích, lúc trước bởi vì mẫu thân lấy mạng ép ta nên ta mới không làm chủ được bản thân mình. Cho tới bây giờ ta đều yêu nàng, không có người khác... Nàng hãy tin ta!”

Khương Nhiêu lạnh lùng đẩy hắn ra, không có bất kỳ biểu lộ gì, “Đã quá muộn, sự hối hận của ngươi đã quá muộn. Ta và ngươi đã sớm ân đoạn nghĩa tuyệt.”

Im lặng một lúc lâu, mãi đến khi Oánh Sương ở bên ngoài gõ cửa, Trương Tuấn mới lặng lẽ rời đi, “Ba ngày sau, nhất định sẽ như mong muốn của nàng.”

Oánh Sương thấy quần áo nàng mỏng manh, thân mình vừa bước qua hình như còn run nhè nhẹ, liền thúc thời đặt bữa tối xuống lui ra.

Gió đêm hơi lạnh, Khương Nhiêu lau nước mắt ở đuôi mắt, vô cùng thoải mái nhắc nhở chính mình, chuyện cũ trước kia vĩnh viễn không nói đến nữa.

--

Cung tần phi vị trở lên mới có tư cách tham dự, Hoàng thượng không có hứng thú, vô cùng lãnh đạm với Hoàng hậu bên cạnh, ngay cả khi nàng châm rượu cũng không uống một ngụm.

Trần quốc tướng quân đã hồi phủ, trường Công chúa tứ hôn cho Vũ An Hầu, yến tiệc này chỉ là gia yến, vẫn không có người ngoài.

Liên Giác làm như không thắng nổi từ lực, không bao lâu liền ra khỏi bàn tiệc, Hoàng thượng vẫn chưa ngăn cản, mặc cho hắn một mình rời đi. Nhưng Liên Nguyệt hiện một khúc múa tuyệt diệu, đẹp hơn cả hoa thơm cỏ lạ, được Hoàng thượng ban thưởng.

Lại nói ánh trăng mờ mờ, Liên Giác một mình bước đi, bước vào khu rừng tử phong ngoại thành.

Ngồi trên băng đá trong rừng một lát thì thấy một bóng dáng màu đen nhẹ nhàng từ xa đi tới.

Hắn đứng dậy chào đón, thân nhiên nói, “Không biết Công chúa hẹn là vì chuyện gì?”

Cô gái khoác áo choàng đen tha thướt, có một sự thú vị khác lạ, cho dù Liên Giác không thừa nhận cũng không được, đối với nam nhân nào nàng cũng đều có lực hấp dẫn trí mạng.

Tới gặp phu quân tương lai để tháo bỏ nỗi khổ tương tư.” Khương Nhiêu nửa đùa nửa thật, hóa giải sự lúng túng của hai người.

Liên Giác hiểu ý cười một tiếng, lắc đầu, “Giác không tin, Công chúa có việc gì thì cứ nói, Giác không mang theo tùy tùng.”

Ý cười trên gương mặt dần dần thu lại, dung nhan mịn màng người vừa rồi lại trở nên như sương lạnh, nàng vỗ về bụng nói, “Đêm nay là cuối cùng cơ hội của Hầu gia, xin hãy cân nhắc cẩn thận.”

Mi tâm Liên Giác khẽ động, bình tĩnh đối diện với ánh mắt của nàng, Khương Nhiêu kiên định, câu chữ rõ ràng, “Nếu Hầu gia cưới ta, vậy phải chấp nhận đứa con trong bụng ta.”

Liên Giác cứng người một lát, vô cùng kinh ngạc, nhất thời không biết nên nói tiếp như thế nào.

Châu thai thâm kết, đối với bất kỳ nam nhân nào đều khó có thể chấp nhận...

Thật lâu sau, không khí ngưng trệ, Khương Nhiêu hành lễ trước, dứt khoát xoay người rời đi, đáp án không cần nói cũng biết, không cần hỏi nhiều.

Liên Giác chưa từng đoán được, cô gái này lại quyết tuyệt như thế, muốn hay không muốn đều rõ ràng.

Đi được mấy bước, đột nhiên bị hấn gọi lại từ phía sau.

Liên Giác tiến lên mấy bước, thần sắc bình tĩnh, khép ngoại sam của nàng lại, “Trong lòng Giác có người khác, chỉ sợ cuộc đời này cũng không thể chấp nhận người con gái nào nữa. Không biết Công chúa có thể nhận không?”

Lời nói này đã rất rõ ràng, Khương Nhiêu không thể cho hấn sự trong sạch, hấn cũng không thể cho nàng sự thật lòng.

Khương Nhiêu chân thành nở nụ cười, “Không ai thiếu nợ ai, đây là tốt nhất, vậy không quấy rầy Hầu gia nghỉ ngơi nữa.”

Rút tay từ trong vạt áo ra, dưới ánh trăng yên tĩnh, Liên Giác đột nhiên muốn tìm tòi nghiên cứu, trong lòng cô gái trước mặt sắp trở thành thê tử của mình này, rốt cuộc có bao giờ động tâm.

Nhưng chung quy cũng không nói ra, mặc cho nàng lặng lẽ rời đi, giống như khi đến vậy.

Đến trước cửa Sơ Đường Cung, liền thấy cách đó không xa có loan liền từ từ mà đến.

Nàng còi áo choàng ra, quy củ cúi người hành lễ, ánh mắt đảo qua thần thái lạnh như băng của người nọ, không khỏi nắm chặt tay.

Trong lòng có sự đau đớn không thể kìm nén được, nhưng rất nhanh đã được che giấu. Nay, trước khi hết thầy chân tướng chưa được xác định, hẳn chỉ có thể là huynh trưởng của mình.

Nhanh như vậy đã khỏi bệnh?” Vệ Cẩm tiến lên từng bước, khóa nàng lại, “Xem ra thái y của trẫm y thuật cao minh.”

Khương Nhiêu cười nói, “Như vậy bệ hạ cần ban thưởng mới phải.”

Chi là nụ cười trong chớp mắt kia tựa như lưỡi dao xẹt qua ngực, Vệ Cẩm biết rõ lần này lại đây sẽ không có kết quả gì, nhưng cô gái trước mặt vĩnh viễn vẫn như trước, vẫn khiến đáy lòng hắn không thể ức chế mà nổi lửa.

Thậm chí không để ý đám người Cao Ngôn ở đây, hắn đang cánh tay ôm nàng vào lòng, không nói gì mà đi thẳng vào trong điện.

Khương Nhiêu vẫn vô cùng ngoan ngoãn, đơn giản là vì nàng hiểu rõ tính nết của Vệ Cẩm, phản kháng gì cũng vô dụng.

Khép cửa điện lại, chỉ còn hai người đối diện với nhau, Khương Nhiêu liếc mắt ra ngoài cửa, “Bệ hạ lẽ ra nên chú ý chút, ta là muội muội của ngài, lại là thê tử tương lai của Vũ An Hân, để người bên ngoài nhìn thấy thì sẽ sinh lời đồn nhảm nhí.”

Vệ Cẩm nhìn nàng, cong khóe môi, “Trẫm yêu thương muội muội như thế, ai dám nhiều lời!”

Đêm đã khuya, nếu bệ hạ không có chuyện gì thì xin trở về nghỉ ngơi, nếu không, còn có nhiều người xinh đẹp như hoa đang chờ ngài.”

Tâm tình Vệ Cẩm vốn u ám, sau khi nghe thấy những lời này thì chợt thoải mái, nàng rút cuộc vẫn còn quan tâm đến mình.

Vệ Cẩm vẻ mặt nghiêm túc, nắm vai của nàng, “Chỉ cần một câu của nàng, trẫm sẽ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.”

Khương Nhiêu lại nói, “Ta cảm thấy bệ hạ an bài như thế rất tốt, Vũ An Hân tuần tú lịch sự, ta vô cùng mến mộ.”

Vệ Cẩm phá lên cười liên tục, ánh mắt như đao, buông cánh tay xuống, “Trẫm quả nhiên là điên rồi mới chạy tới đây nghe nàng nói nhảm.”

Sự chua xót bất đắc dĩ trong đó, Khương Nhiêu nghe vào trong tai, chấn động trong lòng.

Nàng làm sao không cảm nhận được?

Trong lúc nàng trầm mặc, Vệ Cẩm rút cuộc cũng rời đi.

Đêm đó Trần Phương nghi đến Hàm Nguyên Điện dâng trà, Hoàng thượng chỉ cho Cao Ngôn nhận lấy rồi bảo nàng ta hồi cung.

Trên đường trở về Hoa Âm Các, Trần Phương nghi suy đoán trong bụng, mình đã làm gì không đúng, chọc Hoàng thượng mất hứng.

Nhưng suy nghĩ liền bình thường trở lại, bởi vì ngày thứ hai, Hoàng thượng đã ban cho nàng một đôi trâm ngọc bích, đủ để trấn an.

Chương 55: Lợi thế

Khi mở tiệc mừng hai vị đế cơ song sinh được trăm ngày, kinh thành dần dần bắt đầu vào đông.

Trong lúc vô tình, Khương Nhiêu phát giác thời gian ở đây đã xấp xỉ một năm, mà ngày nàng gả cho Vũ An Hầu càng ngày càng gần. Cái bụng dưới lớp váy dài rộng đã nhô lên, cũng sắp che không được.

Tiệc mừng trăm ngày giao cho Hoàng hậu xử lý, Hoàng thượng chỉ đến ngồi một lát, cũng không quá để tâm.

Yến hội long trọng, Hoàng hậu tỏ vẻ hiền đức, đặc biệt ban cho hai vị đế cơ bốn nhũ mẫu và thị nữ bốn người, còn dặn Bạch Chiêu nghi cẩn thận theo dõi, đợi đế cơ vừa một tuổi thì chọn thư đồng bên người, cần phải do chính nàng ta quyết định.

Nhìn ngoài mặt thì thấy Hoàng hậu nương nương chăm sóc tỷ muội, tấm lòng bao la, nhưng trên thực tế, ai mà không biết Bạch Chiêu nghi kia sinh non bị thương nguyên khí, thân thể vẫn luôn không tốt, đừng nói là thị tẩm, cho dù động một chút cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi. Hoàng thượng ít khi lâm hạnh, về đây đã xinh đẹp động lòng người trước kia nay rõ ràng như cái siêu thuốc. (1)

(1) cái siêu thuốc: ví với người hay đau ốm

Vô cùng quan tâm đối với một phi tần không hề có sức uy hiếp, không phải là một chuyện tốt một công đôi việc đó sao?

Đang lúc bữa tiệc sôi nổi, ăn uống linh đình, nhờ có đế cơ mà Bạch Chiêu nghi được bố trí ở bên trái Hoàng thượng, hơi thấp hơn Hoàng hậu, nhưng cũng là nhân vật trung tâm của lần này.

Bệ hạ ngài ném thứ đi, đây là thịt khô hoa đào tẩm thiếp bí mật làm trong cung, thơm dịu lại ngon miệng.” Bạch Chiêu nghi vén tay áo lên, gấp một miếng, Vệ Cẩn cắn một miếng nhỏ, gật gật đầu, cũng không đáp lại sự hầu hạ ân cần của nàng ta.

Bạch Chiêu nghi trong lòng biết ân sủng hiện giờ của mình đã tiêu tan, nhưng vẫn không cam lòng bị vui dập, tối nay chính là cơ hội tốt nhất.

Nàng ta đòi một đĩa thịt khô, đem một cái đĩa khác thị nữ mang lại đây, lấy muỗng bạc múc một chén canh ngó sen Ngọc Lộ dâng lên, “Bệ hạ phải bảo trọng thân mình, nếu không thích món chính thì uống chén canh này thử xem, công hiệu bồi dưỡng rất tốt.”

Vệ Cẩn rót cuộc cũng nghiêng đầu, ánh mắt lộ ra chút xúc động, uống cạn chén canh kia, lại phân phó cung nhân bụng canh mút táo cầu kỳ chưng cách thủy đến cho Bạch Chiêu nghi, “Nàng nên bồi dưỡng sức khỏe, nhìn gầy quá, sáng mai sẽ cho thái y đến.”

Chẳng qua chỉ là một câu nói, lại khiến Bạch Chiêu nghi được sủng mà lo, vì thể nhân cơ hội nói thêm mấy câu.

Vệ Cẩn thật ra không thấy phiền chán, vì thế gọi nhũ mẫu ôm hai đứa trẻ còn trong tã lót đến, cực kỳ kiên nhẫn trêu đùa một phen.

Không khí yên hội dần dần hòa hợp.

Không bao lâu sau, Hoàng thượng muốn rời bàn, cho dù Bạch Chiêu nghi dùng mọi cách giữ lại, chung quy vẫn không hiệu quả.

Nhưng khi mọi người ở đây nghĩ rằng đến đây chấm dứt, cục diện đột nhiên biến đổi.

Toàn Cơ bụng chiếu thư sắc phong lên, đứng đọc tại chỗ. Tấn Chiêu nghi Bạch thị làm Bạch Phi, chuyển tới Dao Hoa Cung, chủ vị một cung. Nhất thời Bạch Phi trở nên cao quý, chúng phi liền muốn nhân cơ hội này mà người tới ta đi (2) một phen.

(2) người tới ta đi: thành ngữ chỉ sự qua lại thân thiết của bạn bè

Ngày thứ hai, nhóm tiểu chủ các cung đều dồn dập mang quà tới, đến Dao Hoa Cung thăm đế cơ.

Khuông Nhiêu nay xưa đâu bằng nay, Bạch Phi cũng mời vị trưởng Công chúa danh tiếng này đến.

Lần này nàng cố ý tránh giờ cao điểm, đợi gần chập tối mới đến Dao Hoa Cung.

Lễ vật đơn giản mà quý báu, là hai khối ngọc lưu ly chế thành hai cái khoá được đặt trong hộp gỗ mun nạm vàng.

Bởi vì trong người có thai, Khuông Nhiêu cảm thấy rất thân thiết với hai đứa trẻ phần điều ngọc mài mới sinh kia, liền đưa tay bế một chút. Khi nàng cúi đầu cẩn thận quan sát dung mạo kia, càng nhìn càng thấy có chút kỳ lạ.

Thấy Khuông Nhiêu không nói gì, Oánh Sương liền nói, “Nô ti thấy tướng mạo hai vị đế cơ thật đẹp, chi là bộ dáng Văn Yên đế cơ và Ngọc Yên đế cơ lại khác xa nhau, Văn Yên đế cơ nhìn giống bệ hạ thật.”

Nửa câu nói sau, làm như cảm thấy chuyện gì, Oánh Sương chợt im miệng.

Khương Nhiêu cảm thấy lo sợ, Oánh Sương cũng không nói gì, chỉ sợ Ngọc Yên để cơ này tuy là Bạch Phi sinh ra, nhưng ngũ quan lại tuyệt đối không giống người mẹ này, mà lại có năm phần giống Hoàng hậu!

Đây quả thật khó mà tưởng tượng...

Trong nháy mắt, Khương Nhiêu chỉ cảm thấy trong đầu có một chỗ dần dần thông suốt.

--

Hoàng hậu cực kỳ nhiệt tình chuẩn bị trang sức y phục xuất giá của Khương Nhiêu, không ngừng đưa tới Sơ Đường Cung.

Buổi chiều có cung nhân tới truyền lời, nói là Bích Ngô Cung mai vàng nở rộ, Liên Nguyệt mời trưởng Công chúa đi giá ngắm hoa.

Khương Nhiêu cười cười, trang điểm đơn giản rồi lên liễn qua đó, Liên Nguyệt bắt quả chỉ là nguyệt trang thôi.

Hương mai vàng truyền rất xa, thấm vào ruột gan.

Liên Giác bước chậm đến rừng mai, gió mát lồng lộng, đáng vẻ trông có vẻ lẻ loi. Hắn vẫy tay gọi cung nhân mang cờ lông của Liên Nguyệt lại đây.

Sau khi đại hôn qua, không biết nàng có nguyện cùng ta trở về Thương Lan, hay là muốn ở lại trong kinh?" Liên Giác mở miệng, giống như đang hỏi một người bạn cũ đã lâu.

Không biết Vũ An Hân còn cất giấu tâm tư gì?" Khương Nhiêu thờ ơ, Liên Giác vô cùng săn sóc, đỡ nàng tựa vào nhụyễn tháp, nhắc mắt, "Bệ hạ cần Vũ An Hân, mà không phải là bản thân Giác."

Khương Nhiêu hiểu được, Vệ Cẩn trấn an Liên thị, chẳng qua là mượn cơ hội thân binh quyền Liên gia, tập quyền thống nhất, về phần Vũ An Hân có làm quan hay không, hắn cũng không quan tâm.

Huống hồ xem lời nói của Vũ An Hân, tâm tư của hắn không ở triều đình.

Nàng có muốn đi cùng không? Thương Nguyên bốn mùa như xuân, nên vợ nên chồng." Nụ cười hắn trong veo, giờ khắc này, tựa như làm cho Khương Nhiêu cảm thấy hắn thật tâm với mình.

Kinh thành có quá nhiều ân oán chưa đến hồi kết, nàng sẽ không đi, cũng đi không được.

Liên Giác nhận thấy sự do dự của cô gái trước mặt, liền chuyển hướng đề tài, đứng dậy ngắt một đóa hồng mai, cúi người cài lên tóc

nàng.

Cảnh tượng tương tự như thế, rõ ràng như mới hôm qua.

Liên Giác dịu dàng tựa như mỹ ngọc, khiến người ta tháo dỡ hết mọi sự phòng bị, nếu thật sự nắm tay hẳn cả đời, có lẽ bản thân cũng yên bình.

Chi là... Khương Nhiều chậm rãi mở hai mắt, hồng mai như lửa thấu trời bao trùm lên, chiếu vào trong mắt.

Nàng vẫn thích tư thái cường ngạnh của nam nhân kia, cúi người bên tai, “Đẹp lắm, cứ cài đi.”

Lúc ấy hoa một mình bồi hồi vô tâm dưới ánh trăng, cho dù kiếp số đã sớm định, Khương Nhiều biết mình không muốn buông tay.

Nhưng nàng càng biết, có người còn bị tổn thương hơn cả nàng.

Sự giằng co và mài mòn lặng lẽ này, nếu có thể hi vọng, cho dù nước chảy thành sông, nếu mình có thể giữ lại đứa trẻ, phải nên để ý cái gọi là nhân duyên huynh muội này thế nào?

Nàng đang đợi hẳn, đợi cho đến ngày hẳn liễu lĩnh, đó chính là điểm cuối cùng.

Nàng thu ánh mắt lơ đãng nhìn về phương xa lại, chuyên tâm với hoa mai, nghe Liên Giác nói.

--

Bệ hạ có muốn qua đó?” Cao Ngôn thấy Hoàng thượng đứng dưới tàng cây đã lâu, vì thế mới lớn gan hỏi.

Vệ Cẩn mặt không chút thay đổi, xoay người đi vòng vào nội thành.

Trong Hàm Nguyên Điện lặng lẽ, Phùng Uyên đẩy cửa vào, cúi người quỳ lạy, “Bẩm bệ hạ, Lăng Bình Vương ngày mai khởi hành trở về đất phong, ven đường thu nạp rất nhiều binh lực, hơn nữa, theo như trình sát báo lại, đã có binh mã bí mật tập kết.”

Mắt đao của Vệ Cẩn lạnh thấu xương, “Ngọn nguồn ở đâu?”

Phùng Uyên trả lời lưu loát, “Chính là đất phong Ngô Tây, địa bàn của Lăng Bình Vương, mà không phải sớm chiều, dĩ nhiên ần núp đã lâu.”

Tốt lắm,” Vệ Cẩn cười lạnh, “Không hổ là người Phụ hoàng nhìn trúng, có chút bản lĩnh, không uống công trảm phí thời gian. Công việc

phía sau tiến triển như thế nào?”

Trên danh sách âm mưu bí mật có ba tên tướng lĩnh phản quân, vợ con cha mẹ tổng cộng ba mươi chín người, toàn bộ đều âm thầm khống chế, có cánh cũng khó thoát, chỉ đợi thánh mệnh.”

Tính kế với quân tử, phải chú ý lễ pháp,” Vệ Cẩn khép quyền trục trong tay lại, “Tính kế với hổ sói thì phải càng tàn nhẫn.”

Phùng Uyển ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt sâu thẳm kia, không rét mà run.

Mặc dù đã là chủ nhân nguyên trung thành mấy năm, nhưng sự tàn nhẫn của Vệ Cẩn vẫn khiến hấn khiếp sợ.

Người dùng binh không làm hại đến trẻ em và người già, nhưng Hoàng thượng lại kiểm chế hết phụ nữ trẻ em và người già họ hàng của mấy tên tướng lĩnh phản quân, một khi có biến, e là máu chảy thành sông, chỗ chôn hài cốt chưa kịp lạnh.

Ai có thể rút bỏ thê tử, mất đi luân thường? Cừ binh tạo phản không gì ngoài mưu quyền đoạt thế, nhưng nếu không còn gia đình, như vậy quyền thế ngập trời chẳng qua chỉ là một mảnh đất vàng mà thôi.

Hoàng thượng xem ra rất thấu đáo, cũng không phải một binh một tướng có thể xoay chuyển cục diện, lúc này đây, Lăng Bình Vương đúng là chạy trời không khỏi nắng!

Lúc Toàn Cơ tiến vào dâng trà, Hàm Nguyên Điện sớm đã khôi phục như lúc ban đầu, hoa mai đựng đĩa, quyền rũ lòng người.

Ai cũng không nhìn ra, nơi này không chỉ có phần hồng, mà còn có Tu La.

Ngọc bài bên thượng công cục đã được đưa tới, Toàn Cơ cung kính dâng lên.

Vệ Cẩn nhìn chăm chăm ánh tà dương ngoài điện, kiểm chế ham muốn trong lòng. Bây giờ chưa phải lúc, đợi đến khi bụi lắng, cho dù nước sông ba ngàn, hấn cũng sẽ không tiếc hết thủy mà dâng lên, cùng cười vui với hồng nhan.

Nhưng mà, nụ cười như hoa kia nay đang ở bên cạnh nam nhân khác, mỗi khi nhìn thấy đều khiến hấn không thể khắc chế.

So với việc mất đi nàng, huynh muội và huyết thống căn bản không đáng nhắc tới!

Nâng ngọc bài lên, hấn cười tuấn mỹ, “Vẫn là đi chỗ Trần Phương nghi.”

Từ sau khi Khương Nhiêu biến mất ở Hàm Nguyên Điện, ân sủng của Trần Phương nghi đang lên, khiến đám người Hoa Thục phi, Liễu Phi theo không kịp.

Lạc Nguyệt Đình xây ở ruộng dâu dưới chân núi, Khương Nhiêu đợi ở trong đình hồi lâu, Trần Phương nghi mặc cảm y nhanh chóng bước đến.

Nàng ta cười dịu dàng, “Không biết trường Công chúa gọi tần thiếp đến đây có chuyện gì?”

Khương Nhiêu chân thành cười đáp, “Ngồi đi, nơi đây cũng không có người ngoài, Trịnh Thu.”

Trần Phương nghi ra vẻ mờ mịt, nhu nhược như một con thỏ trắng hoảng sợ, “Bệ hạ sáng sớm dẫn buổi trưa muốn dùng điểm tâm tần thiếp tự tay làm, thứ cho tần thiếp không thể phụng bồi.”

Khương Nhiêu quần một lọn tóc, thường thức trên đầu ngón tay, cũng không ngẩng đầu nhìn nàng ta, “Hôm nay không nói đến Hoàng thượng, không bằng nói đến Lãng Bình Vương người quan tâm nhất đi.”

Khuôn mặt che giấu vô cùng tốt của Trần Phương nghi hơi cứng đờ.

Nữ nhân có cường đại cách mấy, cũng trốn không thoát một chữ tình.

Nhưng nàng ta đã nhanh chóng che đậy, “Tần thiếp không hiểu triều chính, thứ cho không thể phụng bồi.”

Khương Nhiêu từ từ đứng dậy, đứng tại chỗ không nhúc nhích, “Sáng nay Lãng Bình Vương khởi hành trở về đất phong Ngô Tây, nhưng đáng tiếc, chỉ sợ người sẽ không còn được gặp lại hần.”

Bước chân của Trần Phương nghi thu trở về, nàng ta ngoái đầu nhìn lại cười.

Nhưng cảm xúc không thể kiềm chế trong nụ cười kia chợt lóe rồi biến mất.

Khương Nhiêu không có lòng dạ quan tâm nàng ta sẽ đối đáp thế nào, chỉ là lời nói đồn dập, “Trước khi đi, ta thay người tiễn hần một đoạn đường, cho tới bây giờ, hần đều ở trong lòng ta, còn nói muốn dẫn ta đi Ngô Tây, người nói xem, có buồn cười không?”

Trần Phương nghi cuối cùng cũng không nhịn được, hỏi, “Không biết hai chuyện trong lời nói của Công chúa có quan hệ gì.”

Khương Nhiêu tiến lại gần, nhẹ nhàng vung tay áo, hương thơm nhàn nhạt tỏa ra, “Tất nhiên là có, tình nhân cũ gặp mặt, ôn tồn săn sóc, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, mà ta đặc biệt vì hần mà bí mật chế thất hồn hương, hần dính một số lượng lớn, trên quan đạo ngoài kinh thành, hai bên có rừng cây rập rập, thất hồn hương gặp nhị hoa sẽ phát được tính, ngũ tạng tổn hại, tâm mạch đứt đoạn,” Nàng nói một hơi, nắm tay nàng ta, “Trịnh Thu, người hần là biết, ta cực kỳ mang thù, ngày đó hần vứt bỏ ta không đếm xỉa tới, lưu đầy ở Vĩnh Lạc

Cung muốn ta tuân táng, hại ta nhảy xuống giếng, ta đều nhớ rõ.”

Sắc mặt Trần Phương nghi trắng bệch, thần thái dày công nguy tạo cũng dần dần sụp đổ, “Vậy... người muốn thế nào?”

Ta muốn hấn chết, bù đắp một cái mạng trước đây hấn nợ ta.” Ngữ khí Khương Nhiêu nhẹ nhàng như gió thổi ba quất vào mặt, nhưng trong con người đã đóng băng một mảnh.

Không... Người sẽ không, người không thể.” Trần Phương nghi chỉ lắc đầu, lúc này, nàng ta mới là Trịnh Thu mà Khương Nhiêu biết.

Chương 56: Cùng chết

Khương Nhiêu không nói, đôi mắt cong lên, tựa như một đầm nước sâu. Có thể nhìn thấy trong mắt Trần Phương nghi lạnh lẽo đến phát rét.

Nhưng mà Trần Phương nghi sao có thể bị người ta thao túng?

Chỉ trong chớp mắt, nàng ta đã thu hồi toàn bộ kinh ngạc và sợ hãi, rụt rè yêu kiều mím môi cười, “Tần thiếp không biết vương gia nào cả, nhưng mà công chúa cần thận, chơi với lửa có ngày chết cháy.”

Nói xong, Khương Nhiêu chậm rãi đứng dậy, ánh mắt Trần Phương nghi dừng trên phần bụng hơi lộ lên của nàng, nâng tầm mắt có vẻ ngờ vực.

Xem tình hình Công chúa hiện giờ, quả nhiên là phải gả cho Vũ An Hầu sao?”

Không vậy thì sao?” Khương Nhiêu ra vẻ đau khổ, “Nếu không phải đi đến bước đường cùng, ta làm sao cam tâm như thế... Lăng Bình Vương, là hấn trước kia phụ ta, ta hận hấn, ta muốn hấn chết! Nhưng ta vẫn không quên được hấn...”

Nói xong lời cuối cùng, đáy mắt có chút tuyệt vọng kim nén.

Trần Phương nghi hơi sùng sốt, hình như muốn nói gì, lại bị người phía sau ngắt lời.

Công chúa và Trần muội muội thật hăng hái, đang cùng nghĩ đến một chuyện với bốn cung.”

Hoàng hậu khoan thai bước tới, đầu tiên là nhả nhận nói với Khương Nhiêu, “Sắp tới đại hôn, Công chúa có thai tiểu Thế tử không nên đi xa, nếu có chuyện gì nguy hiểm, bốn cung cũng không cách nào giao phó cho Vũ An Hầu.”

Khương Nhiều vuốt ve quần áo, “Hoàng hậu nương nương vẫn chưa sinh con mà có thể hiểu rõ việc chăm sóc phụ nữ mang thai như thế, đủ thấy dụng tâm, nhưng thật ra ta không dám nhận ý tốt của người.”

Sắc mặt Hoàng hậu khê biến, nàng vốn muốn mượn cơ hội giảm bớt nhuệ khí của Khương Nhiều, không ngờ bị cắn ngược lại một cái. Nhưng nàng e ngại Khương Nhiều sắp xuất giá, dù sao cũng nên nhẫn nhịn, vì thế mới dè con tức giận xuống, “Quan tâm hậu cung là trách nhiệm của bản cung, Công chúa không cần khách khí.”

Tiết mục đối chọi gay gắt này rất là không thú vị.

Tâm tư Khương Nhiều hiện giờ căn bản không ở chỗ này, không còn lòng dạ nào lá mặt lá trái, vội vàng cáo lui.

Vừa đi ra mấy bước, chợt nghe giọng Hoàng hậu lãnh đạm, “Hôm nay nếu Trần muội muội không bận thì đến Tử Thần Cung thay bản cung chép thơ văn đi.”

Khương Nhiều thân nhiên quay lại, vỗ vỗ trán, “Bẩm Hoàng hậu nương nương, ta hẹn Trần Phương nghi cùng đến Sơ Đường Cung học chút thủ thừa nữ hồng, suýt nữa thì đã quên.”

Trần Phương nghi nhất thời không hiểu ý Khương Nhiều, nhưng nàng ta quả thật không muốn một mình đối mặt với Hoàng hậu, vì thế ra vẻ nhớ lại, hai người sánh vai nhau ra khỏi Lạc Nguyệt Đình.

Trên đường trải qua mấy phen muốn nói lại thôi, Khương Nhiều rốt cuộc chưa nói nguyên do, lúc chia tay nhau, Trần Phương nghi u ám trở về Hoa Âm Các, trong bụng đầy nghi hoặc và lo lắng, đành phải một mình giấu ở trong lòng.

Mãi đến giờ Ngọ khi Hoàng thượng tới, thấy mặt nàng có vẻ buồn bực, vì thế mới hỏi thăm.

Trần Phương nghi làm nũng rúc vào trong lòng, bộ dáng nhu nhược kia khiến người thương tiếc, nàng ta nói, “Ban ngày có gặp Khương Ngự thị một lần, nói đến cũng lạ, nàng đề cập tới Lăng Bình Vương, tần thiếp và Anh Mẫn trưởng Công chúa thường ngày ăn ý, có lẽ bệnh của Mộ Thái phi phải khỏi, Vương gia mới có thể yên tâm rồi đi. Vốn nên chuẩn bị chút thuốc bổ đưa qua biểu thị tâm ý.”

Vệ Cẩn không có dị nghị gì với lời nói của nàng, vô cùng ôn nhu ôm ấp, “Đi cũng không sao, chỉ là đừng ở lại lâu quá, buổi tối trầm còn qua.”

Hoàng thượng hình như cố ý bỏ qua ba chữ Khương Ngự thị, hơn nữa nếu là phi tần bình thường nhắc tới, chắc chắn long nhan tức giận, nhưng vào lúc này lại phá lệ bao dung với Trần Phương nghi.

Mà những lời này, ba phần thật bảy phần giả, Trần Phương nghi cũng mượn chuyện này thử thái độ của Hoàng thượng.

Mấy ngày nay không có gì khả nghi, mặc dù vẫn chưa có tình ý, nhưng ân sủng cũng không như là giả vờ.

Lời này nói ra khiến người ta mơ mộng xa vời, Trần Phương nghi càng cúi thấp hơn một chút, hai gò má đỏ ửng, “Bệ hạ sao lại nói những lời này... Ngài đến cung tần thiếp liên tiếp, chỉ sợ... các tỷ tỷ khác sẽ không vui...”

Vệ Cẩn xoa bàn tay trắng nõn của nàng, “Trẫm vui là được, quân người khác làm gì?”

Trần Phương nghi ngửa đầu, khuôn mặt anh tuấn trước mắt liền chồng chéo lên hình ảnh một người khác trong đầu, khiến nàng không nén nổi tình cảm.

Trong lúc tâm tình rạo rực, Vệ Cẩn dùng bữa xong, súc miệng rửa tay rồi trở về Hàm Nguyên Điện xử lý chính vụ.

Giờ ngọ nghi ngơi, vài thị nữ ở hành lang đứng canh chừng, hình như đang thì thầm với nhau.

Mặc dù đang ngủ, nhưng ba chữ Lăng Bình Vương nhất thời như vị thuốc mạnh thanh tỉnh nhất đánh thức nàng.

Các người đang nói gì vậy?”

Vài thị nữ quay đầu lại, thấy chủ tử nhà mình khoác áo trắng đứng ở hành lang, không khỏi im bật.

Nhưng thật ra có người lớn gan trả lời, “Bẩm tiểu chủ, chúng nô tì vừa rồi trên đường trở về từ phủ nội vụ nghe chút tin đồn, không dám làm bôn tai tiểu chủ.”

Hai hàng lông mày của Trần Phương nghi nhíu lại, “Nói cũng được, giải buồn một chút.”

Đợi các nàng nói xong tin tức mình hóng được, gương mặt Trần Phương nghi xưa nay gọn sóng không sợ hãi trở nên mất hết huyết sắc.

Bộ hạ Lăng Bình Vương ở trên cầu Thanh Mã ngoại thành xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đến nay chưa có tin tức...

Buổi trưa Khương Nhiêu nói... Đúng là thật, nàng ta quả thật xuống tay độc ác!

Trên dưới Hoa Âm Các chưa từng thấy tiểu chủ nhà mình gấp rút như thế, nàng búi một kiểu tóc đơn giản, không cài trâm, lập tức chạy tới Sơ Đường Cung.

Ai ngờ ở ngoài điện lại biết được Khương Nhiêu theo huynh muội Vũ An Hầu ra khỏi thành du ngoạn, đến giờ chưa về. Khương Nhiêu lại không ở trong cung, điều này càng xác minh suy đoán.

Trần Phương nghi trước sau tình tảo tỵ kiềm chế rốt cuộc cũng rối loạn.

Cơ sở ngầm của Yên Tần Hầu phu nhân trong cung nay còn lại cực ít, nàng ít khi qua lại, đều là dựa vào việc liên lạc trực tiếp với Lăng Bình Vương để thực hiện nhiệm vụ. Mà lần chặn đường này đã cắt đứt sạch sẽ.

Nàng dựa vào trí nhớ tìm đến chỗ những người nằm vùng, nhưng kết quả nhận được không phải là bị đuổi ra khỏi cung thì cũng là phạm sai lầm rồi bị xử phạt, thành Tử Vĩ bao la nay chỉ còn nàng lẻ loi một mình.

Chưa bao giờ cảm giác cô độc bất lực dần dần lan tràn như vậy, khi gần tới chỗ rừng cây trước hành cung giam cầm Yên Tần Hầu phu nhân, nàng dừng một lát, cuối cùng cũng quay lại.

Tiếng bước chân ngoài điện vang lên, Trần Phương nghi đứng dậy nghênh giá, thân thể suy nhược ở trong gió đêm vô cùng hiu quạnh.

Vệ Cẩn mở miệng, cũng không phải là câu nào trong sự dự đoán của nàng.

Hắn nói, đêm thu cảnh đẹp, muốn nàng cùng đi dạo.

Sáu chiếc xe ngựa dưới ánh trăng, ngày tốt cảnh đẹp, nhưng sóng ngầm mãnh liệt lại ẩn dưới vẻ yên ả bên ngoài.

Trời tối đen như mực.

Trần Phương nghi ngồi ngay ngắn ở một góc trong buồng xe, nhìn nam nhân lạnh lùng trước mắt, thật lâu sau mới sợ hãi hỏi, “Đêm đã khuya, không biết bệ hạ muốn tần thiếp theo ngài đi đâu?”

Vệ Cẩn tựa vào buồng xe nhắm mắt dưỡng thần, “Một hồi sẽ biết, ái phi đừng vội.”

Dần dần, xe của đội cảnh vệ đã ra khỏi cửa thành.

Vết bánh xe trên mặt đường gập ghềnh không bằng phẳng, mặc dù đã phủ một lớp cỏ dày nhưng vẫn lắc lư nghiêng ngả.

Nam nhân trước mặt rốt cuộc cũng mở mắt ra, tiếng gió gào thét ngoài xe xen lẫn huyền não không chịu nổi, Trần Phương nghi lạnh thấu trong lòng, cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

Vệ Cẩn không nói gì, ngồi yên nhìn nàng, chột vén rèm lên.

Gió đêm lẫn mùi bùn tanh đập vào mặt, mắt có thể nhìn thấy đang giao chiến ác liệt trên cầu Thanh Mã, khói lửa nổi lên bốn phía.

Khấp nơi phơi thầy, máu chảy thành sông.

Trần Phương nghi không hề chớp mắt nhìn chăm chăm doanh tướng xa xa, trên lá cờ đỏ sậm tung bay kia thêm một chữ “Lăng” , nhiệm đồ hai trông mắt của nàng.

Vệ Cẩn vươn tay, hung hăng vùn về cầm của nàng rồi nâng lên, “Ái phi của trẫm, vở kịch hay đêm nay chỉ vừa mới bắt đầu, trẫm biết nàng rất muốn tận mắt nhìn thấy.”

Theo xe ngựa tiến lên phía trước, ám vệ khắp nơi đồng loạt xuất hiện, trên cánh đồng bát ngát, nhất thời mấy trăm người tập kết, bảo vệ chặt chẽ Hoàng thượng ở giữa. Trật tự vô cùng vững vàng.

Trên cầu Thanh Mã, đội quân của Thịnh gia và bộ hạ của Lăng Bình Vương còn đang chiến đấu hăng hái, nay giết đỏ cả mắt rồi, đã đến tình cảnh người chết ta mất mạng.

Vệ Cẩn bước lên khán đài, dựa vào lan can quan sát, nhưng thấy đại doanh của Lăng Bình Vương còn đang cố thủ một mảnh đất cuối cùng.

Cô gái bên cạnh quần áo đơn bạc, khuôn mặt đờ đẫn, ngoại trừ đôi mắt xoay chuyển thì cả người giống như con tò te ngơ ngẩn tại chỗ.

Đột nhiên kèn lệnh dừng lại, đại doanh của Lăng Bình Vương từ từ kéo ra.

Một con đường máu mở ra. Một người một ngựa chậm rãi bước đi dưới ánh trăng.

Khuôn mặt Vệ Ly tái nhợt, hướng về phía trên đài cao cười nhạt, nụ cười kia muôn vàn phong tình, khiến chín tầng mây cũng đều thất sắc.

Trần Phương nghi chỉ cảm thấy toàn bộ trái tim đều bị hấn hung hăng bóp chặt, giày vò một chỗ.

Lúc hai phe giằng co, vẫn chưa có người phát hiện, xe ngựa của Vũ An Hầu đang từ phía nam chậm rãi chạy vào, cùng đi còn có mười mấy tên lính tinh nhuệ.

Vén rèm lên, nửa khuôn mặt sáng sủa lộ ra. Khương Nhiêu nhìn chăm chú nhất cử nhất động trên đài cao.

Lăng Bình Vương, trẫm biết ngươi xưa nay thương hương tiếc ngọc, dù sao cũng không bỏ được nữ nhân của mình.” Giọng nói lạnh lùng của Vệ Cẩn từ phía trên truyền đến, chỉ thấy Phùng Uyên áp tải Trần Phương nghi ra phía trước, bắt đứng bên cạnh trên đài cao.

Cô gái kia gầy gò yếu ớt, gió mạnh thổi tung làn váy của nàng.

Không biết vì sao, một màn này đập vào mắt, Khương Nhiêu chợt che ngực, bất thành linh đau thắt.

Liên Giác nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng, ôn nhu hỏi, “Nếu không thể chịu đựng được, không bằng ở lại đây với Nguyệt nhi, chiến trường không thích hợp với nữ tử.”

Xin Hầu gia hãy mang ta qua đó, ta muốn gặp nàng ta.” Khương Nhiêu vén mấy sợi tóc tán loạn trên trán, không động đậy.

Thần sắc Liên Giác tối sầm lại, hần cảm thấy buồn bã, tâm ý của nàng lại kiên định như thế.

Vậy mời Công chúa ngồi vững, Giác sẽ cố gắng bảo vệ nàng chu toàn.”

Lăng Bình Vương bên kia lạnh lùng nhìn xung quanh, mở miệng một cách kỳ lạ, “Tha cho ta hôm nay, ta lại gọi người một tiếng Tam đệ. Tài nghệ không bằng người, bốn vương nguyện nhận thua!”

Ánh mắt đảo qua cô gái trên tường thành, sau đó lại dừng trên một chiếc xe ngựa đang sắp vào thành.

Hần cao giọng, “Chỉ là Tam đệ người sai rồi, bốn vương chưa bao giờ khan hiếm nữ nhân, nếu người muốn mạng của nàng ta thì cứ việc, nhưng mà đường đường là vua của một nước lại dựa vào việc uy hiếp phụ nữ, không đáng là đại trượng phu!”

Nếu nhìn kỹ lại, Vệ Ly đã thể suy sức yếu, vẫn gắng gượng chống đỡ trên lưng ngựa.

Trên đài cao, Trịnh Thu trợn hai mắt, lẳng lẳng nhìn Vệ Ly, không chút sợ hãi.

Đang lúc bên này phân tâm, Liên Giác đã che chở Khương Nhiêu đi dọc theo bậc thang chậm rãi bước lên.

Xa xa đại doanh của Lăng Bình Vương bỗng nhiên châm lửa, nhanh chóng lan ra, lửa cháy tận trời, nhuộm đỏ cả đêm đen.

Vệ Cẩn từ từ buông cánh tay xuống, ra hiệu cho cung thủ chuẩn bị. Mà ánh mắt lại bị sự xuất hiện của Khương Nhiêu nhiễu loạn.

Bệ hạ, xin hãy thả nàng ta ra.” Khương Nhiêu chỉ về Trịnh Thu, khom người cúi đầu.

Vệ Cẩn tức giận, “Trẫm nuôi nàng ta lâu nay là vì ngày hôm nay, nàng về cung trước đi!”

Tuy là trách cứ, nhưng sự quan tâm trong lời nói không cần nói cũng biết.

Khuong Nhiêu lắc đầu, tiến lên từng bước, “Nàng ta là người duy nhất có thể mở ra thân thể của ta và bệ hạ.”

Vệ Cẩn rót cuộc cũng kích động, nhưng vẫn không chấp nhận, “Huynh muội cũng được, không quan hệ cũng được, trăm tự sẽ tra rõ.”

Lúc ấy, chỉ nghe Vệ Ly cười dữ dội, vang vọng khắp chân trời, “Ta cả đời trù tính, vẫn là bị hủy trong tay ngươi!”

Nhớ tới sáng nay khi Khuong Nhiêu tới gặp mình, biết rõ có bấy, nhưng vẫn không thể vứt bỏ.

Hắn lợi dụng nàng như một quân cờ mấy năm, vĩnh viễn cũng không ngờ sẽ bị hủy trên ván cờ do chính tay nàng sắp đặt, thất bại thảm hại, quân lính tan rã!

Có máu tươi từ khoe miệng hắn nhè nhẹ thấm ra, hắn gần như điên cuồng, trong ánh chớp, ai cũng không thấy rõ, trên tay Vệ Ly từ lúc nào đã có thêm một mũi tên!

Ngươi đã tuyệt tình như thế, như vậy bốn vương cũng muốn ngươi chôn cùng!”

Lời còn chưa dứt, tên đã rời cung!

Tình thế bị phá vỡ, tất cả ám vệ đều tập trung bảo hộ Hoàng thượng, cũng không ngờ, người trong miệng Vệ Ly không phải là Vệ Cẩn, mà là nữ nhân khiến hắn trả giá hết thấy!

Khuong Nhiêu còn chưa phản ứng kịp đã thấy hoa mắt, thân thể nặng nề phủ lên.

Lại mờ mắt, giữa huyết quang đầy trời, Vệ Cẩn bị trúng tên, gất gao che ở trước người, trên gương mặt anh tuấn nở một nụ cười nhạt, “May mà trầm tới kịp.”

Cảnh vệ hộ giá, nhanh chóng triệu quân y, tình thế trên khán đài vô cùng khẩn trương.

Mà toàn bộ cung thủ đều đồng thời bắn tên, nhưng bóng người kia không quay đầu lại, nhảy vào trong biển lửa, không còn thấy bóng dáng.

Đừng!” Tiếng kêu thảm thiết của một cô gái phá vỡ màn đêm, Phùng Uyên vội vàng kéo Trịnh Thu lên đài.

Nhưng Trịnh Thu lại dường như phát điên chạy sang một bên, Khuong Nhiêu đỡ lấy cánh tay Vệ Cẩn quát một tiếng, “Ngăn nàng ta lại!”

Chương 57: Rõ ràng

Nhanh như gió, Phùng Uyên vững vàng trối eo Trịnh Thu lại, kéo nàng ta lại gần, dùng sức ấn mấy lần mới bắt nàng ta quỳ gối xuống đất được.

Trận lửa phía xa mờ mịt, trăng sao trên trời không còn ánh sáng.

Hai mắt Trịnh Thu đỏ ngầu, trâm cài tóc rũ xuống, tầng tầng lớp lớp cung trang nhếch nhác, xinh đẹp mà thô lương.

Trên loan liễn, mũi tên nhọn kia đâm qua ngực, nếu không phải Vệ Cẩn là nam tử có kinh nghiệm trên sa trường, chỉ sợ sẽ toi mạng!

Nhưng dù có thế, máu thấm ra áo bào đen vẫn khiến Khương Nhiêu nhìn thấy mà ghê người.

Tất cả sự quan tâm và lo lắng đều hóa thành dịu dàng trên cánh tay, nàng không hề cố kỵ chúng tướng ở đây, thân thể nhỏ bé ôm lấy hai vai Vệ Cẩn, cho hắn nghiêng người dựa vào, hai tay gắt gao đặt trên miệng vết thương, xé nội y ra bằng tốc độ nhanh nhất, tạm thời cầm máu.

Quân y nhanh chóng chạy đến, con ngươi Vệ Cẩn đen đặc như mực, trên gương mặt nhợt nhạt chỉ nở một nụ cười khuây khỏa, nắm chặt bàn tay đầy máu của nàng.

Tùy ý nàng muốn xử lý nàng ta thế nào.” Giọng nói Vệ Cẩn không mang theo cảm xúc gì, cho dù ai cũng không tin nổi, Trần Phương nghi một khắc trước còn độc chiếm ân sủng lại rơi vào cảnh như vậy. Rồi sau đó hắn chậm rãi nhắm mắt, “Tập trung tất cả binh lực, vào đám cháy cứu người, trăm muốn giữ lại nhân chứng.”

Phùng Uyên cúi đầu lĩnh mệnh, “Bộ hạ Lăng Bình Vương nên xử trí thế nào?”

Vệ Cẩn chỉ nói một câu, “Không giết những ai đầu hàng, kẻ nào phản kháng giết không tha.”

Mặc dù là quân y tiến lên chẩn trị, Khương Nhiêu cũng chưa từng rời khỏi hắn, tầm mắt lướt qua người bên ngoài, dừng ở trên người Trịnh Thu, “Người và ta thường ngày cũng có tình cảm, nay ta chỉ hỏi người một câu.”

Trịnh Thu cười đau thương, gương mặt tái nhợt như cây anh túc mang theo yêu độc, nàng ta không nói gì, chỉ muốn quấy mạnh gông xiềng.

Phùng Uyên muốn tiến lên, lại bị Khương Nhiêu dùng ánh mắt ngăn lại.

Thân mình nhỏ bé yếu ớt run nhè nhẹ trong gió lạnh, nàng ta từ từ cởi khuy áo trước ngực, trong lúc mọi người ngờ vực, Vệ Cẩn từ từ mở mắt ra.

Đầu vai mịn màng dần dần lộ ra, y phục được cởi đến dấu hình bướm, chợt dừng lại.

Trịnh Thu trước sau vẫn đối diện với Vệ Cẩn, rồi sau đó chậm rãi xoay người.

Cho dù là Khương Nhiều cũng có chút không rõ dụng ý, chỉ có Vệ Cẩn chần động, nặng nề hít vào một hơi.

Hoàng thượng căn bản chưa bao giờ chạm qua tần thiếp, nếu ngài và tần thiếp có một lần ân sủng thì không phải đến hôm nay mới biết sau lưng tần thiếp cũng có một vết bớt giống y như vậy!”

Nàng ta nói tiếp, kéo áo vào, “Thật ra thì cái này căn bản không phải bớt, mà là mẹ ruột của ta và Nhiều nhi, thê tử nguyên phối của Yên Tần Hầu trước khi chết khắc ấn ký lên người hai tỷ muội chúng ta.”

Cả người Khương Nhiều cứng đờ, hơi mở miệng, “Tỷ muội... Như vậy YTự là?”

Trịnh Thu ngẩng mặt lên, “Ngày đó bà ấy và mẫu thân sắp sinh, bà ấy mất con, mẫu thân sinh tỷ muội chúng ta xong liền buông tay nhân gian. YTự chẳng qua chỉ là người nhận nuôi chúng ta, căn bản không có quan hệ huyết thống. Ta cam tâm thay bán mạng cho bà, chẳng qua là vì người ta yêu! Chỉ có điều bây giờ... hết thầy đều không còn ý nghĩa...”

Vệ Cẩn và Khương Nhiều đồng thời nắm chặt tay.

Trong đêm tối tràn ngập mùi máu, tin tức này không thể nghi ngờ là ánh trăng sáng rỡ, tỏa vào trong lòng.

Thấy Khương Nhiều lộ vẻ nghi ngờ, Trịnh Thu dường như đã sớm dự đoán được, nàng ta tiến lại gần mấy bước, vén mái lên, tay kia thì che nửa khuôn mặt lại.

Khương Nhiều chần động một cái, bị Vệ Cẩn mạnh mẽ kéo lại.

Bởi vì, đôi mắt kia, hoa đào lưu chuyển, quyến rũ diễm lệ, vẻ nhu nhược đáng thương trước đây tất cả đều biến mất. Nếu không phải thường ngày Trịnh Thu che giấu vô cùng tốt, như vậy ai cũng có thể nhìn ra, dung mạo hai người các nàng hình như giống nhau như đúc!

Chân tướng quá mức đột ngột, Khương Nhiều âm thầm suy nghĩ, lại bỗng nhiên cảm thấy trong lồng ngực đau xót.

Ngẩng đầu lên, thời gian đã chậm!

Trịnh Thu linh hoạt nhanh chóng chạy xen qua những kẽ hở giữa đám người, chạy thẳng lên đài cao.

Nàng ta quay đầu lại, quần áo tung bay, giọng nói của nàng như từ xa vọng lại, “Nhân chi tương tử, kỳ ngôn dã thiện (*) , muối muối, cho tới bây giờ ta chưa bao giờ tổn thương muối... Muối quá may mắn, kiếp này có thể được một người đối đãi với muối như thế, cho dù chết cũng không tiếc!”

(*) Nhân chi tương tử, kỳ ngôn dã thiện: nghĩa là “người ta sắp chết, lời nói tốt lành” , trích trong “Luận ngữ” của Khổng Tử, ý nói con người sắp chết thì lời nói của họ thường hay

Theo tiếng nói hạ xuống, bóng người đã biến mất ở dưới đài cao.

Trong đầu Khương Nhiêu trống rỗng, ký ức năm xưa đứt quãng tái hiện trước mắt.

Yên Tàn Hào phủ, Hoa Chương Cung của Lục thượng, cấm cung Vĩnh Lạc Cung, khắp nơi đều là thân ảnh của nàng ta... Cô gái nhìn như nhu nhược kia, lúc nào cũng bảo vệ mình.

Chỉ là các nàng đều sai lầm, sinh ở một nơi không nên sinh, gặp người không nên gặp!

Nàng lặng lẽ đứng cạnh đài cao, Trịnh Thu đã liều lĩnh nhảy vào biển lửa, thân ảnh gầy guộc thoáng chốc bị ngọn lửa nuốt hết.

Thân thể run lẩy bẩy bị người từ phía sau ôm lấy, “Trẫm đã cho nàng ta cơ hội, con đường do chính nàng ta chọn, không oán trách được ai cả.”

--

Bởi vì Hoàng thượng bị thương không nhẹ, ti chức bộ hạ của Thịnh tướng quân thu dọn chiến trường, mà binh lính của Vũ An Hào khẩn cấp hộ tống ngự giá hồi cung, phong tỏa tin tức chặt chẽ suốt đường đi.

Có lẽ là phải chống đỡ trước mặt người khác, tuy rằng đã lấy ra hai đầu, nhưng thân mũi tên vẫn cắm trên người Vệ Cẩn. Máu ảm trước sau vẫn thấm ra.

Ôm thân thể nam tử cao lớn như núi này vào trong ngực, đúng là cũng có chút phong phanh.

Khương Nhiêu cúi đầu, không hề chớp mắt nhìn nam nhân nằm ngửa trên đầu gối.

Nàng rút cuộc cũng thừa nhận, vào lúc này, bản thân mình rất sợ, sợ rằng một khi nhắm mắt sẽ không còn mở ra được.

Không biết Vệ Cẩn cảm nhận được suy nghĩ trong lòng nàng hay sao, con ngươi đen từ từ mở ra, “Chỉ là vết thương nhỏ, không đáng sợ.”

Khương Nhiêu mím môi, lúc này không thể nào cười nổi.

Bên ngoài Hàm Nguyên Điện, thái y đã sớm chờ lâu, mọi người nâng Hoàng thượng vào phòng một cách trật tự.

Trương Tuấn đi sau Thái y lệnh, cẩn thận thi châm đổi thuốc, hẩn lẳng lẳng nhìn người canh giữ trước giường, nhẹ giọng nói, “Mùi máu quá nặng, không thích hợp nữ tử, xin Công chúa hãy dời ra ngoài điện nghỉ ngơi trước.”

Khương Nhiêu chịu đựng cả người mệt mỏi, lắc đầu không nói, Cao Ngôn liếc Thái y lệnh một cái, ý bảo không cần nhắc lại.

Vệ Cẩn hình như đã đau đến ngất đi, không nói nữa.

Thái y lệnh bôi rượu thuốc xung quanh miệng vết thương, nhưng nghe ngoài điện có người bẩm báo, “Hoàng hậu nương nương đến.”

Tiếng bước chân nhỏ nhẹ tiến lại gần, Hoàng hậu vội vàng tới đây, Khương Nhiêu không thể không bội phục nữ nhân này, mặc dù là tình huống khẩn cấp như thế, nàng ta vẫn có thể xuất hiện với tư thái tao nhã, từ búi tóc cài trâm đến cầm bào áo mũ đều không qua loa dù chỉ một chút.

Nàng ta tiến lên mấy bước, ngồi ở cuối giường, nắm chặt tay trái Vệ Cẩn, nhíu mày nói, “Bệ hạ ngài chớ có làm thần thiếp kinh sợ.”

Vệ Cẩn tất nhiên không đáp lại, Hoàng hậu nhanh chóng quay đầu hỏi Thái y lệnh, lời nói lo lắng khẩn cấp, bộ dáng tình sâu ý nặng kia thật khiến người ta động lòng.

Chỉ nói tất cả chăn đệm đều đã chuẩn bị xong, nàng ta rút cuộc cũng nhìn Khương Nhiêu, lạnh lẽo mở miệng, “Dẫn Công chúa điện hạ đi, bệ hạ trọng thương như thế, để bổn cung chăm sóc bệ hạ xong, tất nhiên sẽ có chuyện hỏi nàng ta.”

Khương Nhiêu làm như không nghe thấy, không hề nhúc nhích, Hoàng hậu có hơi không nén được giận, lại cao giọng lần nữa, “Dẫn nàng ta đi.”

Đang có cung nhân muốn tiến lên, Khương Nhiêu lại đứng dậy trước một bước, ngay lúc Hoàng hậu đang định thở phào nhẹ nhõm, không ngờ Khương Nhiêu lại chậm rãi cúi xuống, dịu dàng hôn lên môi Vệ Cẩn.

Một nụ hôn nhẹ vô cùng, lại triển miên tận xương.

Hoàng hậu mấp máy môi, nâng tay áo chỉ vào nàng nói, “Khá lắm cái đồ dụ dỗ không biết liêm sỉ! Kéo xuống, và miệng hai mươi cái!”

Trước khi nói ra, Hoàng hậu rốt cuộc vẫn là suy nghĩ nặng nề, Khương Nhiêu mang trong người cốt nhục của Hoàng thượng, vừa sắp gả cho Vũ An Hầu, phạt nặng thì không ổn.

Nhưng nhìn nàng kiêu ngạo không đặt mình vào trong mắt như thế, nếu không khiển trách thì khó mà đè nén cơn tức, khó tạo uy nghi.

Khương Nhiêu lơ đãng, “Hoàng hậu nương nương vẫn nên lấy đại cục làm trọng, chớ làm việc gì khiến bản thân mình hối hận.”

Nói xong, nàng cũng không ở lâu nữa, khiến Hoàng hậu ghen hòng, tức giận khó xả.

Cũng không thấy, Vệ Cẩn nằm trên long tháp mí mắt khẽ giật giật, khóe môi nở một nụ cười nhạt.

--

Khương Nhiêu đã dứt khoát như thế, lo lắng thì canh giữ ở ngoài điện cũng vô ích, lần này nàng cân nhắc một lát, lập tức trở về Sơ Đường Cung.

Thái giám chương sự sang Cung Chính Ti hành quyết, nay Hoàng thượng bệnh, Hoàng hậu đứng đầu cả cung, hạ nhân tuyệt đối không dám làm trái ý của nàng ta.

Nhưng mà thân phận Khương Nhiêu lại vô cùng miễn cưỡng, cũng không dám đắc tội.

Thấy cung nhân đến hành quyết đứng ở trong viện, chần chừ cả người toát mồ hôi lạnh, Khương Nhiêu lúc này mới đứng dậy đi qua, “Nếu công công không làm được, chỉ sợ khó mà phục mệnh, chúng ta đều là thân bất do kỷ, ta sẽ không trách người, xin mời.”

Thái giám chương sự kia dứt khoát nhắm mắt, dùng sức đánh vào mặt mình hai mươi cái, lạnh lạnh vang dội.

Bởi vì cửa điện đóng chặt, mà cơ sở ngầm xung quanh Sơ Đường Cung tất nhiên đều nghe thấy được âm thanh này.

Lúc gần đi, Khương Nhiêu sai Oánh Sương gói mấy gói bạc lại, tạm thời trấn an.

Hôm sau Cao Ngôn đích thân sang Sơ Đường Cung báo lại, nói là Hoàng thượng nửa đêm tỉnh dậy, nay ngoại trừ sốt cao chưa giảm, còn lại hết thấy đều mạnh khỏe, bảo nàng yên tâm.

Khuông Nhiêu rất kính trọng Cao Ngôn, người này làm việc xưa nay rất thức thời, liền ngăn lại khát khao muốn gặp Vệ Cẩn, lạnh nhạt đáp lại.

Nhưng chuyện Hoàng hậu khiển trách Khuông ngự thị vẫn nhanh chóng lan truyền, ở trong hậu cung, cho tới bây giờ đều không có bí mật gì.

Ngày thứ hai thân thể Vệ Cẩn dễ chịu không ít, mở mắt ra, chỉ thấy Hoàng hậu canh giữ ở trước giường, ôn tồn săn sóc.

Hắn chống người ngồi dậy, cơn đau nhức khiến hắn ngừng lại một chút.

Hồi tưởng lại tình hình quyết liệt tối hôm trước, mà câu khiến mình nhớ rõ ràng nhất, dĩ nhiên là lời của Trịnh Thu nói, mỗi một chữ mỗi một câu, hắn đều nhớ rõ ràng như thế.

Phù hợp với tin tức Phùng Uyên lấy được từ tất cả lang trung của Yên Tàn Hầu phủ, chân tướng sự thật đều đã rõ ràng!

Nụ cười tuần mỹ lại khiến Hoàng hậu nhìn không ngừng, liên tục khuyên bảo, “Bệ hạ bệnh chưa lành, phải cẩn thận thân mình, chớ có dùng lực.”

Vệ Cẩn đảo qua khuôn mặt đẹp đẽ của nàng, nhẹ nhàng đẩy ra, “Hoàng hậu vất vả rồi, trở về nghỉ ngơi đi.”

Hoàng hậu không ngờ mình cả đêm không ngủ canh giữ, nhưng lại đổi lấy sự giá lạnh của hắn, cảm thấy phần nộ không thể bình tĩnh.

Nàng bung chén thuốc đã sắc xong tới, “Công việc hậu cung hôm qua tạm thời nhờ Thục phi muội muội, thần thiếp không đi đâu cả, ở đây chăm sóc bệ hạ.”

Nói như vậy, chỉ sợ nghe vào trong tai bất kỳ nam nhân nào trên thế gian này đều cảm động lòng người, nhưng mà Vệ Cẩn đã sớm nhìn thấu trái tim giá rét của nàng.

Nghe nói hôm qua nàng khiển trách Khuông thị, có chuyện này hay không?” Ánh mắt hắn nhìn sang đây, Hoàng hậu ngừng một chút, khẽ nhếch miệng, “Thần thiếp đều là vì bảo toàn mặt mũi hoàng thất, cũng không sai, chẳng lẽ bệ hạ còn muốn thiên vị nàng ta? Tứ hôn cho Vũ An Hầu là ý chỉ chính ngài hạ, ngày đại hôn là ba hôm nữa.”

Vệ Cẩn cũng không tiếp lời nàng, thân nhiên nói, “Thân là Hoàng hậu, vốn nên mẫu nghi thiên hạ, nhưng nàng lại hẹp hòi, lấy việc công làm việc tư, trăm rất thất vọng về nàng.”

Sắc mặt Hoàng hậu chấn động, tay cầm chén thuốc hơi run, nàng phục hồi tinh thần lại mới nói, “Thần thiếp thay biểu ca xử lý hậu cung,

không có công lao cũng có khổ lao, ngài không thể tuyệt tình như thế...”

Được rồi, đi xuống lĩnh phạt đi, hôm qua nàng thường Khương thị cái gì thì bảo Cung Chính Ti làm y như thế.” Vệ Cẩn hạ lệnh đuổi khách, Hoàng hậu không cãi lại, chỉ cười lạnh mấy tiếng, phẩy tay áo bỏ đi.

Tuy là xử phạt, nhưng cung nhân đều biết Hoàng thượng chẳng qua chỉ muốn mài mòn nhuệ khí của Hoàng hậu, rốt cuộc cũng không xuống tay.

Nhưng mà tin này đủ khiến hậu cung kinh sợ!

Ngoài dự đoán của mọi người, sau vài ngày, Hoàng thượng cũng không gọi Khương Nhiêu vào Hàm Nguyên Điện mà chỉ để lại đám người Toàn Cơ hầu hạ. Các vị phi tần ngoài mặt thì tỏ ra quan tâm, nhưng thật ra thay phiên nhau dò xét không ngừng.

Đêm trước khi xuất giá, thượng phục cục đúng giờ đưa mũ phượng khăn quàng vai tới Sơ Đường Cung, cùng mấy mâm châu báu ngọc bích, trăm cái vòng cổ, lung linh đầy màu, chói hết cả mắt.

Tình thế này cực kỳ phô trương long trọng.

Oánh Sương thấy chủ tử nhà mình trước sau đều không có biểu tình gì, đoán không ra vui buồn, chỉ là rất phối hợp nữ quan thượng phục cục, đến nội phủ đổi bộ váy màu ráng mây.

Ánh sáng đỏ rực lộng lẫy kia, cô gái kia da trắng như tuyết, cứ như khói ráng rực rỡ đập vào tầm mắt.

Đều nói thời gian đẹp nhất trong cuộc đời của người con gái là lúc mặc y phục xuất giá, quả nhiên không sai.

Ngô thượng phục còn chưa kịp mở miệng khen, chỉ nghe cửa điện bỗng nhiên bị đẩy ra từ bên ngoài.

Quay đầu lại, quả nhiên là Hoàng thượng nhanh chóng đi vào.

Nhất thời mọi người hành lễ quỳ lạy, tay chân luống cuống, Ngô thượng phục phái cung nhân vội vàng dọn dẹp sạch sẽ.

Đều lui ra đi.” Hoàng thượng mở miệng, ai dám không theo, nhóm cung nhân nối đuôi nhau mà ra, cũng đóng cửa điện lại.

Khương Nhiêu khép tay áo thướt tha lại, đứng ở trước gương, yên lặng nhìn hấn từng bước đi vào.

Vệ Cẩn nhìn trang phục diễm lệ của nàng, không tự chủ được mà nhớ lại bộ dáng nàng mặc phượng bào bị hãm hại, cũng khiến người ta động tâm như thế.

Khương Nhiêu rót cuộc cũng không chịu nổi ánh mắt như lửa đốt của hắn, đang muốn khom lưng chào, lại thấy Vệ Cẩn thuận tay lấy cây kéo bạc trên bàn, giờ tay chém xuống, cắt vụn hỉ phục, “Lập tức hủy bỏ đại hôn ngày mai.”

Chương 58: Lưu luyến

Nhìn bộ y phục xuất giá bên hông bị cắt vụn thành từng mảnh, Khương Nhiêu cũng không hề kích động, mà dùng một chút lực xé vải theo vết rách, từng mảnh rơi lá tả, không còn hình dạng gì.

Nụ cười cực kỳ gian xảo kia nở rộ ở bên môi, nàng cười diễm lệ, nhìn thẳng vào mắt Vệ Cẩn.

Nàng căn bản là không muốn gả cho Vũ An Hầu.” Giọng nói Vệ Cẩn nặng nề, nhưng không thể nghi ngờ, trong sự chắc chắn kia mang theo thoải mái vô tận.

Khương Nhiêu thuận tay tháo mũ phượng xuống, tóc đen rũ xuống, nàng hỏi lại, “A Cẩn không phải cũng không muốn gả ta cho người ngoài sao?”

Vệ Cẩn dùng một lát, đột nhiên gạt mũ phượng ở trên đầu sang một bên, tiến lên nâng cằm nàng, một câu cũng không nói, hùng hăng che lại cái miệng nhỏ nhắn giả dối giỏi thay đổi kia.

Rốt cuộc cũng tìm được cách tháo gỡ khó chịu mấy ngày qua, hai người làm như đang so đo với nhau, đây đưa một chỗ không ai nhường ai.

Hoá ra trong đầu cô gái này vẫn luôn sáng suốt như thế, Vệ Cẩn thầm giận dữ trong lòng, nhưng trái tim thì đã mềm nhũn ra.

Cuối cùng, khi hắn dần dần ôn nhu, Khương Nhiêu chỉ nhắm mắt lại, tựa vào trong ngực.

Trầm rất là tò mò, khi nào nàng phát hiện được manh mối?”

Khương Nhiêu kéo tay hắn, đặt ở trên bụng, “Ngày ấy sau tiệc trăm ngày của đế cơ, Bạch Phi mời ta đến xem, có lẽ là hình như có ý gì đó, hai vị đế cơ rõ ràng là sinh từ một thai, nhưng diện mạo lại không giống nhau, Văn Yên giống bệ hạ, mặt mũi Ngọc Yên lại có chút giống Hoàng hậu, ta liền ngộ ra, kỳ thật người có tướng mạo giống nhau không nhất định biểu thị quan hệ huyết thống.”

Vệ Cẩn nhũn mày nói, “Vậy thì phải ban thưởng cho Bạch Phi mới phải.”

Khương Nhiêu đẩy hẳn một cái, giân dữ trên gheo, “Bệ hạ muốn thưởng cho nàng ta một đứa bé nữa sao?”

Vệ Cẩn nghe thấy ghen tuông trong lời nói, liền bỏ qua sự lo lắng thường ngày. Trước khi gặp Khương Nhiêu, hẳn vẫn cho mình lòng dạ sắt đá đến luyện mãi thành thép, nhưng bây giờ đối mặt với nàng, đúng là miệng cười càng lúc càng nhiều.

Vệ Cẩn vòng cánh tay ra, ôm nàng tới bên giường, Khương Nhiêu đứng hồi lâu cũng mệt mỏi, đơn giản nằm ngửa trên đầu gối hẳn, ngón tay mịn màng nghịch ngợm trên gương mặt hẳn vẽ một chút.

Vệ Cẩn thấy nàng đang hứng thú, sắc mặt liền trở nên mềm mỏng, “Mặc dù thân thể của nàng là thật, trẫm cũng chưa từng tính buông nàng ra.”

Không khí bỗng ngưng trệ, nhắc tới thân thể, gương mặt thê lương của Trịnh Thu đột nhiên thoáng hiện ở trước mắt.

Suy nghĩ rất lâu, Khương Nhiêu vòng qua cổ hẳn, nhẹ giọng hỏi, “Trịnh Thu, nàng ấy...”

Vệ Cẩn đặt ngón trỏ mang theo vết chai mỏng lên môi nàng, ngăn lời nói lại, “Nàng ta chạm đến ranh giới cuối cùng của trẫm, nếu như là xin tha thứ thì không cần phải nhiều lời.”

Lăng Bình Vương ngày đó được cứu ra khỏi đám cháy, bí mật đưa tới ngoại thành hành cung dưỡng thương.

Hắn đa số bị ngoại thương, bởi vì được cứu đúng lúc mà không hít khói nhiều lắm, tính mạng không sao. Công hiệu của thất hồn hương, Khương Nhiêu ngày đó chẳng qua là cố ý kích tướng, thật ra cơ thể chỉ rã rời một môi, thần trí mơ hồ mà thôi.

Nhưng so với đau đớn trên thân thể, chi sợ mất hết binh lực nửa đời trù tính mới là thứ khiến hẳn sống không bằng chết nhất!

Mộ Thái phi và trưởng Công chúa Anh Mẫn đã bị cấm chùng ở Vĩnh Thọ Cung, giam lỏng không cho người ngoài đến thăm.

Mà trong triều Trần quốc tướng quân Thịnh Nhiễm và Ngự Sử đại phu Trang Tử Thanh đứng đầu, văn võ đồng thời ra tay, gột rửa dọn sạch làn gió trong triều, triều thần thay máu, thời kỳ đổi mới đã tới.

Không qua nhiều ngày, những quan viên có quan hệ với Lăng Bình Vương trước đây, từ đại quan nhất phẩm cho tới tiểu quan cửu phẩm, không một ai may mắn thoát khỏi, chấn động to lớn khiến mọi người bất ngờ.

Đại Lý Tự nhất thời đông như trẩy hội, định án tra thẩm, triều thần bách quan đều âm thầm lau mồ hôi, hoá ra một năm nay Hoàng thượng đăng cơ không phải là dung túng không có chí tiến thủ, mà là sớm bí mật trù tính vẹn toàn, chỉ chờ ngày một lưới bắt hết!

Cửa gỗ nặng nề chậm rãi bị đẩy ra từ bên ngoài, ánh tà dương rọi bóng người trên mặt đất lốt đá xanh.

Người trên giường hai chân băng bó kín mít, hiển nhiên là bị thương chưa lành, hần ngay cả đầu cũng không chuyển động, giọng nói khàn khàn, “Hoàng thượng tính xử tử bốn vương thế nào? Muốn động thủ thì nhanh lên, chớ có do dự như đàn bà con gái!”

Vệ Cẩn bình tĩnh nhìn xuống, “Nhị ca đã là bại tướng, không hề có uy hiếp, trăm cần gì phải mang cái danh thí (1) huynh, bị người trong thiên hạ nắm cán?”

(1) thí: giết một người bề trên

Cơ mặt Lăng Bình Vương nhảy dựng, tóc rối bời rũ xuống, hé ra khuôn mặt cực kỳ mỹ hoặc.

Thật lâu sau, hần bỗng nhiên nản lòng, tinh thần dường như trở nên tàn tạ, không còn thần thái xưa kia.

Tình thế không còn như năm đó, hần nay đã hai bàn tay trắng, lấy cái gì mà ngang hàng với Vệ Cẩn?

Hóa ra, từ cái đêm mưa ngày quàn của Phụ hoàng, nhân sinh bọn họ đã sớm định. Kỳ thật lúc ấy hần không hiểu, đây chính là thiên mệnh, không chấp nhận bất kỳ kẻ nào làm trái.

Rất nhiều chuyện bỏ lỡ đã bị cướp đi vĩnh viễn, dùng bao nhiêu thời gian cũng không thể bù lại, thí dụ như để vị dễ như trở bàn tay, lại thí dụ như, nữ nhân khiến hần mất hết lý trí kia.

Đêm đó lúc hần gần như điên cuồng bắn ra mũi tên trí mạng, cũng là điểm kết thúc tất cả tình cảm trước giờ của bọn họ.

Vệ Ly biết, Khương Nhiêu cả đời này cũng sẽ không tha thứ cho mình.

Hần nói, “Khương Nhiêu là người của ta, bốn vương nay hai bàn tay trắng, thỉnh cầu duy nhất chính là nàng.”

Vệ Cẩn dứt khoát trả lời, “Kiếp này hay kiếp sau, người chớ có vọng tưởng,” Ánh mắt Vệ Ly u ám, kỳ thật hần đã sớm dự đoán được kết cục như vậy, chẳng qua bởi vì không cam lòng thôi...

Vệ Cẩn nói tiếp, “Chỉ cần người ký kết, vĩnh viễn ở lại đất phong không hồi kinh, không đụng đến vũ khí binh quyền, không thất tín với thiên hạ. Như vậy trăm có thể trả lại cho người một nữ nhân khác.”

Vệ Ly đột nhiên ngừng đầu, “Trịnh Thu chưa chết?”

Vệ Cẩn chỉ nhìn hần, ánh mắt bình tĩnh.

Trong ánh lửa thấu trời, khi hần nghĩ rằng sinh mệnh sắp chấm dứt, trong ý thức mơ hồ là một thân ảnh mảnh khảnh kéo hần từ trong ngọn lửa ra, mà ngay tại một khắc kia, cột nhà ầm ầm đổ xuống.

Đôi tay nắm chặt kia chợt buông ra, rồi sau đó khói lửa bao trùm, không còn một tiếng động.

Vệ Ly thậm chí không rõ, bản thân lúc này nghe được tin Trịnh Thu chưa chết, tại sao lại kích động mà run rẩy.

Cô gái kia vĩnh viễn sống ở sau lưng Khương Nhiêu, lặng lẽ thi hành nhiệm vụ, thậm chí đến lúc này, hần cũng chưa từng nhìn thẳng nàng...

Nhưng bị giày vò mấy ngày nay, lại nhiều lần mơ thấy gương mặt của nàng.

Sống chết của nàng ta phụ thuộc vào người.” Vệ Cẩn dứt lời, xoay người đi, Vệ Ly đột nhiên ở phía sau mở miệng, “Chỉ mong bệ hạ có thể hết lòng tuân thủ cam kết.”

Bên ngoài Hàm Nguyên Điện im như thóc, một đám cung tì đều cúi đầu đứng yên.

Vũ An Hầu vào bên trong đã nửa canh giờ, trong điện lại không hề có động tĩnh.

Ít ngày trước Hoàng thượng đột nhiên hạ chỉ hủy hôn, thiên tâm khó dò, càng khiến mọi người suy đoán.

Nhưng những ai hầu hạ ngự tiền Hàm Nguyên Điện đại để đều hiểu được nguyên nhân trong đó, ngoại trừ Khương ngự thị, còn ai có thể có bản lĩnh như thế?

Cửa điện từ trong mở ra, một người áo lông trắng khoan thai bước ra, bất kỳ biểu cảm nào trong dự đoán đều chưa lộ rõ trên gương mặt của Vũ An Hầu. Toàn Cơ cảm thấy bất ngờ, vì sao lại đột nhiên cảm thấy Vũ An Hầu lại có chút thoải mái?

Thật là vô lý.

Trong điện truyền đến giọng nói trầm thấp của Hoàng thượng, “Cao Ngôn, vào đây.”

Cao Ngôn đành phải nhắm mắt đi vào.

Mang kim ấn tới đây.” Vệ Cẩn đang múa bút thành văn, Cao Ngôn vội vàng làm theo, không bao lâu thì dừng bút.

Nhưng sau khi Cao Ngôn thấy rõ nội dung trên thánh chỉ, tay run lên, suýt nữa thì làm rơi kim ấn trên mặt đất.

Thân là thái giám cao nhất ngự tiền, cho dù bị trọng tội mất đầu, hẳn nhất định phải chỉ điểm.

Cao Ngôn cười cười, chỉ lên đỉnh đầu, cũng không đưa kim ấn qua, “Thứ cho nô tài lảm miệng, còn nhớ bệ hạ từng nói với nô tài, hậu cung ngài không cần nhiều nữ nhân quá, nay có chút lĩnh ngộ.”

Vệ Cẩn liếc hẩn một cái, lập tức lấy kim ấn, Cao Ngôn vội vàng quỳ xuống, “Mong rằng bệ hạ cân nhắc!”

May mà trẫm vẫn thấy ngươi thông minh thấu đáo, tại sao ngay cả đạo lý dễ hiểu như vậy cũng không hiểu?” Vệ Cẩn cười nhạt, “Nếu là việc cần phải cân nhắc, như vậy căn bản không cần thiết phải làm.”

Cao Ngôn đã đầy mồ hôi lạnh, cảm chiếu thư sắc phong chưa khô mực đưa đến Từ Thần Cung.

Từ lúc trẫm đăng đế vị, Khương thị hiền lành quy củ, thường đi theo hầu, sớm chiều không rời. Nay sắc phong làm Quý phi nhất phẩm, đứng đầu tứ phi.

--

Đại điển sắc phong Quý phi được chọn vào ngày mồng một tết, mồng một tết là ngày đầu tiên của một năm, là ngày hội lớn nhất trong hai mươi bốn tiết khí (2).

(2) Theo cách tính năm âm lịch của người Trung Quốc thì mỗi tháng có 2 tiết khí, như vậy trong 1 năm sẽ có 24 tiết khí.

Mà từ xưa tới nay chưa bao giờ có việc như thế, cho dù là sắc phong Hoàng hậu cũng bắt quá là chọn ngày tốt thôi!

Hành động này của Hoàng thượng ngụ ý cùng vui với trời, là lễ nghi của bách tính và triều đình, việc này rõ ràng, không tốn đôi câu vài lời đã đủ thấy sự sùng ái với Quý phi mới tấn phong.

Thượng phục cục vì lần tấn phong này mà ngừng việc năm ngày, chuyên trách chế tạo cát phục, ngọc hài cho Khương Quý phi trọn mười bộ, vật liệu đều là lụa dệt từ tơ sống của Thương Lan và Ngọc Khê tiến cống, mặc dù là sam cũng phải là lụa trắng Từ Lăng, lấy hai sợi kim tuyến thêu lên, màu sắc không có chỗ nào không đều, cảm giác không có chỗ nào là không có tơ lụa.

Sơ Đường Cung trước kia là một hành cung không ai biết đến, lần này lại trở thành tiêu điểm của hậu cung.

Nhưng cũng không giống như Bạch Phi thăng chức, mọi người lần lượt tới ăn mừng, Sơ Đường Cung vô cùng im lặng, các cung hiểu việc

nên đều sai thì nữ đưa lễ vật tới, không nói thêm câu nào.

Mà Trịnh Thu càng như là người bốc hơi, sống chết chưa biết, hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt.

Hoàng thượng tuyên bố với bên ngoài là Trần Phương nghi của Hoa Âm Các đột nhiên mắc bệnh hiểm nghèo, hoa thơm sớm héo, kết án qua loa.

Khuong Nhiêu vốn tưởng rằng như thế thì có thể an tâm dưỡng thai, rốt cuộc có thể thanh tịnh. Ai ngờ Hoàng thượng không biết nghĩ thế nào mà mỗi ngày đều nhất định đến Sơ Đường Cung dùng bữa, nếu là xử lý chính sự xong muộn thì bớt đi khoản dùng bữa, trực tiếp đi ngủ cùng.

Thái y từng nói, ngoại trừ ba tháng đầu và một tháng trước khi lâm bồn, thời gian còn lại việc vợ chồng cũng không phải không thể, chỉ là không thể quá mức kịch liệt thôi.

Khi đó Thái y lệnh nói xong lời này, Khuong Nhiêu chỉ cảm thấy trên mặt nóng ran, vừa quay đầu lại liền đối diện với ánh mắt ẩn chứa ý cười của Vệ Cẩn, không khỏi cúi đầu xuống, ra vẻ không nói.

Thái y lệnh vừa mới đi, Vệ Cẩn đã thay đổi hành động, đối với chuyện nam nữ, cho tới bây giờ Khuong Nhiêu đều không có đường phản kháng.

Lại thêm trước đó bị giày vò, hai người đã lâu chưa từng lưu luyến, lúc này tất nhiên là động tình không thôi.

Nhưng thân là người làm mẹ, Khuong Nhiêu có phần kiêng dè, liền cam chịu đẩy ra vừa phải.

Ngay lúc bị ôm đến bên giường, nàng còn dùng lời của Thái y lệnh nói với nam nhân dùng mọi mảnh khốc kia, “Chàng xưa nay mạnh mẽ, sẽ làm đứa trẻ bị thương.”

Nhưng nghe Vệ Cẩn nói ở bên tai, “Nếu như không làm, chúng ta làm sao nghiên cứu ra cách nhẹ nhàng thông thả không làm đứa trẻ bị thương?”

Khuong Nhiêu cho rằng chẳng qua là nhất thời đối đáp, nhưng thật ra cũng thú vị mà. Ai ngờ lần mở cửa này, Vệ Cẩn càng muốn nếm tư vị, không hề sợ hãi.

Như vậy, thai nhi trong bụng từ từ lớn lên, nay gần bảy tháng, nhô lên rất rõ, cơ thể cũng dần dần nặng nề.

Vệ Cẩn lén cẩn thận hỏi thái y, mỗi đêm khi ngủ hần đều đã ôm nàng vào trong ngực, tư thế như vậy quả thật có thể giảm bớt cảm giác

buồn bực trong lòng, Khương Nhiêu vô cùng hưởng thụ, nhưng mà hẳn khó có thể cẩn thận như thế.

Nghĩ đến đây, Khương Nhiêu đang thêu thùa hơi thất thần, liền đâm nhẹ vào ngón trỏ.

Gần tới mùng một tết, Vệ Cẩn không chỉ muốn nàng tự may một bộ để dùng, còn trịnh trọng hạ ý chỉ, muốn Khương Nhiêu tự tay thêu cho mình một bộ cát phục rộng uống lượn.

Như vậy thật là không ổn, thứ nhất chỉ khi sắc phong chính cung Hoàng hậu mới được hưởng thụ ơn trạch để hậu, còn lại phi tần hoàn toàn không có.

Thứ hai, Khương Nhiêu không dễ lể pháp vào trong mắt, trước đây cái gì nên làm thì làm, không nên làm thì không làm, chỉ là bản thân âm thầm kêu khổ, một đường mũi kim không biết hao phí bao nhiêu máu huyết!

Lại không biết hành động này của Vệ Cẩn lại có dụng ý khác, vẫn theo cách của Thái y lệnh mà bảo nàng chuyên chú thêu thùa, có thể giảm bớt sự khó chịu và tâm trạng chán chường trước khi sinh, có lợi cho sức khỏe mẹ con.

Lúc đang thêu, Oánh Sương bụng canh nóng lại đây, bởi vì Khương Nhiêu thèm chua, kinh thành hiện giờ trời đông giá rét, Hoàng thượng cứ mỗi năm ngày lại cho khoái mã khẩn cấp vận chuyển hoàng đào và quả mơ từ đất Thục phương nam nhập kinh, thật sự gấp rút. Vệ Cẩn tất nhiên cũng sẽ cho phép nàng ăn một chút vải, nhưng phân lượng nhất định phải khống chế, vải tuy bổ nhưng ăn nóng, ăn nhiều có thể sinh non.

Nhưng phụ nữ có thai quả không được miệng, thường không làm chủ được bản thân, thay đổi thất thường. Khương Nhiêu nay một miếng thịt nhỏ cũng không ngửi được, mặc dù là món chay không dùng dầu mỡ, một ngụm cũng không thể dính.

Mà nàng lại cực kỳ thích hoa quả tươi và ăn chua, canh cũng phải có ít trà mơ mới có thể ăn vào, dương mai luôn phải chuẩn bị sẵn, trước khi ngủ phải nhai một miếng.

Thượng thực cục không thỏa mãn được nhu cầu, liền phân hai nữ quan đặc lực đến nhà bếp của Sơ Đường Cung, ba bữa đều dựa theo khẩu vị của Khương Nhiêu mà chế biến.

Vệ Cẩn vốn không thích ăn chua, nhưng nay hẳn là có thói quen ngửi thấy hơi thở chua chua ngọt ngọt trên người nàng, một ngày không ngửi thấy không nểm qua thì không thể thỏa mãn, cả người không được tự nhiên.

Oánh Sương bóc hoàng đào xong, dùng nước mật ong chấm vào từng miếng nhỏ, đâm ngán châm vào, Khương Nhiêu liền tựa vào tháp quý phi nểm thức ăn.

Trong điện ngân than đốt hoa quế vừa đủ, ẩm áp như cánh xuân, hợp với ánh mặt trời sớm mai ngoài cửa sổ, rất dễ chịu.

Nương nương, ngày mai Tứ điện hạ lấy vương phi, người muốn chọn xiêm y thế nào?” Oánh Sương hỏi.

Khương Nhiêu đỡ trán, Vệ Cẩn cự tuyệt tình cảm của Liên Nguyệt, vì bù đắp cho Vũ An Hân mà tứ hôn Liên Nguyệt cho Tứ Vương gia Vệ Thương, Vệ Thương đến tuổi cập quan (3) , cũng xứng đôi với Liên Nguyệt, trai tài gái sắc, đẹp đôi sẵn có.

(3) tuổi cập quan: nam từ ngày xưa đến tuổi hai mươi

Nếu ở hoàng cung thì chẳng qua chỉ là vật hi sinh tranh thủ tình cảm mà thôi, nhưng ở vương phủ, nàng ta cũng là chủ mẫu danh chính ngôn thuận. Liên Nguyệt tuy rằng khóc cả đêm, nhưng rốt cuộc cũng nghĩ thông suốt, nam tử trong thiên hạ, chỉ cần một người trong tim mà thôi. Nay trong lòng Hoàng thượng đã sớm có người khác, làm sao còn có chỗ của nàng ta.

Huống chi Tứ Vương gia bộ dạng tuần dật, nhân phẩm chững chạc, không có điểm nào không xứng với mình, qua thời gian này, Liên Nguyệt đúng là vô cùng phóng khoáng, nhưng huynh trưởng Liên Giác lại kiệm lời hẳn đi.

Khương Nhiêu vừa nghĩ đến Liên Giác thì vẫn có chút tự trách, bất luận như thế nào, mặc dù không có tình cảm, nhưng rốt cuộc vẫn là nợ hân.

Ngày mai vương phủ đại hôn, thân là huynh trưởng Liên Giác tất nhiên sẽ tham dự, nếu cố nhân tái ngộ, không khỏi có chút xấu hổ.

Thay ta chuẩn bị quà mừng, nói ta thân mình khó chịu, có tâm ý đưa tới là được rồi.”

Ai ngờ đang nói, ngoài điện còn người truyền tin lại đây, đúng là cung nhân bên cạnh Vũ An Hân.

Oánh Sương nhận thiệp mời từ bên ngoài, lặng lẽ đưa tới tay Khương Nhiêu, “Vũ An Hân tự mình sai người đưa cho nương nương, người nọ còn truyền lời, nói cần phải mời nương nương vui lòng đến dự.”

Tác giả có lời muốn nói:

Đột nhiên nảy ý muốn Trịnh Thu và Vệ Ly thành một đôi... Nếu kết thúc mọi người có ai muốn phiên ngoại của bọn họ không?

Chương 59: Mãi tiếc

Lạc Hoài Vương phủ ở kinh thành khoác lụa hồng, bầu không khí trên dưới đều vui mừng.

Đây là lần đầu tiên Tứ Vương gia cưới vợ, hưởng chi lại là đệ nhất mỹ nhân Thương Nguyên.

Lễ cưới bắt đầu từ giờ thìn, đoàn xe bạch mã kiệu hồng đưa đón đi ngang đường cái kinh đô Trường An oai nghiêm, rất náo nhiệt.

Nhưng thấy trước Lạc Hoài Vương phủ, một chiếc xe lục mã lụa tím đính vàng chậm rãi dừng lại.

Một đám cảnh vệ vây quanh, rèm che vén lên, ngọc bảo nhũ đỏ bạc lộ ra một góc, nhóm nô tài vương phủ vội vàng dựng ghế kê chân, ngay cả đầu cũng không dám nâng.

Mãi đến khi dập đầu bái lạy xong, Hoàng thượng cũng không tỏ vẻ gì, chỉ đứng thẳng dưới hiên xe, cánh tay dài duỗi ra, bế cô gái trong xe xuống.

Đám người vây xem cũng không ngờ hai người ngồi chung, hơn nữa thậm chí hiếm thấy thiên tử tôn sư lại chịu thiệt vì nữ tử.

Nhưng bởi vì trên mặt phủ sa, mà nô bộc trong vương phủ căn bản không có cơ hội yết kiến phi tần, nhất thời trái phải nhìn nhau, không biết nên xưng hô thế nào.

Trong đó có một tiểu nô bộc bất quá chỉ mới mười hai mười ba tuổi, hần nhất thời lạnh mồm lạnh miệng, liền khẽ hô một tiếng, “Hoàng hậu nương nương vạn phúc.”

Những người còn lại vội vàng phụ họa, ai ngờ Cao Ngôn ở bên hắng giọng một cái, “Thánh thượng và Khương Quý phi chúc mừng vương phủ tân hôn, các người đều đi xuống đi.”

Tiểu nô bộc kia ngã người, nhất thời liền quỵ xuống, bao gồm quân gia ở bên trong mọi người đều trắng mặt.

Người trước mắt không phải Hoàng hậu! Một Quý phi, đúng là đặt ở trên đầu Hoàng hậu, thật khiến người ta không thể tin nổi.

Chỉ thấy cô gái kia mặc một bộ váy xếp hải đường, áo choàng cáo trắng, khẽ kéo cánh tay Hoàng thượng, rõ ràng làm cho người ta có cảm giác vợ chồng ấm áp.

Người tên là gì? Giữ chức gì trong phủ?” Ngay lúc sắp bước qua bậc cửa, Hoàng thượng đột nhiên hỏi một câu.

Tiểu nô bộc kia rốt cuộc cũng đỏ sập, cả người run lẩy bẩy, “Nô tài... Nô tài tên Hà Khuê, chuyên quản chuồng ngựa... Cầu bệ hạ khai ân!”

Quân gia liếc hần một cái, thăm nghĩ tên Hà Khuê này xem như xong rồi, chọc Khương Quý phi mất hứng, Hoàng thượng há có thể bỏ

qua?

Cũng không ngờ, Hoàng thượng lại mở miệng, lời nói ra khiến người ta bất ngờ, “Trẫm thấy ngươi thành thật trung thực, có bằng lòng đến sân ngự mã của trẫm làm thầy dạy thú hay không?”

Hà Khuê sững sốt, chuyện tốt đến quá mức đột ngột, đợi đến khi phản ứng kịp thì hắn liên tục dập đầu, Hoàng thượng chẳng những không trách phạt mình mà còn thăng quan. Quả nhiên là khiến mọi người ao ước.

Hoàng thượng tâm tình tốt, Khương Nhiều cũng néo cánh tay hắn một cái, hai người cùng đi vào đại sảnh.

Hỉ yển mặc dù long trọng nhưng cũng không quá mức mới mẻ, Khương Nhiều ở trong cung quen nhìn lễ nghi long trọng, mà ngày mồng một tết lễ sắc phong Quý phi lại có một không hai trong hậu cung, hoàng kim ngọc đẹp.

Nhưng Khương Nhiều chỉ cho rằng xuất cung để giải sầu, tâm tình tốt, mà nơi đây không ai trói buộc, vô cùng sung sướng.

Lễ xong thì tới gia yến, Vệ Thương chuyên thiết yến ở Ngọc Yến Các trong vương phủ, Hoàng thượng tất nhiên là ngồi ở vị trí khách.

Mới ngồi xuống, chỉ nghe thị nữ tiến vào bẩm báo, nói là Đại trưởng Công chúa Vệ Văn Huy đã tới cửa phủ, đến đây ăn mừng.

Hoàng thượng dẫn mặt ra, cười đáp, “Đã lâu không gặp Văn Huy, con bé thật là có tâm, mời vào đi.”

Tay cầm thìa bạc của Khương Nhiều hơi dừng một chút, Văn Huy đế cơ này có thể nói là nhân vật truyền kỳ, trước đây không có cơ hội nhìn thấy, hôm nay lại có lòng tò mò một chút.

Nàng lơ đãng đảo qua, nhưng thấy bên ngoài bức rèm che, chén rượu của Vũ An Hân không biết vì sao không cẩn thận đổ nghiêng, nhóm thị nữ vội vàng tiến lên thu dọn.

Vũ An Hân xưa nay là người thận trọng tinh tế, nhưng cũng sẽ có lúc sơ ý như vậy.

Lúc nàng nhìn qua, đúng lúc Vũ An Hân ngẩng đầu lên, trên mặt còn có nỗi buồn chưa kịp thu lại, hai người cách bức rèm che liếc nhau, không nói gì.

Khương Nhiều thông minh, chỉ với cái liếc mắt này là có thể lĩnh ngộ một chút manh mối, chỉ sợ, ý nghĩa của Vệ Văn Huy đối với Vũ An Hân không như bình thường.

Vẫn còn đang lúc thất thần, đã có tiếng bước chân và mùi hương nhạt phả đến. Mơ hồ thấy dáng người nữ tử thướt tha yếu diệu bước

tối, “Hoàng huynh lại thế, phải nâng chén với tiểu muội mới phải.”

Tiếng nói vừa dứt, bức rèm che đã bị nhấc lên, Khương Nhiêu chỉ cảm thấy trước mắt nhất thời sáng rọi, dung mạo cô gái diễm lệ như ngọc trai, rực rỡ cả sảnh đường.

Đây là gương mặt vô cùng xinh đẹp, nếu Tạ Doanh Nhu có thể coi là tuyệt sắc thì Vệ Văn Huy trước mắt có thể nói là khuynh quốc khuynh thành cũng không quá đáng.

Mặc dù là đều là nữ tử, Khương Nhiêu lại vô cùng kích động, không thừa nhận cũng không được, Vệ Văn Huy đẹp không tì vết, bất kỳ nam nhân nào cũng khuynh đảo vì nàng ta, cũng không khiến người ta cảm thấy không tin.

Vệ Văn Huy chỉ lớn hơn Tạ Doanh Nhu một chút, đang tuổi hoa thơm. Nàng ta trang nhã ngồi xuống bên cạnh Vệ Cẩn, huynh muội hai người trò chuyện với nhau rất vui, Khương Nhiêu rất phớt lờ mà im lặng, bởi vì để cơ xuất giá, không thể dễ dàng hỏi cung, chỉ sợ mỗi lần gặp mặt đều phải năm này tháng nọ, cơ hội không dễ.

Hơn nữa ở bên ngoài, tất nhiên là phải giữ thể diện cho Hoàng thượng, bày ra tiết mục nổi cơn ghen, tranh phong đoạt sủng thì không hay, Khương Nhiêu cũng không làm được những thứ này.

Tâm ở chỗ này, có gì phải e ngại?

Vệ Văn Huy nói một hồi, chủ động bắt chuyện với Khương Nhiêu, nếu nàng ta đã làm chủ, như vậy Khương Nhiêu liền đoan trang nhã nhặn một lần, phụ họa cho nàng ta một chút thì có ngại gì?

Nhưng Vệ Cẩn tất nhiên là liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu lòng của nàng, thấy tư thái cô gái kia dịu dàng kính cẩn nghe theo, liền đưa tay vuốt ve bên hông nàng.

Lại đúng chỗ uy hiếp của Khương Nhiêu, nhất thời nàng mềm nhũn một chút, liếc Vệ Cẩn một cái tựa như ai oán, cắn môi không nói.

Vệ Văn Huy sáng tỏ, nhìn Khương Nhiêu đánh giá, mỹ nhân này mỗi cái nhãn mày mỗi tiếng cười đều vô cùng duyên dáng.

Vệ Văn Huy vừa vào điện, hoàng thất thân tộc ngồi đầy ở đây không khỏi đưa mắt nhìn. Nhưng chỉ có một mình Vũ An Hạo vẫn dửng dưng như thường, đầu cũng chưa từng nâng lên.

Mãi đến khi gia yến kết thúc, không khí cũng không có gì khác thường.

Vệ Thương mời Vệ Cẩn đến chính sảnh, Khương Nhiêu liền nghỉ ngơi một mình ở Noãn Các trong hậu viện, Noãn Các một mặt hướng

nam, đẩy cửa ra chính là đình viện, vừa lúc hồng mai nở.

Khuong Nhiêu không chịu ngồi yên, vì thế đi tìm hương mai, nhưng không biết đi chuyến này lại đụng phải một người không nên gặp.

Ngay phía sau rừng mai, hai người đứng đối diện với nhau.

Khuong Nhiêu bước về phía trước, vừa khéo kinh động hai người, cô gái quay đầu lại, thoáng chốc hồng mai thất sắc.

Nhưng lúc này, trên gương mặt Vệ Văn Huy không còn trong sáng diễm lệ như vừa rồi, mà là mang theo chút u oán.

Vũ An Hâu đột nhiên quay đầu, ánh mắt phức tạp dừng trên người cô gái.

Bên trong bộ váy dài kia là khuôn mặt quyến rũ, lộ vẻ mơ hồ xa cách, so sánh với Vệ Văn Huy chói lọi trước mắt, lại có ý động lòng người khác.

Nhất thời cả hai người đều sững sốt.

Nhưng thật ra Khuong Nhiêu lại rũ mắt xuống, thu bước chân lại, muốn xoay người trở về, tạm thời cho rằng chuyện gì cũng chưa nhìn thấy.

Vừa mới xoay người lại, chợt nghe tiếng bước chân phía sau vang lên, “Xin Khuong Quý phi dừng bước.”

Tình nhân cũ gặp nhau, tại sao còn phải kéo nàng vào?

Khuong Nhiêu nghi hoặc dùng ánh mắt dò hỏi, Vũ An Hâu lại nghiêm mặt nói, “Hôm nay không ngại liền nói chút chuyện với Công chúa, nhiều năm như vậy, Giác chỉ từng động lòng với một người con gái, ái mộ sự chín chắn và diễm tình của nàng, ái mộ trí tuệ và sự dịu dàng của nàng, chỉ tiếc, duyên phận ở ý trời, Giác kiếp này không có phúc hưởng thụ.”

Vệ Văn Huy dần dần mở lớn hai mắt, thần thái từ từ âm trầm, u ám nhìn cô gái kia, “Huynh thế nhưng ái mộ phi tử của hoàng huynh?”

Vũ An Hâu chẳng từ hừ gì cả, trái lại thâm tình đưa mắt nhìn Khuong Nhiêu.

Ba người đều theo đuổi tâm tư của mình. Vệ Văn Huy đột nhiên cười cười, thu hồi tất cả tư thái, kiêu ngạo mà thẳng người, chậm chậm lướt qua người hắn, “Ta rốt cuộc cũng thông suốt. Ngày sau không hẹn gặp lại, Vũ An Hâu hãy giữ gìn sức khỏe.”

Vệ Văn Huy đi xa, không quay đầu lại.

Người Vũ An Hầu giật giật, Khương Nhiêu lắc đầu, “Người lừa nàng ấy như thế, chẳng qua là muốn nàng quên tình cảm từng có, không còn nổi khổ tương tư. Nhưng nếu người đã tác thành hoàn toàn tâm tư, tại sao lúc trước không thay đổi hành động? Nếu yêu nhau, hiển nhiên phải ra sức phấn đấu để ở cùng nhau mới phải. Nói mấy lời tác thành bất quá đều là hèn nhất viện có thôi.”

Vũ An Hầu trước sau vẫn lẳng lặng nhìn nàng, nghiền ngẫm những lời này, trái tim hần thê nhưng lại đập mạnh và loạn nhịp, giống như nghi thức xối nước lên đầu Đề Hồ.

Nếu Giác có một phần dũng khí và sự cố chấp của nương nương thì cũng sẽ không rơi hoàn cảnh cô đơn như bây giờ.” Hần thở dài, có chút bất đắc dĩ trong đó.

Chuyện cũ như gió, không còn nuôi tiếc nữa.

Khi còn trẻ gặp nhau ở chùa Bạch Mã, nhân duyên định sai, trọn đời sai.

Khương Nhiêu chỉ cười cười, không còn lời nào để nói.

Đi ra mấy bước, nhưng nghe Vũ An Hầu ở sau người nhẹ giọng nói, “Lời vừa rồi, Giác cũng không có nửa câu nói dối.”

Bước chân cô gái kia chẳng mấy may dừng lại.

Liên Giác đứng tại chỗ, chỉ trong chốc lát, hai cô gái từng vội vàng lướt qua cuộc đời hần đều lần lượt rời đi.

Một đoạn bi thương, một đoạn tiếc nuối.

Hần cũng không rõ bản thân nay rốt cuộc là bi thương nhiều hơn, hay là tiếc nuối nhiều hơn.

Ngay lúc nhìn thấy bóng dáng Khương Nhiêu dần dần đi xa, hần lại có chút kích động muốn giữ lại. Nhưng cuối cùng vẫn cười trừ, thế gian nữ tử trăm ngàn, mai lan cúc trúc phong thái khác nhau, thật ra thì cũng không có ai là không thể thay thế được.

Khác nhau, chỉ có tâm tình mà thôi.

Hần đạp gió rời đi, rốt cục cũng hạ quyết tâm, cưới Công chúa Vệ Kha dòng bên Vệ thị làm vợ.

Ngự giá mãi đến sẩm tối mới khởi hành từ Lạc Hoài Vương phủ, mới vào Hoa Dương Môn, chỉ thấy có cung nhân vội vàng báo lại, nói là hành cung giam cầm Yên Tầm Hầu phu nhân bị hỏa hoạn.

Khương Nhiêu sùng sốt, tin tức quá mức đột ngột, Vệ Cẩm giận tái mặt, “Nhanh chóng sai tất cả cung nhân nội đình chạy tới dẹp lửa,

không thể trì hoãn.”

Rồi sau đó lạnh giọng hỏi, “Tra rõ cho trẫm, hôm nay có ai đi qua hành cung.”

Chương 60: Thái tử

Trong Tử Thần Cung, Hoàng hậu ngồi ngay ngắn trên tháp, hoa văn lựu đỏ và nghề thường tuyết tùng hoa lệ chói mắt. Chi là thần sắc trên mặt lại vô cùng rét lạnh.

Trang Mỹ nhân và An Quý nhân nhìn nhau, rồi lại cúi đầu xuống, yên lặng nhìn chằm chằm chậu mẫu đơn trên châu không nói gì.

Hoa Thục phi trái lại vẫn giữ thần thái bình tĩnh, bưng trà nhấp một ngụm, cũng không nói.

Chi có Liễu Phi khẽ mở miệng, “Giờ thỉnh an đã qua lâu mà Khương Quý phi lại kể cả chưa đến, như thế thật uổng cung quy, thần thiếp thấy cực kỳ không ổn.”

Nay trong hậu cung Bạch Phi bệnh lâu sớm không còn thỉnh an, Trần Phương nghi lại im hơi lặng tiếng mà biến mất, ngay cả Liên Nguyệt vốn sắp tấn phong cũng đột nhiên gả cho Lạc Hoài Vương, trong Tử Thần Cung trở nên quạnh quẽ.

Mà tất cả sự biến hoá này đều xuất phát từ một nữ nhân, Quý phi Khương thị.

Không nói đến nàng xuất thân thấp hèn, có thể từ nữ quan bước lên địa vị Quý phi, đại diện phong phi kia lại không ai có thể có, cũng không bàn chuyện nàng độc chiếm ân sủng, mẹ quý nhờ con. Chi nói trong mắt không có kỷ luật hậu cung, chưa từng để Hoàng hậu vào mắt đã đủ để trị tội.

Cũng không phải là lần đầu Khương Quý phi không đến thỉnh an, chỉ là trước đây ít nhiều đều sai cung nhân đến bẩm báo nguyên nhân, nay lại càng kiêu căng, ngay cả lấy cơ cũng lười lấy làm lẽ, cứ công khai vắng mặt như vậy.

Nếu nói không thể chịu được nhất, không ai khác ngoài Hoàng hậu.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy này nữ nhân cạnh giường Tiên hoàng, nàng đã có dự cảm xấu, bây giờ đúng là được kiểm chứng.

Trước đây, Hoàng thượng mặc dù có bận rộn đi nữa cũng sẽ đúng hạn theo lệ đến thăm mình, lúc nào cũng ôn nhu săn sóc, nhưng từ sau khi Khương thị được sủng ái, số lần Hoàng thượng đến Tử Thần Cung càng ngày càng ít.

Lúc trước khi Khương thị mới được sủng, Hoàng thượng vẫn chưa cho nàng ta phân vị gì, trong hậu cung đều truyền nói Hoàng thượng quan tâm mình, đối với cô gái kia bất quá là nhất thời mới mẻ, lên không được, nhưng ngày đó khi chiếu thư phong phi đưa đến trước mắt, nàng mới nghĩ thông suốt hết thấy.

Càng hiểu rõ lại càng hận, Hoàng thượng cũng chưa bao giờ hao phí tâm tư dư thừa với nữ nhân, thế mà lại bảo vệ Khương thị, không vào hậu cung, chỉ chuyên tâm ở ngự tiền.

Đây cũng không phải đơn giản là mới mẻ!

Sắc mặt Hoàng hậu càng không tốt, nàng suy đi nghĩ lại, rốt cuộc là từ khi nào mà biểu ca tình nghĩa nồng nàn thuở nhỏ đã thay đổi?

Liễu Phi đứng tại chỗ, nhất thời không biết đúng sai, nhưng Hoa Thục phi dò xét liếc nàng ta một cái, “Liễu Phi thật là một người chu toàn.”

Hoa Thục phi thường ngày luôn xem thường sự dối trá của Liễu Phi, lời này tuyệt đối không cho nàng ta chút mặt mũi.

Liễu Phi không thay đổi sắc mặt, thân nhiên nói, “Chúng ta cùng tồn tại trong cung, tất nhiên là phải tuân thủ quy củ, không thể rối loạn tôn ti mới phải.”

Hoa Thục phi đặt chén trà xuống, “Nghe nói Hàm Yên để cơ bị bệnh mấy ngày nay, Hoàng thượng thương con gái đến sốt ruột, không ít lần đi Linh Tế Cung. Nếu nhớ không lầm, ngày mười lăm là ngày nghỉ, ở chỗ muội có đúng cung quy hay không?”

Liễu Phi nhất thời á khẩu không trả lời được, Hoàng hậu rốt cuộc khoát tay ngừng tranh chấp, “Mấy ngày gần đây trong cung sự vụ bận rộn, việc nhỏ không đáng kể không cần so đo quá nhiều, bốn cung chính là lo lắng Khương Quý phi thân thể yếu đuối, trong ba ngày có hai ngày đều cáo bệnh giả, nên phái thái y đi xem một cái.”

Lưu Ly ở bên cạnh chỉ điểm, “Xưa nay là ti chức của Trương thái y.”

Hoàng hậu làm như quan tâm, “Trương thái y trẻ tuổi tài giỏi anh tuấn, nhưng kinh nghiệm thì hơi nông cạn. Truyền ý chỉ của bốn cung, đặc biệt cho phép Thái y lệnh Vương Liêm mỗi ngày đến Sơ Đường Cung bắt mạch.”

--

Hành cung bị cháy, may mà hồi cung đúng lúc, Yên Tàn Hào phu nhân nguy hiểm một kiếp, chính là lấy mạng của Tiết ti y cứu giúp, mất mạng tại chỗ, bị đốt thành tro bụi.

Mà tra rõ nhiều ngày qua, cũng không có dấu vết để lại, nhưng mà Nguyệt Cẩm cô cô của Vũ Hợp Cung ngày đó có đi qua phủ nội vụ. Ngoài ra thì không có gì khác.

Nhưng Khương Nhiêu ước chừng đoán được, việc này không khỏi liên quan đến Thái hậu.

Nếu Yên Tàn Hâu phu nhân vừa chết, như vậy chân tướng bà biết cũng không tiết lộ ra được, mà năm đó chuyện Tĩnh Quý phi mưu hại vĩnh viễn bị niêm phong, bởi vì chỉ có người chết mới biết chuyện.

Tĩnh Thái hậu nay u cư, trước sau vẫn không thừa nhận thân phận Khương Nhiêu, cho rằng nàng là con của Vệ Tề.

Tin tức dần dần truyền đi, triều đình dân chúng già trẻ đều bàn luận, đều thổi phồng thân phận của Khương thị, thậm chí, ngay cả người đã từng là thầy giáo của Hoàng thượng, nay là tổng sự Hàn Lâm Viện Triệu Lâm Ngạn cũng phản đối việc này, nhiều lần dâng thư khuyên bảo, xin bệ hạ lấy quốc thể làm trọng.

Lần tranh chấp này vẫn chưa tan đi, nhưng thật ra có dấu hiệu càng thêm phát triển. Mà đứng ở sau chắc chắn là một kỳ nhân.

Trước chiếc giường hẹp vô cùng đơn giản, Khương Nhiêu chậm chậm ngồi xuống, nhìn chăm chăm gương mặt của người vô cùng giống mình đang nằm trên giường kia.

Từ sau khi hoả hoạn, YTự vẫn cứ mê man như thế, khi thì tỉnh, khi thì nói nhảm. Giày vò một trận rồi ngủ thiếp đi.

Khương Nhiêu sắp sinh, bụng tròn như viên trân châu, cử động càng thêm chậm chạp.

Tuy rằng nàng nay là thân phận Quý phi, nhưng cố ý cậy sủng mà kiêu, đó chính là chọc giận Hoàng hậu. Nhưng bởi vì Tạ Doanh Nhu rất bình tĩnh, chỉ có bức nàng ta đến đường cùng mới có thể giấu đầu lòi đuôi.

Đến thăm YTự chẳng qua là vì công ơn dưỡng dục hơn mười năm, rốt cuộc là tâm không đành lòng.

Đợi nửa canh giờ, bà trước sau vẫn chưa tỉnh táo, vì thế Khương Nhiêu cất bước, muốn đến Hải Đường Uyển giải sầu.

Cửa vừa đóng lại, người trên giường liền mở hai mắt ra, YTự ngồi dậy, trong đôi mắt kia vô cùng sáng rõ, căn bản không hề có dấu hiệu bị điên.

Thị nữ hành cung không nhiều lắm, chỉ có hai người, ở đây hành động có chút tự do, YTự đẩy cửa sau ra, liền đi vào khu rừng nhỏ cách đó không xa nghỉ ngơi.

Thị nữ nhìn một lúc, thấy bà yên ổn vô sự thì tự làm việc của mình.

Nhưng sâu trong rừng cây loé lên một thân ảnh màu lục nhạt, YTự dè thấp giọng nói, “Thay ta an bài một chút, ta muốn đưa lên một phần đại lễ vào sinh nhật của Tịnh Thái hậu.”

Cô gái kia cúi đầu xuống, cung kính cúi chào, “Diêu Dao xin nghe theo mệnh lệnh của phu nhân.”

Không phải ai khác, đúng là Diêu chương bảo của ti bảo.

--

Mặc dù mới đầu xuân, Hải Đường Uyển đã gió mát mười dặm, khiến người vui vẻ.

Oánh Sương diu ở một bên, Khương Nhiều đi một lát liền có thể cảm thấy thai nhi trong bụng đang giãn.

Nàng dừng bước, trên mặt mơ hồ có chút ngọt ngào.

Oánh Sương nhìn, thầm nghĩ mặc dù là đối với Hoàng thượng, nàng cũng chưa bao giờ có nụ cười ôn nhu như thế.

Nếu không phải là người đang làm mẹ, vĩnh viễn cũng không thể có cảm giác tràn ngập chờ mong và hạnh phúc này.

Oánh Sương thuận tay lót đệm hương bồ, Khương Nhiều liền ngồi xuống trong đình, gió thoảng qua, tựa hồ còn có thể nhìn thấy hồng mai nở rộ đêm đó.

Hải Đường Uyển, quả nhiên là không giải được duyên phận.

Nhiều ngày không gặp, thần sắc Quý phi tỷ tỷ tốt thật.”

Khương Nhiều nghe thấy giọng Liễu Phi, chỉ hơi hột nghiêng mặt sang bên, “Xin nhận lời lành của muội.”

Liễu Phi không chỉ đi một mình, còn mang theo Hàm Yên để cơ, dáng người nàng ta nhẹ nhàng, tuy rằng tuổi tác không còn ít, nhưng luôn có cảm giác yên tĩnh, chỉ có điều nay cảm nhận trong mắt Khương Nhiều đã thay đổi.

Chuyện gì ở trong cung cũng đều không thiếu nữ nhân diễn trò. Trong lúc đầu đá tính kế, ai có thể người khôn giữ mình, chẳng qua là kỹ năng cao hơn một bậc thôi.

Liễu Phi thấy nàng ngồi trên băng đá, vội vàng lại đây đỡ, “Càng sắp lâm bồn thì càng không thể ra lạnh, Quý phi tỷ tỷ mau đứng lên

thôi!”

Khương Nhiêu chỉ nhìn chằm chằm Hàm Yên để cơ, đưa tay kéo cô bé lại đây, dịu dàng hỏi, “Đã khoẻ hơn chưa?”

Hàm Yên dù sao cũng là trẻ con, vội vàng nhìn Liễu Phi, sau đó gật gật đầu, “Tạ Quý phi nương nương quan tâm, Hàm Yên khoẻ hơn nhiều.”

Khương Nhiêu hài lòng gật đầu, “Bị bệnh đã lâu, Liễu Phi muội chắc cũng khó chịu.”

Liễu Phi cười đáp, “Hàm Yên mấy ngày nay luôn ồn ào muốn ăn bánh hoa đào trong cung tỳ, đồ thế nào cũng không ngừng.”

Hàm Yên nghe thấy bánh hoa đào thì mắt sáng ngời, hơi mong đợi nhìn Khương Nhiêu.

Vừa vặn hôm qua mới làm xong, hoa đào cũng mới nở, rất tươi mới,” Khương Nhiêu nắm bàn tay nhỏ bé mềm mại của Hàm Yên, “Có muốn theo bọn cung trở về nếm thử không?”

Hàm Yên vội vàng gật đầu, nhưng Liễu Phi lại quở trách một câu, hơi hơi chối từ, mấy người cùng đi Sơ Đường Cung.

Bánh hoa đào được dọn lên bàn, chia thành mấy miếng nhỏ, Hàm Yên liền cầm thìa bạc tự mình dùng lấy.

Chỉ chốc lát bữa trưa lần lượt được mang lên, đã tới Sơ Đường Cung, Khương Nhiêu lại có thể nào không tận tình?

Đúng lúc này, Thái y lệnh Vương Liêm tiến vào bắt mạch, sau khi mở toa thuốc ra thì ra lệnh cho cung nhân đi sắc thuốc.

Đang ăn, Liễu Phi bỗng nhiên nói nhiều, dường như rất thân thiết với Khương Nhiêu.

Hàm Yên này thỉnh thoảng cắn một cái, Oánh Sương vốn muốn tiến lên dứt cho ăn, lại bị Liễu Phi khách khí từ chối, tự mình làm lấy.

Khương Nhiêu đưa mắt nhìn Oánh Sương, nàng ta liền yên lặng lui ra, mấy cung nhân hầu hạ gần người cũng đồng loạt lui ra.

Liễu Phi chuyên tâm dùng bữa, mãi đến khi nghe thấy tiếng đóng cửa bên ngoài mới phát hiện lúc này trong điện đúng là không còn một bóng người, nhóm thị nữ không biết đã lui ra ngoài từ khi nào.

Nàng ta gác đĩa xuống, không khí mơ hồ có chút kỳ quái.

Khương Nhiêu lại vỗ vỗ tay, khẽ thấp giọng, chỉ thấy một thái giám nhỏ con cúi đầu đi tới, “Đây là cung nhân có khứu giác tốt nhất trong cung bốn cung, có thể phân biệt được trăm mùi, bất kỳ hương nhẹ nào cũng có thể nhận ra được, rất khéo.”

Sắc mặt Liễu Phi cứng đờ, tiểu cung nhân kia được lệnh, liền chấm một cái vào đĩa đồ ăn trước mặt Liễu Phi, khẽ ngửi trên đầu ngón tay.

Bầm nướng nướng, là bụi phấn cây tử đằng, lẫn vào thức ăn có thể gây mệt mỏi, trong bụng sinh trướng khó chịu, lâu ngày thành tật.”

Khương Nhiêu chỉ cười, nhìn Liễu Phi.

Hàm Yên không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng cảm thấy Khương Quý phi trước mắt có chút đáng sợ.

Cung nhân ngửi từng món ăn, phát hiện ba mâm cơm canh đều có mùi phấn cây tử đằng.

Lúc này, lòng bàn tay Liễu Phi đã thấm đầy mồ hôi, nàng ta còn chưa mở miệng đã bị Khương Nhiêu chặn họng, “Liễu Phi, ngươi mang mấy thứ này đến chỗ của ta, thật đúng là mất thời gian. Mời Trương thái y vào đây.”

Liễu Phi cười nhạt, “Đây phải hỏi Quý phi tỷ tỷ một chút, nguyên nhân ra sao mà đãi khách như thế?”

Trương Tuấn theo phân phó bắt mạch cho Hàm Yên tại chỗ, ra kết luận đúng là triệu chứng trúng độc phấn tử đằng.

Khương Nhiêu cười càng thêm quyến rũ, nàng khoát khoát tay, Oánh Sương liền dẫn Hàm Yên đi xuống.

Trẻ con thuần khiết, người thân là mẫu thân lại vì tranh thủ tình cảm mà không tiếc đem con mình làm vật hi sinh, trên đời này còn có người vô tình như vậy sao?”

Liễu Phi trước sau không nói, ra vẻ oan ức.

Nếu bốn cung không phát hiện ra trước, như vậy có lẽ Hàm Yên vừa vặn sẽ cảm thấy không khỏe lúc Hoàng thượng vào điện, đến lúc đó tra ra, tất cả tội danh đều chỉ về phía bốn cung.”

Quý phi tỷ tỷ đừng vội nói bừa, ai bỏ phấn tử đằng vào, Hoàng thượng sẽ nắm rõ.”

Khương Nhiêu nhích lại gần, “Nắm rõ sao? Vậy bốn cung đem chuyện người dùng hoa hải đường hại Bạch Phi sinh non báo cáo với bệ hạ, nợ cũ oán mới của chúng ta cùng thanh toán.”

Liễu Phi chợt ngẩng đầu lên, tỉnh táo lại, “Không có chứng cứ, Quý phi nương nương cũng không thể đổi trắng thay đen.”

Khương Nhiêu giận dữ, “Bốn cung chính là chứng cứ lớn nhất, chỉ cần bốn cung mở miệng với bệ hạ, cho dù là trắng cũng có thể biến thành đen, huống chi người căn bản là loại người không sạch sẽ. Nếu không phải người không biết trời cao đất rộng, bốn cung cũng không tính so đo với người, muốn trách chỉ có thể trách bản thân người đã giúp sai người.”

Có thể cảm thấy thân mình nàng ta cứng ngắc rõ ràng, Khương Nhiêu trong lòng biết thời điểm đã đến.

Đúng lúc đó, Hoàng thượng đến đây.

Liễu Phi còn nén giận một khắc trước nhất thời bụng chén canh lên, uống một hơi cạn sạch.

Phần tử đằng kia hiệu lực rất mạnh, bụng lập tức đau thắt, Hàm Yên từ trong điện chạy vào, nhào vào lòng Liễu Phi gào khóc.

Hồng.

Khương Nhiêu cười lạnh, quả nhiên là Liễu Phi dạy dỗ con gái tốt.

Vệ Cẩn vừa vào điện liền nhìn thấy sắc mặt Liễu Phi trắng bệch, “Đây là thế nào?”

Liễu Phi lau nước mắt, “Hàm Yên còn nhỏ, Quý phi nương nương sao hạ thủ được, may mà thần thiếp dùng...”

Vệ Cẩn hờ hững nghe nàng ta nói xong, căn bản không tỏ vẻ gì.

Liễu Phi nằm ở tại chỗ, rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Khương Nhiêu lắc lư đứng dậy, “Cả ngày cũng không thanh tịnh được, bệ hạ vẫn là nên đưa thần thiếp đi hành cung thôi, bớt được nhiều phiền toái.”

Vệ Cẩn dường như căn bản không thấy còn có người ở đây, lập tức ôm lấy nàng, Khương Nhiêu chau mày lại, “Bụng thần thiếp không thoải mái.”

Vệ Cẩn liếc Liễu Phi một cái, “Đưa nàng ta trở về, sau này không được đến Sơ Đường Cung nửa bước.”

Mặc kệ kết cục sau đó thế nào, Vệ Cẩn đã ôm tiểu mỹ nhân sai bước đi vào hậu viện nội thất.

Khương Nhiêu đột nhiên co rụt lại, “Bụng thật là khó chịu...”

Vệ Cẩn cắn lên gò má nàng một cái, cười nói, “Trẫm còn không nhìn ra nàng cố ý? Liễu Phi làm sao là đối thủ của nàng, trẫm sẽ không tha cho nàng ta.”

Sắc mặt Khương Nhiêu càng trắng bệch, nàng chợt nắm cánh tay hắn, “A Cẩn... Có lẽ ta thật sự sắp sinh... Đau quá!”

Vệ Cẩn cứng lại, làm như trong sự sốt ruột mang theo vui sướng, luôn miệng gọi thái y lại đây.

Hôm nay Sơ Đường Cung nhất định không thanh tĩnh, toàn bộ thái y tề tụ trong điện, đã bận rộn hai canh giờ.

Vệ Cẩn càng không ngừng đi qua đi lại ở hành lang gấp khúc ngoài điện.

Lúc tiếng khóc kia vang lên tận chân trời, hấn chạy vọt vào nội thất.

Đứa trẻ vẫn còn trong tã lót vẫn đang gào khóc, hấn ngậy ngấn cả người, nhìn thẳng nữ nhân nằm trên giường vì thiếu nước mà hôn mê bất tỉnh.

Chúc mừng bệ hạ, chúc mừng nương nương! Là một tiểu Hoàng tử khỏe mạnh!” Y bà ở bên liên tục chúc mừng, cung nhân thái y cả phòng đều quỳ xuống dập đầu bái lạy.

Hoàng thượng liên tục sinh ba vị đế cơ, mà cái thai này của Khương Quý phi này lại như trời ban.

Vệ Cẩn cầm bàn tay nhỏ bé thấm đẫm mồ hôi của nàng, “Chỉ cần là nàng sinh, bất luận là trai hay gái, trẫm đều vui mừng.”

Không biết nàng có nghe thấy hay không, Vệ Cẩn lại vươn tay ôm đứa trẻ mới sinh đến, dừng lại một lát, nghiêm mặt nói, “Ban tên Lâm Y, lập làm Thái tử.”

Chương 61: Gửi gắm

Khương Nhiêu lúc sinh bị đau đến hôn mê bất tỉnh, đợi đến khi tỉnh lại thì cả người đã được đặt trên chiếc giường mềm mại, thân mình mệt lả vô lực.

Nàng chống người ngồi dậy, theo bản năng đưa tay sờ lên bụng, lại bằng phẳng như lúc ban đầu.

Oánh Sương vẫn luôn canh giữ trước giường, thấy nương nương nhà mình giật giật tay, vội vàng vui vẻ nói, “Nương nương, người tỉnh rồi!” Lại luôn miệng phân phó thị nữ đi truyền thái y đến bắt mạch.

Đứa trẻ đâu? Mạnh khỏe chứ?” Khương Nhiêu nhìn quanh bốn phía, trong sự lo lắng chất chứa đầy chờ mong, thậm chí tay cũng có chút run rẩy.

Oánh Sương cười toét miệng, nhũ mầu nhanh chóng cẩn thận ôm lấy đứa trẻ được bọc trong tã lót.

Chúc mừng nương nương, Thái tử điện hạ bình an khoẻ mạnh, phúc trạch tề thiên.”

Khương Nhiêu một lòng đều đặt trên người đứa trẻ mới sinh kia, ôm vào trong ngực, trước sau đều tựa như nhìn chưa đủ.

Dung mạo đáng yêu, mang theo chút biếng nhác kháu khỉnh, quả nhiên là đẹp như tranh vẽ.

Bất chợt, Khương Nhiêu mới trở về lời nói của Oánh Sương, nàng chậm rãi ngẩng đầu, “Người nói Thái tử?”

Oánh Sương gật đầu chắc chắn, đám người nữ hầu đồng loạt vén váy quỳ xuống trước giường, “Quý phi nương nương vạn phúc, Thái tử điện hạ vạn phúc!”

Nàng hoảng hốt sùng sốt, trong lòng lặng lẽ suy nghĩ mấy lần.

Chiêu Ý Hoàng hậu sinh hạ Thái tử, tức Minh Thừa Đế tương lai...

Nàng chợt rũ mắt, đứa trẻ cùng huyết mạch đang an lành ngủ trong lòng mình là Thái tử?

Như vậy, Chiêu Ý Hoàng hậu...

Nàng nhất thời đắm chìm trong những việc chưa xảy ra, Oánh Sương còn tưởng rằng nàng vui quá, vì thế mới nháy mắt bảo nữ hầu lui ra.

Nô tì chưa từng thấy Hoàng thượng để tâm như thế, Thái tử điện hạ mới sinh ra, bệ hạ liền chính miệng hạ chỉ dụ, ban tên sắc lập, Lâm Y là tên huy.”

Lâm Y...” Khương Nhiêu tự lẩm bẩm, không sai, tên Minh Thừa Đế đúng là Vệ Lâm Y!

Lâm Y trong lúc ngủ mơ lắc lư mấy cái, cái miệng nhỏ nhắn chu lên, làm như đói bụng, nữ hầu thấy thế muốn tiến lên ôm lấy, lại bị Khương Nhiêu ngăn lại, “Về sau, Thái tử sẽ do bốn cung tự mình nuôi nấng, không được qua tay bất kỳ ai.”

Ánh mắt của nàng đột nhiên sắc nhọn sáng trong, trong con ngươi đúng là quyền rũ lạnh thấu xương, mắt phong lướt qua, nhóm cung nhân đều cúi đầu.

Ngoại trừ bốn cung, bất kỳ kẻ nào cũng không thể tự tiện cho Thái tử ăn cơm uống nước, ai làm trái lập tức đánh chết, người tố cáo sẽ được trọng thưởng. Điều nghe rõ rồi chứ?”

Sắc mặt nữ hầu khó xử, “Bẩm nương nương, quy củ trong cung...”

Khương Nhiêu khẽ cười một tiếng, “Quy củ của Sơ Đường Cung là do bản cung định ra.”

Oánh Sương dẫn đầu đáp lại, “Chúng nô tì tất nhiên xin tuân ý chỉ nương nương, không dám làm trái.”

--

Một khi chiếu thư sắc lập Thái tử ban bố, trong Hàm Nguyên Điện lần lượt có rất nhiều trọng thần trong triều đến đây.

Bởi vì Hoàng thượng từ lúc đăng cơ tới nay mới ban bố rộng rãi, cho phép trăm nhà đua tiếng (1) , triều thần có thể viết đơn khuyên can.

(1) trăm nhà đua tiếng: Thời Xuân thu Chiến quốc, xã hội trong thời kỳ thay đổi lớn đã sản sinh ra trường phái tư tưởng đủ loại, như Nho, Pháp, Đạo, Mặc... Họ viết sách giảng dạy, cùng nhau tranh luận, làm nảy sinh cảnh tượng phồn thịnh trong học thuật

Song song với việc trấn tĩnh triều chính, lúc này cũng xảy ra chút điều không hay, đó là một số trọng thần trung thành chính trực có thể cảm ngọc hốt (2) đi thẳng vào Long Đồ Các trong Hàm Nguyên Điện diện thánh góp lời.

(2) cái hốt: thê bằng ngà, bằng ngọc hoặc bằng tre của quan lại khi vào chầu, dùng để ghi việc thời xưa

Suốt một buổi chiều, Vệ Cẩn cố kiên nhẫn nghe mấy lời khuyên can này.

Cái gì gọi là lớn nhỏ có thứ tự, cái gì gọi là lớn rồi hãy lập người kế thừa, cái gì gọi là sắc phong quá sớm. Nói cho cùng thì đều là chỉ ngón tay về phía Khương Quý phi độc chiếm thánh sủng, trong mắt không có Hoàng hậu, xuất thân hèn mọn, không xứng dạy Thái tử.

Vệ Cẩn nghe xong chỉ cười trừ, quả trách ra lệnh cho tất cả lui ra.

Nhất định là phía sau màn có người giật dây dẫn đường cho sự mâu thuẫn sắc sảo này, cũng không phải là một sớm một chiều.

Nay xem ra, trong vua và dân, ngoại trừ vây cánh Lăng Bình Vương cần diệt trừ sạch sẽ ra, quyền lợi Tà gia cũng đến lúc phải thu lại!

Cao Ngôn thấy Hoàng thượng gọi mình lại đây, cho là hạ chiếu thư đẹp yên, ai ngờ Hoàng thượng lại nói, “Khương Quý phi có công sinh hạ Thái tử, tứ phong tên Ý.”

Ý, lâu dài mà xinh đẹp. (3)

(3) chữ “ý” mang nghĩa tốt đẹp (thường chỉ đức hạnh) , trong chữ “ý” (懿 có chữ “cửu” (久 , nghĩa là lâu dài

Ý tứ vô cùng tốt, ngụ ý nữ tử tốt đẹp hiền thực.

Nhưng chữ này cũng dùng hơi quá, ban cho phi tần thật sự là có chút không thỏa đáng.

Cao Ngôn lau mồ hôi, từ khi Khương thị xuất hiện, đã xảy ra bao nhiêu chuyện vượt ngoài tiêu chuẩn không chịu nổi...

Ra ý chỉ lần nữa, bất kỳ ai cũng không được bàn luận xằng bậy chuyện hậu cung, nếu không thì theo luật mà xử.”

Cao Ngôn ghen hống, vừa mới đáp lời, Hoàng thượng đã gác bút xuống án, “Lập Thái tử ngay, tuyệt đối không sửa.”

Lời nói vừa kết thúc, vừa thấy một bóng dáng xinh đẹp đứng ngoài cửa.

Hoàng hậu bước vào điện, vẻ mặt tất nhiên bình thường không chút kể hờ, nhưng sắc mặt tái nhợt kia lại dễ dàng làm bại lộ sự kinh hãi của nàng vào lúc này.

Chuyện quan trọng như thế, Hoàng thượng dù sao vẫn nên báo cho thần thiếp biết, thần thiếp dù sao cũng đứng đầu một cung.”

Vệ Cẩn lúc này đang gió xuân phơi phới, không hề nghiêm mặt, “Hoàng hậu không phải là đã biết rồi sao? Nàng là chủ mẫu một cung, vậy càng phải chuyên tâm hơn thế. Thái tử tuổi còn nhỏ, nàng còn phải trông chừng nhiều hơn, nếu có bất trắc gì, trẫm phải hỏi Hoàng hậu trước.”

Dứt lời, hần sai bước qua người nàng rời đi.

Vừa đi được mấy bước, lại bị nàng mạnh mẽ ôm lấy từ phía sau.

Biểu ca!” Nàng bất chấp đáng về đoan trang, hai tay siết chặt bên hông Vệ Cẩn, bởi vì dùng sức, ngay cả trâm cài tóc cũng tán loạn.

Vệ Cẩn đã vô cùng kiên nhẫn mới không đẩy nàng ra, “Hoàng hậu còn có chuyện gì?”

Có lẽ biểu ca căn bản là không nhớ rõ... Ngài đã hai tháng chưa từng bước vào cửa Tử Thần Cung nữa bước!” Hoàng hậu rung rung, khẽ run rẩy.

Hoàng hậu vốn nên thông cảm trầm vát vã, chớ học phi tử khác tranh phong như vậy, trẫm không vui.” Vệ Cẩn cầm tay nàng, nhưng kéo không ra.

Hoàng hậu nhảy lên trước, giũ đầu nhìn thẳng hần, hoa lê thấm hạt mưa, “Khương thị làm gì ngài cũng đều vui vẻ, mà thần thiếp bất luận cố gắng thế nào đều không được ngài rũ lòng thương...”

Vệ Cẩn không nói, đã nhiều năm như vậy, nay cô gái trước mặt nói gì đều không dậy nổi cơn sóng nào.

Hoàng hậu cho rằng hấn còn chút tình nghĩa, dứt khoát ổn định tâm tư, kéo hấn từng bước một đến chiếc giường nhỏ trong nội thất.

Nàng xoay người, nhẹ nhàng cúi váy ra, nghiêng đầu tháo trâm cài tóc xuống, tóc đen như suối.

Dáng người xinh đẹp, khuôn mặt mỹ lệ.

Vào lúc này, nàng đã buông xuống tất cả tự tôn và kiêu ngạo, muốn xoay chuyển hấn, cho dù chỉ trong khoảnh khắc cũng được.

Biểu ca, cho Nhu nhi một đứa con được không?” Nàng nắm tay Vệ Cẩn, nhẹ nhàng đặt trên nơi mềm mại, cả người mềm nhũn ngã vào lòng, chôn sâu mặt trong vòng ngực rộng lớn.

Đây đã là lời mời cực hạn, cho dù không phải là người phong tình thì cũng sẽ không thờ ơ.

Kề sát như vậy một lúc lâu, Vệ Cẩn cũng không có động tác gì, nhưng thật ra Hoàng hậu lại không nhận được.

Cho tới bây giờ nàng đều là danh môn khuê tú, đoan trang tao nhã thận trọng, mà lúc này càng như là bị người ta nhìn thấu đến khó chịu!

Vệ Cẩn giữ đầu vai của nàng, lạnh nhạt kéo ra khoảng cách, “Còn nhiều thời gian, trăm có việc trong người, sẽ cho người đến hầu hạ Hoàng hậu thay quần áo.”

Hấn đường hoàng rời đi như vậy, chỉ để lại Hoàng hậu quần áo không chỉnh tề một mình ở bên trong.

Toàn Cơ đi vào, lại bị giọng nói lạnh như băng từ bên trong truyền đến trước cửa ngăn lại, “Không có sự cho phép của bản cung, bất kỳ kẻ nào cũng không được tiến vào.”

--

Đối với chuyện Khương Nhiều muốn đích thân nuôi nấng Lâm Y, Vệ Cẩn cũng không thể hiện chút dị nghị, càng cung chịu nàng coi trời bằng vung.

Chỉ là mỗi đêm, hấn mới dần dần cảm thụ được, Lâm Y ban đêm chậm thì muốn ăn ba hồi, lâu thì không chắc, trẻ mới sinh khóc lóc om sòm, thường khiến hấn đêm không thể chợp mắt.

Nhưng một bên là người con gái mình yêu, một bên là cốt nhục của mình, vì thế cũng đều nhận.

Nhưng mà khoảng thời gian này, Vệ Cẩn chính vụ bận rộn, vốn ngủ rất muộn, ngày thứ hai lại phải sáng sớm lâm triều, trong lúc vất vả mệt nhọc, mặc dù hẳn chưa từng đề cập, vĩnh viễn dùng thái độ bao dung với mình, nhưng Khương Nhiêu lại không đành lòng.

Nàng thường xuyên khuyên hẳn đến Hàm Nguyên Điện nghỉ ngơi, Vệ Cẩn chỉ cười gian trá, “Nếu Nhiêu nhi muốn trầm đến cung các phi tử khác thì hay biết mấy.”

Khương Nhiêu nhất thời sa sầm mặt, “Không được đi.”

Vệ Cẩn cười lạnh lạnh, ôm nàng và Lâm Y vào lòng, “Nhìn xem, trầm lại nuôi được bình dấm chua, lợi hại như vậy.”

Khương Nhiêu cũng không kèm được, cười khúc khích mấy tiếng, “A Cẩn thích bình dấm chua này không?”

Quen uống vị dấm, mấy cái khác không vào miệng được, nàng phải bồi thường trầm mới được.” Hẳn nói dịu dàng, cúi đầu khẽ cắn một cái bên tai nàng, chọc Khương Nhiêu lui sang một bên đồ mặt không nói lời nào.

Hoa đào như người ngọc, như lông chim phát qua lòng Vệ Cẩn, rung động khó an.

Hẳn chưa bao giờ biết, hóa ra niềm vui cha con và tình yêu nam nữ có thể ngọt ngào như thế, thỏa mãn như thế.

Cam tâm khuynh đảo toàn bộ thiên hạ, đôi lấy sự toàn tâm toàn ý của nàng.

Sinh nhật Thái hậu là mấy ngày sau, Hoàng thượng đã phân công các cung, chuẩn bị thọ yến.

Sau khi sinh Thái tử, Hoàng thượng liền giải trừ sự giam lỏng của Tịnh Thái hậu.

Hậu cung lúc đầu còn xôn xao náo động, nay dần dần lắng lại.

Khương Nhiêu không biết, cũng không muốn biết Vệ Cẩn rốt cuộc đã dùng cách gì, tóm lại kết quả thật khiến người ta vừa lòng, còn lại phi tần ngoại trừ dự tiệc đầy tháng của Thái tử ra thì không tới quấy rầy mẹ con nàng. Hết thầy đều sống yên ổn với nhau vô sự.

Lại nói tiếp, gần đây hậu cung lại không được thái bình cho lắm, thân mình Bạch Phi vốn đã điều dưỡng cẩn thận, nhưng không biết vì sao, sắp tới cuối xuân, bệnh tình bỗng nhiên trở lại.

Nhớ rõ đêm đó vừa dỗ Lâm Y ngủ xong, Vệ Cẩn ôm Khương Nhiêu còn chưa nằm xuống, chợt nghe cung nhân ngoài điện bẩm báo, nói là Dao Hoa Cung xảy ra chuyện, Bạch Phi đột nhiên băng huyết, đã mời thái y chẩn trị cả đêm.

Âm ỉ như vậy, một đêm này không thể yên ổn.

Vốn tưởng rằng trị liệu mấy ngày sẽ có chuyển biến tốt, nhưng không ngờ, ngày ấy khi Trương Tuấn đến bắt mạch, lại nói thân mình Bạch Phi đã quá suy nhược, chỉ sợ là thời gian không còn nhiều.

Khương Nhiêu nghe xong thì không thể không kinh ngạc. Tuy rằng Bạch Phi trước đây ngang ngược, nhưng dù sao bụng dạ không xấu, từ sau khi sinh hai vị đề cơ thì chuyên tâm nuôi dưỡng dạy dỗ, không tham dự tranh đấu trong hậu cung. Huống chi nay lại là người làm mẹ, nàng ngược lại có mấy phần đồng cảm với Bạch Phi.

Nàng lại thuận miệng hỏi vài câu, Trương Tuấn nói bệnh này đã kéo dài mấy tháng, cũng không phải là sớm chiều, thân thể đã là dầu hết đèn tắt...

Trương Tuấn cẩn thận kiểm tra cho Lâm Y xong, bảo đảm không có gì lo lắng mới rời Sơ Đường Cung.

Ai ngờ, dự cảm này vô cùng linh nghiệm.

Cho đến buổi chiều, Dao Hoa Cung bên kia đã truyền tin ra, Bạch Phi chảy máu không ngừng, đã mất máu đến bất tỉnh nhân sự.

Hoàng thượng còn đang xử lý chính vụ ở Hàm Nguyên Điện, mặc kệ bên này, chỉ hạ chỉ phân công thái y qua chẩn trị.

Một phen giãy vò như thế, nghe nói Hoàng hậu cũng qua đó thăm, tỏ vẻ an ủi.

Khương Nhiêu đang muốn thay quần áo, lại thấy Oánh Sương sắc mặt mịt mờ tiến vào, nói là A Ngô bên Dao Hoa Cung cầu kiến cả đêm, nói Bạch Phi muốn gặp nàng.

Xuất phát từ bản năng, Khương Nhiêu rút cuộc vẫn đi, nhưng hành trình vô cùng bí ẩn, thận trọng cực nghiêm.

Trong điện mờ tối, mơ hồ nhìn thấy mùi máu tanh.

Bạch Phi động thân, quỳ gối dưới chân Khương Nhiêu, “Thần thiếp cầu Quý phi nương nương một chuyện.”

Khương Nhiêu đỡ lấy, “Có việc thì đứng lên trước rồi nói sau.”

Bạch Phi ngẩng đầu, khuôn mặt tiêu tụy, “Mong rằng sau khi thần thiếp chết, Quý phi nương nương hãy chăm sóc cho Ngọc Yên, Văn Yên.”

Khương Nhiêu lẳng lặng nhìn nàng ta, “Thân thể của ngươi là do Liễu Phi làm hại?”

Bạch Phi cười thê lương, “Nàng ta chẳng qua là con chó Hoàng hậu nuôi thôi! Hoàng hậu... Ắ ta tuyệt đối không để ta sống.”

Chi sợ bồn cung không thể bảo vệ hai vị đế cơ chu toàn.” Khương Nhiều thần nhiên nói.

Bạch Phi lại chắc chắn trả lời, “Chi cần Quý phi nương nương đáp ứng việc này, thần thiếp nhất định có chuyện cực kỳ bí mật để báo đáp.”

Vì sao bồn cung phải tin người?”

Bạch Phi đứng lên, “Hoàng hậu sở dĩ không buông tha ta, là vì trong tay ta có chứng cứ Tà gia mưu nghịch.”

Tác giả có lời muốn nói: Ai bảo đây không phải sủng văn, Phồn mỗ lật bàn cho các người xem ~~~~~

Chương 62: Ân đoạn

Thừa dịp buổi tối cùng nhau dùng bữa, Khương Nhiều đầu tiên thuận miệng khen hai vị đế cơ song sinh mấy câu, nói là trắng nõn mượt mà, thật thích.

Nay nàng đã là người làm mẹ, tâm tình ít nhiều cũng khác trước, trong lòng cũng cảm thấy đế cơ đáng yêu.

Vệ Cẩn thần nhiên nghe, hơi hột đáp lời, có hơi lơ đãng.

Khương Nhiều vòng vèo mấy câu, nói đến Bạch Phi trong người không được điều dưỡng tốt, “Thái y lệnh tuổi già tâm lực không ăn thua gì, không thể đảm nhiệm được, mấy năm nay, Thái y Trương Tuấn có y thuật rất ổn định đáng tin cậy, thần thiếp nghĩ không bằng sai đi xem Bạch Phi một cái, ít nhiều có thể có chút hữu dụng.”

Vệ Cẩn quay đầu lại, lẳng lặng nhìn nàng, hình như cảm thấy bất thường, nhưng đã nhanh chóng nở nụ cười, “Trẫm sớm đã có ý đề bạt Trương Tuấn, trong Thái y viện lẫn lộn đủ loại người, chỉ có hần xuất thân làm người trong sạch đáng tin, là một người tốt để chọn.”

Vốn là lời nói cực kỳ bình thường, nhưng Khương Nhiều nghĩ đi nghĩ lại, mỗi một góc trong hậu cung này làm sao không có cơ sở ngầm của Hoàng thượng?

Chi sợ, sự bừa bãi trong đó hần đã sớm rõ như lòng bàn tay, nhưng chi ngồi nhìn thấu qua bức tường trong suốt mà mặc kệ thôi!

Với người tâm tư kín đáo như hần, chuyện kỳ quái của Bạch Phi sao lại không hay biết gì?

Nghĩ chuyện gì mà chuyện tâm như thế? Trầm thấy nàng càng ngày càng gầy, nên ăn nhiều chút.” Vệ Cẩn đích thân múc canh đưa qua, Khương Nhiêu liền ăn lấy.

Ăn xong rồi nàng trừng mắt nhìn, hơi nũng nịu nói, “Nhóm cung nhân rõ là thiên vị, trong chén của A Cẩn nhiều thứ ngon quá.”

Bộ dáng nhu mì mềm mại kia khiến hần nhin không được mà vuốt ve tóc nàng, như là vỗ về trẻ nhỏ, lại không nỡ bỏ qua, liền bắt đắ dĩ múc một muỗng dứt cho nàng.

Dần dần, sự ái muội trong hơi thở lưu chuyển, đến khi ăn được nửa bụng, Khương Nhiêu mới phát giác, không biết từ khi nào mình đã ngồi lên đùi hần, nghiêng người hóp từng ngụm.

Tình hình này, quả thật là sùng ái đến cực điểm.

Ngay cả cung nhân tiến vào bẩm báo cũng không khỏi cúi đầu xuống, “Bẩm Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương cầu kiến ngoài điện.”

Vệ Cẩn thân nhiên nói, “Chuẩn.”

Khương Nhiêu cũng không để ý, vẫn vui trong lòng hần, một tay còn đưa một miếng trái cây vào miệng hần.

Hoàng hậu vạt áo thông dong, chân thành chào hỏi, “Không phải là thần thiếp cố ý quấy rầy Khương muội muội, nhưng mà đến Hàm Nguyên Điện mấy lần, nhóm cung nhân đều nói bệ hạ ở Sơ Đường Cung, thần thiếp quả thật có việc muốn bẩm báo, mới tùy tiện đến đây, chỉ có điều vừa hay muốn thăm tiểu Hoàng tử, muốn biểu thị tâm ý. Khương muội muội có ngại không?”

Khương Nhiêu nở nụ cười, cắn nửa miếng trái cây đưa tới miệng Vệ Cẩn, Vệ Cẩn cũng là cao thủ diễn trò, sau khi nuốt xong còn không quên ngậm ngón tay kia một cái, càng thêm ướt át.

Hoàng hậu đứng sững ra bất động, làm như không thấy.

Khương Nhiêu lúc này mới mở miệng, giọng nói yêu kiều, “Nếu thần thiếp ngại, vậy Hoàng hậu sẽ đi liền sao? Nếu không phải, cần gì phải hỏi nhiều thế này.”

Lần này, sắc mặt Hoàng hậu rất cuộc cũng có chút khác thường.

Khương thị... Nàng ta lại không coi ai ra gì như thế, quả thật là coi trời bằng vung, mình rốt cuộc vẫn là Hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, nàng ta sao dám nói năng bất kính!

Có thể thấy thời gian thường ngày của Khương muội muội đều dùng cho việc phụng dưỡng bề hạ, thì thư lễ nghi quên không ít, hôm khác thần thiếp sẽ bổ túc cho muội muội ở Tử Thần Cung.”

Vệ Cẩn cong khoe miệng, “Hoàng hậu lần này sang đây có chuyện gì?”

Khương Nhiêu rốt cuộc cũng đứng dậy, ánh mắt quét qua người Hoàng hậu một lần rồi lập tức đi vào trong nội thất, ngay cả hành lễ cũng không thêm.

Hoàng hậu chỉ cười đoan trang, không thấy tức giận, “Bạch Phi gần đây thân thể không tốt, hai vị đế cơ tuổi nhỏ cần có người chăm sóc. Dù sao đi nữa thần thiếp phúc mỏng, đến bây giờ dưới gối không con, liền muốn nhận đế cơ sang Tử Thần Cung trông nom cho chu đáo, thứ nhất thân là chủ mẫu hậu cung, gánh vác một phần với Bạch Phi là bổn phận, thứ hai đế cơ cũng giống như thần thiếp sinh ra, đều phải gọi thần thiếp một tiếng mẫu hậu, nuôi bên cạnh cũng bớt trống vắng phần nào.”

Lần này ba phần thương cảm, bảy phần thân thiết, nói những câu có lý. Ngay cả Vệ Cẩn cũng tìm không ra lý do phản bác.

Thấy việc này kết cục đã định, nhưng Khương Nhiêu lại chậm rãi đi ra từ sau rèm che, nàng vẫn mấy sợi tóc, tiến lên kéo cánh tay Vệ Cẩn, “A Cẩn, vừa rồi ta còn chưa kịp nói, hôm nay thấy đế cơ, cảm thấy yêu thương khó bỏ. Trong cung nữ mẫu rất nhiều, nhân lực dồi dào, muốn nhận đế cơ về chăm sóc, thứ nhất là có thể sử dụng nhân lực hết mức, hơn nữa cũng có thể làm bạn với Lâm Y.”

Lời này của nàng rõ ràng chính là đang mĩa mai lời vừa rồi của Hoàng hậu.

Vệ Cẩn nhảy dựng mi tâm, cúi người nhìn gương mặt dịu dàng của nàng, cảm thấy nhức đầu không thôi, cô gái này quả thật là quý kẻ đa đoan, không biết lần này trong hồ lô bán thuốc gì. (*)

(*) thành ngữ ý nói không biết đối phương đang nghĩ gì

Hoàng hậu cao giọng, “Khương Quý phi chớ có cố tình gây sự.”

Khương Nhiêu xụ mặt xuống, nhú mày lại, lạnh lẽo buông tay ra.

Vệ Cẩn khoát khoát tay, “Bạch Phi hư nhược, càng phải có đế cơ làm bạn, lần này đế cơ vẫn nuôi ở Dao Hoa Cung, sai hai nữ mẫu qua chăm sóc.”

Tiết mục đối chọi gay gắt này kết thúc chẳng vui vẻ gì.

Khương Nhiêu cụt hứng, vào nội thất cho Lâm Y bú sữa, Vệ Cẩn chẳng may may biết mệt mỏi là gì, bảo thị nữ mang nước trà đến thư

phòng, tiếp tục xử lý chính vụ.

Kế này không thành, còn có chiêu sau, cũng muốn xem Hoàng hậu có thể chống đỡ được bao lâu?

--

Tiệc vạn thọ của Tĩnh Thái hậu tới, phô trương không thua gì mấy năm trước.

Hoàng thượng hình như có ý bù đắp chuyện gì, dù sao giam lỏng bà đã mấy tháng, không bày tỏ sự hiếu thuận thì khó được kẻ dưới phục tùng.

Mẫu tử hai người trong bữa tiệc vô cùng nhã nhặn, nhìn không ra chút hiềm khích, nhưng gương vỡ thì đã vỡ, vết nứt vĩnh viễn không thể nào liền lại.

Yến hội không ngừng, hoa thơm ca múa.

Vào thời điểm này năm ngoái, Khương Nhiêu đứng ở bên cạnh hầu hạ, nhưng đòi đổi thay, bây giờ nàng đã ngồi trên ghế khách, phân vị ngay đây.

An Quý nhân mặc dù không cam lòng, nhưng cũng không còn cách nào khác, cuối cùng tự dùng trà, không thêm tập trung.

Tiết mục cũng không quá hợp ý, chỉ có thượng phục cục dâng lên một phần lễ vật, muốn nổi bật.

Một bức Bách Phúc Đồ thêu hai mặt dài mười thước, nhưng cũng không phải thành phẩm, theo nhịp múa hát của mười hai vũ cơ mà tung lên, còn nét bút vẽ rồng điểm mắt từng nhịp thêu lên.

Nhưng thấy khắp thất lung tay áo, mười hai vị vũ cơ mang mặt nạ, phong tình vô hạn.

Dáng người kia mềm dẻo không chê vào đâu được, điệu múa kia tao nhã không hề có sơ hở, mà Bách Phúc Đồ lại theo nhạc mà từ từ hiện ra ở trước mắt mọi người.

Xa hoa lộng lẫy, Tĩnh Thái hậu đắm chìm trong màn trình diễn mới lạ này, nhất thời chuyên chú.

Khương Nhiêu vốn cũng xem cuộc vui, nhưng mà nhìn một chút lại phát hiện bên trong vũ cơ, người đứng đầu hàng có cảm giác quen thuộc khó hiểu.

Nhưng đang lúc phân tâm, bước chân vũ cơ đột nhiên biến đổi, cuối cùng một cây kim xuyên qua ống cuộn bay thẳng về phía Tĩnh Thái

hậu.

Trong lúc hoảng loạn, Tịnh Thái hậu vội vàng lánh sang một bên, khó khăn lắm mới thoát được một kiếp. Nhưng không ngờ, đúng lúc thân thể nhìn như tránh được nguy hiểm lại trúng một kích trí mạng.

Bởi vì mọi người ở đây đều đem toàn lực chú ý lên bức họa, mà dưới bức họa cuộn tròn lại đang che giấu một thân ảnh.

Khi ám vệ xuất thủ thì đã quá muộn.

Tịnh Thái hậu cứng người trên tháp, che chặt bụng, mà một thanh đoản kiếm sáng bạc sừng sững cắm trên người bà!

Trong lúc khiếp sợ và đau đớn, Tịnh Thái hậu không thể mở miệng, tay vuốt lên phượng tiên kẻ được búi cẩn thận, trăm cái tóc rơi là tả.

Vệ Cẩn như bị rách mắt, trong lúc khiếp sợ, chỉ thấy vũ cơ mang mặt nạ kia đã ôm Tịnh Thái hậu lui về sau.

Phía sau là rừng cây sâu thẳm, ngoài cây cối ra là tường thành cao dốc đứng.

Máu đỏ nhuộm thắm hoa phục của Tịnh Thái hậu, hai mắt bà rũ xuống, chỉ còn đôi tay giữ chặt cổ tay vũ cơ kia.

Trong lúc giằng co, tình thế khẩn cấp. Phùng Uyên khẩn cấp bày trận, vây chặt vũ cơ kia đến con kiến cũng chui không lọt.

Không biết vì sao, sắc mặt Tịnh Thái hậu vốn chấn động lại chợt nở nụ cười. Mà nụ cười kia rất kỳ lạ.

Ngươi rốt cuộc... vẫn lấy mạng..." Giọng Tịnh Thái hậu vỡ vụn, Vệ Cẩn sa sầm hô to, "Mẫu hậu đừng nhiều lời, phải bảo tồn thể lực."

Đôi tay sau lưng gập lại, nhóm xạ thủ sau lưng nâng cung nỏ lên.

Năm đó là ta nợ ngươi một mạng, nhưng ngày đó gây ra chuyện kia, cho dù là hôm nay ta vẫn không thay đổi," Tịnh Thái hậu nâng mặt lên, khinh miệt nói, "Đại Yến các ngươi đã vong, vận số đã hết... Ngươi mở mắt ra nhìn đi, thiên hạ này, là thiên hạ của Đại Chu..."

Chỉ sau cùng còn chưa nói xong, vũ cơ phía sau chợt kéo mặt nạ xuống, lộ ra khuôn mặt dữ tợn trước mắt bao người!

Các nữ nhân đã sớm bị tình cảnh trước mắt làm cho kinh sợ, không khỏi hít một hơi, đây là gương mặt xấu xí nhất được nhìn thấy từ trước đến giờ. Nhưng mà ngũ quan này lại có vài phần tương tự với Khương Quý phi...

Hoa Thục phi nhìn chằm chằm Khương Nhiêu không hề chớp mắt, có chút đăm chiêu.

Hôm nay, ta muốn à độc phụ này làm lễ tế giang sơn Đại Yến ta!” YTự đã gần như điên cuồng, cầm lấy chuỗi đao, muốn dùng sức trong nháy mắt.

Vệ Cẩn đã đoán trước tất cả tình huống.

Tay của YTự cứng ngắc một chỗ, lúc ấy, vạn mũi tên bắn ra, tên như mưa rơi, ùn ùn kéo đến, che lấp hoàn toàn thọ yến xa mỹ.

Đao đâm sâu vào thêm một tấc, Tịnh Thái hậu bình yên vô sự, được người cứu ra. Nhưng YTự lại như bia ngấm, bị bắn ngàn lỗ, như đinh cắm trên thân cây!

Máu rào rào chảy xuống, nhuộm đỏ mảnh đất dưới chân.

Cảnh tượng kia vô cùng thâm thúy, Khương Nhiều đứng tại chỗ, vẫn không nhúc nhích. Hết thấy đều phát sinh quá mức đột ngột...

Đặt mẫu hậu nằm ngang, không được dịch chuyển, nhanh đi mời thái y lại đây! Tất cả mọi người lại đây!” Vệ Cẩn sao có thể không lo lắng, đó dù sao cũng là mẹ ruột của hắn. Huống hồ ở trong cấm cung mà xảy ra một việc nguy hiểm như thế, tuyệt đối không thể nhịn.

Nhưng vào lúc này, Tịnh Thái hậu lại được thị nữ đỡ lấy, từng bước đi đến chỗ YTự như đinh ghim trên cây, đã mất hình người.

Bà nói, “Ai gia biết ngươi còn có thể nghe thấy, nhìn thấy, ta muốn nói cho ngươi một việc, muốn cho ngươi mang theo tiếu nuối vô tận mà chết đi, vĩnh viễn không thể mở ra lối thoát...”

Cả người YTự chỉ còn một đôi mắt có thể động đây, bà giật giật, cũng không thể ngăn cản.

Tịnh Thái hậu lấy một chiếc hoa tai ngọc từ trong ngực, “Đây là vật năm đó Tiên hoàng nhặt được khi cứu ngươi ở Tiểu Kính Hồ. Nữ nhân ông ấy yêu nhất cả đời này chính là ngươi, hoa tai này cho đến chết ông ấy đều giấu trong người... Nhưng ngươi biết không? Năm đó phụ hoàng ngươi là bị hoàng thúc ngươi thừa dịp hỗn loạn mà độc chết, Tiên hoàng liền thay ngươi giết hắn báo thù cho phụ hoàng... Coi như là, mẹ con hai người các ngươi đều thiếu ông ấy một mạng... Mà ngươi thì lại hận sai cả đời, không tiếc lấy cốt nhục của mình để báo thù, phá hủy hết thấy những gì của nam nhân yêu ngươi nhất trên thế gian này!”

Tịnh Thái hậu đặt chiếc hoa tai kia lên cổ bà, “Nữ nhân ai gia hận nhất cả đời này là ngươi, nhưng nữ nhân đáng thương nhất cũng là ngươi...”

Cổ họng YTự lại phát ra tiếng cười khanh khách, nhưng nhanh chóng không còn động tĩnh, chỉ còn lại đôi mắt trợn tròn không thể nhắm kia, đến chết vẫn không khép lại.

Khuong Nhiêu thấy rõ, ánh mắt cuối cùng của bà trước sau đều dừng trên chiếc hoa tai ngọc kia...

Sự khắc nghiệt hơn cả yêu hận trên thế gian này, chung quy bất quá chỉ là hai chữ sinh tử thôi.

Vẫn là Tịnh Thái hậu tàn nhẫn nhất, bà chỉ dùng một câu đã dễ dàng đánh bại YTự. Hủy diệt một người, không gì bằng hủy diệt tín ngưỡng của người đó.

--

Tịnh Thái hậu đã thế suy sức yếu, lúc này đã mất máu quá nhiều, nhóm thái y đồng thời ra tay, vô cùng lo lắng.

Vệ Cẩn ngồi im bên ngoài, Hoàng hậu vịn cửa, không nói được một lời, yếu ớt nhìn vào trong phòng.

Khuong Nhiêu vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy vẻ kỳ quái trên gương mặt Hoàng hậu, đó cũng không hẳn là sự bi thương, mà là một loại cảm giác hung ác tàn nhẫn.

Nàng vội vàng đứng dậy, lại không thấy tung tích của Lưu Ly.

Khuong Nhiêu không muốn quấy rầy Vệ Cẩn, chỉ bí mật phân phó Oánh Sương nhanh chóng đến Dao Hoa Cung xem.

Mi tâm đột nhiên nhảy dựng, chỉ chốc lát sau Oánh Sương lão đảo trở lại, sắc mặt khác thường, nhưng không làm ầm lên.

Bởi vì theo sát phía sau còn có cung nhân loạng choạng báo lại, “Bẩm bệ hạ! Bạch Phi nương nương không xong rồi!”

Mà cùng lúc đó, thái y từ trong phòng đi ra, quỳ xuống đất, “Vi thần tội chết... Thái hậu nương nương đã qua đời.”

Chương 63: Phản kích

Đêm nay thành Tử Vĩ nhất định không thể yên ả.

Tịnh Thái hậu bị ám sát, YTự vạn tiền xuyên tâm, mà Bạch Phi băng huyết nghiêm trọng, cuối cùng không thể cố gắng qua nửa đêm.

Khuong Nhiêu bị đưa về Sơ Đường Cung nghỉ ngơi, trước khi đi, nàng căn bản không thấy thân ảnh của Vệ Cẩn.

Loan liễn đi được nửa đường thì chạm phải phượng liễn của Hoàng hậu.

Oánh Sương vén rèm lên hỏi có nhường đường không, Khương Nhiêu thờ phào một cái, “Vây để cho Hoàng hậu đi trước.”

Không ngờ, phượng liền kia cũng bất động.

Khương Quý phi khoan đi đã, bốn cung có mấy lời muốn hỏi người.” Giọng Hoàng hậu vang sang đây.

Thái tử tuổi còn nhỏ một mình ở trong cung, thứ cho thần thiếp không thể nán lại.” Khương Nhiêu cũng không tính tiếp chiêu.

Hoàng hậu cười nhạt, “Việc này muội muội không cần lo ngại, vừa rồi lúc yến hội bắt đầu, bốn cung sợ muội muội đi cùng với Hoàng thượng không thể chú ý, liền mang Thái tử đến Tử Thần Cung.”

Giằng co một lát, Khương Nhiêu cũng cười nhạt, “Nếu Hoàng hậu nương nương đã an bài thỏa đáng, như vậy thần thiếp tất nhiên yên tâm. Mấy ngày nay làm phiền Hoàng hậu thay mặt chăm sóc, chỉ là nếu Thái tử có bất trắc gì, chỉ sợ bề hạ sẽ oán trách...”

Do đó, Hoàng hậu không ngăn cản nữa. Khương thị thể mà nhẫn tâm như vậy... Ngay cả con ruột cũng không để ý, rõ ràng là một ả đàn bà mê hoặc, một lòng chỉ ở trên người Hoàng thượng!

Ngay lúc hai liền đi ngang qua nhau, Hoàng hậu vén rèm lên, “Tối nay Thái hậu bị ám sát, người thân là nữ nhi của Yên Tàn Hầu phủ, cho là có thể toàn thân trở ra? Chỉ sợ chưa đến sáng mai đã truyền ra, Hoàng thượng cũng không bảo vệ được người.”

Thần thiếp xin đợi.” Khương Nhiêu bỏ lại những lời này, khoan thai rời đi.

Thật ra thì vừa nghe đến Thái tử, trong lòng nàng tựa như bị thiêu cháy vậy, nhưng nàng không thể loạn.

Thời cuộc đã rối loạn, nếu nàng không giữ được lòng thì chỉ sẽ hại đứa trẻ, Hoàng hậu hiển nhiên là có chuẩn bị mà đến.

Đến Sơ Đường Cung, Oánh Sương lập tức vào thiên điện hỏi thị nữ và nữ hầu đang trực, nói muốn theo trọng tội mà luận xử. Ai nấy đều nói Hoàng hậu tự mình đến, không ai dám ngăn chặn.

Nhất thời không khí ngưng trệ, áp lực vô cùng. Giống như bóng đêm tối mịt, mờ ám khôn cùng.

Trịnh Thu đã đi xa, trong cung này rốt cuộc còn có ai là cơ sở ngầm của Yên Tàn Hầu phu nhân? Việc ám sát đêm nay quá đột ngột, Khương Nhiêu luôn cảm thấy bên trong có chút kỳ lạ.

Giường đưa Lâm Y trở rỗng, Khương Nhiêu xoay người nằm xuống, lại âm thầm gọi Phùng Uyển lại đây.

Hoàng hậu quả nhiên không chỉ đi Vũ Hợp Cung, còn đi qua Lục thượng. Việc này càng thêm xác minh, nàng ta vô duyên vô cớ đi Lục

thượng, chỉ sợ là tìm người, mà người kia nhất định có liên quan đến YTự...

Sáng sớm hôm sau, Hoàng thượng nghỉ lên triều một ngày, sắp xếp tang sự của Thái hậu. Trong một đêm mà khắp cung nhuộm trắng, Khương Nhiêu vẫn không thấy Vệ Cẩn xuất hiện.

Mà Hoàng hậu bên kia không có động tĩnh, Oánh Sương rơi nước mắt, sợ Thái tử chịu ủy khuất. Nhưng nơi nguy hiểm nhất thường là nơi an toàn nhất, Thái tử ở Tử Thần Cung thì ổn thoả hơn Sơ Đường Cung. Lúc này nếu như nói toạc ra, đó chính là tự tìm đường chết.

Trong Lục thượng cũng nặng nề một mảnh, Khương Nhiêu đi thượng phục cục trước, Ngô thượng phục tinh thần mệt mỏi, chỉ nói mấy câu, cũng không quá mức khác thường.

Thái Vĩ nay đã lên chức, lên được vị trí chương y, Trương Trân Nhi mấy ngày trước phạm sai lầm bị phạt giáng chức đến Hoán Y Cục.

Đã lâu không đến, cảnh còn người mất.

Nay mỗi người gặp lại đều cúi đầu xưng thần, hình như không còn nhớ đến chuyện Khương Nhiêu trước đây ở nơi này bị xa lánh.

Khương Nhiêu đi dạo xung quanh, đứng ở ti bảo, Diêu Dao vừa lúc bùng trang sức đi ra.

Hai người đối diện với nhau, cách cửa nhìn nhau rất lâu, Diêu Dao cuối cùng cũng mỉm cười, cúi người bái kiến.

Khương Nhiêu không muốn dư thừa, “Giữa chúng ta không cần nghi thức xã giao.”

Diêu Dao theo nàng đi tới hậu viện, lúc trước còn thường ngồi đối diện dùng trà ở thạch đình kia.

Bồn cung hôm nay đến đây là muốn hỏi người chút chuyện,” Khương Nhiêu đi thẳng vào vấn đề, “Mấy ngày qua, Hoàng hậu đến triệu kiến ai?”

Diêu Dao suy nghĩ một chút, vô cùng cẩn thận nói, “Không dám gạt Quý phi nương nương, quả thật, người Hoàng hậu nương nương triệu kiến đúng là Thái Vĩ.”

Là Thái Vĩ? Nàng ta che giấu lâu như thế sao...

Đang lúc Khương Nhiêu bán tín bán nghi, Diêu Dao liền chủ động dẫn nàng đi ti y.

Thái Vĩ thấy Khương Nhiêu thì có chút sợ hãi, vừa quay đầu lại, Diêu Dao không biết đã lui ra từ khi nào.

Thái Vĩ còn chưa mở miệng, đã có người nhanh chân đến trước.

Bệ hạ, ngài xem, thần thiếp sáng sớm nhận được tin báo, nói là Khương Quý phi và ti y thường xuyên qua lại.”

Khương Nhiêu quay đầu lại, không hề ngạc nhiên khi thấy gương mặt của Hoàng hậu, đương nhiên còn có Vệ Cẩn cùng đi theo.

Thần thiếp vốn xuất thân Lục thượng, cũng không cảm thấy có gì không ổn.” Khương Nhiêu lơ đãng, Vệ Cẩn chỉ trầm mặc nhìn nàng.

Nhưng liên hệ với chuyện hành thích tối hôm qua thì coi như quá mức trùng hợp.” Hoàng hậu một mực chắc chắn.

Khương Nhiêu bỗng nhiên hỏi Diêu Dao, “Hôm trước khi Hoàng hậu nương nương đến, Diêu chương bảo đang làm gì?”

Diêu Dao không ngờ Khương Nhiêu lại chia mũi nhọn về phía mình, nhưng đã nhanh chóng bình tĩnh đáp lại, “Hôm đó nô tì luôn làm việc, có cung nhân làm chứng.”

Khương Nhiêu cười chân thành, “Nhưng văn sử Thanh Hà lại nhớ rõ, nàng ta có cảm giác buồn ngủ, lúc đó cũng không ai có thể làm chứng cho người. Có lẽ cũng nên tra cái lư hương kia mới được.”

Diêu Dao căng thẳng, không nói gì.

Khương Quý phi biết rõ chi tiết như thế thật khiến người ta không ngờ.” Sắc mặt Hoàng hậu vẫn như thường, vô cùng thản nhiên.

Bởi vì việc này có người quyết tâm lợi dụng để thổi phồng lên, thần thiếp phải bảo toàn danh dự.” Khương Nhiêu tiến lên, nhìn thẳng Vệ Cẩn, “Nếu Hoàng thượng muốn biết chân tướng thì rất đơn giản, trước hành cung của Yên Tần Hầu phu nhân có mảng bùn đỏ lớn, phàm là người đi qua, tất sẽ dính trên giày một chút. Lục thượng mỗi bảy ngày lại giặt quần áo và giày một lần, lục soát tức thì tất nhiên sẽ tra ra manh mối.”

Vệ Cẩn nhìn lại như có thâm ý khác, trầm giọng nói, “Tra hay không tra, trầm đều tin nàng.”

Hoàng hậu nhún mày lại, “Bệ hạ, dù sao việc này là chuyện quan trọng...”

Ánh mắt Vệ Cẩn lạnh lẽo, “Mang tất cả nữ quan Lục thượng tham dự chúc thọ vào Thận Hình Ti trừng trị hết, cũng an ủi mẫu hậu trên trời có linh thiêng.”

Hoàng hậu có chút bối rối, “Bệ hạ, nếu không tra ra hung thủ, thần thiếp không thể an tâm!”

Vệ Cẩn liếc xéo, “Vậy Hoàng hậu nghĩ ai là hung thủ?”

Câu nói này nhất thời khiến Hoàng hậu không lời chống đỡ, nàng ta có thể nào công khai chỉ ngón tay về phía Khương Nhiêu?

Yên Tần Hầu phu nhân, lòng mang oán hận, hành thích Thái hậu đã bị bắn chết ngay tại chỗ. Những người có liên quan đều bị xử tử, việc này chiêu cáo thiên hạ, làm lễ tước trực bên linh cữu bốn mươi chín ngày. Nếu có người dị nghị, trầm nhất định sẽ điều tra.”

Hắn khoát tay với Khương Nhiêu, “Ái phi theo trầm trở về.”

Khương Nhiêu cúi người nói, “Thần thiếp nhớ con cảm thấy sốt ruột, mong rằng bệ hạ thành toàn.”

Ngày mai mạng Thái tử trở về Sơ Đường Cung, nếu Hoàng hậu không muốn thì tạm thời nuôi nấng để cơ thể an ủi.”

Lục thượng nghiêng trời lệch đất, người người trong Hoa Chương Cung cảm thấy bất an.

Việc này ảnh hưởng rất rộng, Diêu Dao cũng xếp vào trong nhóm này. Thận Hình Tỉ cũng không phí nhiều thời gian, mười hai mạng người thoát chết không còn, lặng yên mà bí ẩn.

Hoàng thượng áp chế việc này như thế, không thể hiểu hết dụng ý trong đó.

Chỉ là buổi chiều khi đưa nàng về Sơ Đường Cung, hắn cũng không ngủ lại Hàm Nguyên Điện.

Vốn cho rằng phong ba lắng lại, ngay lúc trên đường đưa Thái tử hồi cung, lại bất trắc xảy ra chuyện không may.

Oánh Sương vội vàng báo lại, nói là Lưu Ly cô cô tự mình hộ tống Thái tử, không ngờ lúc đi qua Bích Hồ, loạn liễn lại bất ngờ rơi xuống nước!

Khương Nhiêu còn chưa nghe xong đã bỗng nhiên đứng dậy, đôi môi run rẩy, “Truyền Trương Tuấn lại đây, tức khắc đến Bích Hồ!”

Chương 64: Phế hậu

Thủ vệ bên Bích Hồ nghiêm ngặt, trong ngoài đều vây quanh rất nhiều cung nhân.

Lúc Khương Nhiêu đuổi tới, Thái tử đã được đưa vào cung xá gần nhất chắn trì, Trương Tuấn đến đầu tiên, lúc này đang canh giữ bên giường Thái tử.

Gió nhẹ từng cơn, nhưng thấy trên mặt đá xanh, Lưu Ly cả người ướt đầm, tóc mai tán loạn dán trên mặt, gương mặt lúc này đã sẫm không còn chút máu, run rẩy không nói nên lời.

Khương Nhiêu siết chặt bàn tay trong tay áo, từng bước đạp qua, lập tức lướt qua mọi người, đứng ở trước mặt Lưu Ly, “Bất kể ngươi cố ý hay vô tình, dám cả gan làm Thái tử bị thương tổn gì, bốn cung đều tuyệt đối không bỏ qua cho các ngươi.”

Giọng nói kia cực kỳ rét lạnh, Khương Nhiêu xưa nay có tiếng nhu mì nổi tiếng hậu cung, nhóm cung nhân chưa từng thấy khí thế khiến người ta sợ hãi như vậy.

Nhất thời lặng ngắt như tờ, ai nấy đều mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim.

Lưu Ly nhấc mắt, trong ánh mắt mang theo thù hận, nàng ta căng khỏe miệng cười, “Nô tì thất trách, nhưng không phải là cố ý, xin nương nương minh xét.”

Hoàng hậu lúc này vội vàng chạy từ bên kia tới, nhưng lại nhẹ nhàng như gió thoảng mây bay, thông thả ngồi phượng liễn. Một lát sau nàng ta liền nói với Lưu Ly, “Ngươi là người của bốn cung, tại sao lại liều lĩnh như thế? Thái tử diện hạ thiên kim quý thể, cho dù ngươi có mười cái mạng cũng không đền nổi.”

Ngữ khí cũng thân thiết, nhưng đảo qua trong mắt Lưu Ly, một chút thịnh nộ chợt lóe qua, Lưu Ly lại cúi đầu.

Tình thế nhất thời cứng ngắt, Hoàng hậu tiến lên, “Khương muội muội mau quay trở lại chỗ Thái tử, bốn cung sẽ nghiêm trị nô tì này.”

Khương Nhiêu cong mi cười, vừa đi được mấy bước thì nhìn thấy vũng nước đọng trên mặt đất, “Thái tử nhất định sẽ bình an vô sự, chỉ sợ có người phải thất vọng. Còn có, nàng ta thất trách để Thái tử rơi xuống nước, cho dù là người của Hoàng hậu nương nương, thần thiếp cũng tuyệt đối không thỏa hiệp tội chết này.”

Thái tử như thế nào?” Giọng nói u ám xuyên thấu qua đám người, nhóm cung nhân vội vàng mở đường ra, Hoàng thượng một thân triều phục long vân vội vàng bước đến, lướt qua gió lạnh ẩm ướt, khiến người ta không rét mà run.

Hoàng hậu hành lễ xin lỗi trước, “Bệ hạ bớt giận, là cung nhân thần thiếp hộ tống xui rủi, Thái tử hơi dính nước, cũng không đáng ngại.”

Khương Nhiêu ngắt lời của nàng ta, “Hoàng hậu vừa rồi cũng không ở đây, sao biết cũng không đáng ngại? Hay là căn bản đã sớm dự tính trước, chỉ biến khéo thành vụn mà thôi.”

Sắc mặt Vệ Cận không tốt, trầm ngâm một lát, kéo cánh tay Khương Nhiêu, “Theo trầm qua nhìn một cái, ở đây trầm phải người xử lý, ái phi yên tâm, Lâm Y tuyệt đối không có chuyện gì.”

Việc đã như thế, nếu thần thiếp không đưa vào Thận Hình Tỉ tra khảo thì không thể điều ra rõ,” Khương Nhiều nhăn mày, “Thần thiếp chỉ có một yêu cầu này, liệu có quá phận?”

Hoàng hậu vội vàng nói, “Thần thiếp hiển nhiên sẽ cho bệ hạ và Khương Quý phi một công đạo.”

Khương Nhiều liếc nàng ta một cái, “Nếu thật sự có chuyện, Hoàng hậu nương lấy công đạo ở đâu ra? An nguy Thái tử chẳng lẽ còn không bằng một nô tì?”

Hoàng hậu nhất thời không lời chống đỡ, Vệ Cẩn nắm tay nàng, “Tức khắc đưa vào Thận Hình Tỉ, Hoàng hậu về Tử Thần Cung trước.”

Bệ hạ...” Hoàng hậu còn muốn chống cự tới cùng, nhưng Hoàng thượng đã cùng Khương Nhiều đi xa, căn bản không cho nàng ta cơ hội giải thích.

Lưu Ly bị cung nhân Thận Hình Tỉ cưỡng chế kéo đi, cho dù là nữ quan phân vị cao tới đâu, vừa vào Thận Hình Tỉ thì tuyệt đối không thể toàn thân trở ra.

Đồ trong kẻi chẳng còn chưa phun ra, sao lại chịu để yên?

Hoàng hậu vươn tay, chung quy vẫn không ngăn lại, Lưu Ly như con rối, chỉ lặng lẽ quay đầu lại, liếc nhìn Hoàng hậu, “Nô tì cảm động và nhớ lấy ân đức nương nương, lần này vô tâm, lại thành sai lầm lớn, chỉ sợ làm liên lụy tới nương nương...”

Lời này chân tình bức thiết, mỗi người ở đây đều nghe thấy rõ ràng.

Hoàng hậu trầm mặc không nói, chậm rãi xoay người. Thầm nghĩ, Lưu Ly này coi như là người thông minh, không uổng công bồi dưỡng mấy năm nay.

Thái tử rơi xuống nước được cứu kịp thời, cũng không đáng ngại, chỉ là một đứa trẻ mới mấy tháng tuổi chưa thể nói, khiến Khương Nhiều đau lòng đến tận xương.

Trước kia nàng chưa bao giờ sợ hãi như thế dù chỉ một khắc, vừa nghĩ đến chuyện đưa nó vào trong hiểm cảnh, liền hận không thể thay nó chịu đựng hết thảy.

Vệ Cẩn trước sau ngồi ở một bên, bàn tay nhỏ bé của Lâm Y nắm chặt ngón trỏ của Phụ hoàng, chìm trong giấc ngủ nặng nề. Nhưng chỉ chốc lát sau đã lên cơn sốt cao.

Trương Tuần cẩn thận kiểm tra thân thể, nói là bị lạnh, liền vội vàng khai đơn tiên dược, lại thêm một trận bận rộn.

Đã mấy ngày không gặp, Vệ Cẩn giờ tay lên vuốt tóc nàng, nay trên triều phong ba tạm lắng, hấn không đi Sơ Đường Cung, đó chính là sự bảo vệ Khương Nhiêu tốt nhất.

Bất kỳ nam nhân nào cũng tuyệt đối không để người con gái mình quý trọng gặp nguy hiểm, Khương Nhiêu không giống Bạch Phi hay bất kỳ nữ tử nào bên cạnh. Hai mẹ con nàng là châu báu mình quý trọng nhất.

Nàng hãy yên tâm, trầm đêm nay ở lại Sơ Đường Cung cùng mẹ con nàng,” Vệ Cẩn dừng một chút, “Đã là cung nhân gây ra việc này, nhưng giao cho nàng giải quyết, cho dù là người của Hoàng hậu, nếu nàng muốn mạng của nàng ta, trầm sẽ thay nàng làm chủ.”

Khương Nhiêu lúc này mới từ từ ngẩng đầu lên, ôm lấy cổ hấn, thuận thế ngã vào, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, vô cùng thân thiết.

Nhóm cung nhân thấy thế tất nhiên đều cúi đầu xuống, không dám nhìn nữa.

Nhưng Khương Nhiêu dán tại bên tai hấn nói, “A Cẩn phải giữ lại mạng của Lưu Ly, ban ngày ta tra xét đường đi, nếu bình thường đi ngang qua thì tuyệt đối không thể rơi vào trong hồ! Không phải là bất trắc, mà có người muốn mạng Lâm Y...”

Trong lòng Vệ Cẩn làm sao không suy tính, chỉ là không có căn cứ kết luận, không thể thiên vị, hấn nhủ mảy, “Nàng hoài nghi, người nọ là Hoàng hậu?”

Khương Nhiêu nhìn hấn, “Việc này chỉ có thể bắt đầu từ trên người Lưu Ly, A Cẩn sẽ không bỏ qua hung thủ, đúng không?”

Vệ Cẩn nghiêm mặt, hôn lên gò má của nàng, “Tuyệt đối không.”

Đêm đó, Khương Nhiêu cố ý tìm cơ đuổi Vệ Cẩn đi, dự định thừa dịp đêm xuống đến Thận Hình Ti một chuyến.

Bởi vì chỉ kẹp tay, chỉ sợ xương cốt Lưu Ly cứng rắn, căn bản không phun ra được một chữ.

Việc này liên quan đến an nguy Thái tử, Khương Nhiêu thân là mẫu thân, tất nhiên có quyền xử trí, huống chi bệ hạ đã hạ ý chỉ. Cho dù là Hoàng hậu cũng không làm gì được.

Thận Hình Ti ở góc tây nam thành Tử Vi, tĩnh tịch yên lặng, chỉ đứng ngoài cửa đã cảm thấy rét lạnh.

Chương sự thấy Khương Quý phi giá lâm, tất nhiên là cung kính nghênh đón, vâng lời mở cửa ra, đặc biệt chọn con đường nhỏ thanh tịnh dẫn nàng đi qua.

Lưu Ly bị nhốt ở trong cung, cho dù ở trong ngục cũng phân theo cấp bậc.

Lưu Ly thân là nữ quan nhất đẳng bên người Hoàng hậu, cấp bậc rất cao, phòng giam cũng tương đối sạch sẽ hơn chút. Bên tai là tiếng gào thê lương đủ loại sắc thái, Oánh Sương nghe mà cả người không được tự nhiên.

Khuông Nhiêu lại bình tĩnh như thường, cung nhân chương sự kia vội vàng nói, “Nô tài được nương nương phân phó, xem chừng nàng ta không có sai sót gì.”

Người làm rất tốt.” Giọng nói nàng vô cùng dịu dàng, hoàn toàn khác biệt với phòng giam âm u lạnh lẽo, lại có loại mê hoặc kỳ lạ.

Khuông Nhiêu dừng ở cánh cửa gỗ kế tiếp, khóa sắt mở ra, Lưu Ly cuộn người ngồi dưới đất, đưa lưng về phía cửa lao.

Chương sự kia vội vàng tiến lên vỗ vỗ, “Quý phi nương nương đến gặp người này.”

Lưu Ly bất động, lại dùng lực đẩy một cái, nàng ta lại xiêng vẹo sang một bên.

Bất an trong lòng dần dần dâng lên, Khuông Nhiêu đi từng bước ra trước, đúng lúc cả người Lưu Ly bị vặn sang đây, lộ ra gương mặt thất khiếu (*) đỏ máu, vạn phần đáng sợ.

(*) thất khiếu: gồm hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng

Oánh Sương không tự chủ mà thét lên một tiếng, chương sự xưa nay quen nhìn cảnh hành hình cũng không khỏi ngăn người ra.

Lưu Ly đã tắt thở, mà vẻ oán thù trên mặt trước sau vẫn không tiêu tan. Một bàn tay lại gắt gao che ngực.

Khuông Nhiêu mở miệng, “Lơ là nhiệm vụ, đến mức tội phạm quan trọng tránh tội tự sát, phải bị tội gì?”

Chương sự vừa nghe thấy lại mềm nhũn chân, luôn miệng xin tha.

Khuông Nhiêu lại thở dài, “Việc đã đến nước này, còn không mau đi gọi người lại đây, tự tra xét bản thân?”

Chương sự kia thấy ngữ khí nàng mềm mại, không khỏi mừng rỡ, bất chấp mọi thứ chạy ra ngoài.

Ngay lúc bốn bề vắng lặng, Khuông Nhiêu ra hiệu cho Oánh Sương tiến lên kiểm tra.

Kết quả không ngoài dự đoán, trong cánh tay áo Lưu Ly có giấu một mảnh huyết thư. Khuông Nhiêu xem xong, chấn động không thôi.

Trên huyết thư đúng là chứng cứ Hoàng hậu âm thầm liên hệ hạ thần mưu nghịch! Không sai chút nào với sự nhờ vả của Bạch Phi trước khi chết.

Mà càng thêm ngoài dự đoán lại là Tạ Doanh Nhu còn rắc tâm hãm hại Thái hậu, cho dù là cô cô ruột của nàng ta cũng không bỏ qua.

Nữ nhân này ham thích quyền thế vượt xa dự đoán của Khương Nhiêu.

Lưu Ly đúng là người tiền Thái hậu một tay bồi dưỡng mà ra. Tuy rằng người chết không thể sống lại, nhưng nguyên nhân trong đó cũng không khó giải. Hoàng hậu cần phải diệt khẩu, mà Lưu Ly chỉ khi chết mới truyền lại tin tức.

--

Ngày thứ hai sau khi Lưu Ly chết, Khương Quý phi tự mình đến Hàm Nguyên Điện.

Hôm sau, phong ba trên triều đột nhiên nổi lớn. So với lần quét sạch vây cánh của Lăng Bình chỉ có hơn chớ không kém.

Nhưng đối tượng bị kiểm tra lần này lại càng khiến người ta chất lưỡi, không phải người ngoài mà là nhà mẹ Tạ thị của Hoàng hậu!

Liên tục bảy vị trọng thần lần lượt sa lưới, không tra thì không biết Tạ gia cây già bén rễ, thế lực khổng lồ vững chắc như vậy!

Một nhà Tạ gia đều kê biên tài sản, nam tử xích lại bỏ tù, nữ tử sung quân biên thổ. Chỉ trong sớm chiều mà nghiêng trời lệch đất, từ ngoại thích cao quý hiển hách trở thành tù nhân.

Mà Từ Thần Cung khó may mắn thoát khỏi, chỉ một chiếu thư phế hậu đưa thẳng vào cửa cung.

Hoàng hậu mặc tấm y chạy tới Hàm Nguyên Điện minh oan, nhưng Hoàng thượng căn bản không muốn gặp mặt nàng ta lấy một lần.

Lúc ấy, Khương Nhiêu đang nhận lệnh vào điện, xa xa đứng ở trong rừng, nhìn thấy Hoàng hậu không còn hình tượng, sớm đã không còn vẻ tuyết sắc long lầy như trước.

Hậu đãi người nhà Lưu Ly ở ngoài cung, sai người hộ tống bọn họ ra khỏi kinh tránh họa.”

Chỉ hơn một tháng, Từ Thần Cung đã từ điện quế cung lan trở thành lãnh cung không hơn không kém. Trung cung vô chủ, ai nấy đều có dụng tâm.

Cửa điện nặng nề mở ra.

Tạ Doanh Nhu toàn thân áo tơ trắng ngồi trên ghế, tinh thần suy sụp. Nàng ta ngẩng đầu, thấy gương mặt Vệ Cẩn.

Ánh sáng trong đáy mắt từ từ dấy lên, nàng ta nhào tới trước, “Biểu ca, Nhu nhi đúng là oan uổng...”

Vệ Cẩn lại lãnh đạm né tránh cái ôm của nàng ta, “Từ lần đi săn tám năm trước, trẫm cũng đã biết thứ người yêu nhất chính là quyền thế. Cho nên, thu hồi lại gương mặt đối trá của người đi.”

Tạ Doanh Nhu chấn động toàn thân, thút thít nói, “Hóa ra... hóa ra ngày ấy chàng lại ở ngoài cửa nghe lén... Chả trách, chả trách nhiều năm qua chàng lại đối với ta như thế!”

Nàng ta bỗng nhiên nở nụ cười, cười xong lại che mặt thấp giọng khóc nức nở.

Vệ Cẩn trước sau vẫn thờ ơ nhìn, “Lần cuối cùng người cầu kiến trẫm bằng huyết thư chẳng lẽ chính là tiết mục hư tình giả ý này sao?”

Tiếng khóc dần dần ngừng lại, Tạ Doanh Nhu nâng mặt lên, tái nhợt gầy yếu, nàng cong cong khóe môi, “Mặc dù biểu ca vô tình với ta, nhưng ta cũng không thể vô tình.”

Vệ Cẩn nghi hoặc nhìn nàng ta.

Trước kia khi Khương thị tiếp cận ngài đã mang ý định xấu, chỉ là ngài bị mị sắc của nàng ta mê hoặc, mê muội hết đầu óc.” Tạ Doanh Nhu cười quỷ dị, “Lưu Ly chết căn bản chính là do Khương thị diệt khẩu! Nếu biểu ca không tin thì có thể đi tra, người nhà Lưu Ly ở ngoài cung đều đã rời kinh, còn có rất nhiều ngân lượng được thu xếp. Hết thủy thao túng đều xuất phát từ tay Khương thị!”

Vệ Cẩn không nói gì, Tạ Doanh Nhu lại gần như điên cuồng, không biết là khóc hay cười, chỉ phát ra âm tiết nức nở.

Nàng ta quả thật độc ác, những lời này, mỗi một chữ mỗi một câu đều ấn vào lòng Vệ Cẩn.

Cửa điện Tử Thần Cung chậm rãi khép lại, ánh tà dương rọi xuống.

Vệ Cẩn nói, “Trẫm và Tạ thị ân đoạn nghĩa tuyệt, vĩnh viễn không gặp lại.”

Tác giả có lời muốn nói: A a a a ~~~~~ Cuối cùng cũng giải quyết xong Hoàng hậu ~~~~~

Ngoài ra Phồn mỗ đã viết bản thảo hồ mới, cùng hệ liệt với bộ này, cùng triều đại, gợi ý là bằng hữu ~ Tiểu Nhiều Nhiều và A Cẩn sẽ là khách mời nha ~~~~~

Chương 65: Thân chinh

Tang kỳ Thái hậu vừa qua, mùa hè nóng bức đã đến, liễu xanh đầy sức sống.

Nửa mặt thành Tử Vi đều bị bao trùm dưới bóng cây xanh, tiếng ve kêu xa thẳm.

Sơ Đường Cung mới xây một bên sườn điện, dưới mặt nền có hầm băng, mỗi ngày đều có cung nhân đưa khối băng thật dày vào trong đó.

Trong điện mát mẻ sáng khoái, nhiệt độ dễ chịu. Lại có nửa mặt rộng mở, có sân phơi thông với rừng hoa ở hậu viện, vừa có thể đủ cho liễu rũ xuống, cảnh trí dạt dào.

Thái tử Lâm Y vừa được nửa tuổi, tròn tròn trắng trắng như em bé ngọc, mặt mày giống như Khương Nhiêu. Trên bữa tiệc nửa tuổi, nữ hầu lẩm miệng nói một câu Thái tử điện hạ nhìn như một em bé gái xinh đẹp, sau liền bị Hoàng thượng xử lý, đuổi ra khỏi cung.

Trải qua việc này, tất cả mọi người đều để ý, không dám bàn luận xằng bậy bộ dạng của Thái tử.

Lâm Y càng lớn lên thì càng quần người, Khương Nhiêu vất vả lắm mới dỗ nó ngủ được, đưa vào phòng ngủ.

Nhận được tin, Vũ An Hầu và Công chúa Vệ Kha, Lạc Hoài Vương và Vương phi cùng vào kinh bái kiến Thái hậu.

Tịnh Thái hậu băng hà, Hoàng Thái hậu ban đầu nay là phân vị cao nhất, Mộ Thái phi bởi vì việc Lăng Bình Vương đi đày đã ru rú trong điện, đối với Vệ Anh Mẫn, Hoàng thượng cũng không hạn chế nhiều, vẫn tự do như cũ.

Nô ti chọn mấy bộ cung trang cho nương nương tham dự yến hội hôm nay, người xem có hợp ý không?” Oánh Sương đốt hương liệu xong thì lại đây hầu hạ nương nương điểm.

Khương Nhiêu quay đầu lại, ánh mắt lưu luyến một lát, liền đứng bên cạnh bộ váy dài hải đường đuôi phượng đỏ thắm kia, chỉ ngón tay, “Lấy bộ đó đi.”

Trang điểm xong, trong gương lộ ra gương mặt quyến rũ vô cùng, càng thêm vẻ xinh đẹp.

Oánh Sương luôn miệng tán thưởng, “Trước đây trong cung đều nói Hoàng hậu có vẻ đẹp khuynh thành, nay xem ra, nương nương người còn hơn thế.”

Vừa nói xong, Oánh Sương chợt cúi đầu hạ thấp người, “Nô ti lỡ lời...”

Nhưng Khương Nhiêu thật ra không có chút phản ứng, vẫn cặm kề tô môi cho đều, nàng vô cùng yêu quý vẻ ngoài của mình, cũng chưa bao giờ chịu ủy khuất.

Trong cung sớm không còn Hoàng hậu, bốn cung nghe thấy thì không sao, nhưng mà bệ hạ sẽ không vui.”

Nàng đứng lên, buộc chặt dây lại, càng tôn lên chiếc eo nhỏ nhắn, kiều my thướt tha.

Cao Ngôn bước vào điện, khom người cúi đầu, “Bẩm Ý Quý phi, Hoàng thượng chính vụ bận rộn, hạ triều xong liền trực tiếp đi ngoại thành Bích Ngô Cung, đặc biệt dặn nô tài đưa loan liễn tới đón nương nương qua.”

Ngay cả Oánh Sương nghe xong đều nhận thấy chút khác thường.

Trước đây, Hoàng thượng đối với Ý Quý phi tất nhiên là ngàn theo trăm thuận, hận không thể vôn vê trong lòng bàn tay. Chỉ là nay số lần đến Sơ Đường Cung dần dần ít đi, mỗi khi Cao Ngôn lại đây đều lấy lý do chính vụ bận rộn thoái thác.

Nghĩ kỹ một chút, vừa hay phế bỏ Hoàng hậu, để tang Thái hậu xong thì thay đổi...

Vậy thì khởi giá thôi.” Khương Nhiều mỉm cười, diễm lệ vô song.

Bích Ngô Cung là cung xá Vũ An Hầu ở lại lúc trước, bởi vì lần này huynh muội bọn họ đều thành đôi xong mà đến, phái rất nhiều người qua hầu hạ.

Ngoài mặt đúng là đến bái kiến Thái hậu, kỳ thật, Khương Nhiều mơ hồ nghe được chút tin tức.

Trần quốc tướng quân đóng ở tây nam, hãm chân tiểu quốc man di ở phía nam sông Vị Hà, phòng ngừa xâm lược từ phía bắc.

Nhưng chính biến nội các vừa xảy ra không lâu, thế lực Tà gia bị diệt trừ tận gốc, dân tộc Tiên Bi ở phương bắc hợp mưu với Tà gia lại thừa cơ làm loạn, nhiều lần quấy nhiễu.

Mới đầu cứ cho rằng đây là khiêu khích, nay càng ngày càng nghiêm trọng, công chiếm cả một toà thành trì ở biên tái biên giới phía bắc.

Thế cục chợt gấp rút.

Vũ An Hầu lần này tới đây có lẽ là lĩnh mệnh tham chiến, tuy rằng bộ hạ không bằng quân đội Thịnh gia to lớn, nhưng cũng có hơn năm vạn thiết kỵ tinh nhuệ, binh lực sắc bén.

Đang suy nghĩ, nàng chưa phát giác mình đã bước vào cửa điện, hai bên thềm ngọc đều có cung tì nghênh đón.

Ngay lúc Khương Nhiều xuất hiện, đám người vốn đang huyên náo nhất thời im lặng.

Giai nhân quyền rũ, phong thái nổi bật.

Váy đuôi phượng lướt qua, làn gió thơm nhàn nhạt, tư sắc Hoa Thục phi, Liễu Phi đều trở nên tầm thường.

Hoàng thượng đứng trên đài cao cuối thềm ngọc, ngưng mắt nhìn nàng, từng bước từng bước.

Khuong Nhiêu rất cuộc cũng đứng vững, đứng ngang với hắn, Vệ Cẩn thu hồi ánh mắt, nắm tay cùng vào, “Trẫm đợi nàng đã lâu.”

Khuong Nhiêu chỉ cười cười, ngẩng đầu lên, Hoa Thục phi ở bên trái đón chào, Vệ Cẩn cũng đỡ nàng ta ngồi xuống.

Quý phi bên phải, Thục phi bên trái, tuy có phân trên dưới, nhưng trên thực tế đã xem như ngang vai ngang vế.

Thịnh Chân thân nhiên mở miệng, “Muội muội công việc bận rộn, không thể đi Sơ Đường Cung thỉnh an Quý phi tỷ tỷ, xin chớ trách tội, Thái tử điện hạ có mạnh khỏe không?”

Trung cung vô hậu, Hoàng thượng giao công việc lục cung cho Hoa Thục phi lo liệu, ngay cả đế cơ song sinh cũng cũng giao phó cho nàng ta.

Khuong Nhiêu uống một hớp trà, “Khó trách bệ hạ hợp ý Thục phi muội muội, ngay cả lời nói đều giống nhau.”

Hoa Thục phi biểu đạt được tâm ý, hài lòng trở về vị trí cũ.

Vệ Cẩn lại đột nhiên ghé vào tai Khuong Nhiêu, “Chuyện gì vậy? Sao trẫm không biết?”

Khuong Nhiêu làm như chuyên tâm dùng trà, vẫn chưa trả lời, Vệ Cẩn nghiêng đầu nhìn nửa bên mặt nàng, so với lúc mới gặp còn diễm lệ rực rỡ hơn.

Đã từng ngày ngày vành tai và tóc mai chạm vào nhau, nay đúng là ngay cả nói cũng ít đi, từ quen thuộc đến xa lạ.

Lời nói cuối cùng của Hoàng hậu đột nhiên lại vang vọng ở bên tai, “Khuong thị yêu chính nàng ta, con trai của nàng ta, từ đầu đến cuối không phải bệ hạ ngài!”

Chuyện Lưu Ly chết bất đắc kỳ tử, Vệ Cẩn ngoài mặt thì che giấu, qua loa kết án, nhưng ngầm phái Phùng Uyên điều tra. Mà kết quả, người giết dây đưa gia quyến Lưu Ly ra khỏi kinh thành thật sự là Khuong Nhiêu.

Mà nội ứng của Yên Tần Hầu phu nhân ở trong cung là Diêu Dao của ti bảo, cũng là bạn tri kỉ trước đây của Khuong Nhiêu.

Khi tin tức truyền đến, Vệ Cẩn một mình ở Hàm Nguyên Điện cầm đuốc soi trăng đêm, hắn không muốn tin, người con gái mình sủng ái như châu báu, người hàng đêm ngủ bên gối là kẻ tính toán tinh ranh như thế!

Như thế lại khiến trái tim hắn băng giá...

Vợ chồng Vũ An Hạo đã đến, bầu không khí dịu đi một chút.

Liên Giác áo trắng không nhiễm bụi trần, cung kính bái lạy, “Vĩ thần tham kiến bệ hạ, Quý phi nương nương.”

Một nam tử tuấn tú hào hoa phong nhã như vậy, Khương Nhiêu thế nào cũng không thể liên hệ hắn với chiến trường tàn khốc.

Người trong nhà không cần khách khí, ban ngồi.” Vệ Cẩn khiêm tốn đỡ một phen, Vệ Kha ôn nhu hiền thực, trước sau vẫn theo sát ở bên, vô cùng kính cẩn nghe theo, luôn luôn ở bên cạnh Vũ An Hạo.

Người đáng yêu như vậy, có lẽ Vũ An Hạo không có được Vệ Văn Huy cũng chưa chắc không phải là chuyện may mắn.

Tình yêu một thời loạn nhịp tim, cuối cùng cũng có một ngày sẽ hao mòn, chẳng còn lại trong trí nhớ, càng khiến người ta hiểu được.

Khi thu hồi ánh mắt, Khương Nhiêu vừa lúc đối diện với ánh nhìn của Liên Giác, trong vẻ thanh tịnh lại có phần ưu tư. Hắn nhìn nàng nâng chén, nụ cười kia trong veo vô ngần.

Vệ Cẩn thuận lợi mọi bề, dưới điện ca múa mùa vui, quả nhiên là ngày tốt cảnh đẹp. Nhưng mỗi khi dừng lại, cũng lơ đãng muốn nhìn người nọ bên cạnh rốt cuộc đang làm gì?

Nhưng kết quả luôn khiến hắn khó chịu, Khương Nhiêu quả nhiên là đến ăn tiệc xem múa, cho dù ngồi một mình cũng có thể tự vui.

Lúc nàng nâng chén rượu lên hướng về phía Vũ An Hạo, bàn tay vốn đang nắm tay Hoa Thục phi chột siết chặt, khiến Thịnh Chân khẽ hô một tiếng, lúc này hắn mới buông ra.

Liên Nguyệt và Lạc Hoài Vương cũng bung rượu tiến lên bái kiến, thái độ Vệ Cẩn khác thường, ai đến cũng không từ chối, uống thả cửa mấy chén không ngừng.

Khương Nhiêu suy nghĩ một chút, dựa sát vào đèn lại chén rượu của hắn, “Hôm nay uống không ít, bệ hạ chớ có say rượu.”

Nàng gọi mình là bệ hạ, mà không phải là A Cẩn.

Vệ Cẩn cong môi cười cười, liền cầm tay nàng uống một hơi cạn sạch.

Khi yến hội xong, Vệ Cẩn quả thật có hơi say, được nhóm thị nữ đỡ đến cung xá gần nhất nghỉ tạm.

Còn nhớ rõ, Khương Nhiêu vẫn đang im lặng ở trên tháp ăn tiệc, xem múa tựa như gió thoảng mây bay.

Một đôi bàn tay trắng nõn xoa nhẹ ngực hắn, “Bệ hạ, đêm đẹp ngắm ngủ, thiếp thân tới hầu hạ ngài...”

Vệ Cẩn cẩn thận phân biệt, không khỏi ngần ra, cô gái trước mắt tóc mây mặt hoa, vẻ đẹp bức người, cũng chính là Lạc Hoài Vương phi Liên Nguyệt!

Vương phi chẳng lẽ uống say? Mau trở về đi, trẫm cần đi nghỉ.” Vệ Cẩn lạnh lùng đẩy nàng ta ra.

Thân thể mềm mại của Liên Nguyệt lại như linh xà dán lại đây, vùi trong ngực hắn, “Vi sao bệ hạ lại nhẫn tâm cự tuyệt thiếp thân như thế... Lúc trước vừa gặp, trong lòng thiếp thân cũng không thể chứa thêm người nào... Nay ở trong vương phủ, ngày ngày đều là giày vò!”

Vệ Cẩn vẫn chưa nghe nàng ta nói chuyện kỹ càng, hắn không có hứng thú gì với cô gái này. Huống chi, nhúng chàm nữ nhân của đệ đệ, hắn đường đường là thiên tử còn khinh thường sự tăng tị như thế.

Vệ Cẩn đẩy ra mấy lần, Liên Nguyệt vẫn không buông tay, lại cứ tiếp tục dây dưa.

Không biết là ai mất thăng bằng, cả hai cùng ngã xuống giường.

Đúng lúc này, cửa điện bị người đẩy ra, thị nữ kia nói, “Bệ hạ đang nghỉ ngơi ở nội thất, mời Quý phi nương nương.”

Vệ Cẩn không có biểu tình gì, chậm rãi ngẩng đầu lên, lúc này, Lạc Hoài Vương phi quần áo không chỉnh tề đang nằm ở dưới thân hắn.

Khương Nhiêu đẩy cửa ra, lại thấy cảnh tượng ướm át như vậy, nam nhân của nàng đang cùng dây dưa với một nữ nhân khác.

Nàng không đi tới, cũng không lui về phía sau, chỉ lẳng lặng nhìn hắn. Mà Vệ Cẩn cũng không giải thích gì, tùy ý khép quần áo lại.

Liên Nguyệt sửa tóc lại, chân thành cúi người, giọng nói kiều mỹ, “Thiếp thân... cáo lui.”

Lúc đi qua bên cạnh Khương Nhiêu, Liên Nguyệt cố ý bày ra vẻ phong tình, như là thị uy vậy.

Nhưng thật khiến nàng ta thất vọng, Khương Nhiêu vẫn bình tĩnh như thường, nàng quả nhiên là không quan tâm...

Bên trong chỉ còn lại hai người, Vệ Cẩn rót cuộc cũng mở miệng, “Có thể nghe trầm giải thích không?”

Khương Nhiêu lắc đầu, “Thần thiếp không dám quấy rầy bệ hạ, Lâm Y còn chờ thần thiếp trong cung, xin cáo lui trước.”

Vệ Cẩn gật gật đầu, ngẫm đồng ý.

Khi làn váy nàng nở rộ như hải đường biển mất ở ngoài điện, nhưng lại có gió mát ủa vào, khắp nơi hiu quạnh.

Ngực tựa như cung điện lớn như vậy, vô cùng trống rỗng.

--

Đầu thu, Đại Chu phát binh phía bắc, lần đầu giao chiến với Tiên Bi.

Không giống bất kỳ lần nào trước đây, lần này Hoàng thượng ngự giá thân chinh, Vũ An Hầu đi theo đồng hành.

Tin tức truyền ra, cả nước xôn xao.

Lần này sĩ khí binh lính vô cùng quyết liệt, cũng tạo nên tiếng tăm trong bách tính. Nhất thời, nam tử dân gian vừa đến tuổi, nhiệt huyết trước nay chưa có bỗng dung tăng vọt. Binh lực vốn mỏng manh nhanh chóng dồi dào.

Bộ hạ của Vũ An Hầu từ năm vạn ban đầu nhanh chóng thành mười lăm vạn, trận đầu giành thắng lợi, thu phục biên thành thất thủ.

Nhưng khói lửa chiến tranh vẫn chưa dập tắt, ý chí chiến đấu Tiên Bi cũng được kích thích.

Cuộc chiến tranh này ròng rã chừng ba tháng. Trong thời gian đó, Thái tử coi nước, đại thần phụ chính.

Khương Nhiêu ôm Thái tử ngồi trong Hàm Nguyên Điện, hiểu rõ việc coi nước này chẳng qua là nguy trang, Hoàng thượng là đang thăm dò hai mẹ con nàng. Sinh trong nhà đế vương, vốn cũng không dám yêu cầu xa xỉ cái gọi là nhân luân quan hệ huyết thống.

Chẳng ngờ, từ lúc mở đầu, trận này nổi tiếp trận khác, Hoàng thượng nhiều lần thân chinh, từ năm Chiêu Hoà thứ hai mãi cho đến năm Chiêu Hoà thứ sáu mới hoàn toàn đánh tan Tiên Bi, đất đai Tiên Bi nhập vào Đại Chu, hoàn toàn biến mất trên bản đồ.

Quang cảnh bốn năm này, phần lớn thời gian Hoàng thượng đều chinh chiến tứ phương, không ở trong cung. Sau Thái tử thì không còn hoàng mạch nào nữa.

Lúc Lâm Y từ trong lớp học của Thái Phó đi ra đã là hoàng hôn.

Vừa ra khỏi cửa, chỉ thấy mẫu hậu bình tĩnh đứng ở ngoài cửa điện.

Khương Nhiêu vẫy tay với nó, “Lâm Y lại đây, theo mẫu hậu đến cửa thành nghênh giá, binh mã Phụ hoàng con đã tới ngoài Du Dương Môn.”

Lâm Y hiểu chuyện dắt tay Khương Nhiêu, dọc đường đi im lặng không nói, đợi đến khi tới cửa thành, nó đột nhiên ngẩng đầu hỏi, “Mẫu thân, người có từng nhớ Phụ hoàng không?”

Ở trong trí nhớ ít ỏi của Lâm Y, Phụ hoàng chính là thân ảnh cao lớn mà mơ hồ, là nam nhân lạnh lùng mà cao ngất như núi.

Nó sùng bái Phụ hoàng, bởi vì hắn không chỉ là minh quân mà còn là anh hào, vút bỏ kinh đô phồn hoa, noi gương cho binh sĩ.

Nhưng mẫu thân thì sao, nhóm cung nhân đều nói mẫu thân là nữ nhân Phụ hoàng sùng ái nhất. Nhưng vì sao hắn lại có thể mấy tháng chưa từng gửi một phong thư?

Chương 66: Tro bụi

Lâm Y cũng không có được đáp án như mong muốn, bởi vì mẫu thân chỉ vuốt ve đầu nó, dắt bàn tay nhỏ bé của nó.

Gió mạnh ngoài cửa thành vi vu, nghi trượng ngự lâm quân đã sớm chờ một lúc.

Phùng Uyên thẳng lưng, cung kính tiến lên nghênh giá, “Mời Ý Quý phi, xa mã bệ hạ tức khắc sẽ vào thành.”

Hai năm trước sau lần thứ ba giao chiến với Tiên Bì, Phùng Uyên đã khôi phục thân phận Vệ Úy, không còn nguy trang thành thái giám ăn núp trong nội đình.

Tro tàn Tà gia đã cháy hết, nếu không còn sóng gió nữa, hắn đã thành công lui thân. Nhưng Hoàng thượng vẫn giữ hắn lại phụng chức ở thành Tử Vĩ, mấy năm nay Khương Nhiêu gặp hắn còn nhiều hơn Vệ Cận.

Tính tình Lâm Y giống Khương Nhiêu, thông minh hiểu chuyện, vô cùng sâu sắc, tuổi còn nhỏ đã có khí phách không tầm thường.

Nó im lặng đứng bên cạnh mẫu thân, không hề chớp mắt nhìn cửa thành cao mấy trượng kia.

Xa xa có tiếng vó ngựa vang vọng tiến dần, vang dội khắp trời đất, đất dưới chân cũng rung ba phần.

Cung nghênh bệ hạ khải hoàn hồi triều, bảo vệ Đại Chu ta muôn đời hưng thịnh - -”

Theo tiếng của quan truyền lệnh, chúng tướng cúi đầu, giờ kiếm giương cao, chỉ thẳng lên trời.

Khuong Nhiêu cúi người hành lễ, tư thái cung kính, cùng tới với nàng còn có Hoa Thục phi Thịnh Chân, bởi vì phụ thân của nàng ta lại lập công trạng, chiến tích hiển hách.

Bất luận là gia thế hay địa vị, Thịnh Chân đều tốt hơn Khuong Nhiêu.

Trên triều đình mấy năm qua dâng thư xin lập hậu vẫn nói như vậy, nhiều lần không dứt, nhiều nhất là con gái của Trần quốc tướng quân Hoa Thục phi. Nhưng tất cả đều bị Hoàng thượng đề xuống. Khuong thị tuy rằng sinh Thái tử, nhưng trên danh phận vẫn là Quý phi, trên triều vô cùng chống đối nguồn gốc của nàng, dư luận tầng tầng lớp lớp, vào thời đại mà lấy gia tộc địa vị để luận trên dưới như vậy, nàng nhất định không được đón nhận.

Hoàng hậu trước đây đều xuất thân danh môn, mẫu nghi thiên hạ.

Nhưng Thịnh Chân vẫn là Thục phi, Thịnh Chân không con, đứng mũi chịu sào.

Giữa lớp khói bụi, hắc mã kia chậm rãi băng qua, dáng người anh tuấn rắn rỏi, như núi nguy nga.

Khuong Nhiêu còn đang ở xa, nhìn hần dần dần đến gần, gần đến mức có thể nhìn thấy dấu vết trên gương mặt trải qua nhiều năm chinh chiến kia.

Nay đã là Chiêu Hoà năm thứ sáu, Hoàng thượng vừa bốn mươi, là tuổi tứ tuần.

Coi như lần tác chiến cuối cùng này là lâu nhất, dài đến bảy tháng. Suốt bảy tháng, bọn họ không gặp mặt lấy một lần, chưa từng có một phong thư.

Vệ Cẩn cao lớn, lệ khí trên sa trường còn chưa tan hết, vắng vẻ u sầu.

Từ sau khi vào thành, lông mày hần lạnh thấu xương, nhưng đôi mắt lạnh lùng này mơ hồ đang tìm kiếm bóng hình xinh đẹp trong đám người rời rạc kia.

Cũng không phải đường xa, mà lại dài đằng đẵng.

Nàng mặc y phục đỏ thắm như ráng chiều, búi nha kế như mây, diễm lệ như mới gặp, cũng thêm mấy phần dịu dàng, không còn lộ rõ tài

sắc như trước kia.

Con của bọn họ đang mang vẻ mặt nghiêm túc đứng một bên, lẩy một loại ánh mắt xa lạ mà kính sợ nhìn mình.

Vệ Cẩn đột nhiên cảm thấy lồng ngực như bị nứt ra, tình cảm đè nén bảy tháng qua âm âm tán loạn.

Hắn tung người xuống ngựa, lướt qua bách quan quần thần đang bái lạy, lập tức đi xuống cuối.

Trước mắt bao người, hắn chậm rãi đứng ở trước mặt, toàn thân còn vương mùi cát bụi, cứ như vậy mà nhìn nàng, ngàn lời vạn chữ chỉ còn lại sự trầm mặc.

Thần thiếp cung nghênh bệ hạ, chúc bệ hạ long thể khoẻ mạnh, bảo vệ giang sơn Đại Chu.” Lời nói lại giọng gào như thế, không hề nghe ra sự thân thiết và chờ đợi mà hắn mong muốn.

Lời đến bên khoé miệng Vệ Cẩn lại nuốt trở vào, hắn cười nhạt, “Ái phi quả thật khắc sâu đại nghĩa.”

Khuông Nhiêu lại cúi người, “Thái tử mạnh khỏe, bệ hạ không hề nhớ sao?”

Trầm thấy ái phi mới là không hề nhớ.”

Rõ ràng là xa cách gặp lại, vậy mà lại dùng thái độ đối chọi gay gắt như thế.

Lâm Y vương bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay áo Vệ Cẩn, “Phụ hoàng lần này trở về có thể giúp nhi thần không, nhi thần còn rất nhiều chỗ khó hiểu, cần Phụ hoàng chỉ dạy.”

Giọng nói kia non nớt ngây ngô, gương mặt đầy chăm chú, nhưng chỉ có Khuông Nhiêu biết, đứa con này đang suy nghĩ thay cho mình. Thái phó làm sao không giải thích, nó chẳng qua là muốn khiến Vệ Cẩn đến chỗ mình thôi.

Vệ Cẩn ngồi xổm xuống, trịnh trọng nói, “Lần này Phụ hoàng trở về, cứ thoải mái thôi.”

Lâm Y dân mặt ra cười, “Một lời quân tử đáng giá ngàn vàng, Phụ hoàng không thể đổi ý.”

Vệ Cẩn bị vẻ mặt hồn nhiên của nó chọc cười, trong lòng trở nên nhẹ nhàng, hắn vươn bàn tay thô ráp nắm lấy bàn tay nhỏ bé kia, “Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy.”

Không khí tốt cuộc cũng dịu đi.

Lúc Vệ Cẩn quay đầu đi, Lâm Y lặng lẽ đi khuất khiêng ghé vào bên tai Khương Nhiêu, cười hắc hắc, “Con đã thay người giữ chân Phụ hoàng...”

Khương Nhiêu bật cười, điểm trán nó một cái, cười cho qua chuyện.

Hoa Thục phi chân thành tiến lên, vô cùng dịu dàng, “Bệ hạ viễn chinh, thần thiếp ở trong cung nhớ nhung vạn phần, ngày ngày cầu nguyện, phù hộ bệ hạ và phụ thân có thể tránh vạn hiểm...”

Tư thái như vậy mới là tư thái nên có của một phi tần nghênh đón Hoàng đế lâu ngày không gặp.

Một nóng một lạnh, cao thấp phân hẳn.

Vệ Cẩn tỏ ý cầm tay Thịnh Chân, “Thịnh gia các nàng là phụ tá đắc lực của trẫm, phụ thân nàng lại anh dũng vô cùng. Ngày mai ban thưởng yến tiệc, trẫm muốn đích thân gia phong cho ông ấy.”

Thịnh Chân liên tục khiêm tốn, mắt phong Vệ Cẩn đảo qua Khương Nhiêu, ánh mắt nàng giống như đang ở nơi khác.

Vệ Cẩn liền nhìn theo, trong lòng không khỏi rung mình.

Hướng nàng nhìn, đúng là phía Vũ An Hầu.

Vào lúc này, Liên Giác đã tháo khôi giáp xuống, y phục trắng đón gió, càng toát ra vẻ đơn thuần xuất trần.

Một người như tiên giáng trần, tựa như cho dù thế nào cũng sẽ không bị trần thế vấy bẩn.

Chính quân tử thanh tú nho nhã như vậy cũng là mãnh tướng trên chiến trường khiến kẻ địch nghe thấy đã sợ mất mật.

Mắt sắc Vệ Cẩn càng lạnh, hấn dùng lực cầm tay Thịnh Chân, “Đêm nay trẫm đến cung của nàng nghỉ ngơi, hãy chuẩn bị.”

Thịnh Chân đỏ mặt cười, gật gật đầu.

Nghênh đón xong, tất cả lần lượt về cung. Long liễn Vệ Cẩn dẫn đầu đi trước, loan liễn của Hoa Thục phi theo sát sau đó.

Trước khi lên xe, Lâm Y kéo lấy tay áo Khương Nhiêu, bĩu môi nói, “Vịt tới tay lại bay, mẫu thân người quả nhiên không thương Phụ hoàng sao?”

Khương Nhiêu bị lời nói dày dạn kinh nghiệm của nó chọc cho dở khóc dở cười, “Phụ hoàng con mệt mỏi, cần nghỉ ngơi.”

Lâm Y lại bĩu môi, “Nhi thần thấy ánh mắt người nhìn Vũ An Hầu cũng rất dịu dàng...”

Khương Nhiêu nghiêm mặt, Lâm Y tự biết lỡ lời, liền im miệng không lên tiếng nữa.

--

Trên bữa tiệc chúc mừng, quân thần nâng chén cùng uống, hào khí dâng tận mây xanh.

Chư vị quân thần có công đều được phân đất phong hầu dựa theo công trạng lớn bé, từ tướng quân cho tới binh lính, không sót một ai, ai nấy đều có thưởng.

Lần này chắc chắn càng thêm khích lệ sĩ khí, quyết tâm kiên định ra sức vì nước của binh lính. Phải được lòng dân mới có được thiên hạ.

Nhóm phi tần lần này cũng bớt phóng túng, cũng không phải là trọng tâm.

Khi xong tiệc thì đã vào đêm, lần này quân thần cùng vui, vô cùng thỏa thích.

Giống như trong dự đoán, Hoàng thượng ôm Hoa Thục phi rời chỗ trước. Trấn quốc tướng quân hài lòng chân một chén, mặc sức uống rượu cùng bộ hạ.

Mơ hồ có đôi câu vài lời rơi vào trong tai, đều nói Thục phi nương nương sắp được phong hậu, bộ hạ mới hồi cung đã lâm hạnh nàng trước, có thể thấy được tình nghĩa không tầm thường.

Tay cầm chén rượu của Khương Nhiêu dừng ở không trung.

Nhưng thấy quang ảnh trước người nhoáng lên một cái, ngẩng đầu lên, người nọ áo trắng như tuyết đứng ở trước mặt.

Liên Giác một tay nắm bầu rượu, một tay cầm bình rượu, khách sáo tiến lên, nụ cười kia còn chói mắt hơn cả trăng sao, “Thần kính Quý phi nương nương một chén.”

Khương Nhiêu cười xa cách, “Bổn cung không có từ lực, lấy trà thay rượu, càng phải kính Hầu gia vì nước lập công mới phải.”

Liên Giác cười uống một hơi cạn sạch, lại chạm một chén, lần này lại giro về phía trắng sáng, “Chén này của thần là kính hai người không được như ý.”

Khương Nhiêu ra vẻ không rõ, hơi hớp trà, “Bổn cung cũng không thấy người nào không được như ý, nhưng rõ ràng nhìn thấy tướng quân anh minh thần võ.”

Liên Giác tự nhiên uống xong, đáp lễ một cái, cười khê không nói, lại một mình trở về chỗ ngồi. Trong thân ảnh tuần tú mơ hồ có một chút cô đơn.

Khi mọi người giải tán, trăng đã lên giữa trời.

Âm thanh ồn ào hào nhoáng dần dần đi xa, trong bữa tiệc, Khương Nhiều đã sai người mang Lâm Y về cung nghỉ trước, lúc này, trăng lạnh trời sao, chỉ có Oánh Sương đi tản bộ cùng nàng trở về Sơ Đường Cung.

Bụi cây phía sau có động tĩnh, có giọng nói trong trẻo vang lên, “Quý phi nương nương hãy dừng bước, thần có chuyện còn chưa nói xong.”

Khương Nhiều xoay người lại, Vũ An Hâu đón gió mà đứng, mặt hơi say.

Oánh Sương nhận ánh mắt ra hiệu, lẳng lặng ra sau coi chừng.

Liên Giác không nói lời nào, từng bước đi vào, trong tay có đôi hoa tai óng ánh lấp lánh dưới ánh trăng.

Khương Nhiều lui về phía sau, lại bị hấn giữ chặt đầu vai.

Xin Vũ An Hâu hãy...” Hai chữ tự trọng còn chưa ra khỏi miệng, Liên Giác đã tới gần thêm một bước.

Hai người cách quá gần, hấn ghé vào bên tai, “Dừng nhúc nhích, đây là tinh thạch hồ phách thần mang từ phương bắc về, hoá thạch ngàn năm mới mài ra được mấy viên, thần thấy đẹp mắt nên mang về cho Quý phi nương nương.”

Giọng nói rõ ràng, hơi thở sạch sẽ phất qua cổ, Khương Nhiều dường như cứng đờ, không thể di chuyển.

Trước khi mở miệng, Liên Giác đã không cho nàng khước từ mà đeo lên cho nàng.

Khương Nhiều cầm hoa tai kia, “Vật ấy quá mức quý trọng, bốn cung không thể nhận.”

Liên Giác nghiêng mặt sang một bên, cúi đầu, không hề báo trước mà hôn lên môi nàng.

Khương Nhiều chỉ cảm thấy như bị sét đánh, cứng ngắc tại chỗ, không thể nhúc nhích.

Nụ hôn này vô cùng nặng nề, Liên Giác căn bản không cho nàng cơ hội phản ứng, cũng đã rời khỏi.

Khương Nhiêu cũng không biết, khí lực của hắn lại lớn như thế...

Hai người đối mặt mà đứng, hơi thở đều hỗn loạn.

Liên Giác trình trọng, “Thần chỉ nghĩ cuộc đời này không còn gì nuối tiếc nữa.”

Khương Nhiêu đưa tay cời hoa tai hồ phách ra, hắn lại đưa tay ngăn cản, “Hào vật xứng giai nhân, hợp nhau lại càng hay.”

Chẳng qua là gặp gỡ cực kỳ ngắn ngủi, lại coi như vô cùng dài lâu.

Bóng dáng Liên Giác xoay người lại tựa như hòa cùng một thể với ánh trăng.

--

Khương Nhiêu vừa ra khỏi rừng hoa lại đột nhiên dừng lại. Bởi vì lúc này, người trước mặt đứng khoanh tay đang bình tĩnh nhìn nàng.

Bệ hạ không ở cung của Thực phi?” Khương Nhiêu cúi người, liền bị hắn giữ cánh tay nâng dậy.

Ánh mắt dời xuống, dừng trên hoa tai hồ phách kia.

Vệ Cẩn chỉ cảm thấy huyết khí dâng trào, đá hồ phách đặc thù của Tiên Bì kia vô cùng quý báu, khi còn ở trong quân, chỉ thấy Liên Giác thường xuyên tự mình mài, nay, mấy viên đá kia lại ở trên người Khương Nhiêu.

Ý tứ trong đó hoàn toàn dễ thấy!

Hắn chợt khom lưng ôm lấy nàng, cánh tay bên hông dùng sức siết chặt, làm Khương Nhiêu liên tục hô đau.

Nhưng dưới chân Vệ Cẩn cũng không ngừng lại, sải bước đi về Sơ Đường Cung.

Nhóm cung nhân còn chưa phản ứng kịp, chỉ thấy Hoàng thượng ôm nương nương nhà mình bước nhanh tới, tung chân đá văng cửa điện, lệ khí nặng nề kia trước đây chưa từng thấy.

Khương Nhiêu bị hắn lắc lư đến choáng váng, vừa trở lại đã bị đẩy xuống giường.

Thân mình nặng trĩu, hắn nhanh chóng phủ lên.

Không được giữ đồ của bất kỳ nam nhân nào.” Hắn cúi đầu, tháo hoa tai vứt sang một bên.

Khương Nhiêu bị hấn ép tới lực phủ ngũ tạng như muốn nôn ra, chịu không nổi liền đẩy hấn. Kết quả lại đôi lấy trận cuồng phong mưa rào càng thêm mãnh liệt.

Cảm xúc chất chứa bấy lâu đều bùng nổ vào lúc này.

Trong sự đòi hỏi triền miên ùn ùn kéo tới, Vệ Cẩn vẫn ép nàng gọi tên mình, một lần lại một lần.

Nén đỏ cháy hết mấy lần, trong màn uyên ương vẫn cuồng nhiệt. Sự tương tư bấy lâu đều được phát tiết mạnh mẽ.

Một đêm không hề chớp mắt, là lướt vô tận.

Nhưng sự kỳ diệu nhỏ bé như thế, sáng sớm sau khi tỉnh lại, hai người vẫn im lặng đối diện với nhau. Chỉ có dấu vết điên cuồng kia mới nói lên hết thấy những gì đã xảy ra.

Vệ Cẩn đã sớm đứng dậy thay quần áo vào triều, Khương Nhiêu liền nằm bất động một mình.

Lúc giữa trưa, hấn không trở về dùng bữa, vốn cũng nằm trong dự đoán.

Nhưng lúc nghỉ ngơi vào buổi chiều, Khương Nhiêu lại bị động tĩnh trong điện đánh thức.

Cửa điện chợt mở ra, lại thấy một bóng trắng xông tới quỳ trên mặt đất, cô gái kia hai mắt đầm lệ mờ mịt, tiến lên nắm lấy ống tay áo Khương Nhiêu, “Cầu Quý phi nương nương thành toàn, bệ hạ là thật tâm đối đãi nô tì! Người không thể độc chiếm hậu cung...”

Khương Nhiêu vẫn còn đang hoàn hồn lại, thấy rõ tướng mạo của nàng ta.

Cô gái kia cũng sừng sốt, sắc mặt trắng bệch.

Bộ dạng của nàng ta và Khương Nhiêu có ba phần tương tự, quan trọng nhất là, đuôi mắt cũng có một vết ruồi chu sa xinh đẹp.

Tác giả có lời muốn nói: Thật ra thì tình cảm của Tiểu Nhiêu Nhiêu và Vệ Cẩn đều cổ chấp như nhau, hai người đều không thỏa hiệp...

Chương 67: Thề non hẹn biển

Bạch Linh sững sờ tại chỗ, nhưng thấy cô gái áo đỏ trên kia hời hợt, đáng người thướt tha, đuôi lông mày khéo mắt lộ vẻ hồn nhiên quyến rũ vốn có...

Nàng ta thể nào cũng nghĩ không ra, Ý Quý phi hai mươi bốn tuổi đã sinh một đứa con trong lòng còn xinh đẹp như thiếu nữ vậy, không hề già đi, cũng chẳng hơn hai tám năm hoa của mình bao nhiêu!

Mấy phần may mắn, thậm chí là sự thị uy thân nhiên khi đến đây đều tán loạn trong ánh mắt lúc này của Ý Quý phi.

Khuông Nhiêu nhìn nàng ta một lát, trong đôi mắt rõ ràng là khinh thường, thậm chí còn không hỏi tên họ và lai lịch nàng ta, khiến một quyền của Bạch Linh như đánh vào vải bông, không hề có lực.

Bạch Linh thu lại tâm tư, vẫn giữ tư thái lễ nhã chực khóc, tay áo che mặt, vô cùng khổ sở đáng thương, “Nếu Quý phi nương nương không chịu thành toàn, thiếp thân liền quỳ ở đây không dậy.”

Khuông Nhiêu từ từ đứng dậy, “Bổn cung sao lại không thành toàn? Oánh Sương, lập tức đưa vị cô nương này đến Hàm Nguyên Điện, nói bổn cung rất bằng lòng, xem bệ hạ muốn cho phân vị gì?”

Bạch Linh ngừng khóc, ngẩng đầu nhìn lên, nhưng Khuông Nhiêu đã ngồi trang điểm trước gương, trang điểm từ mãi đến giờ, tựa như nàng ta căn bản không hề tồn tại.

Chỉ cần nương nương đồng ý thôi, thiếp thân không cần đi Hàm Nguyên Điện... Buổi tối bệ hạ tới là được.” Rõ ràng ở trước mặt Khuông Nhiêu, Bạch Linh hơi có vẻ khiếp sợ, nhưng cũng cảm thấy mừng rỡ.

Cô gái trong gương đang tô mày, đôi môi hé mở, “Truyền ý chỉ bổn cung, lập tức đi ngay.”

Bạch Linh còn chưa nói được mấy câu đã bị mang ra khỏi Sơ Đường Cung, Oánh Sương hiểu rõ, tự mình đưa nàng ta đến Hàm Nguyên Điện.

Chờ ở bên ngoài một lát, nhưng nghe trong điện yên tĩnh, chỉ chốc lát sau, Bạch Linh kia liền bị đưa đi ra, thần sắc âm đạm, hiển nhiên là không phải chuyện tốt.

Về thân thể lai lịch của Bạch Linh, buổi tối, Oánh Sương liền rành mạch báo lại cho Khuông Nhiêu.

Thật ra thì không cần đoán cũng đã rõ, đơn giản là do Hoàng thượng chinh chiến bên ngoài, cô đơn cần an ủi, tìm một cô gái hồn nhiên thiện lương ngưỡng mộ hấn, hạ bút thành văn, tất nhiên là bao nhiêu người “người trước ngã xuống, người sau tiến lên”.

Đối với đế vương mà nói, đây cũng chẳng là chuyện to tát gì, chỉ là còn mang vẻ cung, rõ ràng là có chút tình nghĩa. Lại còn dung túng cho cô gái này tự tiện xông vào Sơ Đường Cung, có thể thấy vài phần sủng ái.

Vừa đọc sách cho Lâm Yngũ xong, Khương Nhiều cúi người đắp chăn cho nó, cũng không biết nam nhân ở phía sau đã đứng bao lâu rồi.

Trầm bổng nhiên nhớ tới, lần đầu tiên nhìn thấy nàng ở trước giường bệnh Phụ hoàng chính là bộ dáng như thế.” Đồi mắt Vệ Cẩn có chút mơ hồ, tựa như xuyên thấu qua năm tháng, nhìn lại năm đó.

Khương Nhiều khoát khoát tay, kéo cánh tay hắn ra bên ngoài điện, sợ đánh thức Lâm Y.

Trong đình viện ánh trăng rọi xuống, mát mẻ dễ chịu.

Vệ Cẩn đột nhiên dừng bước, cánh tay vòng qua chiếc eo mềm mại của nàng, “Trăm mấy năm liên tục chinh chiến, đã lâu chưa từng an tâm ngắm cảnh, đêm nay nàng hãy theo trầm.”

Khương Nhiều không phải người ngu ngốc, qua nhiều năm như vậy, biết rõ tính nết của hắn, tất nhiên sẽ không bảo hắn đi tìm vui ở chỗ Bạch Linh, chọc hắn mất hứng.

Nhưng mà, bất luận đề cập tới hay không, Bạch Linh trước sau vẫn chắn ngang ở giữa bọn họ, không thể trở lại như lúc ban đầu.

Bệ hạ đã đồng ý với Lâm Y sẽ không xuất chinh nữa chứ?” Khương Nhiều chuyển đề tài, Vệ Cẩn không gật đầu, chỉ thờ dãi không nghe thấy, “Ngày tốt cảnh đẹp, không nói mấy chuyện này.”

Khương Nhiều cười cười, ngẩng đầu nhìn trăng tròn, “Phong cảnh biên giới phía bắc có lẽ không giống với Trung Nguyên.”

Vệ Cẩn bỗng nhiên nghiêng đầu, “Nếu nàng muốn đi, đợi quét sạch tàn dư xong, trầm dẫn nàng đi xem.”

Nam nhân trước mắt thay đổi như chong chóng, nhưng chung quy vẫn không trốn khỏi số mệnh, Khương Nhiều bỗng nhiên nhớ lại, Chiêu Hòa Đế mất năm bốn mươi lăm tuổi, nay tính thử, bất quá chỉ còn bốn năm...

Lo lắng suy nghĩ, có lẽ lịch sử đã sớm thay đổi quỹ đạo, thấy Vệ Cẩn diện mạo hiên ngang, chinh chiến tứ phương, còn tráng kiện hơn khi còn trẻ.

Khương Nhiều cười cười, kiêu diễm như trăng, “Bệ hạ cũng không thể đổi ý.”

Vệ Cẩn ngoéo tay nàng một cái, ý cười chưa đến đáy mắt đã nhìn thấy hoa tai hồ phách của nàng, không khỏi lạnh mặt, “Trang sức trầm đưa cho nàng không đủ dùng? Không được mang mấy thứ này.”

Nói xong hắn định cúi xuống, Khương Nhiều lui người về sau, “Vũ An Hầu ngàn dặm xa xôi tặng lễ vật cho thần thiếp, tâm ý này rất

nặng, hẳn là người quân tử bất phàm, tấm lòng sáng tỏ, bệ hạ cần gì phải chú ý như thế?”

Vệ Cẩn nâng cằm nàng lên, “Quân tử bất phàm? Tấm lòng sáng tỏ? Đây là lý do hẳn có thể nhúng chàm nữ nhân của trẫm?”

Khuong Nhiêu nhất thời yếu thế, hóa ra Vệ Cẩn sớm đã nhìn thấy chuyện đêm đó trong rừng cây.

Nàng dùng sức đẩy hắn ra, “Huống chi, thần thiếp còn từng có hẹn ước phu thê với hắn, bệ hạ biết rõ.”

Trẫm tất nhiên biết rõ, trẫm tặng quà cho nàng, nàng xem như không có gì, hắn đưa cho nàng thì nàng liền trân trọng.” Vệ Cẩn không cho nàng phản kháng, ôm nàng vòng trong ngực, đối diện với nhau.

Quà? Bệ hạ đúng là tặng thần thiếp một món quà lớn, cô gái kia xinh đẹp dịu dàng, thật sự là khiến thần thiếp kinh hi vạn phần, ngài xem cho một danh phận Quý nhân có đủ hay không?”

Ánh mắt Vệ Cẩn rét lạnh, hắn phát câu muốn mút lấy cánh môi của nàng, “Đừng lấy mấy lời này chọc tức trẫm, trong lòng nàng cho tới bây giờ vốn không có trẫm, chỉ một đứa con gái thì đã làm sao? Nàng sẽ không để ý.”

Hóa ra, đây mới là suy nghĩ trong lòng hắn, đây mới là lý do hắn lạnh nhạt nhiều năm qua như vậy!

Nếu ta không thêm để ý, lúc trước sao lại mặc kệ luân thường vẫn muốn sinh hạ Lâm Y, nếu ta không thêm để ý, cần gì phải ở lại thành Tử Vi này?

Những lời này lặp lại quanh quẩn ở trong lồng ngực Khuong Nhiêu, chỉ là còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, chợt nghe Toàn Cơ lại đây bẩm báo, “Bẩm bệ hạ, Ý Quý phi, Thanh Diệp Điện có việc, xin bệ hạ hãy quyết định.”

Toàn Cơ là người thông minh, cũng chưa nói rõ, trên thực tế là Bạch Linh sai người đến Hàm Nguyên Điện, nói không quen khí hậu trong kinh, thân mình mắc bệnh nhẹ, muốn bệ hạ đến thăm.

Rời khỏi Sơ Đường Cung, Vệ Cẩn chuyển hướng, trực tiếp trở về Hàm Nguyên Điện, căn bản không tính đi Thanh Diệp Điện.

--

Bạch Linh ở Thanh Diệp Điện tiến cung đã một thời gian, Hoàng thượng thỉnh thoảng vẫn qua đó, nhưng trước sau vẫn không ngủ lại.

Nhưng chỉ dựa vào điểm này đã đủ để chứng minh sủng ái. Nhưng mà thái độ Hoàng thượng rất không rõ ràng, đến nay chưa cho nàng ta một danh phận thỏa đáng, cứ ở như vậy.

Nói lý ra, ai cũng đoán được, nay Ý Quý phi độc sủng hậu cung, tất nhiên là nàng không dung tha cho cô gái nào. Huống chi, có một lần ngấm cảnh ở ngự hoa viên, Bạch Linh kia vừa hay gặp phải An Quý nhân. An Quý nhân là người thiếu kiên nhẫn, nhất thời, lời đồn bộ dạng Bạch Linh giống như Ý Quý phi dần dần truyền ra, lại tăng thêm suy đoán trong cung.

Trên triều lại nổi lên gợn sóng không nhỏ.

Phái của Trần quốc tướng quân sớm đã nhiều lần thỉnh tấu, lập Hoa Thục phi làm hậu. Nhưng lý do bác bỏ trước sau chỉ có một cái, Hoa Thục phi không con.

Trần quốc tướng quân sao lại không sốt ruột? Thấy nay thiên thời địa lợi, chỉ thiếu nhân hòa, còn mời rất nhiều danh y cao thủ dân gian bắt mạch khai căn cho con gái, điều trị thân mình, lại đều không có hiệu quả.

Chỉ có Thịnh Chân biết rõ trong lòng, Hoàng thượng đến điện nàng ngủ đêm thì đều ngủ suốt một đêm, căn bản chưa từng gần người, làm sao có con được?

Nhưng mà như vậy, bảo nàng nói rõ với bên ngoài thế nào? Nói Hoàng thượng đã nhiều năm không lâm hạnh mình?

Nàng làm không được, nàng không thể đối mặt với sự mong đợi và gừi gắm của phụ huynh.

Ngay lúc mọi người bàn luận sôi nổi, Sơ Đường Cung lại truyền đến tin vui, hung hăng tát một bạt tai vang dội vào những người thừa thời gian mà nghị luận.

Ý Quý phi chắn ra hi mạch.

Trong cục diện Hoàng thượng ít khi lâm hạnh hậu cung, Ý Quý phi lại mang thai, hoàn toàn che miệng mọi người lại.

Thanh Diệp Điện bên kia hoảng hốt, Bạch Linh cho rằng Hoàng thượng lúc trước cứu mình từ trong tay giặc cỏ, dốc lòng chăm sóc, lại ngăn dậm mang về kinh thành, tình nghĩa như vậy, có thể nào không phải động tâm, có thể nào không phải tình yêu?

Nhưng hôm nay, nàng ta không hề tự tin, không hề xác định.

Lúc nàng ta phát hiện đã được sự sủng ái che chở đến kiêu ngạo, nhưng trước mặt nữ nhân kia hoàn toàn không đáng nhắc tới, nàng ta hoàn toàn sụp đổ.

Cũng vào lúc này, Liễu Phi lặng lẽ tìm tới nàng ta, cũng mang đến một gói bột thuốc.

Hiện giờ, Ý Quý phi đã có thai năm tháng, bụng nhô cao, giống như là bảy tháng.

Vào đầu hạ, trăm hoa đua nở.

Khi Khương Nhiêu nhân hạ, ngoại trừ giám sát Lâm Y đọc sách thì còn đi tản bộ bên tiểu hồ ở ngự hoa viên, thứ nhất là để giải tỏa tâm tình, thứ hai cũng có lợi cho thai nhi.

Qua cầu, đi ra đình giữa hồ.

Bạch Linh mặc áo xuân thướt tha bước tới, cũng đi vào trong đình.

Thiếp thân tham kiến Quý phi nương nương, nơi đây gió lớn, nương nương chớ động thai khí.” Bạch Linh này nói mấy lời kỳ lạ, Khương Nhiêu thấy nàng ta đến đây thì có ý rời đi.

Nay nàng là hai người, không thể khinh suất.

Ai ngờ Bạch Linh đột nhiên đứng dậy, chắn ở trước mặt, Oánh Sương còn chưa kịp phản ứng lại đã thấy hoa mắt, Bạch Linh kia chọt đụng vào người Khương Nhiêu, rồi sau đó giật ra, té thật mạnh ở phía sau.

Nhưng vào lúc này, Hoàng thượng chấp tay sai bước đến.

Bạch Linh ôm bụng khổ sở than thở, Khương Nhiêu vốn tưởng rằng nàng ta muốn hại đứa con của mình mới vung tay cản lại, cũng chính là lần này lại bị mọi người nhìn thấy.

Hình như có chỗ nào không ổn, đang lúc suy nghĩ lại, đã có thị nữ kinh hô, dưới làn váy Bạch Linh kia từ từ thăm từng mảng đỏ thẫm, càng ngày càng nhiều.

Vệ Cẩn cau mày, “Lập tức đưa nàng ta trở về, tuyên thái y chẩn trị.”

Sau đó hần nhìn về phía Khương Nhiêu, “Thân đứng đầu hậu cung mà lại xảy ra chuyện như vậy, theo trăm cùng về.”

Theo tiếng kêu đau của Bạch Linh, Khương Nhiêu mới nghĩ ra ý đồ của nàng ta, hoảng chi lại có người thấy, bằng chứng rành rành ra đó.

Vệ Cẩn đặc biệt phân phó mang loan liễn lại đây, tự mình ôm lấy Khương Nhiêu, sợ tổn thương đến đứa con của nàng, dọc theo đường đi luôn bảo vệ trong lòng, cứ như vậy nhoáng một cái đã đến Thanh Diệp Điện.

Kương Nhiêu là lần đầu tới đây, nhìn bài trí thích hợp, rất thoả đáng.

Trong nội thất, tiếng khóc Bạch Linh to dần, luôn miệng gọi đệ hạ.

Trước khi Vệ Cẩm đi vào, tay vẫn nắm tay Khương Nhiêu.

Thái y vội vàng nghênh đón, “Đệ hạ... Dựa theo mạch tượng, Bạch Linh cô nương bởi vì va chạm mà sinh non...”

Lời này vừa nói ra, tựa như sấm sét nổ xuống đất phẳng. Ngay cả đám người Hoa Thục phi nghe tin chạy tới cũng vô cùng kinh ngạc.

Bạch Linh suy yếu nằm trên giường, mà Khương Nhiêu lại đứng tại chỗ, thần thái tự nhiên.

Tình hình hết sức quý dị.

Nhưng thấy Vệ Cẩm sa sầm mặt, từng bước một đi qua, ngay lúc tất cả mọi người cho rằng hắn sẽ quở trách Khương Nhiêu, lại nghe hắn nói, “Bạch Linh khi quân đối trá, lập tức sung quân đuổi ra khỏi cung, vĩnh viễn không thể nhập kinh.”

Bạch Linh im bất, khó có thể tin nhìn hắn.

Vệ Cẩm chỉ cúi người, dùng giọng nói chỉ có ba người bọn họ có thể nghe thấy, “Trẫm cho tới bây giờ đều không chạm qua ngươi, cho dù lúc ngươi hạ mê hương, trẫm vẫn tỉnh táo, trước đây trẫm niệm tình ngươi hồn nhiên mới có lòng thương tiếc, nhưng nay cũng không còn chút kiên nhẫn. Nếu ngươi khai ra người giết dây phía sau, trẫm sẽ tha chết cho ngươi, nếu không, lập tức đánh chết.”

--

Hết thảy đều quá dồn dập, Bạch Linh được sủng ái nhất thời bị giáng chức đuổi ra khỏi cung, biến mất không tung tích.

Liễu Phi bị phế, giam cầm trong lãnh cung không còn tin tức. Hàm Yên đế cơ của nàng ta được giao cho Hoa Thục phi làm con thừa tự.

Bắt đầu vào mùa đông, Ý Quý phi sinh được thai long phượng, Lâm Trạch Hoàng tử và Nhiên Yên đế cơ.

Long nhan hơn hờ, hoàng thất ban hỉ yến.

Cũng ngay vào mùng một Tết năm Chiêu Hòa thứ tám, Hoàng thượng chính thức tấn phong Ý Quý phi làm trung cung Hoàng hậu, ban thưởng danh hào Chiêu Ý. Trước đó chưa từng có tiền lệ sắc phong danh hào cho Hoàng hậu.

Chiêu Hòa năm thứ tám nhất định không thể là một năm yên ả trong lịch sử.

Sau khi dẹp loạn Tiên Bi, bộ tộc Nhung Chân lại phát động tiến công.

Tháng chạp cùng năm, sau tiệc mừng một tuổi của Lâm Trạch và Nhiên Yên, Hoàng thượng lại ngự giá thân chinh, dẫn đầu bộ chúng của Trấn quốc tướng quân đi đến tây bắc.

Ngày đưa tiễn, mái tóc Vệ Cẩn đã điểm bạc, năm đó khi hấn lần đầu thân chinh vẫn còn hăng hái khí phách vô hạn. Nhưng năm tháng quá không buông tha cho con người.

Vệ Cẩn mặc nhung trang cười ngửa, đi được không xa, lại đột nhiên giục ngựa quay lại.

Hắn tung người nhảy xuống, trịnh trọng kéo tay Khương Nhiêu, “Trẫm bắt đắc dĩ phải nuốt lời, vì Lâm Trạch tuổi còn nhỏ, trẫm chỉ có thể nhìn đau để nàng lại ở trong cung chăm sóc.”

Khương Nhiêu cầm tay hắn không buông, “Năm đó sở dĩ thần thiếp cứu người nhà Lưu Ly là vì nàng ta trước khi chết từng uỷ thác cho thần thiếp, nếu sự tình bại lộ, Tạ Doanh Nhu sẽ giết cả nhà nàng ta! Nàng ta lấy cái chết cầu ta cứu người nhà mình, lòng người không phải có cây, trẻ con là vô tội, thần thiếp không thể khoanh tay đứng nhìn... Không ngờ chuyện này lại làm ta và chàng sinh ác cảm mất tám năm... A Cẩn, chàng có còn oán ta?”

Trong gió là sự trầm mặc rất lâu, Vệ Cẩn đột nhiên ôm nàng vào trong ngực, “Trẫm cho tới bây giờ có để ý nàng làm thế nào đâu? Cho dù nàng tự tay giết Lưu Ly thì đã tính sao? Thứ trẫm muốn chẳng qua chỉ là sự thật lòng của nàng mà thôi!”

Khương Nhiêu cười cười, bỗng nhiên rớt nước mắt, “A Cẩn thật khờ, ngốc như ta vậy...”

Quân lệnh như núi, trọng binh khởi hành.

Lần cuối cùng, Vệ Cẩn lập tức nhìn lại, hắn nói, “Trẫm đồng ý với nàng, sẽ mau chóng trở về.”

Tác giả có lời muốn nói: Tuy rằng thấy mọi người nghi ngờ tình cảm của Tiểu Nhiêu Nhiêu và A Cẩn, nhưng mà tôi nghĩ, trong tình cảm, lý trí vĩnh viễn không thể sánh bằng con tim...

Sự cố chấp, có lẽ chẳng qua chỉ là một câu mà thôi.

Chương 68: Mưu cục

Đầu mùa xuân năm Chiêu Hoà thứ chín, kinh thành rơi đầy tuyết, ngự giá thân chinh sắp chấm dứt, không đầy một tháng nữa nữa sẽ khai

hoàn về triều.

Lần này đánh tan bộ lạc liên minh với Tiên Bi xong đã hoàn toàn kết thúc tình trạng dân sinh bất an ở phía bắc, từ đó, biên cương Đại Chu được củng cố, không bị kẻ thù bên ngoài quấy nhiễu.

Từ khi cuộc chiến chấm dứt, Hoàng thượng ban hạ thánh chỉ ở biên tái, phạm là bách tính quốc dân chuyển nhà vào ba quận phía bắc đều có thưởng. Lần chuyển nhà quy mô lớn này được sách sử gọi là “Bắc hưng chi sách”.

Nơi đây vốn đất cằn sỏi đá từ từ chuyển sang cảnh tượng mới. Sau mấy năm, vùng phía bắc từ từ giàu có và đông đúc, có thể gọi là tiểu Giang Nam.

Nhưng chuyện này hãy nói sau, đây là một trong những quyết định trong thời gian Chiêu Hoà Đế chấp chính lầy lùnh, chính là nhờ trọng binh vệ quốc, chín năm củng cố biên giới Đại Chu, man di mấy chục năm không dám tới xâm phạm.

Lưu danh hậu thế, để cho quân chủ về sau tranh nhau noi theo.

Trong thời gian chinh chiến khá dài, Thịnh gia của Trần quốc tướng quân lại củng cố địa vị gia tộc, gia phong Hầu, con cháu thừa kế tước vị.

Trên mật hàm từ biên giới phía bắc truyền tới là thư do Vệ Cần tự tay viết, số lượng từ tuy ít ỏi nhưng tràn đầy nhớ nhung.

Xem xong đều cẩn thận đặt trong một chiếc hộp, đây đã là phong thư thứ mười tám, từ “Hết thấy mạnh khỏe, đất bắc giá lạnh.” ban đầu đến “Ngày về viên mãn, không cần nhớ nhiều.” về sau.

Nam nhân này lúc nào cũng dùng phong thái đơn giản dễ hiểu như thế mà tóm lược cuộc chiến tranh vốn vô cùng thâm thiết. Cũng không hề khổ, nhưng gian nguy trong đó Khương Nhiêu sao lại đoán không ra?

Chiếc hộp vải hoa dâu trong tay vẫn còn hương thơm nhàn nhạt, Khương Nhiêu cong khoe môi đặt lên mũi ngửi, trong thư kẹp một cánh hoa vốn chỉ thuộc về đất bắc, chỉ sợ đây là chuyện Vệ Cần làm có tình cảm nhất trong suốt cuộc đời này.

Vốn ba tháng nữa sẽ trở về, lời hứa hẹn “Mau chóng trở về” cuối cùng cũng không thể thực hiện, nhưng thân là đế vương, gia quốc thiên hạ nhất định nặng hơn tư tình nhi nữ.

Khương Nhiêu mặc dù vô cùng bận tâm, nhưng vẫn rất an lòng, toàn bộ tâm tư đều dùng cho việc chăm sóc ba đứa con.

Lâm Trạch và Nhiên Yên vừa tròn hai tuổi, Phụ hoàng ở biên tái xa xôi không thể trở về đúng hẹn tham dự tiệc sinh nhật, nhưng cũng đã

gửi quà về. Của Lâm Trạch là một thanh loan đao được tạo ra từ sừng bò Tây Tạng, của Nhiên Yên là một đôi vòng tay hồ phách tinh thạch ngàn năm.

Đối với con trai thì nghiêm khắc, đối với con gái thì cưng chiều trăm bề, người cha Vệ Cẩn này thật ra rất nguyên tắc.

Thái tử Lâm Y bảy tuổi, ngoại trừ mỗi ngày đều lên lớp như thường lệ thì cuối mỗi tháng đều đến vườn săn bắn năm ngày tập cưỡi ngựa.

Đây cũng là ý của Vệ Cẩn, hấn nửa đời chinh chiến, trước sau đều kiên trì cho rằng nam nhi tốt nhất định phải chứng minh thực lực của mình trên lưng ngựa.

Tay trái gà không chặt, sao an lòng thiên hạ?

Khương Nhiêu lo lắng khi để mấy đứa nhỏ một mình ở lại trong cung, mỗi khi theo Thái tử săn bắn đều huy động nhân lực, mang ba huynh muội đi theo, trước sau vẫn thu xếp ở bên người.

Chỉ là lần này lại xảy ra chút bất trắc. Lâm Trạch tối hôm qua có lẽ bị tuyết làm cảm lạnh, nó xưa nay thân thể không khoẻ mạnh bằng Nhiên Yên, thường xuyên sinh bệnh, lần này lại bị phong hàn.

Trương Tuấn cực nhọc ngày đêm chăm sóc, bệnh tình có chiều hướng ổn định, lại kê thêm mấy phương thuốc, suốt một ngày mới xong.

Khương Nhiêu vào điện, chỉ thấy một bóng dáng nhỏ nhắn mặt xanh như trái chanh ghé vào trước giường, trên đầu búi hai quả tóc nhỏ, xinh xắn đáng yêu. Đúng là Nhiên Yên để cơ canh giữ ở bên cạnh ca ca.

Đứa nhỏ Nhiên Yên tuy còn nhỏ lại hết sức hiểu chuyện, nhìn qua như là tỷ tỷ vậy.

Mẫu hậu, Nhiên Yên không đi vườn săn bắn, muốn ở trong cung với ca ca.”

Khương Nhiêu ôm cô bé, làm sao cam lòng, nhưng trái ngược với Lâm Trạch, Lâm Y càng cần sự trông chừng của nàng hơn, bởi vì đó là người kế thừa giang sơn Vệ thị.

Ca ca ngã bệnh cần tịnh dưỡng, Nhiên Yên và Thái tử ca ca đi với nhau, nó đã đồng ý dạy con cưỡi ngựa.” Khương Nhiêu điếm vào cái mũi nhỏ của cô bé, Nhiên Yên bị sự cảm dỗ này hấp dẫn, ánh mắt lại luân phiên nhìn ca ca và mẫu thân đầy lưu luyến, cuối cùng cũng đáp ứng.

Trước khi đi, nàng để Oánh Sương ở lại Sơ Đường Cung đặc biệt chăm sóc Lâm Trạch.

Người đi theo là ba vị thái phó của Thái tử, thư đồng của Thái tử, cháu của Thịnh Nhiệm Thịnh Lâm, còn có Vũ An Hầu Liên Giác.

Khuong Nhiêu cho rằng Vệ Cẩn sợ dĩ để Vũ An Hầu ở lại kinh thành là vì muốn bồi dưỡng đội quân của riêng mình, cô lập Vũ An Hầu. Lại không biết, tư duy nam nhân vĩnh viễn khác hẳn nữ nhân. Ở trong lòng Vệ Cẩn, chỉ có giao nữ nhân mình yêu nhất cho Liên Giác bảo vệ, mới có thể không xảy ra sơ hở gì.

Bởi vì Liên Giác thương mến Khuong Nhiêu, hẳn vẫn luôn nhìn thấu đáo.

Chỉ là, Khuong Nhiêu lại không nghĩ ra được nguyên nhân này, đợi sau khi nàng hiểu được thì đã quá muộn.

--

Ngày đầu tiên trong hành cung khu vườn săn bắn, cách chín năm, Khuong Nhiêu lần đầu tiên nhận được thư gửi từ đất phong Ngô Tây. Trên thư đúng là chữ viết của Trịnh Thu.

Nàng ta nói từ lúc thoát khỏi biển lửa từ năm đó tới nay, tướng mạo tổn hại đến bây giờ, Hoàng thượng khai ân, có thể để nàng ta làm bạn với Lăng Bình Vương mấy năm đã cảm thấy mỹ mãn, không còn tiếc nuối...

Xem đến đây, Khuong Nhiêu không thể kìm được cơn sóng trong lòng. Năm đó Trịnh Thu sinh tử chưa biết, hóa ra, Vệ Cẩn chung quy vẫn không đuổi tận giết tuyệt.

Chuyện cũ đã lâu sôi trào hiện lên trước mắt, Khuong Nhiêu xem tiếp xuống dưới, lại dần dần cứng đờ.

Trong thư nói, Trịnh Thu đã mắc bệnh nguy kịch, thân là tỷ tỷ, vương bản duy nhất trước khi chết đó là muội muội, trong thời gian hấp hối muốn vào kinh gặp Khuong Nhiêu lần cuối cùng.

Khuong Nhiêu cân nhắc nặng nhẹ, cuối cùng cũng không đồng ý, tự viết một lá thư khuyên nàng ta an tâm dưỡng bệnh.

Liên tục bốn ngày không có tin tức.

Nhưng vào chập tối ngày thứ năm lại nhận được tin cấp báo, nói ở ngoài cửa đông vườn săn có một chiếc xe ngựa chờ cả ngày, truyền tin nói muốn gặp Hoàng hậu.

Khuong Nhiêu vốn không muốn đi, nhưng khi nhìn thấy tín vật kia lại không khỏi kinh sợ.

Chuỗi ngọc san hô đỏ đậm, đúng là phôi sức trước đây của Trịnh Thu.

Khương Nhiêu vội vàng gọi cung nhân truyền tin, cũng sai hần nhanh chóng thông báo cho Vũ An Hầu, bảo hần phân công người bảo đảm an toàn cho Thái tử và đề cơ.

Có Liên Giác ở đây, Khương Nhiêu liền có thể vô cùng yên tâm.

Đợi sau khi hết thấy xong xuôi, nàng mới ngồi bộ liễn ra cửa đông.

--

Mùi thuốc trong Sơ Đường Cung lượn lờ, Oánh Sương canh giữ bên cạnh Nhị điện hạ đã suốt năm ngày, cực nhọc cả ngày cả đêm, toàn bộ thức ăn nước uống đều phải qua tay nàng, vô cùng cẩn thận.

Lâm Trạch uống thuốc xong, ba ngày sau liền khôi phục tinh thần, Trương Tuấn mỗi ngày đều đến bắt mạch.

Oánh Sương xoa mắt ra khỏi chính điện, trước cửa vừa hay gặp phải Trương thái y đến bắt mạch. Nàng hơi cúi người, vừa muốn nói thì chỉ cảm thấy hương thơm xộc vào mũi, rồi sau đó trước mắt tối sầm, bất tỉnh ngã xuống.

Người nọ ngẩng mặt lên, đâu phải diện mạo của Trương Tuấn? Rõ ràng là người xa lạ chưa từng thấy ở trong cung.

Nam tử kia lập tức đến bên giường, Lâm Trạch ngủ mơ không hề hay biết.

Trong Vĩnh Thọ Cung, Nhị trưởng Công chúa Vệ Anh Mẫn lại đột nhiên nói phải đi trước. Từ lúc lập gia thất xuất cung vào ba năm trước, nàng ta vẫn chưa hồi cung, lần này đến thăm Mộ Thái phi, ở gần cả tháng.

Vốn định tháng sau mới về, nhưng nàng ta lại nói là trong nhà có việc gấp, bắt buộc dĩ phải làm vậy.

Nhóm cung nhân tất nhiên không dám làm trái, nghĩ ngày mai Hoàng hậu mới trở về, mấy việc nhỏ này không ảnh hưởng toàn cục, dựa theo quy củ mà cho đi.

Như vậy, xa mã của Vệ Anh Mẫn chạy thẳng một đường, trước hoàng hôn đã ra khỏi thành Tử Vi.

Cả phòng mờ mịt, Oánh Sương bị nhóm cung nhân kêu gào lung tung mới tỉnh dậy, nàng đỡ trán hỏi, “Xảy ra chuyện gì? Sao ta lại ngủ trên đất?”

Vài tên nội thị đã sớm sốt ruột, bất chấp phân vị tôn ti liền hô thẳng, “Không thấy Nhị điện hạ!...”

Oánh Sương nhớ lại một màn kỳ lạ trước đó, chỉ cảm đầu như muốn nổ tung.

Xa mã lạng lẽ dừng ở ngoài bia rừng, Khương Nhiêu từ từ xuống liễn, bảo thị nữ đi trước dò đường.

Rèm xe nặng nề xốc lên, gương mặt hốc hác của Trịnh Thu đập thẳng vào mắt.

Khương Nhiêu chỉ cảm thấy trong lồng ngực có chút đau đớn, có lẽ đây cũng là do quan hệ huyết thống.

Dung nhan nàng ta sớm đã không còn như năm đó, đôi môi tái nhợt gập gật, “Nhiêu nhi... Muội muội của ta...”

Khương Nhiêu gật gật đầu, tư thái khoan thai, nàng tiến lên trước mấy bước, đứng ở cạnh xe, “Mấy năm qua hẳn đối đãi với người thế nào?”

Lông mi Trịnh Thu khẽ động, chung quy nàng ta vẫn cúi đầu xuống, hết sức yếu ớt, giống như lúc nào cũng có thể té ngã.

Mà sự trầm mặc của nàng ta lại khiến Khương Nhiêu không khỏi bế tắc. Có lẽ, Vệ Ly là người nhẫn tâm như vậy, có thể đối xử với nàng ta thế nào?

Chẳng qua là cam tâm tình nguyện nhảy vào hố lửa mà thôi, ngay từ đầu, Trịnh Thu yêu hắn đã là sai lầm.

Thật ra thì cũng không phải tốt hay không tốt, chỉ cần người cam nguyện là được.” Lời đến khoe miệng, rốt cuộc lại thành ra an ủi.

Hai người nhìn nhau, không ai nói gì.

Nếu người muốn trở về, bốn cung sẽ chuẩn bị thỏa đáng cho người. Nếu người không muốn trở về, trong kinh thành bốn cung cũng sẽ bố trí ôn thỏa cho người.” Ngụ ý của Khương Nhiêu là không muốn ở lại, dù sao Thái tử còn ở trong hành cung.

Muội muội!” Trịnh Thu đột nhiên cao giọng, nàng ta khó khăn đi ra phía trước, dùng sức lắc đầu, “Vệ Ly hẳn... Hẳn còn có âm mưu... Hẳn có ý đồ với Thái tử!”

Khương Nhiêu bỗng nhiên thu bước chân lại, hai chữ Thái tử lập tức khiến nàng chấn động.

Trịnh Thu nhìn quanh bốn phía, “Sự tình quan trọng, muội ở đây... Chỉ sợ bây giờ có cơ sở ngầm của hắn...”

Giọng nói Trịnh Thu cực thấp, nàng ta cảnh giác nhìn về phía người hầu xung quanh Khương Nhiêu.

Một khi nhắc nhở như thế, Khương Nhiêu cảm thấy gió lạnh từng cơn, rét lạnh cả người... Nếu đúng như Trịnh Thu nói, trong người hầu của mình có mật thám của Vệ Ly, hậu quả như vậy quả thật không tưởng tượng nổi!

Trong lúc do dự, Trịnh Thu cười khỏ, “Ta nói rồi, vĩnh viễn sẽ không làm hại muội, muội là em gái duy nhất của ta trên thế gian này... Thời gian của ta không còn nhiều, chỉ sợ không chống đỡ nổi...”

Khương Nhiêu lúc này mới quyết tâm, xách váy trèo lên xe ngựa.

Trịnh Thu cầm tay nàng, cúi người nói bên tai nàng, “Kỳ thật người Vệ Ly muốn không phải Thái tử, mà là muội muội...”

Nói xong, nàng ta nhanh chóng hạ rèm xe xuống, xe ngựa tức thì chạy như điên, người hầu đi theo lần lượt trúng tên rồi ngã xuống. Tình thế trước mắt long trời lở đất, trở tay không kịp!

Lại nhìn Trịnh Thu lúc này, đôi mắt lóe sáng, làm sao có nửa phần bệnh tật?

Khương Nhiêu sau khi biết thì hối hận cũng không còn kịp nữa rồi, lại không ngờ Trịnh Thu lại có suy nghĩ này!

Trịnh Thu quả thật rất xảo quyệt, nàng ta biết Thái tử là uy hiếp của Khương Nhiêu, là tử huyệt duy nhất trên thế gian có thể khiến nàng hoảng loạn!

Khương Nhiêu còn chưa có cơ hội mở miệng, mê hương trong tay áo Trịnh Thu đã tán ra, trước mặt tối sầm.

Khi tỉnh lại, xung quanh là một nơi hoàn toàn xa lạ.

Trong lúc nàng hoảng loạn, lại thấy có người ngồi thẳng bên giường, lại chăm chú nhìn lên, đôi mắt phượng hẹp dài mang theo lệ khí kia, không phải Vệ Ly thì là ai?

Suốt chín năm qua, đây là lần đầu tiên hai người gặp lại, chỉ sợ, cũng sẽ là lần cuối cùng.

Khi nhìn thấy ánh mắt của Vệ Ly, Khương Nhiêu liền cảm thấy trong lòng lạnh thấu. Trịnh Thu nói, mục tiêu của hắn không phải là Thái tử, mà là mình.

Dời ánh mắt xuống, Khương Nhiêu lại cả kinh.

Một chân Vệ Ly cứng ngắc rũ xuống giường, không nhúc nhích tí nào, vừa nhìn đã nhận ra ngay là tàn tật...

Trước khi nàng mở miệng, Vệ Ly đã nghiêng người hung hăng giữ cầm nàng, dùng sức lật qua lật lại, “Tất cả những gì của bổn vương

ngày hôm nay đều là do nàng ban tặng...”

Chương 69: Bên nhau

Xem ra bốn cung vẫn rất mềm lòng, bằng không, người sao dám vi phạm thánh chỉ vào kinh, bắt cóc Hoàng tử, uy hiếp Hoàng hậu?” Khương Nhiêu cũng không phản kháng quá mức, chỉ lạnh lùng gằn từng tiếng.

Vệ Ly cúi người ra trước, trong mắt ẩn chứa u ám, hẩn nhìn chăm chăm gương mặt cô gái trước mặt diễm lệ như hoa, chợt đưa tay chộp lấy bình rượu trên bàn, mạnh mẽ đặt bên môi Khương Nhiêu, “Thế thì để bốn vương ném thứ tư vị Hoàng hậu tôn quý xem nào! Uống rượu ngon trước rồi chúng ta sẽ ôn chuyện cũ.”

Khương Nhiêu không há miệng, Vệ Ly liền vặn tách môi nàng ra, quyết liệt đổ vào, nhưng Khương Nhiêu đều phun hết ra ngoài, khoe môi Vệ Ly nở nụ cười lạnh lẽo, “Nghe lời, sau này cũng ít chịu khổ.”

Người luôn miệng nói quan tâm ta, nhưng từ đầu đến cuối, người chưa bao giờ nghĩ chút gì cho ta. Vệ Ly, người chỉ yêu chính người.”

Vệ Ly chậm rãi buông tay ra, liên tục lắc đầu, “Bốn vương yêu nàng nhất, cho dù chết cũng không quên được nàng.”

Đôi mắt thâm tình như vậy khiến Khương Nhiêu không rét mà run, nay Vệ Ly đã trở nên điên dại...

Bốn vương uống cái này với nàng...” Nói xong hẩn ngửa đầu, ực mạnh vào miệng, sau đó cả người đề xuống, hung hăng phủ lấy môi nàng.

Bởi vì Khương Nhiêu phản kháng, hẩn dùng tay cố định gáy nàng, xâm nhập đầu lưỡi để mở khớp hàm, toàn bộ rượu đặc đều truyền qua.

Khương Nhiêu lúc này cũng hiểu ra, trước đây Vệ Ly rất dung túng với mình, bởi vì nếu một nam nhân trở nên tàn nhẫn thì nàng căn bản không hề có lực phản kích.

Rượu vào miệng cay độc vô cùng, Vệ Ly lại hớp từng ngụm, mãi đến khi đôi môi Khương Nhiêu đã hoàn toàn chết lặng, không còn cảm giác.

Bị đặt nằm trên giường, mơ hồ nghe hẩn nói ở bên tai, “Hoàng hậu thất trinh với ca ca của Hoàng thượng, nếu truyền ra ngoài, nàng còn có thể đối diện với người trong thiên hạ sao?”

Khương Nhiêu chỉ nhẹ giọng cười nhạt, “Chỉ cần chàng ấy tin ta, cho dù khắp thiên hạ đều phản đối thì đã làm sao?”

Giọng nói vừa vang lên, cung trang liền bị xé rách, Vệ Ly đã đánh mất toàn bộ lý trí, một chân tàn tật vẫn buông xuống, nhưng cả người đã đề lên, “Nàng đưa có mơ... Nhanh thôi, nàng cũng chỉ thuộc về một mình ta...”

Thân thể co quắp lại, ngay lúc sắp xâm phạm tới lớp cuối cùng, ngoài phòng truyền đến tiếng vang binh mã.

Nhanh như vậy đã tới rồi?” Vệ Ly chậm rãi thẳng người dậy, nở nụ cười độc ác, hất cùi người vỗ về mặt Khương Nhiêu, “Vốn định cho nàng sống thêm chút nữa, nay là bọn chúng không cho nàng cơ hội.”

Lăng Bình Vương điện hạ, xin hãy giao con tin ra, tránh phạm phải sai lầm lớn.”

Giọng nói lạnh lùng trong trẻo kia vào lúc này lại như tiếng trời cứu thế, vô cùng ngân vang, vang vọng dưới ánh hoàng hôn.

Khương Nhiêu chỉ cảm thấy đáy mắt đau xót, chưa bao giờ nàng mong đợi Liên Giác như lúc này.

Vệ Ly cười, cũng không nhúc nhích, nói vọng ra bên ngoài, “Bảo đệ hạ của các người tới gặp bốn vương.”

Giọng Liên Giác dần dần tới gần, “Nếu muốn gặp đệ hạ thì phải thả Hoàng hậu trước.”

Đối chọi gay gắt, một bước cũng không nhường.

Ngay lúc im lặng, cửa gỗ nặng nề chọt bị đẩy ra.

Quang ảnh quần áo trắng lơ mờ chiếu vào, hấn cầm kiếm đứng thẳng, cũng không vội tới gần.

Lúc này, hấn có thể nhìn thấy người nọ y phục tán loạn bị một nam nhân khác trói lại, nhưng vừa động dậy thì trong lòng liền nảy sinh thù hận.

Nhưng hấn che giấu cảm xúc thật tốt, mặc dù trong lòng sóng lớn muôn trượng nhưng trên mặt vẫn không sợ hãi, hấn giờ kiểmk nói lần nữa, “Vương gia dừng tay thì còn có đường lui.”

Vệ Ly xoay mặt qua, mang theo vẻ khinh thường, “Vũ An Hầu, thế nào mà ngay cả người cũng mơ ước nữ nhân này? Chỉ tiếc người muộn rồi, cái mạng này của nàng là của ta.”

Nhưng thấy Vệ Ly tung người nhảy một cái, tuy chỉ dựa vào một chân nhưng vẫn chính xác nhảy ra ngoài qua khung cửa sổ mở phần nửa, ngay cả Khương Nhiêu cũng bị kéo ra ngoài.

Cổ họng Liên Giác giật giật, hấn nhanh chóng phân phó, “Tất cả cung thủ đợi lệnh, nhắm thẳng vào Lăng Bình Vương, không được tổn

thương Hoàng hậu.”

Vệ Ly đi không xa liền đứng ở trên đài cao, hóa ra nơi này ẩn trong vùng núi nam trong khu vườn sấn dưới Kim Qua Thai.

Lúc này, Trịnh Thu đã bị trói chặt lại, cột trên cây. Lâm Trạch đã được Trịnh Thu đưa về cung.

Liên Giác liếc Trịnh Thu một cái, “Người hà có gì lại làm như thế?”

Hắn quả thật không thể lý giải, nếu Trịnh Thu muốn thay Lăng Bình Vương vẽ đường cho hươu chạy, vậy còn giúp Khương Nhiều thoát nguy, thật sự là mâu thuẫn cực kỳ!

Các người huy động nhân lực đối phó hắn như vậy, kỳ thật, hắn căn bản chỉ muốn một mình Khương Nhiều mà thôi, giang sơn thiên hạ hắn đã sớm chấp tay nhường cho...” Trịnh Thu khẽ khóc, lẳng lặng nhìn hai người đằng xa.

Thật xin lỗi, mọi người, cuộc đời này sẽ không có ai yêu hắn như ta. Ta chỉ có thể phụ mọi người...

Vệ Ly bóp cổ Khương Nhiều, giữ nàng ở đằng trước, vung tay ra dấu, “Cung thủ đều thấy rõ, bốn vương đứng ở đây, các người cứ việc bắn tên, tốt nhất là một mũi xuyên tim!”

Người là đồ điên.” Khương Nhiều khó khăn thốt lên những từ này.

Vệ Ly lơ đãng, thiết tha dán bên tai nàng, “Nếu không thể cùng sinh, như vậy chúng ta cùng chết...”

Trịnh Thu đột nhiên nhắm hai mắt lại, Liên Giác cảm thấy tình thế không tốt, thâm kêu không ổn.

Tất cả quân thần tôn ti đã sớm không quên được, hắn chỉ biết, Khương Nhiều không thể xảy ra chuyện!

Trong nháy mắt, mưa tên khắp trời bắn tới, vạn mũi tên cùng bắn.

Ngay lúc bắn xuyên người Vệ Ly, lại thấy mũi nhọn trong tay áo lộ ra, Vệ Ly dùng sức vung xuống, đâm thật mạnh vào bụng mình.

Từ góc nhìn của Liên Giác, Vệ Ly trước sau vẫn ôm nàng không buông tay.

Mưa tên đều bắn lên người Vệ Ly, nhưng Khương Nhiều lại không hề nhúc nhích.

Gương mặt xanh tím trước mặt phóng đại, trong lúc đau đớn, Khương Nhiều nhìn thấy nụ cười cuối cùng trên gương mặt hắn vĩnh viễn cứng ở bên môi.

Liên Giác đi từng bước lên bậc thang, vững vàng đón lấy thân ngọc của Khương Nhiêu, chỉ là vừa nhìn xuống dưới đã thấy ghê người!

Dưới lớp cung trang kia nhuộm thành màu đen, thanh đoản kiếm kia cắm ở bên hông nàng!

Hóa ra, lần này Lăng Bình Vương thật sự muốn chết, quyết tâm muốn Khương Nhiêu cùng theo...

Thanh đoản kiếm có hai lưỡi, Lăng Bình Vương căn bản là không hề phản kháng.

Đầy đất đỏ thẫm, nhiễm thấu thêm ngọc Kim Qua Thai.

--

Khi tin tức truyền tới tay Hoàng thượng, ngự giá đang khai hoàn trên đường về triều.

Trình sát cấp báo, nửa đêm đã đến nơi.

Nhóm binh lính không rõ nguyên nhân trong đó, chỉ biết là, xa mã Hoàng thượng đột nhiên nửa đêm khởi hành, bỏ lại toàn bộ hàng ngũ ở phía sau.

Vốn hành trình còn năm ngày, nhưng bình minh ngày thứ ba đã tới.

Từ cửa thành nhìn về nơi xa, con ngựa kia tựa như tia chớp, phá vỡ thành Từ Vĩ yên tĩnh.

Tất cả cung nhân đều chính mắt nhìn thấy Hoàng thượng thường ngày anh vũ lại mang vẻ sa sút tang thương như thế.

Nhưng trang đã bị gió cát quẩn lấy, hấn giục ngựa chạy thẳng đến Sơ Đường Cung.

Vệ Cẩn bước dài vào điện, lúc này trong đầu hấn trống rỗng, trong thư báo lại, Hoàng hậu gặp nạn, thân trọng đao thương, tình huống nguy cấp... Mấy chữ này đập vào mắt tựa như từng mũi đao khoét vào tim hấn.

Cho dù đối mặt với kẻ địch trên chiến trường, hấn cũng chưa bao giờ sợ hãi như thế.

Nhiều nhi của hấn không thể xảy ra chuyện... Hứa hẹn tuổi già còn chưa thực hiện, hấn còn nợ nàng rất nhiều!

Tất cả suy nghĩ đều tắc nghẽn trong lồng ngực, như muốn nổ tung.

Cửa điện đột nhiên bị đẩy ra, Oánh Sương thấy bệ hạ đột nhiên xuất hiện, hai mắt đỏ ngầu, trên cằm lở loét, vừa thấy suýt nữa đã

nhận không ra.

Bệ hạ! Hoàng hậu nương nương...” Oánh Sương còn chưa nói xong, Vệ Cẩn đã chạy nhanh vào nội thất.

Từng bước đến bên giường, hần run rẩy xốc rèm che lên.

Tất cả đều không như trong dự đoán.

Cô gái trước mặt tóc xõa xuống trước ngực, áo ngủ màu vàng nhạt, trên gương mặt trắng trong kia còn nở một nụ cười dịu dàng...

Vệ Cẩn chỉ cảm thấy tảng đá lớn trong lòng chợt rơi xuống, hần dừng lại, muốn nở nụ cười, nhưng thế nào cũng không nghe theo sai bảo, trong lúc môi mỏng khép mở, một câu cũng nói không nên lời.

Khương Nhiêu nhẹ nhàng vươn tay, ôn nhu nắm lấy bàn tay thô ráp của hần, “A Cẩn, chàng đã trở lại.”

Vệ Cẩn chợt cúi người, nặng nề ôm nàng vào trong lòng, lực đạo lớn đến mức như sợ nàng sẽ biến mất trong nháy mắt.

Khương Nhiêu đẩy hần một cái quở trách, “Vết thương của ta còn chưa ổn đâu, chàng đừng nặng...”

Lực đạo dần dần nói lỏng, nhưng hần cũng không rời khỏi người nàng, lại giữ nàng ở trước người vuốt tóc, “Trẫm thề, sau này sẽ không rời khỏi nàng nửa bước.”

Một đêm này, ngay cả bữa tối Vệ Cẩn cũng không dùng, đơn giản tắm rửa xong liền ngủ ở bên cạnh Khương Nhiêu.

Liên tục ba ngày chưa từng chợp mắt, trái tim treo cao rớt cuộc cũng buông xuống, hần ngủ một giấc đến mê man.

Ngày thứ hai mở mắt ra, liền thấy cô gái trong lòng ngủ rất bình thản.

Không biết vì sao, hần luôn lo sợ, sợ hết thấy trước mắt đều là ảo tưởng.

Nhưng Khương Nhiêu thật sự nằm trong ngực hần, im lặng mà mềm mại.

--

Chuyện Lăng Bình Vương âm mưu bắt cóc Hoàng hậu bức vua thoái vị bị giấu kín không kể hờ. Bộ hạ của Vũ An Hầu đúng là không để lộ chút tin tức nào. Có thể thấy được hần trị quân rất nghiêm khắc.

Lăng Bình Vương mưu nghịch bị giết, sau khi chết không thể chôn cất trong hoàng lăng.

Dưới sự đả kích này, Mộ Thái phi ngã bệnh không dậy nổi, không lâu sau liền buông tay nhân gian.

Hoàng hậu bị thương vẫn luôn dưỡng bệnh, không tiếp khách.

Vệ Cẩn mỗi ngày đều ngủ lại Sơ Đường Cung, một tác cũng không rời.

Nhất thời chuyên sủng không hề kiêng kỵ, hậu cung sớm đã thùng rỗng kêu to.

Bữa tối Khương Nhiêu lại ăn một chút thì không thấy khẩu vị, Vệ Cẩn kéo nàng vào, cúi người xuống liền ngửi thấy mùi thuốc xa lạ, “Thân thể vẫn không thoải mái? Trẫm thấy nàng gần đây gầy đi không ít.”

Khương Nhiêu cười quyến rũ, “Miệng vết thương quá sâu, thường xuyên đau nhức, là Trương thái y kê thuốc điều dưỡng.”

Vệ Cẩn không hỏi thêm nữa.

Kể từ sau chuyện đó, Khương Nhiêu bận rộn hơn bình thường rất nhiều, khi nhàn rỗi thì thu dọn lại thư phòng của Thái tử, có khi lại đích thân dạy Thái tử. Ban đêm thì ở trong tâm cung tự tay khâu thùa, may áo ngủ cho Nhiên Yên và Lâm Trạch.

Vệ Cẩn không đành lòng thấy nàng lao碌, liền nói, “Nhân lực Lục thượng đầy đủ, cần gì tự mình động tay vào? Nghe Thái phó nói, nàng thường xuyên giáo huấn Thái tử, cần gì nóng lòng nhất thời, ngày còn dài, Lâm Y dù sao còn nhỏ.”

Khương Nhiêu dừng tay một chút, “Ngày còn dài, cũng sẽ có ngày hết, ta không thể theo bọn nó cả đời.”

Vệ Cẩn hôn lên chu sa đuôi mắt nàng, “Tuổi nàng cũng không lớn, sao lại nói mấy lời như người già thế này, càng khiến trẫm thấy mình già rồi.”

Khương Nhiêu ôm cổ hắn, khẽ lắc đầu, “Làm sao mà già? Trong mắt ta, A Cẩn vĩnh viễn vẫn giữ bộ dáng quân tử như trước kia.”

--

Theo thời gian trôi qua, Trương thái y cứ hai ngày đến bắt mạch một lần, dần dần tăng thành mỗi ngày một lần, có khi còn tăng thêm số lần.

Dược phòng bụng thuốc tới hình như cũng nhiều lên.

Tuy rằng nhìn Hoàng hậu nương nương gầy đi không ít, nhưng tinh thần rất tốt, cười còn nhiều hơn trước.

Mới tàn bộ cùng Hoàng thượng, Thái tử, để cơ ở ngự hoa viên trở về, Oánh Sương đỡ Khương Nhiêu vào nội thất.

Cửa từ từ đóng lại, ý cười ban đầu trên mặt dần dần biến mất, huyết sắc hoàn toàn không có, nàng chậm rãi tựa vào giường, chỉ cảm thấy cả người không còn chút khí lực.

Lần này đúng là ngủ đến nửa đêm.

Nàng đưa tay đắp chăn lên một đoạn cánh tay Vệ Cẩn lộ ở bên ngoài, ngoài cửa sổ trắng sáng sao thưa, nàng lại vô tâm ngủ say.

--

Trong Thái y viện, Trương Tuấn vẫn thần thờ nhìn toa thuốc kia, trước mắt vẫn là một màn mây tháng trước...

Trịnh Thu cắn lưỡi tự sát trong Thận Hình Ti, trước khi chết, hắn có hỏi qua, Trịnh Thu chỉ lắc đầu, “Độc trong rượu kia là kịch độc mãn tính lấy từ đuôi cú, trên đời không cách nào giải... Lăng Bình Vương lúc trước vốn không có ý định còn sống đi ra ngoài...”

Ngực Trương Tuấn chua xót, đuôi cú quả thật không có giải dược...

Lâu thì một năm, chậm thì ba tháng, nhất định khí huyết luân phiên, độc phát thì chết...”

Đây là lời nói cuối cùng của Trịnh Thu.

Trương thái y, thuốc của ngài sắc xong rồi.”

Trương Tuấn lúc này mới phục hồi tinh thần lại, sắc mặt đau thương, đưa đến Sơ Đường Cung.

Khi vào điện, vừa gặp phải Hoàng thượng đã ở đây.

Bệnh tình Hoàng hậu có gì đáng ngại không?” Hoàng thượng mở miệng hỏi.

Trương Tuấn ngẩng đầu, nhưng thấy Khương Nhiêu bên cạnh hơi hơi lắc đầu, ánh mắt kia càng khiến Trương Tuấn đau thất lòng.

Thật lâu sau, hắn rút cuộc cũng vui đầu xuống, cố gắng duy trì ngữ khí như cũ, “Cũng không đáng ngại, cần phải điều dưỡng lâu dài.”

Lúc gần đi, Trương Tuấn nghe thấy Khương Nhiêu dịu dàng nói, “Đã nói là không sao, A Cẩn đã bớt buồn chưa?”

Không biết là ánh mặt trời quá chói chang hay sao, Trương Tuấn cảm thấy hai mắt chưa xót, không biết nước mắt đã chảy xuống từ lúc nào.

Sắp tới ngày xuân, trăm hoa nở rộ.

Nhưng gần đây Khương Nhiều lại càng ít di chuyển, một ngày đã có đến nửa ngày nằm nghỉ ở trên giường. Chỉ khi ba đứa trẻ lại đây, sắc mặt nàng mới hồng hào trở lại.

Hoàng thượng mới nói cho Thái sử lệnh, chuẩn bị soạn sách sử.

Buổi chiều, Lâm Ybưng bàn sơ thảo ngồi ở trước giường đọc cho mẫu hậu nghe.

Khi đọc đến phần của Hoàng hậu, Lâm Y đột nhiên nở nụ cười, Khương Nhiều nhìn bộ dáng của nó liền hỏi, Lâm Y trình trọng đề sách xuống, “Mẫu hậu, Phụ hoàng quả nhiên là thật lòng với người.”

Khương Nhiều nói, “Sao lại nói như vậy?”

Lâm Y liền chỉ vào mấy câu trên cuốn sách, “Năm Chiêu Hòa đầu tiên, đêm nọ Chiêu Ý Hoàng hậu đến Hải Đường Uyển ngắm hồng mai. Lần đầu gặp gỡ, ái mộ không thôi. Trước hoa dưới trăng, chiết mai cài tóc...”

Khương Nhiều nghe xong, chuyện cũ này như ở trước mắt, hai má bắt gặp đỏ lên.

Mẫu hậu con mệ rồi, đi xuống trước đi.” Hai người quay đầu lại, Vệ Cẩn mặc cẩm bào kim long bước tới, nay đã bốn mươi lăm tuổi nhưng chưa thấy già, phong độ hiên ngang.

Lâm Y cười láu lỉnh, cung kính lui ra.

Vệ Cẩn nhẹ nhàng ôm lấy nàng, “Ngủ đi, trầm ở đây với nàng.”

Khương Nhiều thêm thiếp, liền nhắm mắt lại, “A Cẩn nói thật đi, phần viết về Hoàng hậu là thật sao? Đêm đó ở Hải Đường Uyển, chàng cũng đã động tâm sao?”

Vệ Cẩn chỉ cười không nói.

Mí mắt nặng trĩu, Khương Nhiều dần dần chìm vào giấc ngủ sâu.

Một câu cuối cùng, hần lăm như nói, “Cũng không hẳn là bắt đầu ở Hải Đường Uyển, từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng ở Tử Thần Cung,

trầm cũng đã động tâm...”

Ngủ đến lúc chập tối, Vệ Cẩn sợ nàng giạt mình, liền đưa tay đỡ nàng nằm thẳng.

Tóc mai bên tai trượt xuống từng lọn, hần chăm chú nhìn, gương mặt kia bình thân yên ả, không hề có chút khó chịu.

Hần kim lòng không đậu đưa tay ra, phác hoạ dọc theo hai má, lại cảm thấy lạnh ngắt.

Không biết vì sao, như tia sét đột ngột xẹt xuống, một cảm giác sợ hãi thật sâu từ đáy lòng điên cuồng đánh tới.

Động tác hần cứng ngắc, khổ sở chuyển qua chớp mũi.

Lúc Oánh Sương tiến vào hầu hạ, chỉ thấy Hoàng thượng ngồi cứng đờ tại chỗ, không hề nhúc nhích. Nàng thỉnh an, nhưng vẫn không có tiếng đáp lại, vì thế đành phải rón rén lại đắp chăn cho Hoàng hậu, vừa mới chạm được góc chăn.

Hoàng thượng bên cạnh chợt gập người lại, máu tươi thấm đầy giường.

Oánh Sương sợ tới mức quỳ rạp xuống đất, Hoàng thượng lại hình như không hề hay biết, ánh mắt dời qua, đáy mắt không còn ánh sáng gì, “Truyền Trương Tuấn lại đây...”

Chương 70: Không rời

Tiểu thư, mau tỉnh lại...”

Đêm lạnh gió lớn, nô tì đỡ người vào trong phòng ngủ nhé?”

Trong lúc mê mẩn, giống như có người nhẹ nhàng vỗ sau lưng. Khương Nhiêu đột nhiên bừng tỉnh, đập vào mi mắt là hình ảnh cây quế, trăng tròn nhô lên cao.

Chậu cảnh núi đá, kiến trúc tường trắng ngói đen lộ ra vẻ tao nhã.

Cảnh tượng này vì sao lại quen thuộc như thế?

Nàng vừa ngẩng đầu đã đối diện với gương mặt một cô gái mặc áo xanh, Khương Nhiêu trợn hai mắt lên, sững sờ hồi lâu mới thốt ra, “Hồ Phách?”

Cô gái áo xanh vội vàng đỡ nàng dậy, chỉ thấy ngoài cổng vòm có một vị phu nhân chậm chậm đi tới, ngoại sam tợ lụa sắc xanh cây hạnh, váy dài đến bàn chân, cả người tao nhã đoan trang, bà trông có vẻ buồn bực, hơi trách cứ một câu, “Thân mình tiểu thư mới khỏe chút, tại sao cũng không khuyên mà để nằm trên bàn lạnh ở thạch đình này, xảy ra chuyện gì thì phải làm sao?”

Muôn loại tâm tư từ trong đáy lòng tuôn ra, như chảy từng giọt, dần dần khiến tinh thần Khương Nhiêu tỉnh táo lại, nàng tiến lên mấy bước, nghiêng người ôm trước ngực vị phu nhân kia, thật lâu sau mới gọi một tiếng, “Mẹ.”

Vị phu nhân này đúng là Đại phu nhân của Khương gia, mẫu thân Khương Nhiêu Vương thị.

Cũng vào lúc này này, Khương Nhiêu rốt cuộc cũng hiểu ra, ngày đó nàng chết bệnh ở Sơ Đường Cung, hồn phách không ngờ lại trở về kiếp trước!

Đại cô nương, còn làm nũng như thế, còn không mau trở về phòng thêm xiêm y.” Vương thị tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, nhưng lại cười vô cùng dịu dàng. Lúc giờ tay nhắc chân đã đủ thấy xuất thân nhà giàu tu dưỡng nên.

Vào đầu mùa xuân, gió đêm hơi lạnh.

Khương Nhiêu được Hồ Phách đỡ về phòng.

Trong phòng ngủ đốt hương từ đàn nhàn nhạt, hương vị này vừa ngửi thấy thì vô cùng xa lạ, khác xa với hương hải đường dùng trong Sơ Đường Cung trước đây.

Nhưng nếu cẩn thận ngửi thì trái tim lại nổi lên tầng tầng lớp lớp chuyện cũ.

Khương Nhiêu đi từ từ trong phòng ngủ, nhìn quanh bốn phía, từ cây văn trúc trên thềm cửa sổ đến mấy quyển sách trên bàn, rồi đến bộ thêu song điệp tích hoa trên giường, hết thấy chợt bừng tỉnh như mộng.

Giống như thời gian chín năm ở thành Từ Vĩ, mỗi một giấc mộng dưới cửa sổ vào chập tối, khi tỉnh mộng không còn dấu vết...

Hiện giờ là năm nào? Đến sinh nhật của ta chưa?”

Hồ Phách bụng trà hạnh nhân tiến vào, xoay người đặt xuống, “Lão gia mời ngự y đến chẩn trị, người mới qua sinh nhật tuổi mười sáu, thân thể càng ngày càng tốt.”

Khương Nhiêu dừng một chút, thối trà hạnh nhân chậm rãi uống, Hồ Phách nhìn chăm chăm nàng một hồi, trêu ghẹo, “Tiểu thư mơ thấy gì sao? Nô tì nhìn thế nào cũng thấy không giống.”

Khương Nhiêu giật nhẹ khoe môi, cả đêm không nói gì nữa, Hồ Phách hầu hạ nàng đắp chăn xong thì ra gian bên ngoài ngủ.

Ban đêm tỉnh lại mấy lần, đều theo bản năng ôm lấy, nhưng trong ngực lại trống trơn, không có chút ấm áp.

Liên tục mấy ngày, Khương Nhiêu đều sửa không được thói quen này, có một lần Hồ Phách hầu hạ rửa mặt chải đầu nói, “Nô tì có nghi hoặc, A Căn tiểu thư người gọi trong lúc ngủ mơ là ai? Trong phủ chúng ta cũng không nhớ rõ có ai tên như vậy.”

Tay cầm tóc dài hơi dừng lại một chút, Khương Nhiêu thân nhiên nói, “Là một vị cố nhân quen biết từ trước, nay đã không còn ở đây...”

Hồ Phách cũng không rõ nguyên nhân bên trong, thấy tiểu thư không có tâm tình thì thờ dài từ bỏ.

Chuyện đầu tiên sau khi hồi phủ, Khương Nhiêu liền đi vào tàng thư các của phụ thân.

Mang theo trái tim thấp thỏm không thể nào kiềm chế, nàng ôm quyển “Đại Chu sử ký” thật dày kia, một mình ngồi trước án lật ra xem.

Chiêu Hòa Đế ba mươi ba tuổi lên ngôi, là năm Chiêu Hòa đầu tiên, năm sau sắc phong Hoàng hậu, cũng gia phong danh hào Chiêu Ý, sinh hạ Thái tử Lâm Y.

Tiên Bi làm loạn, chiêu gọi Liên thị, ngự giá thân chinh... Tất cả mọi việc bày ra ở trước mắt, tựa như từng chuyện thật sự đều đã trải qua.

Khương Nhiêu ngừng thờ, ánh mắt dời xuống.

Trên trang sách hơi ố vàng là một hàng chữ đơn giản như thế này.

Chiêu Ý Hoàng hậu mất năm Chiêu Hòa thứ chín, vì bệnh qua đời, chôn cất trong hoàng lăng, vì tưởng niệm Hoàng hậu, sửa niên hiệu thành năm đầu Chiêu Ý.

Chiêu Hòa Đế mất năm Chiêu Ý thứ tám, đế hậu đồng táng, trở thành giai thoại cho hậu thế.

Khi Khương Nhiêu đi ra khỏi tàng thư các, nước mắt trên mặt đã khô.

Nàng rút cuộc cũng tin, A Căn của nàng thật sự không còn ở đây...

Cuộc sống lại khôi phục như trước, phụ thân bận làm ăn, ít khi ở trong phủ.

Mấy vị di nương tỷ muội đều sống yên ổn với nhau, thấy tinh thần nàng khá lên cũng không làm gì, chỉ là lúc không có ai bọn nha hoàn cứ nghị luận, đều nói Đại tiểu thư nay hết bệnh rồi, nhưng cứ như biến thành người khác vậy, tướng mạo duyên dáng hơn, tính tình cũng

trầm lặng hơn trước rất nhiều.

Những lời này, nay Khương Nhiêu đương nhiên sẽ không để trong lòng, cười cười rồi thôi.

Sau đó mới biết được từ miệng mẫu thân, Nhị muội Khương Anh cách đây không lâu bất ngờ té ngựa bỏ mình...

Vốn Trương Khương hai nhà kết thân từ thân gia biến thành oan gia, e ngại mặt mũi Trương Thượng thư, Tam di nương Bạch thị ở nhà khóc đứt ruột, nhưng chung quy vẫn không giải quyết được gì, đành phải coi chừng tiểu nữ nhi Khương Nhã sống qua ngày.

Có lẽ là chuyện này đã kích quá nhiều, Bạch thị nay tính tình bớt tùy tiện hơn trước, không tranh phong mọi thứ như xưa.

Sau khi vào hạ, trong kinh thành có đại sự, đó là tiệc chúc thọ lão thái quân Thịnh phủ.

Nếu là nhà bình thường, chuyện nhỏ này tất nhiên không đáng giá nhắc tới, nhưng đây lại là Thịnh gia, người khác nào dám bàn luận.

Thịnh phủ là chỗ nào? Mấy đời nhà tướng, thừa kế tước vị, mỗi một thời đều làm Đại tướng quân, có thể nói là danh môn vọng tộc đệ nhất Đại Chu.

Trong quan võ không ai sánh bằng, nhưng trong quan văn, đương triều Thừa tướng Hoành thị có thể sánh ngang hàng.

Thịnh gia là thế tộc, Hoành thị cao quý, đều là hào môn cường thịnh có tiếng tăm trong kinh thành.

Nay Phong quốc tướng quân Thịnh Quân là người thừa kế thứ sáu, Thịnh phủ này mấy đời huyết mạch ít ỏi, Thịnh Quân có một người em trai không nên thân, là một trong tứ công tử kinh thành, ngoài ra còn có Ngụy gia tứ lang, Thừa tướng công tử và Lục gia tam lang.

Ai nấy đều là long phượng giữa biển người, tuần tú lịch sự, lại là nhân tài kiệt xuất giữa đám Hoàn Khố.

Khương Nhiêu không nghe ngóng chuyện thế gia vọng tộc này, nhưng Thịnh gia nàng rất quen thuộc...

Thọ yến bảy mươi tuổi của lão thái quân Thịnh gia nổi tiếng cả kinh thành, ngay cả đương kim Thánh thượng cũng ban quà mừng, cũng chuẩn cho Quý phi Thịnh Liên xin nghỉ, cho phép hồi phủ thăm hỏi, đây là sự phồn vinh thế nào? Có thể thấy được địa vị Thịnh gia ra sao.

Thiệp mừng thọ được phát rộng rãi, phàm là thượng lưu sĩ tộc trong kinh đều được mời, Khương gia tất không ngoại lệ.

Thân là chính thê và tiểu thư dòng chính, mẹ con Khương Nhiêu hôm đó đi cùng phụ thân mang theo quà mừng đến Thịnh phủ chúc thọ.

Quả mừng cực kỳ quý báu, hai chậu san hô đỏ Nam Hải cao cỡ một người, đáng giá ngàn vàng.

Thịnh phủ đông như trẩy hội, ngựa xe như nước, từ trong xe có thể nhìn ra, nơi đây nhân vật nổi tiếng tập hợp, rầm rộ vô cùng.

Khuong Nhiêu hôm nay trang điểm đơn giản mà xinh đẹp, váy lụa mỏng màu hồng nhạt, áo khoác sam lá sen nửa tay áo màu đỏ thẫm, tóc cài trâm ngọc hải đường, tựa như ngọc sáng chói mắt giữa đám người.

Lấy địa vị nghiệp quan Khuong gia, gia sản phong phú, cũng coi là khách mời thượng lưu.

Quần gia tới Thịnh phủ lần lượt đón khách, an bài chu đáo, Thịnh tướng quân đích thân đứng đợi bên trong cửa, có thể nói là rất giữ thể diện.

Khuong huynh bận rộn còn đến dự tiệc, Thịnh mỗ vô cùng cảm kích, mau mau ngồi vào ghế trên.” Thịnh Quân mặc cẩm bào xanh đón chào, mặc dù rạng rỡ nhưng không hề có dáng vẻ không sợ mà uy, Khuong lão gia không khỏi hàn huyên vài câu.

Khi Thịnh Quân chuyển ánh mắt sang người Khuong Nhiêu thì không khỏi tán thưởng, “Khuong phủ giống như minh châu, đáng tiếc Thịnh gia ta con trai nổi dỗi không nhiều, nếu không nhất định phải làm thông gia mới được.”

Khuong Nhiêu cười, “Tiểu nữ tham kiến Thịnh tướng quân.”

Thịnh Quân liên tục cảm thấy tiếc nuối.

Thịnh gia quả thật không có nhiều con nổi dỗi, nay chỉ có một đứa con của Đại phu nhân, nhưng chẳng qua chỉ mới bốn tuổi. Nhưng Thịnh gia cũng không có nam nhi nào đến tuổi, trong khi những nhà khác lại có rất nhiều.

Mục đích mẫu thân mang mình đến dự tiệc, Khuong Nhiêu sao lại không đoán ra?

Dân chúng Đại Chu cười mở, trường hợp mang theo nữ quyến tham dự cũng không hiếm thấy, tiểu thư trong khuê phòng kết bạn đi chơi cũng không phải số ít.

Khuong Nhiêu nay hai tám năm hoa, đúng là tuổi cực tốt để kết hôn, mẫu thân sớm đã để tâm.

Tiệc ăn uống linh đình, khách khứa đều vui mừng.

Mỗi một bàn tiệc đều có bình phong ngọc cách ra, trong vườn hoa thơm cỏ lạ xanh mát, phong thái tao nhã khỏi phải nói.

Mẫu thân nhiều lần nói bóng nói gió, cảm thấy đã chọn được nam tử mấy nhà, còn đặc biệt dẫn Khuong Nhiêu đi qua bái kiến chủ mẫu.

Nhưng Khương Nhiêu lại vô cùng bình thản, hình như ngay cả nói cũng không có lấy một câu, bỗng dung lãng phí cơ duyên.

Đại gia, Nhị gia Thịnh gia đều thay nhau kính rượu chúc thọ, mãi đến cuối cùng, tiểu thư dòng chính Thịnh gia mới lộ mặt. Quả nhiên là trăm hô ngàn gọi mới đi ra.

Nữ nhi Thịnh phủ rất nhiều, nhưng trên bàn tiệc lớn thì chỉ có dòng chính.

Cô gái kia mặt như hoa đào, một thân cẩm tú, nụ cười cực kỳ xinh đẹp. Quả nhiên là rực rỡ không thể tả.

Khương Nhiêu nhìn tư thái khôn khéo của cô gái kia, trong lòng không có cảm xúc gì, tiểu thư dòng dõi như vậy, về sau đều phải gả vào danh môn, đây là sự huấn luyện nghiêm khắc, Thịnh gia có người tuyệt diệu như vậy chẳng có gì lạ.

Người này đúng là do Đại phu nhân của Thịnh Quân Từ thị sinh ra, tên là Thịnh Yên Nhiên.

Sự lộ diện ngắn ngủi này đẩy lên cơn sóng không nhỏ, nhanh chóng có người qua dò hỏi tin tức, nóng lòng muốn thử.

Mà người tìm đến Khương gia cũng không phải số ít.

Bàn về tư sắc, Thịnh Yên Nhiên và Khương Nhiêu đều ngang nhau, chẳng qua là nhân vật chính của bữa tiệc hôm nay thôi, nổi trội thì cao hơn.

Thấy Thịnh Yên Nhiên kia nổi bật quá, Khương Nhiêu cũng chẳng còn hứng thú. Nàng tạm biệt mẫu thân, ra hậu viên tản bộ.

Hậu viên là khuê các của Thịnh gia, cũng không có nam tử.

Tiếng chim hoà cùng hương hoa, Khương Nhiêu cũng không có mục đích, nhưng lại gặp được một người ở trong rừng.

Cô gái kia vóc người nhỏ nhắn, làn váy màu khói ráng mang theo vẻ thần bí mơ hồ, còn thật sự cúi người đùa nghịch trong vườn hoa.

Nghe thấy tiếng bước chân, cô gái kia chậm rãi quay đầu lại.

Khương Nhiêu không khỏi sửng sốt, nên hình dung tương mạo cô gái trước mắt như thế nào? Như hoa sen mềm mại trong nước, trong trẻo nhưng lạnh lùng như trăng lạnh trên chín tầng trời.

Nhìn diện mạo có chút non nớt, ước chừng chẳng qua chỉ mới trên dưới mười ba tuổi, nhưng khi ánh mắt đảo qua lại mang theo vẻ lạnh lùng khiếp người.

Cho dù Khương Nhiều đã trải qua một đời, nhưng thật là không tìm ra từ nào để hình dung người như vậy.

Chỉ có hai chữ quanh quẩn mới có thể xứng với cô gái kia.

Người là ai? Ăn trộm gì ở đây sao, cũng không thấy tiếng động.” Cô gái nói xong thì chẳng thèm ngoảnh đầu lại, xoay người muốn đi.

Nhưng thật ra Khương Nhiều lại dở khóc dở cười, đưa tay ngăn nàng ta lại, “Có lẽ cô nương cũng là tiểu thư Thịnh gia, người tới cũng là khách, cô nương nói như thế chẳng phải là không biết đãi khách sao?”

Cô gái mỉm cười, hai gò má như quả lê thoát ẩn thoát hiện, nhưng chỉ có bề ngoài đáng yêu như vậy thì lời nói mới sắc nhọn như đao, “Hoá ra là khách mời ở tiền viện, hèn chi... Vậy tiệc mời có liên quan gì đến ta? Ta cũng không rảnh rỗi lãng phí thời gian với người.”

Cô gái tránh được nàng, trong tay còn đang cầm hoa lá mới ngắt.

Khương Nhiều càng tỏ ra tò mò, nàng hỏi ở phía sau, “Xin hỏi quý tính cô nương là gì?”

Cô gái ngoái đầu nhìn lại, “Nếu không phải ta không thích náo nhiệt, hôm nay còn chưa tới phiên nàng ta lên sân khấu.”

Nói xong liền lập tức rời đi, nhìn từ phía sau, dáng người kia thướt tha như liễu, nhìn thế nào cũng không giống nàng.

Mới đi không xa, chợt có người nói bên cạnh, “Tiểu thư đừng trêu chọc nàng ấy, tính nết Đại tiểu thư Thịnh gia tại hạ đã từng nếm qua.”

Cầm y công tử nhanh nhẹn bước tới, tay cầm chiết phiến, ngữ khí tuy rằng trêu chọc, nhưng ánh mắt vẫn nhìn theo bóng dáng kia.

Khương Nhiều thấy hần tuần tú, liền đoán xem là con cái nhà ai mà tự tiện xông vào hậu viện, không muốn ở lại thêm, ai ngờ vừa nhắc đầu lên lại thấy bên cạnh còn có một người lẽ loi đứng đó.

Áo trắng như tuyết, bên hông chỉ treo một miếng ngọc bội.

Phong cách này hoa lệ vô cùng, mà trên gương mặt anh tuấn kia lại khó phân biệt vui buồn, mang theo vẻ tuấn mỹ vô hạn.

Chi là, ánh mắt căn bản là không dừng trên người mình, kia cũng không phải là vẻ kiêu ngạo tầm thường, mà là một loại cảm giác bẩm sinh, lạnh lùng không ai bì nổi.

Hần bỗng nhiên xoay người, “Chẳng qua chi là một đứa con gái nhỏ thôi, Lục huynh cần gì phải tranh cãi, nơi này thật không thú vị, bản công tử đi trước một bước.”

Nam tử họ Lục cười cười, “Ngụy tứ lang còn đang chờ chúng ta, không ở lại cũng thể.”

Cất bước đuổi theo, lúc gần đi còn không quên chấp tay với Khương Nhiêu, rất phong độ. Hoàn toàn không giống nam tử áo trắng kia.

Ngụy tứ lang? Khi nghe đến cái họ này, Khương Nhiêu nhay cảm một chút, chợt lại bất đắc dĩ tự giễu, họ Vệ là hoàng thất, trong miệng bọn họ rõ ràng chỉ là Ngụy thôi. (*)

(*) Vệ (卫 và Ngụy (魏 đều đọc là “wèi”

Khương Nhiêu cũng không có lòng đạo chơi, gặp được ba người, đều là những nhân vật đứng đầu.

Mà cô gái kia chính là nữ nhi của vợ cả Thịnh tướng quân sinh ra, con gái dòng chính thật sự của Thịnh phủ, Thịnh Dung Xu. Chả trách lại dám ăn nói như vậy.

Dọc đường suy nghĩ, Khương Nhiêu chưa hề phát giác, phía sau trước sau có một đôi mắt dõi theo không ngừng.

Người mặc áo đen chậm rãi đi ra khỏi rừng cây, khoanh tay mà đứng, hần quay đầu lại phân phó gã sai vặt, “Tra ngay thân phận vị cô nương ban nãy.”

Con người đen sâu thẳm, khoe môi hơi cong lên.

Hồi phủ không lâu, người tới cửa cầu hôn nói liền không dứt.

Mẫu thân vô cùng sốt sắng với chuyện này, nói lý ra chỉ còn thiếu họa sĩ mang bức họa tới, cho con gái thẩm định.

Khương Nhiêu chỉ qua loa nhìn một cái, đều nói không vừa ý. Trong lòng nàng sớm đã có người, sao còn có thể chứa thêm ai khác?

Nàng sống hai kiếp, con cái song toàn, sớm đã không còn chờ mong gì với chuyện thành thân.

Vương thị chuẩn bị rất lâu, thấy nữ nhi không muốn, đành phải tạm thời từ bỏ.

Nhưng theo Hồ Phách nói, mấy ngày gần đây, Ngụy gia công tử thường xuyên tới nhà thăm hỏi, hơn nữa cùng ký kết minh ước với Khương phủ trên phương diện làm ăn, hai bên cùng có lợi.

Trên thương trường thì chẳng qua chỉ là điều bình thường thôi. Khương Nhiêu không để trong lòng.

Nhưng mà qua một thời gian, mẫu thân thường xuyên thổi gió bên tai, khen Ngụy tứ lang kia tướng mạo tốt, chính là lương xứng.

Khương Nhiêu mới đầu không thêm đề ý, nhưng về sau thái độ mẫu thân lại càng cứng rắn, giống như là thật bụng.

Hồ Phách cũng đi theo khuyên bảo, “Hóa ra Ngụy gia công tử đến Khương phủ chúng ta là vì tiểu thư. Nô tì lên gặp một lần, Ngụy tứ lang quả nhiên danh bất hư truyền, anh tuấn kiệt xuất, tuấn tú lịch sự!”

Khương Nhiêu đẩy nàng ta một cái, “Vậy không bằng gả em cho hắn.”

Hồ Phách cúi đầu, “Tiểu thư chớ trêu nô tì...”

Nhưng nhìn phản ứng của nàng ta, Ngụy tứ lang này tất nhiên không phải là nhân vật bình thường, bởi vì hai vị thiếu gia của Khương gia câu đều có tướng mạo nhất đẳng, có thể khiến Hồ Phách động tâm, nhất định là không tầm thường.

Bên ngoài thư phòng, mẫu thân và phụ thân ở bên trong nói chuyện đã nửa canh giờ, Khương Nhiêu chờ ở bên ngoài, trong lòng bình tĩnh.

Có lẽ là đang bàn luận hôn sự của nàng.

Nàng vốn đã chuẩn bị từ chối, nhưng bên trong phụ thân bỗng nhiên cao giọng, hai chữ Ngụy Cẩn đâm vào trong tai nàng!

Vệ Cẩn?

Khương Nhiêu chẳng biết tại sao mà bước chân bất động.

Trở lại trong phòng, nàng bảo Hồ Phách mang mấy bức họa trước đây tới, lúc diện mạo của Ngụy tứ lang bày ra trước mắt, Khương Nhiêu như bị sét đánh, cứng đờ tại chỗ.

--

Sính lễ Ngụy gia đã đưa đến ngoài cửa Khương phủ, nhưng Vương thị lại sốt ruột.

Bởi vì Đại tiểu thư Khương gia đã đào hôn!

Tất cả mọi người đều choáng váng, Khương gia tất nhiên không thể nói chi tiết, lấy lý do tiểu nữ đang bệnh nhẹ, tạm thời đuổi người của Ngụy phủ về.

Trên phố, Khương Nhiêu một thân áo trắng đi trước, nàng muốn làm rõ chân tướng. Nàng phải gặp mặt Ngụy Cẩn một lần trước khi thành thân.

Chợ huyên náo, phồn hoa như mộng.

Từ lâu cửa hàng trên phố san sát nhau, đám người rộn ràng nhốn nháo.

Khuong Nhiêu ngẩng đầu lên, Thúy Vi Lâu đúng là nơi Ngụy Cẩn thường đi.

Mới vào bên trong, người hầu liền tiến lên tiếp đón, “Có người ở trên lầu cho mời, cô nương hãy theo ta qua đó.”

Khuong Nhiêu tất nhiên không chịu, quay đầu muốn đi.

Ai ngờ cánh cửa trên đài ngọc Thúy Vi Lâu bỗng nhiên khép lại, tám cánh cửa gỗ đồng loạt đóng lại.

Trong nháy mắt, tơ lụa đỏ chót từ trên mái lầu ào ạt đổ xuống.

Cánh hoa bay là tả mưa, tựa như ảo mộng. Trước mắt đều là lụa đỏ rực rỡ, tựa như màu y phục xuất giá.

Khuong Nhiêu đứng ngẩn ngơ tại chỗ, nhưng lại thấy cửa gỗ trên lầu cao nhất mở ra, theo tiếng bước chân, một người áo đỏ nhẹ nhàng bước xuống.

Khuong Nhiêu chỉ cảm thấy trong lồng ngực như có gì chặn lại, khẩn trương vô cùng, không thể động đậy.

Dáng người cao lớn anh tuấn, dung mạo sâu sắc như đao khắc.

Liếc mắt một cái, lại tựa như đã qua trăm năm...

Từ lúc đó, tất cả ồn ào náo động bên tai đều im bật, trên toàn bộ cửa sổ Thúy Vi Lâu đều là hoa hải đường.

Ngụy Cẩn sải bước đi tới, mi dài chạm tóc, hần đứng trước người không xa, “Ngụy mỗ ta hôm nay muốn cưới Đại tiểu thư Khuong phủ, xin các vị khách quý ở đây hãy chứng kiến.”

Khuong Nhiêu đỏ mặt lên, từ lúc nhìn thấy dung mạo của hần đã không còn đứng vững, người trước mắt, rõ ràng là A Cẩn của nàng...

Cho dù không hỏi, thần thái kia thể gian cũng không có người thứ hai.

Nàng không trả lời, các vị khách dĩ nhiên bắt đầu ồn ào.

Chưa từng thấy trường hợp cầu hôn nào như thế, quả nhiên là độc nhất vô nhị. Nhưng quả là tài tử giai nhân, trời đất tạo nên!

Khuong Nhiêu đỏ mặt cười, Ngụy Cẩn cũng đã dùng hành động thực tế để chứng minh.

Hắn tiến lên từng bước, ngồi xuống ôm lấy nàng, dùng âm thanh chỉ có hai người có thể nghe thấy nói ở bên tai, “Nơi này giống Hải Đường Uyển không? Nếu không hài lòng, hôm khác sẽ dẫn nàng đi chỗ khác nhìn đẹp hơn.”

Hắn đứng thẳng dậy, đại môn mở rộng ra, nhưng thấy phở sá đồ rực uốn lượn, Ngụy Cẩn ngồi lên ngựa, ôm Khuong Nhiêu ở trước người, một đường đi tới trước cửa Khuong phủ.

Tất cả mọi người Khuong gia nhìn thấy mà sững sốt, Vương thị lại dở khóc dở cười.

Khuong Nhiêu đã xuống ngựa, nhận lấy y phục cưới mà Ngụy Cẩn đã sớm chuẩn bị khoác lên người, chân thành quỳ lạy, “Nữ nhi nguyện gả cho Ngụy lang, xin phụ thân mẫu thân hãy tác thành.”

--

Gió xuân mười dặm, hải đường kiều diễm.

Nhưng thấy hai người mặc giá y, lập tức ngã xuống giữa biển hoa hải đường.

Tân nương nằm trên người tân lang, mặt như hoa đào.

Ngụy Cẩn chống người dậy, giữ eo nàng, “Nhiều nhi, nàng bắt ta chờ lâu quá.”

Khuong Nhiêu cười diễm lệ, nàng cúi người, dùng tóc đen quấn quanh tai hắn, “Nhưng A Cẩn của ta rốt cuộc cũng đã đến đây.”

Ánh mặt trời tỏa xuống, bao trùm hai đôi mắt chăm chú của hai người.

Ngụy Cẩn xoay người một cái, liền đặt nàng ở dưới thân, môi mỏng vừa đề xuống, lại bị Khuong Nhiêu dùng ngón tay ngăn lại.

Ngụy Cẩn còn chưa phản ứng kịp, cánh môi kia đã dán lên, nàng thì thầm, “Về sau, A Cẩn đều phải nghe ta.”

Tác giả có lời muốn nói: Truyện kết thúc rồi a a a, để cho Phồn mỡ rít gào năm phút

Từ nay về sau, Tiểu Nhiêu Nhiêu và A Cẩn hạnh phúc cùng nhau, meo meo ha ha ~~~ Phồn mỡ là kẻ không giỏi viết phiên ngoại, hắn là không có.

Nhưng nữ chính bộ tiếp theo là Đại tiểu thư Thịnh gia, sẽ có khách mời đó, cái gì cần có đều có ~~~

Phiên ngoại

Đây là phần phiên ngoại tác giả đặc biệt viết thêm, không được đăng chung với phần chính văn.

Vốn của rạp hát được tài trợ độc quyền bởi nhãn hiệu son Hải Đường thành Tử Vi (Các bạn đều biết.)

MC Phồn mỡ thích khoe mẽ bước lên sân khấu, múa điệu Hoa Cỏ.

(Ho khan một cái) “Xin mời đôi khách quý lóng lánh bên dưới lên sân khấu ~ ra sân đầu tiên chính là Tiểu Nhiều Nhiều phong tình vạn chủng của chúng ta!”

Giữa tiếng vỗ tay vang dội như sấm sét, Tiểu Nhiều Nhiều với bộ váy tơ mỏng đỏ thắm thành thật bước lên sân khấu, ngồi đối diện với Phồn mỡ với bộ dạng mê gái, khẽ cúi đầu, mím môi cười một tiếng.

Tiếng vỗ tay càng vang dội... (Các khán giả nam... đủ rồi đó!)

Năm phút sau, trong hậu trường truyền tới tiếng giậm chân của đôi giày ủng.

Phồn mỡ vội vàng đứng dậy giới thiệu, “Người tiếp theo lên sân khấu, chính là Hoàng Tang bệ hạ uy vũ khí phách tà mị nóng nảy điên cuồng của chúng ta ~~~”

Trường bào màu tím, đôi ủng đen, bước chân vững vàng, mắt nhìn thẳng về phía chỗ ngồi bên cạnh Tiểu Nhiều Nhiều.

Hoàng Tang, người lại dám ngọc thụ lâm phong nữa sao?

Phồn mỡ làm dáng chim không chịu nổi... (1)

(1) nguyên văn là “thụ bất nổi” (受不鸟 - shòubuniǎo) , đọc gần giống với “chịu không nổi” (受不了 - shòubuliǎo) , một từ ngữ mạng được dùng khá phổ biến

Tiểu Nhiều Nhiều ra hiệu, chỉ cứ bình tĩnh...

Đầu tiên, xin mời hai vị khách quý mở đầu ngắn gọn.” Ánh mắt Phồn mỡ không còn được tinh tường.

Hoàng Tang cầm lấy micro trước, nắm tay, ho nhẹ một tiếng, “Trăm cả ngày có vạn chuyện cần giải quyết, MC chớ có lãng phí thời gian.

Bằng không, trăm có quyền bãi nhiệm người ngay lập tức.”

Phồn mỡ lau mỡ hôi...

Tiểu Nhiêu Nhiêu nghiêng đầu liếc hần một cái, Hoàng Tang đại nhân dừng một chút, nói tiếp, “Nhưng nếu A Nhiêu nhà ta bằng lòng, trăm không ngại ở lâu thêm một canh giờ, cứ vậy đi.”

Phồn mỡ ngừng lau mỡ hôi, ra về chân chó nhìn khách mời nữ.

Hoàng Tang đưa micro tới bên mời khách mời nữ, Tiểu Nhiêu Nhiêu vẫn nở nụ cười như thường lệ, giọng nói trong trẻo, “Ta rất thích tiết mục này, hy vọng trong cung sẽ nhiều thú vị hơn chút, bớt buồn chán lại. Còn có, mùi huân hương trên người MC rất dễ chịu, là hương hải đường ta thích nhất.”

Phồn mỡ được sủng mà lo, “Sau khi thu xong chương trình, sẽ tặng khách mời nữ mười hộp miễn phí.”

Khán giả cười khúc khích... Vì vậy, MC vội vàng đi vào chủ đề, “Như thường lệ, các câu hỏi sẽ bắt đầu, một: Màu sắc hai vị khách quý thích nhất?”

Tiểu Nhiêu Nhiêu: Màu hoa đào mùa xuân...

Hoàng Tang: Màu đen, cái này còn phải thắc mắc sao?

Hai: Mùi hương hai người thích nhất?”

Tiểu Nhiêu Nhiêu và Hoàng Tang cùng đáp: Hương hoa hải đường.

Phồn mỡ cười trộm, “Ba: Hai người thích nhất tính cách gì ở người khác phái?”

Tiểu Nhiêu Nhiêu: Chín chắn, thận trọng, có trách nhiệm, kiên trì...

Hoàng Tang: Cứ như A Nhiêu của chúng ta vậy...

Phồn mỡ thuyết minh, liếc nhìn Hoàng Tang đại nhân, thật là cao thủ sủng thê nha, trái tim hồng ~

Bốn: Câu hỏi mang tính chất bùng nổ, mối tình đầu của hai người? Thời gian?”

Hoàng Tang: Trăm từ chối tiết lộ việc riêng tư.

Phồn mỡ cười nham hiểm, lần phỏng vấn này hỏi gì thì phải trả lời nha.

Tiểu Nhiều Nhiều quán tóc: Mỗi tình đầu là Thượng thư công tử, thời điểm ước chừng là một trăm năm trước...

Sắc mặt Hoàng Tang tái mét: Trẫm không có mối tình đầu, lần đầu tiên là với một tiểu cung nữ không nhớ rõ tên, mười ba tuổi.

Khán phòng ồ lên tiếng xuyt xuyt...

Phồn mỡ hòa giải: Người xưa trưởng thành rất sớm, nam tử bậc đế vương đều có cung nữ hướng dẫn trên giường, xin mọi người bình tĩnh.

Hoàng Tang bổ sung: Trước A Nhiều có lẽ có, nhưng sau A Nhiều thì không có nữa.

Sắc mặt Tiểu Nhiều Nhiều ứng đỏ, tiếp tục ra vẻ bình tĩnh.

Phồn mỡ đi đầu hoan hô, thay Hoàng Tang vẫn hỏi nhân khí...

Hoàng Tang thấp giọng: Sau khi hỏi cung nàng phải giải thích chuyện Thượng thư công tử rõ ràng cho trẫm.

Tiểu Nhiều Nhiều lặng lẽ rơi nước mắt. (T. T Phồn mỡ, ta hận ngươi...)

Năm: Hai người thích nhất mùa nào?"

Tiểu Nhiều Nhiều: Mùa xuân, trăm hoa kiêu diễm.

Hoàng Tang: Mùa đông, vạn dặm đóng băng.

Sáu: Hai người muốn đến nơi nào nhất?"

Tiểu Nhiều Nhiều: Giang Nam, liễu xanh đê hoa...

Hoàng Tang: Giang sơn của trẫm như tranh vẽ, mọi nơi đều thích. Nếu A Nhiều thích Giang Nam, ngày mai hỏi cung trẫm sẽ lên kế hoạch Nam tuần, đi Giang Nam giải sầu một chút.

Cánh tay tự giác giữ ở đầu vai Tiểu Nhiều Nhiều...

Phồn mỡ đập đầu, ông trời hãy ban cho ta một nam nhân như vậy đi T. T

Khán giả: Kiếp sau đi! (Thật là tàn nhẫn.)

Phồn mỡ lật đề mực trong tay, cười vô cùng nham hiểm: “Bây, hai người thích nhất hoạt động gì?”

Tiểu Nhiêu Nhiêu nghiêm túc suy nghĩ rồi đáp: Nếu có thể, ta hy vọng có thể học cười ngựa...

Phồn mỡ vô cùng kinh ngạc, lại nhìn về ngoài cửa khách mời nữ, thật là nữ hán nha!

Hoàng Tang cười tà mị một tiếng (Hai chữ tà mị muốn khóc được chứ?): Trẫm thích rất nhiều hoạt động, nhưng mà thích nhất vẫn là cùng với A Nhiêu nhà ta, các người đều hiểu trẫm...

Ho khan một cái... Tiểu Nhiêu Nhiêu thuần khiết rốt cuộc cũng tỉnh ngộ, nhớ lại toàn bộ tình tiết bảy mươi chương, chương nào cũng là đầy huyết lệ, đại hôi lang ăn tươi tiểu bạch thỏ.

Tám: Nơi nam nữ chính thích nhất?”

Tiểu Nhiêu Nhiêu trịnh trọng: Ngự thư phòng.

Hoàng Tang cười xấu xa: Trẫm cũng thích thư phòng.

Khán giả: Thật là nội hàm...

Phồn mỡ đang lúc rạo rực lại bị đạo diễn kéo trở về.

Hừ, sau đây sẽ đi vào màn vẫn đáp chân tình.”

Nhạc nền: Kiss The Rain... (2)

(2) Một bài nhạc nổi tiếng của nghệ sĩ Yiruma

Hoàng Tang nắm tay Tiểu Nhiêu Nhiêu, mạnh mẽ đè ở trước người.

Một: Lần đầu tiên khi hai vị khách quý gặp mặt đối phương, cảm nhận như thế nào?”

Tiểu Nhiêu Nhiêu: Máu lạnh, bình tĩnh, lạnh lùng...

Hoàng Tang vô cùng phong độ tiếp lời: Lần đầu tiên trẫm thấy A Nhiêu, chỉ có một suy nghĩ, chính là nữ nhân này chỉ có thể thuộc về

trăm, ai cũng dùng hồng tranh giành.

Tiểu Nhiều Nhiều lặng lẽ rơi lệ, hóa ra ngay từ đầu đã bị gài bẫy, hức hức hức... Tác giả mẹ kế, ta hận người...

Trước mắt bao người, Hoàng Tang cầm lấy tay ngọc hôn một cái.

Hai: Tình cảnh khó quên nhất của hai người là gì?”

Tiểu Nhiều Nhiều: Trong Hải Đường Uyển, đêm khuya chiết mai cài tóc...

Hoàng Tang: Trước đại điển phong hậu, mặc phượng bào trong Chiêu Dương Điện.

Phồn mỡ: Hai người trả lời thật ghê gớm! Có cần phải lãng mạn thế này không, hừ!

Ba: Hai người thích tác giả viết cái gì nhất?”

Hoàng Tang không nghĩ ngờ gì nữa: Đương nhiên là đưa A Nhiều đến bên cạnh trăm!

Tiểu Nhiều Nhiều hết sức phối hợp: Đúng là để ta gặp A Cẩn...

Hoàng Tang rất hài lòng, vô cùng hài lòng.

Bốn: Hai người không thích tác giả viết cái gì nhất?”

Tiểu Nhiều Nhiều: Điều rất tốt, ta rất hài lòng. Phồn mỡ hãy cố gắng!

Quả nhiên vẫn là A Nhiều nhà chúng ta khiến người ta thích ~

Hoàng Tang đỡ trán: Mỗi lần đến thời khắc mấu chốt đều bị lược bớt, trăm hết sức không vừa lòng. (3)

(3) Ý Vệ Cẩn ở đây là Tấn Giang ra luật giới nghiêm khiến tác giả cắt hết mấy cảnh xôi thịt trước đó, nhưng vì mình đã tìm được bản raw đầy đủ trước khi tác giả sửa lại nên không có bị “lược bớt” nhé! :)

Màn hình lớn sáng lên: Tích cực hưởng ứng lời kêu gọi của Đảng, kiên quyết chấp hành lời cấp trên!

Phồn mỡ cúi người: Miêu tả cảnh thân mật chỉ là vì tăng thêm kịch tính, mọi người đều hiểu! Vốn là tưởng tượng, tưởng tượng ~

(Ho khan một cái) “Bên dưới hãy tiến đến phân đoạn cuối cùng, khảo nghiệm sự hiểu ngầm của bản thân!”

Khán giả: Chưa đủ!

Phồn mỡ cặm cụi, tung ra đòn sát thủ: Bản gốc sẽ có trong sản phẩm của bằng hữu hai vị khách quý trong một bộ khác ~ tiếng vỗ tay chưa đủ nhiệt liệt!

Tiểu Nhiều Nhiều: Phồn mỡ người đã lộ mặt rồi...

Lông mày Hoàng Tang dựng thẳng...

Đèn huỳnh quang bật lên, bàn xoay chậm rãi nâng lên.

Các khán giả nữ ở hiện trường nhất thời như vỡ máu gà, thét chói tai không ngừng, bầu không khí sôi sục!

Phồn mỡ hét theo rất không có tiền đồ, “Hoan nghênh nam phụ xuất sắc nhất truyện, Vũ An Hào Liên Giác lên sân khấu! Tôi cũng là fan hâm mộ của anh...”

Hoàng Tang: MC thật không có nguyên tắc, trăm đã quyết định rằng cá mực của người! (4)

(4) rằng cá mực: ý là sa thải, đuổi việc

Liên Giác toàn thân trường sam xanh nhạt, bái một cái rồi ngồi xuống, thân nhiên đối diện với nữ chính.

Phồn mỡ: Quy tắc trò chơi như sau, sẽ có bốn đề tài luân phiên, các vị khách nam sẽ chia nhau trả lời, ai đúng nhiều hơn thì người đó thắng.

Tiểu Nhiều Nhiều đưa lưng về phía khán giả, Hoàng Tang và Vũ An Hào mặt đối mặt ngồi nghe đề.

Một: Lần thứ hai trên thọ yến của Thái hậu, khách nữ đeo gì trên cổ?”

Hoàng Tang giờ bâng lên: Chuỗi ngọc lưu ly.

Vũ An Hào giờ bâng: Chuỗi ngọc lưu ly màu xanh nhạt.

Tiểu Nhiều Nhiều: Đều đúng...

Khán giả nữ Giáp: Vũ An Hầu tí mí hơn

Hai: Khách nữ thường mặc váy màu gì?”

Vũ An Hầu giọng bâng: Màu khói rắng.

Hoàng Tang: Màu đỏ thắm.

Tiểu Nhiều Nhiều: Vũ An Hầu trả lời đúng.

Hoàng Tang kháng nghị: Trong mắt ta A Nhiều mặc gì đều như nhau!

Vũ An Hầu bình tĩnh: Dù sao ta và Nhiều nhi đã có hôn ước, khắc sâu ký ức ở chung sớm chiều.

Hoàng Tang giận dữ: Trẫm sẽ sửa chính văn lại!

Mọi người im lặng...

Hoàng Tang ngueri muốn chiếm làm của riêng kịch liệt vậy được chứ?

Ba: Chuyện đầu tiên khách nữ làm sau khi rời giường là gì?”

Tiểu Nhiều Nhiều ghen họng không nói...

Hoàng Tang giọng bâng: Chải đầu hết một khắc.

Vũ An Hầu giọng bâng: Không biết...

Khán giả: Đạo diễn thiên vị Hoàng Tang quá rõ ràng, đáng phê bình!

Hoàng Tang dương dương tự đắc, vô cùng đắc ý ~

Bốn: Khách nữ hài lòng điểm gì nhất với ngũ quan của mình?”

Hoàng Tang: Nốt ruồi chu sa đuôi mắt.

Vũ An Hầu: Mắt.

Tiểu Nhiêu Nhiêu: Hoàng Tang đúng.

Khán giả nữ nắm cổ tay than vãn...

Vũ An Hân như gió thoảng mây bay: Ánh mắt của Nhiêu nhi hấp dẫn ta nhất, những thứ khác không quan trọng.

Nói xong, phất tay rời sân khấu.

Ánh đèn toàn sân khấu sáng lên, nhạc nền vang lên: Đêm nay khó quên...

Cám ơn Tấn Giang TV, cám ơn tất cả TV, mặc dù câu chuyện đã kết thúc nhưng hãy tin rằng ly biệt rất ngắn ngủi, đời người sẽ còn gặp lại!

Khán giả: MC bị gió xuân ban đêm cuốn đi rồi sao? Quăng luôn đi!

Hoàng Tang dắt Tiểu Nhiêu Nhiêu, ôm một cô công chúa, vui mừng trong tiếng ca của mọi người, dần dần đi ra...

-- HẾT --

Table of Contents

| |
|--|
| Chương 1: Tế phẩm (1) |
| Chương 2: Tế phẩm (2) |
| Chương 3: Mưu kế (1) |
| Chương 4: Mưu kế (2) |
| Chương 5: Mưu kế (3) |
| Chương 6: Mưu kế (4) |
| Chương 7: Huê phi (1) |
| Chương 8: Huê phi (2) |
| Chương 9: Tuấn lưu |
| Chương 10: Hai mỹ nhân (1) |
| Chương 11: Hai mỹ nhân (2) |
| Chương 14: Đông tâm |
| Chương 15: Khiển trách |
| Chương 16: Lân đầu diên kiến |
| Chương 17: Châu ngọc |
| Chương 19: Giao chiến |
| Chương 20: Tóc đen |
| Chương 21: Ân sủng |
| Chương 22: Lân đầu gặp gỡ |
| Chương 23: Tấn vi |
| Chương 24: Mang thai |
| Chương 25: Đảo điên |
| Chương 26: Ngăn cản |
| Chương 27: Quân ân |
| Chương 28: Nghi ngờ |
| Chương 29: Liên thủ |
| Chương 30: Ngủ đêm |
| Chương 31: Khoe sắc |
| Chương 32: Cẩn ngược lại |
| Chương 33: Sơn phần |

[Chương 34: Đề tâm](#)
[Chương 35: Phương tư](#)
[Chương 36: Kiêu căng](#)
[Chương 37: Thi phi](#)
[Chương 38: Tầm xuân](#)
[Chương 39: Yêu sai người](#)
[Chương 40: Thăm dò](#)
[Chương 41: Vào cuộc](#)
[Chương 42: Hợp hoan](#)
[Chương 43: Đông tình](#)
[Chương 44: Hãm hại](#)
[Chương 45: Mị dục](#)
[Chương 46: Bí mật](#)
[Chương 47: Vỡ tan](#)
[Chương 48: Bất ngờ](#)
[Chương 49: Quý phi](#)
[Chương 50: Cốt nhục](#)
[Chương 51: Khốn đốn](#)
[Chương 52: Mê muội](#)
[Chương 53: Thương tâm](#)
[Chương 54: Đoan tuyệt](#)
[Chương 55: Lối thế](#)
[Chương 56: Cùng chết](#)
[Chương 57: Rõ ràng](#)
[Chương 58: Lưu luyến](#)
[Chương 59: Mãi tiếc](#)
[Chương 60: Thái tử](#)
[Chương 61: Gửi gắm](#)
[Chương 62: Ân oán](#)
[Chương 63: Phản kích](#)
[Chương 64: Phế hầu](#)
[Chương 65: Thân chinh](#)
[Chương 66: Tro bụi](#)
[Chương 67: Thề non hẹn biển](#)

[Chương 68: Mưu cục](#)
[Chương 69: Bên nhau](#)
[Chương 70: Không rời](#)

